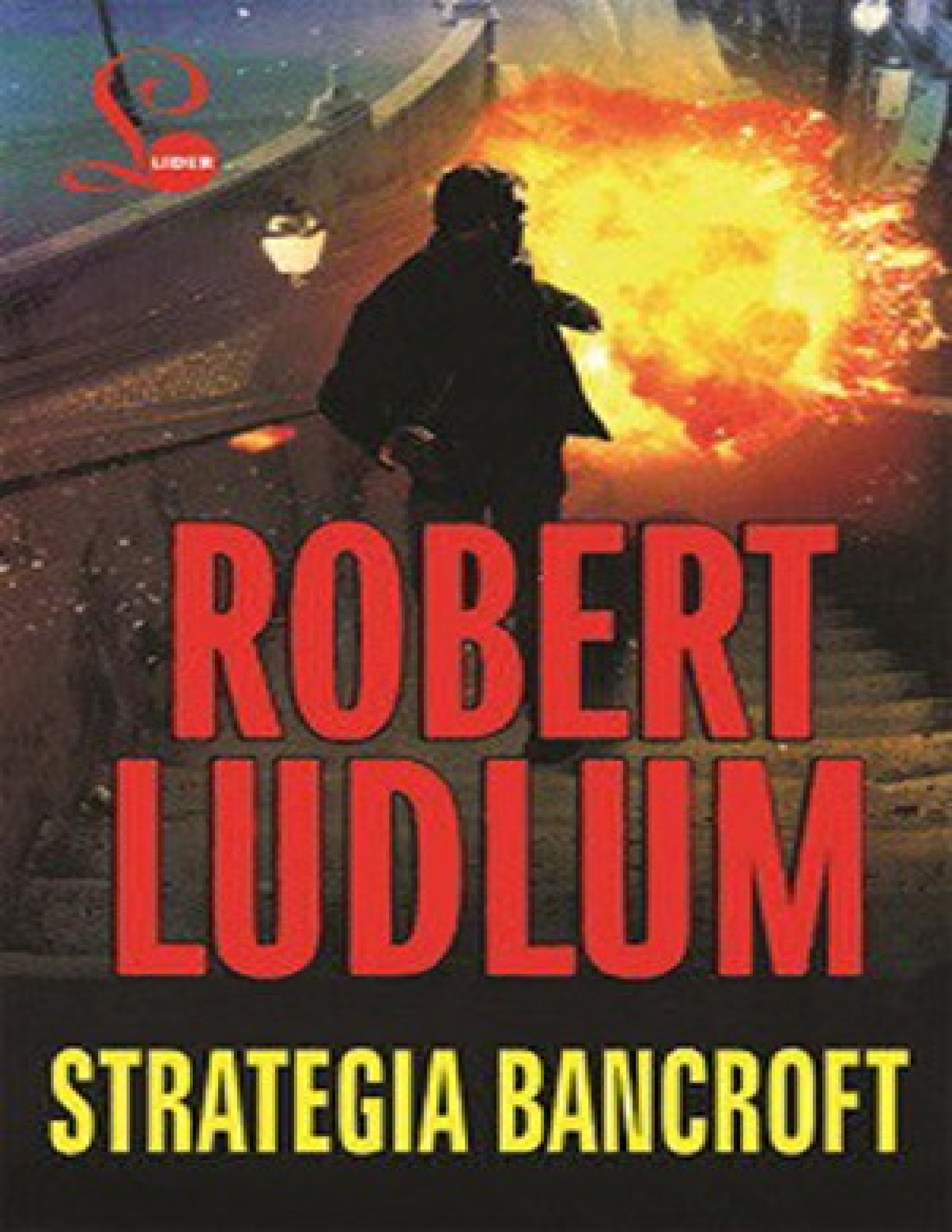

LIDER
ROBERT
LUDLUM
STRATEGIA BANCROFT

Robert Ludlum

STRATEGIA BANCROFT

Traducere de Anca Irina Ionescu.

I.S.B.N.
978-973-629-329-0

THE BANCROFT STRATEGY

Editura LIDER
2014

JAFFEIRA: … M-am angajat cu oameni de ispravă, ca să îndrept toate relele omenirii.

– Thomas Otway, Complotul descoperit (1682)

PROLOG

Berlinul de Est
1987

Nu ploua încă, dar cerul plumburiu avea să-şi dezlege băierile curând. Parcă era ceva în aer care aştepta ca o ameninţare. Tânărul traversă de pe Unter den Linden spre Forumul Marx-Engels, unde statuile uriaşe de bronz ale părinţilor teutoni ai socialismului priveau în zare spre centrul oraşului, cu ochii lipsiţi de vedere, fixaţi undeva în gol. În spatele lor, frizele de piatră înfăţişau viaţa plină de bucurie a omului în societatea comunistă. Şi încă nu cădea nici o picătură de ploaie. Dar nu mai era mult. Peste puţin timp, norii vor exploda, cerurile se vor deschide. Era o inevitabilitate istorică, îşi spuse tânărul, amintindu-şi ironic de jargonul socialist. Era un vânător care încerca să ia urma prăzii şi era acum mai aproape de ea ca oricând. Şi de aceea era cu atât mai important să ascundă tensiunea care mocnea în el.

Arăta ca un milion de alţi oameni din acel autoproclamat paradis al muncitorilor. Hainele lui erau cumpărate de la Centrum Warenhaus, magazinul universal din Alexanderplatz, căci o îmbrăcăminte atât de jalnică nu putea fi achiziţionată de oriunde. Dar nu era numai vestimentaţia care îi conferea înfăţişarea unui muncitor est-berlinez. Era felul în care mergea: pasul greoi, apăsat, conştiincios. Nimic nu te-ar fi lăsat să crezi că venise din Occident cu numai douăzeci şi patru de ore în urmă şi până acum câteva clipe fusese sigur că nu atrăsese atenţia nimănui.

Acum simţea o izbucnire de adrenalină care îi strângea stomacul. I se păruse că recunoaşte paşii din spatele lui când hoinărise mai adineauri pe Karl-Liebknechtstrasse. Mersul i se părea foarte cunoscut.

Toţi paşii erau la fel; totuşi, diferiţi unul de altul: se simţeau variaţiunile de greutate şi de ritm, compoziţia diferită a pingelelor. Paşii erau ca un solfegiu al oraşului, aşa cum îi spusese Belknap, unul dintre instructori: ceva atât de obişnuit, încât treceau neobservaţi; şi totuşi, pentru o ureche exersată, la fel de distincţi ca nişte voci diferite. Oare să fi avut dreptate Belknap?

Dar nu-şi permitea să se împace cu ideea că ar putea fi urmărit. Trebuia să se fi înşelat.

Sau trebuia să îndrepte lucrurile.

Todd Belknap, membru junior al unei ramuri ultrasecrete a Departamentului de stat al SUA, cunoscută sub numele de Operațiuni Consulare, îşi câştigase deja reputația că este în stare să găsească oameni care nu doreau să fie găsiți. Ca mulți alți specialişti în depistarea urmelor, lucra cel mai bine de unul singur. Când era vorba să fie pusă sub urmărire o singură persoană, cel mai bine era să se recurgă la o echipă şi, cu cât mai mare, cu atât mai bine. Dar un om care dispăruse nu mai putea fi supus unui filaj convențional. În aceste cazuri, erau angajate în urmărire toate resursele organizației – era ceva de la sine înțeles. Dar maeştrii spionajului de la Operațiuni Consulare învățaseră de mult că existau uneori multe avantaje atunci când trimiteai la vânătoare un singur agent de teren talentat. Acesta se putea deplasa liber prin lume, fără a fi stânjenit de un anturaj prea costisitor. Era liber să-şi asculte instinctele. Era liber să-şi urmeze propriul fler.

Iar dacă lucrurile mergeau bine, acesta îl putea duce chiar la prada căutată, un ofițer operativ american renegat, pe nume Richard Lugner. După ce alergase zadarnic pe mai multe piste false, Belknap era sigur că acum se afla pe calea cea bună. Dar dacă cineva îi luase urma? Nu cumva acum urmăritorul devenise urmărit la rândul lui?

Nu se putea întoarce brusc, căci ar fi fost un gest suspect. Dar se opri în loc şi îşi reprimă un căscat prefăcut uitându-se în sus la statuile uriaşe, părând copleşit de măreția lor, dar gata să facă o evaluare rapidă a oricui ar fi fost în imediata lui apropiere.

Nu văzu pe nimeni. Un Marx gigantic de bronz şezând, alături de el în picioare un Engels masiv, privind peste mustățile şi 6 bărbile impozante. Două şiruri de tei. O pajişte prost întreținută. Pe partea cealaltă a străzii, cutia de cupru şi sticlă, cunoscută sub numele de Palast der Republik. Arăta ca un sicriu, de parcă ar fi fost construită anume ca să îngroape în ea spiritul omenesc. Dar forumul părea pustiu.

Cu toate acestea, nu se simțea prea liniştit. De fapt, ce anume auzise? Ştia că încordarea îți joacă uneori feste şi te face să vezi spiriduşi în întuneric. Trebuia să-şi domolească neliniştea. Un agent prea încordat poate face uşor greşeli de raționament şi poate trece cu vederea pericolele adevărate, preocupat fiind de cele imaginare.

Belknap porni instinctiv spre strălucirea rău-prevestitoare a Palatului Republicii, clădirea emblematică a regimului. Aici îşi avea sediul Parlamentul Republicii Democrate Germane, dar tot aici se aflau şi spaţii culturale, săli de spectacol, restaurante şi nenumărate oficii birocratice, care procesau la fel de nenumărate cereri birocratice. Era ultimul loc de pe pământ unde ar fi îndrăznit cineva să-l urmărească, ultimul loc în care un străin ar fi îndrăznit să se arate şi primul loc care îi veni în minte lui Belknap ca să se asigure că nu este urmărit, aşa cum spera. Era fie o mişcare inspirată, fie o greşeală de începător. Avea să se convingă imediat. Îşi impuse să arate mulţumit şi plictisit în timp ce trecea pe lângă paznicii de la uşă cu chipuri parcă dăltuite în granit, care se uitară impasibili la cartea lui uzată de identitate. Îşi continuă drumul prin bariera turnantă, străbătu holul masiv care mirosea a dezinfectant, lista nesfârşită a birourilor şi direcţiilor care semăna cu tabelul de afişaj al zborurilor din aeroport. *Nu te opreşti, nu priveşti în jur; poartă-te ca şi când ai şti ce faci şi ceilalţi vor presupune că aşa este*. Belknap ar fi putut fi luat… drept ce? Un funcţionar inferior de la vreun birou, care se întoarce ceva mai târziu din pauza de prânz? Un cetăţean care are nevoie de documente pentru o maşină nouă? Coti după un colţ, apoi după altul, până ajunse la uşile dinspre Alexanderplatz ale clădirii.

În timp ce se îndepărta de Palat, studia imaginile reflectate în geamurile reflectorizante ale clădirii. Un individ deşirat cu încălţări de muncitor şi un pachet de mâncare. O femeie cu pieptul voluminos şi cu ochii umflaţi. Doi funcţionari în costume gri cu tenul de aceeaşi culoare. Nu recunoscu pe nimeni. Nimeni nu-i declanşa nici un semnal de alarmă.

Belknap porni de-a lungul promenadei mari în stil neoclasic stalinist, cunoscută sub numele de Aleea Karl Marx. Străzile exagerat de late erau flancate de clădiri cu opt etaje – un şir nesfârşit de plăci de faianţă crem, tocuri de fereastră înalte, rânduri aliniate de colonade în stil roman deasupra nivelului magazinelor. Din când în când, la intervale regulate, plăcile de faianţă de pe pereţi înfăţişau muncitori fericiţi, asemenea celor care construiseră acea promenadă cu trei decenii în urmă. Dacă Belknap îşi amintea istoria corect, tocmai aceşti muncitori fuseseră cei care conduseseră rebeliunea împotriva regimului socialist din iunie 1953, o revoltă zdrobită nemilos de tancurile sovietice. Stilul arhitectonic preferat al lui Stalin, acela de „cofetărie”, era foarte amar pentru cei care fuseseră obligaţi să-l realizeze. Promenada era o minciună frumoasă.

Dar Richard Lugner era un caz urât. Îşi vânduse țara şi n-o vânduse ieftin. Tiranii din Europa Răsăriteană, acum în pericol de a fi detronați, nu fuseseră niciodată mai disperați ca acum, iar disperarea lor nu era întrecută decât de avariția lui, după cum reuşise el să-şi dea seama. Secretele americane pe care le scotea el la vânzare, inclusiv numele unor agenți secreți bine ascunşi chiar în interiorul birourilor securității sovietice reprezentau o ocazie ce nu putea fi ratată; trădarea lui era o oportunitate rară. Încheiase înțelegeri separate cu fiecare membru al blocului răsăritean. După ce „marfa" a fost verificată şi s-a constatat că este autentică – identitatea unui agent american care fusese urmărit cu grijă înainte de a fi arestat, torturat şi asasinat – Lugner şi-a spus prețul.

Nu toți comercianții se înțeleg bine cu clienții lor, dar Lugner şi-a luat măsuri de prevedere: probabil că-i făcuse pe clienții lui să presupună că-şi păstrase unele atuuri pentru el, cu alte cuvinte, depozitele lui cu secrete americane nu se goliseră de tot. Atâta timp cât mai exista această posibilitate, omul trebuia protejat. Era bine să fie cazat printre oficialitățile Stasi şi ale nomenclaturii RDG, care se instalaseră în aşa-numitele „locuințe ale oamenilor muncii", în timp ce adevărații muncitori erau siliți să trăiască în nişte lăzi diforme din lespezi de beton. Dar, evident, Lugner nu era omul care să stea mult timp în acelaşi loc. Cu o lună şi jumătate înainte, la Bucureşti, Belknap îl rata cu numai câteva ore. Nu putea să rişte să i se mai întâmple acelaşi lucru încă o dată.

Belknap lăsă să treacă vreo câteva maşini Skoda rablagite şi traversă bulevardul chiar înainte de intersecție, unde un magazin decrepit de fierărie îşi făcea reclamă la cele câteva produse. Oare o să-l urmărească cineva dacă intră? Era numai imaginația lui de vină atunci când crezuse că are o „codiță"? O uşă ieftină, din plexiglas şi aluminiu, se trânti în urma lui când intră în magazin – o uşă cu ecran protector care nu avea ecran – iar o femeie cu părul cenuşiu şi o umbră de mustață se uită la el fără interes din spatele tejghelei, făcându-l să aibă sentimentul că o deranjase, că încălca o proprietate particulară. Spațiul înghesuit era îmbibat cu miros de motorină; rafturile erau pline cu obiecte care – după cum se putea ghici de la prima vedere – nu erau de prea mare folos nimănui. Femeia cu figura acră, proprietăreasa magazinului, continua a-l privi chiorâş în timp ce Belknap alegea obiecte care ar fi putut sugera oricui că face mici reparații în apartamentul de bloc: o găleată, un vas cu ghips gata preparat, un tub de grund, un şpaclu lat. Într-un oraş care avea în permanență nevoie de

reparații, aceste unelte îi puteau explica prezența imediat, indiferent unde ar fi apărut. Femeia din spatele tejghelei îi mai aruncă o privire posomorâtă în stilul „clientul nu are niciodată dreptate”, apoi îi luă în silă banii, ca şi când ar fi acceptat o compensație pentru o insultă.

Să intre în bloc fu o joacă de copii – iată avantajul faptului de a fi crescut într-un stat supersecurizat. Belknap aşteptă până două matroane casnice superparfumate intrară cu sacoşele din pânză de sac umflate de cumpărături pe uşa marcată Haus 435 şi le urmă, căci uneltele lui îi câştigară instantaneu nu numai legitimitatea, dar şi o aprobare nerostită. Coborî la etajul 7, cu un etaj mai sus decât femeile. Avusese dreptate – dacă informatorul lui costeliv şi cu părul unsuros îşi meritase banii – se afla la numai câțiva metri de prada lui.

Inima începu să-i bată cu putere şi nu putea face nimic ca să mai domolească bubuiturile provocate de sentimentul de anticipație a ceea ce avea să se întâmple. Nu era vorba despre o pradă oarecare. Richard Lugner scăpase din toate capcanele de până acum, căci instalase şi el destule în timp ce se afla în serviciul Statelor Unite. În ultimele optsprezece luni, ofițerii americani de informații acumulaseră un compendiu remarcabil de repere şi indicii, dar puține dintre ele erau demne de crezare. Belknap săpase el însuşi în mai multe zeci de locuri în ultimele trei luni, iar în momentul de față pe superiorii lui nu-i interesa decât „o reperare sigură a prăzii”. Dar de astă dată nu mai pândea pur şi simplu la o cafenea, într-un aeroport sau pe o terasă. Acum avea o adresă. Oare era reală? Nu avea nici o garanție. Dar instinctele lui îi spuneau că norocul se întorsese şi erau acum de partea lui. Lovise la nimereală, pe întuneric şi dăduse peste ceva.

Următoarele momente erau cruciale. Locuința lui Lugner – un apartament mare, cu ferestre care dădeau spre strada principală şi altele spre străduța mai îngustă, Koppenstrasse, se întindea de-a lungul coridorului mare şi apoi şi a celui mic. Belknap se apropie de uşa apartamentului şi puse găleata jos. De departe părea un om care repara una dintre plăcile de gresie de la pardoseală. Se uită să vadă dacă este cineva pe coridor şi îngenunche în dreptul clanței – mânerele sferice de uşi nu existau în această țară – şi inseră un mic dispozitiv optic prin broască. Dacă ar fi putut realiza o reperare absolut sigură, ar fi putut să asigure supravegherea în timp ce s-ar fi mobilizat echipa de extragere.

Un mare dacă, dar de astă dată urma era destul de proaspătă, iar Belknap se simțea plin de speranțe. Totul începuse cu o vizită noaptea târziu la un

pisoar din gara de pe Friedrichstrasse, unde îl acostase pe unul dintre aşa-zişii *băieți ai gării*, prostituatele masculine care frecventau astfel de locuri. Constată rapid că era mult mai puțin dispus să furnizeze informații decât să-şi ofere trupul şi că informațiile se vindeau la un preț cu mult mai mare. Dar tocmai predilecțiile care îl făcuseră pe Lugner să calce strâmb aveau să-l trădeze pe trădător – avusese întotdeauna această convingere. Poftea la carne tânără de minor: dacă ar fi locuit la Washington, preferințele acestea i-ar fi venit de hac, căci astfel de pofte nu ar fi putut fi astâmpărate nici prea uşor şi nici prea mult timp. Dar, ca oaspete privilegiat al blocului răsăritean, Lugner putea conta pe faptul că perversiunile lui vor fi trecute cu vederea, ba chiar ațâțate. Pe de altă parte, operând într-un stat polițienesc, băieții gării erau, de nevoie, un grup foarte strâns unit. Dacă unul dintre ei fusese „curtat” de un american generos cu fața ciupită de vărsat şi cu preferință pentru băieții de treisprezece ani, Belknap îşi închipuia că era foarte probabil ca vestea să se fi răspândit în tot grupul.

Dar fusese nevoie de foarte multe asigurări şi insistențe, ca să nu mai vorbim despre teancul de mărci pentru ca proxenetul să se întoarcă două ore mai târziu cu un petic de hârtie în mână şi un zâmbet triumfător pe față. Belknap îşi amintea de respirația mirosind a lapte acru a informatorului său, de mâinile lui umede şi lipicioase. Dar peticul acela de hârtie!

Belknap răsuci dispozitivul optic în gaura cheii, mişcându-l foarte încet. Degetele lui erau foarte bine antrenate, dar nu-şi putea permite nici o greşeală.

Auzi un zgomot în spatele lui, scrâşnetul ghetelor pe plăcile de gresie. Se răsuci şi văzu gaura țevii unei carabine SKS. Apoi îl văzu şi pe omul care o ținea: acesta purta uniforma gri-închis cu nasturi de oțel şi un dispozitiv bej de comunicare fixat în diagonală peste umăr.

Stasi. Poliția secretă din Germania de Est.

Era, fără îndoială, o santinelă oficială, repartizată pentru paza ilustrului Herr Lugner. Probabil că stătuse undeva într-un colț întunecos, ascuns vederii.

Belknap se ridică încet în picioare cu mâinile în sus, prefăcându-se uimit în timp ce se gândea rapid la contralovitură. Santinela lătră ceva în walkie-talkie, rostind consoanele dur, ca un berlinez autentic, în timp ce ținea carabina destul de lejer cu o mână. Dacă vorbea în walkie-talkie, însemna că nu va fi pregătit să riposteze în fața unei mişcări bruşte de atac. Belknap îşi ținea propria armă la gleznă. Se prefăcu că îi arată santinelei conținutul

trusei de scule, în timp ce se pregătea să scoată o unealtă mult mai ucigătoare.

Dintr-odată, auzi cum se deschide în spatele lui uşa de la apartament, simţi valul de căldură care venea dinăuntru şi o lovitură puternică la baza gâtului. Două braţe puternice îl cuprinseră şi îl culcară la pământ. Cu faţa în jos pe parchetul din hol. Imediat cineva îşi puse gheata pe ceafa lui. Mâini nevăzute îl pipăiră rapid de sus până jos şi îi scoaseră pistolul din ascunzătoarea secretă de la gleznă. Apoi fu târât în camera de alături. Uşa se închise în spatele lui cu o bufnitură înfundată. În cameră era întuneric, jaluzelele erau trase; singura lumină venea de la o fereastră îngustă, care dădea spre strada laterală, iar întunericul de afară abia putea să străpungă întunericul dinăuntru. Avu nevoie de câteva minute pentru ca ochii să i se obişnuiască.

La naiba! Fuseseră pe urmele lui tot timpul?

Se uită de jur împrejur şi văzu totul clar. Era într-un fel de birou, amenajat acasă, cu un covor turcesc scump pe jos, o oglindă în ramă de abanos pe perete şi un birou mare, în stil Biedermeier.

Iar în spatele lui stătea în picioare Richard Lugner.

Un om pe care nu-l mai văzuse niciodată, dar al cărui chip l-ar fi recunoscut oriunde. Gura îi era ca o tăietură de cuţit, obrajii puternic afundaţi, iar cicatricea de zece centimetri, care se arcuia pe fruntea lui, era ca un al doilea rând de sprâncene. Fotografiile îl arătau exact aşa cum era. Belknap remarcă ochii mici, răutăcioşi şi negri ca antracitul. Şi văzu şi arma puternică din mâinile lui Lugner, cu cele două găuri ale ţevii duble, care arătau ca o a doua pereche de ochi plini de răutate.

Ceilalţi doi bărbaţi cu arme – profesionişti bine antrenaţi, aşa cum se vedea din felul în care stăteau, din poziţia alertă şi privirea focalizată pe el – stăteau de o parte şi de alta a biroului, cu armele îndreptate spre Belknap. Acesta înţelese imediat: erau membrii pazei lui personale, oameni în a căror competenţă şi loialitate putea avea deplină încredere, aflaţi pe propriul stat de plată, bărbaţi a căror viaţă depindea de a lui. Pentru un bărbat aflat în situaţia lui Lugner, investiţia în această gardă de corp merita cheltuiala. Cei doi bărbaţi înarmaţi se apropiară de Belknap cu armele aţintite în continuare asupra lui.

— Eşti o ploşniţă cam agasantă, aşa e? întrebă în cele din urmă Lugner. Vocea lui avea o rezonanţă aspră, nazală. Eşti o adevărată căpuşă.

Belknap nu spuse nimic. Configurația liniei de foc era cât se poate de clară şi executată de adevăraţi profesionişti. Nici un fel de mişcare bruscă din partea lui nu ar fi putut modifica în vreun fel această geometrie a morții.

— Mama mea avea obiceiul să ne scape de căpuşe cu un chibrit fierbinte. Durea ca naiba. Dar pe căpuşă o durea şi mai tare.

Unul dintre bodyguarzi scoase un sunet gutural semănând uşor a râs.

— O, nu mai face pe nevinovatul! continuă trădătorul. Furnizorul meu proxenet din Bucureşti mi-a relatat conversația voastră. S-a ales cu un braț rupt. Nu părea foarte încântat. Te-ai purtat chiar foarte urât.

Făcu o mutră dezaprobatoare.

— Bătaia nu rezolvă niciodată nimic. N-ai fost atent în clasa a şaptea când ți s-a spus asta? Lugner se strâmbă, făcând un gest grotesc. Păcat că nu te-am cunoscut când erai în clasa a şaptea. Aş fi putut să te învăț câte ceva.

— Să te ia dracu'! Cuvintele se desprinseră de pe buzele lui Belknap într-o mormăială.

— Calm, calm. Trebuie să-ți ții sentimentele sub control, căci altfel vor prelua ele controlul asupra ta. Aşadar, ia spune-mi, măi ageamiule, cum m-ai găsit? Privirea lui Lugner deveni mai dură. Va trebui oare să-l strangulez pe micuțul Ingo? Ridică din umeri. Ei bine, copilul pretinde că-i place treaba dură. I-am spus că o să-l duc în locuri unde nu a mai fost niciodată până acum. Data viitoare, o să ajungem aşadar la nivelul următor. Nivelul final. Presupun că nimănui nu-i va păsa prea mult de asta.

Fără să vrea Belknap fu scuturat de un fior. Cele două gorile pufniră uşor.

— Nu-ți face griji, spuse trădătorul, prefăcându-se că vrea să-l liniştească. Am să te duc şi pe tine într-un loc în care nu ai mai fost niciodată. Ai descărcat vreodată o armă tactică Mossberg zero-patru-zece de aproape? Vreau să zic, într-un om? Eu am făcut asta. Nimic nu se compară cu senzația avută.

Privirea lui Belknap se mută de la hăul negru al gurilor țevii la cel al ochilor lui Lugner.

Privirea lui Lugner se mută spre peretele din spatele prizonierului său.

— Vom avea parte de intimitate, îți promit asta. În apartamentele astea de bloc este o zidărie groasă excelentă. Granulele mici de plumb abia dacă vor zgâria uşor tencuiala. Şi apoi este şi izolația acustică pe care am instalat-o eu. M-am gândit că nu se face să-mi deranjez vecinii dacă vreunuia dintre băieții gării îi place să țipe sau să facă tărăboi în alt fel. Carnea se retrase de pe dinții de porțelan, dând la iveală un simulacru hidos de zâmbet.

— Dar tu vei primi un alt fel de încărcătură astăzi. Vezi tu, acest Mossberg îți va sfâşia în bucăți diafragma şi o va împrăştia pretutindeni. Şi, poți să mă crezi pe cuvânt, va lăsa o gaură de să-ți bagi mâna prin ea.

Belknap încercă să se mişte, dar constată că era ținut în loc de mâini de oțel.

Lugner aruncă o privire către cei doi acoliți. Avea aerul unui bucătar de la televiziune, care demonstrează în fața camerei un talent culinar deosebit.

— Crezi că exagerez? Lasă-mă să-ți arăt. N-o să mai trăieşti niciodată o experiență asemănătoare.

Se auzi un păcănit uşor în momentul în care Lugner ridică siguranța armei.

— Niciodată!

Belknap realiză abia retrospectiv ceea ce se întâmplase în secundele următoare. Se auzise un zgomot puternic de sticlă spartă. Lugner, luat prin surprindere de acest zgomot, se întorsese către fereastra mare din stânga lui; se văzuse străfulgerarea unui foc de pistol care pătrunsese în apartamentul cufundat în întuneric ca un fulger, reflectându-se în toate oglinzile şi în suprafețele metalice. O fracțiune de secundă mai târziu…

O pată roşie apăru la tâmpla dreaptă a lui Lugner.

Expresia de pe chipul trădătorului se relaxă brusc, iar acesta se prăbuşi moale pe pardoseală. Arma căzu alături de el ca bastonul de care se sprijinea victima unui atac cerebral. Cineva care trăgea perfect îi băgase lui Lugner un glonț în cap.

Cele două gorile se retraseră imediat, fiecare în alt colț şi îndreptară armele spre fereastra spartă. Să fi fost lucrarea unui lunetist?

— Prinde! auzi Belknap o voce cu accent american şi un pistol veni zburând prin aer în direcția lui Belknap. Acesta îl prinse numai din reflex, profitând de fracțiunea de secundă de ezitare a celor doi, care trebuiau să decidă dacă să tragă mai întâi în prizonierul lor sau… în străinul deşirat care tocmai sărise înăuntru prin fereastră. Belknap se lăsă la podea – simți cum glonțul îi vâjâie chiar pe deasupra umărului – şi trase de două ori în bărbatul cel mai apropiat de el, nimerindu-l în piept. Spre masa centrală: procedură standard când trăgeai fără să ocheşti. Dar nu era potrivită pentru un foc de aproape, ca în cazul de față. Numai o împuşcătură în sistemul nervos central ar fi neutralizat victima imediat. Rănit mortal, cu sângele purpuriu şiroind din stern, omul începu să tragă la întâmplare, golindu-şi încărcătorul.

Apartamentul solid amplifica bubuitul gloanţelor de calibru mare şi în întunericul din încăpere strălucirea albă repetată era dureros de orbitoare.

Belknap mai trase o dată, nimerindu-l de astă dată în faţă. Arma, un pistol semiautomat Walther de stil vechi, preferată de unii foşti militari, deoarece, chipurile, nu se bloca niciodată, îşi urmă stăpânul câteva secunde mai târziu.

Străinul – un bărbat înalt, suplu, cu mişcări agile, îmbrăcat într-o salopetă maronie, care sclipea din cauza cioburilor de sticlă – făcu un salt într-o parte, ca să evite împuşcăturile celuilalt bodyguard şi trase un singur foc direct în capul omului, care căzu imediat la pământ.

Liniştea care se lăsă era de-a dreptul stranie; urmară câteva secunde de cea mai profundă tăcere pe care o cunoscuse Belknap vreodată. Străinul avusese un aer parcă de-a dreptul plictisit atunci când îi lichidase pe Lugner şi pe acoliţii lui şi nimic nu lăsase să se înţeleagă că pulsul i s-ar fi accelerat cât de cât. În cele din urmă, străinul i se adresă pe un ton placid:

— Presupun că au avut un om de pază într-una dintre nişele de pe coridor.

Era exact ceea ce ar fi presupus şi Belknap. Şi se înjură din nou pentru prostia sa.

— Dar nu cred că o să intre aici, spuse Belknap. Îşi simţea gura uscată, iar vocea îi suna hârâit. Simţea cum îi tremură involuntar un muşchi de la picior, vibrând ca o coardă de violoncel. În afara exerciţiilor de antrenament, nu mai avusese până acum ocazia să privească la gura unei ţevi de armă. Cred că ideea era ca oaspetele lor special să fie lăsat să se distreze în linişte şi… să fie evacuaţi oaspeţii nedoriţi.

— Sper că are o menajeră bună, spuse bărbatul, scuturându-şi cioburile de pe salopetă. Stăteau între trei cadavre sângerânde, în inima unui stat poliţienesc, dar omul nu părea să se grăbească deloc. Omul întinse mâna: Apropo, mă numesc Jared Rinehart. Strângerea lui de mână era fermă şi uscată. Stând acum aşa de aproape de el, Belknap observă că Rinehart nu transpirase deloc; toate firele de păr de pe capul lui erau la locul lor. Era însăşi întruchiparea sângelui-rece. Cât despre Belknap – o privire scurtă în oglindă îi confirmă acest lucru – arăta într-un hal fără de hal.

— Ai aplicat o abordare frontală. Curajos, dar nu prea inspirat. Mai ales atunci când deasupra este un apartament gol.

— Înţeleg, mormăi Belknap ridicând neputincios din umeri spre situaţia strategică din spatele lor. Punct ochit, punct lovit.

Rinehart avea o siluetă uşor alungită, ca un Hristos în pictura manieristă, cu membre lungi, elegante şi ochi gri verzui plini de suferinţă: se mişca cu o graţie de felină şi făcu câţiva paşi către Belknap.

— Nu-ţi mai face probleme că nu l-ai observat pe băiatul de la Stasi. Sunt de-a dreptul uimit de ceea ce ai realizat. Eu încerc de câteva luni să dau de urma lui Herr Lugner, dar fără folos.

— Dar acum ai recuperat, spuse Belknap. Cine naiba eşti? Ar fi vrut el să întrebe, dar decise că e mai bine să aibă răbdare.

— Nu tocmai, veni răspunsul celuilalt. M-am ţinut după tine.

— După mine!

Deci, aceştia erau paşii din Forumul Marx Engels! Dispăruse apoi ca un adevărat profesionist. Imaginea muncitorului deşirat din Palatul Republicii îi reveni în minte.

— Singurul motiv pentru care am ajuns aici a fost că te-am urmărit pe tine. Şi trebuie să-ţi spun că ai fost grozav. Ca un câine pe urmele vulpii! Iar eu, ca un mic gentilom de ţară, îmbrăcat cu pantaloni bufanţi, m-am ţinut după tine lejer.

Făcu pauză şi se uită de jur împrejur.

— Dumnezeule mare! Ai zice că eşti în apartamentul unui star de cinema venit în vizită. Dar cred că problema a fost rezolvată, nu-i aşa? Oricum, patronii mei n-o să fie deloc nemulţumiţi. Domnul Lugner era un exemplu foarte prost pentru spionii în acţiune, care trăiesc în tensiune şi nu sunt lăsaţi să moară. Acum este un exemplu foarte bun. Îşi aruncă ochii către trupul lui Lugner şi prinse privirea lui Belknap. Salariul păcatului şi toate celelalte!

Belknap privi şi el înjur, văzu sângele celor trei bărbaţi ucişi care se îmbiba în covor, oxidându-se apoi treptat şi căpătând aceeaşi culoare cu vopseaua. Simţi un val de greaţă.

— Dar de unde ai ştiut că trebuie să mă urmăreşti?

— Am făcut puţină muncă de recunoaştere, mai exact, ca să fiu cinstit, hoinăream prin Alexanderplatz când mi s-a părut că-ţi recunosc mutra de la Bucureşti. Eu nu cred în coincidenţe, tu crezi? Din câte ştiam eu, eşti un cuier al lui. Aveai o legătură cu el într-un fel sau altul. Mi s-a părut că merită să încerc.

Belknap se uita la el cu gura căscată.

— Acum, continuă Jared rapid, singura întrebare este: eşti duşman sau prieten?

— Poftim?

— Sună cam nepoliticos, ştiu. Se strâmbă, prefăcându-se că îşi face reproşuri. Ca şi când ai vorbi despre cumpărături la masă sau i-ai întreba pe oameni cum îşi câştigă existența atunci când eşti invitat la un cocteil. Dar eu am nici un interes practic. Aş prefera să ştiu de pe acum dacă eşti angajat de albanezi. Se zvoneşte că albanezii cred că domnul Lugner ținea marfa cu adevărat de calitate pentru rivalii acestora din blocul răsăritean şi ştii cum se comportă albanezii ăştia când se simt călcați pe coadă. Iar cât despre bulgari, mai bine să nu-mi dau drumul la gură. În timp ce vorbea, scoase o batistă şi îl tamponă pe Belknap pe bărbie. Nu întâlneşti o asemenea combinație de cruzime şi prostie în fiecare zi. Şi de aceea trebuie să te întreb: eşti vrăjitoare bună sau rea? Îi arătă batista pe care înflorise o pată. Aveai o picătură de sânge aici, îi explică el. Poți s-o păstrezi!

— Nu înțeleg, spuse Belknap cu un amestec de uimire şi incredulitate în voce. Ți-ai riscat viața ca să mi-o salvezi pe a mea… fără să ştii măcar dacă sunt aliat sau duşman?

Rinehart ridică din umeri.

— Să spunem că am avut o presimțire. Nu putea fi decât una sau alta. Recunosc, am mers la noroc, dar, dacă nu arunci zarurile, nu joci. O, înainte să-mi răspunzi la întrebare, trebuie să ştii că mă aflu aici în calitate de reprezentant neoficial al Departamentului de stat al SUA.

— Dumnezeule mare! exclamă Belknap, încercând să-şi pună ordine în gânduri. Operațiuni consulare? Echipa Pentheus?

Rinehart se mulțumi să zâmbească.

— Şi tu eşti tot de la Operațiuni consulare, nu-i aşa? Ar fi trebuit să ni se transmită un fel secret de a strânge mâna. Sau să ne dea câte o cravată specială a clubului, deşi ar trebui să mă lase pe mine să aleg modelul.

— Ticăloşii! spuse Belknap, uluit de această descoperire. De ce nu mi-a spus nimeni nimic?

— Lasă-i întotdeauna să meargă pe dibuite, asta e filosofia lor. Dacă o să-i întrebi pe băieții din Strada C 2201, o să-ți explice că aceasta este procedura pe care o folosesc câteodată, mai ales atunci când au pe teren agenți care operează singuri. Unități separate care operează în secret. O să-ți spună ceva pompos despre separarea operațiunilor. Partea proastă este că uneori te trezeşti că te calci pe propria coadă. Avantajul este că se evită influențarea gândirii, rutina, se aplică o mare diversitate de abordări. Aşa ți

se spune. Dar adevărul este, cred eu, că au dat-o în bară la modul cel mai clar. Ceva cât se poate de obişnuit.

În timp ce vorbea, atenţia îi fu atrasă de un scrin de mahon şi alamă pentru băuturi, care se afla într-un colţ al încăperii. Ridică o sticlă şi se lumină la faţă.

— Şliboviţă de douăzeci de ani vechime de la Suvoborska. Nu e rău deloc. Cred că merităm amândoi câte o duşcă. Am câştigat-o cu trudă. Turnă câte puţin în două pahare şi îi întinse unul lui Belknap.

— Până la fund! strigă el.

Belknap ezită, apoi dădu paharul pe gât. Mintea îi fierbea. Oricare alt agent operativ în situaţia lui Richart ar fi avut un post de observaţie. Dacă trebuia să pună la cale o intervenţie directă, ar fi ales un moment în care Lugner şi acoliţii săi şi-ar fi pus armele deoparte. După ce le-ar fi utilizat. Iar Belknap ar fi primit o banderolă de onoare peste sicriu. Lugner ar fi fost ucis sau arestat. Cel de-al doilea agent operativ ar fi fost lăudat şi promovat. Organizaţiile de felul acesta apreciau mai mult prudenţa decât curajul. Nimănui nu i s-ar fi cerut să intre de unul singur într-o încăpere în care erau trei oameni înarmaţi. Un astfel de gest ar fi sfidat logica elementară, ca să nu mai vorbim despre procedurile standard de operare.

Cine era omul acesta?

Rinehart scotoci prin hainele unuia dintre bodyguarzii ucişi şi scoase un pistol american compact – un colt cu ţeava scurtă, desfăcu magazia şi se uită înăuntru.

— E al tău?

Belknap mormăi afirmativ, iar Belknap îi aruncă arma.

— Ai gusturi bune. Nouă milimetri cu capul dantelat. Echilibrul perfect între puterea de oprire şi forţa de penetrare şi în mod clar departe de a fi o producţie standard. Englezii spun că pe om îl poţi judeca întotdeauna după pantofi. Eu aş spune că felul în care îşi alege armele spune multe.

— Aş vrea să ştiu şi eu ceva, spuse Belknap, încercând să pună cap la cap ceea ce aflase în ultimele minute. Ce s-ar fi întâmplat dacă *nu eram* prieten?

— Atunci ar fi fost un al patrulea cadavru pentru echipa de curăţenie.

Rinehart puse o mână pe umărul lui Belknap, îl strânse încurajator şi continuă:

— Dar o să mai afli ceva despre mine: mă mândresc cu faptul că sunt un prieten bun pentru prietenii mei.

— Şi un duşman periculos pentru duşmanii tăi periculoşi?

— Văd că ne înțelegem, răspunse interlocutorul lui volubil. Aşadar, ce zici, putem să plecăm de la această petrecere a muncitorilor? Am cunoscut gazda, ne-am prezentat omagiile, am băut un păhărel – cred că acum putem pleca fără să jignim pe nimeni. Nu e bine să fii niciodată ultimul care pleacă. Aruncă o privire către cele trei cadavre, apoi continuă: Dacă te duci mai aproape de fereastră, ai să vezi un scaun mobil şi o schelă, adică exact ceea ce trebuie pentru spălatul ferestrelor într-o după-amiază, deşi cred că vom sări peste partea asta. Îl conduse pe Belknap peste pervazul zdrobit pe platforma care era fixată cu cabluri atârnate de balconul apartamentului de deasupra. Întrucât la toate aceste clădiri se executau lucrări de întreținere, era puțin probabil să atragă atenția cuiva de jos, chiar dacă ar fi fost cineva acolo.

Rinehart îşi scutură ultimele cioburi de pe salopeta maronie.

— Uite ce este, domnule…

— Belknap, spuse acesta şi se înțepeni pe platformă.

— Uite care e treaba, Belknap. Câți ani ai? Douăzeci şi cinci, douăzeci şi şase?

— Douăzeci şi şase. Şi spune-mi Todd.

Rinehart se jucă cu cablul şi trase mai tare de el, iar platforma începu să coboare încet, cu zgâlțâituri.

— Asta înseamnă că eşti de câțiva ani în uniformă, aşa aş spune. Eu împlinesc treizeci anul viitor. Mai am câțiva ani de acțiune. Aşa că dă-mi voie să-ți spun ce o să constați. O să constați că majoritatea colegilor tăi sunt mediocri. Aşa este în orice organizație. Dacă dai peste cineva care are talente reale, trebuie să fii atent la acea persoană. Pentru că într-o comunitate inteligentă progresul real este asigurat numai de o mână de oameni. Aceştia sunt ca nişte pietre prețioase. Nu poți să le laşi să fie zgâriate, zdrobite sau să se piardă. Dacă vrei ca treaba să meargă bine, trebuie să ai grijă de prietenii tăi.

Ochii lui gri verzui străluciră şi mai intens şi adăugă:

— Există o expresie celebră a unui scriitor englez, poate că ai auzit de el, E. M. Forster. A spus că, dacă va fi pus să aleagă între a-şi trăda un prieten şi a-şi trăda țara, speră să aibă curajul să-şi trădeze țara.

— Parcă îmi sună cunoscut. Belknap privi în jos spre strada care, slavă Domnului, era pustie. Asta e filosofia ta? Simți o picătură de ploaie, solitară, dar grea, apoi încă una.

Rinehart scutură din cap.

— Dimpotrivă. Morala aici este că trebuie să-ți alegi cu grijă prietenii. O altă privire intensă. Pentru a nu fi niciodată nevoit să faci o asemenea alegere.

Cei doi păşiră în strada îngustă, lăsând platforma în urma lor.

— Ia găleata, îl îndemnă Rinehart. Belknap făcu ce i se spusese, dându-şi seama imediat că era un sfat înțelept. Salopeta şi şapca lui Rinehart erau o deghizare perfectă într-un oraş muncitoresc; ducând găleata şi şpaclul, Belknap devenea un tovarăş foarte potrivit.

O altă picătură grea de ploaie căzu pe fruntea lui Belknap.

— O să înceapă curând să toarne, spuse el ştergându-se.

— Totul se va prăbuşi curând, spuse agentul cel slăbănog şi toți cei de aici, din inima inimilor, îşi dau seama de lucrul acesta.

Rinehart cunoştea bine topografia oraşului: ştia ce magazine făceau legătura între două străzi, ce alei dădeau una în spatele alteia şi conduceau spre alte străzi.

— Aşadar, ce părere ai despre Richard Lugner după scurta întâlnire avută cu el?

Chipul ciupit de vărsat al trădătorului şi răutatea lui impasibilă îi reveniră în minte ca imaginea unei fantome.

— Întruchiparea răului, spuse scurt Belknap şi se miră singur de ce rostise. Era o expresie pe care o folosea numai rareori, dar alta nu s-ar fi potrivit. Cele două găuri gemene ale țevilor armei care se holbau la el îi rămăseseră înfipte în minte, la fel ca şi ochii plini de răutate ai lui Lugner însuşi.

— Ce concept! exclamă bărbatul cel înalt încuviințând din cap. Nu prea mai este la modă zilele acestea, dar iată că se potriveşte! Ne considerăm prea sofisticați ca să vorbim despre întruchiparea răului. Totul trebuie să fie analizat ca produs al unor împrejurări şi forțe sociale, psihologice sau istorice. Iar, în momentul în care faci acest lucru, răul iese din discuție, aşa e?

Rinehart îl conduse pe tânăr într-un pasaj subteran care făcea legătura între două părți ale unei piețe despărțite în două de o autostradă.

— Ne place să ne prefacem că nu vorbim despre Rău, pentru că am depăşit deja acest concept. Mă întreb dacă este aşa. Bănuiesc că însăşi motivația este profund primitivă. Ca în cazul idolatrilor tribali de fetişuri din vremurile străvechi şi noi ne imaginăm că, dacă nu rostim cuvântul, lucrul la care se referă acesta va dispărea.

— E vorba despre chipul lui, mormăi Belknap.

— Un chip pe care numai Helen Keller[1] ar fi putut să-l iubească. Rinehart imită prin mişcări cititul în alfabetul Braille.

— Mă gândeam la felul în care se uită la tine.

— *Se uita* oricum, corectă Rinehart, subliniind timpul trecut. M-am întâlnit şi eu de câteva ori cu omul ăsta. Era de-a dreptul formidabil. Şi, aşa cum spui, întruchiparea Răului. Ministerul Securităţii Statului din această ţară îi cultivă pe cei de teapa lui Lugner şi prosperă de pe urma lor. Şi este şi asta o formă a Răului. Monumentală şi fără chip.

Rinehart vorbea pe un ton egal, dar nu-şi disimula înfierbântarea din voce. Omul era rece, poate cel mai rece tip pe care îl cunoscuse vreodată Belknap, dar nu era cinic. După un timp, Belknap mai înţelese ceva: fluxul conversaţional al companionului său nu era numai o simplă dorinţă de autoexprimare; era şi o încercare de a-l distrage şi de a-l calma pe tânărul agent operativ ai cărui nervi fuseseră puşi la grea încercare. Pălăvrăgeala lui era un soi de amabilitate.

Douăzeci de minute mai târziu, cei doi – doi muncitori după toate aparenţele – se apropiau de sediul ambasadei, o clădire de marmură în stil Schinkel, acum plină de funingine din cauza poluării. Picături mari de ploaie cădeau intermitent. Un miros familiar de argilă venea dinspre pavaj. Belknap îl invidia pe Rinehart pentru şapca lui. Trei poliţişti est-germani supravegheau ambasada de la postul lor de pe partea cealaltă a străzii, strângându-se în canadienele de nailon şi străduindu-se să-şi menţină ţigările uscate.

Când se apropiară de ambasadă, Rinehart scoase un cârd de plastic de sub salopetă, pe care era un cod şi îl arătă unuia dintre paznicii americani care stăteau la intrare. Acesta dădu rapid din cap, iar cei doi fură lăsaţi să treacă dincolo de gardul consulatului. Belknap simţi alte câteva picături de ploaie care aterizară greoaie, înnegrind asfaltul cu petele lor neregulate. Poarta grea de oţel se închise. Cu numai foarte puţin timp înainte, moartea părea ceva sigur. Acum erau în siguranţă.

— Îmi dau seama că nu ţi-am răspuns încă la prima întrebare, spuse companionul lui cel deşirat.

— Dacă eşti prieten sau duşman?

Belknap încuviinţă din cap.

— Ei bine, hai să fim de acord că suntem prieteni, spuse el într-o izbucnire bruscă de recunoştinţă şi căldură. Pentru că aş avea mare nevoie

de mai mulți prieteni ca tine.

Agentul cel slăbănog îi aruncă o privire prin care îl cântărea cu afecțiune parcă.

— Unul s-ar putea să fie de ajuns, răspunse el zâmbind.

Mai târziu, cu mulți ani mai târziu, Belknap va avea ocazia să reflecteze cât de mult poate schimba o simplă întâlnire viața unui om. O fracțiune de secundă care împarte net firul vieții omului în ceea ce a fost înainte şi ceea ce urmează după. Dar numai retrospectiv puteai să-ți dai seama de adevărata valoare a momentului. Acum, mintea lui Belknap era copleşită de gândul apăsător, totuşi banal – astăzi cineva mi-a salvat viața – ca şi când această acțiune nu ar fi făcut altceva decât să aducă lucrurile din nou pe făgaşul lor firesc, ca şi când ar mai fi existat o posibilitate de întoarcere înapoi, de revenire la modul în care fuseseră lucrurile. Nu ştia, nu avea de unde să ştie că viața lui se schimbase în mod ireversibil. Traiectoria ei se schimbase imperceptibil, dar dramatic.

În momentul în care cei doi păşiră sub copertina maro oliv, care se întindea deasupra intrării în consulat, ploaia răpăia deja pe plasticul ei şi aluneca în şiroaie. Furtuna începuse.

PARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL UNU

Roma

Tradiția spune că Roma a fost construită pe şapte coline. Gianicolo (Janiculum) este a opta şi este mai înaltă decât toate celelalte. În vremurile străvechi, era închinată cultului lui Janus, zeul intrărilor şi al ieşirilor. Zeul cu două fețe. Belknap ar fi avut nevoie acum de amândouă. Aflat la etajul al treilea al vilei de pe via Angelo Maşina, o structură neoclasică impresionantă, cu fațade galbene ocru şi pilaştri de stuc, agentul operativ se uita la ceas pentru a cincea oară în ultimele zece minute.

Asta este ceea ce trebuie să faci, îşi dădu el asigurări.

Dar nu aşa planificase el lucrurile. Şi nimeni nu plănuise nimic în felul acesta. Se mişca în tăcere prin hol – o suprafață, slavă Domnului, acoperită

cu plăci solide de gresie – nu risca să facă să scârțâie podelele. Ultima renovare îndepărtase toate elementele de lemn putrezite rămase de la renovarea anterioară… şi de la cine ştie câte alte renovări care avuseseră loc înainte, de când fusese înălțată construcția originală din secolul al XVIII-lea. Vila, construită pe un fost apeduct al lui Traian, avea un trecut glorios. În 1848, în zilele mărețe de Risorgimento, Garibaldi îşi instalase sediul aici. Se spune că subsolul fusese lărgit pentru a servi drept sală suplimentară de arme. În zilele noastre, vila avea din nou un rol militar, de astă dată mai infam. Aparținea lui Khalil Ansari, un traficant de arme yemenit. Dar nu era un simplu traficant de arme. Analiştii de la Operațiuni Consulare, cu toată discreția lor, reuşiseră să afle că era un furnizor important nu numai în Asia de Sud, ci şi în Africa. Ceea ce îl deosebea de alți traficanți asemenea lui era modul alunecos în care ştia să se strecoare şi să se facă nevăzut. Îşi ascundea cu grijă mişcările, locația, identitatea. Asta până acum.

Momentul ales de Belknap era cum nu se poate mai bun sau mai rău. În cele două decenii de când lucra ca agent operativ de teren, învățase să se teamă de dramul de noroc care vine aproape prea târziu. I se întâmplase aşa ceva la începutul carierei, în Berlinul de Est. I se mai întâmplase şi acum şapte ani la, Bogota. Iar acum din nou aici, la Roma. Toate lucrurile bune sunt trei, aşa cum îi plăcea să spună prietenul său, Jared Rinehart.

Se ştia că Ansari este pe cale să încheie o tranzacție majoră de arme, care implica mai multe schimburi simultane între mai multe părți. După toate indiciile, urma să fie o tranzacție extrem de complexă şi de o amploare impresionantă – ceva ce probabil numai Khalil Ansari era capabil să orchestreze. După cum raportaseră agenții operativi, înțelegerea finală urma să aibă loc în seara aceasta, printr-o teleconferință internațională sau cam aşa ceva. Dar folosirea liniilor telefonice protejate şi mijloacele sofisticate de încriptare excluseseră de la bun început orice soluție standard de folosire a dispozitivelor de interceptare. Descoperirea lui Belknap schimbase totul. Dacă Belknap ar fi reuşit să planteze un microfon în locul potrivit, Operațiunile consulare ar fi obținut informații prețioase despre modul de funcționare a rețelei lui Ansari. Cu puțin noroc, rețeaua inamică ar fi putut fi demascată şi un negustor multimiliardar ar fi putut fi adus în fața justiției.

Asta era vestea bună. Vestea proastă era că Belknap nu reuşise să-l identifice pe Ansari decât cu câteva ore în urmă. Nu avea timp pentru coordonarea operațiunii. Nu avea timp să ceară întăriri, nici aprobarea de la

sediu. Nu avea încotro şi trebuia să acţioneze de unul singur. Nu putea să lase să-i scape ocazia.

Cardul de identitate pe care îl avea prins de cămaşa de bumbac arăta că este Sam Norton, unul dintre arhitecţii implicaţi în ultima rundă de renovare, angajat al unei firme britanice de arhitectură, care se ocupa de proiect. Cu ajutorul acestei identităţi, reuşise să pătrundă în casă, dar nu ar fi putut explica ce face la etajul trei. Şi mai ales nu putea explica prezenţa lui în biroul personal al lui Ansari. Dacă ar fi fost aici, totul s-ar fi terminat. Tot aşa, dacă cineva l-ar fi descoperit pe paznicul doborât de el cu o săgeată micuţă şi depozitat după acea într-o debara de pe hol. Operaţiunea ar fi fost anulată. Dar şi el însuşi ar fi fost anulat.

Belknap se gândea la toate acestea cu sânge-rece, fără patimă, ca şi când ar fi fost vorba despre regulile codului rutier. În timp ce inspecta biroului traficantului de arme, simţea un fel de amorţeală şi detaşare; se vedea parcă pe sine în perspectivă extracorporală, de undeva de sus. Elementul de ceramică al microfonului ar putea fi ascuns… dar unde? Pe birou era o vază cu o orhidee. Vaza ar fi putut servi ca amplificator firesc. Va fi inspectată desigur automat de echipa de verificare a yemenitului, dar asta se va întâmpla abia mâine-dimineaţă. Un dispozitiv cu tastatură de ultimă generaţie va înregistra mesajul tastat pe computerul de birou al lui Ansari. Un sunet slab ca un fâşâit se auzi în urechea lui Belknap, ca răspuns la un mic senzor de mişcare pe care Belknap îl instalase în hol.

Oare cineva se pregătea să intre în încăpere? Nu era bine. Nu era bine deloc. Ce ironie a sorţii! Îşi petrecuse cea mai mare parte a anului încercând să dea de urma lui Ansari. Iar acum îl păştea pericolul ca Ansari să dea peste el.

La naiba! Ansari nu trebuia să se întoarcă aşa de repede. Belknap privi neajutorat de jur împrejurul încăperii pardosite cu gresie marocană. Nu prea erau locuri în care să se ascundă: un dulap încastrat în perete cu uşă din stinghii în colţul de lângă birou. Departe de a fi ceva ideal! Belknap se strecură repede înăuntru şi se lăsă pe vine, cât mai aproape de pardoseală. Dulapul era foarte inconfortabil, plin de umezeală şi de mirosul specific al numeroaselor piese de computer depozitate aici. Belknap număra secundele. Detectorul miniatural de mişcare, pe care îl plasase în holul de afară, putea să fi fost activat de un gândac sau de un şobolan. Cu siguranţă că era o alarmă falsă.

Dar nu era. Cineva intră în cameră. Belknap se uită printre stinghiile dulapului şi reuşi să zărească o siluetă: Khalil Ansari. Un bărbat cu tendinţă în toate direcţiile spre forme rotunde. Un trup cu linii ovale, ca un exerciţiu de la lecţia de desen. Până şi barba îi era tunsă în formă rotunjită. Buzele, urechile, bărbia, obrajii erau pline, rotunde, ca nişte perniţe. Purta un caftan de mătase albă, care se drapa lejer în jurul siluetei, în timp ce omul se apropia cu un aer distrat de birou. Numai ochii îi erau alerţi, aruncând priviri scrutătoare, aşa cum îşi roteşte sabia un samurai. Oare îl văzuse pe Belknap? Contase pe faptul că întunericul din dulap o să-l ascundă. Contase pe multe lucruri. Alt calcul greşit şi nu mai avea cum să-l refacă.

Yemenitul se lăsă greoi în scaunul de piele de la birou, îşi trosni degetele, apoi tastă rapid ceva – fără îndoială, parola. Belknap continua să stea pe vine, foarte incomod, în spaţiul strâmt, iar genunchii începuseră să-i protesteze. Trecuse de patruzeci şi cinci de ani şi nu mai avea supleţea din tinereţe. Dar nu-şi putea permite să se mişte. Sunetul încheieturilor care ar fi trosnit i-ar fi trădat prezenţa. Numai dacă ar fi venit cu câteva minute mai devreme sau Ansari cu câteva minute mai târziu! Ar fi avut timp să pună dispozitivul undeva şi să înregistreze astfel impulsurile electronice emise de tastatură. Dar acum prioritatea sa era să rămână în viaţă şi să supravieţuiască dezastrului. O să aibă timp mai târziu pentru autopsie şi rapoarte.

Traficantul de arme se foi pe scaun şi mai tastă o serie de instrucţiuni. Scria mesaje pe e-mail. Ansari mai bătu câteva litere, apoi apăsă pe un buton fixat pe o cutie din lemn de trandafir. Probabil că fixa o conferinţă prin internet. Poate că toată această conferinţă se va desfăşura pe baza unui text codificat, în stilul de chatroom. Ar fi putut afla aşa de multe dacă… Era prea târziu pentru regrete, dar acestea îi veneau în minte oricum, fără voia lui.

Îşi aminti cât de entuziasmat se simţise nu cu mult înainte, când luase urma prăzii sale. Jared Rinehart fusese cel care îl poreclise pentru prima dată „câinele de vânătoare”, iar porecla onorifică îi rămăsese. Belknap avea un talent deosebit în găsirea unor oameni care nu voiau să fie găsiţi, totuşi o mare parte din succesul lui era o chestiune numai de perseverenţă, deşi nu putea convinge pe nimeni de asta.

Cu siguranţă, datorită perseverenţei îl găsise pe Khalil Ansari după ce un întreg grup multidisciplinar special se întorsese cu mâinile goale. Birocraţii sapă după informaţi, dar cazmalele lor ricoşează la un moment în piatră

seacă şi atunci renunţă descurajaţi. Dar nu şi Belknap. Fiecare căutare era diferită în cazul lui.

Fiecare căutare implica o anumită doză de logică şi capriciu, deoarece aşa erau fiinţele umane, un amestec de logică şi capriciu. Niciodată numai unul din cele două componente. Computerele de la sediu puteau scana bazele de date, analizau rapoartele de la autorităţile de control al frontierelor, de la Interpol şi de la alte asemenea agenţii, dar trebuia să li se spună ce au de făcut şi ce să caute. Maşinile puteau fi programate cu softuri de recunoaştere, dar mai întâi trebuia elaborat softul de recunoaştere. Şi nu puteau pătrunde niciodată în mintea ţintei. Însă câinele de vânătoare simţea mirosul vulpii în parte şi datorită faptului că ştia să gândească precum o vulpe.

Se auzi o bătaie în uşă şi apăru o femeie tânără, cu părul negru şi tenul măsliniu, dar mai degrabă italiancă decât levantină, îşi spuse Belknap. Severitatea uniformei alb cu negru nu-i putea ascunde frumuseţea. Senzualitatea deborda peste tot, anunţând că femeia tocmai ajunsese la faza de deplină maturitate, când era înzestrată cu tot ce trebuie. Ducea o tavă de argint cu un ceainic şi o ceaşcă mică. Ceai de mentă, Belknap recunoscu imediat aroma. Negustorul morţii trimisese după el. Yemeniţii nu făceau aproape niciodată afaceri fără o carafa de ceai de mentă sau shay, cum îi spuneau ei, iar Khalil, care era pe punctul de încheia un lanţ uriaş de tranzacţii, nu putea proceda altfel. Lui Belknap aproape că îi veni să zâmbească.

Tocmai cu detalii de felul acesta reuşea Belknap să ia urma ţintelor sale cele mai alunecoase. Una dintre cele mai recente fusese Garson Williams, cercetătorul trădător de la Los Alamos, care vânduse secrete nucleare nord-coreenilor şi apoi dispăruse. FBI-ul îl căutase fără folos timp de patru ani. Belknap, atunci când în cele din urmă îi fusese repartizată această misiune, îl găsise în două luni. Făcând inventarul locuinţei lui Williams, aflase că acesta avea o slăbiciune pentru un tip special de pateu sărat, amestecat cu drojdie, foarte apreciat de britanicii de o anumită vârstă şi de foştii supuşi ai Imperiului Britanic. Williams prinsese gustul pentru el în timp ce era student la Oxford. Examinând o listă cu obiectele din casa fizicianului, Belknap observase că acesta avea trei borcane de astfel de pateu în cămară. FBI-ul îşi demonstrase meticulozitatea, iar agenţii examinaseră cu raze X toate obiectele din casă pentru a vedea dacă nu sunt ascunse pe undeva nişte microfişe. Dar agenţii aceia nu gândiseră ca Belknap. Fizicianul se retrăsese

undeva într-o parte mai puțin dezvoltată a lumii, unde evidența populației se ține mai puțin riguros. Era logic să facă așa, întrucât nord-coreenii nu puteau să-i asigure documente de identitate false de o asemenea calitate, încât să nu poată fi depistate în Vest, în era tehnologiilor avansate. Aşadar, Belknap analizase locurile unde îşi petrecuse omul vacanțele, încercând să găsească un model, ceva care să-i indice preferințele acestuia. Căutările lui electronice erau declanşate de conjuncturi şi mai puțin de locații, dar mai ales de anumite preferințe ale consumatorului. O comandă specială de alimente fusese livrată unui hotel aflat în afara circuitului obişnuit; un telefon – chipurile din partea unui reprezentant al departamentului „relații cu clientul" – îi dezvăluise faptul că respectiva comandă nu venea de la un oaspete, ci de la un local. Dovada, dacă îi putem spune aşa, era absurd de slabă; dar „nasul" lui Belknap ştia ce simte. Când îi dăduse de urmă – descoperindu-l în cele din urmă într-un mic sat de pescari de pe malul de est al golfului Arugam din Sri Lanka, se dusese singur. Nu putea să justifice trimiterea unei echipe numai prin simplu fapt că un american de la un mic hotel comandase un pateu special. Nu era destul de convingător pentru o acțiune oficială. Dar era destul de convingător pentru el. Când în cele din urmă îl luă la întrebări pe Williams, fizicianul păru de-a dreptul recunoscător că fusese găsit. Paradisul lui tropical, pe care şi-l cumpărase cu atâta trudă, se dovedise a fi exact inversul: o lungă şi insuportabilă plictiseală continuă.

Tastatura yemenitului continua să țăcăne. Ansari luă un telefon mobil – fără îndoială, un model cip de încriptare – şi începu să vorbească în arabă. Vocea lui era în acelaşi timp calmă, dar inconfundabil de imperioasă. O pauză lungă, apoi Ansari trecu pe germană.

Ansari ridică scurt privirile, când servitoarea puse pe masă ceaşca de ceai şi zâmbi, arătându-şi dinții albi, perfecți. Când Ansari se întoarse la munca lui, zâmbetul ei pieri pe dată, ca o piatră azvârlită într-un iaz. Servitoarea discretă, perfectă ieşi fără nici un zgomot.

Oare cât va mai dura?

Ansari ridică ceaşca de ceai la buze şi luă o sorbitură, savurând-o. Vorbi din nou la telefon, de astă dată în franceză. *Da, da, totul mergea conform planului.* Cuvinte de asigurare, dar fără nici o informație concretă. Interlocutorii ştiau despre ce vorbesc. Nu era nevoie să spună nimic mai mult. Negustorul clandestin închise telefonul şi mai scrise încă un mesaj. Mai sorbi o dată din ceai, puse ceaşca jos şi apoi – totul se petrecu dintr-

odată, ca o criză bruscă – fu scuturat de un fior. Câteva clipe mai târziu, se prăbuşi înainte cu capul pe tastatură, nemişcat, evident fără cunoştinţă. Mort?

Nu se poate!

Ba se poate.

Uşa biroului se deschise din nou; servitoarea. Oare o să strige, cuprinsă de panică, o să dea alarma când va descoperi şocată ce se întâmplase?

Dar femeia nu se arătă câtuşi de puţin surprinsă. Se mişcă rapid, cu paşi furişaţi, se apropie de bărbat şi îşi puse degetele la gâtul lui ca să verifice dacă mai are puls, însă în mod clar nu detectă nimic. Îşi trase apoi pe mâini o pereche de mănuşi de bumbac şi îl aşeză din nou pe scaun, ca şi când ar fi stat într-o poziţie de odihnă, rezemat de spătar. Luă apoi carafa şi ceaşca de ceai, le puse pe tavă şi părăsi încăperea. În felul acesta, luase cu ea şi arma morţii.

Khalil Ansari, unul dintre cei mai puternici traficanţi de arme din lume, tocmai fusese asasinat şi asta sub ochii lui. Mai exact, otrăvit. Şi asta… de către o tânără servitoare italiancă.

Cu oarecare efort, Belknap se ridică din poziţia în care stătuse, cu mintea vuind de gânduri, ca un aparat de radio între două posturi. Nu aşa trebuiau să se petreacă lucrurile. Atunci auzi un bâzâit electronic înfundat. Acesta venea de la interfonul de pe biroul lui Ansari.

Şi dacă Ansari nu răspundea?

La naiba! Înseamnă că se va declanşa curând alarma şi atunci nu va mai avea cum să iasă.

Beirut, Liban

„Parisul Orientului Mijlociu”, aşa era numit odinioară oraşul, după cum Saigonului i se spunea Parisul Indochinei, iar Abidjanul sfâşiat de conflicte era supranumit Parisul Africii: denumirea devenise mai mult un blestem decât o onoare; cei care mai rămăseseră aici fuseseră siliţi să devină supravieţuitori, fiecare în felul lui.

Limuzina Daimler antiglonţ se strecura încet prin traficul aglomerat de pe rue Maarad din centrul oraşului, cunoscut sub numele de Beirut Central District. Felinarele stradale aruncau o lumină tulbure peste străzile prăfuite, care învăluia totul într-un fel de ceaţă. Daimlerul trecu prin Place de

l'Etoile, modelată probabil cândva după centrul parizian, acum un simplu sens giratoriu supraaglomerat şi lunecă mai departe pe străzile unde clădirile restaurate din perioada mandatelor otoman şi francez stăteau alături de blocurile modeme de birouri. Clădirea în faţa căreia limuzina se opri în cele din urmă nu ieşea prin nimic în evidenţă: o structură cu şapte etaje, într-o culoare posomorâtă, la fel ca alte duzini din jur. Un ochi experimentat observa imediat că ramele exterioare ale geamurilor limuzinei erau blindate, dar nici acest lucru nu era deloc ieşit din comun. La urma urmelor, ne aflam la Beirut. Şi nu era nimic neobişnuit nici în înfăţişarea celor doi bodyguarzi vânjoşi – amândoi îmbrăcaţi în costume gri de poplin, vestimentaţia uşoară preferată de cei cărora serviciul le cerea să poarte şi toc de revolver şi cravată – care coborâră din maşină imediat ce aceasta se opri. Din nou, eram la Beirut.

Dar cine era pasagerul pe care îl păzeau? Un observator atent ar fi remarcat imediat că pasagerul, un bărbat înalt, slab şi deşirat, cu un costum gri scump pe el, nu era libanez. Naţionalitatea lui era inconfundabilă – ar fi putut la fel de bine să fluture în mână stegulețul cu dungi şi stele.

Şoferul îi ţinu uşa ca să coboare, iar americanul aruncă o privire nesigură de jur împrejur. Avea cam cincizeci de ani, mergea cu spatele drept şi se vedea în el atât siguranţa de sine a interlopului privilegiat – provenind din cea mai puternică ţară a planetei cât şi stinghereala unui străin într-un oraş străin. Geanta diplomat pe care o ducea în mână ar fi putut furniza un indiciu sau, dimpotrivă şi mai multe semne de întrebare. Unul dintre bodyguarzi, cel mai scund dintre ei, i-o luă înainte spre clădire. Celălalt se uita fără încetare de jur împrejur şi rămase alături de americanul cel înalt. Protecţia şi captivitatea semănau uneori uimitor de mult.

În hol, americanul fu întâmpinat de un libanez cu zâmbet ca un tic nervos şi cu părul negru, lipit de cap, fixat parcă cu ţiţei nerafinat.

— Domnul McKibbin? întrebă el întinzând mâna. Ross McKibbin?

Americanul încuviinţă din cap.

— Eu sunt Muhammad, spuse libanezul vorbind în şoaptă.

— În ţara asta cine nu este? ripostă americanul.

Interlocutorul lui zâmbi nesigur de el şi îşi conduse oaspetele printr-un cortegiu de paznici înarmaţi. Aceştia erau nişte bărbaţi spătoşi, hirsuţi, cu tocuri de armă lustruite atârnând pe coapsă, bărbaţi cu priviri prudente şi feţele bronzate, oameni care ştiau cât de uşor poate fi distrusă o civilizaţie,

căci fuseseră martori oculari la prăbuşirea ei şi se hotărâseră să treacă de partea unei îndeletniciri mai trainice: comerțul.

Americanul fu introdus într-o cameră alungită de la etajul al doilea, cu pereți de stuc. Aceasta era amenajată ca un salon, cu scaune tapițate şi măsuțe pentru ceai şi cafea, dar aspectul ei ostentativ neoficial nu putea ascunde faptul că era, de fapt, o încăpere de lucru, nu de relaxare. Paznicii rămaseră afară, într-un fel de anticameră. În interior se aflau câțiva oameni de afaceri locali.

Bărbatul care se numea Ross McKibbin fu salutat cu zâmbete neliniştite şi strângeri rapide de mână. Urmau să încheie contracte, iar arabii ştiau că americanii nu prea au răbdare cu tradițiile arabe de politețe şi de fraze rostite pe departe.

— Vă suntem foarte recunoscători că ați acceptat să vă întâlniți cu noi, spuse unul dintre oameni, care fusese prezentat ca proprietarul unuia dintre cele două cinematografe şi al unui lanț de magazine cu articole de băcănie din zona Beirutului.

— Prezența dumneavoastră este o onoare pentru noi, spuse un bărbat de la Camera de comerț.

— Nu sunt decât un reprezentant, un emisar, spuse americanul cu nonşalanță. Priviți-mă ca pe un substitut. Există oameni care au bani şi oameni care au nevoie de bani. Misiunea mea este să-i pun pe unii în legătură cu ceilalți.

Zâmbetul lui se stinse precum clapa unui telefon mobil.

— Investițiile străine au venit cam greu la noi, îndrăzni unul dintre localnici. Dar nu suntem dintre cei care caută calul de dar la dinți.

— Iar eu nu sunt cal de dar, ripostă McKibbin.

În anticameră, bodyguardul mai mic de statură păşi mai aproape de salon. Acum vedea şi auzea la fel de bine.

Nici unui observator nu i-ar fi fost greu să discearnă dezechilibrul de putere din încăpere. Americanul era în mod clar unul dintre acei intermediari care îşi câştigau existența încălcând legislația internațională în numele unor părți care erau nevoite să opereze în secret. Reprezenta capitalul străin în fața unui grup de oameni de afaceri a căror nevoie de astfel de capital era mai mare decât scrupulele pe care şi le-ar fi putut permite în legătură cu proveniența lui.

— Domnule Yorum, spuse energic McKibbin, întorcându-se către un bărbat care încă nu spusese nimic, sunteți bancher, nu-i aşa? După părerea

dumneavoastră, care ar fi cele mai bune oportunități ale mele aici?

— Cred că oricine ar fi încântat să fie partenerul dumneavoastră, răspunse omul a cărui față pătrată cu nări subțiri amintea de un broscoi.

— Sper că veți lua în considerare şi Mansur Enterprises, interveni unul dintre oameni. Avem o rentabilitate a investițiilor foarte solidă. Făcu o pauză, luând în mod greşit privirile dezaprobatoare din jurul lui drept scepticism.

— E adevărat. Registrele noastre au fost auditate cu foarte multă atenție.

McKibbin îi aruncă o privire rece omului de la Mansur Enterprises.

— Auditate? Partenerii pe care îi reprezint eu preferă un sistem mai puțin formal de ținere a contabilității.

De afară se auzi un zgomot de cauciucuri care scrâşnesc pe asfalt. Puțini dintre cei de față îi dădură atenție. Celălalt bărbat roşi.

— Bineînțeles. Suntem în acelaşi timp şi foarte flexibili, pot să vă asigur.

Nimeni nu rosti expresia „spălarea banilor"; nici nu era nevoie. Nu era nevoie să rostească cu voce tare obiectivul întâlnirii. Dealerii străini cu rezerve de lichidități pe care nu le puteau justifica erau în căutare de afaceri pe piețele mai slab reglementate fiscal, cum era cea din Liban, care să le servească drept fațadă, ca entități prin care puteau fi trecuți banii lichizi pentru a fi scoşi pe partea cealaltă drept câştiguri legitime din afaceri. O mare parte din ei erau dați partenerilor tăcuți; o parte erau reținuți. Lăcomia şi aversiunea erau aproape palpabile în încăpere.

— Mă întreb dacă nu cumva îmi pierd timpul aici, continuă McKibbin pe un ton plictisit. Vorbim despre un aranjament bazat pe încredere. Şi nu există încredere fără sinceritate.

Bancherul afişă un zâmbet timid şi clipi rapid de câteva ori. Tăcerea stingherită fu întreruptă de zgomotul făcut de un grup de bărbați care urcau grăbiți scările pardosite cu bucăți de marmură şlefuită. Întârziaseră la o şedință în altă parte? Sau era altceva?

Zgomotul aspru, sec al armelor automate puse capăt oricăror speculații. Mai întâi răsună ca un foc de artificii, dar era prea lung şi prea rapid pentru aşa ceva. Se auziră strigăte, oameni din gâtlejurile cărora aerul ieşea forțat, dând naştere unui cor al terorii. Apoi teroarea se revărsă în încăpere, ca o stihie dezlănțuită. Bărbați purtând pe cap kaffiyeh[2] se năpustiră în încăpere şi îşi îndreptară armele kalaşnikov spre oamenii de afaceri libanezi.

În câteva clipe, încăperea se transformă în scena unui măcel. Arăta de parcă un pictor dezlănțuit ar fi vărsat pe pereți toate cutiile cu vopsea

purpurie; iar oamenii zăceau pe jos cu membrele întinse în toate direcțiile, ca nişte manechine înmuiate în vopsea roşie.

Şedința se încheiase.

Roma

Todd Belknap alergă spre uşa biroului şi străbătu tot coridorul cu dosarul în mână. Trebuia să dispară cât mai rapid. Modalitatea de retragere pe care şi-o planificase – să coboare în curtea interioară şi să iasă apoi pe poarta de aprovizionare – nu mai era posibilă. Ar fi fost nevoie de mai mult timp decât dispunea. Nu avea încotro şi trebuia s-o ia direct.

Când ajunse la capătul coridorului, se opri o clipă. Pe palierul de dedesubt vedea două santinele care îşi făceau rondul. Se lipi de cadrul unei uşi deschise de la una dintre camerele de oaspeţi şi aşteptă ca santinelele să plece mai departe. Auzi paşii care se pierdeau în depărtare, zăngănitul cheilor pe un lanţ, o uşă care se închidea. Zgomotul făcut de mişcarea care se îndepărta.

Păşi cu grijă în jos pe scări – evocându-şi în minte schiţele pe care le studiase deschise o uşă îngustă pe dreapta palierului. Aceasta trebuia să-l ducă la scările de serviciu, care nu treceau pe la etajul principal al vilei şi îi micşorau în felul acesta pericolul de a fi descoperit. Dar, chiar în momentul în care păşi peste prag, simţi că ceva nu este în ordine. Un mic puseu de nelinişte se făcu simţit înainte să fie conştient de explicaţia ei: voci care strigau şi zgomotul făcut de tălpile de cauciuc care se loveau de pardoseala dură. Bărbaţi care fugeau nu mergeau. Rutina fusese tulburată. Traducere: moartea lui Khalil Ansari fusese descoperită. Consecinţă: securitatea din clădire era acum în alertă maximă.

Concluzie: şansele de supravieţuire ale lui Belknap scădeau văzând cu ochii, cu fiecare clipă cât mai rămânea în interior.

Sau poate că era deja prea târziu? În timp ce alerga în jos pe scări, auzi un fel de bâzâit, iar uşa de la capătul palierului se închise automat prin dispozitivul electronic. Cineva activase sistemul de protecţie împotriva incendiului. Era oare prins în capcană pe palierul acesta? Alergă în sus şi încercă butonul uşii de la etajul de deasupra. Uşa se deschise şi Todd intră.

Şi nimeri direct în ambuscadă.

Simţi o strânsoare de fier peste antebraţul stâng, iar un pistol i se înfipse dureros în spinare. Probabil că un senzor de mişcare şi căldură îi detectase prezenţa. Întoarse capul şi ochii lui întâlniră privirea de granit a omului care îl ţinea de braţ. Înseamnă că mai era unul, un paznic nevăzut care ţinea pistolul în spatele lui Belknap. Era o funcţie mai puţin solicitantă şi de

aceea era, fără îndoială, îndeplinită de cineva mai tânăr decât cel de lângă el.

Belknap se mai uită o dată la el. Oacheş, cu părul negru, fără barbă, avea în jur de patruzeci de ani, într-un moment al vieții când experiența îi oferea un avantaj încă nediminuat de pierderea vigorii fizice. Un tânăr cu muşchi buni, dar experiență limitată ar fi putut fi depăşit şi la fel şi un veteran ceva mai puțin viguros. Dar felul în care se mişca omul acesta îi spunea lui Belknap că bărbatul ştie precis ce face. Chipul lui nu trăda nici o încredere în sine exagerată, dar nici teamă. Un astfel de adversar era cu adevărat redutabil: un oțel călit de adversități, dar deloc ruginit.

Bărbatul avea o statură puternică, totuşi se mişca agil. Chipul era construit din planuri drepte şi unghiuri, avea nasul îngroşat la bază, probabil îi fusese spart în tinerețe şi sprâncene stufoase care se arcuiau peste ochii ca de reptilă – un animal de pradă care îşi examina prada căzută la pământ.

— Hei, ascultă, eu nu ştiu ce se întâmplă aici! începu Belknap, încercând să pară speriat şi uimit. Eu sunt unul dintre arhitecții şantierului. Am venit să-i verific pe constructori. Asta e treaba mea, înțelegi? Uite ce e, telefonează la biroul meu ca să rezolvăm treaba, bine?

Omul care îi băgase pistolul în spate mergea acum alături de el, pe dreapta. Avea înjur de douăzeci şi cinci de ani, era zvelt, cu părul castaniu tuns perie, obrajii supți. Schimbă o privire cu superiorul lui, dar nici unul nu-l învrednici pe Belknap cu vreun răspuns pentru pălăvrăgeala lui.

— Poate nu vorbiți engleză, spuse Belknap. Cred că asta e problema. *Dovrei parlare în italiano…*

— Problema ta nu este că eu nu înțeleg, îi spuse paznicul cu grad superior într-o engleză cu un uşor accent străin. Problema ta este tocmai că înțeleg.

Cel care îl prinsese era tunisian, îşi spuse Belknap, judecând după accent.

— Dar atunci…

— Vrei să vorbeşti? Excelent! Şi eu vreau să ascult. Dar nu aici.

Paznicul se opri pentru o clipă şi îl smuci pe prizonier, făcându-l să se oprească brusc.

— În drăgălaşa noastră *stanza per gli interrogatori.* În camera pentru interogatoriu. La subsol. Acolo mergem.

Belknap simți că îi îngheață sângele în vene. Ştia totul despre camera respectivă – studiase schițele şi materialele din care era construită chiar înainte să se confirme că proprietarul casei era Ansari. De fapt, era o cameră

de tortură în sensul cel mai real al cuvântului şi ultimul răcnet al tehnicii în materie de proiectare. *„Totalmente insonorizzato”,* se spunea în specificaţiile arhitectonice, adică perfect izolată fonic. Materialele pentru izolaţia sonoră fuseseră comandate, tocmai din Olanda. Izolaţia acustică fusese realizată prin densitate şi discontinuitate: camera era căptuşită cu un strat de polimer dens, făcut din nisip şi PVC; ancadramentele uşilor erau căptuşite cu garnituri groase de cauciuc; omul putea să urle cât îl ţineau plămânii înăuntru şi cineva care ar fi stat afară, la numai câţiva paşi, n-ar fi auzit absolut nimic. Izolarea acustică era garantată.

Iar echipamentul aflat la subsol garanta că oamenii vor urla.

Răufăcătorii se străduiseră întotdeauna să ascundă imaginea şi sunetul faptelor lor. Belknap aflase acest lucru încă din Berlinul de Est, cu câteva decenii înainte. Printre specialiştii în cruzime, *intimitate* era cuvântul de ordine. Ascundea barbaria în însăşi inima civilizaţiei. Dar Belknap mai ştia ceva. Dacă ajungea în *stanza per gli interrogatori* totul era pierdut. Totul era terminat – şi pentru operaţiune şi pentru el. Nu avea cum să scape de acolo. Orice formă de împotrivire, indiferent cât de lipsită de speranţă, era preferabilă decât să se lase dus acolo. Şi aici Belknap avea un mic avantaj: faptul că el ştia asta, iar ceilalţi nu ştiau că el ştie. Să fii mai disperat decât îşi dădeau seama torţionari tăi – un fir de pai chiar foarte firav de care să te agăţi. Dar Belknap era silit să lucreze cu ceea ce avea.

Afişă o expresie de recunoştinţă pe faţă.

— Foarte bine, spuse el. Excelent, înţeleg că este vorba despre o încăpere de maximă securitate. Faceţi ce trebuie să faceţi. Sunt fericit să pot vorbi, oriunde vreţi voi. Dar, mă scuzaţi, cum vă numiţi?

— Spune-mi Yusef, zise paznicul mai în vârstă. Chiar şi în această glumă era ceva implacabil.

— Dar faci o greşeală în privinţa mea, Yusef, spuse el. Apoi îşi relaxă puţin corpul, îşi rotunji umerii, pierzând în mod subtil ceva din alura fizică impunătoare. Fireşte că nu-i luau în serios protestele. Dar nici nu dorea să-i convingă în vreun fel.

Ocazia se ivi când cei doi se deciseră să economisească timp şi să-l care pe sus pe scara principală – o structură elegantă, curbată, de travertin, pe care era întins un covor persan – în loc să-l ducă pe scările de beton din spate. Când zări strălucirea felinarelor stradale prin geamurile mate de pe părţile laterale ale uşii masive de intrare, luă o decizie rapidă şi silenţioasă. Un pas, încă un pas, al treilea pas – îşi smulse braţul din strânsoarea

paznicului într-un gest slab de demnitate rănită, iar paznicul nu catadicsi să reacționeze. Zbaterea neputincioasă a unei păsări în colivie.

Se întoarse cu fața spre paznici, ca şi când ar fi încercat din nou să facă puțină conversație, prefăcându-se că nu este atent pe unde calcă. Pe sub covor era o căptuşeală moale, care învelea treptele. Asta avea să-i fie de ajutor. Al patrulea pas, al cincilea pas, al şaselea pas: Belknap se împiedică, cât putu de convingător, prefăcându-se că a călcat greşit. Căzu înainte, uşor, aterizând pe umărul drept, în timp ce îşi atenua pe nevăzute căderea cu mâna dreaptă.

— La dracu'! strigă Belknap prefăcându-se disperat, în timp ce se mai rostogoli câteva trepte.

— *Vigilanza fuori!* strigă omul care îşi spunea Yusef către partenerul lui. Paznicii nu aveau decât câteva secunde ca să decidă ce să facă: un prizonier era valoros – avea valoarea informațiilor pe care le putea furniza. Dacă îl ucideau într-un moment nepotrivit, ar fi putut suferi consecințe. Dar, ca să-i administreze o lovitură care să nu-l ucidă, trebuiau să țintească cu mare grijă, cu atât mai mult cu cât ținta era în mişcare.

Iar Belknap era în mişcare, căci se ridicase în picioare şi țâşnise de pe trepte ca şi când ar fi sărit în apă de pe blocstart, iar acum străbătea restul scării. Gleznele lui acționau ca nişte arcuri strânse îndreptându-se spre uşa de la intrare. Dar nu aceasta era ținta lui, căci, fără îndoială, fusese şi ea închisă magnetic. Belknap viră abrupt spre dreapta uşii, către un vitraliu ornamental în stil paladin, deşi ceva mai îngust. Municipalitatea Romei interzicea orice modificare vizibilă la fațadele clădirilor, inclusiv la panourile decorative. Vitraliul urma să fie înlocuit cu o lucrare identică antiglonț din răşină de metacrilat, dar va mai dura câteva luni bune până ca replica să fie gata, deoarece necesita o colaborare minuțioasă între meşteri şi ingineri. Belknap se aruncă cu toată forța trupului în vitraliu, cu şoldul înainte şi ferindu-şi fața ca să evite tăieturile şi…

Geamul cedă, ieşind zgomotos din ramă şi sfărâmându-se de trotuar. Fizică elementară: energia mişcării este proporțională cu masa înmulțită cu pătratul vitezei.

Belknap se ridică repede şi o luă la goană pe aleea pietruită din fața vilei. Dar urmăritorii lui erau la numai câteva secunde în spatele lui. Le auzi paşii, apoi şi focurile de armă. Alerga la întâmplare, încercând să fie o țintă greu de nimerit, în timp ce focurile punctau întunericul din spatele lui ca nişte stele căzătoare. Belknap auzea cum ricoşau gloanțele în statuile care

decorau terenul din fața vilei. În timp ce se străduia să fugă în zigzag ca să evite focurile, se ruga în gând să nu fie nimerit de vreunul dintre gloanțele care ricoşau. Înghiți aer cu nesaț, prea grăbit ca să-şi facă inventarul rănilor şi coti spre stânga, alergând spre zidul de cărămidă care marca marginea proprietății şi sări peste el. Creasta în formă de acordeon a zidului, garnisită cu sârmă ghimpată, îi sfâşie hainele, iar Belknap îşi lăsă jumătate de cămaşă în ea. În timp ce alerga prin grădinile consulatelor vecine şi printre micile muzee de pe via Angelo Maşina, îşi dădu seama că glezna stângă va începe curând să-i emită semnale de durere, iar muşchii şi încheieturi vor protesta din cauza abuzului la care fuseseră supuse. Dar, pe moment, adrenalina îl ajutase să iasă la liman. Şi se simțea recunoscător cerului pentru asta. Şi recunoscător şi pentru altceva.

Era în viață.

Beirut

Sala de şedință duhnea a trupuri perforate care îşi dădeau la iveală conținutul: duhoarea străveche a sângelui, amestecată cu duhorile de alimente fermentate şi fecale. Acesta era mirosul specific din abatoare, atacul olfactiv. Pereți ornamentați cu stuc, tapițerie de piele, țesături scumpe, toate erau acum muiate în siropul grețos al sângelui.

Paznicul mai scund al americanului simțea o durere sfâşietoare care i se răspândea de-a curmezişul pieptului – un glonț îl nimerise în umăr şi poate că îi perforase şi plămânul. Dar rămăsese conştient. Prin pleoapele întredeschise, se uita la măcelul din încăpere, la oribila fanfaronadă a atacatorilor cu kaffiyeh pe cap. Singurul care nu fusese împuşcat era omul care îşi spunea Ross McKibbin şi care acum stătea şi se uita de parcă nu-i venea să creadă, paralizat de groază şi oroare. Asasinii îi trântiră cu brutalitate în cap un sac de culoarea noroiului, apoi îl îmbrânciră pe afară americanul uluit, pornind cu toții pe scări în jos.

Paznicul gâfâia înghițind aer, în timp ce pe costumul lui de poplin se lățea tot mai mult o pată de sânge. Auzi mugetul gros al motorului dubei care pleca. Privi pe fereastră şi îl mai văzu o dată pe american, acum cu brațele legate, cum este aruncat în dubă. Apoi maşina demară şi se pierdu în noaptea plină de praf.

Paznicul îmbrăcat în costum de poplin scoase un mic telefon celular dintr-un buzunar interior secret. Era un instrument care nu trebuia folosit decât în cazuri de urgență. Superiorul lui de la Operațiuni consulare insistase în mod deosebit asupra acestui aspect. Cu degetele lui grăsuțe, acum murdare de sânge arterial, omul formă un număr din unsprezece cifre.

— Spălătoria Harrison, răspunse o voce plictisită la capătul celălalt al firului.

Omul mai trase o gură de aer, încercând să-şi umple plămânii înainte să vorbească.

— Pollux a fost prins.

— Mai spune o dată! strigă vocea.

Spionajul american voia ca el să repete mesajul, probabil pentru autentificarea vocii, iar agentul în costum de poplin se conformă. Nu era nevoie să menționeze locul şi ora. Telefonul avea încorporat un dispozitiv GPS de tip militar, care asigura nu numai înregistrarea datei şi a orei, dar şi locația geografică, având o acuratețe de trei metri în plan orizontal. Aşadar, se ştia unde este Pollux.

Dar unde fusese dus?

Washington D.C.

— Naiba s-o ia de treabă! mugi directorul Operațiunilor, iar muşchii gâtului i se încordară vizibil.

Mesajul fusese primit de o ramură specială a INR, Biroul pentru cercetări şi informații al Departamentului de Stat şi ajunsese în vârful organigramei în mai puțin de şaizeci de secunde. Operațiunile Consulare se mândreau cu fluiditatea organizației lor, care era departe de ritmul lent şi greoi al marilor agenții de spionaj. Şi managerii de la Operațiuni Consulare arătaseră cât se poate de clar că Acțiunea Pollux este o prioritate maximă.

În uşa biroului directorului Operațiunilor stătea un agent tânăr, cu pielea măslinie, cu părul negru, des şi creț, tuns scurt, privind smerit în jos ca şi când ar fi fost el însuşi mustrat.

— Rahat! tună directorul şi izbi cu pumnul în birou. Apoi îşi dădu scaunul în spate şi se ridică în picioare. O vână îi pulsa violent la tâmplă. Se numea Gareth Drucker şi, deşi se uita la tânărul agent din cadrul uşii, de

fapt, nu-l vedea. Încă nu. În cele din urmă, privirea i se focaliză pe tânărul membru al personalului.

— Care sunt parametrii situației? întrebă el în cele din urmă, ca un medic de la urgențe care verifică pulsul şi tensiunea pacientului.

— Chiar acum am primit apelul telefonic.

— Ce înseamnă acum?

— Poate acum un minut şi jumătate. De la unul dintre recruții noştri, care este şi într-o stare destul de gravă. Ne-am gândit că vreți să ştiți cât mai repede.

Drucker apăsă pe butonul interfonului.

— Fă-mi legătura cu Garrison! ordonă el asistentului nevăzut. Drucker era foarte suplu şi avea vreun metru şaptezeci şi cinci, iar unul dintre colegi îl comparase cândva cu o ambarcațiune cu pânze: deşi avea o constituție zveltă, se umfla atunci când vântul îi sufla în pânze. Iar cum acesta sufla din plin, iar el se tot umfla – pieptul, gâtul, ba chiar şi ochii care parcă voiau să iasă din spatele ochelarilor pătrați, fără rame. Strângea gura pungă şi părea din ce în ce mai scund şi mai umflat, ca o râmă după ploaie. Lumina soarelui după-amiezii se filtra prin obloanele venețiene, scăldând mobila ieftină a guvernului – un birou de un stil imprecis, un bufet cu furnirul uzat, dulapuri zgâriate pentru dosare, scaunele tapițate cu o catifea care fusese cândva verde, iar acum nu mai avea nici o culoare. Covoarele industriale de nailon, care avuseseră întotdeauna culoarea şi textura noroiului, erau un adevărat triumf al camuflajului, dacă nu al stilului. Un deceniu de trafic intens de picioare nu putuse să le schimbe înfățişarea.

Un bărbat corpolent vârî capul pe uşă şi clipi către ofițerul mai tânăr.

— Gomez, aşa este?

— Gomes, îl corectă ofițerul. Într-o singură silabă.

— Asta o să-i păcălească, spuse apăsat bărbatul mai în vârstă, ca şi când ar fi privit cu îngăduință o lipsă de gust. Era Will Garrison, ofițerul care răspundea de operațiunea de la Beirut.

Obrajii măslinii ai tânărului se îmbujorară uşor.

— Vă las să vorbiți între dumneavoastră.

Garrison căută şi obținu dintr-o privire aprobarea lui Drucker.

— Rămâi aici. O să avem amândoi întrebări.

Gomes făcu câțiva paşi înainte în încăpere, cu o privire de elev vinovat, chemat în biroul directorului şcolii. Abia după un alt gest nerăbdător al lui

Drucker se aşeză pe unul dintre scaunele verzi, aproape verzi, odinioară verzi, mai verzi decât orice altceva.

— Care e mişcarea noastră aici? îl întrebă Drucker pe Garrison.

— Păi, când te loveşte cineva în bile, te îndoi de mijloc. Asta e mişcarea.

— Adică am dat-o în bară!

Drucker, după ce rafala de furie trecuse, arăta acum la fel de ponosit şi jerpelit ca tot ce se afla în biroul lui, iar el era de departe elementul cel mai recent de acolo, căci nu era în această funcţie decât de patru ani.

— Am dat-o în bară monumental.

Will Garrison se purta foarte cordial cu Drucker, dar nu se putea spune că este foarte respectuos. Avea mai mulţi ani vechime decât oricare dintre ceilalţi directori de operaţiuni din organizaţie, la care se mai adăugau o experienţă bogată şi o multitudine de relaţii absolut nepreţuite. Iar anii nu-l moleşiseră, iar Gomes ştia acest lucru. Garrison avusese întotdeauna reputaţia de dur, iar acum era exact aşa cum fusese şi odinioară. La serviciu, oamenii spuneau că, dacă ar exista o scară a durităţii, el ar fi fost în vârful ei, dacă nu chiar deasupra. Avea memoria foarte bună, îşi ieşea uşor din pepeni, maxilarul inferior uşor ieşit în afară ieşea şi mai mult atunci când se înfuria, iar stările lui temperamentale începeau de la „uşor enervat" şi continuau în sus.

Pe când era la colegiu, în Richmond, cumpărase o maşină la mâna a doua care avea radioul defect. Butonul de frecvenţă se înţepenise pe un post care transmitea muzică heavy-metal, iar butonul pentru volum era înţepenit la jumătate, aşa că nu se putea da decât mai tare. Lăsând la o parte muzica heavy-metal, Garrison amintea de acel radio de maşină.

Pe Drucker nu-l interesau prea mult nici subtilităţile legate de ritualurile şi ierarhiile dictate de organigramă. Coşmarul birocratic, aşa cum susţineau colegii lui Gomes, era genul de funcţionar care „pupa fundurile în sus şi dădea şuturi în fund în jos". Garrison putea să dea şuturi în fund în jos, dar niciodată nu pupa funduri în sus, iar Drucker putea să pupe funduri în sus, dar nu dădea şuturi în jos. Şi sistemul părea să funcţioneze cum-necum.

— I-au scos şi pantofii, spuse Drucker. L-au aruncat pe marginea drumului. Deocamdată, are un transponder radar. Nu sunt nici ei duşi cu pluta.

— Dumnezeii mamii lor! înjură Garrison, apoi îi aruncă o privire lui Gomes şi strigă: Cine?

— Nu ştim. Omul nostru de la faţa locului…

— Ce? sări Garrison.

Gomes se simțea ca un suspect la interogatoriu.

— Agentul nostru a spus că cei care l-au prins s-au năpustit în încăperea în care se ținea întâlnirea dintre…

— Ştiu totul despre nenorocita aia de întâlnire! se stropşi imediat Garrison.

— Oricum, a fost foarte rapid. Ticăloşii i-au trântit o glugă pe cap, l-au aruncat într-o dubă şi duşi au fost.

— Ticăloşii! repetă Garrison anemic.

— Nu ştim prea multe despre ei, spuse Gomes. Erau foarte rapizi şi foarte brutali. I-au împuşcat pe toți cei care le-au ieşit în cale. Aveau prosoapele alea ale lor pe cap şi automate în mâini, spuse Gomes ridicând din umeri. Militanți arabi. Aceasta este părerea mea.

Garrison se uita la tânăr aşa cum priveşte un colecționar de fluturi înarmat cu un ac lung la un specimen nou.

— Părerea ta, zici?

Drucker se întoarse către ofițerul responsabil cu operațiunea.

— Să vină Oakeshott.

Transmise ordinul prin interfon ca un lătrat.

— Tocmai asta spuneam, continuă Gomes, străduindu-se să-şi stăpânească tremurul din voce.

Garrison îşi încrucişă mâinile pe piept.

— Băiatul nostru a fost prins la Beirut. Şi crezi că e mâna militanților arabi. Pun pariu că în colegiu ai făcut parte din frăția Phi Beta Kappa, spuse el rostind cuvintele cu o precizie exagerată.

— N-am făcut parte din nici o frăție, murmură Gomes.

Garrison pufni răsunător.

— Naiba să-i ia de mucoşi! Cineva e capturat la Beijing, iar tu îmi spui că, după părerea ta, l-au prins chinezii. Asta se înțelege de la sine. Dacă te întreb ce fel de maşină l-a luat, să nu-mi spui că e una din alea cu roți. Înțelegi, mama mă-sii de treabă?

— Verde-închis, plină de praf. Geamuri negre, omul nostru crede că era un Ford.

În birou intră un bărbat cu fața ascuțită şi un nimb de păr cărunt. Purta un blazer uşor cu model brăduț din tweed.

— Aşadar, a cui este operațiunea asta? întrebă Mike Oakeshott directorul adjunct de la analize. Îşi dădu drumul pe un alt scaun verde şi nu tocmai,

apoi îşi strânse braţele lungi aşa cum se strâng lamele unui briceag al armatei elveţiene.

— Ştii al naibii de bine a cui, mormăi Garrison. A mea.

— Tu eşti ofiţerul responsabil cu acţiunea, spuse Oakeshott, aruncându-i o privire severă. Cine a proiectat-o?

— Eu, ridică din umeri bărbatul spătos.

Analistul mai în vârstă îi aruncă o singură privire scurtă.

— Pollux şi cu mine, admise Garrison ridicând concesiv din umeri. De fapt, mai mult Pollux.

— E ca şi când ai face Turul Franţei pedalând de-a-ndoaselea, Will, spuse Oakeshott. Pollux e un tip genial, când e vorba de operaţiuni secrete. Nu e genul care riscă inutil. Aşa că ţine seama de asta. Aruncă o privire către Drucker. Aşadar, care a fost planul jocului?

— A fost sub acoperire patru luni, spuse Drucker.

— Cinci luni, îl corectă Garrison. Identitatea falsă era „Ross McKibbin". Un om de afaceri american, care acţiona din umbră. Un fel de intermediar, care căuta oportunităţi de spălare a banilor proveniţi din droguri.

— Este exact genul de momeală de care ai nevoie dacă vrei să prinzi peşte mărunt. Dar nu asta dorea el.

— La naiba, sigur că nu! spuse Drucker. Pollux aplica o strategie de infiltrare lentă. Nu-l interesa peştele. Voia să pună mâna pe pescar. Iar momeala l-a ajutat să câştige un loc la pescuit.

— Am prins imaginea, spuse Oakeshott. George Habash în ediţie revăzută.

Analistul nu avea nevoie să intre în amănunte. La începutul anilor '70, liderul Rezistenţei palestiniene, George Habash, cunoscut sub numele de Doctorul, găzduise un summit secret, în Liban, al organizaţiilor teroriste din întreaga lume, inclusiv ETA din Spania, Armata Roşie japoneză, banda Baader-Meinhof şi Frontul de Eliberare din Iran. În anii care au urmat, organizaţia lui Habash şi Libanul, în general, au devenit un loc în care teroriştii din întreaga lume au început să vină în căutare de arme. Mitraliera cehă Skorpion, folosită pentru asasinarea lui Aldo Moro, a fost achiziţionată pe piaţa de arme din Liban. Când liderul grupării revoluţionare italiene Autonomia a fost arestat cu două rachete Strela, Frontul Popular de Eliberare din Palestina a susţinut că rachetele sunt proprietatea sa şi a cerut să-i fie returnate. Dar, odată cu prăbuşirea Zidului Berlinului, pentru pieţele de arme din Liban şi pentru sistemele de intermediere prin care organizaţiile

extremiste din întreaga lume puteau să cumpere şi să vândă instrumentele campaniilor lor mortale, a început o perioadă de lung declin.

Dar acum aceasta se încheiase. Aşa cum confirmaseră Jared Rinehart şi echipa lui, rețelele se reactivaseră. Circuitele zbârnâiau din nou. Lumea se schimbase, dar numai ca să revină la starea de dinainte. Noua ordine căreia i se făcuse o publicitate atât de agresivă se învechise rapid. Analiştii intel mai constatau şi altceva. Insurecțiile armate nu erau ieftine. Biroul de Cercetări şi Informații al Departamentului de Stat au estimat că Brigada Roşie cheltuia echivalentul a o sută de milioane de dolari pe an pentru a-şi întreține cei cinci sute de membri. Grupurile extremiste din ziua de astăzi aveau nevoi extreme: călătorii cu avionul, arme speciale, vase marine pentru transportul muniției, bani pentru mituirea oficialităților. Toate acestea se adunau. Era o mulțime de oameni de afaceri cinstiți, care căutau cu disperare o infuzie rapidă de lichidități. La fel şi un număr important de organizații dedicate violenței şi distrugerii organizate. Jared Rinehart – Pollux – elaborase o strategie pentru a pătrunde în cadrul acestei ecuații de vânzare-cumpărare.

— Spionajul nu e un sac cu fasole, mormăi blând Drucker.

Oakeshott încuviință.

— Aşa cum spuneam, Pollux e un tip deştept. Tot ce sper este să nu se fi depăşit pe sine de astă dată.

— Era tot mai aproape şi făcuse un progres remarcabil, spuse Garrison. Vrei să strângi legăturile cu comunitatea bancară? N-ai decât să începi să dai împrumuturi, iar băncile o să apară imediat. Pollux ştia că unul dintre tipii de la şedință era bancher cu degetele vârâte în fel şi fel de plăcinte. Era rivalul lui, nu solicitant.

— Pare foarte complicat şi la fel de costisitor, spuse Oakeshott.

Garrison se strâmbă.

— Nu poți să pătrunzi în rețeaua lui Ansari semnând o cerere de aderare.

— Mi-a căzut fisa, spuse Oakeshott. Stai să vedem dacă am înțeles eu bine. În aceeaşi noapte în care Ansari ar trebui să fie la el acasă, în cetatea Râului, finalizând tranzacțiile în lanț în valoare de trei sute de milioane de dolari pentru arme de dimensiuni medii, în aceeaşi noapte în care vrea să pună punctul de pe i şi să autorizeze semnăturile electronice şi să treacă sumele într-unul dintre conturile lui – Jared Rinehart, alias Ross McKibbin, stă de vorbă cu o mulțime de comercianți lacomi din Beirut. Apoi este răpit

de o bandă de arabi cu prosoape pe cap şi kalaşnikovuri în mâini. În aceeaşi noapte. Poate cineva să creadă că aici este vorba despre un accident?

— Nu ştim ce anume nu a mers cum trebuie, spuse Drucker, apucând spătarul scaunului ca să-şi păstreze echilibrul. Instinctul meu îmi spune că a jucat prea bine rolul de om de afaceri american. Indivizii care au pus mâna pe el probabil şi-au închipuit că este foarte valoros ca ostatic.

— În calitate de agent de informații al SUA? întrebă Oakeshott îndreptându-se brusc.

— Ca om de afaceri american, insistă Drucker. Asta vreau să spun. Răpirea de persoane e ceva obişnuit în Beirut, chiar şi acum. Bandele astea de militanți au nevoie de lichidități. Nu mai primesc nimic de la sovietici. Saudiții s-au retras şi ei. Sirienii au devenit şi ei mai strânşi la pungă. Părerea mea este că l-au răpit, crezând că este cine spunea el că este.

Oakeshott dădu din cap încet.

— Asta ne pune într-o lumină foarte proastă. Mai ales dacă ne gândim ce se întâmplă pe Capitoliu.

— Iisuse Hristoase! mormăi Drucker. Şi mâine am o altă întâlnire cu Comitetul de supraveghere al Senatului.

— Ştiu şi ei de operațiune? întrebă Garrison.

— În linii mari, da. Dată fiind mărimea bugetului, nu aveam cum să-i ocolim. Probabil că vor avea întrebări. Şi sunt absolut sigur că n-o să am răspunsuri.

— Cam despre ce fel de buget e vorba? întrebă Oakeshott.

Pe fruntea lui Drucker apăru o picătură de sudoare care pulsa odată cu vena de sub ea şi strălucea în soare.

— O jumătate de an înseamnă costuri majore. Ca să nu mai vorbim despre câți oameni sunt implicați. Am dat de dracu' cu asta.

— Şansele lui Pollux o să fie mai mari cu cât vom începe să facem ceva mai repede, spuse Gomes serios, intervenind în discuție. Părerea mea.

— Ascultă-mă, băiete, spuse Garrison aruncându-i o privire amenințătoare. Părerile sunt ca fundul: fiecare din noi are aşa ceva!

— În cazul în care Comisia Kirk află cu ce am dat-o în bară, interveni calm Drucker, eu o să am două. Şi nu vorbesc despre opinii.

Deşi lumina soarelui continua să scalde încăperea, aceasta părea întunecoasă şi mohorâtă.

— N-aş vrea să par deplasat, dar sunt derutat, spuse Gomes. Ne-au răpit un om. Unul dintre actorii principali. Pentru numele lui Dumnezeu, vorbim

despre Jared Rinehart! Ce avem de gând să facem?

Timp de câteva momente, nimeni nu rosti nici un cuvânt. Drucker se întoarse către cei doi colegi mai în vârstă şi făcură un schimb de opinii. Apoi îi aruncă o privire tăioasă agentului mai tânăr.

— O să facem lucrul cel mai greu dintre toate, spuse directorul operaţiunilor. Adică absolut nimic.

CAPITOLUL DOI

Andrea Bancroft sorbi grăbită din sticla cu apă. I se părea că toată lumea se uită la ea. Şi, privind rapid în jur, constată că, *într-adevăr,* toată lumea se uita la ea. Ajunsese la mijlocul prezentării propunerii referitoare la înțelegerea cu MagnoCom, considerat unul dintre actorii majori în domeniul televiziunii prin cablu şi al telecomului. Raportul era cea mai mare responsabilitate care îi fusese trasată tinerei analiste de douăzeci şi nouă de ani până acum, iar fata îşi consacrase mult timp şi multă energie acestei prezentări. Nu era vorba despre o lucrare de rutină, era o înțelegere aflată în plină derulare, cu un termen-limită foarte strâns. Pentru această prezentare se îmbrăcase cu cel mai bun taior al ei Ann Taylor, cu un model negru cu albastru modern, fără a fi prea îndrăzneț.

Deocamdată, totul mergea bine. Pete Brook, preşedintele de la Coventry Equity Group şi şeful ei, dădea din cap aprobator de pe scaunul unde şedea în fundul sălii. Oamenii doreau să ştie dacă făcuse o treabă bună, nu dacă îi stătea bine părul. Prezenta un raport *foarte* temeinic şi detaliat. Chiar foarte detaliat, trebuia să recunoască. Primele slide-uri prezentaseră pe scurt situația lichidităților, diversele surse de venituri şi centrele de cost, datoriile anulate şi cheltuielile de capital, cheltuielile fixe şi variabile pe care le avusese firma în ultimii cinci ani.

Andrea Bancroft lucra ca analist junior la Coventry Equity Group de doi ani şi jumătate; dacă ar fi fost să judecăm după expresia de pe chipul lui Pete Brook, era pe punctul de a fi promovată. Calificativul de „junior" va fi înlocuit cu cel de „senior", iar salariul ei se va scrie foarte probabil cu şase cifre înainte de încheierea acestui an calendaristic. Era mult mai mult aveau să realizeze colegii ei de facultate încă mulți ani de acum înainte.

— Este clar de la prima vedere, spuse Andrea, avem de-a face cu o creştere impresionantă a veniturilor şi a bazei de clienți.

Pe ecranul din spatele ei apăru un slide cu o curbă ascendentă.

Aşa cum îi plăcea lui Brook să spună, Coventry Equity Group era o instituție de intermediere. Investitorii săi aveau bani. Piețele aveau oamenii care puteau să pună banii aceştia la treabă. Erau mereu în căutare de oportunități subevaluate şi acordau o atenție deosebită oportunităților de investiții private în capitaluri publice, situații în care fondurile protejate ca

al lor puteau achiziționa un pachet de obligațiuni sau părți de capital cu un discount apreciabil. Era vorba aici, de regulă, despre firme cu o nevoie foarte serioasă de infuzie de lichidități. MagnoCom venise la Conventry, iar directorul pentru relațiile de investiții de la Conventry era de-a dreptul emoționat de perspectivă. Compania era într-o situație surprinzător de bună. MagnoCom, aşa cum explicase directorul său executiv, nu avea nevoie de bani lichizi ca să cârpească cine ştie ce gaură de management, ci ca să profite de oportunitățile de achiziții.

— Iată, spuse Andrea, se vede de la prima privire.

Herbert Bradley, directorul bondoc, care se ocupa de firmele noi, dădu din cap cu o expresie de satisfacție pe chip.

— Aşa cum spuneam, rosti el privind înjur spre colegi. Nu este un mariaj prin procură, este o căsătorie încheiată în ceruri.

Andrea apăsă pe tastă, iar pe ecran apăru slide-ul următor.

— Numai că ceea ce se vede la prima privire nu este tot ce se poate vedea. Să începem cu lista datoriilor anulate a aşa-numitelor cheltuieli făcute o singură dată. Cifrele fuseseră îngropate în zeci de fişiere diferite, dar când erau puse la un loc, apărea un şablon de-a dreptul alarmant şi imposibil de confundat. Dacă faci săpături ceva mai adânc, descoperi că firma are obiceiul să ascundă schimburile de capital contra datorii.

Din fundul sălii se auzi o voce:

— Dar de ce? De ce au nevoie să facă aşa ceva? întrebă Pete Brook, frecându-se la ceafa cu mâna stângă, aşa cum făcea întotdeauna când era agitat.

— Asta este o întrebare de 1,5 miliarde de dolari, nu-i aşa? făcu Andrea. Spera să nu fi întrecut măsura şi să pară obraznică. Dați-mi voie să vă arăt ceva.

Proiectă un slide care înfățişa aportul veniturilor, peste care suprapuse numărul de clienți câştigați în aceeaşi perioadă.

— Aceste două cifre ar trebui să fie corelate. Dar nu sunt. Amândouă cresc, e adevărat. Dar nu cresc *împreună.* Merg în zigzag, când una merge în jos într-un trimestru, cealaltă merge în sus. Sunt variabile independente.

— Iisuse Hristoase! făcu Brook. Din expresia lui pleoştită brusc, Andrea îşi dădu seama că omul înțelesese.

— Deşi disimulează, nu-i aşa?

— Chiar foarte mult. Costurile de achiziții pe fiecare gospodărie îi ucid, pentru că serviciile sunt puternic discontate pentru clienții noi şi nimeni nu

vrea să reînnoiască sub nici o formă contractele la un preț mai mare. Aşa că iată ce au făcut ei: flutură sus pe catarg două cifre măgulitoare: rata creşterii numărului de clienți şi rata creşterii veniturilor. Se presupune că vom privi imaginea de ansamblu şi vom vedea cauza şi efectul. Dar venitul este o perdea de fum şi un joc de oglinzi, aranjat de trocul de capital; ascund banii pe care îi pierd prin creşterea bazei de clienți în toate aceste aşa-zise cheltuieli efectuate o singură dată.

— Nu pot să cred! spuse Brook bătându-se cu palma peste frunte.

— Să crezi! Datoria aceasta este lupul cel mare şi rău. Şi-au pus rochia cea frumoasă şi boneta cu dantele pe cap.

Pete Brook se întoarse către Bradley.

— Iar acum tu le spui: „Ce dinți mari şi frumoşi ai, bunicuțo!"

Bradley se uita fix la Andrea.

— Eşti sigură de ceea ce afirmi, miss Bancroft?

— Din păcate, da! Ştiți că am studiat istoria, nu-i aşa? De aceea m-am gândit că istoria companiei ar putea arunca o anumită lumină asupra lucrurilor. Am privit mult în urmă, chiar înainte de fuziunea cu DyneCom. Chiar şi pe atunci directorul executiv avea obiceiul să ia dintr-un buzunar ca să pună în altul. Aceeaşi Mărie cu altă pălărie. MagnoCom are un plan de afaceri dat naibii, iar inginerii financiari pe care i-a angajat sunt străluciți. Într-un anume fel, fireşte.

— Ei bine, dați-mi voie să vă spun ceva, interveni Bradley cu o voce gâtuită. Nenorociții ăştia şi-au găsit naşul. Mi-ai salvat fundul, ca să nu mai vorbesc de firmă.

Zâmbi şi începu să aplaude, gândindu-se că cel mai bine era să se predea rapid în fața argumentului câştigător.

— Totul ar fi ieşit oricum la iveală pe Formularul 8-K, spuse Andrea în timp ce îşi strângea hârtiile şi se pregătea să se întoarcă la locul ei.

— Da, dar după ce se semna înțelegerea, interveni Brook. OK, doamnelor şi domnilor, ce am învățat noi astăzi? Se uită de jur împrejurul încăperii la toți ceilalți.

— Că e bine s-o pui pe Andrea să facă evaluarea unei firme înainte de achiziție, pufni unul dintre agenți.

— Că e uşor să pierzi bani când te ocupi de cablu, sugeră altul.

— Că nu poți să te pui cu Andrea Bancroft, se făcu auzit şi unul din fundul sălii, care voia să arate că are simțul umorului, un analist mai în

vârstă, care nu dibuise şmecheria când examinase pentru prima dată propunerea.

Întâlnirea era pe terminate, oamenii se ridicau să plece, iar Brook se apropie de Andrea.

— O treabă solidă, Andrea, spuse el. Mai mult decât solidă. Ai talent. Te uiți la un teanc de documente care par să fie în ordine şi ştii că ceva nu e în ordine.

— Dar n-am *ştiut*…

— Ai simțit. Iar după aceea, ceea ce este încă şi mai lăudabil, te-ai străduit din răsputeri să *dovedeşti* acest lucru. Îmi dau seama că în spatele prezentării tale este o muncă uriaşă. Şi pun pariu că, atunci când ai făcut săpături, cazmaua ta s-a lovit nu odată de fel şi fel de bolovani. Dar ai continuat să sapi, pentru că ştiai că o să găseşti ceva.

În timp ce Brook se întoarse ca să vorbească ceva cu unul dintre directorii de portofoliu, una dintre secretare se apropie de ea şi îşi drese glasul.

— Domnişoară Bancroft, este cineva la telefon cu care poate vreți să vorbiți, spuse ea.

Andrea se duse ca plutind înapoi către biroul ei, planând pe un val de satisfacție, uşurare şi mândrie. Aşa cum spusese Pete Brook, dăduse câteva şuturi zdravene în fund. Privirea lui plină de recunoştință era sinceră, la fel ca şi laudele pe care i le adresase în particular după aceea. În privința aceasta nu exista nici un dubiu.

— Andrea Bancroft, rosti ea în telefon.

— Numele meu este Horace Linville, spuse bărbatul care o chemase, deşi nu era nevoie, căci numele lui era notat pe biletul de apel.

— Sunt jurist la Fundația Bancroft.

Andrea simți că entuziasmul i se turteşte brusc.

— Şi ce pot face eu pentru dumneavoastră, domnule Linville? întrebă ea rece.

— Păi… avocatul făcu o pauză. De fapt, este vorba mai degrabă despre ceea ce putem face noi pentru dumneavoastră.

— Din păcate, acest lucru nu mă interesează, ripostă bățoasă Andrea.

— Nu ştiu dacă ați aflat că un văr al dumneavoastră, Ralph Bancroft, a decedat curând, continuă insistent Linville.

— Nu, nu ştiam, răspunse Andrea pe un ton ceva mai blând. Îmi pare rău.

Ralph Bancroft? Nu-şi aducea aminte decât foarte vag de acest nume.

— Şi este vorba despre o moştenire, spuse el. În fine, un fel de moştenire, ca urmare a decesului său. Iar dumneavoastră sunteți beneficiara.

— Mi-a lăsat bani?

Exprimarea eliptică a avocatului începuse s-o calce pe nervi. Linville nu răspunse imediat.

— Fondurile familiei sunt destul de încâlcite, aşa cum sunt sigur că o să vă dați seama.

Făcu din nou o pauză, după care se lansă într-o explicație amănunțită, ca şi când s-ar fi temut să nu fi fost înțeles greşit.

— Ralph Bancroft a fost unul dintre întemeietorii fondului, iar moartea lui lasă un loc neocupat. Statutul Fundației precizează criteriile de eligibilitate şi procentul de membri care trebuie să facă parte din familia Bancroft.

— Dar eu nu mă consider, de fapt, o Bancroft.

— Sunteți istoric de profesie, aşa este? E bine să fiți informată în legătură cu circumstanțele anterioare înainte de a lua o decizie definitivă. Dar, din păcate, avem foarte puțin timp la dispoziție. Aş dori să trec pe la dumneavoastră şi să vă prezint detaliile personal, îmi cer scuze că vă anunț cu atât de puțin timp înainte, dar, aşa cum veți vedea, este vorba despre o situație aparte. Aş putea trece pe la dumneavoastră pe acasă la ora şase şi jumătate.

— Foarte bine, spuse Andrea fără nici o inflexiune în voce. E foarte bine.

Horace Linville era un bărbat cu părul castaniu, cu capul în formă de pară şi trăsături ascuțite şi cu foarte puțin păr şi acela nefericit. Maşina cu şofer îl adusese în fața casei modeste în stil Cape Cod în care locuia Andrea, în oraşul Connecticut din Carlyle şi acum aştepta afară, în timp ce el intra în vestibul. Linville adusese cu el o servietă cu pereții de metal şi o încuietoare sofisticată. Andrea îl conduse în living şi observă că omul se uită atent la scaun înainte să se aşeze pe el, de teamă să nu găsească păr de pisică.

Prezența lui o făcea să se simtă conştientă într-un fel stânjenitor de casa în care locuia cu chirie plătită în avans pe douăsprezece luni, într-un cartier nu foarte scump, dintr-un orăşel altfel destul de select. Carlyle era cam departe de Manhattan sau de linia de metrou nord pentru a reprezenta un cartier cu adevărat avantajos, totuşi unii dintre locuitorii săi făceau naveta zilnic. Andrea fusese întotdeauna mândră până atunci de adresa ei din Carlyle. Dar acum se gândea ce impresie trebuie să-i facă acesteia unui tip de la Fundația Bancroft. Probabil că i se pare… meschină.

— Aşa cum spuneam, domnule Linville, de fapt nu mă consider o membră a familiei Bancroft în adevăratul sens al cuvântului, spuse Andrea şi se aşeză pe canapea, de cealaltă parte a măsuței de cafea.

— Asta nu contează. În conformitate cu statutul şi liniile directoare ale Fundației, sunteți exact un membru al familiei Bancroft. Iar acum, că Ralph Bancroft a decedat – odată cu plecarea unui membru din Consiliul de administrație – au fost declanşate mai multe evenimente. Această responsabilitate este însoțită de o… alocație. Să-i spunem moştenire, dacă doriți. Aşa a fost întotdeauna în Fundație.

— Să lăsăm la o parte istoria. După cum ştiți, lucrez în domeniul financiar. Aici lucrurile trebuie să fie clare şi concrete. Care este natura exactă a acestei moşteniri?

Avocatul clipi din ochi.

— Douăsprezece milioane de dolari. Este suficient de concret?

Cuvintele dispăruseră ca nişte rotocoale de fum în aer. Ce spusese?

— Nu vă înțeleg.

— Cu permisiunea dumneavoastră, pot să virez aceşti bani în contul dumneavoastră până la sfârşitul zilei bancare de mâine. Omul făcu o pauză, apoi continuă: Acum vă este mai clar?

Scoase un teanc de documente din servietă şi le dispuse în evantai pe masă.

Andrea Bancroft se simțea amețită, aproape că îi venea să vomite.

— Şi eu ce trebuie să fac? întrebă ea înecându-se cu cuvintele.

— Să acceptați să fiți mandatar al uneia dintre cele mai admirate organizații filantropice şi de caritate din lume: Fundația Bancroft.

Horace Linville tăcu preț de câteva momente, apoi reluă:

— Nu mulți oameni ar considera că acesta este un lucru ruşinos. Unii ar putea chiar să considere că este vorba despre o onoare şi un privilegiu.

— Sunt buimăcită, spuse ea în cele din urmă. Nici nu ştiu ce să mai spun.

— Sper că nu mi-o veți lua în nume de rău dacă am să vă fac o propunere, răspunse avocatul. Spuneți da.

Washington, D. C.

Will Garrison îşi trecu mâna prin părul de culoarea oțelului. Atunci când era relaxat, ochii lui de baset şi fața cu obrajii căzuți căpătau o expresie de-a

dreptul binevoitoare. Dar Belknap nu se lăsa păcălit. Nici unul dintre cei care îl cunoscuseră pe omul acesta nu se lăsa amăgit de aparenţe. Şi aici era o logică ştiinţifică: rocile cele mai dure se nasc din presiunea exercitată asupra lor de-a lungul timpului.

— Ce naiba s-a întâmplat la Roma, Castor?

— Ai primit raportul meu, spuse Belknap.

— Nu mă mai aiuri pe mine cu chestii de-astea, îl avertiză bărbatul mai în vârstă. Se ridică şi răsuci jaluzelele care atârnau pe peretele interior de sticlă al biroului său. Încăperea arăta precum cabina unui căpitan de vas: nici un fel de articole lăsate libere la vedere, totul era închis în dulapuri, pus în siguranţă. Chiar şi un tsunami ar fi putut să răvăşească încăperea şi n-ar fi reuşit să clintească nici un obiect de la locul lui.

— Am prăpădit Dumnezeu ştie câte resurse şi personal în trei operaţiuni separate legate de Ansari. Directiva era clară: pătrundem în interior, vedem cum merge treaba şi urmărim tentaculele să vedem unde duc.

Îşi arătă dinţii îngălbeniţi.

— Numai că pentru tine asta nu a fost de-ajuns, nu-i aşa?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, răspunse Belknap, strâmbându-se fără să vrea. Îl durea când respira: îşi fisurase o coastă în momentul în care sărise peste zidul de cărămidă al vilei. Îşi luxase glezna stângă, care îl săgeta atunci când era silită să-i suporte greutatea. Dar nu avusese timp să se ducă la doctor. La câteva ore după ce scăpase de oamenii lui Ansari, era la aeroportul din Roma şi se îmbarca pe primul avion către Dulles la care găsise loc. Ar fi durat mult mai mult să-şi aranjeze transportul de la una dintre bazele militare de la Livorno sau de la Vicenza. Belknap abia avusese timp să se spele pe dinţi şi să se pieptene înainte să alerge la sediul Operaţiunilor speciale de pe Strada C.

— Trebuie să recunosc că ai mult tupeu, spuse Garrison şi îşi întoarse scaunul. Să apari aici cu expresia asta îngrijorată pe faţă.

— N-am venit la ceai şi fursecuri, e bine? ripostă Belknap uşor înţepat. Vino-ţi în fire.

Deşi avea o relaţie profesională destul de funcţională cu Garrison, în planul personal nu se simpatizaseră niciodată prea tare.

Scaunul lui Garrison scârţâi în momentul în care el se lăsă pe spate.

— Presupun că regulamentele te enervează al naibii de mult, aşa e? Eşti ca Gulliver şi omuleţii aceia care îl legau cu aţă dentară!

— S-o ia de treabă, Will…

— După părerea ta, organizația noastră ar trebui să devină tot mai dură cu fiecare an, continuă ofițerul mai în vârstă. În mintea ta, n-ai făcut altceva decât să slujeşti justiția, aşa este? La modul instant, aşa cum îți faci cafeaua de dimineață!

Belknap se aplecă în față. Simțea mirosul cremei de ras a lui Garrison, cu o nuanță puternică de mentol.

— Mi-am deplasat fundul încoace, întrucât crezut că o să primesc nişte răspunsuri. Ceea ce s-a întâmplat ieri nu a fost în nici un manual de care să ştiu şi eu. Nu ai decât să-mi propui tu altă variantă. Poate ştii ceva ce mie nu mi s-a spus.

— Eşti bun, spuse Garrison. Am fi putut să te pun la detectorul de minciuni ca să vedem cât de bun eşti.

— Ce naiba e cu tine, Garrison? Belknap simțea că începe să-şi piardă răbdarea. Solicitudinea prefăcută masca batjocura şi disprețul. Trebuie să-ți aminteşti cine eşti cu adevărat. Noi, toți ceilalți, suntem în mod sigur conştienți de asta. Timpurile s-au schimbat. Uneori, e foarte greu să ții pasul cu ele. Crezi că eu nu ştiu asta? Astăzi până şi James Bond s-ar trezi trimis la Alcoolicii Anonimi şi probabil ar fi silit să se înscrie şi la un program special pentru dependenții de sex. Eu lucrez în instituție de mai mult timp decât tine, din câte îmi amintesc. Jocul de-a spionii era cândva un fel de Vestul Sălbatic. Acum este Vestul cel Blând. Cândva, era un joc pentru felinele mari. Acum Motanul încălțat este cel care conduce spectacolul.

— Ce tot spui acolo?

Întorsătura pe care o luase conversația îi făcea lui Belknap pielea ca de găină.

— Spun că înțeleg de unde vii. După ceea ce s-a întâmplat, mulți oameni l-ar fi pierdut. Chiar şi cineva cu trecutul tău.

— Trecutul meu este exact asta. Trecut.

— Aşa cum spune omul, în viața americană nu există actul al doilea. Nici actul al doilea, nici pauză.

Garrison ridică un dosar gros la câțiva centimetri de biroul lui şi îl lăsă să cadă înapoi cu un gest dramatic. Acesta plescăi zgomotos când ateriză. E nevoie să-ți recit pe capitole şi versete? Cândva, ceea ce ai tu acum se numea un acces de furie. Acum se numeşte o problemă de control al mâniei.

— Este vorba numai despre câteva momente.

— Da şi John Wilkes Booth a împuşcat un om o singură dată. Dar a fost ceva foarte ciudat. Alt zâmbet de culoarea ceaiului. Mai ții minte un bulgar

ticălos pe nume Drakulici? Nici astăzi nu poate să stea ca lumea în fund.

— Şapte fetiţe sub doisprezece ani ucise prin sufocare în camionul lui, pentru că familiile lor nu îi dăduseră toţi banii pe care îi ceruse pentru a le trece clandestin în Vest. Am văzut cadavrele. Am văzut zgârieturile de pe pereţii interiori ai maşinii când fetiţele nu au mai avut aer. Iar faptul că Drakulici încă mai poate să şadă, în general, este tocmai tributul plătit acelui autocontrol suprem.

— Ai pierdut. Trebuia să strângi informaţii despre tehnicile de trafic, nu să faci pe îngerul răzbunării. Îţi aminteşti de un domn columbian pe nume Calderone? Noi ne amintim.

— I-a torturat pe cinci dintre informatori noştri până i-a omorât, Garrison. Le-a topit feţele cu o lampă cu acetilenă. Şi a făcut-o personal.

— Am fi putut să exercităm presiuni asupra lui. Poate că ar fi căzut la o învoială. Ar fi putut să ne furnizeze informaţii utile.

— Crede-mă pe mine. Se strâmbă. Nu putea.

— Dar nu era de competenţa ta să decizi asta.

Agentul de teren ridică nepăsător din umeri.

— De fapt, nu ştii ce s-a întâmplat cu Calderone. Tot ce ai tu sunt informaţii indirecte.

— Am fi putut face o anchetă. Am fi putut organiza o investigaţie. Dar am preferat să las să moară câinii care dormeau.

Altă ridicătură din umeri.

— Eu mi-am luat deciziile mele. Tu le-ai luat pe ale tale. Ce mai avem atâta de discutat?

— Ceea ce vreau eu să spun este că s-a creat o obişnuinţă. M-am făcut că nu văd de mai multe ori. Toţi ne-am făcut că nu vedem. Am închis ochii, pentru că ai talente pe care le apreciem. Aşa cum spune prietenul tău Jared, eşti Câinele de vânătoare. Dar acum consider că am făcut o greşeală când ţi-am dat drumul din cuşcă. Poate că ceea ce s-a întâmplat la Roma ţie şi s-a părut corect, dar a fost greşit. Total greşit.

Belknap se uită fix la superiorul lui. În lumina aspră a lămpii cu halogen, obrajii lui Garrison parcă erau matlasaţi.

— Vino-ţi în fire, Will. Ce naiba tot încerci să-mi spui?

— Este pentru ultima dată că ai dat-o în bară, spuse directorul. Ai făcut cea mai mare gafă când l-ai ucis pe Khalil Ansari.

Horace Linville o urmărea atent pe Andrea, în timp ce aceasta citea documente: de fiecare dată când ridica ochii de pe pagini, omul îi prindea privirea. Erau o mulțime de paragrafe despre definiții şi termeni, despre fel şi fel de detalii. Esențial era faptul că un anumit număr de locuri în Consiliu trebuia ocupat de membrii familiei, astfel că postul rămas liber pe neaşteptate urma să fie ocupat de Andrea. Moştenirea depindea de consimțământul ei. Urma să mai primească un onorariu suplimentar pentru serviciile ei în calitate de mandatar al fondului administrat de Fundația familială, o sumă care va creşte în fiecare an.

— Fundația are un dosar extrem de impresionant, spuse Linville după câteva clipe de tăcere. În calitatea dumneavoastră de mandatară vă va reveni responsabilitatea de a continua această activitate şi pe viitor. Dacă bineînțeles credeți că sunteți pregătită pentru asta.

— Dar cum se poate pregăti cineva pentru aşa ceva?

— Faptul că vă cheamă Bancroft este un bun început.

Linville se uită la ea peste marginea paharelor şi îi zâmbi fără să mişte din buze.

— Bancroft, repetă ea încet ca un ecou.

Bărbatul îi întinse un stilou. Nu venise numai să-i explice; venise să obțină semnătura ei. În trei exemplare. *Spune da.*

După ce avocatul plecă având documentul aşezat grijuliu în servietă, Andrea începu să măsoare încăperea cu paşi mari, uşor buimăcită, dar şi temătoare. Primise un cadou de neimaginat, totuşi ea se simțea oarecum jefuită. Şi în lipsa ei de logică era totuşi o logică: viața ei – viața ei de până acum, pe care se străduise atât de mult să şi-o făurească după placul ei – se va schimba devenind de nerecunoscut şi aici era o mare pierdere.

Îşi plimbă din nou privirile prin living. Aranjase încăperea cu mobilă Ikea şi o împodobise apoi cu o țesătură berberă drăguță. Arăta foarte şic, deşi o luase pe mai nimic de la un târg de vechituri. Iar măsuța de cafea arăta ca şi când ar fi costat de două ori prețul pe care îl plătise. Mobila din fibre împletite era drăguță şi apoi astfel de mobilă vedeai şi în casele scumpe din Nantucket, nu-i aşa?

Nu contează ce părere îşi făcuse Horace Linville. Dar ce părerea avea *ea* acum? Îşi spuse că arăta în stilul intenționat ponosit. Dar, dacă o privea cu detaşare nesentimentală, trebuia să recunoască faptul că este numai pur şi simplu ponosită. *Douăsprezece milioane de dolari.* În dimineața aceasta avusese trei mii de dolari în fondul de economii. Din perspectiva cuiva care

lucra în domeniul financiar – ca rată pentru executarea unui fond, ca valoare a unei propuneri de tranzacționare, ca tranşă de reglare a datoriilor restante – douăsprezece milioane nu însemna foarte mult. Dar ca sumă lichidă existentă în contul ei personal? Aproape că nu putea să calculeze. Nici nu putea rosti suma cu voce tare. Când încercase s-o facă în timp ce discuta cu Horace Linville, Esq., începuse să chicotească şi se înecase, apoi se prefăcuse că îi vine să tuşească. *Douăsprezece milioane de dolari*. Suma i se plimba acum prin minte, ca acele refrene de care nu mai poți scăpa.

Acum câteva ore, se simțea fericită că are un salariu de optzeci de mii de dolari pe an şi speranța de a obține în curând altul, reprezentând o sumă scrisă cu şase cifre. Şi acum? Nu putea cuprinde cu mintea suma asta. Nu în lumea mică în care trăia Andrea Bancroft. O cifră ciudată îi răsări pe neaşteptate în minte: toată populația Scoției era de 5 milioane de oameni. O imagine bizară i se formă pe neaşteptate: Ar fi putut să dea câte două cutii de stafide fiecărui locuitor al Scoției.

Îşi amintea cum o luase cu frig când Linville îi pusese stiloul în mână. Trecuseră câteva momente lungi până să-şi scrie numele în josul documentului. De ce îi fusese aşa de greu?

Continuă să se plimbe cu mintea amorțită, exaltată, agitată într-un mod straniu. Cuvintele lui Linville îi reveneau în amintire: *o Bancroft…*

Adică exact ceea ce se străduise toată viața să nu fie. Nu înseamnă că fusese nevoie de vreun mare efort pentru asta. Când întrerupsese orice legături cu Reynolds Bancroft după şapte ani de căsnicie, mama ei descoperise nu că este numai o mamă singură, care avea de crescut o fetiță, ci şi o persoană total exclusă. Fusese prevenită, nu-i aşa? Acordul prenupțial – un act pentru care insistaseră foarte mult avocații familiei şi o puseseră să-l semneze – spunea că, în calitate de inițiatoare a procedurii de divorț, nu primea absolut nimic. Acordul era o chestiune de principiu şi, probabil, aşa cum afirmase posomorâtă odată mama ei, un avertisment pentru alții. Din ce vor trăi mama şi fiica nu-i preocupase nici o clipă pe membrii familiei. Dar divorțata nu avusese regrete.

Căsnicia cu Reynolds Bancroft nu fusese numai nefericită, fusese ceva mult mai rău: fusese ca o otravă. Laura Parry era o fată dintr-un orăşel mic, dar care arăta ca una dintr-o mare metropolă. Totuşi, înfățişarea ei deosebită nu-i adusese fericirea pe care o promitea. Umflătura care începuse să crească după căsătorie, ca urmare a iubirii, devenise o povară, ba chiar o ruşine, Laura se simțea ca prinsă într-o capcană în sarcina ei. El devenise

irascibil, rece, apoi de-a dreptul violent. O privea pe fetița nou-născută ca pe ceva zgomotos şi supărător. Începuse să bea vârtos, iar Laura se apucase şi ea de băut, la început într-un efort inutil de a-i ține tovărăşie, apoi într-un efort la fel de inutil de a-şi găsi un refugiu. *Unele fructe se coc pe vrej, iubito,* îi spunea ea Andreei. *Unele fructe pur şi simplu se atrofiază.*

Dar, de regulă, prefera să nu abordeze subiectul. Şi amintirile Andreei despre tatăl ei se şterseseră de mult din memoria ei, dispărând în ceață. Poate că Reynolds, văr primar cu patriarhul familiei, fusese sămânța cea rea din familie, dar când clanul îşi strânsese rândurile în jurul lui, Laura începuse să-i urască pe toți, la grămadă.

Pentru Andrea era o problemă de loialitate față de mama ei să fie o Bancroft care nu este Bancroft. Din când în când, la liceul de stat pe care îl frecventase la Hartford şi, încă şi mai des, la colegiu, câte cineva ridica o sprânceană, văzând ce nume de familie are şi întreba dacă are vreo legătură cu „acei Bancroft”. Andrea nega întotdeauna:

— Nu, e altcineva. Nu avem nici o legătură, suntem complet diferiți.

Simțea că acesta este adevărul şi i se părea că este o trădare să accepte averea pe care o disprețuise mama ei. „O năpastă prețioasă”, aşa obişnuia să spună mama ei când vorbea despre dreptul dobândit de Andrea prin naştere de a fi o Bancroft. Fireşte, se gândea la bani. Când îl părăsise pe Reynolds, părăsise un întreg mod de viață, o lume a luxului şi a desfătării. Ce va spune despre decizia Andreei? De acea semnătură în trei exemplare? De acel *da?*

Andrea scutură din cap, dojenindu-se. Nu era acelaşi lucru, nu era aceeaşi decizie. Mama ei trebuia să scape de o căsnicie nereuşită sau să-şi piardă sufletul. Poate că destinul dorea să facă dreptate, dând înapoi unei generații ceea ce luase de la alta. Poate că aceasta o va ajuta să-şi *găsească* sufletul.

Şi apoi poate că Reynolds Bancroft fusese un ticălos, dar Fundația Bancroft era, fără îndoială, un lucru foarte, foarte bun. Şi ce se putea spune despre şeful familiei, acel strateg şef? Nu era şi el tot un Bancroft? Oricât ar fi întors treaba pe toate fețele, faptele erau fapte. Paul Bancroft nu era numai un mare filantrop. Era şi una dintre mințile cele mai luminate din America postbelică, un universitar prodigios, teoretician moral de primă mărime, un om care transpusese apoi principiile în practică. O familie care îl avea pe Paul Bancroft printre membrii săi avea de ce să fie mândră. Dacă *aceasta* era o modalitate de a fi o Bancroft, ei bine, aspira şi ea să fie demnă de aşa ceva.

Gândurile şi dispoziția sufletească ale Andreei oscilau când în sus, când în jos. Îşi surprinse reflecția în oglindă, iar mintea i se umplu brusc de imaginea chipului ofilit şi tras al mamei sale. Ultima dată când o zărise înainte de accidentul de maşină.

Se simțea încă afectată de despărțirea recentă de Brent Farley. Ar trebui să sărbătorească evenimentul nu să scotocească prin amintirile dureroase. Avea nevoie de nişte prieteni pentru un dineu – asta era! Ea şi prietenii ei spuneau întotdeauna că trebuie să facă lucrurile în mod spontan. Pentru odată, ce ar fi să încerce? Dădu câteva telefoane, cumpără la repezeală câte ceva şi puse masa pentru patru persoane. Foarte intim. Şi fantomele vor fi alungate cât de curând. Era cât se poate de firesc să-i fie destul de greu să se adapteze la această noutate. Dar, pentru Dumnezeu, dacă acesta nu era un motiv de sărbătoare, atunci ce ar fi putut să fie?

Todd Belknap sări de pe scaun.

— Îți bați joc de mine?

— Te rog, mormăi Garrison. Ce convenabil că urma a murit exact înainte ca tu să reuşeşti să pui dispozitivul de supraveghere Online. Aşa că nu s-a înregistrat nimic din ceea ce s-a întâmplat.

— Dar de ce dracu' să-l fi ucis? Belknap înțepenise de furie. Am ajuns în biroul ticălosului, tocmai mă pregătesc să pun dispozitivul pentru conectarea la rețea. Nu te gândeşti şi tu un pic?

— Nu, tu nu te-ai gândit. Ai fost orbit de furie.

— A, da? Şi de ce mă rog?

— Pentru că viciile noastre sunt întotdeauna reversul virtuților. La celălalt capăt al iubirii şi al loialității o să găseşti furia oarbă, destructivă.

Ochii reci ai lui Garrison îl străpungeau pe Belknap ca un cuțit, scormonindu-i prin măruntaie.

— Nu ştiu cum ai aflat sau cine nu şi-a ținut gura față de tine, dar ai aflat ce i s-a întâmplat lui Jared. Şi te-ai gândit că e mâna lui Ansari. Şi l-ai lichidat.

Belknap reacționă ca şi când ar fi fost pălmuit.

— Ce s-a întâmplat cu Jared?

— Ca şi când n-ai şti! Vocea lui Garrison suna plină de dispreț. Nemernicul tău de prieten a fost răpit la Beirut. Aşa că te-ai gândit că individul e răspunzător de chestia asta. O reacție mânată de furie. Şi drept urmare s-a dus dracului toată acțiunea. Numai că eşti aşa de repezit.

— Jared a fost…?

Ochii cenuşii, umflaţi îl examinau de aproape de Belknap.

— Ce, vrei să zici că nu ştiai? Voi doi sunteţi întotdeauna legaţi unul de altul mai ceva ca doi fraţi siamezi, ca două bile pe aceeaşi sfoară, indiferent pe ce planetă vă aflaţi. Pollux şi Castor – tocmai de asta băieţii de la operaţiuni v-au poreclit aşa. Gemenii eroi din vechea Romă.

Belknap amuţise paralizat, parcă îngheţat. Trebui să-şi aducă aminte să respire.

— Numai că, din câte îmi aduc eu aminte, numai Pollux era nemuritor, continuă directorul cel bondoc. Ar fi bine să reţii chestia asta. Îşi dădu capul pe spate. Şi mai trebuie să ţii minte încă ceva. Nu ştim dacă răpirea lui Jared are vreo legătură cu Ansari. Ar putea fi vorba despre oricare dintre cele câteva zeci de grupuri de militanţi care operează în Valea Bekaa. Oricare dintre ele ar fi putut să-l confunde cu omul al cărui rol îl juca. Dar furia nu gândeşte, nu-i aşa? Ai acţionat mânat de instinct, iar prin gestul tău ai zădărnicit mii de ore de muncă operaţională.

Belknap se lupta ca să se stăpânească.

— Jared strânsese cercul în jurul finanţatorilor terorismului. Acţiona pe partea cumpărătorilor.

— Iar tu acţionai pe partea furnizorilor.

Obrajii matlasaţi ai ofiţerului dădură drumul unui plescăit dispreţuitor.

— Eşti şi surd, nu numai prost? urlă Belknap. Îţi spun că tocmai finalizam mişcarea când au intervenit şi l-au lichidat. Asta înseamnă ceva. Vrei să-mi spui că tu crezi în coincidenţe? Nu cunosc nici un spion care să fi crezut în aşa ceva. Se dezlănţui. Şi lasă-mă pe mine! Trebuie să vorbim despre Jared. Să vedem cum putem să-l aducem înapoi. Şi n-ai decât să faci toate anchetele şi cercetările din lume. Nu te rog decât atât, mai aşteaptă o săptămână.

— Ca să vedem ce mai poţi distruge? Nu vrei să pricepi. Reprezinţi exact ceea ce organizaţia nu-şi mai poate permite. Aici este vorba despre misiune, nu despre tine, dar nu te interesează altceva decât dramele tale.

Belknap pufni dezgustat.

— *Ascultă*-te ce spui, pentru numele lui Dumnezeu…

— Nu, tu să mă asculţi pe mine! Aşa cum spuneam, sunt alte vremuri. Avem pe cap nenorocita asta de Comisie Kirk, care vrea să ne ia pielea. Raportul cost – beneficiu nu mai este în favoarea ta. Nu mai pot să încep întotdeauna prin a repara stricăciunile pe care le laşi în urma ta cu drama

mereu prezentă a răzbunării în stil roman. Aşa că uite cum stă treaba: Eşti suspendat din funcție pe cale administrativă începând din acest moment. O să începem o anchetă, după toate regulile şi cu respectarea tuturor procedurilor. Te sfătuiesc să cooperezi cât poți de bine cu evaluatorii interni. Te porți frumos şi o să ținem conta de asta. Te iei în clonț cu noi şi ai să vezi ce pățeşti. Se poate ajunge la acuzații, amenzi, ba chiar şi la închisoare. Totul se va face ca la carte.

— Care carte? Poate *Procesul* lui Kafka?

— Bați câmpii, Geronimo. De data asta, pe bune. Improvizație, instinct, flerul tău cel legendar, toate astea sunt bune şi frumoase, ți-ai făcut carieră cu ele. Dar lumea s-a schimbat şi tu ai uitat să te schimbi odată cu ea. Căutăm un glonț de argint, nu o minge găurită. Nimeni dintre cei de aici nu mai poate conta pe raționamentele tale. Şi asta înseamnă că nu mai putem avea încredere în *tine.*

— Trebuie să mă laşi să fac ceea ce ştiu eu să fac. Trimite-mă pe teren, la dracu'! E nevoie de mine acolo!

— Ca de gaz peste foc!

— Trebuie să împânzim zona imediat. Trimite-i acolo pe toți cei care nu lucrează la altceva urgent. Rezolvi lucrurile mult mai repede dacă ai mai mulți oameni pe teren. Făcu o pauză. Spuneai că e vorba despre Valea Bekaa. Crezi că poate fi una dintre grupările paramilitare ale lui Faraad?

— Se poate, răspunse ofițerul superior, mohorât. Nu putem exclude nimic.

Belknap simți un fior pe spinare. Membrii grupării lui Faraad al-Hasani avea o reputație de cruzime cu totul deosebită. Îşi amintea fotografiile ultimului american pe care îl răpiseră, un director executiv de la un lanț de hoteluri. Imaginile îi rămăseseră înfipte în memorie.

— Îți mai aminteşti ce s-a întâmplat cu Waldo Ellison? întrebă Belknap cu voce joasă. Ai văzut şi tu imaginile la fel ca şi mine. Avea arsuri făcute cu fierul roşu peste mai mult de jumătate din suprafața corpului. I-au găsit testiculele în stomac, pe jumătate digerate, căci îl siliseră să şi le înghită, l-au remodelat nasul cu un cuțit. Şi au făcut-o pe îndelete, fără grabă. Încet şi temeinic. Asta s-a întâmplat cu Waldo Ellison. Asta se va întâmpla şi cu Jared Rinehart. Nu avem timp de pierdut. Nu-ți dai seama? Nu-ți dai seama la ce va fi supus?

Garrison păli, dar hotărârea lui rămase neclintită.

— Bineînțeles că îmi dau seama. Fă cu o pauză lungă, apoi adăugă pe o voce ca de gheață: îmi pare rău numai că nu eşti tu în locul lui.

— Ascultă, naiba să te ia! Ai o problemă.

— Ştiu. Mă uit la ea chiar în momentul de față. Garrison dădu încet din cap. Cară-te de aici sau pun eu să te care. Să nu te mai văd!

— *Concentrează-te,* Will! Trebuie să vorbim, ca să vedem cum facem să-l scoatem pe Jared de-acolo. Există multe şanse să ne trimită o cerere de răscumpărare, poate chiar astăzi.

— Regret, dar la noi nu merge aşa, spuse directorul, fără nici o intonație în voce. Ordinul este să stăm cuminți.

Belknap se aplecă mai mult. Simțea din nou mirosul cremei de ras a lui Garrison.

— Cred că glumeşti!

Garrison aruncă maxilarul înainte ca pe o armă.

— Ascultă, neisprăvitule! Jared a petrecut cea mai mare parte a anului creând personajul Ross McKibbin. A pus în treaba asta tot ce a avut el mai bun, tot talentul şi experiența de care dispunea. Şi echipa operativă auxiliară a consumat cu asta mii de ore. Iar realitatea este următoarea: ar fi în totală discrepanță cu personajul ca patronii lui Ross McKibbin să ia vreuna dintre măsurile pe care le propui tu. Negustorii de arme nu plătesc răscumpărări. Asta pentru început. Şi nu mobilizează sute de agenți operativi ca să scotocească Valea Bekaa în căutarea unui emisar rătăcit. Dacă facem ceva de genul ăsta, îi anunțăm că Ross McKibbin este, de fapt, un agent important al SUA. Iar asta nu numai că va crea un pericol şi mai mare pentru Jared Rinehart, dar şi pentru zeci de alți agenți operativi. Drucker şi cu mine am examinat toate aceste fapte şi am ajuns la aceeaşi concluzie: Dacă Ross McKibbin e terminat, zeci de alți agenți operativi sunt în primejdie. Ca să nu mai vorbim de bugetul operațional de peste trei milioane de dolari. Un om înțelept a spus cândva: „Nu face nimic, stai acolo unde eşti”. Trebuie să evaluezi situația înainte să te arunci cu capul înainte. În astfel de cazuri, nu este înțelept să faci tărăboi cu pistolul în mână.

Belknap se lupta să-şi stăpânească furia care începea să-l înăbuşe.

— Deci, planul vostru de acțiune este… Nici un plan de acțiune?

Garrison îi susținu privirea.

— Poate că ai fost în misiuni active prea mult timp. Am să-ți spun un lucru. Am apucat audierile din vechiul Comitet al Bisericii de la începutul anilor ’70. Se zvoneşte că, în comparație cu actuala investigație a Comisiei

Kirk, aceea va părea o simplă bătaie pe umăr. În momentul de faţă, toţi cei din comunitatea spionajului merg pe coji de ouă.

— Nu pot să cred că vorbeşti despre aiurelile alea de la Washington într-un moment ca ăsta.

— Agenţii de teren nu înţeleg niciodată chestia asta. Biroul este şi el un teren operativ. Capitoliul este un alt teren operativ. Şi aici se câştigă şi se pierd bătălii. Dacă o cerere de finanţare este respinsă, întreaga operaţiune este anulată. Ultimul lucru de care avem nevoie este să se răspândească vestea despre mai ştiu eu ce neregularităţi. Şi chiar ultimul lucru de care avem nevoie eşti tu.

Belknap ascultase expunerea raţionamentului cu un sentiment de repulsie viscerală. Om – ore operaţionale, alocaţii bugetare – toate acestea erau pretextele pe care le invoca „prudenţa" şefilor. Mult-trâmbiţata grijă pentru siguranţă şi securitate era o perdea de fum, nimic altceva. Garrison era director de atâta vreme, că nu mai putea face distincţie între viaţa adevărată şi liniile bugetare.

— Mă faci să-mi fie ruşine că am aceeaşi profesie ca tine, spuse Belknap încruntat.

— Orice am face, lucrurile s-ar înrăutăţi şi mai rău, la naiba! Ochii lui Garrison aruncau fulgere. Nu poţi să uiţi de tine măcar pentru o clipă? Tu crezi că lui Drucker îi place ideea să stea degeaba? Crezi că mie îmi place să stau aici cu mâna în fund? Nimănui nu îi convine chestia asta. Nu este o decizie uşor de luat pentru nici unul dintre noi. Cu toate acestea, în această privinţă există o unitate de comandă. Lăsă privirea să-i alunece în gol şi continuă: Nu mă aştept să vezi imaginea de ansamblu, dar nu ne putem permite să acţionăm. Nu chiar acum.

Un val de furie îl biciui pe Todd Belknap ca un ciclon care străbate o câmpie. Dacă te legi de Pollux, ai de-a face cu Castor.

Cu o singură mişcare bruscă a mânii, Belknap mătură lampa şi telefonul de pe biroul lui Garrison.

— Crezi măcar o clipă pretextele jalnice pe care mi le-ai înşirat aici? Pentru că Jared merită mai mult din partea noastră. Şi o să primească ceea ce merită.

— Am terminat, spuse Garrison calm.

Furia îi dădea lui Belknap putere, aşa cum se întâmpla întotdeauna şi o să aibă nevoie de toată puterea de care dispunea. Jared Rinehart era cel mai bun om pe care îl cunoscuse vreodată, un om care îi salvase nu odată viaţa.

Venise momentul să-i întoarcă serviciul. Belknap ştia că Jared este torturat poate chiar în momentul acela, iar şansele lui de supravieţuire scădeau cu fiecare zi care trecea, ba chiar cu fiecare oră. Simţi cum i se încordează toată musculatura, rezistenţa sufletului devenise rezistenţa trupului şi ieşi ca o furtună din clădirea federală. Un mănunchi de sentimente felurite în umplea inima pustie – furie, hotărâte, perseverenţă şi ceva neplăcut de aproape de setea de sânge. *S-a terminat,* spusese Garrison.

S-a terminat, declarase Drucker. Belknap ştia cât de mult greşeau superiorii lui.

De fapt, totul de-abia începuse.

CAPITOLUL TREI

Roma

Existau anumite proceduri care trebuiau respectate, iar Yusef Ali – care răspundea în continuare de securitatea clădirii de pe via Angelo Maşina – le respecta întocmai şi se prezenta regulat la raport în cămăruța pentru comunicații situată într-un colț din spate la etajul doi al vilei. Primise o serie întreagă de mesaje în mai multe limbi şi cu diverse grade de urgență. Dar ideea centrală era clară: Stăpânul răposat avusese la rândul lui anumiți stăpâni, care rămăseseră până acum nevăzuți. Acum locația le aparținea. Defecțiunea sistemului de securitate trebuia reparată, verigile slabe înlocuite. Iar eşecul – căci fusese, fără îndoială, un eşec – trebuia pedepsit.

Iar administrarea pedepsei intra în sarcina lui Yusef Ali. Se aşteptau lucruri mari de la el. Trebuia să aibă mare grijă să nu-şi dezamăgească stăpânii. Şi le dădu asigurări că nu se va întâmpla aşa. În viața lui de până acum nu se temuse de riscuri, dar nici nu mizase pe un noroc nebun.

Yusef Ali crescuse într-un sat tunisian aflat la numai o sută de mile de coasta Siciliei. Vasele de pescuit puteau trece de la Cap Bon, din Tunisia, la Agrigento sau la Trapani într-o singură dimineață, în funcție de curenți. Lira italiană era la fel de utilizată ca şi dinarul în afacerile care se încheiau pe coasta din apropierea mării. Încă din copilărie Yusef vorbea italiană şi arabă şi negocia prețurile pentru capturile tatălui său cu negustorii sicilieni de peşte. Avea vreo cincisprezece ani când aflase că există forme mult mai lucrative de import şi export pentru cineva care ştie să fie suficient de discret. Italia avea o industrie specifică de armament de mici dimensiuni, era unul dintre cei mai mari exportatori de pistoale, puşti şi muniție din lume; în Tunisia existau intermediari harnici gata să transporte aceste mărfuri acolo unde era nevoie de ele – să zicem, în Sierra Leone într-un an, în Congo şi în Mauritania în anul următor. Contrabanda ocolea certificatele care i se cereau utilizatorului final şi întreaga birocrație care încerca să limiteze comerțul cu arme. Iar fluxul de arme nu putea fi oprit de un astfel de regulament tot aşa după cum nu pot fi opriți curenții marini de liniile trasate pe hărțile maritime. Era o chestiune de asigurare a legăturii dintre

cerere şi ofertă, iar comercianții din Africa de Nord profitaseră secole de-a rândul de porturile din Tunisia şi se specializaseră în acest domeniu, indiferent că prețioasa marfă era sare, mătase sau praf de puşcă.

Yusef Ali era el însuşi o marfa valoroasă de export. Se evidențiase pentru prima dată când respinsese un grup de şase tâlhari care intenționaseră să deturneze un transport de pistoale Beretta pe care el le însoțea spre un depozit din interiorul țării, din apropiere de Beja. Yusef făcea parte din echipa de tineri cărora li se încredințase paza transportului şi şi-a dat seama că cel puțin doi dintre colegii lui erau complici cu atacatorii: le furnizaseră informații tâlharilor, fără îndoială, contra unei anumite sume şi numai s-au prefăcut că se împotrivesc când au fost atacați. La rândul lui, Yusef s-a prefăcut că se supune şi face ce i se cere, deschisese trailerul şi apoi desfăcuse o ladă, ca şi când ar fi vrut să le arate că marfa era înăuntru, dar în secunda următoare întorsese pistolul automat către ei. Căzuseră ca nişte păsărelele cafenii pe care îşi exersase Yusef măiestria în după-amiezile lungi din deşertul prăfuit, unde învățase să tragă cu arma.

După ce îi doborâse pe atacatori, Yusef îndreptase arma spre colegii săi pe ale căror chipuri se citeau deja spaima şi trădarea. Şi îi doborâse şi pe aceştia, unul după altul.

Livrarea s-a executat apoi fără nici un alt incident, iar Yusef Ali a constatat că îşi câştigase un nume. Abia împlinise douăzeci de ani când şi-a găsit patroni noi. Ca mulți dintre micii negustori de arme din lume, aceştia făceau parte dintr-o rețea mai mare şi foarte bine organizată de traficanți de arme. Dacă intrai în rețea, însemna să prosperi; dacă te opuneai rețelei, erai distrus. Pragmatici până în măduva oaselor, acestor negustori nu le era deloc dificil să facă o alegere. Cei sus-puşi îşi exercitau statutul privilegiat rechiziționând persoanele de ale căror talente aveau nevoie în mod special. Yusef Ali provenea dintr-o comunitate tribală în care acest gen de devotament era ceva obişnuit. A acceptat instrucția la care a fost supus cu recunoştință; a acceptat răspunderile mai mari care i s-au încredințat cu o sobrietate gravă. În plus, în cazul angajatorului său, simțul disciplinei era însoțit şi de un grad exagerat de cruzime extremă. De când ocupa o funcție în casa lui Ansari, Yusef văzuse la ce pedepse fuseseră supuşi alți oameni care nu-şi îndepliniseră în mod corespunzător îndatoririle. Câteodată, ajutase chiar el la executarea lor.

Şi acum urma s-o facă din nou. Tânărul paznic care fusese drogat şi apoi închis într-un dulap – lipsa lui demonstrabilă de vigilență nu putea fi

descrisă altfel decât ca eşec. Yusef îi ceruse să relateze exact cum se petrecuseră lucrurile, cum fusese doborât, din nou şi din nou. Paznicul, deşi umil, negase că ar fi greşit cu ceva. Trebuia să servească drept exemplu altora.

Iar acum Yusef se uita la tânăr care atârna cu picioarele la câţiva centimetri de podea. „Mai bine tu, decât eu," îşi spuse cinic tunisianul. Tânărul paznic se sufoca încet, foarte încet, faţa îi devenise stacojie, din gură îi ieşeau băşici roz, un şuierat slab se strecura odată cu aerul care mai rămăsese în plămâni. Yusef observă scârbit pata umedă care se formase între picioarele omului. Deşi avea ceafa ruptă, moartea nu venea chiar aşa de repede. Mai avea de trăit cel puţin două ore de viaţă conştientă. Suficient timp ca să reflecteze la faptele bune şi rele pe care le comisese. Suficient timp ca să cugete la felul cum îşi îndeplinise datoria.

Mâine – dimineaţă vor veni alţi oameni ca să ia trupul, Yusef ştia acest lucru. Şi aceştia vor vedea. Vor vedea că Yusef nu acceptă eşecurile. Vor vedea că Yusef ştie să păstreze standardele cele mai înalte. Va fi un exemplu, veriga slabă va fi înlocuită.

Yusef Ali va avea grijă de asta.

Andrea îşi turnă un pahar cu vin şi se duse sus să se schimbe.

Voia să se simtă normal. Dar noţiunea de „normal" devenise neclară. Se simţea… ca Alice în Ţara Minunilor, după ce înghiţise o poţiune şi devenise enormă, pentru că acum Cape Cod i se părea un fel de casă de păpuşi, iar camerele se strângeau în jurul ei. În holul din faţa dormitorului se împiedică de un tenis, unul dintr-o pereche de tenişi bărbăteşti fără şireturi, speciali pentru jogging. „Naiba să-l ia pe Brent Farley, îşi spuse ea, înfuriindu-se pentru câteva secunde. Ei, bine că am scăpat de el." Gândul ar fi fost mai liniştitor dacă ar fi fost ea cea care să fi rupt legătura, dar nu aşa se încheiase relaţia.

Brent era cu câţiva ani mai în vârstă decât ea, era tot finanţist din Greenwich şi vicepreşedinte pentru dezvoltarea vânzărilor la o firmă de reasigurare. Ştia să vorbească frumos, avea o voce profundă, era ambiţios: se îmbrăca bine, juca squash ca şi când însăşi viaţa lui ar fi depins de rezultatul jocului, îşi verifica portofoliul de câteva ori pe zi şi nu renunţa la BlackBerry nici chiar în timpul unei întâlniri romantice. Avuseseră o ceartă cu o săptămână înainte.

— Cred că aş avea mai multe şanse să-ți atrag atenția acum dacă ți-aş trimite un SMS, se plânsese ea la restaurant. Nu voia decât să audă scuze de la el. Dar n-a avut parte de ele. Dimpotrivă, cearta s-a accentuat, Brent a început să-i spună că are o mentalitate „măruntă”; că are asupra lui un efect de sedativ. Şi-a strâns apoi metodic toate lucrurile pe care le avea la ea acasă, le-a încărcat în maşina sport Audi neagră şi a plecat. Nu a trântit portiera, nu a scrâşnit din pneuri pe alee. De fapt, nici nu era furios şi asta a fost cel mai greu de înghițit. Avusese o atitudine condescendentă de desconsiderare, dar nu fusese furios. Nu merita efortul de a se enerva. Fireşte, prea „măruntă”.

Deschise dulapul. Mai lăsase oare şi altceva aici? Nu vedea nimic. Îşi trecu privirile peste propriile haine şi simți un val de căldură plăcută. Atârnate de umeraşele căptuşite stăteau acolo ordonate costumele pentru serviciu, toaletele de seară, îmbrăcămintea de weekend, toate în nuanțe de bleu, piersică şi bej.

Garderoba ei, nu foarte amplă, dar bine aleasă, fusese întotdeauna un motiv de mândrie pentru ea. Era o frecventatoare asiduă a magazinelor cu reducere ca Filenes Basement, descoperea imediat obiectele cu preț mai mic decât ar fi meritat, aşa cum vede şoimul un peşte. Şi era bine întotdeauna să faci câte un chilipir, aşa cum îşi sfătuia şi prietenele, nu era nevoie să fii snob şi să colecționezi etichete. O mulțime dintre colecțiile aşa-zis ieftine ca Evan Picone şi Bandolino scoteau adesea lucruri chiar foarte drăguțe, pe care aproape că nu le puteai deosebi de cele pe care le copiau. „Ghici cât am dat pe asta” – acesta era jocul preferat cu prietenele ei atunci când nu se plângeau de serviciu sau de bărbați. Bluza aceea crem de mătase, pe care o luase cu treizeci de dolari? Suzanne Muldower oftase; văzuse ceva identic la Talbot cu o sută zece. Andrea mângâie acum țesătura cu plăcere, aşa cum răsfoia anuarul ei şcolar, amuzată şi uşor stânjenită de ceea ce fusese: ce pretenții, ce naivitate, ce de pistrui! Suzanne Muldower – cu care era prietenă de la vârsta de unsprezece ani, de fapt, cea mai veche – sosise prima. Invitația venise în ultimul minut, dar Suzanne nu avea prea multe de anulat: numai o întâlnire cu cuptorul cu microunde şi un DVD, recunoscuse chiar ea. Melissa Pratt – o blondă zveltă cu o atitudine de fată din centrul oraşului, aşa cum gândea în secret Andrea despre ea şi anumite speranțe de a face carieră ca actriță – sosi câteva minute mai târziu, împreună cu prietenul ei din ultimele opt luni, Jeremy Lemuelson, un băiat tânăr, care lucra ca inginer constructor la Hartford, poseda două chitare electrice

Stratocaster şi, pentru că mai şi picta în timpul lui liber, se considera un fel de artist.

Masa nu era cine ştie ce, aşa cum îi prevenise: un castron de fettuccine cu pesto cumpărat de la magazin, câteva aperitive pe care le cumpărase de la Carlyle Market şi o sticlă marc de Vouvray.

— Aşadar, care este marele eveniment? întrebă Suzanne, gustând din paste şi scoţând plescăiturile obligatorii de admiraţie. Ziceai că sărbătorim ceva în seara asta. Se întoarse către Melissa: Lasă-mă pe mine să spun dacă e cazul.

— Brent ţi-a adus un inel, aşa este? interveni şi Melissa. Îi aruncă Suzannei o privire care spunea „ţi-am spus eu", savurându-şi prematur victoria.

— Brent? Te rog! Andrea chicoti şi zâmbi printre pleoapele întredeschise. Melissa şi cu ea locuiseră în acelaşi apartament pe când Andrea era studentă şi încă de pe atunci se interesa de aproape de toate succesele şi eşecurile romantice ale Andreei.

— Ai fost promovată? fu rândul Suzannei să întrebe.

— Ai un iepure la cuptor? Melisa se uită îngrijorată spre bucătărie.

— Pâine cu usturoi, spuse Andrea. Miroase bine, nu-i aşa?

Se duse repede la bucătărie şi o aduse ceva mai prăjită decât ar fi trebuit.

— Eu ştiu. Ai câştigat la loterie! îşi aduse şi Jeremy contribuţia sardonică. Avea obrajii umflaţi din cauza mâncării pe jumătate mestecate.

— Eşti pe aproape, spuse Andrea.

— Ei bine, draga mea prietenă, dă-i drumul! Suzanne se întinse peste masă şi o strânse de mână. Nu ne mai face să suferim!

— Simt că mor! Intră şi Melissa în joc. Hai odată!

— Ei bine, chestia este că… Andrea privi la cele trei chipuri nerăbdătoare din jurul ei şi dintr-odată replica pe care şi-o pregătise cu grijă şi o repetase în minte i se păru stângace şi lăudăroasă… Că Fundaţia Bancroft a decis să ia legătura cu mine. Vor să fiu membru în Consiliu. Mandatar.

— E minunat! exclamă Suzanne.

— Şi îţi dau şi bani pentru asta? întrebă Jeremy, masându-şi o bătătură de pe degetul arătător de la mâna dreaptă.

— De fapt, da, spuse Andrea. Douăsprezece milioane de dolari.

Priviri întrebătoare.

— Este foarte generos, de fapt. Un onorariu pentru serviciu şi…

Se opri şi se dojeni în sinea ei. Ce încrezută devenise.

— La naiba, ascultați, vor să-mi dea…

Dar cuvintele nu voiau să iasă. *Nu putea să le rostească.* Nimic nu va mai fi la fel după ce le va pronunța. La asta nu se gândise. Dar şi să nu spună – mai ales când aveau să afle mai târziu – ar fi fost foarte supărător. Şi nu era pentru prima oară în seara aceea când îşi dădu seama că se îneacă cu cifra.

— Ei bine, să spunem că este o sumă *nebunească* de bani.

— Nebunească? repetă Suzanne tăios. Vrei să spui că este mai mare decât o cutie pentru pâine?

— Este una dintre situațiile acelea de tipul: „Pot să-ți spun, dar va trebui să te ucid după aceea”? se interesă Melissa. Avusese cândva un rol într-un episod al unui serial, care avea o replică de felul acesta.

— Ştiți, eu nu înțeleg prea bine matematica asta. „Nebunească” înseamnă mai mare sau mai mică decât „imens”? întrebă Jeremy exasperat.

— Ei, eşti o persoană particulară, spuse Suzanne, cu o voce care ar fi putut acri laptele instantaneu. Trebuie să respectăm acest lucru.

— Douăsprezece, spuse Andrea calm. Milioane.

Cei trei se uitară la ea încremeniți în tăcere, până când Jeremy se înecă cu o gură de paste care îi alunecase greşit pe gât. Luă puțin din paharul de Vouvray.

— Îți bați joc de mine? întrebă el în cele din urmă.

— E o glumă, nu-i aşa? spuse şi Melissa. Sau un exercițiu de „ameliorare”? Melissa se întoarse către Suzanne. Pe când luam lecții de actorie, la studio, mai ții minte? Andrea mă ajuta să-mi ameliorez jocul şi întotdeauna am fost convinsă că se descurca mai bine decât mine.

Andrea scutură din cap.

— Aproape că nici mie nu-mi vine să cred, spuse ea.

— Şi uite-aşa, omida se transformă în fluture, spuse Suzanne, iar pe obrajii ei apărură câteva pete roşii.

— Douăsprezece milioane de dolari, şopti încet Melissa, aproape cântând silabele aşa cum făcea atunci când încerca să memoreze un rol. Felicitări! Sunt cum nu se poate mai fericită pentru tine! Este incredibil!

Ultimul cuvânt fu rostit ca trei!

— Un toast! strigă şi Jeremy şi umplu din nou paharele cu vin.

Toți erau entuziasmați şi veseli, dar, în momentul în care se ajunsese la cafea şi desert, exaltarea lor se transformase – sau poate era numai imaginația ei de vină? – într-un fel de invidie. Prietenele ei cheltuiau banii ei în imaginație şi inventau tot felul de scenarii cu stiluri de viață ale celor

vestiți şi bogați, pe cât de ciudate, pe atât de banale. Jeremy povestea pe un ton oarecum sfidător despre un bărbat bogat pe care îl cunoştea – lucrase pe la ei prin curte când era adolescent – şi era „vecinul de alături, care nu-şi dăduse niciodată aere”; în relatarea lui se simțea un oarecare reproş, ca şi când Andrea nu avea să se ridice la înălțimea mogulului uzinei de îmbuteliere Pepsi din Doylestown, Pennsylvania. În cele din urmă, după ce se amintise pentru a zecea oară de Donald Trump şi de iahturile de treizeci de metri lungime, Andrea spuse:

— N-am putea să vorbim despre altceva?

Suzanne îi aruncă o privire care parcă voia să spună: „Glumeşti?”

— Despre ce altceva am mai putea vorbi? întrebă ea.

— Vorbesc serios, spuse Andrea. Ce mai faceți voi?

— Nu mă lua pe mine de sus, iubito, ripostă Suzanne, prefăcându-se jignită. Dar nu era aşa şi Andreea îşi dădu seama. Prietena ei se prefăcea că se preface că a fost insultată.

Deci, aşa va fi de-acum înainte.

— Doreşte cineva un ceai de plante? întrebă brusc Andrea. Simțea cum o ia o durere de cap.

Suzanne privi fix la ea fără să clipească:

— Mai ții minte cum spuneai mereu că nu tu nu eşti una din „ăia alde Bancroft”? întrebă ea fără să fie răutăcioasă. Ei bine, ştii ce s-a întâmplat? Tocmai ai devenit aşa ceva.

În camera întunecoasă, luminată numai de strălucirea albăstruie a monitorului cu ecran plat, figurile agile alergau pe clapele concave ale tastaturii. Ecranul se umplea şi se golea. Cuvinte, cifre. Cereri de informații. Cereri de acțiune. Plăți asigurate. Plăți revocate. Recompense acordate şi recompense retrase. Sancțiuni şi stimulente aplicate în mod sistematic. Informațiile veneau. Informațiile plecau. Era o rețea de computere cu nenumărate ale monitoare în întreaga lume, care primea şi genera impulsuri binare, o cascadă de unu şi zero, de porți logice în poziție deschisă sau închisă, fiecare la fel de invizibilă ca şi atomii din care sunt alcătuite edificiile impunătoare. Instrucțiunile erau elaborate şi modificate pe cale digitală. Datele erau colectate, coroborate şi evaluate. Sume considerabile zburau ca un fulger prin lume de la o instituție financiară la alta şi ajungeau în conturi ascunse în interiorul altor conturi. Alte instrucțiuni erau elaborate; agenți noi erau recrutați printr-o multitudine de scurtături.

În cameră, chipul era luminat numai de strălucirea ecranului. Dar destinatarii comunicărilor nu vedeau nici măcar acest chip. Inteligența călăuzitoare rămânea ascunsă de ei, vaporoasă ca ceața dimineții, depărtată ca soarele care o arde şi o risipeşte. O zicală veche i se potrivea foarte bine: „Are toată lumea în mâinile lui." Țăcănitul tastelor aproape că se pierdea în zgomotul ambiental, dar acestea erau sunetele acțiunii, ale resurselor care trebuiau traduse în acțiune. Erau sunetele puterii. În colțul din stânga jos al tastaturii se aflau tastele marcate cu COMANDA şi CONTROL. Nu era atât o ironie, cât o calitate şi nu era deloc irosită în cazul persoanei care şedea în fața computerului.

O ultimă transmisiune codificată fu realizată şi se încheie cu propoziția: „Timpul este esențial".

Timpul – singurul lucru care nu putea fi nici comandat, nici controlat – trebuia să fie onorat şi respectat.

Degetele agile alergau țăcănind pe taste şi alcătuiră cuvântul de încheiere: GENESIS.

Pentru sute de oameni de jur împrejurul planetei era un nume ca un jurământ. Pentru mulți dintre ei însemna oportunitate şi le ascuțea simțul avariției. Pentru alții avea o semnificație cu totul diferită şi le îngheța sângele în vene, era coşmarul lor cel mai cumplit. Genesis. Începutul. Dar al cui început?

CAPITOLUL PATRU

Belknap dormi tot timpul cât dură zborul până la Roma – fusese întotdeauna foarte mândru de capacitatea lui de a înmagazina somn, dacă avea ocazia dar somnul lui era agitat, bântuit de amintiri, chiar chinuit de-a dreptul. Şi, când se trezi din amorţeală, amintirile îi năpădiră mintea, năpustindu-se asupra lui ca muştele pe un cadavru. Pierduse atât de mult în viaţă, dar acum refuza să-l lase pe Rinehart să confirme acest carusel al urii: distrugerea celor la care ţinea cel mai mult. Simţea uneori că e un fel de blestem, ca acela din tragediile greceşti.

Cândva, viaţa lui va fi diferită. Cândva, întrucât în tinereţe fusese lipsit de familie, Belknap va deveni familist. Amintirile se năpustiră din nou peste el, ţâşnind din întuneric, ocolindu-i voinţa şi întorcându-se mereu ca să-l rănească din nou.

Nunta ca atare fusese un eveniment discret. Câţiva prieteni şi colegi de la Biroul de Informaţii de Cercetare de la Departamentul de Stat unde Yvette lucra ca traducătoare. Câţiva dintre colegii lui Belknap, ai căror părinţi muriseră de mult şi care nu mai aveau rude apropiate. Jared, fireşte, fusese cavalerul lui de onoare, iar prezenţa lui protectoare şi prietenească era un fel de binecuvântare în sine. Prima noapte a lunii lor de miere de la Punta Gorda, în Belize, marca sfârşitul unei zile încântătoare. Văzuseră papagali şi tucani cocoţaţi în copaci, delfini care zburdau în apele azurii, fuseseră uluiţi de urletele maimuţei urlătoare – erau aproape ca mugetul oceanului – înainte să afle de unde veneau. Înainte de masa de prânz, luaseră o barcă şi se duseseră până la un mic recif, vizibil ca o linie de surf alb la jumătate de milă depărtare de ţărm, iar când făcuseră scufundările o altă lume minunată li se deschisese în faţa ochilor. Erau culorile vibrante ale coralilor, dar şi nenumăratele străluciri ale peştilor electrici. Yvette le ştia numele şi chiar în mai multe limbi – urmare a faptului că tatăl ei fusese diplomat şi fusese trimis la post în principalele capitale europene. Era încântată să-i arate bureţii purpurii, peştele baslet multicolor, peştele-papagal – cu nume atât de ciudat pentru astfel de creaturi. Când se apropiară de un peşte care arăta ca un evantai japonez, cu dungi delicate albe şi portocalii, Yvette îi atinsese mâna şi ieşiseră la suprafaţă.

— Acesta este peştele-leu, iubirea mea, îi spusese ea, cu ochii căprui strălucind de apă. Este mai bine să-l admirăm de la distanţă.

Îi explicase că ţepii de pe spate eliberează o toxină foarte puternică.

— Este ca o floare subacvatică, nu-i aşa? Aşa cum spunea şi Baudelaire: „Acolo unde este frumuseţea, găsim şi moartea".

Belize nu era paradisul; ştiau amândoi că acolo este şi multă sărăcie şi violenţă şi nu foarte departe de ei. Dar era frumos şi frumuseţea aceasta conţinea un anumit adevăr. Cel puţin adevărul despre ei înşişi; capacitatea lor de a percepe sublimul şi de a se lăsa transportaţi de el. La recif simţise ceva ce ar fi vrut să reţină. Ştia că, la fel după cum peştele acela strălucitor, electrizant arăta anost şi cenuşiu când era scos la suprafaţă şi adevărul lui interior nu putea să supravieţuiască în existenţa zilei sale de lucru. „Atunci conştientizează asta acum, îşi porunci el".

Seara aceea cu lumină de lună: amintirea era fragmentară, întreruptă, erau numai câteva bucăţele. Nu le putea recupera din memorie fără să sângereze. Fragmente. Yvette zăcuseră mult timp pe nisip. Se simţise oare vreodată atât de lipsit de griji? Niciodată mai înainte şi cu siguranţă niciodată după aceea. Îşi amintea de Yvette, cum alerga spre el pe plaja privată. Era goală, iar părul – care reuşea să rămână auriu chiar şi în lumina argintie a lunii – îi flutura pe umeri. În ochi îi strălucea bucuria. Nu observase în acel moment un mic vas pescăresc ancorat în larg. Două străluciri de lumină de la vas. Văzuse oare cu adevărat luminile acelea sau şi le imaginase după aceea, când încercase să înţeleagă ceea ce văzuse: glonţul care îi străpunsese gâtul – gâtul ei atât de moale, de dulce; glonţul care îi străbătuse trunchiul? Ambele erau proiectile de mare calibru şi, în combinaţie, mortale pe loc. Numai că nu văzuse nici gloanţele, ci numai consecinţele acestora. Îşi amintea că Yvette se prăbuşise spre el, ca şi când ar fi vrut să-l îmbrăţişeze şi că mintea lui paralizată avusese nevoie de câteva momente lungi până să înţeleagă ce se întâmplase. Auzise un muget – ca strigătul gutural îndepărtat al maimuţei urlătoare, care se lovea de valuri, dar mult mai puternic – şi nu-şi dăduse seama imediat că ieşise chiar din pieptul lui.

Unde este frumuseţe acolo găsim şi moartea.

În legătură cu înmormântarea de la Washington îşi amintea mai ales că ploua. Un pastor spunea ceva, dar era ca şi când în capul lui Belknap sunetul ar fi fost închis. Un străin îmbrăcat în negru cu o expresie de tristeţe profesionistă pe faţă, un străin ale cărui buze se mişcau – recitând, fără

îndoială, nişte rugăciuni şi rostind frazele obişnuite de consolare – dar ce avea omul acesta în comun cu Yvette? Era şocat de caracterul real al tuturor lucrurilor care îl înconjurau. Se afunda din nou tot mai adânc în amintiri, încercând să scoată de acolo adevărul incandescent pe care îl trăise în ziua aceea la reciful de corali. Nu mai rămăsese nimic. Nu-şi amintea de amintire.

Nu mai erau nici Belize, nici plaja, nici Yvette, nici frumuseţe nici adevăr atemporal; era numai cimitirul, o pajişte de vreo treizeci de acri de verdeaţă agresivă pe malul râului Anacostia. Dacă nu ar fi fost prezenţa puternică a lui Jared Rinehart, nu credea că ar fi reuşit să supravieţuiască.

Rinehart era o stâncă. Singurul punct stabil din viaţa lui. O jelise pe Yvette împreună cu Belknap, dar plânsese încă şi mai mult pentru prietenul lui. Însă lui Belknap nu-i plăcea să fie compătimit, iar Rinehart ştia foarte bine lucrul acesta şi îşi temperă compasiunea cu ironia muşcătoare.

— Dacă n-aş şti ce ştiu, Castor, îi spusese Rinehart la un moment, punând un braţ pe umărul prietenului şi strângându-l cu o căldură care îi contrazicea vorbele, aş zice că eşti piază rea.

Cu toată durerea sfâşietoare pe care o simţea, Belknap reuşi să zâmbească şi chiar să râdă. Apoi întâlni privirea lui Rinehart.

— Ştii că am să fiu întotdeauna alături de tine când o să ai nevoie, spusese calm prietenul lui. Vorbea simplu, direct: un jurământ de sânge făcut de un luptător în faţa altuia.

— Ştiu, răspunsese Belknap, iar cuvintele îi rămăseseră pe jumătate blocate în gâtlej. Ştiu.

Şi ştia.

O legătură inviolabilă de loialitate şi onoare. Era un adevăr profund. La Roma, adevărul va trebui să-l susţină. Cei care îi făcuseră rău lui Pollux nu puteau scăpa niciodată de Castor. Renunţaseră la dreptul lor la o viaţă în siguranţă.

Renunţaseră la dreptul la viaţă.

Limuzina care sosi acasă la Andrea era absurd de nelalocul ei: un Mercedes-Benz 560 SEL – lungă, zveltă, neagră. Pe strada ei modestă cu case mici, arăta la fel de ciudat ca un armăsar Lipiţan. Dar şedinţa consiliului fusese programată pentru după-amiaza aceasta şi, aşa cum îi explicase Horace Linville, ca să ajungă la sediul fundaţiei trebuia să meargă

pe mai multe drumuri nemarcate din Westchester County. Aşa că trimiseseră o maşină după ea. N-avea rost să se rătăcească.

Spre sfârşitul călătoriei de două ore, şoferul trecu de pe un drum îngust pe altul, evident, vechi drumuri pentru vaci, care nu fuseseră pavate decât recent. Drumurile nu aveau tăblițe indicatoare. Încercă să țină minte succesiunea de cotituri, dar nu era sigură că ar fi putut să parcurgă traseul din nou de una singură.

Katonah, localitatea aflată la patruzeci de mile nord de Manhattan, era o combinație aparte de rusticitate şi bogăție. Satul propriu-zis, care făcea parte din municipiul Bedford, era o adevărată insulă de farmec victorian, dar adevărata acțiune se găsea la periferiile lui împădurite. Acolo avea şi familia Rockefeller un castel impresionant, la fel finanțistul internațional Soros şi mulți alți miliardari, care nu aveau nici un fel de profil public. Din anumite motive, oamenii care îşi duceau viața într-o bogăție de neimaginat se vedeau locuind în Katonah. Sătucul fusese numit după un şef de trib indian de la care fusese achiziționat în secolul al XIX-lea şi, cu tot farmecul lui rural, spiritul comercial – vânzarea şi cumpărarea de proprietăți, cunoştințe şi suflete – nu scăzuse defel în anii care urmaseră.

Drumul plin de denivelări începea să pună la grea încercare până şi suspensiile şi pernele Mercedesului.

— Îmi cer scuze că zgâlțâie puțin, spuse sobru şoferul.

Zona prin care treceau era uşor împădurită, terenul agricol nefolosit fusese recuperat de pădure în ultimele câteva decenii. În cele din urmă, se zări o casă de cărămidă drăguță – o casă de cărămidă roşie aparentă în stil georgian, ornamentată cu tocuri de ferestre şi uşi din calcar de Portland. Trei etaje şi un acoperiş mansardat – o clădire impunătoare, fără a fi pretențioasă.

— E superbă! spuse Andrea încet.

— Asta? Şoferul tuşi, încercând să-şi ascundă chicotitul. Aceasta este poarta. Fundația este cam la jumătate de milă mai departe, pe alee.

La apropierea maşinii, o parte din gardul înalt din fier forjat ornamentat cu spade se deschise şi intrară pe o alee mărginită de tei.

— Dumnezeule mare! exclamă Andrea câteva minute mai târziu. Ceea ce de la depărtare părea un fel de colină, o umflătură a pământului se înfățişa acum ca o structură imensă, plină de linii curbe din țiglă şi piatră, ceva vechi, dar neobişnuit. Nu avea nimic din grandoarea căutată a vechii case englezeşti de țară – nu era o zidărie în stil gotic; nu avea nici vitralii, nici

aripi laterale, nici curți interioare. Era alcătuită din forme simple – conuri, coloane, dreptunghiuri – şi construită din lemn şi gresie excavată pe plan local. Paleta de culori de pământ – nuanțe bogate de roşu ruginiu, sepia, cafeniu roşcat – o făcea să se confunde uşor cu peisajul înconjurător. Şi din acest motiv era încă şi mai uluitoare atunci când o priveai de aproape, aşa cum făcea Andrea în momentul de față, sesizând dimensiunea şi eleganța fiecărui detaliu: verandele cu arcade ovale, zidurile terminate cu creneluri zimțate, formele uşor asimetrice. Era imensă, totuşi deloc ostentativă, astfel încât imensitatea ei părea ceva natural, nu un artificiu de construcție. Andrei i se tăiase respirația.

— Este o frumusețe, fu de acord şi şoferul. Dar doctorul Bancroft nu o foloseşte prea des. Dacă ar fi fost după el, ar fi vândut-o de mult şi s-ar fi mutat într-o pensiune cu cazare şi mic dejun. Dar statutul Fundației nu permite asta.

— Foarte bine face.

— Presupun că acum vă aparține în parte.

Maşina se opri într-o zonă de parcare cu pietriş aflată de o parte a clădirii uriaşe. Andrea simți că i se înmoaie genunchii când pătrunse de pe veranda joasă în holul inundat de lumină. Se simțea un miros de ceară de mobilă şi de lemn vechi. O femeie cu atitudine rigidă o întâmpină imediat cu un biblioraft în mână.

— Ordinea de zi, îi spuse femeia cu părul de culoarea aramei şi nasul îndreptat în sus. Suntem încântați să vă avem în Consiliu.

— Locul acesta este uluitor! spuse Andrea făcând un gest de jur împrejurul ei.

Părul dat cu fixativ al femeii abia dacă se mişcă puțin când ea dădu viguros din cap.

— A fost construit în 1915, după planurile lui H. H. Richardson, aşa ni s-a spus – un proiect pe care nu a apucat să-l vadă realizat în timpul vieții. Treizeci de ani după moartea lui, omenirea era în război, iar țara tocmai se pregătea să se arunce şi ea în foc. Erau vremuri grele. Dar nu pentru familia Bancroft.

Aşa este, îşi spuse Andrea în gând, circula o poveste despre un anume Bancroft care făcuse avere în timpul Primului Război Mondial din comerțul cu muniții. Interesul ei de istoric nu se extinsese niciodată şi asupra familiei tatălui ei, dar ştia elementele de bază.

Camera Consiliului de Administrație era la etajul al doilea. Avea mai multe ferestre largi care dădeau spre o grădină terasată, o adevărată cascadă de culori vibrante. Andrea fu însoțită spre un scaun pe una dintre laturile mesei lungi, un fel de masă de banchete în stil georgian, la care mai stăteau cel puțin o duzină de alte persoane, administratori şi membri ai personalului fundației. Un serviciu elegant de ceai şi de cafea se afla într-unul dintre colțurile camerei. Bărbații şi femeile din jurul mesei sporovăiau încet între ei şi, în timp ce răsfoiau oarecum demonstrativ paginile biblioraftului, Andrea auzea referiri la tot felul de lucruri care o depăşeau cu mult: aluzii la cluburi de care nu auzise niciodată, nume de mărci care ar fi putut fi iahturi, dar la fel de bine pentru ea mărci de trabucuri, directori responsabili cu admiterea la şcoli cu nume răsunător de care nu auzise în viața ei. Pe o uşă aflată la celălalt capăt al încăperii apărură doi bărbați îmbrăcați în costume elegante, însoțiți de un asistent mult mai tânăr. Murmurul conversațiilor încetă treptat.

— Aceştia sunt responsabilii cu programele din cadrul fundației, îi explică Andrei bărbatul care şedea în dreapta ei. Înseamnă că începe spectacolul.

Andrea se întoarse către vecinul ei: uşor buhăit, cu părul cărunt, cu o cantitate mai mult decât generoasă de gel care păstra perfect urmele pieptenelui. Chipul lui bronzat nu se potrivea cu mâinile albe şi fără păr, iar smocurile de păr din jurul frunții dobândiseră o uşoară nuanță portocalie.

— Eu sunt Andrea, spuse ea.

— Simon Bancroft, spuse bărbatul, cu o voce umedă şi zornăitoare. Ochii lui erau cenuşii, de culoarea oțelului şi lipsiți de expresie.

Fruntea îi rămânea imobilă într-un mod straniu, decise ea. Sprâncenele abia dacă i se mişcau atunci când vorbea.

— Eşti fata lui Reynold, nu-i aşa?

— Da, este tatăl meu, răspunse ea, insistând asupra acestei idei. Nu era fata lui Reynold; dacă era să fie fata cuiva, atunci era fata Laurei.

Vlăstarul renegatei.

Simți un val de ostilitate față de bărbatul de lângă ea, ca şi când ar fi fost vorba despre o duşmănie ancestrală resimțită de sângele ei. În mod straniu, senzația îi trecu repede. Ceea ce o deranja cu adevărat nu era faptul că se simțea nelalocul ei; dimpotrivă, o supăra tocmai faptul că simțea că acolo îi este *locul.* Exclusă, dar inclusă. Acum care din două era?

Dar dacă tocmai ea era cea care trebuia să decidă?

„Dă drumul câinelui, îşi spuse Todd Belknap răutăcios. Dă drumul câinelui infernului.”

Toate capacele de canal din Roma purtau inscripţia SPQR: *Senatus Populusque Romanus,* Senatul şi Poporul Roman.

Cândva fusese un gest politic măreţ, reflectă el. Acum, la fel ca şi alte multe gesturi politice, era numai ceva mai mult decât un logo. Cu o mică rangă, agentul deschise capacul şi coborî pe scara luminatorului, până ajunse într-un spaţiu fetid de şapte metri înălţime şi un metru şi jumătate lăţime. Aprinse lanterna şi plimbă raza de lumină de jur împrejur, ca să inspecteze locul. Zidurile cavernei de ciment erau pline de insecte de apă. Fel de fel de cabluri, cele mai multe de grosimea unui trabuc, se întindeau pe ambele părţi, ca nişte draperii de toate culorile – negru, oranj, roşu, galben, albastru. Cabluri telefonice cu o vechime de peste cincizeci de ani se întindeau alături de coaxialul din anii ’70 şi ’80 şi cablurile modeme din fibră optică instalate recent de întreprinderile de servicii ca Enel sau ACEA. Culorile învelişului exterior probabil că însemnau ceva pentru cei mai mulţi dintre oamenii care conduceau o dubă de serviciu Enel şi purtau uniforma de lucrători la Enel, îşi spuse Belknap. Ei bine, el urma să fie o excepţie.

Picăturile de apă formate pe tavan câştigau putere şi cădeau la intervale regulate. Belknap îşi consultă busola mică luminiscentă. Vila era cam la cinci kilometri în faţă şi parcurse uşor cea mai mare parte a distanţei, căci tunelul cu principalele utilităţi mergea paralel cu strada.

„Nu poţi să ţii departe un om bun, mormăi el în sinea lui. Sau pe unul rău.”

Toate ameninţările şi protestele lui Will Garrison trecuseră prin Belknap ca o farfurie cu scoici stricate. Exagerase uneori în trecut? Fără îndoială. Belknap nu era omul care să aştepte să se facă verde ca să traverseze strada. Nu se pricepea la hârţoage. Arcul universului este lung, dar se îndoaie către dreptate, spusese un profet, iar Belknap spera că este adevărat. Şi, dacă dura prea mult, Belknap era foarte bucuros să-l ajute să se îndoaie.

Nu era genul introspectiv, dar nici nu-şi făcea iluzii cu privire la el însuşi. Putea să fie irascibil, înfierbântat, ba chiar brutal, fără îndoială. Erau momente – ce-i drept, rare – când furia îi întuneca voinţa conştientă şi în acele momente ştia că arăta probabil ca un posedat. Preţuia mai presus de orice loialitatea; aceasta era o forţă motivatoare în viaţa lui. Nu putea să-şi imagineze nimic mai demn de dispreţ decât lipsa de loialitate – numai că

aici nu era vorba despre imaginație. Convingerea lui era viscerală, făcea parte din însăşi ființa lui.

Puntea pe care mergea avea o lipsă de vreun metru acolo unde tunelul, urmând configurația străzii de deasupra, făcea o cotitură. Belknap o observă la timp şi sări peste ea. Uneltele pe care le avea cu el – ranga, lansatorul cu gheară şi celelalte – i se izbiră neplăcut de coapsă. Deşi lansatorul cu gheară era un model compact, cu carcasa dintr-un polimer uşor, era totuşi voluminos, iar cele trei gheare alunecau mereu din curelele de fixare.

În pofida tuturor raționamentelor lui Garrison, Belknap simțea că trebuie să fie o legătură între asasinarea lui Ansari şi dispariția lui Jared Rinehart. Dar nu se putea baza numai pe instincte. Prietenii lui Belknap de la Operațiuni Consulare – prietenii adevărați – nu aveau de gând s-o rupă cu el din cauza furtunii de rahat declanşate de Garrison şi, când insistase pe lângă unul dintre ei, aflase câteva lucruri interesante din rapoartele spionilor. Erau numite „canale nespecificate”, adică surse extrem de confidențiale şi, aşa cum îl avertizase prietenul lui analist, imaginea era încă destul de neclară. Dar existau indicii preliminare că răpitorii lui Rinehart erau fie înrolați, fie cooptați de o altă organizație, mult mai redutabilă. Stăpânii-marionetă aveau stăpâni-marionetă. Asasinarea lui Khalil Ansari se încadra în acest şablon: preluarea violentă a unei rețele de către alta mai puternică.

Probabil că era acum aproape de vilă. Dar drumul pe care îl urmase nu-l ducea chiar la vilă. Cablul intra în casă prin tuburi dure de PVC care aveau un diametru de numai câțiva centimetri. Conductele de apă şi canalizare erau la mai puțin de treizeci de centimetri distanță. După ce studiase planurile arhitectonice împreună cu un geodez, Belknap îşi dăduse seama că mai există şi o altă posibilitate de a intra. Cele peste trei sute de kilometri de sisteme de apeducte romane – dintre care toate erau subterane, mai puțin vreo cincizeci de kilometri – necesitau zeci şi sute de oameni care să le întrețină şi să le curețe şi care munceau sub supravegherea aşa-numitului Curator Aquarum, îngrijitorul Apelor. Iar acesta insistase întotdeauna ca toate conductele să fi construite cu ferestre de vizitare instalate la intervale regulate pentru a asigura accesul la ele în vederea inspecției şi a reparațiilor. În labirintul de tuneluri de sub străzile Romei, tunelurile utilităților moderne se intersectau în mod regulat cu apeductele lui Traian. Belknap se uită din nou la busolă şi la un dispozitiv ca un pedometru, care măsura înclinația pe orizontală. Cu ajutorul celor două instrumente reuşea să-şi stabilească poziția. Se opri în fața unei porți cu balamale şi porni pe un tunel vecin, pe

unde treceau conductele principale de gaz şi de apă. Aerul era stătut ca într-un şanț, plin de mirosul diverselor mucegaiuri care creştea aici de secole. În timp ce canalele pentru utilități mergeau aproape paralel cu strada de deasupra, spațiul cavernos în care pătrunsese începu curând să coboare şi fiecare pas îl ducea mai adânc şi mai adânc în interiorul pământului. Iar aerul părea să devină din ce în ce mai dens şi mai sulfuros pe măsură ce cobora mai adânc.

Tunelul – care în acest punct semăna mai mult cu o cavernă, după atâtea secole, cu tavanul prăbuşit şi pardoseala acoperită de moloz şi pietre, mai asemănător cu o formațiune geologică naturală decât cu o conductă construită de mâna omului – se îngusta şi apoi devenea tot mai scund, astfel că, pentru a ajunge la destinație, trebuia să se întoarcă şi să facă drumul înapoi prin acest labirint subteran. Probabil că prin unele din aceste locuri nu mai trecuse nici o ființă umană de câteva secole.

Pe sub casca de protecție, părul îi era ud leoarcă de sudoare; trebui să se oprească şi să-şi lege o batistă pe frunte în stil de bandană, ca să oprească transpirația să-i intre în ochi. După calculele lui, era chiar sub vilă, dar cam la vreo cincisprezece metri sub ea, în adâncul pământului.

Poarta de avarie din subsol indicată de schema arhitectonică fusese cea care îi dăduse ideea. Nu era ceva neobişnuit în vilele construite deasupra unor conduce de apă acum goale, cel puțin aşa se pare. Aceasta era cea mai uşoară modalitate de a scăpa de apa de la inundații în cazul ploilor puternice. Pentru ca să nu se înfunde, se săpa un puț vertical până când întâlnea aceste tuneluri romane.

Ajustă lumina lanternei la maximum şi plimbă raza de lumină înainte. După câteva minute de căutare, descoperi o moviliță de pământ acoperită de licheni pe pardoseala de piatră a tunelului şi deasupra ei, mult deasupra ei – trebui să-şi pună la ochi un mic binoclu – era un grilaj. Desfăcu lansatorul cu gheară, ținti în sus, direct pe verticală şi apăsă pe declanşator. Cu un şuierat subțire, gheara porni în sus, trăgând după ea câteva sfori de polipropilenă. Un clinchet îi spuse că gheara se agățase în ceva. Trase de sfori cu putere şi înțelese că era prins zdravăn. Mai trase o dată şi funiile de propilenă se transformară într-un fel de scară. Părea slabă şi fragilă, dar aparențele sunt înşelătoare. Structura microfilamentului împletit de câteva ori putea să țină obiecte de câteva ori mai grele ca el.

Începu cățărarea. Treptele erau la şaizeci de centimetri între cele două funii principale împletite şi, după ce parcurse o treime din distanță în sus, o

alunecare a piciorului ar fi fost fatală. Fireşte, tot acest efort ar fi fost zadarnic dacă cineva ar fi fost deja în subsol şi ar fi văzut cârligul agăţat de grilaj. Dar erau extrem de puţine şanse să se afle acolo cineva. Un paznic făcea, fireşte, o verificare de siguranţă – luase în calcul şi asta – dar numai o dată sau de două ori pe noapte.

Grilajul – când în cele din urmă ajunse la el – era greu, să fi avut vreo sută de kilograme de oţel şi stătea fixat prin însăşi greutatea lui. Scara de frânghie nu-l putea ajuta să-l ridice. Belknap simţi cum i se strânge stomacul. Să ajungi aşa de aproape… La numai câtiva centimetri…

Disperat, se uită în jur la căptuşeala puţului, acolo unde întâlnea canalul de drenaj din subsol. Acolo fusese instalat un guler de oţel, ca gura unei pâlnii şi cu mica lui rangă reuşi să îndoaie materialul în două locuri, ca să-şi facă loc pentru picioare. Îşi fixă picioarele în peretele opus al puţului şi începu să împingă în sus. Era o poziţie nefirească coatele îi erau mai sus decât umerii în momentul în care începuse să împingă. Grilajul masiv nu se clintea din loc.

Inima lui Belknap începu să bată ca un ciocan, nu atât din cauza efortului, cât a sentimentului de frustrare, pe care încerca să-l ţină sub control, ca să nu se transforme în disperare. Se gândea la Jared Rinehart, care era ţinut undeva de slugoii lui Ansari şi era prada bunului lor plac. „Îţi alegi prietenii cu grijă, spusese Jared odată. Iar după aceea nu-i dezamăgeşti niciodată.” Oare Belknap o să-l dezamăgească?

Belknap cunoştea mulţi oameni care îşi pierduseră viaţa, fără nici un motiv, pe teren sau acasă la ei. Mac Marin „Muntele” supravieţuise în zeci de operaţiuni de mare risc pentru a muri acasă, când făcuse un anevrism undeva în creier. Mickey Dummett – un bărbat al cărui piept era marcat de patru cicatrice de pe urma rănilor de intrare ale gloanţelor – murise într-o intersecţie, când un camion nu-i acordase prioritate. Alice Zahavi fusese împuşcată mortal în timpul unei operaţiuni, dar o operaţiune concepută atât de prost de la birou, că nu ar fi avut nici o justificare tactică sau informaţională nici dacă totul ar fi mers bine. Erau bărbaţi şi femei de calitate cărora destinul le dăduse morţi fără sens, jalnice. Belknap respiră adânc. Să-şi dea viaţa ca să-l salveze pe un om ca Jared Rinehart – nu exista nimic mai nobil decât asta. Într-o epocă în care eroismul era o calitate pe cale de dispariţie, îşi putea imagina morţi mai rele decât a lui, dar numai foarte puţine mai bune.

Belknap se repezi în sus cu toată puterea şi cu fiecare fibră a trupului, făcând dovada unei forțe ieşite din comun, venită de undeva, din străfunduri.

Grilajul se mişcă.

În sus şi într-o parte. Împinse discul masiv mai mult într-o parte, exact atât cât era nevoie ca să-şi strecoare o mână pe lângă el, apoi se folosi de cealaltă mână ca să-l împingă mai departe. Şi astfel, la patruzeci de minute după ce îşi parcase dubița de la serviciul de utilități, intra exact în locul pe care se străduise atât de disperat să-l evite: palatul executat după specificațiile cu totul speciale şi foarte ciudate ale răposatului Khalil Ansari.

Şi acum urma partea care i se părea întotdeauna cea mai grea lui Belknap.

Aşteptarea.

Katonah, New York

În timp ce ofițerii de program se lansau în prezentări, Andrea se concentră mai întâi pe propria atitudine, căci dorea să pară sigură de sine. Dar foarte curând se trezi antrenată în febra prezentărilor. Acestea ar fi putut fi oarecum călduțe. Dar Andrea nu reuşea să nu fie uimită de cât de ample erau activitățile fundației. Proiecte de aprovizionare cu apă şi campanii de vaccinări în Lumea a Treia, programe de alfabetizare în Munții Apalaşi, programe pentru eradicarea poliomielitei în Africa şi în Asia, programe pentru furnizarea de suplimente micronutriționale în toate regiunile subdezvoltate ale lumii. Fiecare dintre funcționarii fundației vorbea despre proiectele de care răspundea în termeni foarte precişi: costuri, perspective, planuri, evaluarea eficienței. Limbajul folosit era neutru, obişnuit, fără fraze bombastice. Dar discutau despre chestiuni absolut remarcabile: proiecte care urmau să schimbe viața a mii de oameni. Într-unul dintre ele era vorba despre construirea unor conducte de aprovizionare cu apă în regiunile sărace, care ar fi permis irigarea şi practicarea unei agriculturi adevărate, acolo unde până atunci nu fusese posibilă decât cultivarea pământului la limita subzistenței. Câteva fotografii expuse pe monitorul de pe perete prezentau totul foarte convingător: deşertul era într-adevăr convins să înflorească.

La fel ca şi Fundaţia Rockefeller, Bancroft avea birouri în toată lumea, dar avea grijă să-şi menţină costurile sub un control foarte strict. Din nou şi din nou, prezentatorii transmiteau o etică a omului de afaceri care înţelege să „ofere o valoare în schimbul banilor”, o viziune cu totul nouă pentru o organizaţie de binefacere, îşi spuse ea, mai ales pentru că, în contextul dat, „valoarea” se referea la vieţi salvate, la uşurarea suferinţelor.

Poate că lucrul acesta nu ar fi trebuit să pară surprinzător, reflectă ea, dacă ne gândim la persoana care se afla în spatele acestei fundaţii.

Paul Bancroft. Era un nume care trezea emoţii şi admiraţie. Doctorul Bancroft fusese întotdeauna un om discret: nu-i plăcea să se îmbrace în costume elegante cu cravată neagră şi să-şi vadă numele în rubrica mondenă a ziarelor. Dar ceea ce nu putea fi ţinut ascuns era geniul lui multivalent. Andrea îşi amintea că, pe când frecventa un curs special de baze ale economiei, fusese obligată să înveţe funcţiile multivariaţionale cunoscute sub numele de teorema Bancroft şi, făcând săpături mai adânci, descoperise că acela care o enunţase era un văr de-al ei. Dr. Bancroft încă nu împlinise treizeci de ani când adusese contribuţii esenţiale la teoria jocului şi la aplicaţiile acesteia în filosofia amorală. Dar genul de înţelepciune care se afla la temelia fundaţiei era mai practic. Fusese vorba despre o serie de mai multe investiţii extrem de inspirate, care transformaseră averea – şi aşa frumoasă a familiei – într-o sumă uriaşă şi o Fundaţie de nivel mic spre mediu într-o Societate care se răspândise în întreaga lume.

Prezentarea de la ora trei a fost făcută de un responsabil de program pe nume Randall Heywood: un bărbat cu faţa roşie, scorţoasă, care te lăsa să ghiceşti că petrecuse prea mulţi ani sub soarele tropical, un cap în formă de glonţ cu părul negru tuns perie. Domeniul era medicina tropicală şi răspundea de programul care direcţiona fonduri către cercetarea şi dezvoltarea tratamentelor împotriva malariei. Nouăzeci de milioane de dolari urmau să fie transferaţi pentru începerea unui proiect la Institutul Medical Howell, alte nouăzeci unui grup de la Johns Hopkins. Heywood vorbi pe scurt despre „ţintele moleculare”, despre protocoalele de vaccinare şi despre problemele speciale ridicate de agentul patogen şi de ineficienţa vaccinurilor existente pe piaţă la ora actuală. Vorbi şi despre milioanele de vieţi care erau secerate anual de cel mai agresiv parazit al malariei Plasmodium falciparum.

Un milion de vieţi? Date statistice? Dat abstracte? O tragedie.

Heywood vorbea cu o voce joasă. Avea ceva amenințător. „Ca un nor de furtună în zori”, îşi spuse Andrea.

— Rezultatele de până acum… ei bine, nu vedem nici un fel de descoperire epocală profilându-se la orizont. Nimeni nu doreşte să promită mai mult decât poate face. Tot acest domeniu reprezintă o serie de speranțe, urmată de o serie de speranțe strivite. Dar nu renunțăm.

Ochii prezentatorului se plimbară prin încăpere, invitându-i pe participanți să pună întrebări. Andrea îşi aşeză ceaşca de ceai jos, cu un clinchet care se auzi clar, căci era mai politicos să faci aşa decât să-ți dregi glasul, se gândise ea.

— Vă rog să mă iertați, eu sunt nouă aici, dar mai înainte ni s-a spus că fundația caută domenii care sunt insuficient deservite de piață.

Făcu o pauză plină de înțelesuri.

— Da şi vaccinurile reprezintă un exemplu foarte bun în acest sens, spuse Heywood, dând din cap cu înțelepciune. Valoarea unui vaccin este mai mare decât valoarea lui propriu-zisă, pentru că, dacă sunt vaccinat, asta te ajută şi pe tine. Nu mai pot să răspândesc agentul patogen altor oameni şi, fireşte, societatea nu mai plăteşte costurile asociate cu concediul meu medical, absențele de la şcoală, spitalizarea etc. Un economist din domeniul sănătății vă va spune că valoarea lui pentru comunitate poate fi de douăzeci de ori mai mare decât plăteşte persoana pentru el. Şi tocmai de aceea guvernele au investit întotdeauna direct în vaccinări. În ultimă instanță, este un bun public, la fel cum sunt şi canalizarea, apa potabilă şi altele asemenea. În acest caz însă, boala afectează în mod deosebit zonele cele mai sărace ale lumii, acolo unde pur şi simplu nu există resurse pentru aşa ceva. Locuri precum Uganda, Botswana sau Zambia au un buget anual pentru sănătate care reprezintă cam 15 dolari pe cap de locuitor. La noi, avem aproape cinci mii de dolari.

Andrea se uita la Heywood în timp ce acesta vorbea. Fața lui roşie făcea ca ochii albaştri să pară şi mai palizi decât erau în realitate. Avea o constituție robustă, mâinile mari cu unghiile roase până în carne. Era un gen de bărbat cu care avea oarecare experiență: un bărbat stăpân pe meseria lui… Dar cu stomacul sensibil. Un dur cu maxilarul de sticlă.

— Asta dă o nouă perspectivă situației, spuse Andrea.

— Este vorba despre un calcul la dolar şi la cent. Companiile farmaceutice sunt nemaipomenite când sesizează că există o piață adevărată pentru un medicament. Dar nu au nici un fel de interese financiare să

cheltuiască sume mari de bani cu dezvoltarea unor tratamente pentru oameni care nu-şi pot permite să le plătească.

— Şi aici intervine rolul Fundației Bancroft.

— Da, aici intervenim noi, spuse Haywood încuviințând posomorât din cap. Neofitul prindea repede. În esență, noi încercăm să declanşăm lucrurile.

Se pregătea să-şi strângă hârtiile, dar Andrea nu terminase încă.

— Vă rog să mă iertați, spuse ea, am lucrat până acum în domeniul comercial şi financiar, poate că am o privire deformată. Dar, în loc să încercăm să stimulăm echipele şi să le împingem înainte, de ce să nu le oferim un stimulent acelora dintre ele care rezolvă problema?

— Poftim?

Heywood îşi masa rădăcina nasului.

— Să punem un vas cu aur la capătul curcubeului.

În jurul mesei se stârni un val de agitație uşoară. Andrea simți că roşeşte. Îi păru rău că deschisese gura. „Dar am dreptate, îşi spuse ea încăpățânată. Nu-i aşa?"

— Este greu să direcționezi inovația. Dar presupun că sunt sute de laboratoare şi grupuri de cercetare – la universități, la institutele de cercetare nonprofit, la firmele de biotehnologie – care ar putea să descopere ceva dacă ar încerca. Facem în aşa fel încât să merite pentru toți să concureze între ei, iar în felul acesta le stimulăm creativitatea. Spuneați că, în general, companiile farmaceutice şi firmele de biotehnologie obțin rezultate bune când e vorba să ajungă undeva primele. De ce să nu le oferim un stimulent celor care realizează primul vaccinul? De exemplu, să le promitem că vom cumpăra un milion de doze dintr-un vaccin eficient la un preț rezonabil. Aceasta înseamnă să oferim un stimulent şi oricărui potențial investitor, adică să mărim suma pe care o punem la bătaie la început.

Pe fața roşie a responsabilului de program se aşternu o expresie de exasperare stăpânită cu greu.

— Noi încercăm să-i facem pe oameni să-şi ia avânt de pe bloc-starturi.

— Şi îi alegeți pe candidații despre care credeți că au cele mai multe şanse de câştig.

— Exact.

— Faceți un pariu.

Responsabilul de program rămase tăcut un timp. De partea cealaltă a mesei, un bărbat cu figură distinsă şi părul argintiu prinse privirea Andrei.

— Iar modelul dumitale este… care? întrebă el. Un fel de concurs cine inventează câştigă pentru cercetătorii medicali? „Poate că deja sunteţi câştigătorul!" – ceva în acest gen?

Vocea lui era moale, aproape ca mierea. Provocarea venea din cuvintele lui, nu din tonul pe care fuseseră rostite. Andrea Bancroft simţea că obrajii îi ard ca focul. Dar obiecţia nu avea temei, îşi aminti ceva din cărţile de istorie. Susţinu privirea adversarului.

— Este oare ideea aceasta chiar aşa de nouă? În secolul al XVIII-lea, guvernul britanic a oferit un premiu pentru toţi cei care vor inventa o metodă de măsurare a longitudinii pe mare. Dacă veţi examina această împrejurare, veţi constata că problema a fost rezolvată şi premiul încasat.

Se sili să mai soarbă o dată din ceai, sperând că nimeni nu va observa cum îi tremură mâna.

Bărbatul cu păr argintiu îi aruncă o privire lungă, admirativă. Trăsăturile lui erau sobre şi simetrice, iar privirea ochilor căprui le făcea să pară calde; era îmbrăcat într-un costum elegant antracit cu model pepit, o jachetă de tweed tip vestă – ţinută tipică de profesor. Să fi fost unul dintre consultanţii programului?

Andrea lăsă privirile în jos către ceaşca de ceai şi se simţi brusc stânjenită. „Bravo, n-am ce spune, îşi zise ea în gând. Ţi-ai făcut duşmani din prima zi."

Dar avea un sentiment mai puternic de emoţie. Nu erau oameni care doar vorbeau despre schimbarea lumii – aşa cum fac adesea milionarii plictisiţi în conversaţiile lor uşoare – erau oameni care chiar produceau schimbări în lume. Şi le făceau în mod inteligent. Foarte inteligent. Dacă va avea vreodată şansa să-l cunoască pe dr. Bancroft, va trebui să aibă grijă să nu izbucnească în lacrimi.

Responsabilul programului îşi adunase hârtiile.

— Vom ţinea seama cu siguranţă de observaţiile dumitale, spuse el pe un ton neutru. Nu era vorba nici despre respingere, nici despre acceptare.

— Măi, măi… făcu bărbatul bronzat din stânga Andrei. Simon Bancroft, îşi aminti ea. Acesta îi zâmbi scurt, prefăcându-se probabil că o felicită, dar destul de ambiguu.

Se anunţă o pauză de jumătate de oră. Ceilalţi membri ai consiliului se ridicară şi ieşiră în grupuleţe. Unii au mers spre încăperea de jos unde se serveau fursecuri şi cafea, alţii au ales o plimbare prin galeria de afară sau s-au instalat pe şezlongurile apărate de soare, străduindu-se să-şi citească

micile monitoare ale dispozitivelor electronice de comunicare. Andrea porni şi ea fără o țintă precisă, simțindu-se brusc foarte singură. Ca un elev nou, recent transferat la altă şcoală. „Să nu cumva să stau cu cine nu trebuie în salon”, îşi spuse ea sardonic. Fu smulsă din reverie de o voce baritonală blândă.

— Domnişoara Bancroft?

Ridică privirile. Era profesorul cu costumul de tweed şi vestă. Norul care îi întunecase privirile dispăruse. Avea probabil în jur de şaptezeci de ani, dar chipul lui era foarte puțin ridat, iar modul în care se mişca dovedea o anumită vitalitate.

— N-ați vrea să facem o plimbare împreună?

Porniră pe o alee din spatele casei, pavată cu plăci de ardezie, coborâră pe câteva terase prin grădină şi, traversând un podeț de lemn peste un pârâiaş, ajunseră la un labirint din merişor.

— Aici parcă eşti într-o altă lume, spuse Andrea. Ascunsă în mijlocul celeilalte. Ca un restaurant pe lună.

— O, locul acesta are o mâncare excelentă; în schimb, atmosfera nu este prea grozavă.

Andrea chicoti.

— De când sunteți la Fundația Bancroft?

— De mult, spuse bărbatul. Păşi uşor peste crenguțe. Avea pantaloni de catifea reiată, observă Andrea. Îmbrăcăminte stil profesor, dar un profesor elegant.

— Probabil că vă palce.

— Nu-mi creează probleme.

Nu părea grăbit să abordeze teme în care aveau păreri divergente, dar Andrea se simțea tot stânjenită.

— Aşadar, reluă ea după o pauză, m-am făcut de râs?

— Aş zice mai degrabă că l-ai făcut de ruşine pe Randall Heywood.

— Dar credeam…

— Ce credeai? Ai avut perfectă dreptate, domnişoară Bancroft. Să tragem, nu să împingem, aceasta este modalitatea cea mai eficientă de utilizare a resurselor fundației când este vorba despre cercetările medicale. Analiza dumitale a fost axată pe bani. Ca să spunem aşa.

Andrea zâmbi.

— Aş vrea să-i spuneți asta şefului cel mare.

Bătrânul îi aruncă o privire întrebătoare.

— Vreau să spun, când o să-l cunosc pe Dr. Bancroft? În timp ce vorbea, simţi dintr-odată că spusese ceva nelalocul lui. Foarte bine, să ne întoarcem pentru o clipă în timp… Spuneaţi că sunteţi…

— Paul.

— Paul Bancroft! Fata înţelese brusc ce gafa făcuse.

— Îmi pare rău! Probabil că eşti dezamăgită. Îmi cer scuze, domnişoară Bancroft.

În jurul gurii avea un zâmbet jucăuş.

— Andrea, îl corectă ea. Şi mă simt ca o idioată, asta e!

— Dacă asta înseamnă să fii idiot, avem nevoie de mai mulţi idioţi! Consider că remarcile dumitale au fost extrem de pertinente. Te-ai distanţat imediat de toate rumegătoarele acelea din jurul dumitale, distinşii mestecători de gumă. Îndrăznesc să spun că unii dintre ei au fost impresionaţi. M-ai înfruntat chiar şi pe mine.

— Aţi fost avocatul diavolului!

— Eu n-aş spune chiar aşa. Şi apoi, diavolul nu are nevoie de avocat, spuse el ridicând o sprânceană. Nu în această lume, domnişoară Bancroft.

Gardianul şef Yusef Ali dădu colţul golului întunecos, iar raza puternică de lumină de la lanterna lui mătură fiecare colţ al vilei de pe via Angelo Maşina. Nu se accepta nici un fel de superficialitate. Nici acum. Mai ales acum. Era atât de multă incertitudine de când decedase stăpânul său! Dar ştia că noul stăpân nu este mai puţin exigent. Securitatea unei locaţii era direct proporţională cu vigilenţa cu care era inspectată.

Iar acum, în încăperea mică de la parter, tunisianul verifica un ecran care prezenta situaţia din perimetrul senzorilor. Senzorii electronici susţineau că se află în stare „normală”, dar Yusef Ali ştia că observaţia umană nu poate fi decât completată, niciodată înlocuită de metodele de detecţie electronice. Turul lui de inspecţie din seara aceasta nu era complet.

În subsol observă ceva de-a dreptul ciudat. Uşa de la *stanza per gli interrogatori* era întredeschisă. Din ea răzbătea o fâşie de lumină care sfâşia întunericul.

Nu trebuia să fie lăsată aşa. Cu pistolul în mână, Yusef Ali păşi spre cameră şi deschise uşa grea – aceasta alunecă încet pe balamalele puternice, fără să facă nici un zgomot – şi se dădu la o parte. Imediat lumina se stinse. O lovitură puternică îi zbură arma din mână, în timp ce o altă lovitură îi seceră picioarele. Câţi atacatori erau? Dezorientat de întunericul brusc, nu-

şi putea da seama şi, când încercă să riposteze, se trezi că mâinile îi sunt prinse în cătuşe. O altă lovitură puternică în spate şi paznicul se prăbuşi pe pardoseală clătinându-se.

Apoi uşa de la camera de interogatorii se trânti şi se închise în spatele lui.

— Ei bine, acum chiar că nu mai ştiu ce să cred, spuse Andrea Bancroft.

Paul Bancroft ridică elegant din umeri.

— Am vrut numai să ştiu dacă ai curajul să-ți aperi opinia atunci când ştii că ai dreptate.

Părul cărunt al bărbatului devenise argintiu în lumina soarelui de după-amiază.

— Nu-mi vine să cred, spuse Andrea, nu-mi vine să cred că sunt aici şi mă plimb pe cărare cu vestitul Paul Bancroft. Omul care a inventat rețelele Bayesiene. Teorema Bancroft. Omul care… O, Dumnezeule, îmi amintesc de anii de facultate. Vă rog să mă iertați, mă fac iarăşi de râs. Sunt ca o adolescentă care se pregăteşte să se întâlnească cu Elvis.

Simțea să roşeşte din nou.

— Îmi pare rău, dar cred că Elvis a părăsit clădirea, râse Bancroft. Avea un râs muzical; o luară amândoi spre dreapta pe lespezile de piatră. Terenul împădurit ceda acum locul unei pajişti – rochița-rândunicii, coada-şoricelului şi o mulțime de flori sălbatice de toate soiurile şi varietățile, dar fără ciulini, scaieți sau pelin. O pajişte fără buruieni periculoase: la fel ca multe alte lucruri de pe domeniul Katonah, totul părea firesc, natural, realizat fără efort, dar era, în realitate, rezultatul unui uriaş efort nevăzut. Natura perfecționată.

— Toate lucrurile acelea pe care le-ai menționat, spuse Paul Bancroft după câteva clipe de tăcere, mă simt ca cineva care a compus câteva cântece de succes la începutul anilor ’60. Ca persoană mai în vârstă, consider că adevărata provocare este să transpui preceptele în practică. Obligă-ți mintea să-ți slujească inima – pune teoriile la treabă.

— Pe dumneavoastră v-au dus departe. Pornind de la noțiunea de bază a eticii utilitare. Să vedem dacă am înțeles corect: Acționează în aşa fel încât să produci cel mai bun lucru pentru cât mai mulți oameni.

Paul Bancroft chicoti uşor.

— Aşa vorbea Jeremy Bantham în secolul al XVIII-lea. Cred că afirmația îşi are originea în scrierile savantului Joseph Priestley şi ale filosofului Francis Hutcheson. Toată lumea uită că, tehnic vorbind, economia modernă

este preocupată de maximizarea utilității, adică ceea ce numim fericire. Aplicând funcțiile bunăstării elaborate de Marshall şi Pigou la axiomele neoutilitarianismului, ar trebui să fie un exercițiu de la sine înțeles.

Andrea se lupta să-şi amintească ceea ce învățase la clasă – cunoştințe şi deprinderi asimilate în grabă pentru examene şi lucrări scrise, uitate apoi la fel de repede.

— Legenda care circula despre dumneavoastră, din câte îmi amintesc eu, era că ați formulat Teorema Bancroft ca temă pentru acasă pe când erați încă student. O lucrare de control pentru un seminar din anul întâi sau cam aşa ceva. Este adevărat?

— Ei bine, da, răspunse bărbatul cu părul cărunt, iar fața lui netedă, fără riduri se acoperi acum de transpirație. Ca flăcăiaş ce eram, am fost suficient de deştept ca s-o elaborez, dar nu suficient de deştept ca să-mi dau seama că nu mai fusese elaborată de o mie de ori înainte. Pe vremea aceea, problemele erau mai uşoare. Aveau soluții.

— Şi acum?

— Acum parcă nu fac decât să creeze şi mai multe probleme. Ca păpuşile acelea ruseşti care stau una într-alta. Am şaptezeci de ani, iar când mă uit în urmă mi-e greu să apreciez acest gen de inteligență tehnică aşa cum fac alții.

— Este o adevărată revelație, venind de la dumneavoastră. Nu ați primit Medalia Câmpurilor[3]?

— Pentru nişte lucrări de tinerețe, dacă îmi amintesc corect. Pe când erați la Institutul de Studii Avansate.

— Acum chiar că mă faci să simt câți ani am, spuse tovarăşul ei zâmbind larg. Chiar mai am pe undeva medalia, într-o cutie de pantofi, aşa cred. Are un citat din poetul roman Manilius: „Să-ți depăşeşti propria înțelegere şi să devii stăpân al universului”. Obsedant.

— Şi umilitor.

O pală de vânt scutură iarba înaltă de pe pajişte şi Andrea fu scuturată de un fior scurt. Se îndreptau acum către un zid de piatră. Avea un aspect vechi, la fel ca acele ziduri care despărțeau păşunile şi brăzdau în lung şi în lat pământurile din Cotswolds, inima Angliei.

— Dar acum puteți să puneți în practică acel principiu: „Să faci cel mai mare bine pentru cei mai mulți oameni”, continuă ea. Probabil că este uşor când ai o fundație la dispoziție.

— Aşa crezi? Bancroft zâmbi. Era un alt test.

Andrea făcu o pauză şi răspunse cât se poate de serios:
— Nu uşor, nu. Pentru că este problema costurilor de oportunitate, adică ce altceva ai fi putut face mai mult sau mai bine cu aceiaşi bani. Şi apoi mai sunt şi consecinţele din aval.
— Ştiam eu că văd ceva la tine, Andrea. Calitatea gândirii. Măsura autentică a independenţei. Capacitatea de a gândi până la capăt o problemă în mod independent. Cât despre ceea ce spui – ştii, ai pus exact degetul pe rană. Consecinţele din aval. Efectele perverse. Capcana tuturor încercărilor ambiţioase de filantropie. Cea mai mare bătălie a noastră, chiar aşa.
Andrea dădu viguros din cap.
— Nimeni nu vrea să fie pediatrul care a salvat viaţa copilului Adolf Hitler.
— Exact, răspunse Paul Bancroft. Şi uneori efortul de a ameliora sărăcia are drept urmare o sărăcie şi mai mare. Aduci cereale gratis într-o regiune şi îi nenoroceşti pe producătorii şi vânzătorii locali de cereale. În anul următor, organizaţia de binefacere din Occident nu mai este acolo şi nu mai sunt nici ţăranii, căci au fost siliţi să mănânce grâul de sământă. Am fost martori ai unor astfel de situaţii de nenumărate ori în ultimele decenii.
Privirea lui Bancroft o ţintea pe Andrea cu intensitate.
— Dar bolile?
— Uneori, aplici un tratament care se adresează simptomelor unor boli infecţioase şi se ajunge la creşterea ratei de transmitere.
— Nu trebuie să fii doctorul care îi dă lui Mary, bolnavă de tifoidă, o aspirină ca să se întoarcă să lucreze la bucătărie, spuse Andrea.
— Dumnezeule, Andrea, eşti făcută pentru asta!
Ridurile din jurul ochilor lui se adunară într-un zâmbet. Andrea roşi din nou. Era dreptul ei dobândit prin naştere – nu-i aşa, asta era?
— Ei, lăsaţi, spuse ea repede.
— Vreau să spun că ai un fler anume să te gândeşti exact la aceste lucruri. Consecinţele perverse îmbracă toate formele şi dimensiunile. De aceea Fundaţia Bancroft trebuie să gândească întotdeauna cu cinci paşi înainte. Pentru că fiecare acţiune are un efect, da, dar aceste efecte au şi ele efecte. Iar acestea au alte efecte la rândul lor.
Andrea simţea forţa unui intelect puternic direcţionat chiar către o problemă profundă şi hotărât să nu se lase înfrânt de ea.
— Trebuie să fie destul ca să inducă paralizia. Începi să te gândeşti la aceste efecte de ricoşeu şi apoi te întrebi dacă mai merită să faci ceva, în

general.

— Numai că nu există nici o ieşire din această enigmă, spuse Paul Bancroft cu anumită fluiditate intelectuală şi grație specifică, alunecând parcă pe lângă propoziție.

— Pentru că există consecințe şi dacă nu faci nimic, interveni Andrea. Şi atunci când nu faci nimic, tot există efecte de ricoşeu.

— Ceea ce înseamnă că nu poți decide niciodată să nu decizi.

Era ca un fel de dans, înainte şi înapoi, la stânga şi la dreapta.

Andreea era entuziasmată. Stătea de vorbă cu una dintre cele mai luminate minți ale generației postbelice, despre cele mai arzătoare probleme ale zilei, devenite acum şi problemele ei. Sau poate se amăgea şi se autoflata? Un simplu dans cu leul?

Înaintau acum pe o pantă uşoară, un dâmb presărat cu zambile sălbatice şi creasta-cocoşului şi rămaseră tăcuți un timp. Andrea se simțea ca pe altă lume. Nu mai cunoscuse niciodată o persoană atât de deosebită. Paul Bancroft avea toți banii din lume; dar nu-i păsa de bani. Îi păsa numai de ceea ce puteau face banii, dacă erau folosiți cu chibzuință şi îndreptați spre scopul potrivit. La colegiu şi la universitate, Andrea cunoscuse profesori universitari care se străduiau disperați să-şi publice lucrările în revistele ştiințifice potrivite, să fie incluşi în fel şi fel de comisii universitare, să fie invitați să țină cicluri de conferințe – urmărind cu lăcomie să culeagă cât mai mulți lauri de peste tot. Dar iată că Paul Bancroft – care îşi publicase lucrarea de căpătâi înainte să aibă vârsta permisă de lege pentru a putea cumpăra băuturi alcoolice şi care la douăzeci şi cinci de ani fusese numit la Institutul de Studii Avansate, leagănul care îi dăduse cândva pe Einstein, Godel şi Von Neumann, ilustru centru de cercetări al țării pe care, câțiva ani mai târziu, îl părăsise pentru a-şi consacra energia fundației sale şi extinderii acesteia – era un bărbat cu mintea luminată şi cu inima mare: o combinație cu adevărat rară şi extrem de emoționantă. Aflată acum în prezența lui, Andrea simțea că toate ambițiile ei de până atunci se micşorează şi îşi pierd semnificația.

— Primul pas atunci când vrei să faci bine este să te fereşti să faci rău, spuse ea în cele din urmă pe un ton meditativ.

Acum coborau panta. Andrea auzi un fâlfâit uşor şi se uită în sus. Un cârd de rațe sălbatice se ridică în aer în fața ochilor ei, într-un nor de pene strălucitoare. Ascuns în spatele dâmbului era un mic iaz cu apă limpede, cam de o jumătate de hectar. De-a lungul malurilor sale creşteau nuferi. Se

pare că rațele deciseseră să aştepte mai bine în copaci până se îndepărtează vizitatorii umani.

— Doamne, ce frumoase sunt! exclamă Andrea.

— Aşa este. Şi există oameni care nu pot să le vadă fără să simtă că-i mănâncă în palmă după o puşcă de vânătoare.

Paul Bancroft se apropie de iaz, luă o pietricică din apropierea lui şi o aruncă razant cu suprafața apei, cu o îndemânare de adolescent. Pietricica ricoşă de două ori şi ateriză pe malul opus.

— Am să-ți spun o poveste, zise el şi se întoarse către ea. Se întoarse cu fața spre ea. Ai auzit de Inver Brass?

— Inver Brass? Pare a fi un lac din Scoția.

— Aşa este, deşi n-ai să-l găseşti pe nici o hartă. Dar mai este şi denumirea unui grup de oameni care au venit din toată lumea şi s-au întâlnit acolo în 1929. Organizatorul lui era un scoțian cu resurse şi ambiții considerabile, iar oamenii pe care i-a adunat în jurul lui erau din acelaşi aluat. Era un grup mic: şase persoane. Toți oameni cu influență, toți bogați, idealişti, decişi să transforme lumea într-un loc mai bun.

— O, asta-i tot!

— Ți se pare chiar aşa de puțin? întrebă el uşor amuzat. Da, Inver Brass a fost înființată cu acest scop. Din când în când, trimiteau sume mari în regiunile calamitate, în dorința de a micşora suferința şi mai ales violența care ia naştere ca urmare a sărăciei.

— Asta a fost de mult, într-o altă lume.

Undeva în coronamentul copacilor se auzi un chițăit de veveriță.

— Dar întemeietorul fundației Inver Brass avea ambiții care depăşeau ceea ce se putea realiza într-o viață de om. Grupul a fost reconstituit cu regularitate în deceniile următoare. Un singur lucru a rămas constant: liderul grupului, indiferent cine ar fi fost acela, a avut întotdeauna numele conspirativ de „Geneza”. Aşa cum îşi spusese întemeietorul.

— Un model de viață interesant, îndrăzni să spună Andrea. Găsi o altă pietricică şi încercă s-o trimită razant pe suprafața apei, dar unghiul era greşit şi piatra căzu în apă.

— Mai degrabă o poveste care să ne atragă atenția, replică Bancroft. Nu erau deloc infailibili. Nici vorbă de aşa ceva. Adevărul este că una dintre manevrele lor de inginerie economică a dus la ridicarea Germaniei naziste.

— Nu puteți vorbi serios, spuse în şoaptă Andrea, întorcându-se cu fața spre el.

— Ceea ce a anulat cam toate faptele bune pe care le făcuseră. S-au gândit numai la cauze şi efecte, dar au uitat că şi efectele sunt cauze, la rândul lor.

Printre norii care se fugăreau pe cer, soarele strălucea când mai tare, când mai şters. Andrea rămase tăcută.

— Pari…

— Buimăcită, spuse Andrea. Şi chiar aşa era: istoric de profesie, buimăcită de istoria organizației Inver Brass, buimăcită de tonul nonşalant cu care o relatase dr. Bancroft. Ideea că o cabală de felul acesta a putut modifica cursul istoriei… Cuvintele rămaseră suspendate în aer.

— Sunt multe lucruri care nu sunt consemnate niciodată în cărțile de istorie, Andrea.

— Îmi cer scuze, spuse ea. Inver Brass. De la un mic lac din Scoția la ascensiunea celui de-al Treilea Reich! Durează ceva timp până mă obişnuiesc cu ideea.

— N-am învățat niciodată ceva mai repede decât asta! murmură savantul în vârstă pe un ton aproape intim. Trebuie să vezi lucrurile înaintea altor oameni. Nu este întotdeauna uşor să faci ceea ce este corect.

Privi în depărtare, spre celălalt mal, de-a lungul unui zid scund, frumos din cărămidă subțire.

— Probabil că sunteți obsedat de povestea organizației Inver Brass.

— Şi umilit, spuse el cu o privire plină de înțelesuri. Aşa cum spuneam, este absolut necesar să gândeşti având mereu în minte viitorul. Îmi place să cred că Fundația Bancroft are o perspectivă a cauzalității istorice elementare. Am învățat că o lovitură directă poate fi uneori mai puțin eficace decât una indirectă.

Aruncă o altă piatră razant pe suprafața iazului. Aceasta ricoşă de trei ori.

— Totul ține de mişcarea încheieturii mâinii, îi spuse el clipind din ochi. Avea şaptezeci de ani, dar avea îndemânarea unui copil de şapte. Îşi luase pe umeri cea mai grea povară a lumii şi totuşi avea un aer de lejeritate ca şi când ar fi plutit prin aer.

— Mai ții minte strigătul lui Voltaire: *Ecrasez l'infame!* Striviți infamia! Este şi al meu. Dar întrebarea dificilă a fost întotdeauna: Cum? Şi, aşa cum spuneam, nu e întotdeauna uşor să faci lucrul corect.

Andrea respiră adânc. Norii începuseră să se adune, acum nu se mai fugăreau.

— Sunt multe de învățat şi de absorbit, spuse ea în cele din urmă.

— Tocmai de aceea aş dori să iei masa la mine acasă în seara aceasta, *în familie*. Făcu un gest cu mâna arătând spre o casă aflată la vreo câteva sute de metri dincolo de zidul de piatră, aproape ascunsă total de frunzişul copacilor. Aşadar, Bancroft locuia în apropierea Fundației, la numai douăzeci de minute de mers pe jos.

— S-ar putea spune că locuiți deasupra prăvăliei, spuse Andrea chicotind uşor. Sau alături de ea.

— Nu pot să sufăr să fac naveta, spuse el. Şi, dacă mă grăbesc, am întotdeauna la dispoziție o scurtătură. Deci, eşti de acord?

— Şi încă cum! Vă mulțumesc. Abia aştept!

— Am senzația că fiul meu va fi încântat să facă cunoştință cu dumneata. Îl cheamă Brandon. Are treisprezece ani. O vârstă dificilă, aşa spune toată lumea, dar o suportă bine. Oricum, am s-o anunț pe Nuala că vii. Nuala este… Ei bine, are grijă de noi. Printre altele, cred că o să-i spui guvernantă, dar sună prea victorian.

— Iar dumneavoastră sunteți mai mult un om din Perioada Iluminismului.

Paul Bancroft izbucni în râs.

Văzând că-l făcuse să râdă, Andrea se simți dintr-odată ca plutind pe un val irațional de fericire. Era exaltată până peste cap, poate că era deplasată, dar se simțea într-un mod ciudat ca acasă.

Eşti născută pentru asta, îi spusese vărul ei şi, gândindu-se la mama ei, Andrea simți un fior rece. Dar dacă avea dreptate?

Todd Belknap îi puse omului cătuşe la mâini şi la glezne, îl dezbrăcă în pielea goală cu câteva lovituri de cuțit şi legă cătuşele de scaunul greu de fontă. Abia după aceea aprinse din nou luminile. Ca să-l ții în frâu pe unul ca el, era nevoie de viteză şi de agilitate, dar aceste avantaje erau numai temporare. Ca să devină permanente, trebuia să foloseşti accesorii de oțel.

Iar acum, în lumina fluorescentă crudă, tenul măsliniu al bărbatului de pe scaun devenise pământiu. Belknap păşi în fața lui şi urmări atent cum pleoapele încep să-i tremure, apoi ochii se deschid larg şi se îngustează din nou, când îşi dădu seama ce se întâmplase. Omul care îşi spunea Yusef era şi uluit şi consternat. Exact intrusul pe care dorea să-l tortureze pusese stăpânire pe camera de tortură.

Belknap între timp examina instrumentele îngrămădite de-a lungul pereților pivniței. În privința unora dintre ele nu-şi putea da seama la ce

servesc – imaginația lui nu era suficient de bolnavă ca să poată ghici cum se foloseau. Pe altele le recunoscuse, căci vizitase cândva la Muzeul Pusterla, din Milano, o expoziție înfricoşătoare de instrumentele medievale de tortură.

— Ai o colecție impresionantă, spuse Belknap.

Fixat în scaunul lui, tunisianul îşi ridică fața cioplită din unghiuri ascuțite într-un gest de sfidare şi dispreț. Belknap trebuia să aibă mare grijă cât de departe era dispus să meargă. Prizonierul era în pielea goală şi Belknap ştia că goliciunea lui îl va ajuta să înfrângă vulnerabilitatea cărnii.

— Ai o adevărată fecioară de fier[4] aici, continuă agentul. Foarte impresionant. Se duse spre recipientul ca un sarcofag, sprijinit pe suporturi de metal. Când era introdusă în interior, victima era împunsă cu cuțite care înaintau încet, iar urletele sale erau amplificate şi mai mult de încăperea închisă.

— Inchiziția continuă să trăiască, spuse el. Se pare că nu numai fascinația pentru antichități l-a îndemnat pe stăpânul tău să facă o pasiune pentru perioada medievală. Ia gândeşte-te! Inchiziția a activat câteva secole la rând. La fel şi tortura. Asta înseamnă deceniu după deceniu de încercare şi eroare. Învățarea prin experiență directă. Să înveți cum să te joci cu fibrele durerii unui om, ca şi când ai cânta la vioară. Cunoştințele de expert acumulate sunt de-a dreptul incredibile. Nu putem nici măcar spera să rivalizăm cu ei. Sunt sigur că o parte din acea artă s-a pierdut. Dar nu toată.

Omul de pe scaun scuipă spre el.

— Nu-ți spun nimic, rosti el în engleza lui cu uşor accent străin.

— Dar nici măcar nu ştii ce vreau să te întreb, spuse Belknap. Am să te rog numai să iei o decizie, atâta tot. O alegere. Cer prea mult?

Paznicul se încruntă, dar rămase tăcut.

Belknap deschise un sertar al dulapului de mahon şi scoase un instrument numit *turcas,* cu care se smulgeau unghiile. Îl puse pe o tavă mare tivită cu piele în fața prizonierului. Alături aşeză un cleşte, o menghină – o pană de fier cu excrescențe care se punea între degetele de la mâini sau de la picioare ale victimei şi apoi se strângea încet – şi o alta destinată smulgerii unghiilor din rădăcină foarte încet.

Îi prezentă prizonierului selecția de instrumente strălucitoare şi rosti un singur cuvânt:

— Alege!

Pe fruntea omului se rostogoliră câteva broboane de sudoare.

— Atunci am să aleg eu în locul tău. Cred că trebuie să începem cu ceva mai micuț.

Belknap vorbea pe un ton care voia să fie convingător şi se uită de jur împrejurul etajerelor.

— Da, ştiu ce ne trebuie – ce părere ai de pară? întrebă Belknap când ochii îi căzură pe un obiect neted ovoid cu un şurub lung care ieşea de la un capăt. *La pera,* unul dintre cele mai cunoscute instrumente de tortură, se introducea în rectul sau în vaginul victimei. Odată aflată înăuntru, şurubul se rotea şi din para de fier începeau să iasă mici țepuşe care mutilau cavitatea internă a victimei şi îi produceau o durere cumplită.

— Ți-ar plăcea să ne jucăm puțin cu para? Oricum, sunt convins că ei i-ar plăcea să muşte puțin din tine.

Belknap apăsă pe o pârghie care ieşea de sub rama de jos a scaunului de fier şi un panou prins în balamale se desprinse din centrul lui.

— Ai să vezi. Servicii complete. Nu ne grăbim. Stăm atâta cât trebuie, pe îndelete. Şi mâine dimineață când o să te găsească…

— Nu! strigă paznicul, în timp ce broboanele de sudoare începuseră să emită mirosul acru al fricii.

Se pare că Belknap calculase corect. Prizonierul lui era în mod evident zdruncinat atât de umilirea la care era supus şi de cea care ar fi urmat – penetrarea cu forța – cât şi de cumplita durere pe care ar fi trebuit s-o îndure.

— Nu te teme că o să te faci de ruşine, continuă neobosit Belknap. Camera asta are o particularitate încântătoare: poți să urli cât pofteşti, căci nu te va auzi nimeni. Şi, aşa cum spuneam, mâine dimineață, când o să te găsească…

— Îți spun tot ce vrei să ştii, izbucni paznicul. În vocea lui se simțea un uşor tremurat. Îți spun tot.

— Servitoarea, se răsti Belknap. Cine este? Unde este?

Paznicul clipi din ochi.

— A dispărut. Noi am crezut… am crezut că ai omorât-o tu.

Belknap ridică o sprânceană.

— Când a fost angajată? Şi cine este?

— Cam acum opt luni. A fost verificată foarte temeinic. Am avut chiar eu grijă de asta. Avea optsprezece ani. Lucia Zingaretti. Locuieşte cu familia în Trastevere[5]. O familie veche. De condiție modestă. Dar respectabilă. De fapt, chiar foarte evlavioasă.

— Genul care înțelege ce înseamnă să fii necugetat şi să nu asculți de autoritatea supremă, spuse Belknap. Unde?

— Au un apartament la parter pe via Clarice Marescotti. Khalil Ansari era foarte pretențios în legătură cu persoanele pe care le accepta în casă. Şi nici nu putea fi altfel.

— A dispărut în noaptea în care a fost ucis Ansari?

— N-am mai văzut-o de atunci, spuse Yusef încuviințând din cap.

— Dar tu, tu de cât timp erai pe lângă Ansari?

— De nouă ani.

— Înseamnă că ştii multe despre el.

— Şi da şi nu. Ştiam ceea ce trebuia să ştiu ca să-l servesc, dar nimic altceva.

— E vorba despre un american care a fost răpit în Beirut în aceeaşi noapte când a fost ucis Ansari. În timp ce vorbea, Belknap urmărea cu atenție expresia de pe chipul tunisianului. Ansari aranjase chestia asta?

— Nu ştiu. Nouă nu ni s-a spus nimic.

Răspunsul venise fără nici o inflexiune în voce. Fără grijă deosebită, fără cuvinte alese în mod special. Belknap îl studie atent pe tunisian şi decise că spusese adevărul. Nu obținea în felul acesta nici o scurtătură, dar nici nu se aşteptase la cine ştie ce. În următoarele douăzeci de minute, Belknap continuă să scormonească, formându-şi treptat o imagine destul de vagă despre locația de pe via Angelo Maşina. Era ca un fel de mozaic rudimentar alcătuit din piese destul de mari. Yusef Ali primise instrucțiuni cu privire la faptul că problemele stăpânului lui erau acum sub o conducere nouă. Elementele de bază ale echipei de management rămâneau pe loc. Defecțiunea din sistemul de securitate fusese identificată şi remediată. Personalul de pază trebuia să continue să asigure locația până la alte instrucțiuni. Cât despre evenimentele de la Beirut sau Bekaa. Ali nu avea cunoştințe directe. Ansari avea afaceri şi acolo, da; toată lumea ştia asta. Dar nu fusese niciodată treaba lui Yusef Ali. Şi nici nu puneai întrebări fără rost dacă doreai să rămâi în serviciul lui Khalil Ansari.

Dar Yusef Ali *răspunsese* de securitatea vilei de pe via Angelo Maşina. Mai rămânea servitoarea. Belknap avea un fir. Nu mai fu nevoie să-l preseze pe tunisian, căci acesta îi dădu imediat adresa exactă unde locuia familia ei.

Încăperea devenea din ce în ce mai sumbră şi mai apăsătoare, în cele din urmă, Belknap se uită încă odată la ceas. Avea, dacă nu tot ceea ce îi

trebuia, cam tot ceea ce spera să obţină. Îşi dădu seama că ţinea în continuare *la pera* în mâna stângă, aşa cum o apucase când începuse interogatoriul. Acum o puse jos şi se îndreptă spre uşa încăperii perfect izolate sonor.

— O să te găsească oamenii tăi mâine dimineaţă, îi spuse el lui Yusef Ali.

— Stai, făcu paznicul pe un ton rugător. Am făcut tot ce mi-ai cerut. Nu poţi să mă laşi aici.

— Te vor găsi curând.

— Nu ai de gând să-mi dai drumul?

— Nu-mi pot asuma acest risc până nu ies de aici. Ştii şi tu asta.

— Dar trebuie, spuse Yusef cu ochii măriţi.

După o altă clipă, ochii omului se umplură de resemnare, chiar disperare.

— Atunci trebuie să-mi faci un serviciu, spuse paznicul, făcând un gest cu capul spre pistolul lui care continua să zacă pe pardoseală. Împuşcă-mă!

— Am spus că asigur servicii complete. Dar nu chiar *atât de complete!*

— Trebuie să înţelegi. Am fost un slujitor loial al lui Khalil Ansari, un soldat bun şi conştiincios. Tunisianul lăsă privirile în jos. Dacă mă găsesc aici, continuă el cu vocea sugrumată, am să cad în dizgraţie şi… şi or să facă un exemplu din mine.

— Adică vrei să spui că o să te ucidă prin tortură. Aşa cum ai omorât şi tu alţi oameni prin tortură.

Unde eşti tu acum, Jared? Ce îţi fac ei ţie? Belknap simţea că parcă urgenţa misiunii îl apasă pe piept.

Yusef Ali nu făcea nici o mişcare. Probabil ştia foarte bine cât de dureroasă şi de umilitoare poate fi o astfel de moarte, căci, fără îndoială, o aplicase şi el multora. O moarte lentă în chinuri îngrozitoare, care îl va dezbrăca şi de ultimul atom de demnitate şi de mândrie şi asta în cazul unui om care preţuia demnitatea şi mândria mai presus de orice.

— Nu merit aşa ceva, rosti el cu o voce răguşită, dar sfidătoare. Merit ceva mai bun!

Belknap răsuci o roată ca un volan şi trase câteva zăvoare. Uşa se deschise şi un suflu de aer rece pătrunse în încăpere.

— Te rog! îl imploră omul. Împuşcă-mă acum. Ar fi un gest de *amabilitate.*

— Da, fu de acord Belknap pe un ton neutru, tocmai de aceea nu-l fac.

CAPITOLUL CINCI

Andrea Bancroft înainta pe poteca năpădită de tufişuri către locuința lui Paul Bancroft, în timp ce prin minte îi zburdau frânturi de gânduri care încă nu prinseseră formă. Aerul era plin de parfumul ierburilor sălbatice, mirosea a lavandă, a cimbru şi a iarbă proaspătă. Casa lui Bancroft părea de aceeaşi vârstă cu sediul fundației şi construită într-un stil foarte armonios. La fel ca şi sediul fundației, fațada din cărămidă aparentă şi gresie roşie se confunda cu peisajul înconjurător într-un mod care o făcea să pară şi mai impunătoare în momentul în care reuşeai să-i distingi contururile proprii şi îți dădeai seama că, de fapt, te uitai la ea de mult timp.

Andrea fu întâmpinată la intrare de o femeie de vreo cincizeci de ani, îmbrăcată în uniformă; părul femeii era un amestec de roşcat şi cărunt, iar pe obrajii ei lați se vedeau o mulțime de pistrui.

— Dumneata trebuie să fii domnişoara Bancroft, nu-i aşa? întrebă ea cu acel slab accent al irlandezului nativ care îşi petrecuse mai toată viața în America.

— Nuala, aşa este?

— Domnul va coborî imediat. Femeia o cercetă cu o privire aprobatoare. Ce pot să-ți ofer de băut? Vrei ceva întăritor?

— Orice, mulțumesc, spuse Andrea şovăitoare.

— Să-mi spui dumneata. Poate puțin sherry, ce zici? Domnul îl bea sec, dacă îți place şi dumitale aşa. Nu ca licoarea aia grețos de dulce cu care am crescut eu, de asta poți fi sigură.

— E perfect, spuse Andrea.

Servitorii unui miliardar ar fi trebuit să fie apretați şi scorțoşi cât cuprinde, nu-i aşa? Dar irlandeza aceasta era cât se poate de relaxată şi probabil că asta se datora patronului ei. Se vedea că lui Paul Bancroft nu-i plăcea în mod deosebit fandoseala ceremonioasă. Nu era unul dintre aceia care vor ca personalul să păşească numai în vârful picioarelor şi să fie îngroziți în orice clipă că au călcat strâmb.

— Un păhărel de sherry, vine! spuse irlandeza. Apropo, eu sunt Nuala.

Andrea îi strânse mâna şi îşi dădu seama că se simte deja binevenită. Sorbind câte puțin din paharul cu lichior, Andrea începu să treacă în revistă picturile şi stampele de pe pereții lambrisați cu lemn de esență închisă la

culoare din hol şi de pe culoarul adiacent. Se simţi atrasă de un desen alb-negru reprezentând un peşte uriaş zăcând pe un ţărm oarecare. Peştele era atât de mare, încât pescarii din jurul lui, înarmaţi cu scări şi cuţite, păreau nişte pitici pe lângă el. Din gură îi ţâşnea cam o duzină de peşti mai mici, iar din pântecele sfâşiat al gigantului se rostogoleau alţi peşti.

— Cutremurător, nu-i aşa? se auzi vocea lui Paul Bancroft. Andrea era atât de acaparată de tablou că nici nu-l auzise venind.

— De cine este? întrebă ea răsucindu-se pe călcâie.

— Este un desen în peniţă de Pieter Bruegel cel Bătrân de la 1556. L-a intitulat Peştele cel mare înghite peştele cel mic. Nu e prea potrivit pentru decorarea unui spaţiu de relaxare. Era cândva expus în Colecţia de Grafică de la muzeul Albertina din Viena, dar, ca şi tine şi eu m-am simţit atras de el.

— Şi l-aţi înghiţit cu totul!

Paul Bancroft râse din nou din toată inima, cu întreg corpul.

— Sper că nu ai nimic împotrivă dacă vom lua cina mai devreme, spuse el. Băiatul este încă mic şi are ore stricte de culcare.

Andrea simţea că gazda ei era foarte doritoare să-i facă cunoştinţă cu fiul său, dar, în acelaşi timp, puţin neliniştit. Îi amintea de o prietenă care avea un copil cu sindrom Down – un copil drăgălaş, blând, zâmbitor, pe care mama sa îl iubea şi cu care se mândrea, dar, undeva, într-un plan umbrit al subconştientului, avea şi un vag sentiment de ruşine… o ruşine care te făcea să te ruşinezi.

— Brandon, aşa îl cheamă, nu?

— Da, Brandon. Lumina ochilor tatălui său. Este… este mai deosebit, cred că pot să spun aşa. Oarecum neobişnuit. Dar în sensul cel bun, cel puţin aşa îmi place să cred. Probabil că este sus, la calculator şi face ceva nepotrivit pentru vârsta lui.

Paul Bancroft ţinea şi el în mână un păhărel de sherry; îşi scosese sacoul, dar vesta de stofa pepit îi dădea acelaşi aer profesoral din totdeauna.

— Bine ai venit, spuse el şi ridică paharul ca pentru toast, după care se aşezară amândoi pe fotolii în faţa căminului în care focul încă nu fusese aprins. Lambriurile de nuc, covoarele persane vechi, pardoseala simplă de lemn, înnegrită de vreme: totul părea fără vârstă, calm, un fel de lux care dispreţuia luxul.

— Andrea Bancroft, spuse el, savurând parcă silabele. Am aflat şi eu câte ceva despre tine. Ai absolvit istoria economică, aşa este?

— Da, doi ani la Yale. De fapt, doi şi jumătate, dar nu mi-am terminat lucrarea.

Lichiorul avea culoarea paiului. Andrea sorbi o înghiţitură şi aroma i se răspândi în gură şi în nas. Avea un uşor iz de ciocolată şi un gust delicios de nuci şi pepene galben.

— Nu mă miră, dată fiind gândirea ta independentă. Nu este o trăsătură la mare preţ aici. Prea multă independenţă creează stânjeneală, o stare de disconfort mai ales printre aşa-zişii guru, care nu cred nici ei ceea ce spun.

— Cred că pot să afirm că prefer să fiu mai mult cu picioarele pe pământ. Dar adevărul destul de ruşinos este că am renunţat la colegiu pentru că am vrut să câştig mai mulţi bani.

Se opri, speriată parcă de ceea ce spusese cu voce tare. „Bravo, Andrea, n-am ce spune! Ai grijă să nu uiţi să-i spui şi despre magazinul de desfacere al fabricii până la care ai făcut două ore cu maşina săptămâna trecută.”

— Ei bine, mijloacele de care dispunem ne modelează preferinţele, răspunse vărul ei încet. Nu numai că priveşti lucrurile direct în faţă, mai eşti şi sinceră. Sunt două trăsături care, de regulă, nu merg mână-n mână.

Bancroft privi într-o parte, apoi continuă.

— Presupun că ar fi o dovadă de lipsă de loialitate condamnabilă dacă mi-aş exprima dezacordul cu răposatul meu văr Reynolds, dar, aşa cum a scris William Godwin pe la sfârşitul secolului al XVIII-lea, „Ce are aşa de magic în el pronumele noi, ca să răstoarne deciziile adevărului mereu valabil?” împrejurările în care a fost părăsită mama ta mi-au fost aduse la cunoştinţă abia recent, spre marea mea indignare. Dar… Bancroft dădu din cap. Acesta este un subiect pentru o altă ocazie.

— Mulţumesc, spuse Andrea, simţindu-se brusc stingherită şi dornică să schimbe subiectul. Nu putea să nu se gândească la dulapurile ei pline cu haine scumpe, la aspiraţiile ei, la mândria cu care îşi plătea toate datoriile la sfârşitul lunii. Toate acestea i se păreau acum absurde. Oare ar fi părăsit ea sanctuarul protejat al lumii academice dacă nu ar fi fost îngrijorată din cauza banilor? Consilierii ei universitari o încurajaseră mereu: porneau de la presupunerea că se va da şi ea pe brazdă, că va fi dispusă să accepte acelaşi gen de compromisuri pe care le făcuseră ei. Între timp, împrumuturile pe care le luase ca să-şi achite studiile deveneau din ce în ce mai împovărătoare. Simţea că o sufocă facturile pe care nu le putea achita, la fel cârdul de credit pe care nu mai reuşea să-l acopere de la lună la alta. Poate că în subconştient tânjea după o viaţă în care să nu fie nevoită să

adune în gând cifrele din coloana cu prețurile din dreptul felurilor de mâncare dintr-un meniu înainte de a comanda ceva.

Simți că o încearcă un sentiment ciudat de uşurare când reflectă la acele alegeri „practice” pe care le făcuse – şi pentru ce? Salariul ei ca analist al valorilor imobiliare era considerabil mai mare decât cel la care s-ar fi putut aştepta ca tânăr asistent la universitate; dar acum îşi dădea seama că era o sumă derizorie. Cu fixația ei pentru disconturi, îşi făcuse singură un discont. Ridică privirile şi îşi dădu seama că Paul Bancroft îi vorbea din nou.

— Aşadar, ştiu şi eu ce înseamnă să pierzi pe cineva. Moartea soției mele a fost un eveniment zguduitor pentru mine şi pentru fiul meu. Am trecut prin momente grele.

— Sunt sigură că a fost, murmură Andrea.

— În primul rând, pentru că Alice era cu douăzeci de ani mai tânără decât mine. Ar fi fost de aşteptat să-mi supraviețuiască cu mulți ani. Să poarte rochie neagră la înmormântarea mea. Dar se vede că a tras paiul cel scurt la cumplita loterie a destinului. Asta te face să te gândeşti cât de fragilă este viața noastră. Incredibil de delicată. Incredibil de vulnerabilă.

— Lucrarea nopții care vine pe nesimțite, aşa este?

— Şi mai curând decât credem, murmură el. Şi lucrarea ei nu se termină niciodată, nu-i aşa? Mai luă o înghițitură din lichiorul de culoarea paiului. Trebuie să mă ierți că ți-am stricat buna dispoziție, dar săptămâna asta se împlinesc cinci ani de când a murit. Am însă consolarea că mi-a lăsat ceva mai prețios decât lumina ochilor.

Se auziră paşi zglobii, cineva cobora câte două trepte o dată, apoi sări pe pardoseală ca capătul scării.

— Vorbeşti de lup… spuse Paul Bancroft. Se întoarse către nou-venit, care stătea în cadrul uşii cu arcadă a salonului.

— Brandon, vino s-o cunoşti pe Andrea Bancroft.

Mai întâi, Andrea observă un ghemotoc de păr auriu cârlionțat, apoi obrajii îmbujorați ai băiatului. Avea ochi albaştri, luminoşi şi trăsăturile asimetrice ale tatălui său. Era un copil excepțional de frumos, decise ea. Apoi băiatul se întoarse către ea şi pe față i se aşternu un zâmbet larg.

— Brandon, spuse el şi întinse mâna. Mă bucur să vă cunosc.

Vocea lui nu dobândise încă asprimea vocii de adolescent, dar era deja ceva mai profundă decât a unui copil. Un imberb, aşa ar fi spus anticii, dar cu o umbră perceptibilă deasupra buzei superioare. Încă nu era bărbat, dar nici nu mai era copil.

Strângerea lui de mână era fermă şi avea palmele uscate. Era puțin timid, fără a fi stângaci. Se aşeză comod pe un fotoliu din apropiere şi rămase cu ochii ațintiți la ea. Nu era vorba despre acel spectacol „comandat” şi impus copiilor de vârsta lui atunci când aveau musafiri. Băiatul părea sincer curios.

Şi Andrea era la fel de curioasă. Brandon avea o cămaşă albastră de flanel, care atârna pe deasupra pantalonilor gri, cu o mulțime de fermoare şi buzunare, o îmbrăcăminte standard pentru cei de vârsta lui.

— Tatăl tău a presupus că trimiteai mesaje unor oameni nepotriviți, spuse Andrea blând.

— Solomon Agronski venea tare din urmă, spuse Brandon încântat. Făceam DAG-uri, iar eu o cam încurcasem. Până la urmă, m-a bătut măr!

— Ce-i asta, un joc?

— Ai vrea tu! spuse Brandon. DAG este o diagramă aciclic direcționată. Cum să spun, ca oraşul care moțăie, aşa e?

— Şi acest Solomon Agronski… făcu Andrea care tot nu se dumirise.

— M-a bătut de mi-au mers fulgii, interveni din nou Brandon.

Paul Brandon încrucişă picioarele amuzat.

— Este unul dintre cei mai vestiți logicieni şi matematicieni din țară. Conduce Centrul de Logică şi Calcul de la Stanford. Au o corespondență foarte intensă şi aşa se cheamă.

Andrea încercă să-şi ascundă uimirea. Era foarte departe de sindromul Down.

Băiatul mirosi paharul cu lichior al Andreei şi se strâmbă.

— Pfui, n-ai vrea mai degrabă nişte sprite? Eu am de gând să beau un pahar.

— Nu, mulțumesc, îmi place acesta, râse Andrea.

— Cum doreşti. Apoi băiatul pocni din degete. Ştiu ce putem face. Hai să facem câteva ghemuri de tenis.

Paul Bancroft făcu un schimb de priviri cu Andrea.

— Scuze, cred că îşi închipuie că ai venit aici ca să te joci cu el.

— Haide, serios, insistă Brandon. Nu vrei să-mi arăți câteva dintre loviturile tale? Acum, cât mai este lumină!

Paul ridică o sprânceană.

— Brandon, se adresă el fiului său, Andrea abia a sosit şi nu este îmbrăcată ca pentru terenul de tenis.

— Dacă aş avea pantofii potriviți… spuse Andrea în chip de scuză.

— Ce mărime? întrebă imediat băiatul, preocupat să rezolve problema.
— Şapte şi jumătate.
— Asta înseamnă şapte la bărbaţi. Fiecare mărime reprezintă o diferenţă crescătoare de o treime de inci, începând de la trei inci şi unsprezece douăsprezecimi. Ştiai?
— Brandon are capul plin de cunoştinţe trăsnite, spuse tatăl lui.
În privirea lui se vedea cât este de mândru.
— Ba nu, unele dintre ele sunt chiar foarte bune! spuse băiatul. Brainstorming! anunţă el. Nuala are aproape opt, corect? Porni repede spre hol şi strigă de departe:
— Nuala, poţi să-i împrumuţi Andreei o pereche de tenişi Te rog frumos? Te rog f., f., f., frumos!
— Descurcăreţ, nu-i aşa? făcu Paul Bancroft către Andrea.
— Este… este remarcabil, spuse Andrea, riscând să-l subaprecieze în mod politicos pe băiat.
— Are deja certificatul de maestru internaţional de şah. Eu am obţinut acest titlu la douăzeci şi doi de ani. Oamenii spuneau şi despre mine că sunt precoce, dar nici nu se compară!
— Maestru internaţional de şah? Cei mai mulţi copii de vârsta lui îşi petrec timpul jucând *Grand Theft Auto*[6] pe Play Station.
— Ştii ceva? Şi Brandon joacă. Preferă *Sim Cit*[7]. Să nu uităm că este doar un copil. Are o inteligenţă sclipitoare, capabilă să aducă majore contribuţii în diverse domenii, dar, cum să vă spun, psihic vorbind, este tot copil. Îi plac jocurile video şi nu poate să sufere să-şi facă ordine în cameră. Este un puşti american în vârstă de treisprezece ani. Slavă Domnului!
— Mai trebuie să-i spun cum se fac copiii?
— Nu, dar a pus câteva întrebări pertinente despre bazele moleculare ale embriologiei. Chipul i se lumină de un zâmbet satisfăcut.
— Este ceea ce se numeşte un capriciu al naturii.
— Admirabil capriciu după cum se pare.
— Şi are şi o fire blândă.
Brandon reveni triumfător în salon cu o pereche de adidaşi de pânză într-o mână şi o pereche de pantaloni verzi de trening în cealaltă.
Tatăl lui făcu ochii mari.
— Acum îţi dai seama că nu mai poţi spune nu, se întoarse el către Andrea.
Andrea se schimbă într-o baie de pe coridor.

— Ai cinci minute, îi spuse ea lui Brandon când ieşi din baie. Suficient timp ca să-mi arăți ce ştii.

— Perfect. Vrei să vezi mişcările mele?

— Dă-i bătaie, băiete, spuse ea pornind în pas vioi spre teren. Sper să nu te faci de râs.

Era un teren obişnuit de ciment cu marcaje trasate cu cretă, ascuns în spatele unui gard viu înalt, pe o latură a casei.

— Ai de gând să-mi arăți mişcările tale vechi din liceu? aruncă mingea de baschet din spatele liniei de trei puncte. Aceasta ateriză pe inel, se balansă câteva clipe, dar nu trecu prin coş. Andrea făcu câțiva paşi şi luă mingea în mâini. Jucase baschet în liceu, îşi mai amintea mişcările de bază.

— Vreau doar să-mi amintesc, spuse Andrea şi lansă. Brandon sări la coş şi prinse mingea din ricoşeu; nu avea exercițiu şi nici experiență, dar avea mişcări uimitor de bine coordonate pentru un copil de vârsta lui. Îi studia poziția corpului în momentul în care introducea mingea în coş, apoi îi copia mişcările. De fiecare dată când trăgea la coş, venea ceva mai aproape. Când se întorceau acasă – Andrea insistase să stea numai cinci minute, aşa cum se înțeleseseră – amândoi aveau bujori în obraji. Îşi schimbă adidaşii şi pantalonii de trening într-un mic vestiar de lângă salon – dar câte vestiare de felul acesta erau, de fapt, în casa asta? – şi se întoarse apoi în salonul cu mobilă îmbrăcată în piele.

Cina a fost simplă şi delicioasă: supă de măcriş, pui la grătar cu orez, salată verde. Paul Bancroft a condus din nou discuția spre chestiunile pe care le abordaseră şi mai înainte, fără a lăsa să se vadă că o face intenționat.

— Eşti o femeie cu talente multiple, spuse el făcându-i cu ochiul. Cum se spune? „Controlul mingii!” Exact asta ai şi tu! O calitate potrivită atât pe terenul de sport, cât şi într-o argumentație.

— Trebuie doar să fii cu ochii pe minge, spuse Andrea. Să vezi ce ai în fața ochilor.

Paul Bancroft înclină capul într-o parte.

— Huxley a fost cel care a spus că gândirea logică înseamnă pur şi simplu să vezi ceea ce este în fața ochilor tăi? Dar nu este chiar foarte corect, nu-i aşa? Nebunii văd ceea ce cred ei că este în fața ochilor lor. Gândirea logică este calitatea de a vedea ceea ce este în fața ochilor altor oameni. Acesta este lucrul pe care îl avem cu toții în comun. Şi ceea ce face ca această capacitate să fie la rândul ei atât de rară.

Avea o mină foarte serioasă.

— Dacă te gândeşti la istoria speciei noastre, constați şocat că răul – instituție sau practică pe care o considerăm cu toții drept insuportabilă – a fost promovat secole de-a rândul. Sclavia. Subjugarea femeilor. Pedepsele aspre aplicate unor activități consimțite care nu au generat victime. Un spectacol cu adevărat edificator. Dar Jeremy Bentham, acum două sute de ani, a spus lucrurilor pe nume. A fost unul din puținii bărbați ai generației lui care a aparținut cu adevărat vremurilor noastre moderne. Într-adevăr, el a fost părintele moralității moderne. Şi totul a început cu un scop utilitar: să reducem suferința omenească şi să nu uităm că fiecare om este o personalitate în sine.

— Asta este teoria tatei despre caritabilitate, spuse Brandon, poticnindu-se la ultimul cuvânt. Cum de puteți pronunța aşa ceva?

— Încearcă pe silabe: ca-ri-ta-bi-li-ta-te, spuse Bancroft, corectând pronunția fiului său. Vine din latină.

— M-am prins, spuse băiatul şi stocă informația nouă undeva. Dar ce părere aveți despre ideea că trebuie să-i consideri pe ceilalți *scopuri*, niciodată *mijloace?*

Paul prinse privirea Andreei.

— Citeşte Kant. Misticismul german, dacă ai dat cumva peste el. Îți consumă creierul, crede-mă. E mai rău decât *Grand Theft Auto*. Trebuie să fim de acord să nu fim de acord.

— A, deci ai şi tu o problemă cu revolta adolescentină? zâmbi Andrea.

Brandon ridică privirile de la farfurie şi îi întoarse zâmbetul.

— Ce te face să crezi că este o problemă?

Dintr-odată se auzi distinct urletul îndepărtat al unei bufnițe. Paul Bancroft se uită afară pe fereastră, unde siluetele înalte ale copacilor se conturau în lumina amurgului.

— Bufnița Minervei, spunea Hegel, zboară numai în amurg.

— Atunci înțelepciunea vine prea târziu, spuse Brandon. Ceea ce nu înțeleg eu este de ce a căpătat bufnița reputația aceasta de înțelepciune. De fapt, bufnița nu este altceva decât o maşină a morții deosebit de eficientă. La asta se pricepe cel mai bine. Zboară aproape fără nici un zgomot. Auzul ei are o acuitate de radar. Ai văzut vreodată o bufniță zburând? Vezi cum se mişcă aripile acelea uriaşe şi ai impresia că cineva a întrerupt sonorul. Şi asta pentru că bufnița are pene zdrențuite ca nişte franjuri care acoperă zgomotul făcut de mişcarea aerului.

Andrea înclină capul într-o parte.

— Aşadar, nu o auzi niciodată venind decât atunci când este prea târziu.
— Exact. Şi apoi exercită o presiune de două sute de kilograme în vârful ghearelor, dar când o simți ai devenit deja o parte componentă a trecutului.
Andrea sorbi din rislingul rece şi înviorător pe care îl turnase Nuala.
— Nu este deci înțelepciune. Este moarte.
— Foarte eficientă când este vorba de folosirea mijloacelor pentru un anumit scop, spuse Paul Bancroft. Unii ar putea spune că este o anumită înțelepciunea în treaba asta.
— Eşti şi tu unul dintre aceştia?
— Nu, dar eficiența este un lucru important. Dar de cele mai multe ori discuția despre astfel de lucruri este considerată cinică, chiar şi atunci când se are în vedere un scop bun. Ceva mai devreme vorbeai despre consecințe perverse, Andrea. Şi acesta poate fi un subiect în sine. Odată ce accepți logica consecințelor – ideea că orice acțiune trebuie judecată prin prisma consecințelor sale, îți dai seama că enigma depăşeşte simpla chestiune a faptelor bune care au efecte proaste. Trebuie să ne luptăm şi cu enigma ridicată de faptele rele care au consecințe bune.
— Se poate, reflectă Andrea. Dar există anumite acțiuni care sunt pur şi simplu atroce şi atât. Vreau să spun că este imposibil să-ți imaginezi, de pildă, că ar putea ieşi ceva bun din, să zicem, asasinarea lui Martin Luther King jr.
— E cumva o provocare? spuse Paul ridicând o sprânceană.
— Vorbeam şi eu, aşa.
Savantul sorbi puțin din vin.
— Ştii, l-am întâlnit o dată sau de două ori pe Dr. King. Fundația l-a sponsorizat în câteva împrejurări mai dificile. A fost un bărbat cu adevărat remarcabil. Aş spune chiar un om mare. Dar avea şi anumite defecte personale. Mici, nesemnificative, dar care puteau fi exacerbate de duşmanii lui. FBI-ul era întotdeauna gata să lase să se scurgă diferite informații denigratoare cu privire la viața personală. În ultimii ani, predica în fața unor mulțimi din ce în ce mai restrânse, al căror număr urma o spirală descrescătoare. Murind, a devenit un simbol foarte puternic. Dacă ar fi trăit, s-ar fi pierdut în mulțime. Asasinarea lui a electrizat masele şi a grăbit desfăşurarea evenimentelor. A fost un catalizator al desăvârşirii juridice a revoluției pentru drepturi civile. Legislația fundamentală care interzicea discriminarea în domeniul locuințelor a fost adoptată numai sub impresia creată de acest eveniment tragic. Americanii au fost zguduiți până în

adâncul sufletului şi atmosfera din ţară a devenit mai plăcută ca urmare a acestui eveniment. Dacă vrei să spui că moartea omului a fost o tragedie, nu te voi contrazice. Dar moartea lui a realizat mult mai mult decât multe vieţi.

Filosoful cărunt vorbea cu o intensitate de-a dreptul hipnotizatoare.

— Nu a fost oare ea mai mult decât răscumpărată prin consecinţele ei pozitive?

Andrea puse jos furculiţa.

— Poate este o chestiune de simplu calcul rece…

— De ce rece? N-am înţeles niciodată de ce oamenii cred că un calcul al consecinţelor trebuie să fie rece. Îmbunătăţirea destinului omenirii este o noţiune abstractă, dar ea se concretizează într-o viaţă mai bună pentru bărbaţi, femei şi copii, fiecare cu o poveste care îţi sfâşie inima şi îţi răvăşeşte sufletul.

Vocea îi tremura uşor, dar nu trăda sfidare sau îndoială, ci convingere şi încredere.

— Ţine minte, pe planeta noastră mică trăiesc şapte miliarde de oameni, iar dintre aceştia 2,8 miliarde sunt sub vârsta de douăzeci şi doi de ani. Este vorba despre lumea lor: pe aceasta trebuie s-o păstrăm şi s-o îmbunătăţim.

Ochii savantului se îndreptară spre fiul său care, cu pofta de mâncare specifică adolescenţilor în creştere, îşi curăţase deja farfuria.

— Şi este o responsabilitate morală la fel de gravă ca oricare alta.

Andrea nu-şi putea dezlipi ochii de la acest bărbat fascinant. Vorbea cu o logică pătrunzătoare şi privirea lui era la fel de limpede ca şi argumentele lui. Forţa lui de convingere avea ceva magic, la fel ca şi puterea sinuoasă a minţii lui. Probabil că Merlin, vestitul personaj din ciclul legendelor lui Arthur[8], trebuie să fi fost inspirat de cineva ca el.

— Tata se pricepe foarte bine la cifre, spuse Brandon, oarecum stânjenit de ardoarea tatălui său.

— Lumina crudă a raţiunii ne spune că moartea unui profet poate fi o adevărată binefacere pentru omenire. Pe de altă parte, te apuci de eradicarea puricilor de nisip din Mauritius, să zicem şi poţi constata apoi că ai declanşat un lanţ de consecinţe dintre cele mai neplăcute. În ambele cazuri, linia de demarcaţie dintre a ucide şi a lăsa să moară este un fel de superstiţie, nu crezi?

Paul Bancroft insistă pe aceeaşi linie.

— Pentru cel care moare nu are nici o importanţă dacă am acţionat sau ne-am abţinut de la orice acţiune. Imaginează-ţi un tramvai care a deraiat.

Dacă va continua cursa în felul acesta, va ucide cinci oameni. Dar, dacă arunci o bombă în calea lui, va ucide o singură persoană. Ce vei face?

— Arunc bomba, spuse Andrea.

— Şi salvezi cinci vieți. Dar în felul acesta ai trimis tramvaiul în mod deliberat către o persoană, ştiind că acea persoană va fi ucisă. Într-un anume sens, ai comis o crimă. Dacă nu ai fi făcut nimic, nu ai fi fost complice sau nu ai fi fost deloc implicată într-un act de ucidere. Ai fi rămas cu mâinile curate.

Ridică privirile.

— Nuala, încă o dată, te-ai întrecut pe tine însăți, spuse el, când irlandeza cu obrajii roşii mai aduse un castron de orez şi îl puse pe masă.

— Aşadar, spui că este vorba despre un fel de narcisism, rosti încet Andrea. Mâini curate, patru vieți irosite zadarnic – o socoteală proastă. M-am prins.

— Felul în care simți trebuie să fie acordat şi corelat cu felul în care gândeşti. Pasiunea trebuie să se conforme rațiunii, ca să spunem aşa. Uneori, cel mai nobil gest poate să producă cea mai mare indignare.

— Am senzația că m-am întors la un seminar din timpul facultății.

— Ți se pare că aceste chestiuni sunt de factură academică? Numai teoretice? Atunci să le transformăm în ceva real pentru tine.

Paul Bancroft avea o expresie ştrengărească, ca un magician cu o surpriză pregătită în buzunar.

— Un alt exercițiu de tipul „ce-ar fi dacă…” spuse Andrea schițând un zâmbet.

— Nu tocmai. Nu mai vorbesc la modul ipotetic. Înainte de următoarea noastră şedință de consiliu, aş vrea să elaborezi un proiect special sau un motiv pentru care să cheltuieşti douăzeci de milioane de dolari. Spune exact ce anume şi cum anume şi îl vom face. Vom lua direct din banii aflați la dispoziția mea în cadrul fondului discreționar. Fără nici un fel de deliberare sau discuție. Se va face exact aşa cum vei spune.

— Glumeşti!

Brandon îi aruncă o privire piezişă.

— Tata nu se prea ține de glume, spuse băiatul. Nu e genul care îți pune piedică numai ca să se amuze.

— Douăzeci de milioane de dolari, repetă Paul Bancroft.

— Numai pe baza cuvântului meu? întrebă Andrea, căreia încă tot nu-i venea să creadă.

— Numai pe baza cuvântului tău. Ochiul pătrunzător al expertului exprima acum seriozitate.
— Alege cu grijă, o sfătui el. În fiecare oră a zilei există câte un tramvai care deraiază, dar alegerea nu se operează între două linii. Este o alegere făcută între mii sau zeci de mii de linii şi ceea ce se află în faţa fiecărui tramvai este departe de a fi limpede. Trebuie să facem deducţia cea mai bună, cu toată inteligenţa şi discernământul de care dispunem. Şi să sperăm că totul va fi cum nu se poate mai bine.
— Lucrăm cu atât de multe necunoscute!
— Necunoscute? Sau cunoscute parţiale? Cunoaşterea incompletă nu este acelaşi lucru cu ignoranţa. Poţi emite oricum o judecată în cunoştinţă de cauză, pe baza informaţiilor deţinute. Ba chiar trebuie s-o emiţi.
O privi fix.
— Aşadar, alege cu înţelepciune. Vei descoperi că nu este întotdeauna uşor să faci ceea ce este corect.
Andrea Bancroft se simţea ameţită, bulversată şi asta nu din cauza vinului. Câţi oameni aveau posibilitatea de a produce o asemenea schimbare. I se dăduse posibilitatea să pocnească din degete şi să transforme vieţile a mii de oameni. Se simţea… se simţea aproape ca Dumnezeu.
Brandon o smulse din reverie.
— Ei, Andrea, hai să mai facem o partidă rapidă după masă, ce părere ai?

Roma

Trastevere[9] – cartierul aflat la vest de fluviul Tibru – era pentru mulţi locuitori adevărata Romă, căci păienjenişul de străzi medievale scăpase în mare măsură de modernizarea din secolul al XIX-lea care transformase centrul oraşului. Dărăpănare plus vechime egal autenticitate. Oare aceasta era formula corectă? Erau totuşi şi colţuri pe care timpul le uitase sau, mai exact, de care îşi amintise, colţuri în care fluxul de bani noi lăsaseră numai moloz şi buturugi uscate. Aşa era un apartament situat la parter într-o străduţă lăturalnică întunecoasă, unde micuţa italiancă locuia cu părinţii ei. Familia Zingaretti avea tradiţie, căci îşi cunoşteau numele strămoşilor cu câteva sute de ani în urmă. Dar toţi aceşti strămoşi fuseseră, fără excepţie, servitori şi slujbaşi. Era o tradiţie fără măreţie, ascendenţi fără istorie.

Todd Belknap ajunse pe via Clarice Marescotti la nr. 14 şi era greu să recunoşti în persoana lui pe cel care se infiltrase cu câteva ore în urmă în fortăreaţa lui Ansari. Era îmbrăcat impecabil, bărbierit proaspăt, făcuse duş şi se parfumase discret: varianta ideală a personalităţii oficiale. Chiar şi accentul american al lui Belknap era un atu, nu un handicap, căci italienii erau în mod automat suspicioşi faţă de conaţionalii lor şi, de regulă, nu fără motiv.

Conversaţia lâncezea.

Ma non capisco! – Dar nu înţeleg, repeta întruna mama fetei, o cotoroanţă brunetă puţin adusă de spate. Părea mai bătrână decât femeile de vârsta ei, dar şi mai puternică. Era o trăsătură specifică: aşa cum spun britanicii, era o femeie care ştia ce vrea.

— *Non c'e problema,* insista tatăl, un bărbat pântecos cu mâinile bătătorite şi unghiile îngroşate. *Nu este nici o problemă.*

Dar era o problemă şi ea înţelegea lucrul acesta – oricum, înţelegea mai mult decât lăsa să se vadă. Şedeau împreună în salonul lor mohorât, care mirosea a supă afumată şi a igrasie. Pardoseala rece, fără îndoială, cândva acoperită de gresie, era denivelată şi cenuşie, ca şi când ar fi fost acoperită cu un strat de grund în aşteptarea plăcilor de gresie care nu mai veneau. Becurile erau slabe, cu abajururile înspăimântate parcă de căldură şi de vechime. Toate scaunele erau disparate. Era o familie mândră, dar nu aveau de ce să fie mândri de casa lor. E clar că părinţii Luciei erau conştienţi de frumuseţea fetei, pe care păreau s-o considere un fel de vulnerabilitate, o sursă de suferinţă atât pentru ea, cât şi pentru ei. Însemna că va rămâne însărcinată de timpuriu, apoi va deveni prada unor bărbaţi fără scrupule. Lucia le dăduse asigurări că arabul ei – când vorbeau despre patronul ei nu-i spunea altfel decât *l'Arabo* – era un om religios, disciplinat, care asculta conştiincios de cuvântul Profetului.

Şi unde era acum?

Când ajungeau la această întrebare crucială, părinţii fetei se prefăceau că nu înţeleg, că sunt obtuzi şi ignoranţi. O protejau pentru că ştiau ce făcuse? Sau poate din alt motiv? Belknap nu putea să-i facă să vorbească decât dacă i-ar fi convins că fata este în primejdie şi că sinceritatea, nu disimularea, reprezintă cea mai bună protecţie pentru ea.

Dar era greu. Pentru a obţine informaţii, trebuia să susţină că deţine informaţii care îi lipseau. Le repeta pentru a nu ştiu câta oară: Fiica voastră este în pericol. *La vostru figlia e in pericolo.* Nu-l credea – ceea ce

înseamnă că păstrau legătura cu ea şi că fata le dăduse asigurări să stea liniştiţi. Dacă ar fi dispărut cu adevărat pe neaşteptate, n-ar fi fost în stare să-şi ascundă neliniştea. Dar, aşa stând lucrurile, se prefăceau derutaţi, susţinând că nu ştiu unde este şi făcând afirmaţii vagii: spusese că pleacă într-o deplasare, nu le spusese nimic mai mult, poate că era ceva pentru patronul ei. Nu, nu ştiau când se întoarce.

Minciuni. Poveşti a căror falsitate era dovedită de uşurinţa cu care erau relatate. Amatorii îşi închipuie că mincinoşii se dau de gol prin nelinişte şi nervozitate; dar Belknap ştia foarte bine că se trădau de cele mai multe ori tocmai prin lipsa de nelinişte. Acesta era şi cazul domnului şi al doamnei Zingaretti.

Belknap lăsă mai multe clipe de tăcere, apoi reluă discuţia.

— Aţinut legătura cu dumneavoastră, spuse el. Ştim acest lucru. V-a asigurat că totul este în ordine. Dar aşa crede ea, că totul este în ordine. Dar nu ştie. *Nu ştie că o paşte un pericol iminent.*

Făcu un gest scurt ca şi când şi-ar fi tăiat beregata.

— Duşmanii ei sunt foarte puternici şi sunt pretutindeni.

Privirile neliniştite ale soţilor Zingaretti îi dădură de înţeles că aceştia îl considerau pe interlopul american drept un potenţial duşman. Le aruncase o sămânţă de nelinişte, o frântură de îngrijorare acolo unde nu existase nimic de felul acesta ceva mai înainte. Dar încă nu-i câştigase de partea lui. Cu toate acestea, în zidul de nepătruns al obtuzităţii lor apăruse o mică fisură.

— V-a spus să nu vă faceţi griji, începu el din nou, alegându-şi cu grijă cuvintele, pentru că nu ştie nici ea că are motive de îngrijorare.

— Şi ştii dumneata? întrebă cotoroanţa, cu buzele strânse într-o atitudine de dezaprobare şi suspiciune. Povestea lui Belknap nu era adevărată întru totul, dar era foarte aproape de adevăr. Le spusese că este de la o agenţie americană şi că face parte dintr-o echipă de cercetare la nivel internaţional. Investigaţiile duseseră la descoperirea adevărului în legătură cu activităţile arabului. Membrii personalului său erau acum în pericol, fiind ameninţaţi de o vendetă condusă de unul dintre rivalii lui din Orientul Mijlociu. La auzul cuvântului „vendetta”, un licăr intens apăru în ochii celor doi bătrâni şi femeia îl repetă în şoaptă ca un ecou: Era un concept pe care îl înţelegeau foarte bine şi îl tratau cu mult respect.

— Nu mai departe de ieri am văzut trupul unei tinere femei care… Belknap se întrerupse. Observase că cei doi deschiseseră ochii mari şi dădu din cap:

— Este oribil. Foarte înfricoşător. Există anumite imagini de care numai poţi scăpa toată viaţa. Şi când mă gândesc ce i-au făcut sărmanei femei, o femeie tânără şi frumoasă exact ca fiica voastră, simt că mă cutremur.

Se ridică în picioare.

— Am făcut tot ce am putut aici. Voi ţine minte lucrul acesta. Şi trebuie să-l ţineţi şi voi minte. N-o să mă mai vedeţi niciodată. Şi, din păcate, nici pe fiica voastră.

Signora Zingaretti puse o mână ca o gheară pe braţul soţului ei.

— Stai puţin, spuse ea. Soţul ei îi aruncă o privire, dar era clar că femeia era cea care comanda în casă. Se uită lung la Belknap, făcând o evaluare a caracterului şi a probităţii acestuia. Apoi luă o decizie:

— Greşeşti, spuse ea. Lucia este în siguranţă. Vorbim cu ea mereu. Am vorbit cu ea chiar şi aseară.

— Unde este? întrebă Belknap.

— Asta nu ştim. Nu ne spune.

Liniile verticale de pe buza ei superioară semănau gradaţiile dese ale unei rigle.

— De ce?

— Ne-a spus că este într-un loc foarte drăguţ, interveni bărbatul cel pântecos. Dar locaţia este secretă. Nu poate să spună. Pentru că… acestea sunt condiţiile din contractul ei de angajare. *Termini di occupazione.*

Făcu o strâmbătură. Nu ştia dacă aceste cuvinte anihilaseră îngrijorarea americanul sau, dimpotrivă, o înteţiseră şi mai mult.

— Lucia este o fată deşteaptă, spuse mama ei, dar chipul ei era marcat de frică. Parcă avea cenuşă în gură. Ştie să se păzească.

Femeia încerca să-şi facă puţin curaj.

— Aţi vorbit cu ea aseară, repetă Belknap.

— Se simţea foarte bine.

Mâinile umflate ale bătrânului tremurau în timp ce şi le încrucişă în poală.

— O să aibă grijă să se păzească, spuse bătrâna, iar cuvintele ei puteau fi o sfidare sau expresia unei speranţe.

Imediat ce se află din nou afară, pe strada pavată cu piatră cubică, Belknap îi telefonă unui vechi cunoscut al său, un carabinier pe nume Gianni Mattucci. În Italia – şi în această privinţă organele de aplicare a legii nu făceau excepţie – treburile se rezolvau cu ajutorul relaţiilor şi al

prietenilor, nu pe cale oficială. Îi spuse repede lui Mattucci ce doreşte. Poate că Lucia fusese zgârcită la vorbă, aşa cum afirmau părinţii ei, dar lista telefoanelor ei avea să fie mult mai generoasă.

Vocea lui Mattucci era stringentă ca un vin de Barolo[10] şi la fel de încântătoare:

— *Piu lento!* Mai rar! Dă-mi numele şi adresa. Am să le verific în baza de date şi am să obţin codul numeric personal. După aceea mă duc cu el la registrul telefonic municipal.

— Spune-mi că nu va dura prea mult, Gianni.

— Voi, americanii, întotdeauna vă grăbiţi. Ei bine, am să fac tot posibilul, OK?

— În cazul vostru, asta înseamnă întotdeauna foarte bine, îl măguli Belknap.

— Du-te şi comandă-ţi undeva un espresso, spuse îndatoritor inspectorul italian de poliţie. Te sun eu.

Abia apucase Belknap să facă vreo câţiva paşi şi telefonul sună: era din nou Mattucci.

— Dar ştiu că te-ai descurcat repede, spuse Belknap.

— Tocmai am primit un raport referitor la adresa pe care mi-ai dat-o, spuse Mattucci. Era agitat. Un vecin spune că a auzit focuri de armă dintr-acolo. Două maşini de poliţie se îndreaptă deja spre ei. Ce se petrece aici?

Belknap rămase ca trăsnit.

— O, Hristoase! oftă el. Mă duc să văd.

— Ba nu, îl imploră Mattucci, dar Belknap închisese deja şi alerga cât îl ţineau picioarele spre apartamentul de la parter din care plecase cu numai câteva minute mai devreme. Când coti pe după colţul clădirii, auzi scrâşnet de cauciucuri şi inima începu să-i bubuie în piept. Uşa de la intrare rămăsese descuiată şi intră în camera ciuruită de gloanţe şi stropită de sânge. Fusese urmărit: nu exista altă explicaţie. Vorbise cu cei doi bătrâni despre protecţie, dar nu făcuse decât să le aducă moartea în casă.

Alt scrâşnet de cauciucuri pe piatra cubică: de astă dată, de maşini care soseau la faţa locului. Era o maşină bleumarin, cu acoperişul alb, pe care stătea scris cu caractere mari un număr. Trebuie să fie vizibil din elicopter, la fel ca şi cele trei lumini. Pe laturile maşinii se putea citi CARABINIERI scris cu litere roşii pe o bandă albă. Totul era cât se poate de real, la fel ca şi cei doi poliţişti care coborâră din vehicul şi îi ordonară imediat lui Belknap să nu se mişte.

Cu coada ochiului, Belknap mai văzu încă o maşină a poliţiei. Făcu câteva gesturi agitate în direcţia unei străzi laterale, arătând că atacatorul o luase în acea direcţie.

Apoi o rupse la fugă.

Simţea că îi ard toţi muşchii, respiraţia nu-i mai făcea faţă, în timp ce alerga cât îl ţineau picioarele, dar în zigzag, ca un iepure hăituit. Aproape că nici nu mai simţea terenul de sub pingelele de cauciuc ale pantofilor lui de piele. În câteva minute era deja în maşina lui albă, împodobită cu blazonul şi logo-ul serviciilor poştale italiene: SERVIZIO POŞTALE. Era unul dintre cele câteva vehicule pe care i le pusese la dispoziţie direcţia Operaţiuni Consulare şi, deşi Belknap nu avea nici o autorizaţie, nu-şi bătea prea mult capul cu asta. Era genul de vehicul care, de regulă, nu prea atrag atenţia. Spera că aşa se va întâmpla şi de această dată.

Cu toate acestea, când porni maşina şi privi în oglinda retrovizoare, zări o altă maşină a poliţiei, un vehicul tip jeep cu acoperişul înalt, amenajat pentru transportul deţinuţilor. Şi în aceeaşi clipă telefonul lui mobil sună din nou.

Vocea lui Mattucci era şi mai agitată ca înainte:

— Trebuie să-mi spui ce se întâmplă! zise el aproape strigând în telefon. Oamenii spun că cei doi bătrâni au fost masacraţi, iar apartamentul ciuruit de gloanţe. Şi în mod clar sunt gloanţe de provenienţă americană. Mă auzi? Din cele cu cartuşe de cupru pe care le preferi tu. *Nu* e bine deloc.

Belknap smuci brusc de volan spre dreapta, cotind în ultima secundă. În dreapta lui era un tramvai cu patru vagoane cu burdufuri de cauciuc la articulaţii lung cât o jumătate de stradă. Îl ascunse de oricine ar fi vrut să-l vadă de pe banda cealaltă.

— Gianni, doar nu-ţi închipui că…

— O să vină curând tehnicienii de la amprente. Dacă îţi găsesc amprentele pe acolo, n-am cum să te protejez. Urmă o scurtă pauză. Nu mai pot să te protejez de astă dată.

Acum Mattucci fu cel care închise telefonul.

O altă maşină de poliţie apăruse în spatele lui Belknap. Probabil că fusese zărit când se urcase în furgonetă, iar acum era prea târziu ca să mai schimbe vehiculul. Apăsă tot mai mult pe accelerator în timp ce viră prin traficul intens din Piazza san Calisto şi apoi o luă pe Viale de Trastevere, îndreptându-se spre fluviu. Maşina de poliţie din spatele lui îşi pusese în funcţiune sirena şi lumina intermitentă de pe acoperiş. Între timp, Belknap

traversase Via Indurmo şi reperase încă o maşină, un Citroen pe care scria POLIZIA de la dreapta la stânga cu litere majuscule albastre pe un fond alb. Nu mai era nici o îndoială: pe el îl vânau.

Era rău de tot.

Apăsă pedala acceleraţiei până la podea şi depăşi vehiculele care mergeau mai încet – taxiuri, motociclete, un camion de aprovizionare apoi, claxonând fără încetare, traversă pe roşu Piazza Porta Portese, făcând slalom printre benzile de circulaţie.

Scăpase de jeepul carabinierilor. Clădirile de calcar de pe stânga şi de pe dreapta lui deveniseră un mozaic de portaluri care alternau rapid cu vehiculele în mişcare; în faţa lui se deschideau porţi înguste în trafic, care se închideau în secunda următoare dacă nu trecea prin ele. Şofatul în mare viteză era cu totul altceva decât să conduci maşina în limitele vitezei legale, iar în momentul în care traversă Ponte Sublicio pe deasupra cursului verde întunecat al Tibrului, lui Belknap nu-i rămăsese altceva de făcut decât să spere că vechile reflexe se vor activa şi vor funcţiona când va avea nevoie de ele. Erau sute de modalităţi de a greşi, numai câteva de a acţiona corect. Cea de-a doua maşină de urmărire a poliţiei, Citroenul, găsi brusc un culoar liber şi se repezi în faţa lui Belknap.

Începea să se formeze o capcană.

Dacă, aşa cum părea foarte probabil, avea să apară şi o treia maşină de urmărire, şansele lui Belknap de a scăpa din încercuire vor scădea rapid. Sperase să poată intra pe magistrala rapidă, care se întindea de-a lungul Tibrului, pe cheiul înalt de cărămidă şi beton, mărginit de copaci. Dar acum această mişcare devenise prea riscantă.

Smuci brusc de volan spre dreapta, iar maşina o luă pe Lungotevere Aventino, drumul care mergea pe malul dinspre Testaccio al fluviului. Simţi cum tot trupul i se răsuceşte spre stânga, reţinut numai de centura de siguranţă a scaunului.

Mai viră strâns încă o dată, spre via Rubattino, unde erau o mulţime de cafenele şi apoi făcu un viraj larg spre Via Vespucci, de astă dată luând-o în sens greşit, împotriva traficului care venea din faţă. Ar mai fi trebuit numai să parcurgă câteva sute de metri până la autostrada de pe malul Tibrului, unde putea să cotească din nou – asta presupunând că ar fi putut evita orice ciocnire frontală pe Via Vespucci.

Claxoanele înnebunite ale zecilor de vehicule şi motociclete începură să sune disperate, în timp ce şoferii încercau să evite ciocnirea cu furgoneta

poştală care venea împotriva lor.

Mâinile lui Belknap erau ude de transpiraţie şi strângeau spasmodic volanul. Ca să evite coliziunea, Belknap trebuia să anticipeze mişcările tuturor şoferilor şi motocicliştilor. Un singur calcul greşit ar fi avut drept rezultat o coliziune frontală cu vehiculele care veneau din sens contrar.

Lumea se redusese acum la o panglică îngustă de asfalt şi o constelaţie de maşini care mişunau peste tot, fiecare dintre ele fiind o potenţială armă a morţii. Pardoseala furgonetei poştale, cu şasiul ei jos, ricoşă, scrâşni şi scăpără scântei când coborî prea repede peste terasamentul autostrăzii, dar reuşi să treacă podul următor, Ponte Palatino şi, virând încă o dată strâns spre dreapta, ajunse la Porta di Ripagrande.

Acum putea să respire, îşi spuse în sinea lui, conducând mai relaxat maşina drept, pe lângă clădirile mari anonime. Dar, când privi în oglinda retrovizoare, văzu şase maşini de poliţie. De unde apăruseră atât de repede? Apoi îşi aminti că în apropiere de Piazzale Portuense era o circă mare de poliţie. Se apropie de terasamentul din stânga al drumului, zbură pe deasupra lui şi o luă pe Clivio Portuense, una dintre străzile cu circulaţie mai rapidă din zonă. Încă odată, numai centura de siguranţă îl ajută să nu fie catapultat din maşină.

Maşinile de poliţie trecură pe lângă el, căci nu putuseră vira la timp. Scăpase de ele – cel puţin deocamdată. Continuă să rătăcească pe străzi până ajunse în via Parboni şi viră la stânga. Şi ce văzu în faţa lui? Abia dacă îşi mai auzea propriile gânduri în vacarmul claxoanelor, al sirenelor, motoarelor şi în scrâşnetul cauciucurilor.

Părea de-a dreptul imposibil! În faţa lui, la colţul cu via Bargoni, văzu o barieră. Cum de o instalaseră aşa de repede? Miji ochii şi văzu că era formată din nouă maşini de poliţie şi o capră de lemn. Ar putea încerca să treacă prin ea…

Numai că în spatele lui apăruse parcă din pământ, mugind înspăimântător, o maşină fără însemne a poliţiei municipale de la unitatea de patrulă a autostrăzilor, o Lancia echipată în mod special pentru prinderea vehiculelor de mare viteză.

Belknap apăsă pedala acceleraţiei până la fund, uitându-se la cei doi carabinieri care stăteau în picioare lângă barieră – doi bărbaţi solizi cu ochelari de soare şi braţele încrucişate pe piept. Aşteptă ca aceştia să sară într-o parte şi smuci schimbătorul de viteze, aducându-l în poziţia neutră, apucă frâna de mână şi exact în acelaşi timp trase brusc de volan spre

stânga. Maşina se aşeză perpendicular pe carosabil, iar cauciucurile Lanciei scrâşniră sălbatic când şoferul viră spre marginea drumului ca să evite coliziunea cu furgoneta poştală. Tremurând din toate încheieturile se opri turtindu-şi partea frontală de un hidrant.

Belknap dădu drumul frânei de mână, apăsă pedala acceleraţiei până la fund şi un zăngănit sonor îi spuse că, din cauza presiunii, capacele de la roţi zburaseră care încotro. În acelaşi timp, uleiul din sistemul de transmisie se încinsese şi văzu în oglinda retrovizoare norul de fum negru care ieşea din țeava lui de eşapament. Dar întoarse în direcție opusă fără să se oprească, apoi coti din nou pe Via Bargoni pe sensul invers de mers, numai că de astă dată strada era aproape goală. Blocând-o la un capăt, poliția îi făcuse un mare serviciu. O luă la stânga pe via Bezzi, porni din nou în mare viteză pe Viale di Trastevere, trecu pe lângă Autorita per la Informatica nella Pubblica Amministrazione şi scăpă definitiv de urmăritori.

Zece minute mai târziu, stătea într-o cafenea unde, în sfârşit, îşi comandase acel espresso pe care i-l recomandase Gianni Mattucci. Îşi ascunse oboseala sub masca unui turist plictisit şi îi telefonă carabinierului său.

— Acum putem sta de vorbă, spuse calm Belknap, pe un ton de conversaţie lejeră. Multe persoane urmărite se trădează uşor din caza neliniştii lor, care atrage în mod invariabil atenţia celor din jur. Belknap nu avea de gând să facă această greşeală.

— *Ma che diavolo!* Ai măcar idee de ceea ce este pe capul meu în momentul de faţă? spuse Mattucci cu o voce aproape strangulată de emoţie. Trebuie să-mi spui imediat tot ce ştii.

— Mai întâi tu! spuse Belknap.

CAPITOLUL ŞASE

— Vorbesc serios, spunea la telefon Hank Sidgwick, iar Andrea Bancroft îşi dădu seama cu un sentiment de neplăcere că era adevărat. Ţi-am spus, individul ăsta se pricepe al dracului de bine cum să cheltuiască banii.

Andrea încerca să şi-l imagineze la biroul lui. Sidgwick, un bărbat înjur de patruzeci de ani, avea toate trăsăturile caracteristice unui american sadea: ochi albaştri, păr blond, trupul unui luptător medieval, deşi ridurile adânci, accentuate şi de bronzul de pe frunte trădau o vârstă mijlocie nu tocmai măgulitoare. Mirosea întotdeauna a rufărie proaspăt spălată. Era prieten şi coleg cu ea la Grupul de Echitație de la Coventry, dar îl cunoscuse cu ani în urmă, când îi făcea curte unei prietene a ei din facultate.

— Cunoşti oameni cât se poate de interesanți, spuse ea alegându-şi cuvintele cu grijă. Îi plăcuse întotdeauna compania lui Hank şi fusese încântată când îi telefonase. Şi el, la rândul lui, era fascinat de felul în care îi povestise prima lor întâlnire. Dar acum Andrea se întreba dacă făcuse bine fiind atât de sinceră. La drept vorbind, nu promisese ea oare că va avea grijă ca lucrările fundației să rămână „privilegiate şi confidențiale”? Dar ceea ce o surprindea în mod deosebit era modul superficial în care reacționase Hank atunci când îi relatase testul la care o supusese Paul Bancroft. Soția lui Hank avea un prieten care era producător independent de filme documentare.

— Poate să bage douăzeci de milioane într-o afacere bună, îi spuse Hank. Aceasta fusese prima lui reacție. Fireşte că cineastul voia să facă un film despre artiştii care evoluau în East Village[11] şi erau angajați în diverse practici bizare de modificare corporală. Andrea aruncă o privire către uşă, manifestându-şi fără să vrea nerăbdarea. I se vorbise despre salvarea unor vieți omeneşti şi tot ce găsea Hank să-i propună era un proiect banal?

— Un pretext pentru reflecție, spuse Sidgwick pe un ton voit nepăsător, în timp ce se ridica pregătindu-se să plece.

— Da, desigur, spuse ea automat.

Oare înțelesese bine? Dar nu voia să lase să se vadă cât este de indignată. Era conştientă de faptul că putea să treacă drept snoabă în ochii altora. Dar pentru ea era foarte important ca toți ceilalți s-o considere aceeaşi Andrea din totdeauna, neschimbată de faptul că se îmbogățise peste noapte.

„Dar nu mai sunt aceeaşi, îşi spuse ea. Acesta este adevărul. Acum sunt alta.”

Da, era momentul să înceteze să se mai prefacă, decise ea. Totul era diferit acum. Aproape imediat ce închise telefonul, acesta sună din nou.

— Domnişoara Bancroft? întrebă o voce la celălalt capăt. O voce răguşită de fumător înrăit.

— Da, spuse ea, cuprinsă subit de un val de nelinişte.

— Vă sun de la Fundația Bancroft, serviciul de securitate. Voiam să ne asigurăm că sunteți la curent cu detaliile acordului de confidențialitate.

— Fireşte, spuse ea.

Îi trecu fulgerător prin minte un gând prostesc: *Era ca şi când ei ar fi ştiut.* Ca şi când ar fi tras cu urechea în mod indiscret la ce vorbise şi o sunaseră acum să-i ceară socoteală.

— Şi mai există un alt protocol de securitate şi câteva probleme adiționale. O să trimitem cât de curând pe cineva la dumneavoastră, dacă nu aveți nimic împotrivă.

— Da, desigur, spuse Andrea tot speriată, în timp ce închidea telefonul. Îşi cuprinse umerii cu brațele, de parcă i s-ar fi făcut brusc frig. Un gând mic şi neliniştitor începea să sfredelească undeva în fundul minții ei, aşa că se strădui să se gândească la altceva. Începu din nou să se plimbe – să păşească apăsat – ca într-o stare de transă, prin casa ei mică. „Bun venit în noua ta viață”, îşi spuse ea.

Dar nu intenționa să trăiască numai pentru ea. Tocmai aceasta era problema. Făcea parte dintr-un proiect incredibil – ceva cu adevărat măreț, ceva realmente important. Cel puțin aşa o asigurase Meri în.

Ce proiect ar merita atâta atenție? Erau atât de multe lucruri de făcut. Accesul la apă potabilă şi canalizare era o problemă de viață şi de moarte pentru foarte mulți, la fel erau boli precum SIDA şi malaria, malnutriția. Speciile pe cale de dispariție. Erau atât de multe provocări, atât de multe necunoscute, atât de multe cunoscute parțiale. Cum să orienteze fondurile în aşa fel încât să obțină maximum de rezultate – cel mai mare efect pentru banii investiți? Era greu, al naibii de greu, aşa este. Pentru că era nevoie să faci calcule matematice şi să gândeşti cel puțin cinci paşi înainte, aşa cum îi explicase Paul Bancroft. Douăzeci de milioane erau o sumă prea mare pentru anumite proleme, prea mică pentru altele. În timp ce prin minte i se plimbau diferite scenarii, constată că admira şi mai mult ceea ce realizase Paul Bancroft.

Se auzi o bătaie în uşă şi gândurile i se împrăştiară ca nişte rotocoale de fum. În cadrul uşii stătea un bărbat pe care nu-l cunoştea, îmbrăcat cu un costum impecabil croit, care nu reuşea să-i ascundă musculatura puternică. Arăta ca un hibrid între un bancher şi… şi o gorilă.

— Sunt de la Fundația Bancroft, spuse bărbatul.

Andrea nu era surprinsă.

— Ați cerut să vi se prezinte câteva dosare, continuă el.

Andrea observă că omul ținea o servietă într-o mână şi îşi aminti de cererea pe care o formulase cu o zi înainte. Se aşteptase să vadă un angajat de la UPS.

— A, da, desigur, spuse ea. Poftiți, intrați, vă rog.

— Şi mai trebuie să vă prezint câteva detalii legate de securitate. Sper că v-a sunat cineva mai înainte să vă anunțe că vin.

Părul lui de culoarea oțelului era pieptănat într-o parte, cu o cărare perfect trasată. Avea o față pătrată, fără nimic deosebit. Era de vârstă mijlocie, dar Andrea nu-şi putea da seama în ce deceniu al vieții lui este.

— Da, a sunat cineva, confirmă Andrea.

Bărbatul intră în încăpere, mişcându-se precum o felină în junglă. Muşchii îi jucau sub țesătura costumului. Deschise servieta şi îi întinse un teanc de dosare.

— Aveți întrebări în legătură cu procedura de la fundație? Sau la protocolul stabilit?

— Mi s-a explicat totul cu mare grijă.

— E bine de ştiut, spuse el. Aveți un tocător?

— Ca acela pentru brânză?

Bărbatul nu zâmbi deloc.

— Vă putem furniza un tocător de hârtie de înaltă performanță. În caz contrar, va trebui să vă rog să verificați ca aceste dosare, precum şi eventualele copiatoare sau fotocopii după conținutul lor să fie returnate la birourile fundației.

— Desigur.

— Aceasta este procedura. Dumneavoastră sunteți nouă, aşa că trebuie să vă amintesc condițiile acordului de confidențialitate pe care l-ați semnat.

— Uitați ce este, am lucrat în finanțe, ştiu ce înseamnă confidențialitatea.

Ochii lui îi scrutau chipul.

— Atunci veți înțelege că nu aveți voie să discutați chestiunile fundației cu persoane din afară.

— Aşa este, spuse Andrea nervoasă.
— E uşor să uitaţi.
Bărbatul îi făcu cu ochiul rostind aceste cuvinte şi nu, nu i se păruse, îi făcuse prieteneşte cu ochiul.
— Este important să nu uitaţi.
Se îndreptă spre uşă.
— Vă mulţumesc. Am să ţin minte.
Andrea se străduia să nu lase să se vadă, dar din nou se simţea timorată. Era oare posibil ca fundaţia s-o fi pus sub urmărire? Să fi ştiut despre conversaţia pe care o avusese ceva mai înainte? Oare îi puseseră microfoane prin casă?
Prostii. Totul nu era decât o prostie, imaginaţia paranoică a unei minţi neliniştite, îşi spuse ea. Dar parcă era ceva ciudat în felul în care o privea omul, un fel de familiaritate curioasă. Nu, era ea lovită de paranoia. Tocmai voia să-l întrebe dacă se mai întâlniseră vreodată, când bărbatul se opri în pragul uşii şi îi oferi explicaţia:
— Semănaţi foarte mult cu mama dumneavoastră.
Felul în care rostise aceste cuvinte îi trimise un fior rece pe şira spinării. Îi mulţumi politicos şi oficial vizitatorului ei.
— Mă scuzaţi, am uitat cum aţi spus că vă numiţi.
— N-am spus nimic, replică el scurt.
Se întoarse şi se îndreptă spre maşina care îl aştepta, când telefonul sună din nou.
Era Cindy Lewalski, o agentă imobiliară de la Cooper Brandt Group, pe care Andrea uitase deja că o sunase cu câtva timp în urmă şi acum îi întorcea apelul.
— Am înţeles că vă interesează un apartament în Manhattan, spuse femeia. O voce melodioasă, de afaceri, dar prietenoasă.
— Aşa este, răspunse Andrea. Visase întotdeauna să aibă un apartament la o mansardă din New York şi să-l repare după gustul ei, iar acum şi-l putea permite, cu douăsprezece milioane de dolari care îi aduceau un venit de 2% în contul de economii. Nu voia să se laude, dar nici nu putea păcăli pe nimeni şi nu avea de gând să facă pe martira rămânând la un trai „modest”, căci ar fi fost cea mai mare dovadă de ipocrizie. Putea face acum o ofertă pentru un loc în marele oraş, pentru ceva *cu adevărat* drăguţ.
Cindy Lewalski îşi notă informaţiile de bază referitoare la solicitarea Andrei deschizând un fişier nou în computer. Introduse specificaţiile şi

marja de preț menționate de Andrea şi ceea ce îşi dorea – dimensiunea, cartierul etc. Verifică ortografia numelui.

— Nu cumva faceți parte din familia Bancroft, din întâmplare? întrebă ea.

— Aveți numărul meu de telefon, răspunse Andrea fără nici o clipă de ezitare.

West End[12], Londra

Pentru tot restul lumii el era Lukas. Vedeta rock născută la Edinburgh folosise acest nume de scenă încă din primele zile când debutase alături de formația G7; şi era şi titlul primului dintre cele patru albume de platină pe care le înregistrase de când îşi începuse cariera de cântăreț independent. Cineva a numărat nou-născuții cu numele de Lukas şi a demonstrat că numărul acestora crescuse brusc atunci când artistul ajunsese la apogeul carierei sale. Fanii lui ştiau că se numea Hugh Burney, dar publicul larg nu avea cunoştință de numele lui adevărat. Adevărata lui identitate era Lukas.

Studioul de înregistrări, ascuns într-o clădire care aparținuse cândva Şcolii de fete de pe strada Gosfield, strălucea şi se lăuda cu dotări de ultimă oră, foarte departe de ceea ce utilizase la începutul carierei sale. Dar anumite aspecte ale meseriei rămăseseră aceleaşi. De pildă, căştile de pe urechi începeau să te mănânce după vreo douăzeci de minute. Le scoase de pe urechi, apoi le puse la loc. Producătorul lui, Jack Rawls, cântă o altă secvență a liniei başilor.

— E prea greoi, bătrâne, spuse Lukas. Tot prea greoi.

— Doar n-ai vrea să simți că zboară, protestă timid Rawls. Cântecul acesta este ca o pătură de picnic în furtună. Trebuie s-o fixezi cu un obiect greu. Ceva ca o piatră.

— Da, numai că tu ne oferi aici un bolovan. E prea mult. Simți melodia mea?

Aceasta nu era partea cea mai plăcută a meseriei. Aerul din studioul de înregistrări devenise greu – stătut – cum ar fi spus Rawls, pentru că ventilația mecanică producea zgomot. Rawls stătea în fața unui evantai întreg de sintetizatoare. În zilele noastre, linia de demarcație dintre instrumentişti şi producători era neclară, iar Rawls, care mai înainte cântase la clape, îmbina cele două roluri. Lukas dorea să realizeze un peisaj sonor

aerisit – un fundal de muzică electronică. Pe când erau studenţi la Şcoala de Artă din Ipswich, Lukas şi Rawls folosiseră magnetofoanele ca instrumente. Fâşâitul unei benzi magnetice putea fi un element sonor de mare efect. Cam aşa ceva îşi dorea Lukas şi acum.

— Ce-ar fi să încercăm în ambele feluri? spuse Rawls, pe un ton amabil, dar cu o intonaţie care lăsa să se înţeleagă că intenţionează s-o ţină pe-a lui.

— Ce-ar fi să o iei de la capăt? se strâmbă Lukas, arătându-şi zâmbetul lui vestit. Nu şi de astă dată, Jack.

Era primul lui album în ultimii doi ani şi Lukas era foarte meticulos în legătură cu fiecare detaliu. Datora acest lucru fanilor lui. Lukas nu putea să sufere cuvântul „fan”, dar nu avea ce face. Cum să-i numeşti pe oamenii care cumpărau nu numai albumele, ci şi discurile individuale? Care făceau schimb de benzi între ei? Care cunoşteau muzica lui chiar mai bine decât el însuşi?

O asistentă făcea semne de dincolo de geam: *telefonul.*

Lukas răspunse printr-un gest de refuz. Le spusese clar că nu răspunde la nici un telefon. Acum lucra. Turneul panafrican urma să înceapă în numai două săptămâni, aşa că nu mai avea mult timp pentru înregistrările din studio. Trebuia să profite la maximum de timpul care îi mai rămăsese.

Dar asistenta apăru din nou ţinând telefonul în mână şi arătând cu degetul spre el.

— O să vrei să răspunzi, silabisi ea.

Lukas îşi scoase căştile de pe urechi, se ridică în picioare şi se retrase în micul birou pe care şi-l amenajase în cealaltă parte a holului.

— Au spus da! cârâi impresarul lui, Ari Sanders.

— Ce tot îndrugi acolo?

— Optzeci la sută din casă. Madison Square Garden. Poate te miri cum de a dat Ari Sanders asemenea lovitură. Da, sigur că te minunezi! Ei bine, las-o baltă. Un magician nu-şi dezvăluie niciodată secretele.

— Eu sunt scoţian cu gândirea înceată, Ari. Trebuie să-mi explici totul pe bucăţele. N-am nici cea mai mică idee despre ce tot vorbeşti.

— OK, OK, nu pot să-ţi refuz nimic. Am prins de veste că Madison Square Garden a trebuit să anuleze gala hip-hop din cauza unor probleme legate de asigurare. Îţi vine să crezi aşa ceva? S-au trezit dintr-odată cu o gaură imensă în program. E vineri după-amiază şi la ei e întuneric, poţi să crezi una ca asta? Aşa se întâmplă când cavalerul tău credincios comite un jaf cu mână înarmată. Ca o răpire în plină zi. Îi spun managerului: Ştiu un

tip care poate să vândă toate biletele în patru zile şi e *omul meu*. Am dreptate? Dai un anunța la radio: Concert surpriză Lukas! Aşa că omul s-a înmuiat tot. Abia aşteaptă. E o noutate pentru toate ziarele, înțelegi?

— E noutate şi pentru mine, spuse Lukas circumspect.

— O, dar trebuia să acționez rapid. Îl aveam la mână. Aşa că l-am strâns cu uşa. Zic: Lukas n-a mai dat un concert live în America de multă vreme, de foarte multă vreme. Dar, dacă vrei să vină, trebuie să te porți corect cu el. Optzeci la sută din casă. Aşa i-am zis. Ticălosul a început să schelălăie şi să se jure că n-a dat niciodată mai mult de cincizeci la sută. Foarte bine, fac eu, atunci am încheiat discuția. Da' el de colo: Stai aşa. Iar eu încep să număr în gând: unu, doi, trei… şi tipul cedează. Îți vine să crezi? Tipul cedează! New York, să facem puțin zgomot pentru Lukas!

— Ascultă, Ari! spuse Lukas simțind un fior de nelinişte pe şira spinării. Nu ştiu dacă…

Ari Sanders se repezi imediat cu energia lui inepuizabilă.

— Eşti un sfânt! Un adevărat sfânt scoțian dat naibii!

Ari Sanders începu să turuie cu energia lui obişnuită. Eşti un sfânt! Un sfânt scoțian dat naibii! Toate acele concerte de binefacere pe care le-ai dat în ultimii trei ani, vreau să spun că mi se pune un nod în gât când mă gândesc. Atâția orfani şi atâtea văduve pe care le-ai ajutat! Mă simt umilit. Sunt *umilit*. Dar Cruciada Copiilor? A fost o acțiune extrem de inspirată. Aşa cum a spus revista *Times*, nimeni nu a făcut mai mult ca să atragă atenția asupra celui mai urât lucru din mijlocul nostru. O vedetă rock cu conştiință socială – adică cine şi-ar fi închipuit? Şi tocmai Lukas!

— Ei, păi…

— *Are totul o limită*. Da, sigur, orfani şi văduve, trebuie să-i iubeşti. Dar secretul vieții este echilibrul. Trebuie să-ți arăți iubirea față de mulțimile de fani ai lui Lukas de acolo. Şi trebuie să-i arăți puțină afecțiune şi micuțului Ari Sanders, care şi-a stors creierii pentru tine ca să apari pe prima pagină mereu.

— Cum adică, o reducere de douăzeci la sută nu mai înseamnă dintr-odată nimic?

— Aşa să faci, spuse Ari. Astăzi este o zi istorică. Am scris o nouă filă a istoriei pentru tine. Optzeci la sută din încasări – nici Papa nu primeşte atâta. Făcu o pauză ca să-şi tragă sufletul.

— Şi apoi, câte premii Grammy a câştigat papa?

— O să mă gândesc, spuse slab Lukas. Dar am toată seria asta de concerte de binefacere şi…

— Da şi cei din Uagadugu o să rămână cu inima zdrobită o zi întreagă. Schimbă-ți planurile. Nu poți refuza o asemenea ocazie.

— Te sun eu mai târziu.

— Iisuse Hristoase, Lukas, parcă ți-ar fi pus cineva pistolul la ceafa!

Lukas închise şi îşi dădu seama că începuse să transpire.

Câteva clipe mai târziu, telefonul lui mobil începu să sune cu soneria de ape a lui Jimi Hendrix.

— Lukas la telefon, spuse el.

Era o voce foarte cunoscută: modificată electronic, stranie şi lipsită de inflexiuni sau sentimente umane.

— Respectă planul, spuse vocea.

„Dacă şopârlele ar vorbi, aşa ar suna vocea lor", îşi spuse Lukas. Înghiți cu greu un nod. Parcă i s-ar fi pus o piatră de-a curmezişul gâtului.

— Uite ce este, spuse el, am făcut tot ce mi-ai spus…

— Avem înregistrarea video, spuse vocea.

Înregistrarea. Naiba s-o ia de înregistrare. Fata jurase că are şaptesprezece ani. De unde să ştie el că exagera cu trei ani? Ceea ce însemna că este vorba despre un viol. Un delict penal. Cu efect catastrofal asupra contractelor lui, a carierei, a reputației, a căsniciei. Lukas trebuia să-şi reamintească toate acestea. Unii muzicieni puteau trece cu nonşalanță peste astfel de dezvăluiri, mai ales cei care îşi cultivau în mod deliberat o reputație de băiat rău. Dar nu era cazul lui Lukas. Mulți erau aceia care îl acuzaseră chiar de prea multă seriozitate, spunând că făcea pe sfântul mai mult decât era cazul. S-ar fi agățat acum de cea mai mică slăbiciune. Şi dacă era dat în judecată? Parcă şi vedea titlurile din ziare: LUKAS FAȚĂ ÎN FAȚĂ CU MUZICA LUI. VEDETĂ ROCK ARESTATĂ PENTRU AGRESAREA MINORILOR. LUPTĂTORUL CRUCIADEI COPIILOR ACUZAT DE MOLESTARE SEXUALĂ A MINORILOR.

Poate că unii ar fi putut supraviețui. Dar Lukas nu era dintre aceştia.

— Foarte bine, spuse Lukas. Am înțeles.

Ceea ce îl deranja cel mai mult era rapiditatea cu care apelul telefonic urmase după conversația lui cu Ari. E clar că toate convorbirile lui erau monitorizate şi probabil că aşa era de trei ani de zile. Nu putea decât să-şi imagineze în ce măsură viața lui personală era supravegheată de aceşti

manipulatori fără chip. Se pare că nu există nici o limită în privința a ceea ce ştiau ei despre el, indiferent cine vor fi fost aceşti „ei”.

— Respectă planul, repetă vocea. Fă ceea ce trebuie.

— Ca şi când aş avea de ales, răspunse înciudat Lukas. Ca şi când aş avea fie şi cea mai mică posibilitate de opțiune.

Dubai, Emiratele Arabe Unite

Orizontul părea rupt dintr-un din cărțile lui Jules Verne. Nisipul Arabiei din care răsăriseră structuri uriaşe de sticlă şi beton, contururi ondulate ca nişte nave spațiale.

Vechile *souk*[13]-uri se înghesuiau în umbra uriaşelor mall-uri moi, ambarcațiunile tradiționale numite *dhow* şi *abra* stăteau cuibărite alături de vasele de croazieră şi şlepurile încărcate cu mărfuri. Pe străzile înguste şi înghesuite vedeai DVD playere şi maşini de karaoke expuse alături de carpete, covoare, pielărie, suvenire. Dubai era un loc unde puteai găsi orice, mai puțin o adresă poştală. Pe bulevardul Sheikh Zayed era o clădire şi undeva, pe o hartă oficială, clădirea avea un număr. Dar corespondența era distribuită în funcție de cutiile poştale, nu după numerele de pe străzi. La Aeroportul Internațional Dubai, o zonă mai mare decât tot centrul oraşului, Belknap luase un taxi şi plătise şi pentru cele trei locuri rămase libere şi pentru insistența volubilă a taximetristului.

Omul – în mod vizibil pakistanez – purta un kaffiyeh de croială locală din pânză în carouri roşu cu alb, ca o față de masă dintr-un restaurant italian de modă veche şi turuia fără încetare, încercând să-l tenteze cu o vizită într-un anumit loc. Dar trebui să repete de trei ori propunerea, pentru ca Belknap să-l poată înțelege:

— Vreți să mergeți la Parcul Acvatic Wadi?

Fireşte, era o atracție turistică, doisprezece acri de căi navigabile şi, fără îndoială, şoferul primea un anumit bonus pentru fiecare client pe care îl aducea acolo.

Între dogoarea de furnal încins şi strălucirea orbitoare a soarelui de deasupra capului Belknap avea senzația că ajunsese pe o planetă unde nu exista viață în mod natural şi trebuia să se mişte dintr-o capsulă cu oxigen în alta. Fireşte, cea mai mare parte a suprastructurii din Dubai avea drept scop crearea unui mediu în întregime artificial: o oază de freon, oțel şi sticlă

granulată. În funcție de ceea ce căutai, îl vedeai ca pe un loc plin cu semne de bun venit! Sau cu o mie de porți încuiate.

La Roma, Gianni Mattucci îi dăduse adresa corespunzătoare numărului de la care sunase tânăra italiancă. La Dubai, Belknap aflase că nu este adresa unei locuințe sau a unui hotel, ci a unui oficiu poştal comercial, care se ocupa de distribuția corespondenței la hotelurile elegante de pe faleză. Dacă nu ar fi fost sub azuriul blând al Golfului, ar fi putut crede că este la Las Vegas în plină vară. Aceeaşi revărsare de opulență şi lux, acelaşi modernism extravagant al construcțiilor, lăcomia nemăsurată a omului transpusă în arhitectură. Totuşi, în aşezările tradiționale din apropiere erau bărbați cuvioşi slujitori ai *Coranului,* care doreau să stabilească o *ummah*[14] globală şi să desființeze ceea ce considerau ei că este imperiul american. Dubaiul exista pentru delectarea străinilor într-o țară aridă care nu visa la altceva decât cum să-i umilească. Seninătatea pe care o dobândeau aici era la fel de pieritoare ca un curcubeu.

— Nu vreau nici un parc acvatic, mormăi Belknap spre şoferul care se pregătea să-i sugereze altă atracție turistică. Nici croazieră şi cină în Dubai, nici partidă de golf în deşert. Nu! *Nimic!*

— Dar *Sahib*[15]...

— Şi nu mă mai lua pe mine cu Sahib, că nu sunt vreun personaj din romanele lui Kipling[16].

Taximetristul opri bosumflat în fața micului birou poştal de triere a corespondenței. Belknap coborî din maşină, fu lovit în față de un val de căldură şi se retrase instinctiv înapoi.

— Aşteaptă aici, îi spuse el şoferului şi îi dădu un teanc de dirhami roz şi bleu, moneda din Emirate.

— Primesc şi dolari, spuse şoferul plin de speranță.

— Cred şi eu. Nu pentru asta există Dubaiul?

Pe chipul şoferului trecu o umbră, iar Belknap îşi aminti de un proverb arab: niciodată să nu vrei să afli ce gândeşte cămila despre omul care o mână.

— O să aştept, spuse omul.

Localul era văruit în alb, arăta ca o cutie de beton şi nu avea nici o fereastră, în afară de vitrina cu gratii dinspre stradă. Făcea parte din infrastructură, nu din suprastructură: era una dintre acele clădiri care nu erau destinate ochilor publicului. Primea corespondență destinată multor cutii poştale separate şi distribuia scrisorile de-a lungul aleilor din spatele

blocurilor luxoase ca nişte palate ale lui Gargantua înşirate de-a lungul plajei.

Belknap îşi punea multe speranţe în aerul lui oficial, în costumul tropical neşifonat şi cămaşa albă. Îşi dădu seama imediat de cum intră că biroul nu era pregătit să primească vizitatori. Nu exista recepţioner, nimeni nu stătea în spatele biroului de la intrare. Era numai un vestibul, cu pardoseală din parchet laminat, de genul celui folosit acolo unde nu se utilizau maşini grele, care se deschidea spre un spaţiu amplu, unde lucrătorii sortau corespondenţa şi o puneau în coşuri mari de plasă. La o primă vedere, păreau să fie filipinezi: Belknap avu nevoie de câteva clipe ca să-şi dea seama cine este managerul: era un bărbat gras, un localnic, după cum se părea. Ţinea un trabuc neaprins între degetele ca nişte crenvurşti şi stătea pe un scaun înalt într-un colţ, cu un dosar pe genunchi. Unghiile grăsanului străluceau în lumina fluorescentă a plafonierei; erau manichiurate, probabil şi acoperite cu un strat de ojă. Pe degetele lui grăsune se vedeau mai multe inele masive, ca faldurile de la gâtul cormoranilor chinezeşti.

Belknap voia să profite de această ciudăţenie. Duse mobilul la ureche, prefăcându-se că încheie o conversaţie oficială.

— Perfect, domnule inspector. Apreciem ajutorul dumneavoastră şi vă rog să-i transmiteţi toate cele de cuviinţă domnului guvernator adjunct. Nu credem că vor fi probleme aici. La revedere!

Apoi făcu un gest oficial cu mâna şi îl chemă la el pe arabul cel gras. Avea de gând să obţină ceea ce doreşte nu prefăcându-se că este unul de-al lor, ci subliniind faptul că este străin. Va fi americanul nerăbdător, agentul guvernamental care se aşteaptă ca toţi străinii să fie la dispoziţia lui, căci privilegiile lui extrateritoriale sunt pavate cu sute de tratate obscure şi acorduri bilaterale.

Managerul alergă spre el cu o privire între servilism şi enervare.

— Sunt agentul Belknap, rosti americanul şi îi arătă solemn permisul de conducere din Virginia, ca şi când ar fi fost chiar cheile oraşului.

Arabul se prefăcu că îl examinează, apoi îl înapoie.

— Înţeleg, spuse el, luându-şi un aer de om responsabil şi eficient.

— Lucrez la DEA[17], după cum vezi, continuă Belknap. Avem o solicitare de sprijin.

— Fireşte, spuse managerul, iar Belknap ar fi putut să jure că se gândea dacă nu e cazul să-şi cheme superiorul.

— Cutia poştală 11 417, anunţă Belknap, ca un om care nu are timp de pierdut. Spune-mi unde este locaţia corespunzătoare.

Figura lui Belknap era austeră, nu spusese „te rog”, nu rostise nici un fel de scuze sau de alte politeţuri. Abordarea aceasta atât de directă îl plasa imediat deasupra oricăror suspiciuni. Nu şovăia, nu apela la bunăvoinţa omului, ca cineva care cere informaţii pe care nu este îndreptăţit să le aibă. Nu exista nici un indiciu că arabul ar avea dreptul să decidă dacă să îndeplinească sau nu această cerere. Dimpotrivă. Belknap îi cerea ceva ce ţinea de competenţa lui. Managerul se simţi imediat uşurat şi eliberat de orice îngrijorare. Nu putea lua o decizie greşită, pentru că nu i se ceruse să ia nici o decizie.

— Ah, făcu omul, care se trezise în faţa unei întrebări uşoare, atunci când se temea de ceva foarte greu. Asta este la Hotel Palace. Cam la doi kilometri dincolo de sensul giratoriu Al-Klialeej.

Omul flutură din mână şi Belknap înţelese că îi descria forma aparte a hotelului, un fel de balenă de sticlă cu un turn central ca o fântână arteziană.

— Asta este tot ce doream să ştiu, spuse Belknap. Managerul arăta aproape uşurat: Asta e tot?

În timp ce se întorcea la taxi, Belknap observă că managerul se uita după el din uşă şi păru mirat să vadă maşina bej. Fără îndoială că se aştepta la un vehicul mai oficial. Dar era puţin probabil să discute despre această întâmplare cu cineva. Dacă cumva făcuse o greşeală, era mai bine să n-o ştie nimeni.

— Acum merge la Parcul Acvatic Wadi? încercă şoferul.

— Acum mergem la Hotel Palace, i-o reteză Belknap.

— Foarte bine, spuse şoferul. O să vă distraţi cu balena, spuse el şi zâmbi larg, dezvelindu-şi lipsurile din dantura cafenie.

Şoferul o luă pe o scurtătură printr-o piaţă de peşte, unde nişte muncitori imigranţi îmbrăcaţi în bleu turcoaz eviscerau peşti cu o regularitate de metronom şi apoi o luă pe Sheikh Zayed Road, mărginită de edificii enorme strălucitoare, numai monştri uriaşi de sticlă şi oţel. Palace era unul dintre edificiile cele mai recente şi mai deosebite ca formă. Taxiul se opri la o oarecare distanţă pentru a păstra discreţia, iar Belknap păşi în holul hotelului ca un om cu o misiune clară.

Şi acum? Hotel Palace probabil că avea peste şapte sute de camere. Apelul tinerei italience fusese direcţionat printr-o centrală şi hotelul avea, fără îndoială, un registru al apelurilor. Numai că managerii de la Palace vor

fi mult mai precauți decât grăsanul de la poştă. Aceştia ştiau cum să se poarte cu vizitatorii, erau preocupați de reputația de discreție a hotelului, ştiau ce pot şi ce nu pot cere autoritățile de la ei.

Intră în hol, se uită de jur împrejur şi măsură rapid locul din ochi. În centru era un mare spațiu liber în care fusese instalat un acvariu cu geamuri bleu. În loc de creaturi marine exotice, în acvariu se afla o femeie îmbrăcată în sirenă care înota în cercuri în ritmul unei muzici gen New Age; mişcările ei disciplinate voiau să pară leneşe şi fără țintă. Din când în când, respira printr-un tub învelit în iarbă de marc. Dacă un musulman ar fi intrat în acest hol, această scenă i-ar fi confirmat bănuielile cele mai rele despre decadența lumii occidentale. Dar acest lucru era foarte puțin probabil. În lumea modernă, distanța nu se măsoară în mile sau kilometri, ci în unități de depărtare socială. Enclava aparținea unei lumi care includea Cap d'Antibes, East Hampton, Positano şi Mustique. Aceştia erau adevărații ei vecini. O enclavă pentru Palace Hotel nu avea nimic comun cu teritoriul geopolitic cunoscut sub numele de Orientul Mijlociu, cu excepția locației geografice absolut întâmplătoare. Clădirea fusese proiectată de o echipă de arhitecți din Londra, Paris şi New York; restaurantul era gestionat de un bucătar spaniol cu reputație internațională. Până şi funcționarii de la recepție erau britanici, deşi vorbeau principalele limbi europene.

Belknap se aşeză într-un colț al holului, pe un scaun tapițat cu piele bleumarin şi dădu un telefon de la mobil, unul adevărat de astă dată. Legătura se stabili în câteva clipe. Îşi mai amintea de vremurile când convorbirile internaționale era bruiate şi distorsionate de fâşâituri şi păcănituri, de parcă auzeai curenții de apă pe care îi străbătea cablul transoceanic. În zilele noastre, semnalul de la un capăt la altul al planetei era limpede precum cristalul, mult mai clar decât în cazul unei convorbiri între două cartiere din Lagos. Recunoscu imediat vocea lui Matt Gomes de cum răspunse la telefon şi acesta, la rândul lui, ştiu imediat cine îl cheamă.

— Umblă vorba că te-ai luat la ceartă rău de tot cu Wild Bill Garrison. Când se întâmplă aşa ceva, toți avem impresia că vine o furtună şi va începe să plouă.

— Oricui îi prinde bine din când în când puțină ploaie, răspunse Belknap. Aşa cum spune Pat Boone.

— Pat Boone? Dar ce zici de Ink Spots, frățioare?

— Am nevoie de un serviciu, drăgălaşule, spuse Belknap scanând cu privirile holul hotelului. În interiorul acvariului uriaş, sirena continua să

descrie cercuri leneşe, calculând în minte cât câştigă pe oră. Zâmbetul ei fermecător începuse să arate cam forțat.

— Toate apelurile telefonice pot fi monitorizate pentru asigurarea calității, spuse Gomes, atrăgându-i astfel atenția să vorbească cu grijă.

— Ştii oare câți ani de înregistrări am acumulat deja? Înregistrarea este floare la ureche, pentru că se face automat. Dar, când e vorba de ascultare, se schimbă situația, căci nimeni nu are atâtea ore la dispoziție. Îmi asum riscul că nimeni nu se interesează în mod special de tine.

— Riscul tău sau riscul meu? Când mă gândesc la tine, simt că se dezlănțuie o nouă aversă de ploaie.

— Trebuie să faci exact ceea ce a făcut şi Pat Boone. Adică să mă acoperi.

— Dar poți să mă asiguri că asta rezultă dintr-o operațiune autorizată oficial? În vocea lui Gomes se simțea o ezitare.

— Mi-ai luat vorbele din gură, spuse Belknap. Apoi îi spuse lui Gomes ce dorea acesta să audă. Cât despre ceea ce îi datora, tânărului ofițer nu era nevoie să i se mai amintească.

În toate lanțurile internaționale de hoteluri exista întotdeauna o persoană care servea drept facilitator al agenției americane de spionaj atunci când era nevoie de servicii speciale. Prin natura lor, hotelurile de lux ofereau locuință temporară unor zeci de mii de călători printre care uneori se ascundeau criminali sau terorişti, în schimbul informațiilor despre aceştia, CIA oferea câteodată marilor hoteluri informații de bază, făcea verificări ale unor persoane, le alerta cu privire la anumite riscuri majore pentru securitatea oaspeților.

Gomes nu telefonă direct la Hotel Palace; sună pe cineva de la sediul din Chicago al holdingului de care ținea hotelul Palace. Cinci minute mai târziu, celularul lui Belknap, pus pe silențios, începu să vibreze. Era Gomes care îi transmitea numele managerului adjunct cu care se luase legătura şi căruia i se transmisese că trebuie să-i acorde tot sprijinul necesar agentului Belknap.

Şi acesta aşa şi făcu. Se numea Ibrahim Hafez, era un bărbat scund, bine educat, înjur de treizeci de ani, probabil fiul unui atelier care gestiona alt loc de plăcere din emirate. Nu era nici deosebit de impresionat, nici plictisit de prezența americanului. Stătură de vorbă într-un mic birou, retras din circuitul oaspeților. Era o încăpere mică şi ordonată, cu teancuri de plicuri şi două fotografii, fireşte soția lui Hafez şi fiica acestuia. Soția lui era zveltă,

avea ochi negri luminoşi şi zâmbea către aparatul de fotografiat cu o expresie uimită şi crispată în acelaşi timp. Pentru managerul adjunct era o imagine menită să-i atragă în permanență atenția asupra a ceea ce este real într-o lume a simulacrelor.

Hafez se aşeză la computer şi tastă numerele de la Roma. Câteva clipe mai târziu, pe ecran apărură rezultatele căutării. Numărul respectiv fusese apelat de şase ori.

— Poți să-mi spui din ce cameră au fost date aceste telefoane? Fata le-a spus părinților ei că este „într-un loc drăguț”, ceea ce, oricum ai lua-o, era un eufemism.

— O cameră? Managerul adjunct clătină din cap.

— Păi cum…

— De fiecare dată a fost altă cameră. Indică o coloană de numere cu capătul pixului.

Cum era posibil aşa ceva?

— Adică oaspetele a locuit în mai multe camere?

Managerul se uită la el ca şi când ar fi fost greu de cap. Clătină uşor din cap. Apăsă pe câteva numere de camere, deschise fişierele acestora unde erau înregistrate numele fiecărui oaspete şi durata şederii. Erau nume diferite şi toate erau nume de bărbați.

— Atunci vrei să spuneți că…

— Dar *dumneata* ce crezi?

Era o afirmație şi nu tocmai politicoasă. Lucia Zingaretti lucra ca prostituată sau „escort lady” – şi, ținând seama de faptul că era la Palace, cu tarif mare… Dacă mai dădea din când în când câte un telefon din camerele oaspeților pe care îi vizita – probabil în timp ce era la baie era puțin probabil că vreunul dintre clienți să protesteze că i s-a încărcat nota telefonică.

— Poți să-mi dai numele fetelor care lucrează aici?

Hafez se uită fix la el.

— Probabil că glumeşti. Hotel Palace nu încurajează o astfel de activitate. Cum aş putea să am eu cunoştință de ea?

— Vrei să spui că te faci că nu vezi?

— Nu văd nimic. Occidentali bogați vin aici să joace. Noi încercăm să le facem pe plac în toate felurile posibile. Ai observat că în acvariul din lobby avem o *sharmuta* care înoată toată ziua.

Sharmuta însemna în arabă curvă sau târfa, iar Hafez aproape că scuipă cuvântul cu un dezgust nedisimulat. Profesia lui îi cerea să satisfacă toate gusturile şi capriciile oaspeţilor, dar nu pretindea că este de acord cu ele. Observă că Belknap se uita la fotografia soţiei lui şi cu o mişcare lină aşeză poza cu faţa în jos. Nu se punea problema că se simţise ofensat: dar chipul fără văl a soţiei lui nu trebuia văzut de străini. Belknap înţelese dintr-odată de ce avea acea expresie crispată în fotografie. Femeia aceasta nu apărea niciodată în public fără văl pe faţă. Expunerii feţei în întregime şi a părului însemna încălcarea unei convenienţe, aşa cum ar fi fost o fotografie nud, atât din partea ei, cât şi a lui.

— Vă spălăm cearşafurile murdare şi closetele şi resturile murdare de la femeile voastre care sunt la ciclu, da, facem toate aceste lucruri şi chiar zâmbim. Dar să nu ne ceri să ne şi desfătăm cu ele. Acordă-ne măcar atâta simţ al demnităţii.

— Mulţumesc pentru *fatwa*[18]. Dar am nevoie de nume.

— Nu am nici un nume.

— Atunci numele cuiva care are alte nume. Eşti profesionist, Ibrahim. Sunt convins că nu se mişcă nimic în acest loc fără ştirea dumitale.

Hafez oftă.

— Este un comisionar care trebuie să ştie. Făcu un interior cu cinci cifre la telefonul de pe consola sa.

— Conrad, spuse el. Să vină la birou.

Nu-şi ascundea dezgustul nici de astă dată. Fără îndoială că acest Conrad era unul dintre angajaţii străini care îi fuseseră băgaţi pe gât de proprietarii occidentali. Era clar că Hafez îl plasează în aceeaşi categorie cu cearşafurile murdare şi tampoanele de menstruaţie uzate. La telefonul de pe consolă se auzi o voce cu accent irlandez.

— Vino imediat aici.

Conrad era un tânăr cu dimensiuni de jocheu, cu păr roşu şi cârlionţat şi un zâmbet mult prea servil.

— Bună, Bram! îi spuse el lui Hafez, schiţând un gest de salut cu mâna la şapca pe care scria Palace Hotel.

Hafez nu catadicsi să răspundă.

— Ai să răspunzi la întrebările acestui om, îi spuse el pe un ton sever. Vă las împreună.

Se înclină scurt şi ieşi.

Zâmbetul lui Conrad dispărea şi reapărea cu o rapiditate derutantă în timp ce Belknap îl chestiona, iar expresia chipului lui trecea de la uimită şi plină de solicitudine la conspirativă şi lascivă, toate la fel de supărătoare din punctul de vedere al lui Belknap.

— Aşadar, ce fel de demoazelă cauţi, prietene? întrebă el.

— O italiancă, spuse Belknap. Tânără. Brunetă.

— Măi, măi, spuse Conrad. Dar ştiu că ai gusturi. Iată un om care ştie ce vrea. Meriţi tot respectul pentru asta.

Nu ştia însă ce rol juca aici Hafez.

— Ştii vreuna care s-ar potrivi descrierii?

— Păi, făcu Conrad calculând în minte. La drept vorbind, am exact ceea ce căutaţi.

— Şi când pot s-o văd?

Conrad aruncă o privire către ceasul de la mână.

— Cât de curând spuse el.

— Într-o oră?

— Să văd ce pot aranja. O să mă gândesc. Dacă vreţi să organizaţi o petrecere, apropo, poate vreţi ceva deosebit. Ecstasy, blow, sensimilla, indiferent ce-ar fi, numai să-mi spuneţi.

— Este în hotel acum?

— Dar de ce mă întrebaţi aşa ceva? spuse Conrad, făcând cu ochiul. Răspunsul era evident da.

— Ce număr de cameră?

— Dacă vreţi o partidă în trei…

Belknap făcu un pas către micuţul irlandez şi îl înşfăcă de guler, ridicându-l câţiva centimetri în aer. Îşi apropie faţa mult de a lui Conrad.

— Spune-mi nenorocitul de număr! se stropşi el. Sau te dau pe mâna egiptenilor să te interogheze. Pricepi?

— Naiba să mă ia! Conrad roşi brusc, începând să înţeleagă că intrase în bucluc până peste cap.

— Dacă vrei să te pui de-a curmezişul unei investigaţii internaţionale, ţi-aş sugera să-ţi păzeşti bine spatele. Iar când prietenii noştri egipteni îţi vor oferi drept opţiune electrozii scrotali, să spui da, căci alternativa este mult mai cumplită.

— Paisprezece-cincizeci, domnule. Etajul paisprezece, chiar la stânga de la lifturile principale. Tot ce vă rog este să nu mă amestecaţi în chestia asta.

— Ai de gând să le dai telefon şi să-i avertizezi?

— După ce mi-aţi spus despre electrozii scrotali? Nu prea cred.

Un mic hohot de râs forţat voia să exprime nonşalanţă, dar reuşea să redea exact contrariul.

— Au fost cuvinte magice. O imagine foarte convingătoare.

Belknap întinse mâna.

— Cheia universală, ceru el.

Băiatul îi întinse cam fără să vrea cardul lui, apoi se înclină uşor, în felul specific profesiei lui, ca şi când ar fi aşteptat un bacşiş.

— Electrozi scrotali, scrâşni din dinţi Belknap când trecu pe lângă el.

Patru minute mai târziu, se afla în faţa camerei 1450, la o distanţă de două treimi de coridor faţă de tumul central al hotelului. Se opri în faţa uşii, dar nu auzea nimic. Hotelul Palace era o construcţie solidă, la care se folosiseră materiale de cea mai bună calitate. Puse cardul în fanta încuietorii, ledul deveni verde şi răsuci mânerul. De cealaltă parte a uşii o va găsi pe Lucia Zingaretti: singurul lui fir. „Rezistă, Jared", se rugă el în gând. „Sosesc îndată."

Andrea Bancroft intenţionase să-şi ia lucrurile din biroul ei de la Conventry Equity Group, dar când se aşeză în faţa lui, îi veni în minte altă idee. Resursele biroului ar fi putut să-i fie de folos. Colegilor le părea rău că pleacă; nu i-ar fi luat în nume de rău că îşi petrece ultimele zile aşa cum îşi doreşte.

Şi mai era încă ceva. Îi tot revenea în minte ceea ce îi spusese vizitatorul ei fără nume: semeni foarte mult cu mama dumitale. Ce voise să spună cu asta? Era chinuită de tot felul de bănuieli? Poate că era un fel reacţie întârziată la moartea mamei ei, la modul neaşteptat în care intrase în posesia moştenirii Bancroft, poate că da, dar nu, nu era asta, devenea isterică. Ea nu era aşa. Numai că nici ea nu mai ştia sigur ce fel de om este.

„Eşti profesionistă. Fă ceea ce ai fost învăţată să faci." Fundaţia era în ultimă instanţă o organizaţie – o corporaţie nonprofit – şi avea experienţă în verificarea bazelor legale ale corporaţiilor, scotocind pe sub asigurările strălucitoare din broşurile lor de reclamă şi din comunicatele de presă. Ar fi putut să cerceteze chiar ea mai de aproape Bancroft Foundation.

Aşezată în faţa computerului de pe biroul ei, trecu prin mai multe baze de date. O entitate nonprofit înregistrată în Statele Unite – chiar şi una privată ca Bancroft – trebuie să respecte diverse statute şi regulamente; dosarele federale obligatorii includeau aprobarea iniţială de înfiinţare, statutul,

codurile personale de identificare ale salariaților în cazul posturilor superioare.

După ce examină timp de două ore documentele digitale, Andrea ajunse la concluzia că Fundația era – cel puțin oficial – un complex de entități încorporate separat. Era Bancroft Imobiliare, Trustul Filantropic Bancroft, Fondul Familial Bancroft şi altele. Fondurile treceau prin ele ca prin conductele şi supapele de alimentare ale unui mecanism.

În jurul ei toții colegii – *foştii colegi,* se corectă ea – lucrau de zor la computerele lor. Parcă erau nişte marionete, ceea ce nu observase mai înainte; aşezați la birouri, alergând cu degetele pe tastaturi, vorbind la telefon, făceau sute de sarcini prin trei sau patru mişcări de bază care se repetau la nesfârşit cât era ziua de lungă.

„Prin ce sunt eu oare diferită?" se întrebă ea. Şi eu fac acelaşi lucru. „Mă simt altfel pe dinăuntru, asta este tot. Ai alt sentiment atunci când ştii că ceea ce faci are cu adevărat importanță."

Telefonul ei sună şi o smulse din reverie.

— Bună, fetițo! Vocea baritonală a lui Brent Farley era acordată în tonalitatea cea mai plăcută. Eu sunt.

Andrea îi răspunse pe un ton cu o uscăciune de tundră.

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Cât timp ai? răspunse el blând. Uite ce este, nu pot să sufăr modul în care ne-am despărțit. Trebuie să stăm de vorbă, de acord?

— În legătură cu ce anume?

Îi venea uimitor de uşor să mențină acest ton de gheață.

— Ei, nu mai fi aşa, Andrea. Uite, am două bilete pentru noi la…

— Sunt curioasă, îl întrerupse ea, ce ți-a venit să mă suni aşa, fără nici un motiv? Şi de ce tocmai acum?

— De ce… păi… de ce te sun? se bâlbâi el. Fără nici un motiv special, minți el.

În acea clipă, Andrea înțelese. Prinsese de veste.

— Doar aşa, cum spuneam, simțeam nevoia să mai stăm de vorbă. Dar, oricum ar fi, trebuie să vorbim.

Pentru că dintr-odată fătuca neinteresantă dobândise o valoare mult mai mare decât eşti tu în stare să realizezi vreodată?

— Trebuia să vorbim, răspunse ea calm. Şi slavă Domnului, tocmai am terminat de vorbit. La revedere, Brent! Te rog să nu mă mai suni.

Andrea închise telefonul simţindu-se răzbunată, emoţionată şi, lucru curios, obosită.

Se duse spre automatul de cafea, îi făcu semn cu mâna lui Walter Sachs, gurul tehnic al firmei, care părea să fie în mijlocul unei dispute cu unul dintre asistenţi în legătură cu un baton de granola. Era un tip formidabil de talentat, dar şi exemplul clasic ale celui care nu realizează mare lucru în viaţă. În mod ciudat, Sachs era foarte mulţumit de ceea ce făcea şi îi era absolut indiferent cum îşi câştiga traiul; îşi făcea treaba bine, dar îl solicita mult sub capacităţile lui.

— Hei, Walt, spuse ea. Lucrezi din greu sau abia dacă munceşti?

Walt întoarse spre era capul lui lunguieţ, dreptunghiular şi clipi repede, ca şi când i s-ar fi prins ceva în lentilele de contact.

— Pot să conduc sistemele de aici şi prin somn şi cu mâna stângă sau, dacă stau să mă gândesc mai bine, cum mâna stângă adormită. Iar „sau” are aici valoare inclusivă, nu exclusivă. Afirmaţia mea cea mai fermă este că mâna atârnată în suspendare liberă a lui Walt Sachs adormit ar fi suficientă pentru ceea ce fac eu aici. Scuză-mă, Andrea, mă simt foarte aiurea astăzi. Cred că am făcut intoxicaţie cu batoanele de granola. Îţi dai seama că batoanele de granola sunt vectori esenţiali pentru siropul de grâu? Ştii cât de multe produse de la supermarket sunt în esenţă conducte pentru sirop? Gândeşte-te, de pildă, la ketchup, spuse el şi clipi din nou, cu o mişcare ca de ştergător de parbriz.

— La revedere, Walt! spuse Andrea şi se întoarse la biroul ei cu paharul de plastic plin cu cafea.

Mai descărcă şi alte documente, alte fişiere digitale. Complexitatea de fagure a structurii fundaţiei era o adevărată provocare intelectuală. Încercă să depisteze mici iregularităţi sau un tipar mai amplu. În timp ce răsfoia dosarele federale din ultimul deceniu, fu uimită să descopere că printre ofiţerii fundaţiei principale fusese cândva şi mama ei, Laura Parry Bancroft.

Era uluită. Cum se poate ca mama ei, care era atât de puţin preocupată de tot ceea ce avea legătură cu familia soţului ei, să fi fost cândva ofiţer al fundaţiei? Andrea se uită cu mai multă atenţie la document şi observă ceva încă şi mai ciudat. Mama ei demisionase din această funcţie exact cu o zi înainte de accidentul de maşină în care îşi pierduse viaţa.

Dubai, Emiratele Arabe Unite

Într-un colț al încăperii cufundate în întuneric era un bărbat aşezat pe un fotoliu tapițat cu catifea albastră. Deasupra bărbatului şedea o femeie tânără şi suplă. Auzind sunetul uşii care se închisese în urma lui Belknap, bărbatul – care avea în jur de şaizeci de ani, era ras în cap şi înroşit de soare, avea păr blond aproape alb pe piept şi pectorali căzuți – se ridică cu o smucitură şi o aruncă jos pe femeie.

— Fata este acum sub o altă autoritate de management, mormăi Belknap.

— Ce naiba înseamnă asta? Bărbatul vorbea cu accent suedez. Presupuse că fusese atras într-o capcană, că târfa era înțeleasă cu intrusul. Era o presupunere firească pentru un om umblat prin lume, care ştia ce înseamnă comerțul sexual şi nu-şi făcea nici un fel de iluzii cu privire la limitele josniciei umane.

— Ieşi dracului din…

— De ce nu mă dai afară? îl întrerupse Belknap.

Bărbatul mai în vârstă îl evalua rapid pe oponentul său. Era om de afaceri şi era obişnuit să-şi evalueze rapid şansele şi apoi să acționeze în consecință. Luă rapid o decizie, îşi înşfacă portofelul şi câteva obiecte de îmbrăcăminte şi țâşni afară din cameră.

— Nu mai vezi nici un euro de la mine! sâsâi el spre fata care nu mai era întinsă pe pardoseală, ci îşi pusese un halat de mătase şi stătea în picioare cu brațele încrucişate.

— Lucia Zingaretti? întrebă el.

Pe chipul fetei se aşternu o expresie de şoc. Ştia că n-ar fi avut nici un sens să nege.

— Cine eşti dumneata? întrebă ea cu un accent italian gutural.

Belknap ignoră întrebarea ei.

— Părinții tăi habar nu au de asta, aşa e?

— Ce ştii dumneata despre părinții mei?

— Am vorbit cu ei ieri. Erau îngrijorați din pricina ta.

— Ai vorbit cu ei!

— Aşa cum ai vorbit şi tu. Numai că tu le-ai îndrugat o mulțime de minciuni. Nu eşti exact fiica pe care şi-o imaginează ei.

— Ce ştii dumneata despre ei sau despre mine?

— Sunt oameni buni, oameni încrezători. Genul de oameni de care poți să profiți.

— Cum *îndrăzneşti* să mă judeci! se răsti italianca. Ceea ce fac, fac pentru ei!

— Inclusiv faptul că l-ai ucis pe Khalil Ansari?

Fata păli. Se lăsă să alunece uşor pe fotoliul de catifea şi spuse încet:

— Mi-au promis o sumă mare de bani. Părinţii mei s-au trudit toată viaţa şi ce pot să-şi permită acum? Spunea că, dacă am să fac ce îmi cer ei, am să-i pot ţine în lux tot restul vieţii lor.

— Ei?

— Ei, repetă sfidător fata.

— Şi ai trăi şi tu la fel, fără îndoială. Şi până la urmă unde te-au dus?

— Nu într-un loc ca acesta, spuse fata calm. Nu aşa cum au promis. Nu într-un loc potrivit pentru oameni. Într-un loc ca pentru animale.

Părea furioasă că nu-şi ţinuseră promisiunea. Dar Belknap era şi mai uimit că o mai lăsaseră în viaţă. De ce erau aşa de sigur că va păstra tăcerea?

— A fost o surpriză? întrebă el blând.

Fata încuviinţă dând din cap în tăcere.

— Când m-au adus la Dubai, au spus că este numai pentru un timp, până se mai potolesc lucrurile. Să mă dau un timp la fund. Pentru siguranţa mea. Apoi, când am venit aici, mi-au spus că trebuie să lucrez. Că trebuie să-mi plătesc întreţinerea. Altfel mă aruncă pe stradă sau mă ucid. Nu aveam bani, nu aveam documente.

— Erai prizonieră.

— După o zi, m-au scos din hotel, m-au dus într-un… *magazzino*… un depozit la periferia Dubaiului. Au spus că trebuie să fac asta. Clienţii nu trebuie să se plângă niciodată. Altfel…

Vocea i se frânse. Era o victimă a sclaviei sexuale, care încerca să-şi reprime sentimentul de degradare pe care fusese silită s-o accepte.

— Dar au spus că peste un an am să fiu liberă. După un an, aşa au spus, Lucia îşi scria propriul bilet. E aranjată pentru toată viaţa. Noi toţi.

— Adică tu şi părinţii tăi, spuse Belknap. Aranjaţi pe viaţă, aşa ţi-au spus. Şi tu i-ai crezut?

— De ce să nu-i cred? întrebă sfidătoare italianca. Şi ce altceva era să cred.

— Când te-au pus să-l otrăveşti pe Ansari, nu ţi-au spus că ai să devii târfa de rang înalt, nu-i aşa?

Tăcerea ei ţinea loc de răspuns afirmativ.

— Te-au mințit o dată. Chiar crezi că nu o să te mintă din nou?

Lucia Zingaretti nu spuse nimic, dar Belknap vedea expresia de încordare de pe chipul ei. Îşi imagina uşor ce se întâmplase. Era un fenomen frecvent în astfel de organizații. Fiecare membru îşi avea nevoile sale. La Dubai, frumusețea fetei putea avea mare valoare pentru furnizorii de servicii sexuale pentru vizitatori. Şi, în plus, era o simplă servitoare. Mulți arabi era înclinați să creadă că astfel de fete erau oricum *sharmuta.* Şi nici nu putea să negocieze, aşa cum recunoştea ea însăşi. Ştiau ce făcuse. Fapta ei nu-i făcea pe ei datori față de ea, aşa cum îşi imaginase, ci o punea pe ea la cheremul lor.

— Şi tot îi mai protejezi, chiar pe oamenii care te-au silit să duci această viață degradantă.

— Nu eşti dumneata în măsură să stabileşti ce este *degradazione!* strigă Lucia Zingaretti şi sări în picioare. Nu ai dreptul!

— Spune-mi cine sunt, insistă Belknap.

— N-ai dreptul să te amesteci!

— Spune-mi cine sunt, repetă el pe un ton mai insistent.

— Ca să trec din ghearele lor într-ale tale? Prefer să risc aşa. Da, prefer să risc să rămân aici, mulțumesc foarte mult.

— La naiba, Lucia…

— Ce trebuie să fac ca să pleci de aici? Vocea fetei era răguşită, mânioasă. Ce pot să-ți ofer?

Scutură din umeri şi halatul de mătase alunecă pe podea. Acum stătea goală în fața lui. Belknap îi simțea căldura corpului, simțea parfumul de miere al pielii ei. Avea sânii mici, cu o formă perfectă.

— Nu poți să-mi oferi nimic, răspunse Belknap dispreţuitor. Corpul acesta poate plăti pentru multe. Dar nu în moneda pe care o accept eu.

— Te rog, spuse ea torcând ca o pisicuță şi făcu un pas spre el, mângâindu-şi sânii cu o mână. Gesturile ei erau senzuale, dar erau motivate numai de dorința de supravieţuire. Mijise ochii ca o vampă, dar dintr-odată îi deschise brusc, larg.

Belknap văzu un mic punct roşu în mijlocul frunții cu o fracțiune de secundă înainte să audă un zgomot discret în spatele lui. Timpul deveni vâscos, Belknap se prăbuşi pe podea şi se rostogoli în spatele patului mare, cu cuvertură până la pământ.

Un foc tras cu amortizor o redusese la tăcere pe Lucia Zingaretti pentru totdeauna.

Belknap aruncă o privire înapoi, silindu-se să-şi zărească atacatorii. Erau doi… doi bărbaţi la uşă, înarmaţi fiecare cu un pistol cu ţeavă lungă. Amândoi aveau părul negru tuns scurt. Unul purta o jachetă neagră de trening şi avea ochii de mort ai unui rechin-ciocan, era în mod evident un veteran şi un trăgător de elită. O lovitură direct în frunte trasă cu pistolul din cealaltă parte a camerei depăşea competenţa multor profesionişti din domeniu. Pe piedestalul unei lămpi de alamă, Belknap a prins imaginea reflectată a celor doi bărbaţi. Îşi mişcau armele pe o traiectorie în formă de arc, dar nu făcuseră decât câţiva paşi în interiorul camerei. Erau precauţi, mult mai precauţi decât ar fi fost Belknap în situaţia lor. Cel puţin unul dintre ei ar fi trebuit să profite de elementul – surpriză şi să traverseze camera.

Dar mişcările lor îi spuneau foarte clar un lucru: pe el îl vânau. Misiunea lor nu va fi încheiată până nu va fi un glonţ şi în capul lui Belknap.

Belknap se târî ca un şarpe pe burtă pe sub pat, până ajunse la o lungime de braţ de unul dintre oameni. Apoi se lansă cu un braţ făcut cârlig şi lovi din toate puterile. O mişcare riscantă: Se dăduse de gol.

Dar bărbatul căzu greu la podea. Belknap îi înşfăcă imediat arma şi în secunda următoare trase cu ea. Lupta la distanţă mică era ca o partidă de şah jucată în viteză. În secunda în care încetezi să mai gândeşti, ai şi murit. Rapiditatea reacţiei era esenţială. Simţea pe faţă un jet umed de sânge cald. Nu contează. Unde era oare al doilea atacator, cel care se mişcase ceva mai departe să cuprindă în unghiul lui vizual întreaga încăpere?

Belknap îl apucă pe mort de trunchi şi îl ridică în aer. Aşa cum se aştepta, mişcarea bruscă atrase o rafală de focuri, auzi un ra-ta-ta rapid care, fără îndoială, îi golise omului încărcătorul. Pe deasupra, îi identificase şi poziţia. Belknap îşi setă arma nou dobândită să tragă câte un singur foc odată şi trase. Precizia focurilor conta aici mai mult decât numărul lor. Mai bine să ţintească de câteva ori decât să fie surprins cu arma descărcată.

Ţipătul omului îi spuse că nimerise, dar nu într-un organ vital.

Apoi auzi zgomot de geam spart şi alţi doi oameni intrară în cameră dinspre balcon. Belknap rostogoli trupul omului mort peste el. Simţea căldura remanentă a cadavrului, mirosul acru al transpiraţiei acestuia. Membrii echipei lui nu puteau fi siguri că este mort – cel puţin nu chiar de la început – şi nu vor trage în el. Belknap câştiga în felul acesta câteva secunde, dar nici nu-i trebuia mai mult.

Unul dintre nou sosiți – înalt, musculos, masiv – purta o vestă de luptă şi ținea în mână un Heckler & Koch MP5, o armă automată compactă cunoscută şi ca „mătura de cameră”. Îndreptă o rafală de gloanțe spre saltea. Dacă cineva s-ar fi ascuns în spatele ei, nu ar fi avut cum să scape cu viață. Era o măsură de prevedere foarte înțeleaptă, îşi spuse Belknap, în timp ce ținte cu grijă şi trimitea câte un glonț în sternul fiecăruia dintre băieții intrați de pe balcon. Două împuşcături despărțite de un interval de o secundă. Avusese şi avantajul că bărbații erau de aceeaşi înălțime, aşa că ajustarea dintre cele două focuri fusese minimă.

Belknap îl auzi pe celălalt bărbat cum îşi punea un nou încărcător la armă – cel pe care îl rănise şi de care uitase. *La naiba! O greşeală pe care nu şi-o putea permite.*

Cu viteză de fulger, întoarse arma şi apăsă pe trăgaci, ştiind că succesul sau eşecul lui depinde de ce se va întâmpla în următoarele două zecimi de scundă. Urmări singurul lui glonț rămas cum pătrunde în gâtul atacatorului, iar omul se prăbuşeşte la podea. Dacă ar fi fost cu două zecimi de secundă mai lent, focul acesta ar fi fost tras de victima lui şi cel care s-ar fi prăbuşit acum ar fi fost Belknap, nu el.

Belknap se ridică clătinându-se în picioare şi privi amețit la măcelul din jurul lui. În camera aceasta de hotel se aflau trupurile a patru tineri puternici, hrăniți şi antrenați timp de peste două decenii cu cheltuieli considerabile. Morți. La fel şi o tânără frumoasă, abia trecută de vârsta adolescenței, crescută cu trudă şi grijă de părinți iubitori şi harnici, cărora viața nu le dăruise absolut nimic niciodată. Vieți umane transformate în mormane de carne. Dacă ar fi fost afară, în aer liber şi nu ar fi fost protejați de acest sanctuar de aer condiționat al balenei cu piele de sticlă, muştele ar fi început deja să zboare pe deasupra lor şi să se delecteze cu mirosul. Belknap îi doborâse pe toți cei patru oameni şi supraviețuise. Lupta în spații restrânse era o artă rară, iar el avea mai multă experiență în acest domeniu decât adversarii lui. Dar nu avea sentimentul victoriei, nu simțea bucuria triumfului. Simțea până în măduva oaselor că e păcat de atâtea vieți irosite.

„Dacă nu tratăm moartea cu respect, spuse Jared, ne va trata şi ea la fel.”

În următoarele trei minute, percheziționă vestele de luptă ale oamenilor doborâți. Aveau acte de identitate false, destinate să fie adoptate rapid şi aruncate apoi la fel de repede. În cele din urmă, într-un buzunar interior al vestei unuia dintre bărbați, găsi o bucățică de hârtie mototolită, ruptă dintr-o rolă precum cele de la casele de marcat. Pe ea se găsea o listă de nume.

Belknap îşi spălă sângele de pe faţă în baie şi se grăbi să plece din hotel. Abia după ce închirie un SUV de la biroul Hertz din apropiere şi se instală la volan, avu răgazul să se uite la hârtie.

Recunoscu câteva nume. Un reporter de investigaţii de la ziarul italian *La Repubblica,* ucis recent. Un magistrat de la Paris a cărui asasinare fusese de curând pe primele pagini ale ziarelor. Cei marcaţi pentru a fi ucişi? Următoarele nume erau un amestec ciudat de personaje necunoscute pentru el. Dar unul dintre ele era Lucia Zingaretti.

Iar altul era al lui.

CAPITOLUL ŞAPTE

Să meargă singură cu maşina până la sediul Fundaţiei Bancroft din Katonah era o experienţă cu totul diferită faţă de cea când fusese adusă cu maşina aici. Andrea Bancroft era încântată că fusese atentă la succesiunea de viraje la stânga şi la dreapta atunci când stătuse instalată comod pe bancheta din spate. Dar, chiar şi aşa, coti de câteva ori greşit, astfel că drumul dură mai mult decât ar fi trebuit.

La intrarea principală fu salutată cordial de femeia cu părul de culoarea aramei, care părea uşor mirată de apariţia ei.

— Am venit să studiez câte ceva *pe aici,* spuse Andrea. Mă pregătesc pentru următoarea şedinţă a consiliului de conducere, îmi amintesc că aveaţi aici, sus, o bibliotecă foarte impresionantă.

La urma urmelor, *era* membră în consiliu. Dar scopul ei adevărat era să caute o posibilitate de a elabora un proiect în valoare de douăzeci de milioane de dolari, aşa cum îi spusese Paul Bancroft, dar se gândea că este mai bine să nu discute cu nimeni altcineva despre grantul special care îi fusese acordat. Discreţia părea cea mai bună atitudine în această privinţă.

— Şi am adus înapoi şi dosarele pe care mi le-aţi dat ieri.

— Eşti foarte conştiincioasă, spuse femeia zâmbind. Minunat! Îţi aduc un ceai.

Funcţionarii fundaţiei apărură unul după altul din birourile lor, o salutară şi se oferiră s-o ajute, indiferent ce întrebări ar avea. Erau cât se poate de îndatoritori.

Poate chiar prea îndatoritori? Cam prea dornici s-o ajute la cercetare, ca şi când ar fi vrut s-o monitorizeze. În primele două ore, Andrea căută cu conştiinciozitate date, obţinu cifre şi statistici despre proiectele de salubrizare din lumea a treia. Trebuia să recunoască un lucru: resursele de informaţie de aici erau impresionante şi dispuse în mod impresionant. În sălile de lectură, cărţile şi biblioraftuile erau aşezate pe rafturi în biblioteci elegante din lemn de nuc, sprijinite solid pe pardoseala din lemn de culoare închisă. La un moment dat, trecu pe lângă „colţul de lectură" al bibliotecii şi văzu un băiat cu păr blond şi obrajii ca două mere. Brandon. Avea un teanc de cărţi pe genunchi: un volum de istorie naturală, apoi ceva care părea un tratat rus despre teoria numerelor, un exemplar din lucrarea lui Kant, *Bazele*

metafizicii moralei[19]*!* Nu tocmai lecturile obişnuite ale unui copil de doisprezece ani! Ochii lui se luminară când o văzu pe Andrea. Părea obosit şi avea cearcăne.

— Hei, bună! spuse el.

— Bună! răspunse Andrea. Ceva lecturi uşoare?

— Ăăă, cam aşa. Ştii ceva despre parazitul hepatic *Dicrocoelium dendriticum*, viermele de gălbează? E foarte haios. Este un vierme minuscul cu un ciclu de viață de-a dreptul uimitor.

— Dă-mi voie să ghicesc. Face naveta în fiecare zi la un birou din New York până la pensie, după care se mută în Miami pentru restul zilelor.

— Greşit, nu asta este specia, doamnă. Nu, parazitează pe melci, trece apoi în excrementele acestora şi furnicile, care adoră excrementele de melci îi mănâncă. Ajungând în corpul furnicii se duce la creier şi, practic, o lobotomizează. Apoi o programează să se urce pe un fir de iarbă şi apoi îi paralizează mandibulele, astfel că furnica rămâne acolo toată ziua, ca să fie mâncată de oi.

— Hm, se strâmbă Andrea. Aşadar, o programează pe furnică să se lase mâncată de oaie. Interesant. Fiecare se distrează în felul lui.

— Aici este vorba despre supraviețuire. Vezi tu, viermele acesta se reproduce numai în intestinele oii. În felul acesta, când oaia îşi descarcă pântecele, aruncă în lume milioane de viermi, gata să se strecoare în alte furnici şi să le programeze pentru autodistrugere. Aceasta este regula viermelui *Dicrocoelium dendriticum.*

— Eu am destule dificultăți cu memorarea numelor de păsări şi albine, spuse Andrea, clătinând din cap.

Ceva mai târziu, tocmai punea la loc pe raft o cutie cu CD-ROM-uri conținând date ale Organizației Mondiale a Sănătății referitoare la morbiditate şi mortalitate când o funcționară cu părul alb îi aruncă o privire zâmbitoare.

Andrea dădu din cap binevoitoare. Femeia părea să aibă înjur de şaizeci de ani, iar părul ei alb încadra o față roz, uşor pufoasă. Nu o mai văzuse până atunci. Pe biroul din fața ei era o coală de etichete adezive pe care le aplica pe diverse cutii cu discuri.

— Vă rog să mă iertați, doamnă, spuse femeia timid. Îmi amintiți de cineva, spuse ea, şovăind. Laura Bancroft.

— Este mama mea, spuse Andrea simțind că roşeşte uşor. Ați cunoscut-o?

— O, da, desigur, era un om foarte bun. Ca o adiere de aer proaspăt, aşa am simţit-o întotdeauna. Mi-a plăcut enorm de ea.

După accent, femeia părea să fie din Maryland sau Virginia, avea o intonaţie specifică celor din sud destul de puternică.

— Era genul de persoană care îi bagă pe oameni în seamă, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Ne băga în seamă pe noi, cei de aici. Pentru anumiţi oameni – de pildă, pentru fostul ei soţ – funcţionarii şi secretarele nu sunt altceva decât nişte mobile. Adică te deranjează dacă nu sunt prin preajmă, dar nu-ţi baţi capul cu ei. Mama dumitale era altfel.

Andrea îşi aminti de cuvintele bărbatului în costum gri care o vizitase: „Semeni foarte mult cu mama dumitale."

— Cred că nu mi-am dat seama până acum cât era de activă în cadrul fundaţiei, spuse ea după o scurtă pauză.

— Laura nu se sfia niciodată să tulbure apele. Şi, cum spuneam, era genul de om care este atent la tot ceea ce se petrece în jurul ei. Şi cred că îi plăcea sincer ceea ce făcea. Aşa de mult, încât a refuzat chiar să primească bani pentru asta.

— Serios?

— Iar, după ce Reynolds a plecat din consiliu, nu s-au mai văzut.

Andrea se aşeză alături de doamna cu părul alb. Avea un aer de bunică blândă, inspira încredere şi simpatie.

— Aşa că au rugat-o să lucreze la fundaţie. Deşi era Bancroft numai prin căsătorie, putea completa numărul de membri din partea familiei, nu-i aşa? Ştii că statutul prevede toate treburile astea. Cam aşa s-au petrecut lucrurile. Cred că nu ţi-a pomenit despre asta.

— Nu, doamnă, spuse Andrea.

— Nici nu mă miră prea mult.

Femeia aruncă o privire în jos, spre etichetele ai adezive.

— N-aş vrea să crezi că noi ne ţinem aici de bârfe, dar am mai auzit şi noi câte ceva despre această căsnicie. Nu e de mirare că a vrut să te ţină departe de toată încurcătura asta, îşi închipuia că Reynolds va găsi, fără îndoială, o modalitate să te facă să te simţi stânjenită, aşa cum a făcut cu ea.

Se opri o clipă.

— Scuză-mă, continuă ea, ştiu că se spune că nu e voie să-i vorbeşti de rău pe morţi. Dar, dacă nu spunem noi lucrurilor pe nume, atunci cine o s-o facă? Nu e nevoie să-ţi spun eu ce pramatie a fost Reynolds.

— Dar nu prea înţeleg, spuse Andrea. De ce era îngrijorată mama?

Femeia îi aruncă o privire albastră ca violetele.

— Uneori, atunci când trebuie să ai grijă de un copil, te străduieşti să faci în aşa fel încât ruptura să pară mai clară decât este. E greu de explicat, sunt prea multe întrebări. Se creează speranțe şi apar dezamăgiri. Eu sunt divorțată şi am patru copii, acum, toți oameni la casele lor. Aşa că am părerile mele în această privință. Dar ceea ce cred eu este că mama dumitale a vrut să te protejeze.

Andrea înghiți un nod.

— De aceea şi-a dat demisia în cele din urmă?

Femeia întoarse privirile în altă parte.

— Nu prea înțeleg despre ce vorbeşti, spuse ea după o clipă. În tonul ei se simțea o uşoară răceală, ca şi când Andrea ar fi încălcat o limită nevăzută. Aşadar, cu ce te pot ajuta?

Chipul ei luase acum o expresie oficială, parcă se închisese şi arăta elegant şi neted ca o lespede lustruită.

Andrea îi mulțumi repede şi se întoarse la locul ei. Avea un sentiment de nelinişte profund şi tulburător. Era ca şi când nişte tăciuni care arseseră mocnit timp de ani de zile ar fi fost ațâțați din nou pe neaşteptate.

Laura nu se sfia niciodată să tulbure apele. Era un compliment la adresa caracterului ei, fără îndoială, atât şi nimic mai mult. Era genul de persoană care îi bagă în seamă pe oameni. Dar ce voia să însemne asta, în afară de faptul că nu era snoabă? Andrea se dojenea în gând pentru că era paranoică, incapabilă să-şi țină sub control propriile sentimente. Pasiunea trebuie menținută în limitele rațiunii, spuse Paul Bancroft. Fusese convinsă că este capabilă să-şi subordoneze sentimentele față de exigențele dure al raționalității. Dar, oricât se străduia de mult, nu putea scăpa de toate suspiciunile care o atacau acum din toate părțile. Erau ca nişte veste galbene la un picnic, mici şi persistente şi, indiferent cum s-ar fi răstit la ele, nu şi le putea alunga din minte.

Încercă să se concentreze pe datele din almanahul Organizației Mondiale a Sănătății, dar în zadar. Gândurile i se întorceau mereu la Fundația Bancroft. Fără îndoială că aceasta avea o arhivă a activităților sale în care se găseau mult mai multe detalii decât cele cerute de rapoartele federale oficiale. Dacă voia să găsească răspunsuri, s-ar putea ca acestea să fie în arhivele de la subsol, unde se depozitaseră documentele vechi legate de activitatea fundației.

În timp ce ieşea din bibliotecă, îl zări din nou pe Brandon şi simţi o undă de bucurie în piept când îi prinse privirea.

— Ştii, aici nu au cercuri de lemn, căci te-aş provoca la un dans cu cercul, spuse el chicotind drăgălaş.

— Data viitoare, spuse Andrea. Din păcate, acum trebuie să scotocesc prin arhivă. În chestiile alea plicticoase din subsol.

— Materialele acelea preţioase închise în cutii, încuviinţă din cap Brandon. Ţinute toate sub cheie de parcă ar fi fost cine ştie ce reviste pornografice.

— Dar ce ştii despre lucrurile astea? întrebă ea pe un ton prefăcut sever.

Chipul băiatului se lumină de un zâmbet fericit. E drept că era un geniu; dar era şi un copil în acelaşi timp.

Cutii da, într-adevăr, era procedeul standard de depozitare a arhivelor nesupravegheate în mod special. Trebuia neapărat să ajungă la acele arhive şi de astă dată avea de gând să ceară ajutorul cuiva. Dar nu unui funcţionar superior. Se va adresa mai degrabă unui funcţionar tânăr, aflat într-un post mai puţin important pe scara ierarhică. Trecea printr-unul dintre birourile mai mici din afara aripei în care se afla biblioteca, trecu pe lângă un automat pentru răcit apa, apoi pe lângă automatul de cafea şi se prezentă unui bărbat de vreo douăzeci şi ceva de ani care sorta un teanc de corespondenţă. Bărbatul era palid ca faţa lunii, avea părul tuns scurt şi degetele pătate de nicotină. Recunoscu imediat numele ei, aflase că era de curând membră în consiliul de conducere şi păru încântat că îşi găsise timp să facă cunoştinţă cu el.

— Aşadar, spuse Andrea, după schimbul iniţial de amabilităţi de rigoare, mă întreb dacă ai putea să mă ajuţi. Dacă te plictisesc, te rog să-mi spui. De acord?

— Nu mă plictiseşti deloc, răspunse bărbatul care se numea Robby.

— Mi s-a cerut să clasific diverse documente, ştii, fel de fel de hârtii legate de fundaţie şi m-am încuiat pe dinafară când am ieşit din arhiva de la subsol, spuse ea cu o doză de prefăcătorie de care nu se ştia capabilă. Mă simt aşa de stânjenită!

— Nu e nici o problemă! răspunse bărbatul foarte îndatoritor, bucuros să mai scape de scrisori. Câtuşi de puţin! Aş putea… adică sunt sigur că pot să te ajut.

Aruncă o privire de jur împrejurul biroului.

— Sunt sigur că unul dintre oamenii aceştia de treabă trebuie să aibă o cheie. Începu să scotocească prin sertare şi găsi una.

— Eşti o adevărată comoară, spuse Andrea. Ți-o dau înapoi în două minute.

— Vin şi eu cu tine, spuse omul. E mai uşor aşa.

Fără îndoială că spera să poată trage rapid o țigară pe furiş.

— Nu pot să sufăr să deranjez oamenii, gânguri Andrea.

Dar era bucuroasă că omul îi arăta drumul, pentru că, în loc să meargă pe scara principală unde erau expuşi tuturor privirilor, Robby o conduse pe o scară mai îngustă din spate care cobora direct la subsol. Acesta nu arăta deloc ca o pivniță, ci era elegant amenajat. Mirosea plăcut a ceară de mobilă cu esență de lămâie, a hârtie veche, ba chiar şi a tutun de pipă. Pereții aveau lambriuri de lemn, iar pardoseala era mochetată. Arhiva era împărțită în două secțiuni, dintre care una era închisă cu o plasă de sârmă, exact aşa cum îi spusese Brandon. Robby îi dădu drumul înăuntru şi apoi urcă repede scara, fără să-şi ascundă prea mult dorința de a inhala o doză de nicotină.

Andrea rămăsese singură cu arhiva fundației. Cutiile negre cu etichete alfanumerice se înşirau în rânduri lungi în fața ei. Erau câteva sute şi Andrea nu ştia de unde să înceapă. Trase cutia care era cel mai aproape de ea, frunzări puțin printre documente. Fotocopii de facturi – reparații, cheltuieli de întreținere vechi de peste cincisprezece ani. Puse cutia la loc pe raft şi luă alta. Era ca atunci când iei eşantioane de sol. Când ajunse la facturile din luna în care fusese ucisă mama ei, le cercetă pe îndelete, scrutând atent fiecare detaliu în speranța că va afla ceva deosebit. Dar nu găsi nimic.

În a cincea cutie găsi facturi telefonice pentru apelurile de la sediul din Katonah. Căută în toate cutiile de pe acel raft până ajunse la perioada în care murise mama ei. Nici de astă dată nu găsi nimic care să merite o atenție deosebită. În cele din urmă, deschise o cutie care conținea facturi telefonice de anul trecut. Fără nici un gând anume în minte, luă lista de apeluri telefonice din ultima lună şi şi-o strecură în poşetă.

Se îndreptă apoi spre altă secțiune, deschie încă o cutie, apoi alta. Se simți intrigată când găsi câteva referințe la o locație din Research Triangle Park din Carolina de Nord. Cercetă rapid celelalte rafturi, oprindu-se acolo unde găsi o serie de cutii cu documente marcate cu etichete pe care scria RTP.

Ce putea fi la acea locație? Se lăsă pe vine şi scoase câteva documente din cutiile cu RTP de pe rafturile de jos. Câteva linii bugetare pentru chestiuni minore lăsau să se înțeleagă că locația respectivă era finanțată în mod generos. Finanțată generos, totuşi nemenționată în cadrul şedinței de consiliu. Ce putea să fie?

Ridică privirile continuând să fie foarte intrigată şi îl văzu pe bărbatul solid care o vizitase la ea acasă, în Carlyle. Stătea înfipt în fața ei cu mâinile în şolduri. Probabil că tocmai sosise. Dar de unde ştiuse că este aici? Andrea se hotărî să adopte o atitudine rece, deşi inima îi bubuia în piept. Se ridică încet în picioare şi îi întinse mâna.

— Sunt Andrea Bancroft, spuse ea apăsat. Sunt sigură că vă amintiți de mine. Iar dumneavoastră sunteți…?

Încerca să preia ofensiva.

— … aici ca să vă ajut, răspunse sec omul.

Andrea simțea că acesta priveşte parcă prin ea. Era în mod clar aici ca să stea cu ochii pe ea.

— Sunteți foarte amabil, replică rece Andrea.

Bărbatul părea uşor amuzat de eforturile ei.

— Numai atât cât trebuie, o asigură el.

Urmă apoi o pauză lungă. Andrea nu avea suficientă energie în acel moment să-l înfrunte. Trebuia să vorbească neapărat cu Paul Brandon. Avea o mulțime de întrebări. Voia să ştie răspunsurile. Dar oare Paul ştia tot ce se petrece la fundație? Nu ar fi fost prima dată când un idealist este exploatat de alte persoane cu țeluri mai puțin nobile.

„Nu te repezi, Andrea, îşi spuse ea."

— Tocmai voiam să stau de vorbă cu Paul, spuse ea, folosindu-şi relația intimă cu marele om ca pe o armă. Îi aruncă un zâmbet pieziş. „Şi una dintre chestiunile pe care o vom discuta va fi dacă într-adevăr îşi doreşte să aibă în preajmă oameni ca tine."

— E plecat din oraş.

— Ştiu, minți Andrea. Aveam de gând să-i dau un telefon.

Îşi dădea seama deja că dă prea multe explicații. Nu-i datora nici un fel de justificări omului din fața ei.

— Este plecat din oraş, continuă bărbatul imperturbabil şi nu se poate lua legătura cu el.

Andrea încercă să-i susțină privirea fixă, dar, spre dezamăgirea ei, fu prima care întoarse ochii în altă parte.

— Şi când se întoarce?
— La timp, ca să participe la următoarea şedinţă de consiliu.
— Perfect, spuse Andrea dezumflată. Oricum, mă pregăteam să plec de aici, spuse ea.
— Atunci daţi-mi voie să vă însoţesc până la maşina dumneavoastră, spuse omul cu o politeţe studiată.
Nu mai spuse nimic până ajunseră la parcarea acoperită cu pietriş unde îşi lăsase maşina. Bărbatul îi arătă câteva picături de ulei de sub maşină.
— Ar trebui să vedeţi ce este, spuse el. Tonul lui era amabil, dar ochii erau mijiţi ca două fante.
— Mulţumesc, aşa voi face.
— Se pot petrece o mulţime de lucruri neplăcute cu maşina, spuse el. Accidentele pot fi uneori mortale. Mai ales dumneavoastră ar trebui să vă gândiţi atent la ce se poate întâmpla.
Urcându-se în maşină, Andrea simţi un fior rece pe spinare, ca şi când ar fi fost linsă de limba unui aligator. Se pot petrece o mulţime de lucruri neplăcute cu maşina. Părea un sfat prietenesc. Atunci de ce o simţise ca pe o ameninţare?

Dubai, Emiratele Arabe Unite

— Aşadar, ce-ai găsit? întrebă Todd Belknap. Ţinea strâns receptorul telefonului.
— Aproape toate numele de pe lista asta au ceva în comun, spuse Matt Gomes. Belknap îşi dădea seama că omul îşi lipise buzele de telefon în timp ce vorbea încet. Sunt toţi morţi. Şi toţi în ultimele două săptămâni.
— Ucişi?
— Cauzele morţii sunt diferite. Unele sunt asasinate clare. Două sinucideri. Câteva accidente. Câteva cauze naturale.
— Aş putea să pariez pe toţi banii pe care îi am că sunt toate asasinate. Unele ascunse mai bine decât altele. Şi Gianni?
— Un atac de inimă. Acum câteva minute.
— Hristoşii şi dumnezeii lor! mugi Belknap.
— Toate numele de pe lista asta?
— Da, toate, spuse Belknap, închizând telefonul. Toate cu o excepţie: Todd Belknap.

Ce însemna asta? Presupunerea firească era că sunt persoane pe care cei din rețeaua Ansari sau noii stăpâni le considerau o amenințare. Dar de ce, mai exact? Avusese loc o lovitură internă în cadrul rețelei? Dacă era aşa, ce legătură avea acesta cu răpirea lui Jared Rinehart, dacă avea, în general, vreuna?

Belknap simțea un cerc de fier în jurul creierului. *Lista.* Avea toate semnele unei „curățenii generale” care se execută înainte de o operațiune majoră. Putea să însemne că are şi mai puțin timp decât îşi închipuia ca să-l găsească pe Pollux[20].

Putea să însemne că este deja prea târziu.

Dar acum alt gând îl chinuia pe Belknap. Ținând seama de cruzimea executanților, era încă şi mai uimitor faptul că italianca nu fusese ucisă imediat, încă de la Roma. De ce aşteptaseră până când sosirea lui le forțase mâna? Avea fata vreo valoare pe care Belknap n-o putea sesiza? Părea imposibil. Oricât de derutant ar fi fost tratamentul pe care i-l aplicaseră, reprezenta o fărâmă de speranță – speranța că şi Pollux era în viață.

Italianca spusese că locuieşte într-un loc de dincolo de Şantierul dhow-urilor, pe strada Marwat. Acolo se îndrepta acum în maşina închiriată. Poate că mai erau acolo şi alte persoane cărora le făcuse confidențe.

Celularul pe care îl luase de la şeful echipei de asasini începu să sune. Răspunse cu o jumătate de silabă ambiguă:

— Daaa…

Spre surprinderea lui, vocea de la capătul celălalt era de femeie.

— Alo, cine este…?

Femeia, o americancă, lăsă întrebarea în aer.

Belknap nu spuse nimic şi o secundă mai târziu femeia închise murmurând nişte scuze. Supervizorul echipei morții? O greşeală? După numărul apelantului, îşi dădea seama că este din Statele Unite. Nu era vorba despre o greşeală; de asta era sigur, încă o dată recurse la ajutorul lui Gomes.

— Să ştii că eu nu sunt biroul tău de informații, Castor, mormăi Gomes în timp ce Belknap îi dădea numărul. Ai auzit?

— Uite ce este, trebuie să ajutăm un frate aflat în suferință, înțelegi? Şi mă cam grăbesc. Identifică nenorocitul ăsta de număr, te rog frumos!

O jumătate de minut mai târziu, Gomes suna din nou.

— OK, băiete, am găsit numele necunoscutei şi am făcut şi o scurtă cercetare rapidă.

— Există şanse să fie blestemata prinţesă a întunericului, spuse posomorât Belknap.

— Da, bine, numele ei oficial este Andrea Bancroft.

Belknap făcu o pauză.

— Bancroft, ca Fundaţia?

— Exact. E devenită membră a consiliului Fundaţiei Bancroft. Adăugă apoi ştrengăreşte: Ce mai zici acum?

Andrea Bancroft! Ce legătură putea să aibă ea cu toate aceste asasinate? Cât de mult era implicată? Ştia oare ceva – era poate chiar complice în dispariţia lui Jared Rinehart? Erau prea multe întrebări şi prea multe necunoscute. Dar Belknap nu credea în coincidenţe. Nimeni nu formase numărul din greşeală. Erau toate indiciile că Andrea Bancroft este o clientă periculoasă sau, în cel mai bun caz, că se afla într-o companie periculoasă.

Belknap îi dădu telefon unui detectiv pensionar cu care nu mai vorbise de câtăva vreme. Nu contează. Numele lui conspirativ era Navajo Blue şi îi era îndatorat lui Belknap.

Câteva minute mai târziu, la orizont apăru o structură masivă. Ascunsă faţă de şosea, în apropierea câtorva clădiri industriale, clădirea era închisă la culoare, semănând mai mult cu o ruină şi vibrând parcă în dogoarea soarelui. Aşa cum o descrisese italianca, era un fel de adăpost pentru prostituate. Fără îndoială că locul acesta văzuse fel de fel de oameni de tot soiul. Dar nu văzuse niciodată pe cineva ca Todd Belknap.

Andrea Bancroft se opri din nou şi formă alt număr de pe lista numerelor cele mai frecvente apelate din factura telefonică. De astă dată nimeri la o pepinieră din New Jersey, legată probabil de lucrările de întreţinere. Îl tăie de pe listă. Trebuia să procedeze mai sistematic; nu putea ajunge prea departe dacă se mulţumea să formeze numerele şi să vadă cine răspunde. În cazul numărului de celular internaţional, persoana care răspunsese nu spusese mai nimic, ceea ce era, fireşte, suspect, dar nu-i oferea nici o informaţie. Puse deoparte factura telefonică şi îşi lăsă gândurile să zburde în voie. Ceva nu-i dădea pace – era un amănunt ciudat.

Oare ce era?

Era ceva morbid din partea ei, asta fără îndoială, dar amintirea obsedantă din adolescenţă a morţii mamei ei nu-i dădea pace. Poliţistul în cadrul uşii… gata să-i dea vestea. Numai că ea fusese deja informată, dar cine îi telefonase oare? Se întâmplase cu peste un deceniu în urmă. Atunci cineva

îi telefonase şi îi spusese că mama ei fusese asasinată. Şi dintr-odată îşi aminti: era aceeaşi voce răguşită de fumător înrăit – funcționarul de la fundație care îi telefonase în legătură cu respectarea regulilor de securitate şi simți că îi îngheață sângele în vene.

Era vocea care îi dăduse telefon în noaptea aceea.

La vremea respectivă, presupusese că este cineva de la poliție, dar polițistul din fața uşii rămăsese perplex când îi pomenise de telefon. Poate că se înşela. Poate că imaginația îi juca feste. Şi totuşi… Ceva în legătură cu acea noapte o măcina în continuare, era ca atunci când îți intră o geană în ochi. I se spusese că mama ei avusese un nivel de alcoolemie de 0,1, dar ea nu bea. Când Andrea spusese acest lucru, polițistul o întrebase dacă mama ei nu fusese cumva alcoolică. Da, spusese Andrea, dar se înscrisese la Alcoolicii Anonimi şi nu mai pusese o picătură în gură de ani de zile. Polițistul încuviințase din cap; recunoscuse că este şi el alcoolic în recuperare. Totuşi, oricine mai poate avea câte o recidivă din când în când. Protestele Andreei, fuseseră înlăturate blând, fiind privite ca o manifestare de indignare a adolescentei care nu era dispusă să privească adevărul în față.

„Când s-a întâmplat?” întrebase Andrea, care avea pe atunci şaptesprezece ani. „Cam acum douăzeci de minute”, în explicase polițistul. „Nu, spusese Andrea, probabil că fusese mai devreme, căci am primit telefonul cu cel puțin o jumătate de oră în urmă.”

Polițistul îi aruncase o privire ciudată. Nu-şi mai amintea aproape nimic altceva, pentru că totul fusese înghițit apoi de valul cumplit de durere.

Trebuia să-i spună lui Paul Bancroft. Trebuia neapărat să stea de vorbă cu el, decise ea. Dar dacă el ştia deja? Dacă ştia de fapt mult mai mult decât lăsase să se înțeleagă? Inima începu să-i bată cu putere.

În timp ce conducea maşina pe Old Post Road, Andrea dădu drumul ştergătoarelor de parbriz, apoi îşi dădu seama că vederea nu-i era obstrucționată de nimic altceva decât de propriile lacrimi.

„Te pierzi cu firea, Andrea”, se dojeni ea. Dar o altă voce, mai estompată, dar mai profundă, spunea exact invers: „Poate te regăseşti, Andrea. Poate de regăseşti.”

Degetele agile alergau pe tastatură. Degete care îşi cunoşteau destinația, care executau o serie complexă de directive cu precizie şi rapiditate. Câteva lovituri în taste şi mesajul era criptat, apoi trimis peste ocean la un serviciu

de anonimizare, unde i se înlăturau toate codurile de identificare, era decriptat şi redirecționat către receptorul final, a cărui adresă se termina cu senate.gov. În mai puțin de un minut, un computer din biroul unui senator al Statelor Unite se va activa. Mesajul va sosi şi odată cu el secvența se va închide.

GENESIS.

În următoarele câteva minute, alte mesaje au fost trimise, conținând alte instrucțiuni. Şirurile de cifre mutau bani dintr-un cont în altul, acționând pârghii care, la rândul lor, puneau în mişcare alte pârghii, trăgând sfori care trăgeau alte sfori.

GENESIS. Pentru unii, era într-adevăr începutul. Pentru alții, însemna începutul sfârşitului.

Pe Tom Mitchell îl durea tot trupul. Aşa se simțea după ce făcea gimnastică intensiv sau după ce bea prea mult alcool. Dar nu făcuse nici un fel de exerciții de gimnastică. Le lua prin eliminare. Clipea repede şi privea la coşul de gunoi de lângă chiuvetă. Era plin de cutii de bere – „tinichele" cum le spuneau prietenii lui australieni. Oare câte seturi de şase cutii dăduse gata? Simți o înțepătură în inimă când se gândi la ele.

Uşa cu plasă pocni zgomotos din cauza brizei, parcă explodase o bombă, îşi spuse el. O viespe începu să bâzâie în cadrul uşii, iar el avea impresia că avea deasupra capului un bombardier din cel de-al Doilea Război Mondial. Iar când telefonul sunase ceva mai devreme, i se păruse că este sirena de alarmă antiaeriană.

Poate chiar şi era o sirenă de alarmă antiaeriană; într-un fel. Sunase Castor şi asta nu ca să-i ceară ceva zahăr cu împrumut. Nu contează! Nu era omul căruia să-i poată spune nu, iar Tom Mitchel – Nvajo Blue după numele lui conspirativ de pe vremea când fusese în serviciul activ – se gândea că trebuie să fie recunoscător că are ocazia să-şi plătească datoria. Nu era cazul să se apropie de dulău din partea nepotrivită, asta era sigur. Căci Dulăul avea dinți, iar muşcătura lui era mai rea decât lătratul.

Iar seninătatea vieții idilice din Hampshire îl omora de-a dreptul pe Tom. Nu era făcut pentru o viață liniştită şi avea pretenții prea mari de la băutură dacă îşi închipuia că poate să-i înlocuiască toată emoția şi incitarea care îi lipseau în rutina vieții zilnice.

Sheila găsise locul acesta. O construcție din bârne şi scânduri, indiferent ce naiba însemna şi asta. Pardoseală din scânduri late – cotcodăcise

încântată când o descoperise de parcă ar fi găsit mormântul lui Tutankhamon. Puțin mai jos de ei pe aceeaşi stradă erau bungalowuri dărăpănate pe ambele părți şi ratoni ucişi de maşini, dar în spatele casei era un teren destul de mare ca să-şi ia din când în când pistolul carn marca Ruger şi să împuşte câteva veverițe, doborându-le din copaci. Veverițele erau pentru el soldații Vietcongului din cadrul familiei rozătoarelor.

Aceasta era viața simplă pe care o ducea aici. După treizeci de ani în care străbătuse în lung şi în lat planeta în serviciul SUA – inclusiv în sejururi de luni întregi fără contact radio – dar Sheila îi rămăsese loială tot timpul. Treizeci de ani – treizeci şi unu şi jumătate mai exact. Soția lui la bine şi la rău. Întotdeauna încântată când îl revedea, având însă grijă să nu-l facă să se simtă vinovat atunci când trebuia să plece din nou. Acum îşi primea răsplata pentru toți acei ani de aşteptare răbdătoare. Se bucură tot timpul de prezența soțului ei, aşa cum trebuie să fie. Îşi găsiseră ascunzătoarea de la țară despre care vorbiseră mereu. Câteva hectare de verdeață, plătite aproape în întregime. Paradisul, în sfârşit, dacă nu punem la socoteală muştele din timpul verii.

Sheila rezistase ceva mai mult de un an. Spusese că nu este obişnuită să doarmă cu altcineva în pat. Spusese o mulțime de alte lucruri. Opt hectare de natură din New Hampshire, iar ea se plângea că nu are spațiu. Nici unul din ei nu era foarte vorbăreț, dar vorbiseră foarte mult cu o zi înainte ca Sheila să plece la Chapel Hill, unde locuia sora ei şi unde îşi găsise un apartament. Sheila spusese: „Mă plictisesc.” El spusese: „Am putea să ne punem cablu.”

Tom n-avea să uite niciodată privirea pe care i-o aruncase atunci. Plină de milă, în cea mai mare parte. Nu era supărată, nici dezamăgită, era privirea pe care o arunci unui câine bătrân şi incontinent după ce a făcut mizerie în jurul lui. Sheila îi telefona o dată pe săptămână şi avea sentimentul că îi vorbeşte ca o asistentă medicală. Se purta ca o persoană adultă şi cu simțul răspunderii, care voia să ştie dacă totul este în ordine, dacă nu avea necazuri. Adevărul este că se simțea ca o maşină care rugineşte pe butuci. O imagine foarte frecvent întâlnită pe aici, de altfel. Luă carafa de la filtrul de cafea şi îşi umplu cana pe care se putea citi întrebarea plină de umor: TRUPUL ACESTA MĂ FACE OARE SĂ ARĂT GRAS? Îşi puse şi o linguriță de zahăr cu vârf. Sheila nu mai era aici ca să-i arunce priviri pline de mustrare, nu-i aşa? Putea să-şi pună oricât de mult zahăr dorea. Aşa cum spunea şi lozinca statului: Trăieşte liber sau mori!

Dodge-ul porni imediat, dar două ore mai târziu, cafeaua dorea deja să iasă şi simţea o acreală în stomac. Cu câteva opriri rezolvă prima problemă şi cu o tabletă pe cealaltă. Îi amorţise fundul, probabil că era ceva în legătură cu arcurile din scaun. Ar fi trebuit să investească într-o pernă specială, genul acela pe care îl folosesc camionagiii suferinzi de hemoroizi.

Avu nevoie de patra ore bune până să ajungă la Carlyle, Connecticut şi era prost dispus. Patra nenorocite de ore din viaţa lui. Când ar fi putut să facă… ce anume? Oricum, erau patra ore. „O azvârlitură de băţ”, spusese Castor. Dar patra ore nu sunt chiar o azvârlitură de băţ.

Treaba o să fie un fleac. După ce făcu câteva tururi de recunoaştere prin Strada Ulmilor fu convins că e un fleac. Poliţia din Carlyle era ca o grădiniţă de copii, iar doamna în chestiune locuia într-o casă ca de păpuşi din Cape Cod. Nu se vedeau nici un fel de măsuri de securitate. O verandă cu plasă împotriva ţânţarilor, geamuri obişnuite le ferestre. Nici un fel de plante agăţătoare pe case care ar fi putut ascunde dispozitive de securitate. Nu ar fi fost mirat nici dacă cucoana nu ar fi încuiat deloc casa.

Cu toate acestea, era vorba despre o deplasare de serviciu, nu despre plăcere; iar el era profesionist. Castor nu i-ar fi trasat această sarcină numai aşa, de florile mărului. Ceea ce însemna că sosise timpul să înceapă spectacolul Navajo Blue.

Îşi parcă furgoneta pe partea cealaltă a străzii şi la câteva sute de metri distanţă de casă. Iar când coborî în cele din urmă din furgonetă, uşurat să scape din atmosfera creată de propriul râgâit şi de propria flatulenţă, purta o uniformă neutră, care putea însemna orice: o cămaşă gri argintie, pantaloni cu un mic buzunar brodat pe care scria SERVICII LA DOMICILIU, o centură de piele pentru atârnat scule. Un tip care face de toate şi asupra căruia nimeni nu zăboveşte cu privirea, în afara celui care l-a chemat. Pe strada Ulmilor erau pajişti îngrijite în curţi dreptunghiulare, cu straturi şi tufe de flori tunse frumos: dracilă roşie, ienupăr galben, tisă târâtoare, forsiţii – tot felul de varietăţi care deveniseră indigene în zonele periferice ale marelui Nord-est. Înclină puţin capul şi se uită la casele de pe ambele părţi ale străzii, cât putea cuprinde cu privirea. Patru tipuri de plante, patru stiluri, de case. Fiecare doreşte să fie deosebit în SUA, nu-i aşa?

Navajo Blue zări un garaj gol; pe aleea din faţa acestuia nu era nici o maşină. Nu se vedea nimeni la nici una dintre ferestre. Nu era nimeni acasă. Se duse la uşă, sună şi se pregăti să spună că greşise adresa dacă i-ar fi

răspuns cineva. Aşa cum se aştepta, nu veni nimeni. Ocoli casa şi ajunse în spate, găsi locul în care cablul coaxial al telefonului intra în casă. Nimic mai uşor decât să instaleze un dispozitiv de ascultare pe linie. Cel pe care avea să-l folosească – ca toți agenții retraşi din activitate, avea un sac special cu astfel de dispozitive, nu era nimic deosebit, dar fusese verificat. Se aşeză în genunchi şi scoase un tester pentru cablu, un flecuşteț de plastic negru de dimensiunea unei telecomenzi pentru garaj cu displayer LED şi îl puse sub cablu. În acel moment, simți un obiect lunguieț, ceva ca o mică baterie şi ceva ca un dispozitiv de interceptare-emitere.

Ce naiba mai era şi asta?

Miji ochii privind atent şi trase concluzia evidentă: cineva ajunsese aici înaintea lui. Linia era deja ascultată şi cu un dispozitiv mai bun decât al lui. Intră în casă prin spate – de astă dată îi luă vreo cincisprezece secunde să meşterească la broască şi apoi porni să exploreze interiorul. Mobilat drăguț, dar modest; o locuință de tânără femeie, dar nu efeminată. Nimic prea roz sau prea pufos. Pe de altă parte, nimic nu sugera că ar fi fost un bârlog.

După estimarea lui de profesionist, existau multe locuri în care s-ar fi putut ascunde instrumente de supraveghere sonoră. O locație ideală trebuia să îndeplinească două condiții: să nu fie detectată şi să poată transmite un semnal de înaltă calitate. Poți să bagi un microfon într-o conductă şi n-o să-l găsească nimeni, dar nici n-ai să auzi mai nimic. Şi trebuia să fie un obiect care să nu fie mutat din loc sau aruncat, cum ar fi de pildă un aranjament floral. Nu se îndoia că va găsi locuri foarte bune pentru o jumătate de duzină de dispozitive, începând cu candelabrul din sufragerie, care era aproape ideal. Se urcă pe un scaun să examineze cercul de alamă din interior pe care erau aşezate becurile. Un loc era mai adâncit, acolo unde ieşeau firele electrice şi ar fi fost probabil suficient loc pentru… Navajo Blue clipi din ochi. Din nou, cineva i-o luase înainte. Pentru oricine altcineva, obiectul acela ar fi părut o bucată de sârmă electrică în plus, acoperită cu bandă izolatoare. Dar el ştia exact ce este, începând cu faptul că aparenta bandă izolatoare era, de fapt, o sită din fibră de sticlă.

În următoarele cincisprezece minute identifică alte locuri foarte potrivite pentru plasarea dispozitivelor de ascultare. Dar de fiecare dată descoperi că fuseseră deja ocupate. Îşi simțea nervii încordați la maximum şi nu mai era din cauza mahmurelii de după băutură. Adevărul este că locuința de pe strada Ulmilor nr. 42 era împănată cu microfoane ca un studio de înregistrări. Ceva nu era deloc în regulă.

Chiar dacă instinctele lui nu mai erau ceea ce fuseseră odinioară, îi spuneau totuşi să-şi ia repede tălpăşiţa de acolo, ceea ce şi făcu imediat, ieşind pe uşa din spate şi apoi în stradă. Văzu ceva cu coada ochiului – cineva pândea din curtea vecină? Când se uită a doua oară, nu mai văzu nimic. Parcurse rapid distanţa până la furgoneta lui şi porni imediat. Castor spusese că va reveni cu un telefon în câteva ore. O să aibă ce auzi.

Aerul condiţionat sufla la maximum – nu-şi amintea să-l fi lăsat pornit – şi întinse mâna să schimbe butoanele de pe bord, care i se păru dintr-odată undeva, foarte departe, ca şi când cineva l-ar fi tras de acolo. Soarele după-amiezii clipea de parcă se întuneca, probabil că trecuse un nor peste el, numai că lumina scădea tot mai mult în intensitate şi nici un nor nu putea transforma ziua în noapte şi era noapte în mod sigur, întuneric ca la miezul nopţii şi se gândi să aprindă farurile, dar apoi îşi spuse că nu ar fi avut nici un sens şi abia reuşi să tragă furgoneta pe marginea drumului şi să oprească până când cerul se întunecă de tot şi nu mai văzu nimic.

O maşină cu geamuri fumurii se opri încet chiar în spatele furgonetei. Din ea coborâră doi bărbaţi, amândoi de statură medie şi cu o constituţie medie, cu părul castaniu de lungime medie, fără să iasă prin nimic în evidenţă cu excepţia gesturilor lor extrem de eficiente. Cine i-ar fi văzut împreună ar fi putu crede că sunt fraţi şi chiar erau. Unul dintre ei ridică capota furgonetei şi scoase o sticluţă de plastic plată din sistemul de aer condiţionat. Celălalt deschise portiera dinspre şofer a furgonetei având grijă să nu inhaleze aerul dinăuntru şi trase trupul fără viaţă afară. Tovarăşul lui urma să ducă furgoneta înapoi în New Hampshire, la adresa pe care o aveau, dar mai întâi îl ajută să care mortul în portbagajul maşinii lor. Şi trupul trebuia dus înapoi la domiciliul său şi aranjat într-o poziţie cât mai plauzibilă.

— Îţi dai seama că ne aşteaptă un drum de patru ore, spuse primul bărbat, ridicând cadavrul de subsuori.

— Măcar atâta putem face şi noi.

Cei doi aranjară cadavrul în portbagaj în aşa fel încât să nu se mişte pe drum. Înainte să închidă portbagajul, trupul lui Navajo Blue era încolăcit în jurul cauciucului de rezervă de parcă l-ar fi îmbrăţişat.

— La urma urmelor, nici nu este în stare să conducă.

CAPITOLUL OPT

„Rezistă, Pollux, îl îndemna Belknap în mintea lui. Vin să te salvez.”

Dar drumul nu era drept, iar Jared înțelegea mai bine decât oricine altcineva din ce motive.

„Drumul cel mai scurt între două puncte, spusese odată Jared, este adesea o parabolă, urmată de o elipsă şi urmată de o hiperbolă.” Voia să spună că, în lumea spionajului, calea indirectă şi ocolişurile puteau să ofere, în fond, scurtături la fel de eficiente ca drumul drept şi îl atenționase pe Belknap când îi spusese acest lucru. Nu că Belknap ar fi avut acum şi o altă opțiune.

Clădirea cenuşie ar fi putut fi un centru de distribuție pentru componente industriale. În jurul proprietății se întindea un gard de sârmă ghimpată, menit mai degrabă să-i intimideze decât să-i alunge pe vizitatori. Belknap pătrunse cu SUV-ul lui pe poarta principală şi parcă într-o parte. Într-o clădire ca aceasta era exclus să se furişeze şi Belknap nu avea de gând să procedeze în acest fel, căci ar fi atras atenția. Ceilalți aveau ceva de ascuns. Belknap putea avansa mai bine dacă dădea dovadă de îndrăzneală şi opta pentru o abordare fără teamă.

Coborî din maşină şi fu imediat învăluit în căldura de furnal. Se grăbi să ajungă la cea mai apropiată uşă, înainte să înceapă să transpire masiv. Nu spre uşa de garaj care dădea spre aleea asfaltată, ci spre uşa de oțel laminat din stânga ei. Deschise uşa şi, în timp ce ochii i se adaptau de la strălucirea orbitoare de afară la semiîntunericul din interior, avu sentimentul că dăduse peste o mică tabără de refugiați.

Era un spațiu uriaş ca o cavernă, prost luminat, cu saci de dormit şi saltele împrăştiate peste tot. La un capăt al hangarului erau câteva duşuri fără nici un fel de perete despărțitor; din robinetele defecte apa picura fără încetare. Mirosea a mâncare de la cutiile de carton golite. Şi peste tot era o mulțime de oameni – fete, băieți, unii dintre ei şocant de tineri. Unii stăteau adunați în grupuri în jurul stâlpilor, alții stăteau rezemați de pereți şi moțăiau, alții se țineau deoparte. Reprezentau o amestecătură internațională ciudată. Unii păreau sosiți din Thailanda, din Birmania sau din Filipine. Unii erau arabi. Câțiva erau din Africa subsahariană. Alții păreau copii din satele indiene. Şi erau şi câțiva din Europa Răsăriteană.

Belknap nu era foarte surprins de cea ce vedea, dar îi făcea oricum silă. Fete tineri, băieți şi mai tineri, toți victime ale sclaviei sexuale. Unii fuseseră probabil vânduți de părinții lor; alții ar fi fost fericiți să aibă părinți, în general.

Un bărbat scund şi îndesat, cu o cămaşă albă din pânză topită şi pantaloni denim, cu un cuțit lung cu lamă curbată atârnat de cureaua de la brâu şi cu un walkie-talkie în mâna cealaltă, se apropie încet de el. Omul şchiopăta uşor. Nu era nimic altceva decât un paznic. Pentru că aceasta era partea cea mai urâtă acestei afaceri: cei care conduceau astfel de stabilimente nu aveau nevoie de paznici ca să-i țină pe tineri în captivitate; nu era nevoie de lacăte, de gratii sau de cătuşe. Iar Belknap nu ar fi putut să-i elibereze nici dacă ar fi vrut. Pentru aceşti copii, adevăratul lanț era sărăcia. Chiar dacă erau lăsați să se plimbe în libertate prin Dubai, nu făceau decât să ajungă într-un alt stabiliment de acest fel. Frumusețea fizică era tot ce aveau de vânzare; restul reflecta logica rece şi inexorabilă a economiei de piață. Belknap îşi simțea nările pline de un miros puternic de chimicale, care acoperea mirosurile umane fetide; găurile de scurgere din pardoseala de ciment arătau că încăperea era spălată regulat cu furtunul şi tratată cu un dezinfectant industrial. Şi porcii de la ferme erau ținuți în condiții mai bune.

Omul cu cuțitul la brâu mormăi fără folos către el, încercând să-i spună ceva în arabă. Cum Belknap nu-i răspunse, se apropie mai mult şi îi spuse într-o engleză greoaie.

— Nu e voie aici. Trebuie să pleci.

Era clar că aparatul walkie-talkie de la centură era pentru el principala armă: posibilitatea de a chema pe cineva în ajutor.

Belknap îl ignoră pe grăsan şi continuă să se uite de jur împrejur. Era un fel de lume a lui Hades, un infern din care puțini locatari aveau să mai iasă vreodată, în nici un caz nu cu sufletele intacte. Din cele câteva zeci de persoane din clădire, numai câteva aveau peste douăzeci de ani. Un mare număr nu aveau mai mult de doisprezece sau treisprezece. Fiecare dintre ei avea o poveste şi fiecare poveste era o tragedie.

Cu toată căldura, simți un fior rece. Se aflase adesea în situații critice, în fața armelor şi a avioanelor inamice, dar ce putea face în fața unei asemenea orori? În fața sărăciei zdrobitoare care îi mâna pe copii în locuri ca acesta şi îi făcea să se simtă recunoscători pentru că aveau măcar cu ce să-şi umple burțile. Pentru că nu exista umilință mai mare decât lipsa, nu era degradare mai cumplită decât foamea.

— Ți-am spus, trebuie să pleci! repetă bondocul, iar respirația lui mirosea a usturoi şi a ceva stătut.

Dinspre un grup de tinere adolescente se auzi un zgomot, iar omul se întoarse spre ele şi le certă. Le amenință cu cuțitul şi strigă mai multe înjurături în diferite limbi. Anumite reguli ale etichetei locale fuseseră încălcate. Apoi se întoarse din nou către Belknap, de astă dată cu cuțitul în mână.

— Povesteşte-mi despre italiancă, îi ceru Belknap.

Grăsanul păli. Pentru ele fetele erau şeptel, atât şi nimic altceva.

Nu făcea deosebire între ele decât în categorii foarte generale.

— Pleacă! răcni el, venind mai aproape de Belknap.

Dădu să apuce radioemițătorul, dar Belknap i-l smulse din mâna cărnoasă. Apoi, cu o mişcare bruscă îşi înfipse două degete rigide în gâtlejul moale ale omului. În timp ce acesta se lăsa în jos dând neputincios din mâini ca să-şi elibereze laringele, Belknap aplică o lovitură puternică în față cu bocancul greu. Grăsanul se întinse şi rămase nemişcat pe jos, gâfâind greoi, dar inconştient.

Zeci de perechi de ochi erau ațintite asupra lui Belknap când ridică privirile şi se uită înjur. Se uitau la el fără să-l aprobe şi fără să-l condamne. Îi interesa numai să ştie ce va urma. Aveau ceva viclean în priviri şi Belknap simți o undă de dispreț. Se întoarse către o fată care părea cam de aceeaşi vârstă cu Lucia Zingaretti.

— Ştii o fată italiancă? O fată pe nume Lucia?

Fata negă din cap stupefiată. Nici nu se îndepărtă de el, dar nici nu-şi ridică privirea spre el. Nu voia decât să treacă mai repede peste ziua de astăzi. Pentru una ca ea, simpla supraviețuire era o realizare.

Mai încercă cu altă fată, apoi cu alta; reacția era de fiecare dată aceeaşi. Erau oameni care învățaseră că orice ar face era inutil; era greu să-i dezveți de lecțiile inutilității propriei persoane.

Belknap traversă încăperea şi observă privind afară pe fereastră un fel de mic depozit în spatele clădirii. Ieşi vijelios pe uşa din spate şi străbătu curtea plină de moloz şi nisip până ajunse la micul adăpost. Observă că uşa principală fusese proiectată în aşa fel încât i se putea pune un lacăt solid şi că un astfel de lacăt fusese folosit nu de mult. Vopseaua era zgâriată pe alocuri, lăsând să se vadă metalul. Încă nu se vedeau urme de coroziune, ceea ce însemna că zgârieturile erau recente.

Împinse uşa de oţel, scoase o mică lanternă din buzunar şi exploră interiorul întunecos. Era, de fapt, o magazie, o structură făcută de regulă din folii de metal, nu din blocuri solide de beton. Pe pardoseală era praf, dar erau şi zone unde praful fusese înlăturat – altă dovadă de activitate recentă.

O zări abia peste vreo cinci minute.

O inscripţie foarte mică, uşor de trecut cu vederea, cam la treizeci de centimetri de podea, pe peretele din fund. Îngenunche şi se uită atent, ţinând lanterna foarte aproape.

Două cuvinte cu litere trasate cu vopsea: POLLUX ADERAT.

În latină asta însemna Pollux a fost aici. Belknap abia mai putea să respire. Recunoscuse scrisul îngrijit, aproape caligrafic, inconfundabil al lui Jared şi mai înţelesese încă ceva. Literele fuseseră scrise cu sânge.

Jared Rinehart fusese aici, dar când? Şi, lucrul cel mai important, mai era şi acum aici? Belknap alergă înapoi în clădirea principală şi începu să-i întrebe pe toţi cei pe care îi întâlnea dacă văzuseră un bărbat zilele acestea, un american înalt. Dar nu reuşi să stârnească decât reacţii de indiferenţă mută.

În timp ce se îndrepta din nou spre maşina lui cu părul năclăit de sudoare şi de praf pe frunte, auzi o voce de băiat:

— Domnule, domnule! striga băiatul.

Se întoarse şi văzu un arab cu ochii negri ca antracitul, care putea să fi avut vreo zece ani. Încă nu era în schimbare de voce, era o specialitate aparte în grupul de aici.

Belknap se uita la el fără să rostească nici un cuvânt şi aştepta.

— Ai întrebat de prietenul tău? zise puştiul.

— Da.

Băiatul rămase tăcut câteva clipe, privind în sus spre american, ca şi când i-ar fi evaluat caracterul, sufletul, eventualul pericol reprezentat de acesta sau ajutorul pe care ar fi putut să i-l ofere.

— Facem târg?

— Dă-i drumul!

— Mă duci înapoi în satul meu din Oman.

— Şi?

— Eu ştiu unde l-au dus pe prietenul tău.

Aceasta era deci tranzacţia oferită de băiat: informaţia contra transport. Dar putea avea încredere în el? Dacă dorea cu disperare să se întoarcă în

satul lui din Oman, un băiat şmecher putea să inventeze o poveste şi să i-o servească pe moment.

— Unde?

Băiatul dădu din cap, iar părul lui negru frumos străluci în soare. Machiajul pe care i-l aplicau în jurul ochilor era, fără îndoială, o specialitate regională. Dar fața lui delicată avea o expresie foarte hotărâtă şi ochii lui o privire solemnă. Termenii schimbului trebuiau onorați.

— Vorbeşte, spuse Belknap. Dă-mi un motiv să te cred.

Băiatul – care nu avea mai mult de 1,40 în înălțime – bătu cu mâna în acoperişul SUV-ului.

— Ai aer condiționat?

Belknap îl privi lung, apoi se urcă la volan şi deschise portiera din dreapta. Micul arab se urcă pe locul de lângă el. Belknap porni motorul şi în câteva clipe fură scăldați amândoi într-un curent de aer răcoros. Băiatul zâmbi, un zâmbet alb şi strălucitor şi îşi apăsă fața pe cel mai apropiat ventilator.

— Habib Almani – îl cunoşti pe acest prințişor?

— Prințişor?

— Aşa îşi spune el, Prințişorul. Un domn din Oman. Foarte bogat. Om mare.

Băiatul făcu un gest cu mâinile, care sugera ceva de dimensiuni impresionante. Are multe proprietăți în Dubai. Are magazine. Are firme de camioane. Are firmă de *dhow.*

Arătă apoi şi spre clădirea mare şi urâtă.

— Şi asta e a lui. Nimeni nu ştie.

— Dar tu ştii.

— Tata îi datorează bani. Almani este şi Beit, şef de trib.

— Aşa că tatăl tău te-a vândut lui.

Băiatul scutură vehement din cap.

— Tata nu face niciodată aşa ceva! A refuzat. Aşa că oamenii lui Habib Almani i-a luat cei doi copii. Poc, poc, pe întuneric, ne-a furat. Ce poate să facă tatăl meu? Nu ştie unde suntem.

— Şi prietenul meu american?

— L-am văzut adus aici legat la ochi, în furgoneta lui Habib Almani. Ei folosesc maşinile lui. Folosesc clădirea pentru băieții şi fetele de închiriat. Habib Almani face toate astea pentru ei. Apoi ei îl iau pe americanul înalt de aici. Prințişorul ştie, pentru că el este şef.

— Dar tu de unde ştii?

— Numele meu e Baz. Baz înseamnă şoim. Şoimii văd multe. Se uită fix la Belknap: Tu eşti american, pentru tine e greu să înţelegi, dar sărac nu înseamnă prost.

— Ai dreptate.

Drumul pe care îl descria băiatul însemna să meargă prin deşert şi printr-o zonă puţin umblată. Dacă Baz îl minţea… dar băiatul părea să înţeleagă riscurile la fel ca şi avantajele. În povestea lui erau anumite detalii dureros de logice.

— Ia-mă cu tine, îl imploră băiatul şi eu te duc la el.

La sediul din Portland al Corporaţiei SoftSystems o clădire mare din cărămidă aparentă şi sticlă eficientizată energetic, pe care un critic de arhitectură de la New York Times îl numise postmodernismul Portland – nu existau niciodată motive să te plângi de cafea. Lui William Culp, fondatorul şi directorul executiv al corporaţiei, îi plăcea să spună că un programator este o maşină care transformă cafeaua în coduri. În conformitate cu tradiţia din măreaţa Sillicon Valley, maşinile automate sofisticate de făcut cafea se găseau în toate birourile şi cafeaua era un amestec special de mai multe soiuri. Dar soiul special al lui William Culp era primul dintre egali. Kona sau Peaberry din Tanzania erau foarte bune, dar lui îi plăcea în mod deosebit soiul Kopi Luwak. Acesta costa 1 200 de dolari kilogramul şi se recolta numai o cantitate de 1 250 de kilograme în fiecare an din insula indoneziană Sulawesi. Cea mai mare parte era consumată de japonezi, dar Culp avea grijă să fie întotdeauna aprovizionat cu acest soi.

Ce era aşa de deosebit la Kopi Luwak? Culp era încântat să ofere explicaţia. Boabele fuseseră, de fapt, mâncate de un marsupial care trăia în copaci şi care aştepta întotdeauna până ce fructele se coceau foarte bine, apoi le excreta în întregime, învelite încă în mucilagiul lor, dar uşor modificate la gust de enzimele digestive ale animalului. Localnicii strângeau excrementele animalelor şi le spălau cu mare atenţie ca să recupereze boabele de cafea, ca şi când ar fi fost bucăţele de aur. De aici rezulta cea mai bună cafea din lume – mustoasă, parfumată, cu iz de caramel şi de ceva ce nu se putea numi decât „miros de junglă”.

Se delecta tocmai acum cu o ceaşcă proaspăt preparată.

Bob Donnelly, şeful operaţiunilor, un bărbat cu umerii laţi ai fundaşului care fusese cândva în facultate, îl privea amuzat. Purta o cămaşă bleu pal

descheiată la gât cu mânecile suflecate. La SoftSystems codul vestimentar nu era foarte strict, dacă vedeai pe cineva cu cravată, cu siguranță era un vizitator – şi continua tradiția atmosferei relaxate de la Silicon Valley.

— Altă ceaşcă de crapuccino[21]? întrebă el glumeț. Se aflau într-o mică sală de conferințe, de lângă biroul personal al lui Culp.

— Nici nu ştii ce pierzi, zâmbi Culp. Ceea ce mă bucură.

Donnelly nu era unul dintre cei şase băieți din Comitatul Marin care, cu ani în urmă, se maimuțăriseră în preajma vechilor console Atari din garajele lor şi inventaseră prototipul mouse-ului actual. Ceea ce se putea breveta nu era mouse-ul ca atare, „perifericul de hardware”, ci softul care îl făcea să funcționeze, integrându-l cu interfața vizuală. În anii care urmaseră, aproape toate pachetele de soft de pe raft primiseră licența de proprietate intelectuală pe care o brevetase Culp şi compania lui. SoftSystems câştigase enorm. Culp dăduse părinților săi o parte dintre acțiuni şi aceştia le vânduseră la un preț modest. În sinea lui, Culp îi disprețuia pentru teama lor față de riscul financiar. Acțiunile aveau să-şi tripleze valoarea în numai cinci ani, iar Culp avea să devină milionar înainte să împlinească treizeci şi cinci de ani.

Dar, de-a lungul anilor, cei mai mulți dintre tovarăşii de altădată se retrăseseră şi porniseră afaceri pe cont propriu. Unii îşi înființaseră propriile firme, alții îşi petrecuseră timpul cu jucării costisitoare – iahturi, avioane particulare etc. Culp rămăsese constant. Îi înlocuise pe băieții care lucrau în garaj cu absolvenți de masterate şi, în afară de procesul neplăcut în legătură cu legea antitrust, SoftSystems mergea foarte bine, devenind din ce în ce mai puternică.

— Deci, ce părere ai, să cumpărăm Prismatic? întrebă Donnelly.

— Crezi că o putem face să fie profitabilă?

Donnelly îşi trecu mâna prin părul lui roşu tuns scurt, des ca o perie şi clătină din cap.

— Numai ca s-o cumpărăm şi s-o înmormântăm. Când analiştii de la SoftSystems dădeau peste o companie cu o tehnologie care ar fi putut reprezenta o amenințare concurențială, o cumpărau uneori, punând astfel stăpânire şi pe toate brevetele şi licențele ei, numai pentru a o scoate de pe piață. Resetarea programelor de la SoftSystems cu un algoritm superior ar fi reprezentat o soluție mult mai costisitoare. „Suficient de bun” era adesea ceea ce cerea piața cu adevărat.

— Ai stat de vorbă cu cei de la financiar?

Culp mai sorbi din cafeaua aromată. Arăta ca un licean îmbătrânit, cu ochelari cu ramă de sârmă, pe care aproape că nu-i mai schimbase din facultate şi cu părul castaniu bogat care nu se retrăsese nici măcar un milimetru de pe frunte. Dacă îl priveai de aproape, îi vedeai ridurile fine din jurul ochilor, modul în care fruntea lui avea nevoie de câteva clipe ca să devină din nou netedă după ce ridicase din sprâncene. Adevărul este că nu fusese niciodată copilăros nici când era copil. Chiar şi în adolescenţă avea un aer de bărbat de vârstă mijlocie. Îl amuza uneori când oamenii care pretindeau că sunt prietenii lui intimi i se adresau cu „Bill”; cei care îl cunoşteau cu adevărat ştiau că fusese întotdeauna „William”. Nu Bill, nu Will, nu Billy, nu Willy. William. Două silabe separate de o aluzie la a treia.

— Adu-i aici, spuse Donnelly.

Stătuse pe capul lor până rezumaseră totul la o singură pagină. Lui Culp îi plăcea ca rezumatul executiv să fie cu adevărat un rezumat.

— Îmi place ceea ce văd, spuse Culp. Un schimb de capital – crezi că vor accepta?

— Putem face şi altfel. Le facem o ofertă mai mare de capital, dar, dacă vor cash, nu-i nici o problemă. Şi îi cunosc pe investitorii lor – Billy Hoffman, Lou Parini, tipi de felul acesta. Vor insista să fie plătiţi rapid. Vor forţa chiar mâna managerilor dacă trebuie.

— Îmi cer scuze, spuse Millie Lodge, una dintre asistentele personale ale lui Culp. Un apel urgent.

— Vorbesc de aici, spuse Culp absent.

Millie dădu în tăcere din cap – un gest mărunt – dar Culp simţi un ghem în stomac.

Îşi luă cafeaua cu el în birou şi ridică receptorul.

— Culp la telefon, spuse el cu o voce răguşită, aspră.

Vocea de la capătul celălalt al firului era bolnăvicios de familiară. Un sunet care îţi dădea fiori, distorsionat pe cale electronică. Era o şoaptă hârâitoare şi iritantă, necruţătoare şi insistentă. Aşa ar fi sunat vocea unei insecte dacă ar fi putut să vorbească, îşi spunea el uneori.

— A sosit momentul pentru zeciuială, spuse vocea.

Culp simţi o sudoare rece pe spinare. Ştia din experienţă că apelul era transmis prin internet şi era imposibil de localizat. Putea la fel de bine să vină de la etajul de sub el sau de undeva din Siberia. Pur şi simplu nu avea cum să-şi dea seama.

— Alţi bani pentru nenorociţii ăia de sălbatici? întrebă Culp printre dinţi.

— Avem în faţă un document elaborat în ziua de şaptesprezece octombrie, o altă serie de schimburi de e-mailuri din acea după-amiază, un alt document din douăzeci şi unu octombrie şi o comunicare confidenţială expediată către Rexell Computing Ltd. Să trimitem copii la Comisia pentru active şi bursă? Pe lângă aceasta, mai avem şi o documentaţie referitoare la o entitate de afaceri off-shore numită WLD Enterprises şi…

— Încetează! scrâşni Culp. Orice tentativă de revoltă sau de sfidare fusese zdrobită. Oricare dintre aceste documente ar fi fost suficient pentru a declanşa o nouă investigaţie din partea Comisiei şi a Departamentului de Justiţie a activităţilor antitrust şi un proces ar fi fost câteva miliarde de dolari şi ar fi destabilizat capitalizarea companiei pe piaţă pentru o perioadă foarte lungă de timp. Mai exista şi pericolul iminent ca societatea să fie divizată, să fie fărâmiţată în mai multe companii mici, ceea ce ar fi fost cel mai mare dezastru, pentru că părţile întregului erau, fără îndoială, mai puţin valoroase decât ansamblul lor. Nu era nevoie să-i amintească nimeni de consecinţe, căci acestea îi erau limpezi.

Tocmai de aceea fusese silit să renunţe deja la sume uriaşe prin intermediul Fundaţiei de Caritate William şi Jennifer Culp pentru tratamentul bolilor tropicale. Dacă tot nenorocitul acela de continent s-ar fi scufundat sub apa oceanului într-o bună zi, Culp n-ar fi dat nici un dolar să-l salveze. Dar aici, conducea un imperiu, avea anumite răspunderi. Şi duşmanii lui erau formidabil de inteligenţi şi de răuvoitori. Culp cheltuise o groază de bani încercând să dea de urma lor, dar nu reuşise să afle mai nimic.

Oamenii credeau că el este stăpân pe domeniul lui. Eroare. Era o nenorocită de victimă. Ce deţinea sub control, la urma urmelor? Se uită prin geam la adjunctul lui. Donnelly avea un coş cu cap alb pe nas şi Culp simţi dintr-odată nevoia să-l atingă sau să-l spargă cu un ac. Pe chipul lui se aşternu un rânjet strâmb. *Imaginaţi-vă ce s-ar întâmpla dacă aş face una ca asta.* Prinse privirea lui Millie Lodge; Millie Lodge care ştia atât de multe din secretele lui şi îi era atât de profund loială şi devotată – nu avea nici o îndoială în această privinţă. Dar parfumul acela greţos cu care se dădea mereu! Voia să-i spună ceva în acest sens, dar nu găsise niciodată momentul potrivit – nu găsise nici o modalitate suficient de abilă să aducă vorba despre asta fără a o jigni cumplit şi acum, după atâţia ani, ar fi fost de-a dreptul jenant să mai pomenească despre aşa ceva! Asta este! William Culp, prizonier al apei de colonie Jean Tatou sau cum naiba s-o fi chemând.

Dar… dar poate că tocmai Millie era implicată cumva în toată această nenorocire! Se uită din nou la ea şi încercă s-o vadă în postura de potențial conspirator. Continua să fiarbă în sinea lui în tăcere. „Uite, stau aici, eu, William Culp, nr. 3 din *Forbes Four Hundred* şi ticăloşii ăştia mă strâng cu uşa cum vor! E oare drept lucrul acesta?”

— Comisia Europeană n-ar privi cu ochi buni propunerea dumitale de a achiziționa Logiciel Lille, continuă vocea de la telefon, dacă ar afla de intenția dumitale de a…

— Spune odată ce vrei de la mine, pentru numele lui Dumnezeu! răbufni Culp cu o resemnare amară.

Era un schelălăit de animal înfrânt.

— Vorbeşte odată!

Mai luă o sorbitură din cafeaua răcită şi se strâmbă. Gustul era foarte neplăcut. Pe cine voia să păcălească? Avea gust de rahat.

Oman

Linia orizontului era întreruptă de stânci răzlețe şi gorgane printre care apărea din când în când câte un salcâm pitic. Ascunşi pe jumătate dincolo de orizont se vedeau munții Hajar. Drumul cu o singură bandă era presărat adesea cu nisip roşu, aşa că se confunda cu deşertul din jur. În cele din urmă, şoseaua străbătu o trecătoare stâncoasă şi ajunse într-o zonă mai verde. De-a lungul buzei prăpăstiei erau curmali, leandri şi tufişuri.

Din când în când, îşi permitea să se desfete cu frumusețea peisajului, dar gândul la Jared Rinehart nu-i dădea pace.

Dezamăgea un om care nu-l dezamăgise niciodată şi nu putea scăpa de acest sentiment. Un om care nu numai că-i salvase viața în mai multe rânduri, dar intervenise de nenumărate ori ca să-l protejeze. Îşi aminti de perioada când Jared îl avertizase că o femeie cu care avea relații foarte apropiate, o emigrantă bulgară care lucra la Walter Reed, era de fapt o spioană suspectă, infiltrată de FBI. Dosarul pe care i-l arătase Rinehart îl distrusese pe Belknap. Dar ar fi fost şi mai rău dacă Belknap n-ar fi aflat adevărul la timp! În general, FBI-ul îşi ținea secrete cercetările față de celelalte agenții; cariera lui Belknap ar fi putut fi distrusă şi, ținând seama de cât fusese de neglijent, cu siguranță că aşa s-ar fi întâmplat. Dar Rinehart nu putea permite una ca asta. Indiferent cât de mult avea de lucru, era cu un

ochi pe Belknap, în calitate de înger protector, dar şi de prieten, îşi spunea uneori Belknap. Când un bun prieten al lui Belknap – un prieten din copilărie – murise într-un accident de maşină, Rinehart venise tocmai până în Vermont ca să participe la înmormântare, pur şi simplu ca să-i țină de urât lui Belknap şi să-i arate clar că nu este singur, că, atunci când suferea, Rinehart suferea alături de el. Când prietena lui Belknap fusese ucisă în timpul unei operațiuni din Belfast, Rinehart insistase să-i dea el această veste cumplită. Îşi amintea cum se luptase să nu se prăbuşească, cum se luptase să nu plângă, până când ridicase privirile şi văzuse că ochii lui Rinehart erau plini de lacrimi.

„Mulțumesc lui Dumnezeu că încă te mai am, îi spusese Belknap. Pentru că eşti tot ce am."

Şi acum? Ce mai avea Belknap?

Îşi dezamăgea singurul prieten adevărat pe care îl avea. Da, îl lăsa la greu pe singurul om care nu-l dezamăgise niciodată.

SUV-ul se zgâlțâi când trecu peste o groapă mai mare din asfalt şi Belknap îşi desprinse privirea de la crestele zimțate ale munților din depărtare, de la nuanțele de galben şi ocru ale pământului şi ale stâncilor. Umpluse rezervorul cu două ore în urmă, dar se mai uita la indicator din când în când. În fața lor se vedea o îngrămădeală de căsuțe de pământ şi de cărămidă, adăpostite sub o stâncă. Deasupra lor se roteau nişte păsări.

— Şoimi! spuse Baz arătând spre ele.

— Ca tine, Baz, spuse Belknap, ca să-i arate că înțelesese.

Băiatul fusese foarte vorbăreț la începutul călătoriei, apoi tăcuse, iar Belknap voia să fie sigur că va ține cu el dacă dau de necazuri. Imediat ce plecaseră din Dubai, se uitase în oglinda de pe apărătoarea de soare şi începuse să-şi şteargă negreala de pe pleoape. Belknap îi dăduse o batistă. Acum aceasta se dusese aproape de tot şi se vedea mai bine cine fusese băiatul înainte să fie luat cu arcanul în serviciul lui Habib Almani. Baz îi spusese că tatăl lui voise să-l facă imam, iar bunicul îl învățase să rostească pe dinafară *Coranul* de la cea mai fragedă vârstă. Tot bunicul, care fusese cândva negustor pe coastă, îl învățase şi engleză. Baz era fascinat de radioul de la bord şi în prima jumătate de oră a călătoriei schimbase încântat posturile unul după altul.

La baza unei stânci, vizavi de satul cu case de pământ şi de cărămidă, se afla un cort mare. Materialul din care era făcut, un fel de mătase de culoare crem, se mişca uşor în ritmul brizei blânde.

— Ăsta e locul?
— Da, confirmă Baz. În vocea lui se simțea crisparea.
Prințişorul din Oman era, cu siguranță, înăuntru, cu curtea lui.
Afară era un şir dezordonat de vreo şase, şapte bărbați cu turbane, unii dintre ei bronzați, toți foarte slabi, aproape vlăguiți. Baz spusese că Almani face una dintre vizitele lui obişnuite în regiunea de origine a tribului lui şi era clar că asta făcea, împărțind cadouri şefilor locali şi bătrânilor satului. Aşa funcționa încă orânduirea feudală în locuri precum Omanul.
Belknap pătrunse în cort şi descoperi că acesta era aşternut pe jos cu covoare de mătase. Un servitor se uită disperat la el şi începu să-i spună ceva în arabă, gesticulând de zor. Belknap îşi dădu seama că acesta era supărat, pentru că nu se descălțase. „Asta este cea mai neînsemnată problemă a ta”, îşi spuse el.
Baz îi spusese că prințul era un bărbat cu dimensiuni impresionante, dar fusese un eufemism. Omul era imens. Probabil că avea vreun metru optzeci înălțime şi peste o sută cincizeci de kilograme, ceea ce îl făcea foarte uşor de recunoscut. Şedea pe un fotoliu de paie, ca şi când ar fi stat pe tron. Pe o carpetă de lângă el se aflau tot felul de flecuştețe, fără îndoială pregătite pentru bătrânii satului care urmau să vină în vizită. Unul dintre ei, îmbrăcat într-o haină de muselină plină de praf, tocmai se îndepărta păşind cu picioarele goale şi strângând la piept ceva înfăşurat în folie aurie.
— Eşti Habib Almani, spuse Belknap.
— Dragul meu domn, răspunse bărbatul făcând un gest elegant cu mâna şi deschizând ochii larg.
Purta pe degete inele mari cu pietre prețioase care scânteiau în lumină. Un khandjar cu diamante, un mic cuțit ceremonial în formă de L, îi atârna la brâu. Vorbea cu un accent britanic afectat; Belknap ar fi putut să jure că se află la Club Athenaeum.
— Întâlnim atât de puțini americani pe aici. Vă rog să scuzați aspectul umil şi temporar al reşedinței mele de aici. Nu suntem chiar în Muscat[22]. Şi cărui fapt datorez plăcerea companiei Domniei Voastre?
Privirea dură a ochilor lui mici contrazicea politețea din vorbele lui mieroase.
— Am venit să capăt informații.
— Ați venit la acest umil prințişor din Oman după informații? Poate vreți să vă dau indicații despre drum? Cum să ajungeți la cea mai apropiată… discotecă?

Începu să râdă în hohote la gândul acestei posibilităţi şi aruncă o privire furişă spre o fată probabil de vreo treisprezece ani care stătea ghemuită şi tăcută într-un colţ.

— Ţi-ar plăcea o seară la discotecă, nu-i aşa, micuţul meu bobocel de trandafir, o alintă el. Apoi se întoarse din nou spre Belknap: Sunt sigur că aţi auzit de ospitalitatea arabă. Suntem vestiţi pretutindeni pentru ea. Trebuie să vă tratez cu delicateţuri şi să fiu încântat că pot să o fac. Dar, vedeţi dumneavoastră, eu sunt curios din fire.

— Lucrez la Departamentul de Stat al SUA. Sunt investigator, să zicem.

Pe faţa ca de budincă a omului trecu o umbră vizibilă.

— Spion. Încântător! Jocul cel Mare. Exact ca pe vremea vechilor otomani. Prinţul mai luă o sorbitură de ceai din ceaşca de argint. Belknap era destul de aproape ca să-i simtă mirosul – era, de fapt, scotch. Probabil unul foarte scump. Prinţul se străduia să nu se dea de gol, nu lungea cuvintele, dimpotrivă, le rostea cu emfază, dar efectul era acelaşi.

— O tânără italiancă a intrat de curând în posesia dumneavoastră, spuse Belknap.

— Îmi pare rău, dar nu ştiu despre ce vorbiţi.

— A fost angajată să presteze servicii de escortă pentru dumneavoastră.

— Pe barba Profetului, mă şocaţi până în străfundul sufletului, îmi sfâşiaţi inima în bucăţi, mă zguduiţi din temelii…

— Nu-mi puneţi răbdarea la încercare, spuse Belknap încet, pe un ton ameninţător.

— O, la naiba! Dacă sunteţi în căutarea unei *putta*[23] italiene, chiar că aţi greşit drumul. Vă pot oferi alt gen de satisfacţii. Pot şi sunt gata s-o fac. Ce vă place? Ce otravă preferaţi? O vreţi – da, o vreţi pe micuţa mea bobocel?

Făcu un gest spre fata din colţ.

— Puteţi s-o luaţi. Nu de tot. Dar puteţi s-o luaţi pentru un test drive, să zicem pentru un test drive către paradis.

— Mă dezguşti.

— Mii de scuze. Înţeleg. Sunteţi de altă factură. Conduceţi pe partea cealaltă. Nu e nevoie să-mi explicaţi. Vedeţi dumneavoastră, eu am studiat la Eton, unde regulatul în fund era sport local specific, la fel ca Jocul Zidului. Aţi auzit de Jocul Zidului? Se joacă numai la Eton. Trebuie să mergeţi odată să vedeţi meciul de Sf. Andrei. E un fel de fotbal. Un fel de. Dar diferă destul de mult. Cred că ultima dată când s-a înscris un gol de ziua Sf. Andrei a fost în 1909, dacă puteţi să credeţi!

— Să crezi ce îți spun eu, ticălosule! mormăi Belknap suficient de tare ca să audă numai Almani. Îți smulg brațul din umăr dacă nu vorbești!

— A, sunteți înclinat spre duritate! Vocea lui era amenințătoare sub aparența de amabilitate. Vă putem satisface și în această privință. Indiferent ce vă doriți. Indiferent cum vreți să vă încărcați bateriile. Acum, dacă sunteți așa de amabil să plecați înapoi spre Dubai, aș putea să vă ofer exact…

— Cu un singur telefon pot să aduc două elicoptere care să te salte de aici și să te ducă cu toată nenorocita ta de suită într-un loc întunecos din care să nu mai ieși niciodată. Cu un singur telefon pot să…

— O, nu mai spuneți! Arabul plin de bijuterii dădu pe gât conținutul ceșcuței și scoase pe gură un damf de băutură. Știți ceva? Sunteți genul de om pe care doctor Spooner l-ar fi numit o inteligență sclipitoare.

— Te-am prevenit.

— Țăranca italiancă. Și ce-i cu ea, mă rog? A fost o favoare, asta e tot. Nu a fost treaba mea, cineva voia să scape de ea.

— Cineva care avea legătură cu grupul lui Khalil Ansari.

Dintr-odată prințul deveni agitat. Printr-o mișcare neglijentă a brațului și câteva cuvinte rostite în arabă, le porunci tuturor să plece, inclusiv celor doi bărbați spătoși care stăteau în stânga și în dreapta lui și ale căror cuțite de la brâu nu păreau să fie tocmai decorative. Mai rămase numai fetița tăcută și retrasă în colțișorul ei.

— Gurile prea bogate pot să scufunde și corăbii! spuse Almani.

— Cine? insistă Belknap. Spune-mi despre cine e vorba.

— Khalil Ansari e mort, spuse omul posomorât. În vocea lui se simțea acum îngrijorarea; un om ca el nu-și concedia garda personală din cavalerism. Probabil că acorda multă importanță riscului ca afacerea să răsufle.

— Crezi că nu știam?

— Oricum, asta nu mai are nici o importanță acum, nu-i așa? continuă arabul beat. În orice caz, nu mai deținea controlul asupra afacerii, nu până la capăt. Acum este o conducere nouă, un nou maestru de ceremonii.

Începu să dea din mâini imitând un dirijor de orchestră.

— Tam-ta-ta, tam-ta-ta, făcu el, intonând o melodie pe care Belknap n-o recunoscu. Oricum, nu aveam încotro. Voi, ăștia de la CIA, nu înțelegeți nimic. Culegeți întotdeauna numai pionii și lăsații regii, reginele și nebunii să-și facă de cap.

Dintr-odată începu să se jeluiască, cuprins de o mare compătimire pentru el însuşi:

— Ce ți-am făcut eu dumitale vreodată?

Belknap făcu un pas amenințător spre el. Almani lucrase din când în când şi pentru CIA şi aceasta se reflecta în felul în care trata cu americanul; voia să scape cu orice preț de el, căci dovezile de colaborare din trecut îi compromiteau relația cu actualii asociați. În Golf, astfel de situație era destul de frecventă în rândul micilor prințişori de teapa lui Almani.

— Nu e vorba numai despre italiancă, spuse Belknap. Vorbeşte-mi despre americanul cel înalt. Vorbeşte-mi despre Jared Rinehart.

Ochii lui Habib Almani se căscară larg, obrajii i se umflară de parcă ar fi fost pe punctul să vomite. În cele din urmă izbucni:

— N-am avut încotro, înțelegi? Există anumiți oameni şi anumite puteri cărora nu poți să le spui pur şi simplu „Cară-te!" N-am avut ce face, naiba să mă ia!

Belknap apucă mâna moale şi pufoasă a omului şi începu s-o răsucească tare, din ce în ce mai tare. Durerea era vizibilă pe fața contorsionată a prințişorului.

— Unde este? întrebă Belknap. Îşi apropie fața la câțiva centimetri de ochii ieşiți din orbite ai lui Habib Almani şi urlă:

— Unde este?

— Ai venit prea târziu, asta este, gemu Almani. Nu este aici. Nu mai este în emirate. A plecat. A fost la Dubai, aşa este. Au vrut să-l pună la păstrare, dar tot ce ştiu este că l-au încărcat într-un avion particular, aşa este. L-au dus în altă parte.

— Unde, dracu' să te ia?

— Undeva prin Europa, aşa cred. Dar ştii cum e cu avioanele astea particulare. Depun un anumit plan de zbor, dar nu-l respectă întotdeauna, asta este!

— Am întrebat, unde?

Belknap îl plesni pe arab peste față cu toată puterea. Acesta se dădu înapoi amețit şi căzu pe vine, respirând greu. Era clar că se gândea dacă să-şi cheme garda, dar îşi băgă mințile în cap la timp.

Almani nu suferea de vanitate. Se potoli imediat şi luă un aer de demnitate jignită.

— Ți-am spus, zise el, nu ştiu, fiu de cățea şi de cămilă ce eşti! Nu e chiar genul de întrebări pe care să-l pun, pricepi?

— Rahat!

Belknap îşi puse ambele mâini în jurul gâtului gras şi pufos al lui Almani.

— Se pare că nu ai înțeles cu cine ai de-a face. Vrei să ştii ce am să-ți fac dacă nu vorbeşti? Vrei să guşti un pic din tratament? Vrei?

Fața arabului se înroşi puternic.

— Nu poți să te măsori cu ei, tuşi el. Ai pus douăzeci de întrebări, dar dacă îți închipui că eu…

Belknap îi aplică un pumn puternic. Încheieturile degetelor lui se loviră de oasele obrazului, străbătând cei cinci centimetri de țesut adipos.

— Ai înnebunit dacă îți închipui că am de gând să mă pun cu Genesis, spuse Almani în şoaptă. Prin amețeala băuturii licări o scânteie de luciditate. Rosti apoi cu o voce ieşită ca din fântână:

— Ți-ai pierdut mințile dacă vrei să te pui cu Genesis.

Genesis? Belknap aruncă un braț într-o parte şi îşi propti cotul în maxilarul lui Almani. La colțul gurii arabului apăru un pârâiaş de sânge care începu să picure apoi de pe buzele lui groase.

— Îți iroseşti energia, şopti omul printre gâfâieli. Nu cuvintele lui, ci expresia de pe fața omului îl făcură pe Belknap să se oprească. Expresia de groază.

— Genesis?

Răsuflând din greu, Almani reuşi să schițeze un zâmbet strâmb, în ciuda durerii.

— El este peste tot, nu ştii?

— El. Ea. Ei. Dracu' să-i ia pe toți! Nimeni nu ştie cu precizie, cu excepția câtorva nefericiți care au toate motivele să-l implore pe Allah să nu fi aflat niciodată. Spun „el”, pentru că este mai comod. Mâna lui este peste tot. Aliații lui sunt mereu printre noi. Poate chiar şi tu eşti unul dintre ei.

— O, chiar aşa crezi? mormăi Belknap.

— Nu, nu chiar. Prea mergi de-a dreptul. Eşti genul de om pentru care doi plus doi fac patru. Nu te pricepi la complicații. Nu eşti bun pentru Genesis. Dar atunci cine este?

— Nu te înțeleg. Eşti terorizat de o persoană pe care nu ai văzut-o niciodată?

— Aşa cum au trăit oamenii mii de ani. Dar numai rareori dintr-un motiv la fel de întemeiat ca acesta. Prințului o să-i fie milă de tine. Prințul o să-ți prezinte adevărurile vieții, ignorant prost şi naiv ce eşti! Poți să-i spui ospitalitate arabă. Sau nu. Dar să nu spui că nu te-am prevenit. Există

persoane care susțin că Genesis este o femeie, fiica unui industriaş german care s-a îndrăgostit de mişcările radicale din anii ’70, Baader-Meinhof, Mişcarea din 2 iunie, sau de altceva. Unii spun că Genesis este o persoană publică, la fel ca un de dirijor sau şef de orchestră care cutreieră prin lume de la un turneu la altul, menținând o disciplină strictă în rândurile celor care nu au habar de adevărata lui identitate. Unii spun că este un om uriaş, alții că este pitic. Am auzit că ar fi o femeie de o frumusețe răpitoare, în timp ce alții susțin că este o cotoroanță urâtă ca moartea. Am auzit că s-ar fi născut în Corsica, Malta, Mauritius, în diverse locuri din nord, sud, est şi vest. Unii spun că este descendentul unei familii de samurai şi că îşi petrece cea mai mare parte a timpului într-o mănăstire zen. Unii spun că tatăl lui era un argat sărac pe o moşie din Africa de Sud, adoptat apoi de o familie bogată de buri, proprietari de mine, pe care le-a moştenit. Unii spun că este chinez, prieten intim al lui Deng[24]. Unii spun că este profesor la o şcoală de studii orientale şi africane de la Londra, dar nimeni nu ştie la care anume. Alții…

— Ajunge, ai luat-o razna de tot!

— Ideea este că există nenumărate poveşti, dar nici un adevăr validat. Domneşte peste o țară a umbrelor care acoperă tot globul pământesc, dar rămâne mereu nevăzut – nevăzută – ca partea întunecată a lunii.

— Ce naiba…?

— Te-ai băgat în rahat până peste cap. Cred că acum suntem amândoi. Dar eu cel puțin ştiu.

— Îmi vine să te ucid şi să te scuip, se răsti Belknap, asta o ştii?

— Sigur, poți să mă ucizi. Dar Genesis poate să facă mult mai mult rău. Incomparabil mai mult. Dacă ai şti ce de poveşti am auzit? Legenda acestui Genesis este redutabilă.

— Poveşti de adormit copiii! pufni dispreţuitor Belknap. Zvonuri bazate pe superstiții – despre asta vorbim?

— Poveşti transmise pe frecvență joasă. Zvonuri – dacă vrei dar zvonuri pe care am motive întemeiate să le cred. Poveşti de adormit copiii, aşa spuneai? Dă-mi voie să-ți spun ceva despre un alt prinț, membru al familiei regale saudite. Se povesteşte că un agent al Genesis i-a transmis o solicitare. O cerere de la Genesis. Prostul de el a îndrăznit să refuze. Şi-a închipuit că poate să sfideze Genesis.

Habib Almani înghiți un nod. Fruntea îi strălucea în lumina soarelui care trecea prin straturile groase de mătase ale cortului. Mâinile lui pufoase se încleştară una în alta.

— A dispărut timp de o săptămână. I-au găsit trupul într-un container de gunoi din Riyadh[25].

— Mort.

— Mai rău, în viață. Şi este tot în viață până în ziua de astăzi într-un spital din Riyadh din câte se povesteşte. Şi exact în aceeaşi stare în care a fost găsit.

Arabul se aplecă în față cu o expresie de oroare şi groază pe față.

— Vezi tu, când l-au găsit, era paralizat de la gât în jos – măduva spinării îi fusese secționată cu mare grijă. I se tăiase limba. Apoi i s-a indus o paralizie permanentă a pleoapelor care stau tot timpul închise! Înțelegi? Nu poate comunica nici măcar prin clipit!

— Şi altfel este intact?

— Da, iar acesta este lucrul cel mai cumplit. Continuă să trăiască, perfect conştient, absolut imobil, închis în această existență precară, propriul trup fiindu-i, de fapt, ultima criptă… ca avertisment pentru noi ceilalți.

— Iisuse Hristoase! făcu Belknap.

— *Allahu Akbar*[26], spuse şi arabul.

Belknap miji ochii.

— Dacă nu l-ai văzut niciodată, de unde ştii că nu sunt chiar eu Genesis?

Arabul îl măsură cu privirile din cap până în picioare.

— Ai putea tu să faci aşa ceva?

Expresia de pe chipul lui Belknap era edificatoare.

— Şi apoi, mai era un vestit şi chipeş kuwaitian. Moştenitorul unei averi uriaşe întemeiate pe petrol. Mare fustangiu. Se spune că era aşa de frumos că atunci când intra într-o încăpere se făcea linişte, într-o zi s-a opus voinței lui Genesis. Apoi când l-au găsit – încă în viață – nu mai avea față. Înțelegi? Toată pielea de pe față fusese…

— Ajunge! urlă americanul, întrerupându-l. La naiba, am auzit destul. Vrei să spui că Pollux este în ghearele acestui Genesis?

Habib Almani dădu din umeri cu un aer superior.

— Nu suntem noi *toți* oare în ghearele lui?

Apoi lăsă fața în jos şi şi-o cuprinse în palme, îngrozit.

— Ai să-mi răspunzi la întrebări sau îți tai beregata, îți retez ouăle şi ți le vâr pe gât. Nu e nimic foarte original, dar de regulă funcționează.

Scoase un cuțit din buzunar şi îl apropie de gâtul omului. Almani privea la el cu ochi stinşi.

— Nu mai am nici un răspuns, spuse el nefericit. Despre Pollux, despre Genesis? Ți-am spus tot ce ştiu.

Belknap studie atent fața omului. Îşi dădu seama că spune adevărul. Nu mai putea afla nimic de la el.

Când ieşi, îl găsi pe băiat aşteptându-l în fața SUV-ului cu o figură solemnă. Praful deşertului începuse deja să acopere părul lucios al lui Baz.

— Urcă, mormăi Belknap.

— Trebuie să mai faci un lucru, îi spuse băiatul. Ai văzut o fată în cort, o fată de treisprezece ani pe care o ține prințul?

Belknap dădu din cap că da.

— O arăboaică.

— Trebuie să te duci înapoi şi s-o iei, îl instrui Baz. Îşi cuprinse umerii cu brațele lui subțiri, într-un gest ferm. Trebuie s-o luăm cu noi. Inspiră adânc şi se uită în sus la american. Pentru prima dată avea ochii umezi: Este sora mea.

CAPITOLUL NOUA

Aflată la o oră de mers cu maşina de Buenos Aires, Casa de Oro era o combinație de hacienda clasică şi vilă în stilul renaşterii, cu arcade mari pretutindeni şi o mare risipă de marmură cu ornamente aurii. În dimineața aceasta, oaspeții se strânseseră la capătul cel mai îndepărtat al pajiştii care cobora în pantă uşoară ca să vadă un meci de polo călare de pe terenul învecinat. Chelnerii în uniforme de dimineață alergau de colo-colo cu pahare de suc şi sendvişuri. Un bătrân stafidit, aşezat într-un scaun cu rotile, era împins de un tânăr asiatic. O femeie în vârstă, cu obrajii întinşi pe cale chirurgicală şi dinții albiți artificial care păreau luați din altă gură, din gura cuiva mult mai tânăr şi mai mare, scotea sunete pițigăiate, în timp ce o eminență cu părul alb spunea anecdote.

Puțini oaspeți erau cu adevărat atenți la jucătorii în jachete galbene, cu caschete albe şi crose lungi. Caii fornăiau cotind brusc în loc, iar respirația lor scotea aburi în aerul rece al dimineții.

Un bărbat uşor trecut de cincizeci de ani îşi potrivi costumul uşor de vară – redingotă albă şi un brâu violet – şi trase adânc aer în piept. Dinspre teren venea un miros de sudoare amestecată: şi de om şi de cal. Era un om de afaceri de talie internațională care avea printre activele lui câteva companii telefonice din America de Sud şi pentru el devenise o a doua natură să se întrebe întotdeauna cam cât ar costa să achiziționeze întreaga proprietate. Vila cu cei trei sute de acri de pajişte din jurul ei. Nu avea nici un motiv să creadă că Danny Munoz, gazda lor, era doritor să vândă şi nici nu avea nevoie să mai cumpere încă o proprietate imobiliară. Dar nu se putea abține să nu-şi pună întrebarea, căci era pentru el o a doua natură.

Unul dintre chelneri – ceva mai în vârstă decât ceilalți, căci fusese nevoie de încă un om în ultimul moment – se apropie de mogulul telecomunicațiilor.

— Doriți ceva de băut, domnule?

Omul mormăi aprobator.

Cu un zâmbet profesional chelnerul turnă un punci de lămâie şi pepene în pahar. Părul scurt blond de pe mâna lui strălucea în soarele dimineții. Apoi făcu un pas în spatele unui şir de chiparoşi italieni înalți şi vărsă restul carafei pe pământ. Se întorsese şi era aproape de vilă când se auziră

zgomote şi se produse agitaţie – mai întâi se lăsase o linişte rău prevestitoare, apoi începuseră ţipetele – iar toate acestea îi spuneau că mogulul fusese lovit.

— *Ataque del corazon!*[27] strigă cineva.

„Da, un diagnostic foarte bun”, îşi spuse în sinea lui bărbatul în costum de chelner. Seamănă perfect cu un atac de inimă. Nici medicul legist nu va spune altceva. O să aibă grijă să cheme ajutoare. Nu avea nici un motiv să n-o facă, mai ales că pacientului nu-i mai putea folosi nici un fel de ajutor.

Andrea Bancroft deschise fermoarul husei şi scoase computerul dinăuntru punându-l pe masa pătrată, plină de hârtii. Era împreună cu Walter Sachs la unul dintre cele mai bune restaurante vegetariene din Greenwich. Era unul dintre locurile preferate ale lui Sachs, de care obişnuia însă să-şi şi bată joc. Localul era aproape gol; chelneriţa care îi servea se uita din când în când în direcţia lor ca să vadă dacă au nevoie de ceva, dar stătea mai tot timpul cu nasul într-un exemplar din *Marile Speranţe*[28].

— L-ai cumpărat de curând? întrebă el, referindu-se la laptop. E un model foarte bun. Dar la preţul acesta ai fi putut lua ceva mai bun. Ar fi trebuit să mă întrebi pe mine.

Walter Sachs purta părul castaniu cărunt tuns scurt în părţi şi lung în creştet, ceea ce făcea ca faţa lui alungită, dreptunghiulară să pară şi mai lungă şi mai dreptunghiulară. Maxilarul lui cu gaură pronunţată în bărbie transmitea un sentiment de forţă în totală discordanţă cu pieptul îngust. Şi avea fundul plat – Andrea se simţea stânjenită, pentru că remarcase acest lucru, dar asta era realitatea. Purta pantalonii traşi sus, până aproape de buric, dar făceau burtă la spate. Şi, ca să combată imaginea stereotipă a specialistului în calculatoare care trebuie obligatoriu să poarte ochelari, avea lentile de contact, dar era clar că nu se obişnuise niciodată cu ele. Avea ochii uşor înroşiţi, puţin iritaţi. Poate că suferea de sindromul ochiului uscat sau poate că dioptriile nu erau corecte. Oricum, Andrea nu-şi propunea să întrebe.

— Nu este al meu.

— M-am prins, spuse Walter, e de la obiecte furate.

— Cam aşa ceva, făcu Andrea. De fapt…

— Andrea, spuse Walter aruncându-i o privire lungă.

— Vreau să te rog să-mi faci un serviciu. În acest computer sunt nişte fişiere şi aş dori să le citesc. Numai că sunt criptate. Asta e situaţia. Cât de

mult mai vrei să ştii despre ele?

Walter îşi mângâie bărbia şi se uită uimit la ea.

— Cât mai puţin cu putinţă, spuse el. Dar nu faci ceva ce n-ar trebui să faci, nu-i aşa?

— Doar mă cunoşti, Walter, spuse Andrea zâmbind poznaş. Când am făcut eu vreodată ceva ce nu trebuia să fac?

— Excelent. Nu mai spune nimic.

Cum ar fi putut să-i explice? Nu-şi putea explica nici ei înseşi.

Poate că bănuielile ei erau neîntemeiate. Dar furnicile acelea roşii continuau s-o macine pe dinăuntru. Trebuia să scape cumva de ele sau să le urmeze până la destinaţie. Decizia pe care o luase era de neclintit; mai rămânea de stabilit modul de execuţie.

Fusese o lovitură la nimereală atunci când înlocuise laptopul Hewlett-Packard aparţinând directorului financiar al Fundaţiei Bancroft cu un model identic al cărui hard fusese şters. Presupunerea firească va fi că discul se stricase, dar datele aveau copii de rezervă şi cu asta basta. Avusese nevoie numai de câteva secunde ca să scoată din priză aparatul şi să-l deconecteze de la Ethernet. Omul era la masă cu un etaj mai jos. Fusese o joacă de copii. Mai puţin faptul că inima îi bătea să-i spargă pieptul în timp ce se ducea cu obiectul subtilizat în geantă spre parcare. Nu numai că intra într-o lume diferită: devenise o altă Andrea Bancroft. Nu ştia ce va descoperi despre fundaţie. Dar descoperise deja foarte multe despre ea însăşi şi nu era sigur că tot ce descoperise îi făcea plăcere.

Walter scotocea deja prin directoarele principale ale computerului.

— Sunt o mulţime de date aici, în special fişiere cu cifre.

— Începe cu cele mai recente, îl rugă ea.

— Sunt criptate în mod uniform.

— Asta am spus şi eu.

Îşi mai turnă din Ţesutul Seninătăţii – de fapt, un fel de ceai de muşeţel, dar pentru că aici era un restaurant vegetarian, toate lucrurile erau botezate cu nume aparte. Cana de lut îi lăsa un gust neplăcut de nisip pe buze.

Walter restartă computerul ţinând apăsate mai multe taste – shift, option şi alte câteva pe care Andrea nu reuşi să le prindă. În locul ecranului obişnuit de început, se vedea numai o linie simplă de comandă. Walter lucra la nivelul de codificare al maşinii. Mai apăsă câteva taste şi apoi dădu din cap:

— O încriptare standard. De tip comercial.

— E uşor de descifrat?
— Ca şi când ai deschide o cutie de sardele, spuse Walter clipind furios. Cu unghiile.
— Au! Cât durează?
— Greu de spus. Trebuie să-l leg la Bertha mea cea Mare. Sunt o mulțime de deschizătoare de conserve în zona comună. Am să încarc şase din aceste fişiere şi am să le bombardez pe rând. Cam aşa ca atunci când spargi un geam ca să poți deschide uşa din față. Vreau să spun că trebuie să întoarcem pe dos un algoritm cu un singur sens pentru a putea face o breşă prin care să tragem afară modulul între doi şi 1 024 de biți primari, ceea ce este destul de înfricoşător.
— Habar nu am despre ce vorbeşti, spuse Andrea, înclinând capul într-o parte.
— Atunci înseamnă că vorbesc cu mine însumi. Nu ar fi pentru prima dată.
— Eşti un dulce!
— N-ai de gând să mă arunci în apă clocotită, nu-i aşa?
— Bineînțeles că nu, n-aş face niciodată aşa ceva. Călâie, cu siguranță. Călduță, poate. Caldă e bine, nu-i aşa?
— Eşti dată naibii, Andrea Bancroft!
— Ce vrei să spui?
Walter strânse buzele şi se uită la codurile care începeau să se înghesuie pe ecran.
— Cine spune că vorbeam cu tine?

În mod sigur e mort. Navajo Blue fusese de acord cu ceea ce îl rugase Castor şi fusese ucis. Era cea mai plauzibilă explicație pentru faptul că nu lăsase nici un mesaj la ora stabilită, ca să nu mai vorbim de faptul că nu răspundea la nici unul dintre numere. Un val de amețeală combinat cu furie îl cuprindea treptat pe Belknap şi observă că avea o viteză periculoasă. Ce făcuse astăzi? Mai mult rău decât bine! La coloana de fapte bune – cel puțin aşa spera – îi dusese pe Baz şi pe sora lui înapoi în satul lor, care stătea agățat de o stâncă rozalie ca un lichen cenuşiu. Auzea strigătele de bucurie ale sătenilor în timp ce se depărta şi gândurile îl duseră înapoi la prinț şi la prizonierii lui. Ce exploatare! Ce mizerie! Ce lipsă de considerație pentru viața omenească într-o zonă atât de pârjolită de soare că orice fel de viață era un adevărat miracol. Şi ce o să se aleagă din micul Baz? O să ajungă

imam, aşa cum spera bunicul lui? Sau viața lui va cădea victimă următoarei epidemii de holeră sau de febră tifoidă? Sau violențelor dintre clanuri şi triburi? O să devină şi el însuşi un terorist? Nenorocirea care se abătuse asupra lui avea să dea roade maligne în viitor sau îi va întări convingerea că trebuie să lupte pentru bine? Nu există nici un fel de garanții. Băiatul era isteț, ştia să vorbească frumos, avusese parte de o educație mai bună decât majoritatea sătenilor în mijlocul cărora trăise. Poate că va scăpa din obscuritatea care îl înconjura. Poate că numele lui va fi mult mai cunoscut decât ale rudelor lui – dar cunoscut pentru binele sau pentru răul pe care îl va face?

Unii spuneau că răspunsul depinde de cine eşti; citau în acest sens terorişti notorii considerați adesea eroi de către popoarele lor. „Unii ar spune că tu şi cu mine suntem terorişti”, îi spuse odată Jared. Belknap fusese indignat: „Pentru că ne purtăm violent cu răufăcătorii?” Jared clătinase din cap: „Pentru că ei ne consideră pe noi răufăcători.”

Jared nu se lăsase niciodată atras de speculațiile facile. Adevărul era adevăr şi minciuna ea minciună. Existau fapte şi existau falsuri. „Dacă cineva îți arată o monedă cu cap pe ambele fețe, ştii că este falsă”, spuse el odată. „Dar mai ştii şi altceva.”

Ce anume? întrebase Belknap.

Jared îi zâmbise blând: „Trebuie să pariezi pe cap.”

Reveni cu gândurile la ceea ce îi spusese Almani despre Genesis – despre pedepsele îngrozitoare pe care le aplica celor care îl înfruntau. Oare Jared ar putea fi în mâinile acestui monstru? Belknap se cutremură. Şi cum reuşise cineva să-şi ascundă atât de bine identitatea, deşi deținea o putere atât de considerabilă? O lume a umbrelor care cuprinde tot globul.

Belknap simți un gust acid în fundul gâtului când trase maşina pe dreapta şi încercă să-l sune pe Gomes pentru a treia oară în ultima oră; fireşte că tânărul agent era în tot felul de şedințe, iar Belknap nu avea de gând să lase nici un mesaj altcuiva. Dar de astă dată Gomes era la birou şi, când îi explică situația – nu răspundea nimeni la nici unul dintre cele trei numere – agentul îi confirmase imediat presupunerea cea mai rea. Navajo Blue – Thomas Mitchell – era, într-adevăr, mort. O maşină a poliției din Wellington, New Hampshire, fusese trimisă la el acasă şi confirmase. Era mort. Ora estimată a decesului: acum şapte ore. Cauza era încă necunoscută. Nu existau nici o dovadă şi nici un indiciu.

Dar Belknap ştia că el îl trimisese la moarte.

Îl trimisese s-o pună sub supraveghere pe Andrea Bancroft, dar subestimase răutatea şi cruzimea ei sau a celor care o protejau.

Făcuse o greşeală şi un om murise din cauza lui.

Aşa cum îi ceruse, Gomes îi prezentă un raport complet despre Andrea Bancroft. Aparenta inocenţă a vieţii publice putea ascunde foarte bine talentul ei în arta prefăcătoriei. Este clar că era foarte inteligentă şi că dispunea de resurse enorme.

Să fi fost ea Genesis?

Belknap îi dădu numele câtorva baze de date federale.

— Uite ce trebuie să ştiu, îi spuse el lui Gomes.

De astă dată, tânărul analist nu mai protestă. Moartea lui Navajo Blue nu putea rămâne nerăzbunată. Femeia trebuia adusă în faţa justiţiei.

Sau să-i aplice Belknap justiţia lui brutală.

PARTEA A DOUA

CAPITOLUL ZECE

Andrea Bancroft încercă să aţipească în timpul zborului de două ore de la aeroportul Kennedy la aeroportul internaţional Raleigh-Durham din Carolina de Nord, dar mintea ei era năpădită de gânduri. Abia spre seară Walter Sachs îi dăduse un CD-ROM de un gigabit cu fişierele decriptate. Instalată acasă în faţa computerului ei, Andrea le citise şi le studiase până i se înroşiseră ochii. Găsise câteva procese-verbale de la şedinţe, câteva fişiere Excel, fişiere referitoare la „managementul ciclului de viaţă al activelor” în format Oracle. Nu întâmpină nici o dificultate când dori să le deschidă, dar, ca să le studieze temeinic şi atent, era nevoie de timp.

Adevărata enigmă era în tranzacţiile financiare înregistrate: sute de milioane de dolari fuseseră transferate spre o locaţie fără nume din Research Triangle Park şi – după cum reieşea din codurile de acces – transferurile fuseseră autorizate chiar de dr. Paul Bancroft. Aici, îngropat sub nenumărate documente legale, se află cel mai mare buget al întregii fundaţii. Dar, aşa cum îşi dădu seama rapid, locaţia nu apărea pe nici o hartă. Adresa pe care o găsise în documentele fundaţiei era Strada Broaştei-

Țestoase nr. 1 şi presupuse că aceasta se află într-adevăr undeva în pădurea de pini de peste 70000 de kilometri pătrați cunoscută sub numele de Research Triangle Park. Dar nu se găsea pe hartă.

Research Triangle Park era un fel de anomalie. Lozinca lui era „Acolo unde se întâlnesc mințile şi lumea.” Dar nu era clar cui aparținea. Serviciul Poştal al Statelor Unite îl considera un mic oraş sau o municipalitate şi, deşi Durham revendica o oarecare autoritate asupra lui, nu făcea parte, de fapt, din nici o jurisdicție.

Se aflau aici câteva dintre cele mai mari facilități de supercomputere din lume, câteva campusuri de frunte din cercetarea farmaceutică, diverse alte institute de cercetare. Tehnic vorbind, nu era nici public, nici privat, ci un fel de entitate nonprofit de sine stătătoare. Fusese înființată cu peste patruzeci de ani în urmă de un plutocrat obscur, un emigrant rus care făcuse avere din comerțul cu textile şi cumpărase terenul. În inima pădurii fuseseră defrişate porțiuni care adăposteau institutele şi campusurile, dar în mod oficial zona rămânea nedezvoltată, pădure virgină.

Oare adevărul era mai complicat? Dacă ar fi putut să stea de vorbă cu Paul Bancroft, dar nimeni de la fundație nu putea să-i spună când se întoarce, iar ea nu mai putea aştepta. Toate visele şi coşmarurile se concentrau din ce în ce mai mult pe locația misterioasă din Research Triangle Park. O fundație în interiorul fundației? Şi, dacă era aşa, Paul Bancroft ştia de existența ei? Oare asta aflase mama ei? Prea multe întrebări, prea multe incertitudini.

Şi din nou avea senzația că tăciunii acoperiți de cenuşă se aprinseseră iarăşi. Şi era ceva care o atrăgea spre ei.

Înnebunea la gândul că nu poate face nimic. Poate că era o nebunie să se ducă de una singură la Research Triangle Park, dar, dacă stătea pe tuşă şi nu făcea nimic, era tot o formă de nebunie. Poate că realitatea banală o să-i răcorească odată pentru totdeauna imaginația înfierbântată. Era foarte posibil să fi existat o explicație plicticoasă pe care s-o fi trecut cu vederea. Dar nu îşi va găsi liniştea dacă va continua să insiste pe anomaliile pe care le descoperise. Lipsa de acțiune nu putea să o calmeze.

Broasca-Țestoasă nr. 1.

Era desigur şi dispoziția ei sufletească, dar de cum ateriză totul i se păru de rău augur, chiar şi panoul uriaş cu literele RDU scrise cu albastru. Aeroportul, care nu se deosebea prea mult prin modernismul lui steril de sute de alte aeroporturi din țară, era o junglă cu pardoseală de gresie.

Dacă voia să fie sinceră cu ea însăşi, Andrea trebuia să recunoască faptul că stă prost cu nervii. Aproape fiecare faţă pe care o vedea i se părea suspectă. Se trezi chiar că se uită intens la un cărucior de copil, ca să fie sigură că nu este, de fapt, un dispozitiv de urmărire. Pruncul gânguri spre ea, iar Andrea se simţi foarte ruşinată. *Vino-ţi în fire, Andrea.*

Îşi făcuse un bagaj foarte mic pe care îl pusese în compartimentul de deasupra capului. Acum împingea valiza în faţa ei şi se îndrepta spre ieşire. Mai mulţi bărbaţi cu mici pancarte în mână se înşirau de-a lungul peronului de la ieşire. Andrea aranjase şi ea să fie luată de la aeroport de un şofer, dar nu văzu nici o pancartă cu numele ei. Tocmai când voia să renunţe şi să se îndrepte spre taxiuri, văzu un întârziat care venea alergând cu un carton în mână pe care scria A. BANCROFT. Aşadar, omul întârziase câteva minute. Îi făcu semn cu mâna şoferului, încercând totodată să-şi alunge sentimentul neplăcut de nelinişte. Şoferul, un bărbat chipeş, observă ea, cu ochi cenuşii, dădu din cap şi îi luă valiza, conducând-o spre buick-ul lui albastru-închis. Avea vreo patruzeci şi ceva de ani, era îndesat, dar sprinten. Nu, nu îndesat, se corectă Andrea, mai degrabă foarte musculos, probabil mare amator de fitness. Avea frunte roşie, de parcă ar fi stat de curând la soare.

Îi dădu adresa hotelului, un Radisson din RTP şi omul conduse în tăcere buick-ul prin fluxul de maşini venind de la aeroport. Pentru prima dată Andrea îşi permise să se relaxeze puţin. Dar gândurile îi reveniră din nou şi nu erau deloc senine.

Cât de repede se putea transforma un vis într-un coşmar. Laura Parry Bancroft. Când îşi văzuse numele scris clar pe formularele de înregistrare simţise un şoc şi amintirea acesta mai avea încă puterea s-o paralizeze de durere. Moartea mamei ei aruncase o umbră asupra vieţii ei. Dar câtă încredere putea avea în propriile sentimente, în propriile suspiciuni? Poate că era numai influenţa pierderii suferite, rămăsese fără dragostea maternă, fără loialitatea şi iubirea ei, plină de suferinţă şi durere. Oare familia Bancroft chiar îi făcuse vreun rău sau îşi făcuse singură rău pentru că era frustrată şi furioasă? Cât de bine îşi înţelegea propria mamă? Erau atât de multe întrebări pe care ar fi vrut să i le pună. Atât de multe întrebări!

Întrebări la care mama ei nu va mai putea să-i răspundă niciodată. Atât de multe pieriseră în acel accident de maşină. Şi pe Andrea o durea, o durea tot sufletul şi tot trupul de fiecare dată când se gândea la aceasta.

I se părea că maşina merge pe un teren neregulat. Andrea deschise ochii larg şi privi înjur pentru prima dată. Erau pe un drum de ţară aproape pustiu,

maşina traversa banda din dreapta îndreptându-se spre rambleu, încetinind şi…

Nu era bine.

Andrea fu aruncată brusc într-o parte, centura de siguranță o strângea în timp ce maşina vira brusc, se urca pe rambleu şi oprea apoi în spatele unui tufiş des. O, Iisuse Hristoase… Era o capcană!

Şoferul cercetase zona în prealabil şi o adusese în locul acesta ferit de priviri, ştiind că nu-şi va da seama de ceea ce se întâmplă decât atunci când va fi prea târziu? Văzu chipul şoferului în oglinda retrovizoare şi expresia de furie care îi îngheță sângele în vene.

— Îți dau toți banii, spuse ea.

— Ai vrea tu! se răsti şoferul pe un ton de dispreț rece.

Andrea simți un fior de gheață la ceafa. Îşi dădu seama că fusese optimistă atunci când îşi închipuise că omul vrea doar să-i ia banii. Şi era puternic ca un taur. Nu avea de partea ei decât un eventual element-surpriză. Şi probabilitatea că este subestimată.

Care era obiectul cel mai dur pe care îl avea asupra ei? Peria de cap, celularul, un stilou dăruit cu ani în urmă de mama ei şi… ce? Îşi ordonă să se concentreze şi îşi duse mâna stângă spre gleznă. Când ridică din nou privirile, văzu că bărbatul voia să treacă de pe scaunul din față spre bancheta din spate unde şedea ea. Timp de o clipă, va avea brațele ocupate, căci trebuia să treacă prin locul îngust dintre cele două scaune. Se retrase prefăcându-se cât mai mică şi mai inofensivă.

Strângând în mâna dreaptă pantoful cu toc cui ascuțit ca un stilet cu tocul înainte îl repezi spre fața bărbatului, țintind spre ochi şi scoase în acelaşi timp un țipăt foarte ascuțit.

Cât pe-aici. Stiletul îi trecu la un centimetru de ochi şi îi apucă încheietura mâinii ca într-o menghină de fier, în timp ce – gândindu-se prea mult – Andrea îl lovi cu cealaltă mână în nas. Îşi aminti că o colegă de cameră care frecventase un curs de arte marțiale îi spusese că victimelor le este frică să-şi lovească agresorii în față şi astfel deveneau victime ale propriei frici de agresiune. „Loveşte-l în ochi, zdrobeşte-i nasul, striveşte tot ce poți, aceasta era logica tuturor antrenamentelor. Cel mai mare duşman al tău eşti tu însăți”, spunea Alison întotdeauna.

Daa? Aiurea! Cel mai mare duşman era ticălosul care încerca s-o omoare şi care întorsese capul exact la timp ca să evite o a doua lovitură. „Indiferent ce mi s-ar întâmpla, îşi spuse ea”, lovindu-l disperată în timp ce încerca să

deschidă portiera, „cel puțin nu va putea spune nimeni că m-am lăsat învinsă uşor.”

Dar omul era imposibil de oprit, era puternic şi îi anticipa toate mişcările. O țintui sub greutatea corpului lui şi îi urlă în ureche o întrebare:

— De ce l-ai ucis pe Tom Mitchell?

Andrea clipi fără să înțeleagă, dar monstrul insista, bombardând-o cu o mulțime de întrebări ciudate. Mitchell. Navajo Blue. Gerald sau Jared? Rinehart? O rafală de nume şi de acuzații.

Nu înțelegea nimic.

— *Cum* l-ai ucis, naiba să te ia?

Cu o mişcare rapidă, bărbatul băgă mâna în buzunar şi scoase un pistol. Apoi îl propti cu țeava de capul ei.

— Mi-ar plăcea al naibii de mult să te împuşc, spuse el cu o voce plină de ură. Încearcă să-mi dai un motiv pentru care să n-o fac.

Todd Belknap privea furios la prizoniera sa. Se luptase ca o fiară sălbatică, ca o pisică a iadului, îi lăsase vânătăi pe care fără îndoială că le va simți mâine. Dar fusese mânată numai de instincte, era clar că nu avea nici un fel de antrenament sistematic. Acesta era numai unul dintre elementele discordante. Altul era acela că părea sincer uluită de întrebările lui. Ar fi putut să fie o mincinoasă admirabilă; nimic din ceea ce aflase nu excludea posibilitatea ca femeia să fie Genesis; dar nici nu o confirma.

O examină mai atent în timp ce ținea pistolul îndreptat spre ea. Încă o întrebare îşi făcu drum prin mintea lui, ieşind la suprafață ca un peşte din mâlul heleşteului. Nu fusese oare cam prea uşor? Cumpărase biletul de avion pe numele ei adevărat, îşi folosise cârdul de platină ca să aranjeze să fie luată de o maşină de la aeroport şi iarăşi sub propriul nume. Fusese o joacă de copii să scape de adevăratul şofer: îi dăduse un pumn de bani şi îi servise o poveste idioată despre o surpriză cu ocazia zilei de naştere. Dacă era într-adevăr profesionistă, era probabil foarte sigură că nu o urmăreşte nimeni. Dar poate că era numai o angajată ocazională, o persoană care tocmai prin lipsa ei de antrenament putea să insufle mai multă încredere. Sau poate că era o greşeală? Dar atunci de ce sunase de la telefonul ei la şeful echipei din Dubai?

Femeia se lupta să-şi controleze respirația. Observă că era o femeie atrăgătoare, probabil o fostă sportivă. Să fi fost numai o momeală?

Erau prea multe întrebări. Avea nevoie de răspunsuri.

— Am o întrebare pentru dumneata, spuse femeia, susținându-i privirea. Cine te-a trimis? Faci parte din Fundația Bancroft?

— Nu încerca să mă amețești cu vorbele, spuse Belknap.

Femeia inspiră adânc, marcată de frică.

— Ai de gând să mă ucizi, cred că am dreptul să ştiu adevărul înainte să mor. Tot voi ați ucis-o şi pe mama mea?

Ce tot spunea femeia asta?

— Pe mama dumitale?

— Laura Parry Bancroft. A murit acum zece ani. Într-un accident de maşină. Aşa au spus. Şi aşa am crezut şi eu. Dar acum nu mai sunt sigură.

Belknap nu se putu abține să nu se mire şi o expresie de uluială se aşternu pe chipul lui.

— Cine sunteți? întrebă ea începând să plângă. Ce vreți?

— Ce tot spui acolo? întrebă Belknap. Simțea că pierde controlul asupra situației.

— Ştii că am dreptate, nu-i aşa?

— Eşti Andrea Bancroft.

— Aşa este. Şi cine ți-a dat ordin să mă ucizi? Aceasta este ultima mea întrebare, e bine? Ca şi când ar fi ultima țigară a condamnatului. Voi, ăştia, ucigaşii plătiți, nu aveți un cod al onoarei? Andrea clipi ca să-şi scuture lacrimile.

— Aşa cum e în filme… pentru că tot o să mori, am să-ți spun… Asta te întreb şi eu pe dumneata.

Andrea zâmbi printre lacrimi, dar era clar că se lupta să nu leşine de spaimă.

Belknap se mulțumi să clatine din cap.

— Trebuie să ştiu, murmură ea, trebuie să ştiu, repetă ea. Acum avea prea mult aer în piept şi striga cât o țineau bojocii: *Trebuie să ştiu.*

Belknap îşi puse pistolul la loc fără o vorbă.

— Ieri după-amiază, un om a venit din New Hampshire la dumneata acasă, la ordinul meu. A murit înainte de apusul soarelui.

— La *ordinul* dumitale? Andrea nu-şi credea urechilor. De ce? Belknap scoase celularul care aparținuse comandoului ucis, îl deschise la registrul apelurilor primite şi apăsă pe cel primit din Statele Unite. În poşeta ei un alt celular începu să sune imediat. Belknap întrerupse apelul. Celularul din poşetă tăcu şi el imediat.

— Acest celular a aparținut liderului unei echipe a morții. Am avut o înfruntare cu ei în Dubai. Acum trebuia să-mi spui de ce i-ai telefonat?

— De ce să-i telefonez? Dar nu i-am te… Vocea fetei se frânse. Vreau să spun că, da, se poate să fi format numărul, dar nu ştiam pe cine apelez.

Andrea deschise poşeta şi începu să scotocească prin ea.

— Nu aşa repede! se răsti Belknap, amenințând-o din nou cu pistolul.

Femeia încremeni.

— Vezi foaia asta de hârtie împăturită?

Belknap se uită în poşetă, scoase hârtia şi o despături cu o singură mişcare din încheietura mâinii. O listă de numere de telefon.

— Pe dumneata te-am sunat?

Belknap încuviință dând din cap.

— Am format toate aceste numere în ordine, spuse insistent femeia. Primele douăsprezece, oricum. Dacă nu mă crezi uită-te la celularul meu, la apeluri trimise.

— De ce?

— Eu… E complicat.

— Spune-o simplu, rosti Belknap muşcând parcă din cuvinte.

— Am să încerc, dar…

Trase aer adânc în piept.

— Sunt atât de multe lucruri pe care nu le ştiu încă. Şi atât de multe pe care nu le înțeleg.

Privirea lui Belknap se mai îmblânzi puțin. „Înseamnă că nu sunt singurul”, îşi spuse el.

— Nu ştiu dacă trebuie să te cred, spuse el precaut, dar puse pistolul la loc în toc. Ai telefonat, eu am răspuns, ai închis. Hai să începem de aici.

— Da, să începem de aici. Cineva îți închide telefonul în nas şi străbați jumătate din globul pământesc ca să-i pui pistolul în ceafa.

Andrea îi susținu privirea.

— Nici nu vreau să mă gândesc ce poți să-i faci cuiva dacă îți ocupă locul de parcare!

Belknap râse fără să vrea.

— Greşeşti!

— Poate că amândoi greşim, spuse ea.

— Şi poate că există o modalitate să lămurim această neînțelegere, spuse el din nou tensionat.

Andrea clătină încet din cap. Se mira, nu-l contrazicea.

— Lasă-mă să înțeleg. Ai trimis pe cineva la mine acasă, în Carlyle. Hm, să verifici dacă nu cumva am tăiat greşit etichetele de la saltele? Îmi cer scuze, tot nu pricep mare lucru.

— Trebuia să ştiu dacă ai ceva de-a face cu răpirea lui Jared Rinehart.

— Şi cine este Jared?

— Jared?

— Pentru că e greu de urmărit fără o legendă a personajelor.

Belknap se strâmbă pierzându-şi răbdarea.

— Ştii ceva? Nu contează dacă nu înțelegi.

— Pentru cine nu contează?

— Ceea ce contează este să ne dăm seama de ce se află acest număr de telefon pe factură. Aici o să am nevoie de ajutorul tău.

— O, fireşte, răspunse ea cu un zâmbet larg. Îşi dădu pe spate părul blond şi îl săgetă cu privirea.

— Acum ai vrea să fii atât de amabil să-mi spui de ce ar trebui să-mi pese mie de chestia asta?

Belknap se uita la ea şi simțea cum îl cuprinde un nou val de furie.

— La naiba! începu el.

Totuşi, Andrea avea dreptate. Nu avea nici cea mai mică idee ce îl frământa pe el, după cum nici el nu ştia ce probleme o nelinişteau pe ea.

— Foarte bine, atunci ascultă. Este vorba despre anumite chestiuni de securitate națională. Informații strict secrete. Aş vrea să-ți pot spune mai mult.

— Încerci să spui că tu ai aprobare guvernamentală pentru a avea acces la anumite informații la care eu nu pot avea acces.

— Te-ai prins!

— Dar ce fel de idioată mă crezi?

— Cum?

— Aşa cum ai auzit. Vrei să zici că eşti agent secret? Mai scuteşte-mă! Nu cred că ofițerii de informații îşi îndeplinesc misiunile în felul ăsta. Şi apoi, unde ți-e echipa? De ce eşti singur? Tot ce pot să spun este că ai văzut vreun film cu Charles Bronson şi ți s-a trezit dorința să omori pe cineva, iar eu m-am nimerit în calea ta. Pe de altă parte, dacă mă înşel, aş fi foarte încântată să te întâlnesc la biroul tău dintr-o clădire guvernamentală şi să tranşez chestiunea cu superiorii tăi.

Belknap răsuflă adânc.

— Poate că am început totul pe picior greşit.

— O, aşa *crezi*? Consideri deci că ai făcut o mică gafa de societate? Care a fost aceea? Atunci când mi-ai fluturat pistolul în faţă şi mi-ai promis că îmi zbori creierii? Sau momentul când, practic, mi-ai strivit claviculele? Ce-ar fi să ne uităm în Ghidul de etichetă al lui Amy Vanderbilt, să vedem ce reguli am încălcat?

— Te rog să mă asculţi. În momentul de faţă nu sunt în misiune. Aici ai dreptate. Dar am fost. Sunt ofiţer de informaţii. Nu mă aştept să înţelegi, dar ştiu mai multe lucruri despre tine. Tu nu ştii nimic despre mine. Dar poate că ne putem ajuta unul pe altul.

— Ce drăguţ! Şi cu asta am reparat totul, nu-i aşa? spuse Andrea Bancroft sarcastică. Un nenorocit de psihopat îmi spune că ne putem ajuta reciproc. Poate ciocnim şi o cupă de şampanie.

Ochii îi aruncau scântei de furie.

— Chiar crezi că sunt psihopat?

Andrea se uită lung la el, apoi întoarse privirile.

— Nu, spuse ea calm. Oricât ar fi de ciudat, nu cred că eşti ţicnit. Dar ce e cu tine? Chiar crezi că fac parte din cine ştie ce conspiraţie şi că ţi-am răpit prietenul?

— Vrei să ştii adevărul?

— Ar fi interesant.

— Nu cred că faci parte din nici o conspiraţie. Dar poate că este prea devreme ca să mă pronunţ.

— Eşti un bărbat care se teme de angajamente ferme. Asta e povestea vieţii mele, spuse ea ironic.

— Povesteşte-mi despre această Fundaţie, spuse Belknap. Cu ce se ocupă mai exact?

— Cu ce se ocupă? Este Fundaţia Bancroft. Face… fapte bune. Se ocupă de sănătatea publică, chestii de felul ăsta.

— Atunci de ce ai întrebat dacă sunt de la Fundaţie?

— Ce? Scuză-mă, numai pot să gândesc foarte limpede acum.

Îşi duse o mână la frunte.

— Mă ia cu ameţeală. Simt nevoia să ies şi să fac câţiva paşi, să iau o gură de aer curat, altfel leşin. A fost foarte mult pentru mine.

— Foarte bine, făcu Belknap neîncrezător. Ia puţin aer.

Poate că spunea adevărul, dar Belknap avea dubii serioase.

Poate că încerca să-şi adune gândurile în timp ce punea la cale următoarea mişcare. O să fie cu ochii pe ea cât se plimbă printre pâlcurile

de brazi, atent la fiecare mişcare bruscă. În acelaşi timp, nu voia ca femeia să se simtă prizonieră; dacă relatarea ei era sinceră – şi instinctele îi spuneau că este în cea mai mare parte, atunci ar trebui să-i câştige încrederea.

Andrea era cu spatele spre el şi păşea desculță cu un mers egal, ferm, deliberat. Când, în cele din urmă se întoarse şi porni înapoi, îşi dădu seama după expresia de pe chipul ei că ceva se schimbase.

Derulă rapid în minte ceea ce văzuse şi ceea ce nu văzuse şi înțelese ca într-o străfulgerare: avusese poşeta cu ea, telefonase la 911 de la celular şi ceruse ajutor.

— Mergem? o întrebă Belknap.

— În câteva minute, spuse ea. Stomacul, ştii. Cu tot stresul ăsta… Trebuie să mă liniştesc puțin. Te superi?

— De ce să mă supăr?

Făcu un pas spre ea, cu o mişcare bruscă vârî mâna în poşetă şi îi scoase celularul. Apăsă două taste şi ajunse la apeluri trimise: exact aşa cum îşi imaginase. Ultimul număr apelat era 911. Îi aruncă telefonul înapoi.

— Ai chemat în ajutor cavaleria?

Femeia îi susținu din nou privirea.

— Ai spus că ai nevoie de ajutor. M-am gândit că e bine să apelăm la profesionişti.

Vocea nu-i tremura decât foarte puțin.

La naiba! În depărtare, dar nu foarte departe se auzea deja sirena poliției. Aruncă jos cheile de la maşină.

— Am făcut ceva rău? întrebă ea cu o nuanță de uşoară batjocură în voce. Se îndreptă apoi spre şosea.

Sirena se auzea tot mai puternic.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Raleigh, Carolina de Nord

Andrea Bancroft ajunse, în sfârşit, în camera ei de hotel cu două ore mai târziu decât sperase. „Călătoria infernului”, îşi spuse ea furioasă.

Îşi aminti cât de uşurată se simțise în momentul în care auzise sirenele poliției şi cum se dusese spre şosea, iar când se întorsese, bărbatul cel solid dispăruse. Era ciudat: nu auzise absolut nimic, nici un foşnet, nici un pârâit, nici un gâfâit, absolut nimic. Acum fusese aici; în momentul următor, nu mai era. Era ca o scamatorie. Fără îndoială că toate acestea se puteau explica foarte uşor. Observase că terenul era acoperit nu cu frunze, ci cu ace de brad, care atenuau zgomotele, aşa că paşii nu se auzeau aproape deloc. În plus, bărbatul spusese că este „agent operativ”, indiferent ce voia să însemne asta mai exact. Poate tocmai acesta era genul de lucruri pe care ştiau să-l facă.

— Cartea dumneavoastră de credit, doamnă, spuse femeia de la recepție, o tânără cu păr castaniu pieptănat în sus şi o uşoară acnee pe obraji.

Andrea luă cartea de credit înapoi şi semnă formularul întins de funcționară. Nu la Radisson, unde plănuise să stea, ci la Doubletreee. Păreau să fie puține şanse ca omul să încerce să o întâlnească din nou, dacă avea cât de cât puțină minte, ar fi fost ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit, dar nu strica să fie precaută.

Poliția se străduia să lase impresia că vrea s-o ajute, dar era clar că priveau cu scepticism povestea ei, iar scepticismul se accentuă şi mai mult când încercară să verifice cele spuse de ea. Susținea că fusese luată de un şofer, dar cu câteva telefoane polițiştii aflară că era o maşină închiriată. „Nu numai atât, dar în registru scrie că ați închiriat-o chiar dumneavoastră, doamnă Bancroft.” începură apoi să-i pună întrebări care făceau aluzie la o „relație” cu străinul. Iar o parte dintre detaliile pe care le furnizase Andrea nu se potriveau deloc. Spuneți că a dispărut, pur şi simplu? Şi cum se face că nu ştie cum îl cheamă, dacă ştie atât de multe lucruri ciudate despre el? După ce petrecuse o oră la secția de poliție 23 de pe Atlantic Avenue, Andrea aproape că avea sentimentul că este suspectă, nu victimă. Politețea polițistului era ireproşabilă, dar Andrea îşi dădea seama că o considera un

fel de anomalie nedorită. O să se mai facă cercetări în legătură cu maşina închiriată, îi promisese el. Şi îi vor comunica, dacă au elemente noi. Dar era foarte clar că, din punctul lor de vedere, aveau de-a face cu o isterică.

Ajunsă la etajul cinci, îl lăsă pe băiatul de la recepţie să-şi facă numărul, să-i arate unde este baia şi unde se află dulapurile şi îi dădu drumul să plece cu bacşişul cuvenit. Îşi desfăcu micul bagaj, scoase lucrurile şi le puse în dulapul de lângă uşă, apoi se întoarse din nou la fereastră.

Simţi că inima i se opreşte în piept cu o clipă înainte să înţeleagă de ce.

Bărbatul. Bărbatul cel solid cu pistolul. Era în camera ei. Silueta lui se contura în lumina ferestrei. Era cu braţele încrucişate pe piept.

Ştia că ar fi trebuit să o ia la fugă, să se întoarcă şi iasă din cameră. Dar bărbatul stătea perfect calm, fără să o ameninţe în nici un fel. Andrea se lupta să-şi învingă panica. Putea să mai reziste câteva secunde fără să-şi înrăutăţească şansele şi poate că va afla şi ceva folositor.

— Ce cauţi aici? întrebă ea rece. Ar fi putut să-l întrebe cum ai intrat aici, dar putea să-şi imagineze asta şi singură. Probabil că se ascunsese în spatele draperiilor groase de le fereastră atunci când intrase ea. Probabil că telefonase la toate hotelurile mari din zonă şi aflase că stă aici, apoi obţinuse numărul camerei ei printr-un vicleşug oarecare. Dar întrebarea era nu cum ajunsese în camera ei. Problema era de ce.

— Vreau să continuăm conversaţia de unde am întrerupt-o, răspunse omul. Nu ne-am prezentat. Mă numesc Todd Belknap.

Andrea simţi un val de panică nouă. Ochii ei se deschiseră larg.

— Eşti hărţuitor!

— Ce?

— Ai vreo fixaţie sexuală…

— Nu încerca să te măguleşti. Bărbatul o întrerupse cu un pufnit dispreţuitor. Nu eşti genul meu.

— Atunci…

— Şi nici nu ştii să asculţi.

— Genul acesta de răpire sub ameninţarea revolverului mi-a distras atenţia şi nu m-am putut concentra.

Andrea miji ochii. În mod curios, teama i se risipea treptat. Ar fi putut să se răsucească pe călcâie şi să fugă, ştia lucrul acesta foarte bine. Dar nu se simţea ameninţată în mod direct. „Hai să ne jucăm un pic”, îşi spuse ea.

— Uite ce este, îmi pare rău că am chemat poliţia, minţi ea.

— Chiar îţi pare rău? Eu nu ştiu dacă îmi pare rău.

Glasul baritonal al bărbatului era calm şi poruncitor.
— Mi-a spus ceva!
— Ce vrei să spui?
— Este exact prostia pe care ar face-o un civil care habar nu are ce se petrece. Nu cred că vrei să mă duci de nas. Nu mai cred. Cred că tu ai fost dusă de nas.
Andrea era calmă, dar din ce în ce mai atentă şi mai intrigată, în cele din urmă, vorbi:
— Ei bine, vorbesc acum. Spune-mi din nou al cui este acel celular. Numărul pe care l-am găsit eu în registrele fundaţiei.
— A aparţinut unui ucigaş plătit. Un ucigaş de profesie, plătit.
— Şi de ce-ar suna cineva de la fundaţie un astfel de om?
— Asta să-mi spui tu mie!
— Nu ştiu.
— Dar nici nu pari foarte şocată.
— Sunt şocată, spuse ea. Dar nu… foarte şocată.
— Foarte bine.
— Spuneai că eşti ofiţer operativ. Pe cine aş putea să sun la oricare dintre serviciile unde eşti angajat ca să-mi confirme acest lucru? întrebă ea zâmbind subţire.
— Vrei referinţe despre mine?
— Cam aşa ceva. E vreo problemă?
Belknap o măsură cu privirea din cap până-n picioare.
— În primul rând, ce-ar fi să sun eu la Fundaţia Bancroft? Să întreb ce faci aici. Mai exact, în Parcul Research Triangle. Rezervaţia ta fusese iniţial pentru TP Radisson.
— S-ar putea să nu fie o idee tocmai bună, spuse Andrea.
— În acest caz suntem într-un impas, spuse el cu un zâmbet rece.
— Am încheiat discuţia.
— Oare?
Bărbatul nu se clinti din loc. Parcă şi-ar fi dat seama că numai încremenirea lui era sigurul lucru care o convingea să-şi amâne zborul.
— Din punctul meu de vedere, nici măcar nu a început ca lumea, în ultimele două ore, am avut posibilitatea să reflectez puţin la întâlnirea noastră şi s-o analizez din mai multe puncte de vedere. Un bărbat te ameninţă cu un pistol. Tu îl întrebi dacă l-a trimis Fundaţia Bancroft. Ce deduc eu de aici? Că este ceva în legătură cu această instituţie care te

îngrijorează. Ceva care te face să te temi de ce e mai rău. Indiferent ce ar fi, este limpede că are legătură cu deplasarea ta la RTP. Ai cumpărat biletul în aceeaşi zi în care ai luat avionul. E ceva mai puţin obişnuit. Cauţi ceva şi eu la fel.

— Ceea ce caut eu nu este acelaşi lucru pe care îl cauţi tu.

— Dar s-ar putea să existe o legătură între ele.

— Poate că da, poate că nu.

— Până nu aflu mai mult, sunt nevoit să fiu de acord cu ce spui. Hai să vedem ce înseamnă acest „poate că da".

Bărbatul făcu un semn către un scaun.

— Pot să stau jos?

— E o adevărată nebunie, spuse Andrea. Nici nu ştiu cine eşti. Îmi ceri să-mi asum nişte riscuri fără nici un motiv.

— Prietenul meu Jared spunea „Aruncă zarurile dacă vrei să participi la joc". Să zicem că îşi vede fiecare de drumul său şi că n-o să ne mai vedem niciodată din nou. Asta înseamnă că vom rata singura şansă de a lămuri lucrurile dintre noi. Ideea mea că a rata o şansă este o altă modalitate de a-ţi asuma un risc şi uneori cel mai rău.

— Am să te las să stai jos, spuse în cele din urmă Andrea. Dar nu poţi să rămâi aici.

— Am o veste pentru tine, Andrea: Nici tu nu poţi să rămâi aici.

Cei doi plecară de acolo şi luară o cameră la hotelul Marriott din apropiere, dar nu sub numele Belknap şi nici Bancroft. Luaseră o singură cameră nu din motive de intimitate, ci de securitate. Deşi nu aveau încredere unul în altul, înţeleseseră că trebuiau să caute anumite răspunsuri împreună; conversaţia trebuia să continue.

Dar comunicarea între ei nu le aduse nici o clarificare. Orice speranţă ca cele două povestiri să se completeze ca două piese de puzzle se evaporă curând. În loc de răspunsuri, se treziră în faţa unor mistere şi mai profunde.

Paul Bancroft. Oare *el* să fi fost Genesis? După relatarea ei, era un personaj extrem de binevoitor sau poate exact invers. Resursele de care dispunea, atât intelectuale, cât şi financiare, îl puteau face un aliat incredibil sau un adversar redutabil.

— Aşadar, Genesis este numele conspirativ al individului care a înfiinţat Inver Brass[29], repetă Belknap.

— Sau pentru el este numai un titlu. Se referea la cel care se află întâmplător la conducere într-un anumit moment.
— Inver Brass… adică să-l fi reînviat cineva?
Andrea ridică din umeri.
— Să fi făcut Paul Bancroft aşa ceva?
— Aşa cred. Deşi vorbea pe un ton dezaprobator despre întreaga organizaţie şi la fel şi despre Genesis. Dar fireşte că asta nu dovedeşte nimic.
— Un prieten al meu spunea că toţi sfinţii trebuie să fie consideraţi vinovaţi până la proba contrarie, mormăi Belknap. Se întinse pe unul din cele două paturi.
— Îl cita pe Orwell.
Andrea se aşezase pe un fotoliu, în faţa unui birou la fel. Lângă cotul ei stăteau împrăştiate mai multe broşuri şi pliante despre activităţile din oraşele învecinate, Raleigh, Durham şi Chapel Hill.
— Va trebui să am o judecată mai rezervată. Poate că totul nu este decât o mare greşeală. Poate… Poate ai inventat totul.
— De ce aş face-o?
— De unde naiba să ştiu eu? Pur şi simplu enumăr mai multe posibilităţi. Nu vreau să fiu părtinitoare.
— Ei bine, opreşte-te.
— Să mă opresc?
— Fii părtinitoare.
Maxilarul strâns al tinerei femei exprima decizie şi neplăcere.
— Uite ce este, s-a făcut târziu. Am de gând să fac un duş. Ce-ar fi să comanzi ceva de mâncare în cameră? O să mâncăm şi după aceea mai vedem. Dar, la naiba, dacă ai de gând să mă ţii prizonieră, cel puţin dă-mi mobilul.
— Nici gând. Şi este pentru binele tău, te rog să mă crezi. S-ar putea să fii în pericol.
Andrea îşi împreună sprâncenele.
Pentru Dumnezeu…
— Nu fi îngrijorată. N-am de gând să-ţi folosesc periuţa de dinţi.
— Nu despre asta vorbesc şi ştii prea bine, se răsti ea.
— Prefer să ştiu că eşti undeva unde te pot vedea.
— Asta preferi tu? Dar ce părere ai despre ceea ce prefer *eu*? Andrea trânti uşa de la baie în urma ei.

Când auzi apa de la duş, Belknap luă telefonul şi formă numărul unei vechi prietene de la investigaţii. Se numea Ruth Robbins şi lucra la biroul de informaţii şi cercetări din Departamentul de Stat. Belknap o promovase şi o ajutase să se transfere în conclavul mai exclusivist al Operaţiunilor Consulare. Îşi dăduse seama că este inteligentă, are putere de discernământ şi instincte care depăşeau simpla capacitate de a corobora informaţii.

Într-un anumit fel, îşi dădea scama că are un spirit activ, chiar dacă nu lucra pe teren, ci în birou, în domeniul cablurilor de transmisie şi al calculatoarelor. Avea acum vreo cincizeci de ani şi o minte ascuţită ca briciul. Crescuse de una singură doi băieţi – soţul ei fusese militar şi murise în timpul unui exerciţiu – şi privea cu ochi de mamă slăbiciunile departamentului dominat de bărbaţi în care îşi făcuse cariera.

— Castor, spuse el când îi auzi vocea. Nu era ceva obişnuit să-i telefoneze acasă, dar femeia înţelegea că este vorba despre ceva urgent. O secundă, te rog! spuse ea şi, deşi era clar că acoperise receptorul cu mâna, o auzi cum strigă: „Ajunge cu televizorul, tinere! E cazul să te duci la culcare şi nu admit nici un fel de discuţii!”

Urmă o scurtă pauză, apoi Ruth se întoarse la telefon.

— Ce spuneai?

Belknap îi înşiră rapid câteva cuvinte-cheie, câteva indicaţii referitoare la enigma la care lucra acum. Când rosti numele Genesis, o auzi cum respiră adânc.

— Ascultă, Castor, nu pot să-ţi spun la telefon, dar avem acest nume în baza de date, există o poveste acolo. Şi am interceptat de curând o discuţie referitoare la Genesis după câţiva ani de tăcere. Ştii care sunt procedurile în secţia noastră – nu pot să intru nici dacă aş încerca de mai multe ori. Dar mâine-dimineaţă, când voi fi conectată, pot să fac o trecere în revistă a tuturor surselor. Nu se poate discuta pe o linie telefonică obişnuită, probabil că am încălcat deja câteva reguli.

— Atunci înseamnă că trebuie să ne vedem.

— Nu cred. În vocea ei se simţea o anumită stinghereală.

— Ruth, te rog!

— E vorba despre cariera mea! Dacă sunt văzută că iau masa cu tine, după cum stau lucrurile acum, aş putea fi retrogradată. Am să ajung să sortez undeva lenjeria de corp la vreo bază de antrenament.

— Mâine la prânz, zise Belknap.

— N-ai auzit ce ţi-am spus.

— Parcul Rock Creek. E un loc public, sigur, înțelegi. O întâlnire scurtă. Nu va şti nimeni de ea. Mai ții minte balustrada de lângă prăpastia dinspre răsărit? Te aştept acolo. Să nu întârzii.

— La naiba, Castor! făcu Ruth, dar intonația vocii ei spunea că acceptă.

Lui Ruth Robbins îi plăcea să călărească, iar Belknap ştia că îşi petrece adesea pauza de masă pe potecile din Rock Creek Park, două mii de acri de pădure la nord-vest de Washington. Era prudent să aleagă unul dintre locurile pe unde se plimba de obicei: în felul acesta, nimănui nu i se va părea nimic ciudat şi va putea să povestească exact unde fusese dacă se va face o cercetare. Dar era şi o locație unde era puțin probabil să fie zăriți.

Putea lua un zbor foarte devreme spre aeroportul Ronald Reagan sau Dulles şi avea timp mai mult decât suficient. Se întinse pe canapea şi îşi impuse să adoarmă; dar capacitatea lui atât de bine antrenată pe teren de a adormi aproape instantaneu se dovedea mai puțin satisfăcătoare în ultimele zile. Stătea treaz în camera cufundată în întuneric, conştient de prezența Andrei în patul aflat la numai câțiva metri distanță. Şi ea se prefăcea că doarme, la fel ca şi el, dar mai trecură câteva ore bune până când reuşiră cu adevărat să adoarmă. Belknap visă ceea ce pierduse. O visă pe Yvette, care fusese luată de lângă el înainte să fie cu adevărat a lui. Pe Louisa, aruncată în aer de o explozie în Belfast. Procesiunea de chipuri trecea prin străfundurile întunecate ale minții lui: prieteni şi iubite cărora le supraviețuise, prieteni şi iubite pe care le lăsase în urma lui. Numai unul singur rămăsese alături de el în toți aceşti ani: Pollux stătuse mereu alătur de Castor.

Jared Rinehart, cel care nu-l lăsase niciodată la greu. Cel pe care el îl dezamăgea chiar în momentul acela.

Belknap şi-l imagina acum capturat, prizonier, torturat, disperat, dar, după cum spera el, nu şi fără speranță. Pollux îi salvase viața lui Castor nu o dată şi, atâta timp cât mai respira, Castor urma să facă tot se ce poate ca să-şi salveze prietenul. „Rezistă, Pollux. Vin să te iau. Poate că drumul este întortocheat şi complicat, dar îl voi urma, indiferent unde mă va duce.”

În dimineața următoare, îi explică Andrei ce intenționa să facă.

— Foarte bine, spuse ea. Între timp, eu trebuie să găsesc strada Broaştei-Țestoase. Vreau să ştiu ce ştia mama.

— Nu poți fi sigură că avea vreo legătură cu asta. Mergi la nimereală.

— Greşit! Mă duc la sigur.

— Nu eşti pregătită să faci aşa ceva, Andrea!
— Nimeni nu este pregătit pentru aşa ceva. Dar numai unul dintre noi este reprezentantul Fundației. Numai unul dintre ei are un motiv legitim de a se afla aici.
— Nu este momentul potrivit.
— Dar ce, trebuie să respectăm vreun calendar?
— Merg cu tine. Am să te ajut, e bine?
— Când?
— Mai târziu.
Andrea se uită fix la el. Dintr-odată încuviință.
— Facem cum spui tu.
— Plec cu zborul de la 9 dimineața; după-amiază mă întorc. Nu te băga în bucluc până atunci. Comandă mâncare în cameră, nu face valuri şi totul va fi bine.
— Am înțeles.
— Este important să respecți regulile.
— Am să fac exact ceea ce spui, încuviință Andrea. Poți conta pe mine.

„Am să fac exact ceea ce spui", îi zise Andrea, ferm, iar Todd Belknap păru s-o creadă. Era ceva în privirea lui care îi spunea că nu se va lăsa influențată de prioritățile ei, că nimic nu-l va împiedica să-şi urmărească propriul scop în detrimentul tuturor celorlalte. Aroganța acestui sac de muşchi părea fără margini, dar asta nu o va împiedica să acționeze. Vorbeau despre viața ei. Şi cine era el, de fapt? Statutul lui social era cât se poate de neclar. Din câte înțelegea, fusese dat afară din serviciul de spionaj şi probabil pentru motive întemeiate. Dar credea în esență ceea ce îi relatase. Cineva de la fundație telefonase unui om rău, foarte, foarte rău. Iar aceasta confirma ideea că fundația punea la cale ceva sau avea o componentă care acționa în conformitate cu un set separat de exigențe. Întrebarea crucială era dacă Paul Bancroft era la curent cu toate aceste lucruri.
În acel moment, era prea hotărâtă ca să simtă vreo teamă de ceva sau poate că întâlnirea de ieri cu Belknap în maşină îi consumase toată rezerva de frică din suflet. Acum într-un Cougar roşu închiriat, mergea pe şoselele care străbăteau Parcul Research Triangle, căutând o mică alee cu numele Broasca-Țestoasă.
Terenul Fundației Bancroft de aici avea peste o mie de acri; ceva atât de mare nu putea fi ascuns. Era imposibil să ascunzi o mie de acri de pădure de

conifere… decât printre alte şapte mii de acri de pădure de conifere.

Să-ți pierzi mințile, nu alta! Merse de-a lungul unei străzi principale, apoi străbătu micile alei care făceau legătura cu diverse institute de cercetare. Merse de mai multe ori în sus şi în jos pe alei. Ştia că nu poate fi pe unul dintre drumurile principale sau pe autostrada interstatală. În secțiunea de sud a triunghiului se aflau cele mai multe construcții. Ceea ce înseamnă că trebuia să meargă probabil spre nord. Acolo aleile mici acopereau pajiştile ca nişte capilare, multe dintre ele nu aveau decât în mod întâmplător indicatoare. Avea sentimentul că nu mai merge pe drumuri publice, ci intrase pe teritoriul unei proprietăți particulare. Mergea de câteva ore, dar nu ajunsese nicăieri. În cele din urmă, după ce întorsese şi virase de nenumărate ori şi revenise pe acelaşi drum, ajunse pe o alee îngustă cu pietriş la capătul căreia de afla o emblemă cu o broască-țestoasă. De fapt, era o broască-țestoasă de apă dulce cu picioare strâmbe. Dar pancarta care confirma căutările ei era alta pe care scria INTRAREA INTERZISĂ.

O luă pe această alee. Drumul şerpuia prin pădurea deasă; din zece în zece kilometri erau alte semne cu alte interdicții: Trecerea interzisă. Vânătoarea şi pescuitul interzise. Intrarea interzisă. Semnele erau imposibil de ignorat.

Andrea le ignoră. Pietrişul cedă curând locul unui drum şerpuitor, dar perfect asfaltat. Dar tot nu vedea nimic altceva în jurul ei decât pădurea virgină. Oare să se fi înşelat? Nu se dădu bătută. Consumase un sfert de rezervor de benzină numai de când mergea pe drumul acesta nemarcat, cotind la întâmplare şi sperând că, în cele din urmă, mai devreme sau mai târziu, va nimeri şi peste locul pe care îl căuta.

Şi acum – nu, nu era nici o greşeală – iată că nimerise!

Îşi dădu seama imediat că este ceva cunoscut în clădirea pe care o privea; nu era în acelaşi stil ca sediul din Katonah, dar era ceva asemănător în modul în care clădirea era încadrată în peisajul din jur. Era o structură lungă şi scundă din cărămidă şi din sticlă, impresionantă, dar greu de spus prin ce. La fel ca şi în cazul structurii din Katonah, puteai să te afli foarte aproape de ea şi să n-o vezi – fără îndoială că de sus era absolut invizibilă – dar, după ce o vedeai, era imposibil să nu remarci grandoarea subtilă a locului. La fel ca şi în cazul sediului fundației din Katonah, avea ceva măreț, dar fără ostentație. Amândouă reprezentau o arhitectură a discreției.

Mârâitul răguşit al unui motor îi spuse că nu este singură. Un Range Rover mare şi negru apăru amenințător în oglinda ei retrovizoare şi Andrea

viră spre stânga. Altă cotitură bruscă şi Range Roverul era la câțiva metri de maşina ei. Nu se vedea nimic în interiorul vehiculului, poate din cauza reflecției soarelui, poate din cauza geamurilor fumurii. Dar puternicul vehicul îi împingea acum maşina spre aleea care ducea spre clădirea de cărămidă şi sticlă. Simțea cum îi zvâcneşte inima. Dar exact asta căuta, nu-i aşa?

Fii atent ce îți doreşti, că s-ar putea să ți se îndeplinească…

Ar fi putut să accelereze şi… şi ce? Să se năpustească într-un SUV care cântărea de două ori mai mult decât maşinuța ei? Dar nu vor îndrăzni să-i facă rău, nu-i aşa? Range Rover-ele arătau ca nişte vehicule ale securității; probabil crezuseră că este vreun intrus, nu-i aşa? Andrea îşi spunea toate acestea ca să se încurajeze, dar nu prea credea.

Câteva clipe mai târziu, doi bărbați vânjoşi coborâră din Range Rover, îi deschiseră portiera şi o invitară să coboare, într-un fel care putea fi luat drept politețe sau coerciție în mod egal.

— Ce naiba faceți? întrebă ea.

O atitudine furioasă o ajuta mai mult decât una timidă.

— Aveți habar cine sunt eu?

Unul dintre ei o măsură cu privirea din cap până-n picioare. Andrea se cutremură văzându-i pielea pătată şi pleoapele ca nişte aripi de liliac.

— Domnul dr. Bancroft vă aşteaptă, spuse celălalt bărbat, conducând-o blând, dar ferm spre uşa de intrare.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Şi chiar aşa era.

În timp ce uşa de sticlă se închidea în spatele ei, Paul Bancroft ocoli colţul biroului şi veni radiind cu braţele întinse în întâmpinarea ei. Andrea nu se apropie de el. Vedea zâmbetul de pe chipul lui care îi încreţea pielea delicată, privirea caldă şi nu ştia ce să creadă.

— Pentru Dumnezeu, Andrea, spuse filantropul încântat. Nu încetezi să mă impresionezi!

— Unde te duci tu, acolo vin şi eu, spuse Andrea sec. Ca o iarbă rea.

— Nu există ierburi rele. Numai unele pe care nu le cunoaştem. Paul Bancroft chicoti fericit. Bine ai venit la fabrică!

Andrea îi studie faţa, căutând urme de furie sau de ameninţare, dar nu văzu nici una, nici alta. Chipul lui radia de fericire.

— Nu ştiu dacă să fiu mai impresionat de curiozitatea ta sau de perseverenţa ta, de fermitatea şi de ingeniozitatea ta, spuse savantul cu păr cărunt.

— De curiozitate, spuse Andrea cu grijă. Partea aceasta este suficient de adevărată.

— Văd că ai un potenţial real de conducător, draga mea.

Cu un gest al mâinii lui elegante, cu degete lungi, îi concedie pe cei doi bărbaţi vânjoşi care o însoţiseră până la uşă.

— Şi la vârsta mea începi să te uiţi în jur după un succesor.

— Mai degrabă un regent, spuse Andrea.

— Adică atâta timp cât Brandon este încă minor, asta vrei să spui. Încă mai sper că băiatul se va arăta interesat de afacerile familiei, dar, ştii, nu există nici o garanţie. Aşa că, atunci când găseşti pe cineva cu calităţile necesare, trebuie să-i dai atenţia cuvenită.

Ochii lui aruncară scântei.

Andrea simţi că i se uscase gura.

— Dă-mi voie să-ţi fac onorurile casei, spuse el pe un ton cordial. Ai multe de văzut.

Erau probabil vreo zece ani buni de când Todd Belknap decisese, deoarece Ruth Robbins încerca să-l convingă că plimbarea pe spinarea unui

cal – vehicul fără absorbant de şoc şi fără aer condiționat – ar putea fi o modalitate de relaxare, nu neapărat o soluție extremă când nu mai ai încotro. Nu se lăsase niciodată convertit la călărie şi nici nu îndrăgise caii, dar îi plăcea să petreacă timpul acesta împreună cu Ruth. Crescuse în Stillwater, Oklahoma, era fiica unui antrenor de fotbal american la un liceu unde antrenorii de fotbal erau priviți ca nişte regi. Mama ei provenea din Quebec şi preda limba franceză la alt liceu. Ruth ştia câteva limbi străine – mai întâi învățase franceză de la mama ei, apoi alte limbi romanice, spaniola şi italiana. Dar după ce petrecuse o vară în Bavaria pe când avea paisprezece ani, începuse să vorbească binişor şi germana. Era înnebunită după fotbalul european, îi plăcea la fel de mult precum cel american şi reuşea să aducă un amestec de bună dispoziție şi ironie seacă în tot ceea ce făcea. Când călărea, folosea întotdeauna o şa de tip vestic; mofturile călăreților din Est nu erau pentru ea. Era un om sociabil şi lumea se strângea imediat în jurul ei; avea ceva în ea care îi făcea pe oameni să-şi deschidă inima în fața ei. Adolescentele îi povesteau necazurile lor în dragoste; femeile de treizeci de ani îi relatau problemele din căsnicie; cele mai în vârstă îi împărtăşeau problemele financiare. Ruth asculta fără să judece pe nimeni şi făcea chiar şi cele mai dure observații cu multă delicatețe.

Aproape exact la ora douăsprezece, Belknap auzi zgomotul copitelor pe cărarea de pământ bătătorit. Ieşi din spatele stâncii de lângă cărare şi făcu un semn leneş cu mâna spre prietena lui călare, când aceasta apăru în câmpul lui vizual. Avea o expresie crispată când descălecă şi îşi legă calul de un copac cu trunchiul zvelt. Erau acolo peste cincisprezece kilometri de alei şi probabil că aceasta era zona cea mai retrasă din tot parcul.

Ruth Robbin spusese odată – şi nu fără îndreptățire – că nu are sâni, ci bust. Într-adevăr, nu era grasă, ci solidă, aşa cum erau primii colonişti, mamele acelea din secolul al XIX-lea cu câte unsprezece copii, care au cucerit Vestul călătorind în căruțe cu coviltir. Şi chiar era ceva de Vest sălbatic în felul în care se îmbrăca, deşi nu ar fi ştiut să spună exact ce anume. Oricum, nu purta jupoane sau crinoline.

Ruth descălecă şi se opri lângă el, dar fără să se uite în direcția lui. Fiecare dintre ei putea scruta un perimetru de o sută optzeci de grade, atenți la orice mişcare nefirească.

— S-o luăm cu începutul, spuse ea, fără introducere. Rețeaua Ansari. Nu ştim prea multe. Avem numai interceptări neconfirmate care indică un mare

mahăr estonian.

— Câți astfel de estonieni pot să existe?

— Ai fi surprins să afli! chicoti sec. S-ar putea să fie unul care nu a intrat încă în colimatorul nostru. Dar există o anumită logică aici. Sovieticii au lăsat în urma lor cantități uriaşe de arme când li s-a destrămat imperiul, iar cele mai multe nu au ajuns în mâinile armatei estoniene, de asta poți fi sigur.

Printre copaci începu să sufle o briză uşoară, care aducea spre Belknap un miros vag de sudoare de cal.

— Dar la ce le-ar trebui un arsenal estonian?

Acum Ruth se întoarse cu fața spre el.

— Aminteşte-ți ce ai învățat la geografie. Golful Finlandei era considerat vital din punct de vedere strategic. Toate mărfurile cu destinația St. Petersburg – adică Leningrad – trebuiau să treacă prin acest golf. Şi pe o distanță de vreo două sute de mile bune este Finlanda la nord şi bătrâna Estonie la sud. Estonia are importanță strategică şi pentru Golful Riga, de fapt, pentru toată Marea Baltică. Tot ceea ce se petrece în domeniul naval în Marea Baltică are legătură cu Estonia. Acolo se afla o bază navală sovietică enormă şi nimeni nu se pricepea mai bine să comande muniție şi resurse militare decât Marina Militară sovietică. Poate că asta se datora comisarilor politici trimişi de la Kremlin şi mai puțin argumentelor strategice solide, dar, când era vorba despre înstrăinarea mărfurilor, marinarul rus avea întotdeauna un loc de frunte.

— Înțeleg că privatizarea arsenalului estonian nu a fost chiar o politică oficială.

Privirea lui se fixă pe un nuc năpădit de iederă. Aceasta se întinsese peste ramurile lui ca o prelată.

— În acele vremuri de haos a fost un adevărat jaf angro, căci mulți oameni din Est nu-şi dădeau seama de diferența dintre capitalism şi furt.

— Atunci cu ce avem de-a face aici? Vrei să spui că Genesis este un bogătaş estonian? Sau că acționează prin intermediul unui astfel de mare mahăr? Care e ideea?

— Ți-am spus tot ceea ce ştiu şi asta nu e cine ştie ce. E vorba despre aluzii şi presupuneri, trebuie să înțelegi. Poate o să-ți vină să râzi, dar rețeaua Ansari nu a găsit niciodată de cuviință să ne trimită broşuri sau pliante de publicitate.

— Şi cum se încadrează aici Genesis?

Ruth clipi din ochi.

— Tatăl meu era şi fotograf amator. Avea o cameră obscură amenajată în pivniță. Câteodată, unul dintre noi, copiii, dădea buzna înăuntru în timp ce îşi developa negativele. Transformam toate clişeele lui frumoase ale fazelor de joc de la fotbal într-un amestec de ceață şi pete negre. Atunci ne bătea de ne săreau capacele, dar la ce bun? Vreau să spun că nu aveam aici o imagine de ansamblu. Avem numai pete şi ceață.

— Iar eu vreau să aflu tocmai ce se ascunde sub aceste pete şi cețuri, insistă Belknap. Vorbeşte-mi, Ruth, spune tot ce ştii despre Genesis.

— Genesis. Sunt o groază de poveşti legate de această legendă. Vezi tu, există şi un fel de misticism aici. Există o poveste despre o persoană care l-a supărat pe Genesis şi a fost ținută prizonieră timp de doi ani într-o criptă de oțel modelată exact după forma corpului ei şi a fost ținută în viață prin perfuzii. Nu putea să-şi mişte nici o parte a corpului mai mult de un centimetru sau doi. După doi ani, s-a atrofiat complet şi-a pierdut tot țesutul muscular şi aşa a murit. Poți să-ți imaginezi? Este ceva în genul imaginației lui E. A. Poe. Să-ți mai spun altă poveste. Asta este de la Atena. Una dintre victime provenea dintr-o familie puternică de armatori greci. Dar povestea nu se referă la el, ci la mama lui. Se pare că mama nu se putea consola. Se spune că timpul vindecă tot, dar nu şi în acest caz. Dorea să vadă persoana care îi luase viața fiului şi nu vorbea tot timpul despre nimic altceva decât despre asta.

— Dorea răzbunare. E simplu de înțeles.

— Nici măcar. Ştia că nu se poate răzbuna. Dar voia să-l vadă la față pe Genesis. Voia să privească în ochii persoanei. Voia să vadă ceea ce se spunea că nu văzuse nimeni. Şi era atât de insistentă, atât de vorbăreață încât într-o zi a primit un mesaj.

— Un mesaj de la Genesis?

— Mesajul era că Genesis auzise de cererea ei şi că îi va îndeplini dorința, dar va trebui să plătească un anumit preț. Iar acest preț era viața ei. Acestea erau condițiile. Putea să accepte sau să refuze. Dar acestea erau condițiile.

Belknap se cutremură, dar nu din cauza brizei uşoare.

— Aşadar, mama, care se isterizase de durere, a fost de acord, continuă Ruth. A acceptat condițiile. Şi presupun că i s-a dat un telefon mobil şi mai multe instrucțiuni care au dus-o în cele din urmă într-o loc izolat. Trupul ei a fost găsit a doua zi de dimineață. Avea o hârtie îndesată în sutien pe care

scrisese cu mâna ei că îl văzuse pe cel pe care nimeni nu putea să-l vadă şi să rămână în viață. Aşa că toată lumea a ştiut că Genesis se ținuse de cuvânt. Şi lucrul cel mai ciudat este sau cel puțin aşa spune povestea că nimeni nu a putut stabili cauza morții. Era moartă şi atâta tot.

— Este de necrezut!

— Sunt înclinată să fiu de acord cu tine, spuse analista de la Operațiuni Consulare. Este ca un fel de nenorocită de legendă urbană. Am auzit cu toții poveştile astea, dar niciodată nu le-am putut verifica. Şi mă cunoşti: nu cred ceea ce nu pot verifica.

— Dar există multe lucruri pe lume şi în cer care…

— Poate că da, poate că da. Dar eu număr numai ceea ce pot număra. Dacă un copac se prăbuşeşte într-o pădure şi Ruth Robbins nu primeşte informații demne de încredere că este aşa, atunci pentru mine copacul respectiv este încă în picioare.

— Vorbeşte-mi despre Inver Brass, spuse Belknap privind-o fix.

Ruth Robbins păli. Privirea ei se stinse brusc.

Câteva secunde mai târziu, un firişor de sânge îi apăru în colțul gurii, ca şi când ar fi făcut o mişcare greşită cu rujul de buze. Trupul i se chirci, dar era moartă înainte să atingă pământul.

Râulețul purpuriu curgea şerpuitor în lumina amiezii.

Mândria lui Paul Bancroft pentru locația din Carolina de Nord era de-a dreptul copilărească, exuberantă, nedisimulată. Păşea autoritar pe coridoarele elegante, de-a lungul pereților despărțitori din sticlă mată. Dar ce era, de fapt, aici? se întreba Andrea. Şi de ce se afla ea aici? Erau aici rafturi pline cu documente şi bibliorafturi, grupuri de calculatoare şi un zumzet continuu de parcă ar fi fost la o stație de comandă a NASA. Lumina nu era foarte puternică, dar avea o intensitate constantă, amintindu-i de o bibliotecă cu manuscrise şi carte rară. La intervale regulate, se vedeau scările care duceau la etajul de dedesubt. Scările aveau balustrade de lemn sau de oțel, trepte comode. Fără îndoială că o mare parte din clădire se afla la subsol. În fața calculatoarelor stăteau femei şi bărbați în costume elegante care ridicau din când în când o privire spre ei.

— Am strâns aici o echipă formidabilă de analişti, dacă îmi pot permite să spun, declară Paul Bancroft când ajunseră în zona centrală. Jaluzelele lăsau să treacă o cantitate de lumină gândită cu grijă prin sticla groasă.

— Şi i-ai ascuns foarte bine.

— Da, suntem cam izolați aici, ce-i drept, admise el. Dar vei înțelege de ce când am să-ți explic.

Se opri şi făcu un gest circular. Înconjurați de o masă semicirculară plină de monitoare, şase persoane țineau o şedință la o masă în formă de U. Unul dintre ele, un bărbat zvelt cu barbă neagră foarte îngrijită, îmbrăcat în uniforma de culoare închisă a Marinei, dar fără cravată, se ridică în picioare văzând-o pe Andrea.

— Ce se mai aude prin La Paz? îl întrebă Bancroft.

— Coroborăm toate analizele, spuse bărbatul. Avea o voce cântătoare şi mâini delicte, aproape feminine.

Andrea se uită la bărbații şi la femeile aşezate la masă. Se simțea ca Alice în Țara Minunilor.

— Vreau să-i arăt clădirea verişoarei mele Andrea, le explică Paul Bancroft celorlalți.

Apoi se întoarse spre ea.

— Cele mai multe dintre aceste terminale sunt conectate la un sistem paralel masiv de procesoare de computere, nu numai un singur computer Crah XT3, ci şi o întreagă încăpere plină de astfel de maşini. Cel mai rapid din lume este astăzi probabil cel de la Laboratorul Național al Departamentului de Energie din Livermore. Al doilea se spune că este sistemul IBM BlueGene din Yorktown. Al nostru ar fi al treilea, la egalitate cu cel de la Sandia şi cu cel de la Universitatea din Groningen, din Olanda. Vorbim despre grupuri de maşini care pot să execute sute de trilioane de calcule pe secundă. Acest grup de calculatoare face într-o oră mai multe calcule decât s-au făcut în total în prima jumătate de secol din era computerelor. Maşinile cu acest nivel de putere sunt utilizate pentru a face analiză genomică şi proteomică, pentru a prezice activitățile seismice haotice, pentru a modela exploziile nucleare – evenimente de felul acesta. Ceea ce modelăm noi nu este mai puțin complex. Modelăm orizonturi ale evenimentelor şi chiar cascade de evenimente care afectează cele şapte miliarde de locuitori ai planetei.

— Dumnezeule! rosti uluită Andrea. Încercați să elaborați cel mai mare bine pentru cel mai mare număr de beneficiari: calculul fericirii!

— Asta este o frază care sună bine. Nimeni nu a fost niciodată în stare să încerce să abordeze acest calcul. Elementele sunt mult prea complexe. Explozia computațională rămâne o problemă. Dar am făcut progrese reale şi

am obținut rezultate reale. Acesta a fost visul minților mari încă din perioada Iluminismului.

Ochii lui străluciră.

— Transformăm morala în matematică.

Andrea rămăsese mută de uimire.

— Ştii, se spune că în cele cincisprezece secole dintre naşterea lui Hristos şi epoca Renaşterii cunoştințele omenirii s-au dublat. Apoi s-au dublat din nou între Renaştere şi Revoluția Franceză. În intervalul de un secol şi un sfert care separă această revoluție de revoluția industrială, marcată de naşterea automobilului, cunoştințele s-au dublat din nou. După estimările noastre, Andrea, în zilele noastre cunoştințele omenirii se dublează la fiecare doi ani. În acelaşi timp însă, facultățile noastre morale nu evoluează în acelaşi ritm. Evoluția tehnică a speciei noastre a depăşit cu mult evoluția noastră etică. Aceste resurse computaționale pe care le avem aici reprezintă un fel de proteză mentală care ne extinde capacitatea intelectuală prin mijloace artificiale. Dar lucrul cel mai important este că prin combinarea algoritmi, a analizelor noastre şi a modelelor de computer se poate realiza echivalentul unei proteze morale. Nimeni nu are nici o obiecție atunci când NASA sau Proiectul Genomului Uman adună laolaltă savanți şi computere pentru a rezolva anumite probleme de inginerie sau de biologie cu care ne confruntăm. Atunci de ce să nu abordăm chestiunea bunăstării speciei noastre mai direct? Aceasta este problema de care ne ocupăm aici.

— Dar ce faceți, mai exact? Ce vrei să spui?

— Intervențiile mici pot avea consecințe importante. Încercăm să reprezentăm grafic aceste cascade de evenimente în aşa fel încât să vedem cum ne putem calibra intervenția. Te rog să mă ierți, este totuşi prea abstract, nu-i aşa?

— Cam aşa ceva.

Paul Bancroft îi aruncă o privire blândă, dar fermă.

— Trebuie să am încredere în discreția ta. Programul nu ar putea funcționa dacă activitățile lui ar deveni publice.

— Activitățile… Vorbeşti tot codificat.

— Fără îndoială, îți dai seama că este vorba despre confidențialitate, remarcă Paul Bancroft. Şi ai dreptate. Te întrebi de ce ascundem acest grup, de ce îl ținem sub nivelul de detecție al radarului – se poate spune, în afara hărții. Te întrebi ce am de ascuns.

Andrea încuviință din cap. O mulțime de întrebări i se învârteau în minte, dar ştia că pentru moment e bine să vorbească mai puțin.

— Este o chestiune delicată. Dar, când am să-ți povestesc cum a început totul, ai să înțelegi de ce era necesar.

Paul Bancroft o conduse spre un colț retras care dădea spre grădina luxuriantă. Prin geamul gros al ferestrei vedea un pârâiaş care alerga vesel printre tufele şi straturile de flori.

— Necesar, repetă ea. Un cuvânt cu foarte multe sensuri.

— Uneori, singura modalitate pentru ca proiectele generoase să aibă succes în regimurile corupte este să-i identifice pe răufăcători, pe cei care obstrucționează binele şi să-i convingă să se dea la o parte, eventual prin amenințarea că vor fi dați în vileag. Aşa a început, înțelegi.

Vocea lui melodioasă, mângâietoare ca mierea era aproape hipnotică. Se lăsă pe spate, rezemându-se de spătarul scaunului din crom şi piele, lăsându-şi privirile să rătăcească fără țintă.

— A fost cu mulți ani în urmă. Fundația încheiase lucrările la un proiect foarte costisitor de hidroameliorații din provincia Zamora-Chinchipe din Ecuador, un proiect care urma să asigure canalizare şi aprovizionare cu apă potabilă pentru zeci de mii de săteni săraci, cei mai mulți din tribul quechuas. Apoi am aflat pe neaşteptate că nu ştiu ce ministru venal a decis să rechiziționeze terenul. S-a aflat imediat că dorea să-l vândă unei companii miniere, ceea ce i-ar fi adus profituri substanțiale.

— Ce porcărie!

— Andrea, am fost acolo personal. Am vizitat clinici şi spitale pline de copii – de patru, cinci, şase ani – care erau pe moarte din cauza apei contaminate. Am privit fața brăzdată de lacrimi a unei mame care îşi pierduse toți cei cinci copii din cauza unor paraziți şi agenți patogeni care se transmit prin intermediul apei. Şi erau mii şi mii de mame ca ea. Mii şi mii de copii care erau loviți în mod regulat, slăbiți sau ucişi. Şi totul în mod inutil. Şi totul s-ar fi putut *preveni*. Trebuia numai să-ți pese un pic de nenorociții aceia. Dar se vede că însemna să le cerem prea mult unora.

Ochii lui se umeziseră în timp ce se uita fix la Andrea.

— Întâmplarea a făcut ca una dintre responsabilele programului, care locuia chiar în Zamora, să aibă informații foarte compromițătoare despre acel ministru. Femeia mi-a transmis mie acele informații. Şi atunci, dragă Andrea, am inspirat adânc şi am luat o decizie.

Ochii lui căprui aveau o privire intensă, caldă, învăluitoare, dar fermă.

— Am decis să folosesc informațiile aşa cum spera că le voi folosi. L-am neutralizat pe ministrul cel corupt.

— Nu înțeleg. Ce ai făcut?

— Un cuvânt şoptit aici, dădu el din mână, un alt cuvânt la intermediarul potrivit. Noi am făcut un pas înainte şi el a făcut un pas înapoi. Şi anul acela au fost salvate mii de vieți.

Făcu o pauză.

— Ai fi făcut altfel?

Răspunsul Andrei veni fără ezitare.

— Ce altă opțiune exista?

Paul Bancroft dădu din cap aprobator.

— Atunci înțelegi. Pentru a schimba lumea, pentru a mări procentul de bunăstare, filantropia trebuie aplicată la nivel mondial. Trebuie ridicată la nivelul de strategie, nu de simplă bună intenție. Colectarea acestor informații strategice şi, atunci când este cazul, folosirea lor depăşesc competențele responsabililor tradiționali de programe. De aceea a fost necesar să se creeze această facilitate specială, care adăposteşte divizia specială.

— Şi nimeni nu ştie de ea.

— Nimeni nu are voie să ştie, căci aceasta ar influența rezultatele pe care încercăm să le obținem. Oamenii ar încerca să prevadă şi să anticipeze intervențiile noastre şi să prevadă ceea ce vor prevedea probabil alții şi tot aşa mai departe. Şi atunci chiar că am ajunge la o explozie computațională. Orizonturile vagi ale cauzalității ar deveni complet opace.

— Dar ce reprezintă mai exact această divizie? Încă nu mi-ai spus.

— Grupul Theta.

Privirea lui Bancroft era fermă, dar caldă.

— Şi bine ai venit la Grupul Theta!

Se ridică în picioare.

— Îți aminteşti ce spuneai despre consecințele perverse. Despre faptele bine intenționate cu rezultate maligne. Aceasta este problema cu care se confruntă grupul meu interdisciplinar dedicat acestei chestiuni. Eşti o tânără cu o minte foarte ageră, Andrea, dar asta nu înseamnă că nu ai inimă. Dimpotrivă, ai şi inimă şi minte şi ştii că fiecare dintre cei de aici este inutil fără ceilalți.

Avea o expresie de sfânt, o seninătate combinată cu o sensibilitate acută față de suferința altora. „Omul acesta este real”, îi spuneau instinctele ei.

Dar ceva din ceea ce îi spusese Belknap nu-i dădea pace. „Ai fost trasă pe sfoară.” Andrea se uită fix la el şi luă o decizie. O decizie nesăbuită, poate, dar şi calculată în acelaşi timp.

— Ai vorbit despre intervenţii. Au vreo legătură cu contactele dintre Fundaţia Bancroft şi şeful unei echipe paramilitare din Emiratele Arabe Unite?

Andrea încercă să păstreze un ton rece, dar simţea cum inima îi bubuie în piept. Paul Bancroft părea sincer amuzat.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

Andrea Bancroft îi înmână o copie după ultima pagină a desfăşurătorului telefonic. Îi indică un număr cu prefixul 011 971 4, codul pentru Dubai.

— Nu mă întreba de unde am asta. Explică-mi acest apel. Pentru că am format şi eu acest număr şi am ajuns la celularul… cui am spus. Un fel de individ dintr-o grupare paramilitară.

Cuvintele ei erau în mod deliberat vagi, dar vorbea cu întreruperi fără să vrea. Nu voia să-i vorbească despre Todd Belknap. Cel puţin nu deocamdată. Era chinuită de prea multe incertitudini. Dacă Paul Bancroft era complice, probabil că îi va servi vreo poveste cu un număr format greşit. Iar dacă nu, va fi la fel de hotărât ca şi ea să afle mai mult.

Paul Bancroft se uită la numărul pe care i-l arăta verişoara lui.

— N-am să te întreb de unde îl ai, am încredere în tine şi în instinctele tale.

Se ridică în picioare, privi de jur împrejur, făcu un gest şi chemă un bărbat într-un costum de culoare închisă.

Nu era unul dintre cei care şedeau la masa în formă de U, ci altul, un bărbat pe care Andrea nu-l observase mai înainte. Avea părul de culoarea grâului, faţa bronzată, nasul turtit şi parcă nu mergea, ci aluneca. Paul Bancroft îi întinse hârtia cu numărul telefonic internaţional.

— Scanlon, aş dori să cercetezi în baza de date acest număr din Dubai. Să-mi spui ce ai găsit.

Bărbatul încuviinţă în tăcere şi se îndepărtă cu mersul lui lunecat.

Bancroft se întoarse la scaunul lui şi îi aruncă verişoarei lui o privire întrebătoare.

— Asta e tot? întrebă Andrea.

— Deocamdată.

O măsură din nou din priviri.

— Cineva mi-a spus că te interesează arhivele fundației. Ştim amândoi de ce.

În vocea lui nu era nici un fel de reproş, nici măcar o nuanță de dezamăgire. Andrea nu spuse nimic.

— Este vorba despre mama ta, nu-i aşa?

Andrea întoarse privirile într-o parte.

— Sunt atât de multe lucruri în legătură cu ea pe care nu le ştiu. Şi încep să aflu atât de multe. De pildă, despre rolul ei la fundație.

Făcu o pauză şi examină expresia de pe chipul lui în timp ce rostea cuvintele următoare:

— Împrejurările morții ei.

— Aşadar, ai aflat ce s-a întâmplat, spuse Paul Bancroft coborând vocea plin de compătimire.

Cum să înțeleagă asta? Spera că n-a roşit în timp ce răspundea cât putea mai ambiguu:

— A fost foarte supărător.

Paul Bancroft îi puse acum mâna pe braț şi o strânse uşor.

— Te rog, Andrea, nu trebuie să dai vina pe ea.

„S-o învinuiască pe ea? Ce tot spune acolo?" Sentimentele îi fierbeau în suflet, se rostogoleau unul peste altul şi se amestecau într-un vârtej cumplit. Rămase tăcută, sperând că tăcerea ei îl va face să vorbească.

— Adevărul este, spuse savantul, că suntem răspunzători pentru ceea ce s-a întâmplat.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Andrea se simțea amețită şi aproape că îi venea să vomite.

— Când a demisionat din consiliu… începu ea.

— Exact. Când consiliul a votat pentru a-i cere să demisioneze, nimeni nu şi-a imaginat că va reacționa aşa cum a făcut-o. Dar *ar fi trebuit* să se gândească. Mi se rupe inima când mă gândesc acum. În timpul unui weekend, s-a dus la o petrecere. A recidivat. N-am fost acolo, dar mi s-a povestit. Mi-a părut tare rău. E greu să asculți asemenea relatări.

— Este important să te aud pe tine spunând asta, zise Andrea înecându-se. Am mare nevoie.

— Şi s-a suspus la vot. Cam precipitat, după părerea mea. Laura era o ființă extrem de sensibilă şi de inteligentă. A avut o contribuție esențială în consiliu. Iar dacă a avut un moment de slăbiciune, ei bine, ce-i cu asta? Cine n-a avut? Dar a văzut cererea de a-şi da demisia drept o pedeapsă. Era furioasă şi tristă şi cine ar putea să i-o ia în nume de rău? La Katonah nu ținem băutura sub cheie. A băut până a ajuns într-o stare avansată de intoxicație.

Andrea simțea că îi zvâcneşte capul. *Balsamul lui Gilead,* aşa numea mama ei băutura în glumă din când în când. Toate păhărele acelea pline cu cuburi de gheață şi votcă. Dar se lăsase de băutură. Era trează în permanență. Renunțase la băutură. Oare să nu fi fost aşa?

— Când cineva şi-a dat seama că îşi luase cheile de la maşină şi plecase, am trimis un membru din personalul de securitate după ea, să încerce s-o oprească şi s-o aducă înapoi.

Părea şocat în timp ce povestea.

— Dar era prea târziu.

Rămaseră amândoi tăcuți câtva timp. Paul Bancroft înțelegea că fata avea nevoie de un moment de reculegere şi de ceva timp ca să-şi revină.

Bărbatul bronzat cu părul de culoarea grâului, Scanlon, se întoarse cu foaia pe care erau numerele de telefon.

— Este înregistrat pe numele unui anume Thomas Hill Green jr, domnule, îi spuse el lui Bancroft. Funcționar cu Relațiile Publice la Consulatul General SUA din Dubai. Îi facem profilul acum.

Bancroft se întoarse spre verişoara lui.

— Să fie posibil aşa ceva?

Văzând expresia întrebătoare de pe chipul ei, Bancroft spuse:

— Hai să telefonăm acum.

Făcu un gest spre o consolă neagră de telefon de pe o măsuță joasă din apropiere. Andrea apăsă pe butonul difuzorului, apoi formă numărul cu grijă. După câteva secunde, se auzi țârâitul familiar al tonului de apel. O voce prietenoasă, aproape veselă, rosti:

— Aici Tommy Green.

— Vă sun de la Fundația Bancroft, spuse Andrea. Încercăm să luăm legătura cu funcționarul care răspunde de Relațiile Publice de la Consulatul General.

— Ați avut noroc, spuse vocea. Cu ce vă pot ajuta? Este vorba cumva despre conferința pe probleme de învățământ din seara aceasta?

— Îmi cer scuze, domnule Green, spuse Andrea. Am făcut o greşeală. Am să vă sun din nou.

Închise telefonul.

— Fundația sprijină anumite activități educaționale în Golf, spuse Bancroft precaut. Dacă a fost chemat, presupun că era ceva în legătură cu coordonarea programelor noastre din Emirate. Dar pot să cercetez lucrurile mai amănunțit. Am auzit fel de fel de rapoarte despre telefoane celulare donate de răufăcători de toate soiurile. Este o modalitate de a-i face pe alții să plătească pentru facturile lor telefonice.

Andrea îşi mută privirile spre pârâul care murmura vesel.

— Nu-ți mai bate capul, spuse ea.

Îşi propusese să-l întrebe despre bărbatul acela fără nume. Dar era clar că nu putea să spună exact ce făcuse sau ce spusese bărbatul de o tulburase aşa de tare. Când încercase să-şi formuleze în gând plângerea, i se păruse chiar ei atât de isterică şi paranoică încât renunțase.

— Ştii că poți să mă întrebi orice, întotdeauna, spuse el. Indiferent ce întrebări ai.

— Mulțumesc, răspunse ea automat.

— Te simți stânjenită. Nu este cazul. Ai făcut ce trebuia. Când cineva îți dă o monedă de aur, o încerci în dinți să vezi dacă este autentică. Ai dat peste lucruri care te-au uimit. A trebuit să afli mai mult. Şi nu te laşi descurajată. Dacă a fost un test, Andrea, l-ai trecut cu brio.

— Un test? Asta a fost? Andrea rosti cuvintele cu oarecare iritare fără să vrea.

— N-am spus asta. Filosoful strânse din buze, ezitând. Dar *suntem* testați tot timpul, în fiecare zi, în fiecare săptămână, în fiecare an. Ne confruntăm cu diferite decizii. Trebuie să reflectăm, să emitem judecăți. Şi nu găsim nici un fel de răspunsuri în cărți. Tocmai de aceea prostia, la fel ca şi lipsa de curiozitate, este un defect. O formă de lene. În lumea reală, deciziile se iau întotdeauna în condiții de incertitudine. Cunoştințele sunt întotdeauna parțiale. Acționezi şi suporți consecințele. Nu acționezi şi suporți alte consecințe. Acum zece ani, eu nu am *acționat* şi am pierdut o persoană la care țineam foarte mult.

— Pe mama mea. Andrea înghiți cu greu. Ştia despre…?

— Theta? Nu. Dar ne-ar fi prins bine s-o avem aici. Ochii lui străluciră. Nu ştiu cât de multe întrebări îți pui tu despre această parte a vieții ei. Dar nu trebuie să fii dezamăgită de ceea ce este în documentele oficiale. Contribuțiile mamei tale au fost de o reală valoare, mult mai mare decât se poate vedea din astfel de hârtii. Te rog să reții acest lucru. Respiră adânc şi continuă: Laura. Cred că am iubit-o, într-un anume fel. Nu vreau să spun că a fost ceva între noi, ceva romantic. Dar era atât de plină de viață, atât de bună, atât de vioaie. Te rog să mă ierți, n-ar trebui să te tulbur cu asta.

— Eu nu sunt mama mea, spuse Andrea abia şoptit.

— Fireşte. Cu toate acestea, când te-am văzut prima dată, am ştiut cine eşti, pentru că o văd pe ea în tine. Vocea i se frânse şi făcu o pauză înainte să continue. Iar când am luat masa împreună, la început m-am simțit ca în tovărăşia unei fantome, a unei imagini dintr-un film vechi de la televizor. Simțeam cumva prezența ei în aer. Apoi a pălit, s-a estompat şi am putut să te văd aşa cum eşti.

Andrea simțea că îi vine să plângă, dar era hotărâtă să se stăpânească. Ce să creadă? În cine să aibă încredere? „Am încredere în instinctele tale”, îi spusese Bancroft. Dar ea în ce să aibă încredere?

— Andrea, aş dori să-ți fac o propunere. Vreau să intri în consiliul meu restrâns în calitate de consilier. Cu cunoştințele şi intuiția ta, cu cunoştințele tale de economie şi istorie, eşti perfect pregătită. Ai putea să ne fii de un real folos. Lumii întregi.

— Mă îndoiesc.

— Ai descoperit că am sentimente. Paul Bancroft zâmbi. Dar venerez rațiunea. Să nu te laşi păcălită. Propunerea mea este rațională. În plus, nu sunt chiar un tinerel, aşa cum îmi amintesc periodic junghiurile din oase. Mă vezi aici ca gazdă pe o moşie unde în curând nu voi mai fi stăpân.

Rândurile trebuie completate cu membrii noii generații. Şi nu putem pur şi simplu să dăm un anunț la ziar, nu-i aşa? Aşa cum spuneam, nimeni nu trebuie să ştie ce facem noi aici. Chiar şi la fundație sunt foarte puțini funcționari care apreciază exigențele noastre de aici.

— *Exigențe.* Trebuie să ştiu mai mult despre ceea ce se petrece cu adevărat aici.

— Vei şti curând. Cel puțin, eu aşa sper. Este un proces treptat. Nu poți să-i predai unui elev trigonometria înainte să studieze geometria. Învățarea presupune existența unei secvențialități. Nu puteam utiliza informațiile dacă nu sunt prezentate într-o anumită ordine. Cunoştințele noi se clădesc pe temelia celor vechi. Dar nu sunt îngrijorat. Aşa cum am remarcat, înveți repede.

— Atunci n-ai vrea să începi prin a-mi explica viziunea ta despre lume? spuse Andrea, cu o notă de sarcasm în voce.

— Nu, Andrea, pentru că este deja viziunea ta despre lume.

Strategia Bancroft – ai formulat-o la fel de bine ca oricine altcineva.

— Am senzația că am ajuns undeva foarte departe. E clar că nu mai suntem în Kansas.

— Ascultă-mă, Andrea. Ascultă-ți propriile argumente, vocea rațiunii din mintea şi din inima ta. *Ai venit acasă.*

— Acasă? Andrea deveni şi mai atentă. Ştii ceva, te ascult şi parcă totul revine la normal. Doi şi cu doi fac din nou patru. Dar tot trebuie să-mi pun întrebări.

— Dar vreau să-ți pui întrebări. Avem nevoie de oameni care au nedumeriri şi pun întrebări dificile.

— O organizație secretă care face acțiuni secrete. Aş vreau să ştiu dacă există anumite limite? Ce anume *nu eşti dispus* să faci?

— Pentru a face bine? Ai încredere în mine, sunt probleme cu care ne luptăm necontenit. După cum spuneam, suntem testați tot timpul fiecare dintre noi.

— Este un răspuns îngrozitor de abstract.

— La o întrebare îngrozitor de abstractă.

— Atunci dă-mi câteva detalii.

Răspunsul veni blând, dar ferm:

— Când vei fi pregătită.

Andrea privea la apa care curgea dincolo de fereastră şi la razele soarelui filtrate printre acele de brad. Îşi dădea seama că ramurile lor groase

ascundeau clădirea care nu se vedea de sus.

Erau atât de multe lucruri aici ascunse!

Şi atât de multe lucruri ascunse de ea!

Exigențe. Activități. Intervenții.

Şi Andrea avea ceva de ascuns. Raționamentul lui Paul Bancroft era plauzibil, dar o şi tulbura în acelaşi timp. Nu era omul care să se dezică de concluziile logice ale premiselor lui. Şi logica de fier a doctrinelor lui putea conduce uşor la acțiuni de-a dreptul ilegale. Oare ar ezita Paul Bancroft când ar fi vorba să ia legea în propriile mâini? Recunoştea autoritatea oricăror reguli care nu derivau din propriul sistem de morală complicată?

— Nu am de gând să ajung la o dispută cu tine, spuse ea în cele din urmă luând o decizie. Era pe jumătate convinsă de cuvintele lui Bancroft; o să-l lase să creadă că este încă şi mai convinsă. Singura ei şansă de a obține mai multe informații, suficiente cât să-i stingă bănuielile într-o direcție sau în alta, era să fie în interior. Cine ştie ce adevăruri se ascundeau în imperiul lui Bancroft?

— Uite ce este, nu ştiu dacă munca aceasta mi se potriveşte, adăugă ea. „Nu accepta prea repede. Prefă-te că eşti reticentă – lasă-l să creadă că a câştigat."

— În acest caz va trebui să vedem cum să facem că să ți se potrivească, spuse savantul ridicând dintr-o sprânceană. Stilurile personale pot să varieze. Şi asta e foarte bine, atâta timp cât strategia Bancroft rămâne constantă. Vrei cel puțin să te gândeşti la acest lucru?

Se simțea parțial vinovată pentru că îl decepționa. Dar, dacă ajungea la concluzia că Paul Bancroft este într-adevăr un model de moralitate, aşa cum crezuse la început, nu făcea nimic rău.

— Nici nu se poate altfel.

— Reține un singur lucru, spuse savantul ridicând dintr-o sprânceană. Nu este întotdeauna uşor să faci ceea ce este corect.

Andrea îşi aminti de observațiile lui cu privire la acțiunile rele cu consecințe bune. Ecrasez l'infame![30] Dar Andrea ştia foarte bine că adesea, efortul de a zdrobi oroarea devenea el însuşi o altă oroare.

— Lucrul care mă îngrijorează cu adevărat este că s-ar putea să te dezamăgesc, minți ea. Se străduia să-şi stăpânească vocea, ca să nu-i tremure.

— Ai anumite aşteptări de la mine şi nu ştiu dacă am să mă pot ridica la nivelul lor.

— Dar eşti dispusă să încerci?

Andrea inspiră adânc.

— Da, sunt dispusă.

Se sili să zâmbească şi Paul îi zâmbi la rândul lui, dar expresia de pe chipul lui era derutantă. Se lăsase pe deplin convins de aşa-zisul ei entuziasm? Va trebui să fie cu mare băgare de seamă. Probabil că va fi supravegheată atent. Echipa de la Bancroft încă nu avea încredere în ea. De asta era sigură. I se încredințase un secret. Acesta o putea transforma într-o valoare pentru fundație sau o posibilă amenințare. Nu-şi putea permite să facă absolut nimic care să-i alarmeze.

Avertismentul ambiguu al omului fără nume de la Katonah îi revenea mereu în minte, iar cuvintele lui erau ca un nor negru care trecea peste soare: „Tu ar trebui să ştii mai bine decât oricine altcineva ce se poate întâmpla.”

CAPITOLUL PAISPREZECE

Washington, D.C.

Obrajii bucălaţi ai lui Will Garrison se întinseră într-o grimasă de furie şi frustrare.

— E numai vina mea, spumega directorul Departamentului Operaţiuni Consulare. Trebuia să-l fi pus pe ticălos după gratii atunci când am avut posibilitatea!

Adjunctul lui, Mike Oakeshott, încercă timid să-l contrazică:

— Dulăul…

— Trebuie doborât! mugi Garrison.

Cei doi bărbaţi se aflau în biroul directorului Operaţiunilor Consulare, Gareth Drucker, care rătăcea cu privirile pe deasupra mesei sale de lucru. O analistă cu vechime a Operaţiunilor Consulare ucisă în timpul pauzei de prânz. O astfel de veste l-ar fi zguduit chiar dacă nu ar fi ţinut în mod special la Ruth Robbins. Dar aşa lovitura îi provoca o dublă durere. Gareth apucă un creion, pregătindu-se să scrie ceva, dar rupse creionul în două.

— Şi asta chiar când eram eu de serviciu! Ochii lui Drucker aruncau scântei. S-a întâmplat chiar sub ochii mei!

— Dar, te rog să mă ierţi, mai exact, ce anume s-a întâmplat?

Analistul sări de pe scaunul unde se prăbuşise plin de frustrare.

Se trase de părul cărunt. Ruth Robbins era de mult în echipa lui; pierderea era în primul rând a lui şi Oakeshott era oarecum iritat de faptul că Garrison încerca într-un fel să-şi însuşească propria tragedie. Garrison se întoarse spre el ca un taur care îşi lasă umerii în jos pregătindu-se să se năpustească în atac.

— Ştii al naibii de bine…

— Cine a fost ucis, sigur că da. Căută să prindă privirea lui Drucker. Dar cum, ce, de ce…

— Nu mai complica şi tu lucrurile, mormăi Garrison. E clar că şi-a băgat nasul Belknap.

— Tulburat de durere, nu-i aşa?

Oakeshott se îmbrăţişă cuprinzându-şi trunchiul ca un păianjen.

— Tânjind după răzbunare, mai degrabă, se răsti Garrison, iritat că fusese întrerupt. Şi vorbeşte despre nu ştiu ce asasinate la nivel global. Aiurează, dar ticălosul îi ucide pe toți despre care îşi închipuie că au vreo legătură cu dispariția lui Rinehart. De la italianca aceea la sărmana Ruth Robbins. Iisuse Hristoase! Cum să te fereşti de nemernicul ăsta?

Oakeshott privea neliniştit şi neconvins, dar furia lui Garrison avea forță de convingere.

— Nici tu nu poți, spuse el.

— Dar hai să încercăm măcar! urlă Garrison.

Gareth Drucker se uită la cei doi şi începu să bată darabana pe birou.

— Trebuie să separăm presupunerile de fapte, spuse el.

O venă începuse să-i pulseze pe frunte.

— Băieții de la tehnic încă mai studiază camerele de luat vederi de la intrările şi ieşirile din parc. Treaba asta o să mai dureze ceva timp.

— Timp pe care noi nu ni-l putem permite, protestă Garrison.

— La naiba! spuse directorul Operațiunilor în loc de aprobare. Părerea mea este că avem suficiente elemente ca să înființăm o echipă de urmărire. Vreau să-l aduc aici şi să-l interogăm, folosind toate mijloacele necesare. Fără să-l aducem în stare de irecuperabilitate. Trebuie să ne fie tuturor clar un lucru: Vom face totul ca la carte.

— Da, nenorocita aia de Comisie Kirk, spuse Garrison. Parcă eu nu ştiu!

Drucker încuviință din cap.

— Respectăm regulile Queensberry. De când au început verificările, „irecuperabilitatea" a fost tăiată din vocabular. Acum se vorbeşte despre proceduri administrative corespunzătoare. Acționați în aşa fel încât orice faceți să poată fi citit în fața senatului, pentru că ştim cu toții…

— Operațiunile nu sunt departamentul meu, aşa că nu vreau să mă bag, spuse Oakeshott. Dar ştiți forte bine că sunt mulți oameni aici care au mare respect pentru Castor.

— Şi ce insinuezi? întrebă Drucker. Vrei să spui că ofițerii operativi vor refuza să aducă la îndeplinire un ordin oficial?

— Pentru că nu ştiu despre ce este vorba, interveni Oakeshott.

Drucker scutură ferm din cap.

— Nu cred. Încă mai sunt comandantul acestui departament.

— Nu vreau să spun decât că trebuie să procedăm cu grijă, continuă Oakeshott. Are prieteni. Prieteni ai prietenilor. Iar aceştia ar putea să-i dea o mână de ajutor. Mai ales pentru cei tineri, este un adevărat erou.

Se uită la Drucker.
— Iar tu eşti şeriful cel rău.
Întinse brațele lungi într-un gest împăciuitor.
— Vreau doar să spun că trebuie să fim atenți la problemele de disciplină din unitate.
— Încă un lucru pe care nu pot să mi-l permit cu comisia asta de la Senat pe capul meu.
Directorul operațiunilor se uita nefericit în gol.
— Crezi că vreunul dintre aliați ar putea sufla ceva la Comisie?
— Nu spun asta, început Oakeshott, spun doar să fim atenți.
Drucker se încruntă.
— Atunci o să-l numim program cu acces special. O să folosim personalul pentru proceduri speciale. În felul acesta nu mai trebuie să ştie nimeni despre el.
— Belknap a lucrat şi el foarte mult la proceduri speciale, îl atenționă Oakeshott.
— Motiv pentru care vom folosi numai acei agenți care nu au avut tangență cu el. Programe diferite, echipe diferite. Aşadar, nu vor comunica unii cu alții.
Oakeshott înclină capul într-o parte.
— Nu avem un grup prea mare de oameni din care să alegem.
— Vom face o echipă restrânsă. Cred că aşa e cel mai bine. Echipa asta operativă trebuie să funcționeze ca ceasul. Şi asta pentru că ticălosul de Kirk este pus pe fapte mari. Aşa am auzit la dejunul interagenții de astăzi.
Schiță un zâmbet strâmb.
— Pe de altă parte, a trecut mult timp de la Edgar Hoover încoace. Dacă vă imaginați că FBI-ul o să apară cu cine ştie ce dosar şi îi va închide gura onorabilului senator Bennett Kirk, ei bine, vă înşelați.
— Agenții ăştia federali sunt nişte caraghioşi în ziua de astăzi, mormăi Garrison. Nu sunt în stare să-şi găsească nici propriile buci cu ambele mâini şi un periscop.
— Nimeni nu spune că dosarul lui Kirk este imaculat ca neaua, continuă Drucker. Dar nici nu este foarte compromis. Şi apoi avem aici mult prea multe piese în mişcare.
— Mai multă plăcere, mai multă distracție, spuse apăsat Garrison.
Nu comentă faptul că senatorul Kirk coordona atât eforturile unui consiliu independent, cât şi ale echipei de investigatori din partea Senatului.

Discursurile lui Kirk despre modul în care intenţiona să smulgă din rădăcină abuzurile din serviciile de informaţii ale SUA, din domeniul afacerilor şi al ONG-urilor cu care colaborau acestea electrizaseră presa. Lucrurile erau prea avansate ca să se mai poată întoarce. În agenţiile de spionaj, supravieţuirea pe termen lung era principala prioritate. Ofiţerii de informaţii se comportau ireproşabil zilele acestea… sau erau foarte ocupaţi să şteargă toate urmele comportamentelor lor incorecte.

— Nu am de gând să-mi pun numele pe nici o bucăţică de hârtie. Nu vreau să ajungă în mâinile lui Kirk, murmură Drucker. Să fie clar.

Răsfoi din nou dosarul personal al lui Ruth Robbins şi apoi privirea i se opri pe chipul livid al lui Will Garrison. Urmă o pauză lungă.

— Autorizez recuperarea agentului. Operaţiune specială. Atât şi nimic mai mult.

— Dacă echipa de recuperare eşuează, îl aduc chiar eu aici, mormăi ameninţător Garrison. Este o chestiune de mândrie profesională în acest moment.

Ridică bărbia uşor, cerând asentimentul tacit al lui Drucker.

— Mâinile tale vor rămâne curate, Gareth. A fost greşeala mea. Dacă este nevoie, tot eu o voi îndrepta.

Parcul Research Triangle, Carolina de Nord

— Ascultă, Paul, poţi să vii o clipă? întrebă bărbatul cu barba neagră tunsă îngrijit.

Bancroft se opri şi se duse la masa în formă de U.

— Sigur. Ce este?

— Domnişoara Bancroft…

— Va fi însoţită înapoi, la hotel.

— Sper să ai dreptate în privinţa ei, spuse George Collingwood, omul cu barbă.

Savantul era, de regulă, tolerant în privinţa comentariilor şi criticilor directe. Dar aici era o chestiune de familie. Când era vorba de familie, trebuia să procedezi cu atenţie, chiar şi în cazul lui Paul Bancroft.

— O să ştim, cu siguranţă, în curând, spuse filosoful cu păr cărunt. Nu putem grăbi… procesul de aclimatizare. Mergem pas cu pas. La fel ca şi cu tine.

— Vorbeşti de parcă ar fi vorba despre spălarea creierului.

— Vorbesc despre cultul raţiunii. Şi ce creier nu are nevoie de puţină curăţenie?

— Dar atitudinea asta a ei de Nancy Drew[31] nu te îngrijorează?

— Dimpotrivă. A avut anumite suspiciuni şi i s-a oferit posibilitatea să şi le lămurească. Acum poate să meargă mai departe, lăsând aceste chestiuni în urmă. Este un pas foarte important pentru iniţiere.

— Iniţierea în cultul raţiunii. Collingwood părea încântat de această expresie. Sigur, tu o cunoşti mai bine. Dar Comisia Kirk mă pândeşte ca un nor de furtună şi un singur cristal ar putea dezlănţui un uragan peste noi.

Aruncă o privire asupra dosarului senatorului din Indiana, pe care îl studia unul dintre colegii lui.

— Înţeleg, răspunse imperturbabil Paul Bancroft şi sunt de acord că aş putea să mă înşel în privinţa ei. Dar sper că nu.

— Şi ai dreptate, hai să avem încredere.

Collingwood schiţă un zâmbet rapid, abia vizibil.

O femeie bondoacă şi cu păr negru înspicat apăsă mai multe butoane de pe o consolă din apropiere, iar o platformă îngustă de metal se înălţă de la nivelul inferior şi pătrunse într-un dulap adiacent. Numele femeii era Gina Tracy şi era cea mai tânără membră a echipei. Rămase cu mâna pe un panou de sticlă până când scannerul biometric îi verifică amprenta palmară şi îi dădu acces. Apoi panoul lateral se deschise şi femeia scoase un set de dosare. Documentele erau tipărite pe o hârtie care se înnegrea imediat în prezenţa luminii ultraviolete chiar şi în cantitate foarte mică, aşa cum este cea emisă de becurile incandescente şi fluorescente. Lumina de la Theta era filtrată cu grijă pentru a se elimina toate lungimile de undă mai scurte decât cea a culorii indigo. Dacă ar fi fost furate, documentele ar fi devenit imediat inutile, ca un film expus la lumină.

— Avem deja o echipă în drum spre La Paz, spuse ea, întinzând dosarul referitor la proiectul de recuperarea terenurilor de acolo. Este un fals activist al comunităţii care organizează greve şi îi incită pe lucrători. Am aflat că este angajatul reprezentantului local al unui conglomerat francez.

— Nu mă mir, spuse Paul Bancroft dând din cap.

— O să-l neutralizăm, o să punem în circulaţie copii după extrasele lui de cont şi vom arăta exact sumele pe care le-a încasat. S-a lucrat foarte primitiv. Numele lui este peste tot. Va fi discreditat imediat.

Femeia zâmbi.

— CBCN, ticălosule!

CBCN era acronimul scopului fundamental urmărit de fundaţie: cel mai mult bine pentru cel mai mare număr de oameni.

— Excelent! făcu Bancroft, savurând ideea.

— Problema cu împrumutul african a fost ceva mai complicată, pentru că birocraţia Uniunii Europene este foarte încâlcită. Ne-am concentrat pe un politician belgian obscur. Este undeva, destul de jos, în ierarhie, dar are o influenţă excepţională asupra celor sus-puşi. Este inteligent, încăpăţânat şi harnic, aşa că le-a câştigat încrederea. Şi este absolut împotriva oricărei forme de ştergere a datoriilor Lumii a Treia. Un adevărat ideolog! Burgess are dosarul lui.

Femeia se întoarse către un coleg – un bărbat cu trăsături ascuţite şi părul atât de blond încât părea alb.

Se numea John Burgess şi lucrase ca director de investigaţii la Kroll Associates înainte să intre în Grupul Theta.

— Nu este numai ideolog, este şi burlac, spuse el. Nu are nici copii. Are un singur părinte în viaţă, care suferă de Alzheimer. Am studiat modelele. Verdictul este să-l scutim de suferinţă. Sau, oricum, să-i scutim pe alţii de a-l suferi pe el.

— Nu există nici un dezacord aici? întrebă Bancroft.

— Ambele echipe au efectuat calculele independent şi au ajuns la aceeaşi concluzie, spuse Collingwood. Mâine-dimineaţă nu se va mai trezi, iar lumea va fi mai bună fără el. CBCN, corect?

— Foarte bine, spuse Bancroft, întunecându-se la faţă.

— În legătură cu bancherul din Indonezia, continuă Collingwood, am avut câştig de cauză. Ieri seară a primit un telefon şi şi-a dat demisia.

— Drăguţ, comentă Bancroft.

Alte dosare fură analizate în următoarea jumătate de oră. Un director de mină recalcitrant din Africa de Sud, un activist religios din Gujarat, India, un mogul al comunicaţiilor din Thailanda. Fiecare dintre ei era sursa unor suferinţe mari, dar evitabile. Unii fuseseră obligaţi să demisioneze sau să-şi schimbe comportamentul. Acolo unde şantajul nu funcţiona, intervenea un pluton de execuţie de elită care făcea ca moartea să pară rezultatul unui accident sau al unor cauze naturale.

În anumite ocazii, puţine la număr, membrii Grupului Theta erau nevoiţi să recurgă la ceva spectaculos, ca atunci când aranjaseră asasinarea lui Martin – o necesitate tragică, toţi fuseseră de acord – pentru a stimula

mişcarea pentru drepturi civile. Sau ca atunci când aranjaseră mai multe accidente ale navetelor NASA, pentru a determina sistarea finanţării unui program costisitor şi fără sens.

Pierderea câtorva vieţi omeneşti însemna mii de vieţi salvate, miliarde de dolari economisiţi pentru programe mai valoroase.

Dar trebuiau să aibă grijă. De aceea modelele cu care lucrau erau din ce în ce mai sofisticate: toţi ştiau că astfel de modelări nu sunt niciodată infailibile, indiferent cât de performant este computerul care le realizează.

În cele din urmă, Bancroft şi membrii echipei lui executive ajunseră la ultimul dosar, cel mai spinos. Era vorba despre o lovitură indirectă, care presupunea moartea unei întregi echipe naţionale de fotbal. Un guvernator regional invitase întreaga echipă de fotbal – subiectul unei adulaţii nemaipomenite de acum trei ani, când câştigase Cupa Mondială – să vină la moşia lui şi la o petrecere pe care o dădea cu această ocazie. La insistenţele lui, urmau să vină cu avionul lui particular, un aparat de zbor recondiţionat şi reamenajat, care data însă din timpul celui de-al Doilea Război Mondial şi voia să amintească de eroismul tatălui guvernatorului care se distinsese în timpul războiului. O explozie în aer urma să curme vieţile tinerilor sportivi şi să îndurereze întreaga ţară pentru câtva timp. Dar va anula şi şansele guvernatorului la alegerile prezidenţiale din anul următor, căci oamenii îl vor face vinovat de această tragedie. Era o modalitate de a evita o administraţie dezastruoasă şi de a asigura succesul unui candidat reformator. O echipă de fotbal va fi ucisă; câteva vieţi omeneşti vor fi distruse. Nu era o decizie uşor de luat. Dar ţara va prospera. Mii de vieţi vor fi salvate dacă vor începe să curgă investiţiile străine, iar dezvoltarea economică se va accelera.

Bancroft făcu o pauză lungă. Nu putea autoriza uşor o asemenea acţiune. Îl căută din priviri pe cel mai vechi analist de la masă, Herman Liebman.

— Tu ce părere ai, Herm? întrebă calm filosoful.

Herman Liebman îşi trecu mâna prin părul crunt şi rar.

— Întotdeauna te uiţi la mine atunci când lucrurile nu merg aşa cum au fost plănuite, spuse el pe un ton muşcător. Fără îndoială că guvernatorul este un ticălos. Este o pacoste. Dar pe de altă nu mă pot împiedica să nu mă gândesc la Ahmad Hassan al-Bakr[32].

— Cine e ăsta? întrebă Tracy.

— Un adevărat dur. Un conducător irakian, care a guvernat împreună cu un alt conducător civil sunnit în anii ’70. Înainte să te naşti tu, Gina. Dar

Paul îşi aminteşte de el. S-a luptat cu problema şi toți analiştii erau convinşi că al-Bakr era cel mai rău dintre cei doi. Aşa că am trimis o echipă operativă în Irak. Asta se petrecea în 1976. Tehnic vorbind, a fost o lucrare frumoasă. S-a indus un infarct miocardic cu ajutorul unor medicamente. Şi atunci partenerul lui, Saddam Hussein, a preluat controlul total.

— Nu e chiar unul dintre momentele noastre de glorie, fu de acord Paul Bancroft.

— Nu unul dintre momentele mele, sublinie Liebman. Pentru că – şi Paul este prea politicos ca să menționeze acest lucru – eu am fost cel care a fost de părere că al-Bakr este cel care trebuie eliminat. Toate calculele păreau să fie în favoarea mea.

— Asta a fost de mult, spuse blând Bancroft. De atunci am perfecționat şi am rafinat foarte mult algoritmii de la Theta. Ca să nu mai vorbim despre faptul că astăzi avem calculatoare cu o putere mult mai mare. Nu suntem perfecți şi nu vom fi niciodată. Dar, judecând pe termen lung, am făcut din această planetă un loc mai bun. Mulți oameni sunt astăzi în viață şi trăiesc bine, au o existență productivă, dar ar fi fost morți încă din copilărie dacă nu ar fi existat Theta. Noi suntem un fel de chirurgi, Herm – ştii lucrul acesta la fel de bine ca noi toți. Intervii cu bisturiul într-un trup omenesc: sigur că este un act de violență. Dar nu faci o tăietură adâncă dacă nu ai un motiv întemeiat. Uneori, chiar supraviețuirea depinde de operația chirurgicală. Eliminăm tumori maligne, îndepărtăm blocaje, uneori descoperim ceea ce merge cu adevărat bine. Oamenii mai mor şi din cauza operațiilor chirurgicale. Dar sunt mult mai mulți cei care mor pentru că nu sunt operați la timp.

Se întoarse către Burgess.

— E nostim, m-am uitat chiar eu la finala pentru Cupa Mondială. Un grup incredibil de jucători talentați. Şi când a marcat Rodriguez, expresia de pe chipul lui…

Zâmbi acestei amintiri.

— Dar am făcut toate calculele. Ocazia de a influența guvernarea națională într-o țară în care politicile proaste au devastat comunități întregi a distrus generații întregi – acest lucru nu poate fi trecut cu vederea. S-ar putea să fie una dintre cele mai importante decizii pe care le luăm anul acesta.

— Dar numai de dragul argumentării, haideți să ne mai gândim puțin şi la cei doisprezece tineri care vor fi în avion.

Liebman îl provoca. Ştia că Bancroft aşteaptă de la el să-i liniştească temerile şi să-i alunge gândul de la consecinţele imediate, aducându-le în atenţie pe cele pe termen lung la care sperau.

— Tineri!

Bătu cu degetul în pagina a doua a dosarului.

— Dintre care trei sunt căsătoriţi. Inclusiv Rodriguez – soţia i-a născut deja două fetiţe şi este din nou însărcinată. Speră că aibă acum un băiat. Şi toţi băieţii au părinţi, chiar şi bunici în cele mai multe cazuri. Durerea şi suferinţa acestor oameni va fi cumplită. Întreaga ţară va fi în doliu.

— Toate aceste elemente au fost luate în calcul de modelele din computere, spuse blând Bancroft. Nici nu ne-am gândi la o asemenea acţiune, dacă reversul ei nu ar fi încă şi mai cumplit. Oamenii acelei ţări – copiii acelui popor – merită cel mai bun raţionament din partea noastră. Ei nu ştiu ce s-a întâmplat cu adevărat şi cu siguranţă că nu ştiu nici de ce, aşa că nu ne vor mulţumi niciodată. Dar peste patru sau cinci ani vor avea de ce să mulţumească.

— CBCN, murmură Burgess abia şoptit, ca o rugăciune.

— Ei, iată ceva ce o să vă însenineze chipurile, spuse Collingwood, arătând un comunicat de presă recent publicat de Fundaţia Culp. „William Culp finanţează o nouă rundă de vaccinări anti-SIDA în Kenya.”

— Şi ticălosul se umple de glorie, remarcă sec Tracy. Ce nedreptate!

— Nu suntem aici ca să ne bucurăm de glorie, răspunse sever Bancroft. Nu dorea însă să insiste prea mult asupra acestui aspect, căci oamenii de le Theta erau idealişti până în măduva oaselor. Se întoarse apoi spre Liebman.

— În legătură cu echipa de fotbal… crezi că am luat o decizie greşită?

Preţ de o clipă, Liebman nu spuse nimic, apoi clătină din cap:

— Dimpotrivă, ştiu că ai luat decizia corectă. Cele mai bune decizii, cele inteligente, cele care schimbă cu adevărat lucrurile în mai bine sunt uneori cele mai dureroase. Asta m-ai învăţat chiar tu. M-ai învăţat o mulţime de lucruri. Şi încă mai învăţ.

— Şi eu la fel, spuse dr. Bancroft. Ştii, Platon susţinea că a învăţa înseamnă, de fapt, să-ţi aminteşti. Ceea ce este cu siguranţă adevărat în cazul meu. Pentru că este aşa de uşor să uiţi cât de uşor poate fi orbită moralitatea omenirii. Guvernele aplică politici care au drept rezultat mii de morţi – *previzibile* – aşa cum este cazul politicilor de sănătate publică prost gândite. Dar sunt gata să cheltuiască milioane de dolari ca să cerceteze un singur asasinat. Privi într-o parte şi continuă: Mortalitatea cauzată de SIDA

este echivalentă cu capacitatea a două avioane jumbo-jet pline care s-ar prăbuşi în fiecare zi, iar guvernanții nu mişcă nici un deget. Dar moartea unui singur arhiduce stupid poate duce la mobilizarea unor națiuni întregi pentru război. Un prunc ajunge cumva într-o fântână şi atenția lumii întregi este captivată zile la rând de acest incident. Foametea în masă poate decima regiuni întregi, dar ziarele sunt pline de gafele vedetelor.

— Este uluitor, fu de acord Tracy.

— De fapt, este de-a dreptul monstruos, spuse Bancroft, înroşindu-se.

— Ce păcat că Grupul Theta trebuie să facă toate aceste fapte bune în secret, spuse Collingwood, în loc să fie anunțate lumii întregi şi aceasta să fie recunoscătoare. Vorbesc serios. Se întoarse către dr. Bancroft: A avut oare omenirea vreodată un binefăcător ca dumneata? Nu vreau să te măgulesc, acesta este adevărul. Grupul de calculatoare Crah de jos poate confirma acest lucru. Vreau să spun, chiar aşa, a făcut vreodată vreo organizație mai mult bine pe lumea asta decât Grupul Theta?

Burgess îşi puse mâinile pe dosarul Bennett Kirk.

— Tocmai de aceea este atât de important să ne protejăm pe noi înşine. Pentru ca să facem ceea ce facem, trebuie să fim lăsați în pace. Şi să spunem lucrurilor pe nume: sunt o mulțime de oameni care ar dori să pună capăt activității noastre.

— În anumite cazuri, rosti dr. Bancroft cu o voce calmă, dar fermă în acelaşi timp, obligația noastră este să-i scoatem pe aceştia din activitate, spre binele cauzei.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Washington, D. C.

Clădirea Hart pentru birourile Senatului dintre Bulevardul Constituţiei şi Strada Doi oferea trei sute de mii de metri pătraţi de spaţiu şi toate cele nouă etaje ale sale erau ocupate de Senatul Statelor Unite şi de personalul acestuia. Numărul de senatori fusese stabilit atunci când fusese întemeiată republica: câte doi de fiecare stat; dar personalul nu fusese stabilit şi acesta depăşea acum o mie de persoane. O faţadă de marmură dantelată apăra ferestrele de razele soarelui Atlanticului. În interior, o curte largă cu acoperiş de sticlă înfăţişa opera de artă mobilă a lui Alexander Calder *Munţi şi nori*, o lucrare din oţel negru şi aluminiu. Curtea interioară era înconjurată de ascensoare, scări circulare şi căi de acces.

Apartamentul duplex ocupat de senatorul Bennett Kirk se afla la etajele şapte şi opt. Birourile erau spaţioase, dar nu luxoase – covoarele orientale erau tip standard, lambriurile de la recepţie erau din stejar obişnuit, nu de nuc – dar aveau un aer de soliditate care impunea respect. Biroul senatorului era mai grandios şi mai întunecos, dar şi impersonal. Mobila lăsa să se vadă că fusese preluată de senator de la predecesorii săi şi, probabil, va fi trecută succesorilor.

Philip Sutton, şeful de personal al senatorului de peste zece ani, urmărea transmisia lucrărilor din sala principală de audienţe, aflată cu cinci etaje mai jos. Uneori îi venea mai uşor să ia urma şefului său uitându-se la televizor, mai ales în zilele acestea. Sutton se uită la ceas; senatorul plecase de la audieri acum un minut şi îşi va face probabil apariţia în birou lui peste alte două. Închise televizorul mic şi îşi privi imaginea în ecranul stins: scund, bondoc, cu un început de chelie – nu mai era chiar la prima tinereţe. Îşi rodea unghiile cu înverşunare. Oamenii ca ei nu puteau fi aleşi în posturi de frunte. Era prin natura lui un secondant, niciodată lider şi accepta acest lucru fără amărăciune şi fără regrete. Dacă ar fi vrut să ştie ce îi lipseşte, era suficient să se uite la Bennett Kirk şi se edifica imediat. Şi chiar îl vedea acum pe senator cum intra în birou cu pasul lui sigur, cu umerii largi, cu nasul subţire şi delicat, cu părul bogat argintiu care părea să răspândească o lumină a lui proprie.

Senatorul Kirk era elegant, energic, irascibil şi nu lipsit de vanitate. Sutton îi ştia toate slăbiciunile şi punctele vulnerabile, dar asta nu-l făcea să-l admire mai puțin. Ceea ce îl impresiona la Bennett Kirk nu era numai înfățişarea lui senatorială, ci şi integritatea şi claritatea scopurilor pe care le urmărea. Erau cuvinte pretențioase care l-ar fi făcut pe senator să se crispeze, dar era greu de găsit altele mai exacte.

— Phil, arăți cam obosit, spuse senatorul, punându-i mâna pe umăr. De fapt, arăți ca şi când ai mânca numai de la automate. Când o să înveți că ăsta nu este un dejun ca lumea?

Sutton studia cu atenție fața bărbatului mai în vârstă, dar spera că o face în mod discret. Nu voia ca senatorul să-şi conştientizeze starea de sănătate şi deocamdată boala era abia vizibilă. Sutton îl ajutase să gestioneze ambițioasa investigație din ultimele săptămâni, dar senatorul făcea el însuşi o mare parte din munca dificilă. Chiar prea mult. Ar fi pus la grea încercare chiar şi un om sănătos.

— Ce se mai aude cu ultimele oportunități? întrebă Sutton. N-ați avut niciodată aşa de mulți oameni dornici să vă facă servicii.

— Nu mă ispiti, băiete!

Senatorul se aşeză pe un fotoliu comod, cu spatele spre fereastră. Scoase o sticluță maronie de plastic din buzunarul pantalonilor, o deschise în palmă şi înghiți fără apă o pilulă galbenă, ovală.

— Păi, să vedem. Dimineața asta a telefonat Arch Gleeson – ştiți, fostul congresman – acum face lobby pentru Asociația Industriilor Naționale Aerospațiale. Se arată dintr-odată foarte interesat să vă ajute să strângeți fonduri pentru viitoarele campanii.

— A, lobiştii din industria apărării. Nu suferă de prea multă discreție.

— O, a făcut o aluzie delicată că, dacă nu vă interesează, vor face aceeaşi ofertă oricărui oponent plauzibil. „Nu dorim decât să vă ajutăm”, aşa spunea întruna. Cu alte cuvinte, ajută-mă ca să te ajut, că altfel o încurci.

— Sunt îngrijorați când se gândesc ce ar putea descoperi investigațiile comitetului sau cât de mare va fi scandalul pe care îl vom declanşa după ce vom găsi ceva. Nu pot să le fac o vină din faptul că încearcă să-şi apere interesele.

— Ce creştin mărinimos sunteți! făcu sardonic Sutton rânjind. O altă firmă s-a oferit s-o angajeze pe Amanda ca vicepreşedinte pentru comunicații în cadrul corporației.

Soția senatorului era profesoară de engleză la un liceu; era o altă încercare transparentă de a ajunge la omul care conducea investigațiile Senatului.

— Cred că ştiu ce va spune Amanda, chicoti el. Nu sunt nici ăştia foarte subtili.

— Oferă un salariu mare. Au şi specificat ordinul de mărime.

— Întreabă-i dacă nu mă vor pe mine în locul ei, spuse senatorul.

De când fusese înființată Comisia Kirk, aceste amenințări voalate sau încercări de mituire deveniseră ceva cotidian.

Kirk nu era sfânt; Sutton strâmbase din nas când senatorul sprijinise programele în favoarea etanolului, o favoare făcută unui susținător important din agricultură, dar, în calitate de şef de personal, înțelesese şi mizele politice implicate. Dar senatorul îşi păstrase dosarul, în general, curat.

Iar acum toți erau cu ochii pe el. Iar ceea ce nu ştia nici unul dintre cei care încercau să-i câştige bunăvoința era că, în momentul acela, senatorul nu putea fi influențat în nici un fel. În afară de persoanele apropiate şi de soția lui, Bennett Kirk nu spusese nimănui nimic despre diagnostic.

Nu trebuia să ştie nimeni că Bennett Kirk fusese diagnosticat cu un tip agresiv de limfom, rezistent la tratament. În momentul diagnosticării, ajunsese deja în faza a patra. Nu va mai trăi până la următoarele alegeri. Singurul lucru care îl interesa în momentul de față era ceea ce va lăsa în urmă; iar moştenirea pe care voia s-o lase senatorul Bennett Kirk nu putea fi cumpărată.

Sutton îşi dădea seama numai din când în când de durerile cronice de care suferea senatorul, atunci când acesta avea câte un rictus facial sau o grimasă nestăpânită la vreme îl trăda. Dar, în cea mai mare parte a timpului, senatorul Kirk era hotărât să ignore ca să depăşească toate simptomele bolii, până când aceasta va năvăli peste stăvilarul stoicismului său.

— Mai este şi altceva, nu-i aşa? spuse Kirk, iar privirile lui le întâlniră pe ale lui Sutton. Se instală mai confortabil în fotoliu, încrucişându-şi picioarele. Dar nici o poziție nu-i asigura confortul. Avea grijă de această metastază osoasă.

— Cred că ştiu ce este, spuse el. Ai mai primit un mesaj din acelea ciudate.

Sutton nu răspunse imediat, apoi încuviință din cap.

— O altă comunicare de la Genesis. Prin e-mail.

— Şi l-ai luat pe caraghiosul ăsta în serios?

Şeful de personal încuviinţă solemn din cap.

— Am mai discutat chestiunea aceasta. Din mesajele anterioare pe care le-am mai primit reiese că Genesis cunoaşte tot felul de secrete îngropate adânc. Pot să jur că avem de-a face cu un personaj foarte vaporos, dar trebuie să luăm în serios tot ce spune Genesis.

— Deci, ce spune de astă dată bucăţica asta de ectoplasmă?

Sutton îi înmână senatorului printul e-mailului primit recent:

— Genesis promite să ofere informaţii, inclusiv nume, date, eventual martori şi făptaşi. Un adevărat regal.

— Ţine minte filosofia mea: întotdeauna să cauţi la dinţi calul de dar. Dar, dacă mârţoaga este invizibilă, nu poţi să-i faci examenul dentar, aşa e?

— Nu putem să-l ignorăm. Este prea bun. Prea valoros. Sunt materiale pe care nu am fi putut niciodată să le strângem singuri, indiferent câţi oameni am fi pus la lucru. Vom putea să dăm în vileag şi să demontăm o conspiraţie care funcţionează – după cum se pare – de mai mult timp decât sunteţi dumneavoastră senator.

— Sau o să rămânem cu buzele umflate. Vreau să spun că ar putea fi o farsă uriaşă.

— Sunt prea multe date aici. Prea multe detalii verificabile şi verificate.

— În politică ştii că se spune întotdeauna: gândeşte-te la sursă. Nu-mi place să comunicăm cu fantomele. Îmi face rău la stomac.

Senatorul Bennett Kirk îl privi fix.

— Trebuie să ştiu cine este acest Genesis. Am progresat în direcţia asta?

Sutton ridică din umeri stânjenit.

— Suntem într-o poziţie delicată. De regulă, ar fi o problemă pe care s-o transmitem serviciilor de investigaţii şi spionaj. Numai că tocmai acestea sunt agenţiile pe care le investigam.

Kirk se încruntă.

— Pot să pun pariu că unii dintre aceşti ticăloşi ar fi încântaţi să pună mâna pe Genesis înaintea noastră.

— Se povesteşte că… începu şovăielnic şeful de personal… că se lasă văzut de unii oameni, dar apoi îi ucide. Iar majoritatea oamenilor nu mai sunt chiar aşa de curioşi.

— O, doamne, sper că vrei numai să mă tachinezi. Senatorul zâmbea numai cu gura, nu şi cu ochii. Şi sper că Genesis nu-şi doreşte aşa ceva.

Uruguayul de Est

Javier Solanas se bătu cu palma pe pântecele rotund, goli cana de bere, privi de jur împrejurul mesei şi decise că este mai fericit ca oricând, poate mai fericit decât poate fi orice om.

Ranch-ul lui modest de lângă Paysandu nu era nimic special; erau mii de alte ranch-uri mai mari şi mai prospere în Uruguay. Dar el construise totul acolo, pusese laolaltă trei loturi mici de pământ – el, fiul unui amărât de cioban de capre! Petrecerea pe care o dădea nu era pentru el, era pentru soția lui, cu care era căsătorit de patruzeci de ani, Elena, căci era ziua ei de naştere, însemna că mândria lui nu era în pericol să fie deocheată. Şi nimeni nu putea să-i reproşeze absolut nimic Elenei. Îi dăruise cinci copii – trei fete şi doi băieți acum oameni la casele lor şi cu copii la rândul lor. Avea trei gineri şi doi dintre ei chiar îi plăceau. Cine mai era aşa de norocos?

Masa era plină de farfurii şi platouri pe jumătate golite. Felii de vită fină de Uruguay la grătar în parilla, stropite cu sos de chimichurri. Javier pregătise mâncarea lui preferată, morcilla dulce sau sângerete cu alune şi stafide. Şi mai erau şi ardei graşi dulci umpluți de Elena. Şi totul se consumase cu poftă, împreună cu o cantitate respectabilă din berea lui Javier.

Şi ce față făcuse frumoasa lui Elena cu ochi negri când îi arătase cele două bilete de avion! Visase întotdeauna să meargă la Paris şi acum se vor duce împreună! Mâine vor pleca.

— N-ar fi trebuit! exclamase Elena, deşi bucuria de pe chipul ei spunea altceva: „Slavă Domnului că le-ai cumpărat!"

Asta însemna să fii bărbat: să fii înconjurat de copii de toate vârstele, de copii şi de nepoți şi să fii în stare să-i hrăneşti aşa de bine încât să nu mai poată înghiți nimic! Nu, nu era deloc rău pentru fiul unuia care păzise caprele.

— Să rostim un toast! strigă Javier.

— Ai mai propus vreo şapte, spuse fiica lui, Evita.

— Tați! spuse sora ei mai mare, Mărie. Alăpta un copil şi stătea cu ochii pe altul care se țâra în patru labe. Nu mai avem mâncare pentru copii. Lui Pedro îi plac morcovii raşi.

— Nu mai avem bere, spuse şi soțul Evitei, Juan.

— Nu mai este pepsi, strigă Evita.
— Mă duc la magazin, se oferi Juan.
— Cu ce maşină? întrebă Javier.
— Cu a ta? Răspunsul suna oarecum a întrebare.
Javier făcu un gest spre cele trei sticle goale de bere de lângă farfuria lui Juan.
— Mă duc eu, spuse Javier.
— Nu te duce, interveni soția lui.
— Mă întorc în cinci minute. Nici n-o să observi că am plecat.
Se ridică în picioare şi se duse spre uşa din spate. Când se căsătorise, avea abdomenul plat ca un pampas; acum nu-şi mai vedea propriile picioare fără să facă un efort. Elena îi spunea: „Am mai mult din tine de iubit", dar Javier se gândea că ar trebui să facă mai multă mişcare. Un tată de familie avea anumite obligații – trebuia să dea exemplu familiei.
Când ajunse la garajul vopsit în verde – transformat dintr-un vechi coteț pentru găini, deşi nimeni nu-şi mai putea da seama închise uşa laterală îngustă din spatele lui şi aprinse lumina. Apoi apăsă pe butonul pentru deschiderea automată a uşii din față.
Dar nu se întâmplă nimic. Încercă din nou. Tot nimic. Trebuia să se ducă să ridice singur uşa. Făcu un pas şi se simți rău. Mai făcu un pas şi respiră adânc, apoi încă o dată. Dar, indiferent cât de adânc respira, nu reuşea să-şi revină.
Luminile clipiră şi se stinseră. Lui Javier lucrul acesta i se păru ciudat. Îşi dădea seama că este pe cale să-şi piardă cunoştința, că îşi pierdea controlul asupra muşchilor şi căzu încet pe pardoseală. Era conştient că zace acolo moale, o grămadă de carne, oase şi sânge. Conştient de faptul că în curând nu va mai fi conştient de nimic. Probabil că avusese un atac de inimă, asta este! Sau un atac cerebral? Dar nu aşa se aşteptase să se petreacă lucrurile. E drept, că nici nu se gândise prea mult la asta.
Rătăcea cu mintea pierdută. „Deci, aşa este, îşi spuse el. Aş vrea să mă duc înapoi şi să le spun şi celorlalți. Nu e chiar aşa de rău, la urma urmelor. Principalul este să nu-ți fie teamă de întuneric."
Îşi pierdu cunoştința care se evaporă precum roua dimineții în timp ce muştele se adunau într-un nor gros.

Din spatele unui câmp de grâu de dincolo de şosea, doi bărbați se uitau cu binoclurile.

— Crezi că l-a durut? întrebă unul din ei.

— Asfixierea cu azot este una dintre modalitățile cele mai blânde în care poți să iei viața cuiva, răspunse celălalt, care avea mai multă experiență. Îşi spunea domnul Smith, cel puțin când era în misiune. Nu simți că te sufoci, pentru că nu se acumulează bioxid de carbon în sânge. Nu mai ai oxigen, dar nu-ți dai seama ce se întâmplă cu tine. Este ca şi când cineva ar stinge dintr-odată lumina.

— Cred că întotdeauna ştii când mori, spuse celălalt, un bărbat înalt cu părul de culoarea nisipului, care îşi zicea domnul Jones.

— Marco Brodz n-a ştiut.

— Nu, fu de acord partenerul lui. Un glonț de calibru mare drept în frunte. N-a avut timp. Cred că acesta este modul cel mai blând.

— Amândouă sunt blânde. Chiar şi otrăvurile cu acțiune rapidă sunt blânde în comparație cu ceea ce ne rezervă moartea naturală. Cancerul care muşcă din trupul tău – aşa s-a stins mama mea şi a fost cumplit. Chiar şi senzația oribilă a unui atac de inimă – tata mi-a povestit ce a simțit când a făcut primul infarct. Moartea naturală este o porcărie. Zău aşa, este mult mai bine aşa. În felul nostru.

— Dar cum ai ştiut că Javier se va duce la garaj şi nu altcineva?

— Păi cum, să lase el pe altcineva să meargă cu maşina lui nouă-nouță? Un bărbat ca el? E clar că nu-i cunoşti pe oamenii din partea locului.

Apăsă pe butonul unui transmițător radio; la două sute de metri de acolo, o uşă de garaj rulă în sus. Umplerea aerului din garaj cu azot dintr-un rezervor de gaz lichid durase aproape o jumătate de oră. Acum echilibrarea atmosferei se va realiza în mai puțin de un minut.

Domnul Jones privi prin binoclu ajustând focalizarea, până când îl văzu pe bărbatul care zăcea pe pardoseala de ciment, cu o pată de urină în jurul şlițului şi un roi de muşte pe față.

— Nu există nici un fel de demnitate în moarte, remarcă el. Dar arată împăcat, nu crezi?

Al doilea bărbat, domnul Smith, luă binoclul şi privi cu atenție.

— Arată împăcat? E greu de spus. Arată în mod sigur mort.

Raleigh, Carolina de Nord

Imaginile continuau să se învârtă în jurul capului lui Belknap în timp ce se întorcea spre hotel. Ochii lipsiți de vedere ai lui Ruth, privirea lor sticloasă, pârâiaşul de sânge din colțul gurii! Acum vorbea, respira, raționa; în momentul următor, încetase pur şi simplu să mai existe, lăsând în urma ei numai un țesut mort. Nu, lăsase în urma ei mai mult decât atât. Erau doi băieți mici, care acum deveniseră orfani şi amintirile celorlalți despre existența unică şi prețioasă a acestei femei. O existență care se stinsese în momentul în care cineva trimisese un glonț cu țintă precisă.

Glonțul unui trăgător de elită, fără îndoială, de la o distanță considerabilă, dat fiind faptul că sosise atât de silențios, demonstrând încă odată îndemânarea deosebită a trăgătorului. Belknap ar fi fost poate următorul, dacă nu s-ar fi aruncat în tufiş imediat ce îşi dăduse seama de ceea ce se petrece. De ce fusese trimis ucigaşul? Cine îl trimisese? Cum fuseseră depistați? Belknap încerca să gândească analitic, dar simțea cum îi creşte furia în piept, întinzându-şi tentaculele spre inima lui. Câți dintre prietenii lui muriseră deja sub ochii lui? Şi mai era şi draga lui Yvette: o amintire pe care încerca s-o înmormânteze cât mai adânc, ca pe un deşeu nuclear, închis într-un container şi îngropat într-o mină de sare din deşert. O parte din el – visul despre bărbatul care ar fi putut să fie – fusese doborâtă odată cu mireasa lui. Acolo unde este frumusețe, găseşti moartea.

Se prezentă punctual în holul hotelului Marriott din Raleigh, iar Andrea Bancroft, la fel de punctuală, era acolo, aşezată la o măsuță joasă de pe partea dreaptă, cu o ceaşcă de porțelan în față. Spera că îi respectase instrucțiunile şi stătuse în hotel. După cele întâmplate la Rock Creek, era la fel de îngrijorat pentru siguranța ei ca şi pentru a lui.

Îşi plimbă din reflex privirile prin tot holul. Îl văzu pe spălătorul de geamuri de dincolo de fereastră. Simți cum i se încordează gâtul. *Ceva nu era în regulă.* Dacă ar fi încercat s-o avertizeze pe Andrea, ar fi însemnat s-o pună în primejdie. Ar fi fost ca şi când i-ar fi desenat o țintă pe piept pentru duşmanii lui. Nu pe ea o urmăreau, căci altfel nu ar fi fost aici.

Trebuia să acționeze înainte să apuce să gândească; să acționeze repede, brusc şi într-o manieră neprevăzută, dificil de anticipat. „Nu te întoarce: la asta s-au gândit. Du-te înăuntru!” Todd nu-şi schimbă ritmul de mers în timp ce străbătea holul hotelului.

Cu coada ochiului văzu că Andrea sărise în picioare. Presupusese că n-o văzuse şi venea după el.

Exact ceea ce nu trebuia să facă.

Răsuci capul, încercând din răsputeri s-o avertizeze din priviri. Se uita intenționat pe lângă ea: „Fă-te că nu mă recunoşti, aşa cum nici eu nu te recunosc pe tine. Prefă-te că suntem străini.”

Continuă să străbată holul în ritm vioi şi, în loc să se oprească în fața recepției sau să aştepte în fața lifturilor, intră grăbit pe o uşă din spatele recepției. Se afla într-o zonă de depozitare. În locul mochetei cu flori de crin era acum o pardoseală de beton, în locul candelabrelor – tuburi fluorescente. Mai multe rafturi cu valize se înşirau de-a lungul pereților. În timp ce alerga, încerca să facă o evaluare a pericolelor. Ce văzuse mai exact în hol? Un bărbat – un bărbat cu înfățişare obişnuită – cam de vreo patruzeci de ani, într-un costum gri obişnuit care citea ziarul aşezat pe unul dintre fotoliile laterale. În diagonală, de-a lungul unei linii centrale nemarcate, un bărbat şi o femeie, amândoi în jur de treizeci de ani, şedeau la o măsuță joasă. Un serviciu de porțelan alb, două ceşti. Nimic care să atragă atenția unui neprofesionist. Ceea ce îl alarmase pe Belknap era că nici bărbatul, nici femeia de la masa de lângă uşă nu ridicaseră privirile când intrase el. O pereche tipică ar fi reacționat la sosirea unui străin, cel puțin cu un clipit din ochi. Dar cei doi nu făcuseră nimic; îi înregistraseră sosirea deja înainte, privind prin geamul de lângă uşa turnantă. În schimb, femeia făcuse un semn aproape imperceptibil din ochi către bărbatul mai în vârstă care ținea ziarul ceva mai jos decât dacă l-ar fi citit cu adevărat. Şi mai era şi încălțămintea. Bărbatul mai în vârstă stătea cu picioarele încrucişate la nivelul gleznelor, aşa că i se vedeau pingelele, în discordanță vizibilă cu restul toaletei: erau de cauciuc gros, nu de piele. Femeia era îmbrăcată elegant – o bluză de culoare deschisă, fustă închisă la culoare, dar şi pantofii ei aveau tot tălpi de cauciuc. Era machiată cu grijă, avea părul pieptănat în sus de pe ceafă şi era îmbrăcată elegant, dar pingelele de cauciuc erau un element discordant în înfățişarea ei. Belknap înregistrase toate aceste elemente dintr-odată, instinctiv; durase ceva mai mult să şi le ordoneze în minte, să le formuleze distinct, îi cunoştea pe oamenii aceştia; nu personal, ci prin profesie, la modul general. Ştia cum fuseseră pregătiți; ştia cine îi pregătise: oameni ca el.

Erau duşmanii, ba, chiar mai rău, erau colegii lui. Membri ai echipei de recuperare de la Departamentul de Operațiuni Consulare. Asta erau. Profesionişti foarte bine pregătiți care executau ordine. Nu erau obişnuiți cu eşecurile. Nu aveau nici un motiv să fie. Belknap fusese şi el în această situație nu odată de-a lungul carierei lui. Niciodată o astfel de misiune nu se

încheiase altfel decât printr-un succes. De unde ştiau unde urma să-şi facă el apariţia? Se întrebă el – dar nu avea timp pentru astfel de întrebări.

În partea cealaltă a încăperii era altă uşă batantă cu o mică fereastră; Belknap o împinse şi pătrunse într-o bucătărie cu aspect industrial. Mai mulţi oameni mici de statură, cu părul negru curăţau legume şi executau alte lucrări pregătitoare, dar nimeni nu-l auzi din cauza zgomotului nenumăratelor dispozitive şi a zăngănitului vaselor de metal. Cutii cu legume conservate de dimensiunile unui butoi de petrol stăteau aşezate pe cărucioare mobile. Era şi o ieşire prin spate, dar fără îndoială că era păzită. Descoperi însă un mic lift folosit pentru servit masa în camere.

În spatele lui auzi ţăcănitul unor paşi: Andrea venea după el.

Exact ce nu trebuia să facă. Nu era profesionistă, nu înţelesese nimic din ceea ce încercase să-i transmită.

Alt zgomot: declicul unui pistol care se pregăteşte să tragă. Un bărbat mic de statură, dar vânos păşi în mijlocul căii de acces din faţa liftului de serviciu şi îndreptă un pistol M9 către Belknap.

La naiba! Andrea nu era singura care calculase greşit. Echipa se desfăşurase corect. Era un agent postat şi la liftul de serviciu. Andrea îl trăgea de braţ pe Belknap:

— Ce naiba se petrece aici?

Bărbatul mic de statură cu ochi de oţel pe o faţă lată, fără culoare, se apropie mai mult de ei, îndreptând pistolul când către unul, când către celălalt.

— Cine e prietena ta? se răsti el.

Andrea rămase împietrită.

— O, Iisuse, nu pot să cred că se întâmplă aşa ceva!

Trei în hol. Nu cinci sau şapte. Trei. Asta înseamnă că au implicat în această acţiune numai agenţi speciali – veterani din programele cu acces special, care au acces la cele mai secrete informaţii. Dacă erau trei în hol, însemna că omul cu pistolul negru în mână era pe cont propriu. Îi va chema şi pe ceilalţi, dar încă n-o făcuse. „Vrea să-şi asume meritele pentru această captură, îşi spuse Belknap. Vrea să fie cât se poate de clar că deţine controlul situaţiei când vor veni şi ceilalţi.”

— Te-am întrebat cine e prietena ta? răcni omul cu arma.

Belknap pufni.

— Prietena mea. Pentru trei sute de dolari pe oră cred şi eu că este prietena mea. Dar poate fi la fel de bine şi prietena ta.

Belknap văzu ceva pe chipul Andrei. Fata înțelesese.

— Să te ia naiba! strigă ea la Belknap, devenită brusc vehementă. Şi să-mi dai banii mei! Îl lovi puternic pe Belknap în umăr. Crezi că poți s-o ştergi aşa, fără să-mi plăteşti, nenorocitule? Apoi se întoarse către pistolar: Şi ce dracu' te holbezi aşa? Ai de gând să mă ajuți sau nu? Ajută-mă să-i iau portofelul. Împărțim între noi.

— Te-ai țicnit de tot, spuse pistolarul luat prin surprindere şi derutat. Belknap văzu că întinde mâna spre walkie-talkie.

— Nu te-a trimis Burke? îl întrebă Andrea. Pune odată mâna pe ticălos!

— Dacă mai faci o mişcare, târfă, o să ai un implant de gloanțe în țâțe! se răsti pistolarul la ea. Amândoi – nici o mişcare. Să nu spun de două ori!

Un singur pistolar. Un singur pistol. Belknap păşi în fața Andreei, ca s-o apere de pistol. Dacă ar fi avut ordin să tragă, ar fi tras până acum. Aşadar, trebuia să recurgă la pistol numai în cazul în care misiunea ar fi fost pe cale să eşueze. Făcu un pas mare spre pistolar şi îşi vârî mâinile adânc în buzunare.

— Vrei portofelul meu? Asta vrei?

Văzu nesiguranța din ochii bărbatului. Arma cea mai importantă a unui agent sunt propriile mâini. Nici un profesionist nu şi-ar imobiliza mâinile în felul acesta, înfigându-le în buzunare, cum făcuse Belknap. Dacă Belknap s-ar fi apropiat cu mâinile ridicate la nivelul umerilor, agentul şi-ar fi dat seama de pericol; căci fusese şi el pregătit să folosească trucuri similare. Chiar şi cu mâinile ridicate în aer, Belknap tot reprezenta un pericol. Adversarul devine mult mai periculos când este la o lungime de braț de tine.

— Spune-i lui Burke că, dacă vrea ca omul să-i plătească, trebuie să se asigure mai întâi că are pentru ce. Vocea lui Belknap era intimă, ca de la bărbat la bărbat.

— Nici un pas mai mult! Ordinul omului era ferm, dar nesiguranța lui creştea în mod vizibil. Oare aceasta era ținta urmărită?

Belknap îl ignoră.

— Pune-te în situația mea, continuă Belknap şi se apropie şi mai mult. Acum era suficient de aproape ca să simtă mirosul de țigară şi de sudoare al omului. Fiindcă am să-ți spun un secret despre şeful tău şi nu vreau să audă târfa asta.

Cu o mişcare bruscă, Belknap îşi răsuci trunchiul şi se năpusti cu fruntea în fața omului, apoi îi smuci pistolul din mână înainte ca acesta să se prăbuşească pe pardoseală.

— Andrea, ascultă-mă, spuse el repede. Erau trei agenți în hol, iar unul dintre ei probabil că va fi aici în treizeci de secunde. Ceilalți n-au să te recunoască. Trebuie să faci exact ce îți spun eu.

Îngenunche şi începu să scotocească febril prin buzunarele omului căzut la pământ, până găsi un pachet de țigări Camel, pe jumătate gol şi o brichetă.

Andrea respira cu dificultate. Pentru moment, se eliberase de teamă, căci fusese preocupată de rolul pe care îl jucase. Dar curând spaima îi va reveni, Belknap ştia foarte bine.

— Ține-le laolaltă, bine? îi dădu țigările şi bricheta.

Andrea dădu din cap în tăcere.

Belknap privi în ochii ei în timp ce vorbea, ca şi când ar fi vrut să fie sigur că înțelege ce-i spune.

— Ieşi pe uşa din spate, ca şi când ai fi un manager care fumează o țigară. Cinci paşi de la uşă şi stop, te opreşti. Te întorci cu fața spre hotel. Deschizi poşeta, scoți o țigară, o aprinzi. Țigara asta este ca oxigenul pentru tine. Apoi te îndrepți spre stradă, ca şi când ai avea nevoie să mai cumperi țigări. Mergi înainte. Spre sud este alt hotel unde stau taxiuri. Ia un taxi de acolo şi du-te în centru, la Durham, stai în locuri publice, cum ar fi zonele de shopping.

— Te rog, şopti ea, vino cu mine.

— Nu pot să merg acolo, spuse el scuturând din cap. Mă aşteaptă.

— Şi ce o să se întâmple cu tine? Omul acela, o să…

Belknap auzi paşi în coridorul unde erau depozitate bagajele.

— Mori după o țigară, spuse el încet, insistent. Fumul este ca oxigenul pentru tine. Acum *du-te!*

Umerii fetei se înțepeniră şi văzu că este stăpână pe situație. Puse pachetul de țigări înapoi în poşetă şi, fără un cuvânt, ieşi pe uşa din spate. Dacă i se dădea un rol, Belknap era sigur că ştia cum să-l joace. Îi dăduse un rol. Va fi în siguranță.

Nu avea aceeaşi certitudine şi în ceea ce îl priveşte.

Apăsă butonul liftului de serviciu. Auzea zgomotul făcut de bagajele trântite dintr-un loc în altul. Era clar că o persoană fusese trimisă din hol ca să verifice spațiile interne de la etajul acesta. O mişcare corectă: probabil că agenții de la cealaltă ieşire raportaseră că ținta încă nu apăruse.

Apăsă din nou pe butonul liftului. Nu mai erau decât câteva secunde până când agentul va constata că Belknap nu este ascuns printre bagaje şi va

porni mai departe, spre partea din spate a hotelului.

Liftul sosi, cabina se deschise şi Belknap păşi înăuntru. Apăsă la întâmplare pe un buton: etajul patru. Uşile se închiseră cu o smucitură şi cabina se urni din loc.

Închise ochii, îşi linişti pulsul, îşi reanaliză opțiunile. Trebuia să analizeze posibilitatea foarte probabilă să fi fost văzut când a intrat în lift, iar în acest caz ceilalți îl vor urmări luând alte lifturi până la etajul patru sau pur şi simplu urcând scările în goană. Alergă de-a lungul holurilor, căutând un cărucior plin cu prosoape şi o uşă deschisă. Avantajul lui – dacă avea aşa ceva – se măsura în secunde.

O uşă deschisă. Găsise una: o cameră care urma să fie curățată. Fețele de pernă erau scoase de pe perne, cearşafurile şi pătura date la o parte. Camerista se mişca repede în uniforma ei bleu şi, când intră, îl salută cu un accent spaniol:

— Bună ziua, domnule! Crezând că este cazat acolo. Tocmai am terminat, adăugă ea.

Dintr-odată, scoase un strigăt, iar Belknap ştiu că şansa lui se spulberase. Când se răsuci, văzu că doi bărbați înarmați se năpustiseră în încăpere. Unul dintre ei o întoarse pe cameristă cu fața pe uşă şi îi făcu vânt afară, apoi se postă în dreptul uşii.

Belknap se strădui să respire normal în timp ce îi analiza pe cei doi agenți. Nici unul din ei nu era dintre cei din hol; nu-i mai văzuse până acum. Unul arăta vag a filipinez, deşi avea membre lungi şi musculatura bine dezvoltată a americanului hrănit cu porumb. „Copil al unei căsnicii dintre un militar şi o filipineză", îşi spuse Belknap. Celălalt era mai îndesat, avea pielea neagră, iar capul lui ras strălucea ca abanosul. Amândoi aveau în mână arme automate, cu muniție de 9 mm. La foc continuu, arma trăgea probabil treizeci de gloanțe în câteva secunde.

— Întinde-te jos, pe podea! Negrul vorbi primul. Vocea lui era ciudat de calmă. Pune mâinile la ceafa. Gleznele încrucişate. Cunoşti procedura.

Parcă era un profesor de şofat, care îi spunea elevului să dea drumul la ambreiaj.

— Executarea!

Rinehart îl privea întotdeauna cu dispreț când Belknap vorbea despre noroc. *Te-ai gândit vreodată că norocul înseamnă să scapi din necazul în care te-a băgat nenorocul?*

— Repet instrucțiunile încă o dată, spuse bărbatul la fel de calm.

„Şi eu aş fi calm dacă aş ținti cu mitraliera spre un om care are un pistol în buzunar."

— Nu e nevoie, spuse Belknap. Vorbind aşa, ca între colegi, trebuie să spun că v-ați descurcat destul de bine până acum. Dacă ar trebui să scriu un raport după acțiune, aş ridica anumite întrebări în legătură cu muniția. Pereții hotelurilor sunt foarte subțiri. Presupun că folosiți cartuşe standard NATO. Asta înseamnă că cu o singură rundă puteți să găuriți şase pereți. Le-ați setat pe rafale triple? Sau foc cu foc?

Cei doi bărbați schimbară o privire între ei.

— Foc continuu, răspunse negrul.

— O, păi nu e bine.

O fisură în armură: omul îi răspunsese. Se bazau pe superioritatea pe care le-o ofereau armele lor puternice. Singura speranță a lui Belknap era să găsească o modalitate de a profita de această încredere în favoarea lui.

— Nu v-ați gândit la problemele colaterale.

— La pământ sau trag chiar acum!

Negrul vorbea cu aerul cuiva care ucisese suficienți oameni ca să considere încă un asasinat drept ceva mai mult decât un mic inconvenient. În acelaşi timp, orgoliul îl împiedica să-şi ajusteze tirul armei; nu voia să se facă de râs în fața colegului.

O echipă de recuperare de la Operațiuni Speciale. Belknap ştia că are cele mai multe şanse să supraviețuiască dacă se predă. Dar recuperările de felul acesta nu se încheiau în fața unui tribunal sau cu interviuri în ziare. Odată „recuperat", probabil că va fi închis un număr nelimitat de ani într-o locație clandestină din Virginia de Vest sau într-o zonă rurală din Polonia. Privită în felul acesta, opțiunea de a se preda nu era câtuşi de puțin atrăgătoare.

— În primul rând, este o dovadă de lipsă de simț de răspundere din partea voastră să folosiți foc continuu într-un mediu plin de civili, care nu reprezintă ținte, spuse Belknap adoptând tonul unui instructor de antrenament.

— Pe vremea când am început eu să lucrez în domeniul ăsta, voi doi stăteați cu suzeta în gură, aşa că ascultați mai bine ce vă spune un om cu experiență şi băgați la tărtăcuță. Foc continuu în fața unui perete de hotel? Raportul postacțiune se scrie, practic, de la sine. Greşeală clasică: pentru o misiune ca acesta aveți nevoie de o pensulă fină din păr de cămilă, nu de rolă de zugrav.

În timp ce vorbea, se apropie de fereastră.

— Aşa că daţi-mi voie să vă scot din rahatul ăsta. Aici avem o fereastră.

Bărbatul care arăta a filipinez pufni dispreţuitor:

— O, cum de-ai observat? Şi nu-i aşa că nu este nici un oaspete de-al hotelului în aer în momentul de faţă?

— Cine naiba v-a pregătit? întrebă Belknap. Să nu-mi spuneţi că eu. Nu cred, că v-aş fi recunoscut mutrele urâte. Înainte să trebuiască să-i explicaţi lui Will Garrison de ce doi pămpălăi cu mitraliere au fost obligaţi să anuleze operaţiunea de recuperare şi să tragă într-un bărbat neînarmat – strecură minciuna cu un nume pe care cei doi îl cunoşteau – ceea ce, trebuie să recunoaştem cu toţii, reprezintă un rezultat sub aşteptări al misiunii, daţi-mi voie să vă pun o întrebare. Cât de departe ajunge prin aer un glonţ de nouă milimetri?

— Nu suntem elevii tăi, naiba să te ia! se răsti bărbatul mai spătos.

— O armă de viteză precum cea pe care o aveţi voi poate să bată la peste trei kilometri. Peste trei mii de metri. Chiar dacă resetaţi la rafală triplă, trebuie să vă aşteptaţi ca de-al treilea glonţ să treacă numai prin aer, urmând deschizătura făcută de primele două. Iar acum să ne uităm la traiectoria firească pe care ar avea-o.

Se întoarse cu spatele spre ei şi împinse la o parte uşa glisantă care dădea în balconul îngust.

— Hei, Denny, strigă asiaticul hrănit cu porumb către partenerul său, ştiu ce am să scriu în raport. Ţinta a fost anihilată, pentru că era îngrozitor de enervantă.

Belknap îl ignoră.

— După cum poate că aţi observat, vă aflaţi într-o regiune cu construcţii numeroase şi dens populată.

Făcu un gest spre clădirea din sticlă şi oţel din apropierea şoselei, dar atenţia lui era concentrată asupra piscinei mari de sub balcon. Un gard înalt de rododendron ascundea piscina de strada din apropiere.

Cu o strâmbătură, negrul se lăsă pe vine, cu arma îndreptată spre centrul corpului lui Belknap, dar într-un unghi ascendent.

— E foarte uşor să schimbăm traiectoria, nu-i aşa? Spui tot felul de prostii.

— Ar trebui să te uiţi mai bine, spuse Belknap, fără să se lase intimidat.

Ieşi pe balcon şi măsură din ochi distanţa dintre acesta şi piscină.

— Nătărăul crede că poate să ne ducă de nas, spuse celălalt pistolar râzând gros.

— Încerc să vă învăț câte ceva, continuă Belknap. Pentru că, dacă trageți din poziția asta de culegători de orez, Denny, ar trebui ca ținta voastră să fie mai sus.

Şi, ca şi când ar fi vrut să le demonstreze acest lucru, Belknap se întoarse cu spatele spre cei doi şi se urcă pe balustrada de oțel cu o înălțime de un metru douăzeci, calculată probabil în conformitate cu regulile de siguranță pentru copii. Dar cum rămâne cu siguranța adulților în zbor? Belknap se clătină într-o poziție precară şi sări înainte, împingând cu toată puterea în picioare, înainte şi apoi în jos, în aerul rar.

Auzi în urma lui o rafală de foc ca o explozie: reglate la foc continuu, armele se descărcară cu viteza de opt sute de runde pe minut. *Dacă îl auzi, înseamnă că nu te-a nimerit.* Nu anticipaseră această mişcare şi uimirea le întârziase reacția exact cu acel moment critic.

Belknap zbura în jos, deşi era în cădere liberă, avea senzația că stă nemişcat şi că pământul venea spre el, tot mai mare şi mai mare, tot mai aproape şi mai aproape. Avea probabil trei secunde ca să-şi îndrepte trupul şi să se transforme într-o lamă întinsă, pentru a străpunge ca un cuțit suprafața apei. De la această înălțime nu se plonja cu capul înainte. Nu putea pierde timpul privind în jos. Dacă făcuse un calcul greşit şi cădea pe ciment, nu mai conta nimic. Trebuia să presupună că va cădea acolo unde intenționase: în capătul adânc al piscinei. Pentru un trup care cade de la o înălțime de şapte metri, apa nu este o substanță moale, care cedează uşor: este rigidă şi opune rezistență şi, cu cât suprafața expusă impactului este mai mare, cu atât apa o loveşte mai rău. La antrenamente învățase ecuația de bază: factorul de formă înmulțit cu densitatea apei supra pătratul vitezei. Este ca şi, când te-ar bate cineva la tălpi cu ciomagul, îşi aminti că îi spusese cândva un săritor în apă profesionist, care sărea de pe stânci în ocean. La momentul impactului cu apa va avea o viteză de aproximativ şaizeci de kilometri pe oră. „Problema nu este căderea, îi spusese săritorul, ci oprirea."

Belknap nu putea face nimic în privința vitezei; nu putea schimba nici faptul că apa era de peste opt sute de ori mai densă decât aerul. Tot ceea ce putea face era să reducă factorul formei – să-şi apropie picioarele şi să întindă labele, să ridice brațele dea-supra capului şi să-şi lipească palmele una de alta. Zări maşinile care mergeau pe şoseaua adiacentă şi, deşi probabil că aveau cel puțin şaizeci de kilometri pe oră, i se părea că sunt la numai câțiva centimetri de el şi că nu se mişcă deloc. În ultima clipă înainte

să atingă apa, Belknap trase zdravăn aer în piept, îşi umplu plămânii, pregătindu-se pentru ceea ce nu se putea pregăti.

Izbitura îi zgudui tot trupul, o simţi în tot scheletul, în măduva spinării, în fiecare încheietură şi în toţi muşchii.

Credea că nu va veni deloc, totuşi, paradoxal, venise mai repede decât se aşteptase. Făcuse tot ce putuse, dar se simţea absolut nepregătit. După şocul impactului, deveni conştient de alte senzaţii, ca un fel răceală care îi cuprinsese tot trupul şi de faptul că apa, care îi aplicase prima lovitură, acum îl mângâia, ca şi cum ar fi vrut să-i încetinească drumul spre fundul piscinei. Răceala se transformă în fierbinţeală, o căldură insuportabilă, după care senzaţia de temperatură fu acoperită de aceea din ce în ce mai accentuată de sufocare. Un avertisment îi urla în creier: „Nu inhala.” Se cufundă şi mai mult, îndoi genunchii apoi ţâşni în sus, spre suprafaţă, la cinci metri deasupra lui. Numai când putu să-şi fluture liber mâna prin faţa ochilor drept dovadă că nu mai era sub apă îşi permise să tragă aer în piept. Nu avea timp! Se căţără şi ieşi pe partea cealaltă a piscinei, apoi se rostogoli pe pardoseala de piatră.

Nu se mai obosi să privească în sus, la fereastra de la care sărise. Pistolarii de acolo erau echipaţi pentru lupta de aproape. Nici unul dintre ei nu era trăgător de elită şi nici nu era echipat cu armă de precizie pentru tragere la distanţă; pe lângă aceasta, erau prea mulţi civili în zona piscinei pentru a putea deschide o rafală de foc continuu.

Se ridică în picioare cu un efort inimaginabil. Toată partea inferioară a corpului îl durea ca o gigantică vânătaie. Îşi simţea muşchii lichefiaţi, ca o gelatină şi abia se ridicase în picioare că se prăbuşi lat la pământ. *Nu!* Nu avea de gând să se dea bătut. Adrenalina începu să-i alerge prin măruntaie, întinzându-i muşchii ca atunci când cineva răsuceşte cuiele care întind coardele unei viori. O luă la fugă – nu era sigur dacă poate să meargă, dar putea să fugă – şi găsi o mică deschizătură în gardul înalt de rododendron. Hainele îmbibate cu apă mai adăugau câteva kilograme pe care trebuia să le care în spate şi – aşa cum îşi dădu seama abia când se feri din calea unei maşini care claxona de zor, dar care pentru el era total silenţioasă – surzise: apa din piscină îi umpluse canalele auditive. Picioarele i se transformaseră în perne pentru ace; nu simţea asfaltul de sub tălpi. În locul senzaţiei fizice, tactile era numai o durere înţepătoare, apoi zvâcnirile unei fierbinţeli dureroase.

Dar nu fusese prins. Încă nu. Nu fusese „recuperat”. Adversarii lui dăduseră greş – deocamdată.

Belknap se năpusti să traverseze carosabilul aglomerat, testând limitele intervalului de două-trei secunde dintre două vehicule. Dacă se împiedica, dacă întârzia numai o secundă mai mult decât prevăzuse, avea să facă negreşit cunoştinţă cu bara unei camionete ce venea din faţă.

După următoarea intersecţie, ajunse la un şir de case mici cu garaje separate; cele mai multe erau întunecate, închise, cu obloanele trase, aşteptând ca proprietarii lor să se întoarcă de la lucru. Belknap se strecură într-unul dintre aceste garaje printr-o uşă laterală descuiată şi se întinse în spatele unui morman de cauciucuri. Când ochii i se obişnuiră cu întunericul, distinse mai multe unelte de grădinărit acţionate pe bază de gaz – o maşină de strâns frunze, o maşină de plivit buruieni, o săpăligă cu lama murdară. Dovada unei izbucniri de entuziasm. Jucăriile fuseseră achiziţionate după multă chibzuială, folosite de câteva ori şi lăsate apoi acolo să adune praful. Trase în piept mirosul familiar de cauciucuri uzate, de ulei de motor şi încercă să se aşeze cât mai comod. Avea să rămână aici până se usucă.

Erau destule locuri unde s-ar fi putut duce şi echipa de recuperare l-ar fi lăsat în pace, mai ales după focurile trase şi toată vâlva nedorită pe care o stârniseră. Echipa se va dispersa până îl va depista din nou. Belknap trebuia pur şi simplu să stea nemişcat următoarele şase ore, fără alt tovarăş în afară de durere, care îl asalta ca o durere de dinţi violentă, răspândită în tot trupul. Dar nu avea nimic rupt, nimic luxat. Timpul va vindeca vânătăile, iar când revăzu în minte tot ceea ce se întâmplase, înţelese că durerea fizică va fi depăşită de ceea ce se dovedise întotdeauna a fi egal cu ea: furia.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Los Angeles

— Îmi pare rău, domnule, spuse bărbatul solid care stătea lângă funiile de catifea de la intrarea unui club de noapte ultraelegant de pe Sunset Boulevard, în apropiere de strada Larabee. Îmbina funcțiile de portar şi de gardian.

— În seara aceasta, este o petrecere privată.

Cobra Room era cel mai exclusivist club din Los Angeles, iar misiunea lui era să aibă grijă să rămână aşa. Obişnuiții clubului erau vedetele şi oamenii foarte bogați. Prezența unor gură-cască, nechemați şi diverşi alți indivizi care taie frunză la câini putea crea o atmosferă dezagreabilă pentru clientela selectă a clubului. Portarul cel spătos îşi petrecea cea mai mare parte a serii repetând cu o politețe fermă formula standard: petrecere privată, intrarea interzisă. Numai persoanele care câştigau aprobarea ochilor lui experți erau primiți înăuntru, ajutați să străbată mulțimea de solicitanți fără şansă, dar aceştia reprezentau o excepție.

— Îmi pare rău, doamnă, spuse omul. În seara aceasta, este o petrecere privată. Nu vă pot lăsa înăuntru. Sau: îmi pare rău, domnule. Este petrecere privată. Intrarea interzisă.

— Dar am întâlnire cu un prieten, pledau cei care doreau să intre, ca şi când acest pretext nu ar fi fost folosit de zeci de ori în fiecare seară.

Un gest ferm din cap.

— Îmi pare rău, fără excepții.

O blondă decolorată, cu o rochie foarte decoltată, se scotocea prin poşeta mică neagră, încercând să intre cu ajutorul unui bacşiş.

— Mulțumesc, doamnă, nu, i-o luă înainte portarul.

Femeia se coafase singură, căci un salon bun ar fi produs un rezultat mai aproape de aspectul natural.

— Vă rog să plecați.

Bărbatul care îşi spunea domnul Jones observa deja de o jumătate de oră vânzoleala de la uşa clubului. Era instalat într-o maşină cu geamuri fumurii parcată pe partea cealaltă a străzii, iar ceva mai departe, domnul Smith, tovarăşul lui, îi pregătise deja terenul. Se uită la ceas. Purta pantaloni negri

de catifea reiată fin, un tricou de bumbac Helmut Lang, o jachetă de mătase închisă cu fermoar şi adidaşi negri de piele. Îmbrăcămintea – tipică pentru vedetele din Los Angeles când voiau să se îmbrace simplu, totuşi foarte scump – nu putea rezolva singură treaba, dar nici nu putea fi în dezavantajul lui. Îi spuse şoferului să ocolească uşor clădirea şi să oprească exact în fața clubului. Îşi puse apoi o pereche de ochelari de soare Oakley şi porni nonşalant spre intrare.

Ochilor îndepărtați ai portarului nu le scăpă nimic, dar era în mod clar o decizie greu de luat. Dintr-odată, blonda se repezi la domnul Jones.

— O, Doamne, eşti chiar Trevor Avery! cotcodăci ea. Trebuie să le spun fetelor! Noi te *adorăm.*

Încercă să se agațe de bărbat, apucându-l de brațe, în culmea emoției.

— Stai pe loc o clipă! Te rog, o, te rog!

— Doamnă! făcu portarul pe un ton de avertisment.

— Dumneata nu te uiți la *Venice Beach?* îl întrebă ea pe portar, referindu-se la un show de televiziune foarte apreciat de adolescenți.

— Nu, nu mă uit, răspunse sec portarul.

— *Te rog,* poți să ne faci o fotografie cu telefonul meu? Ar fi formidabil!

Domul Jones se întoarse către portar.

— Nu pot să sufăr când se întâmplă treburi dintr-astea.

— Poftiți înăuntru, domnule, spuse omul cel îndesat, desfăcând funia de catifea din cârligul jalonului de alamă şi zâmbindu-i noului oaspete. Decizia fusese uşor de luat.

— *Dumneavoastră,* doamnă – o privire care ar fi congelat instantaneu o bucată de carne trebuie să plecați de aici. Acum! Aşa cum v-am spus, este o petrecere privată.

Blonda se retrase bosumflată, deschizându-şi micuța poşetă ca să pipăie bancnota de o sută de dolari pe care i-o dăduse domnul Jones.

Domnul Jones era înăuntru. Imediat ce ochii i se obişnuiră cu lumina slabă din încăpere, îl văzu pe dezvoltatorul Eli Little din Los Angeles, într-unul dintre separeurile de vinil. Părul lui alb strălucea în lumina roşie a reflectoarelor. Alături de el erau un tânăr regizor de film, care tocmai câştigase de curând premiul Sundance, un administrator de la un studio de şcoală veche, un mare mogul al industriei muzicii şi o actriță care îşi avea propriul serial pe HBO. Zvonurile că dezvoltatorul are legătură cu crima organizată îl făceau şi mai atrăgător pentru lumea Hollywoodului, fascinată de tot ce avea legătură cu aspectele întunecate ale vieții.

Domnul Jones arăta superb în timp ce traversa micul hol ca să-şi privească mai bine ținta. Dezvoltatorul, care era, de regulă, protejat de un adevărat cordon de securitate, făcea gesturi expansive, era relaxat şi se simțea foarte bine, ca un peşte în propriul acvariu.

Nu avea habar că în acvariu tocmai intrase un rechin.

Manhattanul de Jos, New York

Andrea Bancroft şedea în birtul ieftin şi sorbea din cea de-a treia ceaşcă de cafea slabă ca o spălătură de vase. Stătea cu ochii ațintiți spre trotuar. Era uşor de privit pe lângă firma birtului şi meniul mare, laminat în plastic şi postat lângă intrare. Nu era un loc pe care l-ar fi ales pentru intimitatea oferită, dar Belknap avea probabil motivele lui.

Era tulburată; nu avea cum să ascundă acest lucru. Intrase într-o altă lume. O lume de vicleşuguri şi tertipuri, o lume în care armele erau scoase la iveală în fiecare clipă şi trăgeau nonşalant. O lume în care viețile omeneşti erau ieftine, iar adevărurile costisitoare. Observă că strângea aşa de tare ceaşca de cafea că i se albiseră încheieturile. „Ține-ți firea, se îndemnă ea. Ține-ți firea.” Era lumea lui Belknap şi acesta ştia cum mergeau lucrurile aici. Dar nu era lumea ei.

Sau era?

Nesiguranța şi teama o loveau necontenit ca valurile oceanului care se zdrobesc de chei. Poate avea încredere în Belknap? Dar îşi poate permite să nu aibă? Îşi aminti de gestul prin care se interpusese între pistolar şi ea şi cum o salvase cu acțiunile şi cu cuvintele lui. Dar pe el îl urmăreau – şi oare de ce? Răspunsurile lui fuseseră înnebunitor de vagi, dar se potriveau cu afirmația că i se înscena ceva. Dar asta spuneau întotdeauna cei suspectați. Nu avea nici un motiv să-l creadă. Dar dintr-un motiv anume îl credea.

Şi ce să creadă despre Paul Bancroft? Să fi fost într-adevăr fundația implicată în răpirea de care era obsedat Belknap? Paul o asigurase că singurul scop al Grupului Theta era să facă bine. Şi pentru anumite motive îl credea şi pe el.

— Mă mir că ai venit, auzi ea vocea lui Belknap.

Andrea se întoarse şi văzu că Belknap se strecurase pe banchetă, lângă ea.

— Cum să nu vin, după ce ne-am distrat aşa de bine împreună? Cuvintele erau sarcastice, dar în inimă nu era aşa.
— Cam aşa ceva, spuse el ridicând din umeri. De când boceşti cafeaua asta?
— De când tot mai cred că poate fi resuscitată, deşi e clar că nu se poate. Mai luă o sorbitură. Nu te-am văzut când ai venit.
Belknap arătă spre uşa din spate, unde era intrarea pentru salariaţi.
— Sper că nici altcineva nu m-a văzut.
Avea un ton impasibil, aproape indiferent, dar Andrea îşi dădea seama că este încordat; ochii îi făceau înconjurul încăperii, măturau trotuarul de vizavi, examinau celelalte mese şi banchetele lor. „Dumnezeu vede când cade mica vrăbiuţă.” Versurile cântecului vechi îi veniră pe neaşteptate în minte. Era convinsă că şi el va vedea când va cădea micuţa vrăbiuţă.
— Ce s-a întâmplat la hotel – scuză-mă, nici acum nu pot să-mi adun gândurile.
Ar fi vrut să adauge „Slavă Domnului că eşti bine”, dar se abţinu. Nu ştia de ce.
— Rezervarea de la hotel era făcută pe un nume conspirativ certificat, spuse Belknap pe un ton jos, în şoaptă. Purta un tricou verde oliv sub care se vedeau contururile muşchilor lui puternici.
— Un nume de legendă. Te protejează de duşmanii care vin de afară. Dar nu te protejează de duşmanii din interiorul agenţiei. Era o echipă oficială de recuperare de la Operaţiuni Consulare.
Mai sorbi o gură din lichidul fără gust.
— Individul acela din spatele hotelului. Chiar am crezut că o să mă împuşte. Oamenii ăştia… Andrea dădu din cap.
— Un agent operativ cu acces special. Sunt operaţiuni cu caracter strict secret, nimic nu se scurge afară, nici o informaţie nu trece de cei direct implicaţi. Cred că nu sunt mai mult de cinci-şase persoane în guvern care ştiu de această secţie.
— Inclusiv preşedintele?
— Uneori da. Alteori nu.
— Deci, acestea sunt brutele cu degetul pe trăgaci cu care te lupţi. Încep să nutresc o oarecare simpatie pentru tine.
Belknap scutură din cap.
— Poate n-ar trebui. Ai văzut câteva dintre aceste brute în acţiune şi ai fost îngrozită.

— La naiba, ai dreptate, spuse ea.

— Adevărul este că şi eu sunt unul dintre ei. Dar nu acum.

— Dar…

— Cel mai bine este să ştii exact cine sunt. Am făcut şi eu ce fac ei acum. Puteam fi oricare dintre ei.

— Ceea ce ne duce la o întrebare firească: Dacă propriii colegi nu au încredere în tine, cum naiba să am eu?

— N-am spus că nu au încredere în mine.

Strânse pleoapele.

— Misiunea lor era să mă imobilizeze şi să mă vâre într-o cuşcă. Asta nu înseamnă că au decis că nu sunt demn de încredere. Din câte ştiu ei, este tocmai pentru că sunt *prea* demn de încredere. Nu ei sunt cei care iau deciziile. Ei sunt cei care execută deciziile. Nu le port pică. Aşa cum spuneam, *am fost* şi eu unul dintre ei. Singura diferență este că făceam ce fac ei de unul singur. Şi urmărirea şi prinderea. Şi o făceam bine.

— Urmărirea?

— Asta este ceea ce fac eu, Andrea. Iau urma oamenilor şi îi găsesc. De regulă, oameni care nu vor să fie găsiți.

— Şi te pricepi la asta?

— Probabil că sunt cel mai bun, spuse el.

Nu era nici un fel de lăudăroşenie în felul cum vorbise. Era ca şi când ar fi spus ce înălțime are sau când s-a născut.

— Colegii tăi au misiuni comune.

Belknap încuviință din cap.

— Mi se spune Dulăul. Aşa cum spuneam, asta este ceea ce fac eu.

Un val de parfum ieftin de supermarket anunță sosirea chelneriței. Avea părul roşu şi era zveltă, cu excepția sânilor mari şi grei ca doi pepeni. Bluza uniformei era descheiată până la al treilea nasture.

— Ce ați dori? îl întrebă ea.

— E Benny acolo?

— Îhî.

— Spune-i să facă chestia aia pe care o face el cu baghetă franțuzească prăjită umplută cu *mascarpone*[33], spuse Belknap.

— O, este *fantastic*, exclamă entuziasmată chelnerița. Am mâncat şi eu. Am să-i spun, perfect!

— Aşa să faci, spuse Belknap şi îi făcu cu ochiul. Două porții.

Apoi îi şopti ceva încet. Andrea nu auzi bine – era ceva în sensul că se fereşte de un anumit tip şi să fie atentă.

— Am să stau cu ochii pe fereastră, răspunse ea tot încet şi îi făcu cu ochiul. Avea o limbă mică, roşie, de nuanța coralului, care se ițea în colțul gurii, ca un boboc de trandafir din zahăr pe o felie de tort.

— Ai talentul să te împrieteneşti cu toată lumea, spuse Andrea, uimită să constate că folosise un ton urzicător. Că doar nu era invidioasă?

— Nu avem prea mult timp, spuse Belknap. O urmări cu ochii pe chelneriță, dar, când se întoarse spre ea, era preocupat numai de problema lor. Andrea se simțea oarecum dezamăgită şi nu-şi dădea seama de ce. Îi povesti calmă experiențele prin care trecuse în ziua precedentă. Agentul cel musculos o ascultă fără nici o expresie pe chip. Numai când îi povesti despre telefonul dat la Dubai ridică o sprânceană.

— Aşadar, care este explicația ta? întrebă Andrea. Ce poți să spui?

— Este probabil o redirecționare a apelului. Am avut acces la un computer ISDN. Nu durează mai mult de treizeci de secunde. Cât timp a durat din momentul în care le-ai dat numărul şi până l-ai format?

— Mai mult de treizeci de secunde, recunoscu Andrea. Iisuse Hristoase, nu mai ştiu ce să cred. Dar nu am nici un motiv să cred povestea ta.

— Din întâmplare, este adevărată.

— Aşa spui tu.

Andrea privi în jos, în ceaşca de cafea ca şi când acolo ar fi fost toate secretele.

— Şi ceea ce mi-a spus despre mama este perfect posibil. Mai plauzibil decât alte alternative, rațional vorbind. Mă frământă însă gândul că s-ar putea să aibă dreptate, iar eu să mă lupt doar cu imaginația mea. Nici nu ştiu ce fac aici cu tine.

— Aşa este, rațional vorbind, n-ar trebui să te afli aici, încuviință Belknap.

— Deci, eşti de acord.

— Ți s-au oferit explicații bune, solide, bine articulate. De ce să nu le iei la valoarea lor nominală, ca atare? Crede tot ce ți-au spus şi trăieşti fericită până la adânci bătrâneți. Cumpără-ți apartamentul acela din Tribeca despre care mi-ai vorbit. Acum ar trebui să stai de vorbă cu un designer de interioare despre culori, nuanțe şi stofe de mobilă, nu să stai cu mine.

Se apleacă în față.

— De ce crezi că eşti aici?

Andrea simţi că o mănâncă faţa. Gura i se uscase.

— Pentru că nu l-ai crezut, spuse Belknap apăsat.

Andrea sorbi lung din paharul de apă cu gheaţă. Paharul se golise când îl puse la loc.

— Avem ceva în comun. Un al doilea simţ pentru a depista lucrurile care numai aparent sunt puse cap la cap. Ţi-au oferit o explicaţie solidă, bine structurată. Dar nu te-au convins. Nu ştii exact ce nu este în regulă cu ea. Dar eşti sigură că ceva nu merge.

— Te rog să nu pretinzi că mă cunoşti deja.

— Îmi spun o părere. Sunt multe lucruri adevărate care nu sunt şi logice. Ştii şi tu asta. Cineva a încercat să-ţi dea o explicaţie logică pentru ceea ce te frământă. Iar adevărul este că undeva, la nivel intuitiv, nu eşti convinsă. Pentru că altfel nu ai fi aici şi nu ai bea cea mai proastă cafea din tot Manhattanul de Jos.

— Poate că da, răspunse ea şovăielnic. Sau poate că mă simţeam recunoscătoare.

— Ştii prea bine că nu este aşa. Dacă n-aş fi fost eu, nu ai fi fost expusă nici unui risc, de la bun început.

Andrea studia chipul lui Belknap, încercând să-şi imagineze cum ar fi arătat dacă s-ar fi întâlnit acum pentru prima dată. Ar fi văzut un bărbat foarte bine, impozant, da, chiar intimidant. Muşchii lui denşi şi puternici nu erau rezultatul exerciţiilor de la un club de fitness. Erau muşchi noduroşi, pentru muncă, nu pentru a fi arătaţi. Şi mai era ceva la el: capacitatea de a se controla a unui om care putea, dacă dorea, să-şi piardă controlul. O brută? Da, într-un anumit sens. Dar mai mult decât o brută. Era o anumită forţă aparte în personalitatea lui.

— Cum se face că ori de câte ori încerc să gândesc ceva bine despre tine, spuse ea după o clipă, mă corectezi?

— Imaginează-ţi un lac cu ape foarte adânci şi foarte întunecoase. Iar barca ta este foarte mică. Şi ţi se spune că în lac nu sunt decât nişte peşti drăgălaşi. Dar parcă nu-ţi vine să crezi. Te gândeşti că trebuie să fie şi ceva înfricoşător acolo în adâncuri.

— Un lac, zâmbi amuzată Andrea. Ca în Inver Brass. Deci, ce părere ai? A reconstituit cumva Paul Bancroft Inver Brass? El este Genesis?

— Tu ce crezi?

— Nu ştiu ce să cred.

— Uite ce este, trebuie să pornim de la presupunerea că tot ce ți-a spus sunt numai minciuni.

— Numai că nu pot să cred aşa ceva, spuse Andrea. Ar fi mult prea bătător la ochi, într-un anume fel, iar Paul Bancroft nu este genul acesta de om. Cred că o mare parte din ceea ce mi-a spus este adevărat. Adevărat într-un fel în care noi nu suntem în stare să sesizăm pe deplin.

— Aici vorbim despre un om în carne şi oase, nu despre cine ştie ce zeu grec, se răsti Belknap.

— Tu nu-l cunoşti.

— Nu fi chiar aşa de sigură. Mi-am petrecut douăzeci şi cinci de ani din viață fugărind fel de fel de ticăloşi. Când ajungi la elementele esențiale, sunt toți cam la fel.

Andrea scutură din cap.

— Nu seamănă cu nici unul dintre oamenii pe care i-ai cunoscut vreodată. De la asta trebuie să porneşti.

— Scuteşte-mă! Pun pariu că îşi pune pantalonii la fel ca noi toți, întâi un crac şi pe urmă celălalt.

— O, eşti foarte subtil, Todd, n-am ce zice, făcu Andrea cu o nuanță de amărăciune. Simți că roşeşte. Îşi dădu seama că îi spusese pe numele mic pentru prima dată. Se întreba dacă remarcase şi el.

— Paul Bancroft este cel mai strălucit om pe care l-am cunoscut noi vreodată. Când lucra la Institutul pentru Studii Avansate, stătea de vorbă cu personalități de frunte ale istoriei – Kurt Godel, Robert Oppenheimer, Freeman Dyson, chiar şi cu Albert Einstein, pentru numele lui Dumnezeu – şi ele îi vorbeau ca de la egal la egal.

Făcu o pauză, dar numai ca să-şi tragă răsuflarea.

— Poate ți se pare comod să-i reduci pe toți la nivelul nostru, dar nici nu-ți dai seama cât de ridicol sună să vorbeşti despre Paul Bancroft în aceşti termeni.

Era ea însăşi surprinsă cât de înfierbântat vorbea. Poate încă mai spera că Bancroft va fi răzbunat, că temerile şi suspiciunile ei se vor dovedi neîntemeiate. Dar, dacă nu era aşa, dacă Belknap ar face greşeala să-l subestimeze pe Paul Bancroft, ar fi deja pierdut.

— Calmează-te naibii odată, spuse Belknap. Cu cine ții, de fapt? Am impresia că Marele Creier te-a câştigat deja de partea lui. Probabil ştie care e coarda ta sensibilă.

— Să te ia naiba! spuse Andrea. Ai priceput ceva din tot ce ți-am povestit despre Grupul Theta?
— Am înțeles tot şi mă trec fiori şi acum, e bine? Acum eşti mulțumită?
— În măsura în care vrei să spui că ai o legătură măcar de la distanță cu realitatea, da.
Belknap se întunecă la față.
— Mi-ai descris o minte înfierbântată cu mai mulți bani decât Scrooge McDuck[34] şi un plan vizionar țicnit de îmbunătățire a vieții omenirii. Oamenii ca acesta fac, de regulă, mai mult rău decât cei care îşi propun de la bun început să facă rău.
Andrea încuviință dând încet din cap. Adevărul era că tocmai viziunea utopică a doctorului Bancroft îi dădea şi ei fiori. În felul lui brutal, Belknap nu era deloc departe de adevăr. Marea teorie, ideea măreață: dorința de a deveni forța motrice a istoriei. De dragul unei utopii de pe o bucată de hârtie, mii de peruani fuseseră măcelăriți de Sendero Luminoso[35]; milioane de oameni pieriseră pe câmpiile morții din Cambodgia. Idealismul ucisese la fel de mulți oameni ca şi ura.
— Nu sunt foarte sigură ce ar face dacă ar crede că scopul justifica orice, spuse ea.
— Exact, răspunse Belknap. Pun pariu că a depăşit de mult măsura. Participă la un fel de cursă cu el însuşi, se joacă cu destinele oamenilor. Şi, exact aşa cum ai spus, e gata să facă orice, dar absolut orice susține teoria lui că este justificat.
— Dar tot nu cred că el este Genesis.
— Nu ai nici un motiv să afirmi asta.
— Crezi că mă înşel?
— Nu, spuse el, cercetând cu privirile strada de afară. Cred că ai dreptate. Şi mai cred că face parte cumva din toată chestia asta. Există un fel de legătură aici, prieten sau duşman, colaborator sau răzbunător sau poate cu totul altceva. Dar o legătură există, în mod cert. Probabil că este o rețea foarte complicată de relații şi, într-un fel sau altul, Jared Rinehart a fost prins în ea. Poate că şi mama ta.
Andrea ridică din umeri.
— Dar, dacă vărul meu nu este Genesis, atunci cine?
Belknap scrută din nou împrejurimile.
— Când am fost la Washington, o prietenă de-a mea mi-a spus câteva ceva despre Genesis, rosti el rar. Se crede că ar fi estonian. Un mogul, un tip

de gangster, care a devenit milionar când s-a privatizat industria statului. Mai mult chiar, probabil că este o persoană care a pus mâna pe o parte considerabilă a fostului arsenal sovietic. Vorbim aici despre traficanți de arme de talie mondială.

— Traficant de arme?

Nu i se părea corect. Se temea încă o dată că Belknap îl reducea pe adversar la propriul nivel.

— Vorbim despre genul de persoană care are tentacule în întreaga lume. O persoană cu activitatea la nivel global cu ambiții globale, înțelegi? Este un tip de afacere care trece dincolo de frontierele naționale la fel de uşor ca păsările în zbor şi peştii din mare. Cine ar putea fi mai bine plasat? Acesta este Genesis al nostru.

— Şi grupul Theta? Poate ar trebui s-o întrebi pe prietena ta ce rol joacă aici Grupul Theta.

Belknap reacționă de parcă ar fi fost pălmuit.

— A fost ucisă sub ochii mei.

— O, Doamne! spuse ea încet. Îmi pare aşa de rău!

— Este cineva căruia o să-i pară al naibii de rău într-o zi, spuse Belknap cu o voce ca de gheață.

— Genesis.

Încuviință din cap.

— Poate că Grupul Theta a încercat să-l doboare. Poate că, dimpotrivă, vor să-şi unească forțele. Cine naiba poate să ştie? Într-un fel sau altul, am de gând să-l caut pe ticălos şi să-l pun la pământ. Pentru că el ştie cu siguranță unde este Jared Rinehart. Mai devreme sau mai târziu, am să-l iau cu mâinile de gât pe monstrul ăsta şi am să-l strâng, iar, dacă n-o să-mi placă ce am să aud, am să-i sucesc gâtul ca unui pui de găină.

Întinse mâinile în față, cu pumnii strânşi.

— Dar nu poți şti ce fel de prădător este.

— Nu contează, orice vertebrat are gât.

— Estonia este departe, spuse ea.

— Genesis este călător pe tot globul. La fel ca şi Fundația Bancroft. În felul acesta devin în mod firesc aliați. Sau adversari.

— Crezi că Genesis are spioni infiltrați în fundație?

— Cred că este puțin probabil. O să ştiu mai bine când am să mă întorc din Estonia.

— O să-mi spui şi mie, nu-i aşa?

— Mi se pare corect, spuse el. Între timp, nu te mai apropia de nici unul dintre agenții operativi peste care ai dat în ultima vreme, căci nu aduc decât necazuri.

— Aşa am observat şi eu. Dar am să fac şi eu nişte săpături pe cont propriu. Ştii, am vorbit cu un prieten al meu care lucrează la Departamentul de Stat pentru impozite şi finanțe din New York.

— Şi prietenul ăsta are şi el prieteni?

— Fundația este înregistrată la New York, astfel încât îmi imaginez că toate hârtiile şi documentația trebuie să se găsească aici.

Belknap ridică încă o dată capul, încercând să depisteze ceva neobişnuit. Observase ceva ieşit din comun?

— Şi? o îndemnă el.

— N-am aflat nimic senzațional. Dar spunea că sunt hârtii foarte valoroase în depozit.

— Ce depozit?

— Totul este depus într-o locație securizată din Rosendale, New York, spuse Andrea.

— Şi ce-i cu asta? Sunt o mulțime de documente false care se depun tot timpul.

— Fără îndoială. Dar este altceva când este vorba despre dosare private care sunt auditate foarte strict. Acestea sunt autentice şi trebuie să fie corecte, cel puțin până la un punct. Fireşte că nu vor conține tot adevărul, dar pot conține date solide de la care s-ar putea porni.

Chelnerița aduse două farfurii. Pâinea prăjită franțuzească specială pe care o comandase.

— Scuze pentru întârziere, spuse ea. Benny s-a dus vizavi să ia nişte *mascarpone*. N-a vrut să vă dezamăgească.

— Benny nu m-a dezamăgit niciodată, spuse Belknap.

— Crede că eşti polițist, nu-i aşa? întrebă Andrea după ce chelnerița plecă.

— Crede că sunt un fel de polițist, dar nu este sigură. Eventual investigator federal. Am vorbit întotdeauna foarte vag. Dar ideea este că aici le plac polițiştii.

— Pentru că nu au nimic de ascuns.

— Sau poate pentru că au.

— Aşadar, Doug o să mă ajute să am acces la această locație din Rosendale.

— A, hârțoagele!

— Undeva în trecutul fundației trebuie să fie o fisură. Un loc ascuns. Un indiciu. O slăbiciune care ar putea fi exploatată. Ceva. Întotdeauna este ceva.

— Da, în cărți şi în filme. În viața reală, adesea nu este nimic, îmi pare rău că îți spun asta tocmai eu. Romanele sunt una, viața e altceva.

Andrea negă din cap.

— Eu cred că noi trăim prin poveşti. Ne organizăm viața în jurul poveştilor. Mă întrebi cine sunt şi eu îți spun o poveste. Dar poveştile se schimbă. Mi-am spus mie însămi povestea despre mama. Iar când povestea aceasta a început să se destrame, am început să mă prăbuşesc şi eu. Ai o poveste despre Jared Rinehart, despre tot ceea ce a făcut el pentru tine, iar această poveste te obligă în mod imperativ să-l salvezi chiar cu prețul propriei vieți. Nu există nici un fel de experiență în afara poveştilor!

— Cred că ai stat prea mult timp în şcoală, spuse Belknap privind-o amuzat. Eu îi datorez viața lui Jared Rinehart. Şi asta e tot. Nu încerca să complici lucrurile în mod inutil.

Îi aruncă o privire piezişă:

— Gustă pâinea franțuzească.

— De ce? Nu eu am comandat-o! Comportament tipic bărbătesc, să-ți impui dominația prin mâncare! Andrea clipi. Dumnezeule, mă transform într-un şoarece de bibliotecă!

Belknap deveni brusc atent.

— E timpul să plecăm.

— Cine a spus? întrebă Andrea.

Apoi îi văzu expresia feței şi îngheță.

— E un tip de la FedEx vizavi, spuse Belknap printre dinți. Face o livrare.

— Şi ce-i cu asta?

— FedEx nu face livrări la ora patru după-amiază. Puse banii pe masă şi se ridică. Vino după mine.

Belknap clipi din ochi spre chelneriță, apoi ieşi pe uşa batantă, străbătu bucătăria şi ieşi prin spate, într-o zonă strâmtă, pavată, unde o stivă pe sticle reciclabile aştepta să fie ridicată. Ceva mai departe era o alee îngustă. Se strecurară pe lângă o maşină şi ajunseră în strada alăturată. La capătul străzii, înclină capul şi privi de jur împrejur. Păru satisfăcut, se aplecă şi deschise portiera unei maşini Mercury verde-închis.

— Urcă! spuse el.

Câteva clipe mai târziu, dădeau colțul şi, după alte câteva cotituri, se amestecau în traficul de pe West Street.

— Ai parcat maşina în dreptul unui hidrant, spuse în cele din urmă Andrea.

— Ştiu.

— De unde ai ştiut că n-o să te amendeze sau n-o să ți-o ridice?

— N-ai observat chitanțierul de amenzi de pe bord. Dar cineva care lucrează pentru municipalitate l-ar fi observat. Asta înseamnă că este maşina unui polițist şi e cazul s-o laşi în pace.

— E maşină de polițist?

— Nu şi nici chitanțierul nu este un chitanțier de amenzi adevărat. Dar întotdeauna îmi fac treaba cu el. Îi aruncă o privire. Te simți bine?

— Mă simt excelent. Încetează cu întrebările astea!

— Oh! Ce-ar fi să mă scuteşti de atitudinea asta „Sunt femeie, dar m-ai auzit bocind vreodată?" Am înțeles, eşti puternică, eşti invincibilă, eşti femeie.

— Perfect, sunt speriată de moarte. Dar de unde au ştiut oamenii tăi…

— Nu sunt ai mei, cred că sunt ai tăi.

— Ceee?

— Nu aveau aspectul unor țipi de la Operațiuni. Arătau mai degrabă ca o echipă standard de supraveghere. Oamenii mei ar fi venit cu o maşină de serviciu de la Poşta SUA şi ar fi fost mai mulți, nu numai unul.

— Aşadar, ce vrei să spui?

— Părerea mea este, că după vizita ta în strada Broaştei-Țestoase 1, colegii tăi au decis să fie cu ochii pe tine. Nu este vorba despre o monitorizare violentă. Vor să țină situația sub control şi atât.

— Dar am fost foarte atentă, protestă ea. M-am uitat peste tot. Nu înțeleg cum au putut să-mi ia urma.

— Ei sunt profesionişti. Tu nu eşti.

Andrea roşi.

— Îmi pare rău.

— N-are de ce să-ți pară rău. Trăieşte şi învață. Sau, mai corect, învață şi trăieşte. Vrei să ajung la Rosendale, aşa este?

— Aveam intenția să înnoptez la un hotel din apropiere.

— Te duc eu acolo.

— Dar este un drum de două ore, îl preveni ea.

— Avem şi radio în maşină, spuse el, ridicând din umeri.

Dar nu-i dădu drumul deloc cât timp străbătură Autostrada Deegan spre nord şi intrară apoi pe Autostrada Interstatală 87. Maşina era cât se poate de anonimă; nu-i urmărea nimeni, o asigurase el şi nimeni nu ar fi avut nici un motiv să-i anticipeze mişcările, îşi spuse ea.

— Am fi putut fi ucişi ieri, spuse Andrea în timp ce potrivea oglinda retrovizoare cel puțin pentru a zecea oară.

— Nu mai spune, răspunse el îmbufnat.

Andrea privea lung la el, încercând din nou să înțeleagă ce fel de om este. Era tot numai muşchi şi mânie, fața lui transmitea diverse nuanțe de frustrare şi de furie, avea degete groase, puternice, care suportaseră multe pedepse şi aplicaseră la rândul lor cel puțin tot atât de multe. Părea rudimentar şi lipsit de rafinament, totuşi… Dădea dovadă şi de o anumită acuitate a percepției, care ei îi scăpase până acum. Era aspru, dur, dintr-o bucată, dar foarte abil. Cum zicea că i se spune… Dulăul, nu-i aşa? Înțelegea de ce. Avea o anumită ferocitate canină.

— Da, se întâmplă ceva de genul acesta, mai-mai să fii ucis, spintecătorul îți trece sabia prin fața ochilor, glonțul îți țiuie pe lângă ureche şi tu îți spui, „Da, îmi place felul în care îmi trăiesc viața.” Sau gândeşti altfel?

Belknap se întoarse cu fața spre ca.

— Nu gândesc.

— Nu gândeşti!

— Exact. Acesta este secretul succesului în cazul unui agent operativ. Nu gândi prea mult.

Andrea rămase tăcută. Îi aruncă pe furiş o altă privire şi observă că pânza cămăşii se întindea pe bicepşii lui, iar mâna care ținea uşor volanul părea în acelaşi timp bătătorită şi puternică. Se întreba cum s-ar fi descurcat cu Brent Farley. Agentul musculos ar fi câştigat dispretul lui Brent şi o strâmbătură din nas, dar după aceea probabil că l-ar fi transformat pe Brent în gelatină dacă i-ar fi strâns mâna prea tare. Zâmbi acestui gând.

— Ce este? întrebă el.

— Nimic, răspunse ea cam prea repede.

Ce credea despre ea? Că este vreo cuconiță răsfățată din Connecticut? Sau vreo absolventă tocilară ieşită recent de pe băncile facultății?

— Ştii, spuse ea după câteva minute, nu sunt, de fapt, o adevărată Bancroft.

— Mi-ai explicat.

— Mama mea a vrut să mă protejeze de toate astea. Ea suferise şi nu voia să sufăr şi eu. Dar era o parte din ceea ce reprezenta Bancroft care îi plăcea şi ei. Asta n-am înțeles niciodată. Fundația asta însemna ceva pentru ea. Mi-ar fi plăcut să pot sta de vorbă cu ea despre asta.

Belknap dădu din cap, dar nu spuse nimic.

Gândea cu voce tare şi se îndoia că este atent la ce spune ea, dar se pare că nici nu-l deranja. Oricum, era ceva mai bine decât să vorbească de una singură.

— Paul spune că o iubea. Într-un anume fel, zise ea. Dar eu cred că nu este aşa. Era frumoasă, dar nu avea frumusețea aceea a păpuşilor de porțelan. Era foarte vioaie. Nepoliticoasă. Nostimă. Spirituală. Şi tulburată.

— Băutura.

— Dar eu sunt sincer convinsă că se lăsase. A început cu Reynolds. Dar cam la un an după ce au divorțat şi-a luat un angajament. Şi gata. N-am mai văzut-o niciodată bând după aceea. Dar sunt multe lucruri pe care nu le-am ştiut despre ea. Sunt aşa de multe lucruri despre care aş dori s-o întreb.

Simți că i se umezesc ochii şi clipi ca să alunge lacrimile.

Belknap îi aruncă o privire înghețată.

— Uneori întrebările sunt mai importante decât răspunsurile.

— Spune-mi ceva. Ție îți este vreodată frică?

Altă privire de gheață.

— Vorbesc serios.

— Toate animalele ştiu ce înseamnă frica, spuse el. O vezi la şoarece, la vulpe sau al porc. Gândesc ele? Nu ştiu. Sunt conştiente de sine? Cred că nu? Ştiu să râdă? Mă îndoiesc. Pot simți bucurie? Cine poate spune? Dar de un lucru sunt sigur: toate ştiu ce înseamnă frica.

— Da.

— Frica este ca durerea. Durerea este folositoare dacă îți spune că ai atins un arzător fierbinte sau ai pus mâna pe un obiect ascuțit. Pe de altă parte, dacă este o stare cronică, care se hrăneşte din ea însăşi, nu-ți face nici un bine. Îți erodează capacitatea de a funcționa. Frica poate să-ți salveze viața. Frica poate şi să-ți distrugă viața.

Andrea încuviință încet din cap.

— Este la următoarea ieşire de pe autostradă, spuse ea după o clipă.

După alți cinci kilometri se apropiau de Clear Creek Inn, unde făcuse rezervarea pentru noaptea aceea. Simți un val de groază, clipi şi îşi dădu

seama de ce. În parcare, rezemându-se de maşină, se afla inconfundabilul bărbat spătos fără nume de la fundația Bancroft.

Iisuse, nu! Inima începu să-i bată cu putere, teama şi indignarea se amestecau în sufletul ei. Voiau s-o intimideze, îşi dădu ea seama şi asta o făcu să se revolte.

— Mergi mai departe, spuse ea cu o voce calmă. Era speriată, e adevărat, dar era şi decisă. Nu se va lăsa intimidată. Mama ei merita mai mult. La naiba, ea însăşi merita mai mult.

Belknap merse mai departe fără să întrebe nimic. Abia după ce ajunseră din nou pe autostrada interstatală îi aruncă o privire întrebătoare.

— Cred că am recunoscut pe cineva.

— Să nu-mi spui că ai făcut rezervarea chiar pe numele tău, spuse repede Belknap.

— Nu, nu… am… am folosit numele mamei mele.

Simți un gol în stomac în timp ce rostea aceste cuvinte.

— Ca şi când asta ar fi putut să-i deruteze! Şi după acea probabil că le-ai dat chiar cartea ta de credit.

— O, Doamne. Nu m-am gândit!

— Iisuse Hristoase, femeie! spuse Belknap. Am mai vorbit despre asta. De ce nu gândeşti logic?

Andrea îşi masa tâmplele cu degetele.

— Mă aflu în aceeaşi maşină cu o persoană care poate fi un periculos duşman al statului, o persoană pe care guvernul Statelor Unite încearcă s-o aresteze. Aici unde este logica?

— Nu mai vorbi! Vocea lui Belknap era ca hârâitul unui dublu bas.

— Adică să întrerup edictul patriarhal al tăcerii?

— Dacă vrei să tragem pe dreapta şi să ținem o sesiune de conştientizare, eşti invitata mea. Îmi pare rău că ai rămas cu mine pe cap. Sunt sigur că Simone de Beauvoir ți s-ar fi potrivit mai bine, dar se pare că nu este disponibilă.

— Simone de Beauvoir?

— Este…

— Ştiu cine este. Mă surprinde faptul că tu ştii cine este!

— Când nu citesc manualul SIG-Sauer, ştii…

Ridică din umerii largi.

— Nu contează. Ascultă, o, la naiba, nu ştiu.

— Singurul lucru adevărat pe care l-ai spus de câtva timp.

Belknap băgă mâna în buzunar şi scoase de acolo un obiect lunguieț, apoi se uită la ea. Andrea văzu că era un telefon mobil.

Belknap formă numărul de la Clear Creek Inn.

— Vă sun din partea doamnei Parry, spuse el cu o voce oarecum servilă şi efeminată. Nu, ştiu că nu a sosit încă, dar m-a rugat să vă transmit că întârzie şi va sosi foarte târziu. Abia pe la ora unu noaptea. Puteți vă rog să-i păstrați camera? Da? Mulțumesc.

Închise.

Voia să-l întrebe de ce făcuse asta, dar dintr-odată înțelese: dacă era cineva acolo care o urmărea, era mai bine să rămână fixat într-un loc unde nu se va duce în nici un caz.

— Ascultă şi învață, de acord?

Andrea dădu din cap nefericită.

— Ştiu că va trebui să mă obişnuiesc cu chestiile astea, dar aş fi dorit să nu fi fost nevoie.

Privirea pe care i-o aruncă Belknap era aproape plină de milă. Dintr-odată maşina schimbă banda şi Belknap porni spre ieşirea de pe autostradă, oprindu-se la un motel nu prea arătos de la marginea drumului. Se întoarse spre ea şi lumina dură a becului cu halogen de afară îi contură trăsăturile dure ale chipului, pieptul puternic, mâinile bătătorite şi privirea, care, în cea mai mare parte a timpului, parcă nici nu înregistra prezența ei altfel decât ca pe un obiect al investigațiilor lui.

— Aici să dormi în noaptea asta…

— Dacă iau purici…

— De purici poți să scapi uşor. De găurile de glonț ceva mai greu.

O conduse la recepție, în spatele căreia stătea un indian.

— Cu ce vă pot fi de folos? întrebă el. Vorbea cu accent indian puternic.

— O noapte, spuse Belknap.

— Nici o problemă.

— Perfect, făcu Belknap. Vorbi apoi repede. Numele meu este Boldizsar Csikszentmihalyi. B-o-l-d-i-z-s-a-r C-s-i-k-s-z-e-n-t-m-i-h-a-l-y-i.

Omul se opri după câteva litere.

— Îmi pare rău, n-am…

Belknap îi aruncă o privire liniştitoare.

— Nimeni nu reuşeşte să-l scrie. Este unguresc, îmi pare rău. Stai aşa, lasă-mă să-l scriu eu, te rog să mă crezi, m-am obişnuit.

Omul îi întinse registrul cam fără să vrea. Zâmbind, Belknap scrise numele.

— Camera patruzeci şi trei? Văzuse cheia care atârna în spatele recepţionerului.

— Da, foarte bine, dar pot să scriu şi eu…

— Nu-i nici o problemă, spuse Belknap. Am avut şi eu un hotel.

Se prefăcu că scrie numărul permisului de conducere în rubrica alăturată, apoi, fără să ridice ochii de pe hârtie, completă ora sosirii, numărul de persoane şi un număr de carte de credit. Apoi îi înapoie registrul omului clipind vesel din ochi.

— E la fel peste tot.

— Şi plătim cu bani gheaţă. 89 plus taxele face 96,57, o să rotunjim la o sută, dacă nu ai nimic împotrivă.

Puse imediat cinci hârtii de douăzeci de dolari în faţa funcţionarului.

— Acum te rog să ne scuzi pentru graba asta. Soţia mea nu s-a încumetat să folosească toaleta de la staţia de benzină, aşa că, dacă ai putea să ne dai cheia…

— Da, bineînţeles, imediat.

Omul îi dădu cheia, iar Andrea se trezi că imită starea pe care o descrisese Belknap.

Câteva clipe mai târziu, erau singuri în cameră. Traficul de afară făcea un zgomot ca de furtună, când mai puternic, când mai atenuat. În încăpere mirosea a fum de ţigară stătut, a pomadă de păr străină şi a detergenţi de curăţenie.

— Mi-aş scoate pălăria dacă aş purta aşa ceva, spuse Andrea. Eşti un actor de prim rang.

— Mai degrabă genul LeRoy Neiman decât Leonardo. Adică să nu exagerăm.

— Eşti omul surprizelor, spuse Andrea şi respiră adânc. Acum simţea mirosul lui, săpunul lichid cu care se spălase pe faţă la ultima lor oprire, detergentul din cămaşă şi toate acestea făceau cumva ca încăperea să pară mai puţin străină în lumina palidă.

— A naibii magherniţă pentru moştenitoarea unei asemenea averi, nu-i aşa?

— Mă străduiesc să uit, spuse ea sec. Şi era adevărat.

— E cel mai bun lucru, spuse serios Belknap. Cel puţin pentru moment. Averea asta este o făclie amăgitoare. Dacă oamenii de la Theta au cu

adevărat forță, vor şti orice mişcare ai de gând să faci, unde ai efectuat retragerea din cont şi care este suma. Nu este ca şi când ai folosi un număr de cont din Lichtenstein. Aşadar, până se mai lămuresc treburile, consideră că este radioactivă.

— Rădăcina tuturor relelor, am înțeles.

— Nu e glumă, Andrea.

— Am spus că am înțeles, răspunse Andrea, puțin cam înțepată. Nu-i întâlni privirea.

— Şi acum ce facem? Ai de gând să te odihneşti puțin înainte să porneşti din nou la drum?

Ştia că nu gândeşte rațional. Asocierea cu el o punea în pericol, totuşi se simțea oarecum mai în siguranță când era şi el prin preajmă. Dar Belknap percepu invitația ei ca un simplu sarcasm.

— De asta îți este frică? Agentul dădu din cap. Nu te teme. Plec imediat.

„Dar nu asta am vrut să spun”, îşi zise ea. Dar ce *voise* să spună, de fapt?

Ieşi pe uşă apoi, înainte s-o închidă, se întoarse spre ea şi o privi intens:

— Dacă descoperi ceva care trebuie să ştiu, să-mi spui cât mai repede. Şi voi face şi eu la fel. Ne-am înțeles?

— De acord.

Vocea Andreei suna a gol. Uşa se închise şi îl văzu pe fereastră cum sare în maşină; conveniseră că este mai bine pentru ea să cheme un taxi a doua zi de dimineață. Se simțea cumva dezorientată. Îşi dădea seama că omul era periculos şi că producea numai necazuri pe unde mergea. Cu toate acestea, se simțea în siguranță când era în preajma ei. Şi înțelegea că ceea ce spune nu are sens, dar asta este ceea ce simțea.

Duritatea trupului greu încercat, țesutul cicatricei, muşchii care parcă stăteau aşezați ca un poncho peste partea de sus a trupului lui, ochii vioi, mereu atenți, vigilenți față de toate pericolele. Andrea simțea încă şi acum că se îneacă de frică. Sau cel puțin aşa îşi imagina. Mâine, îşi spunea ea, va termina cu arhivele, unde probabil că principalul pericol va fi plictisul. Ce altceva ar fi putut s-o amenințe? Să moară ca urmare a faptului că se va tăia de o mie de ori în marginea hârtiilor?

„Mai bine să dorm puțin, îşi spuse ea. Mă aşteaptă o zi lungă mâine.”

De la fereastra motelului urmări luminile din spate ale maşinii lui care se făceau tot mai mici şi mai mici până când dispărură, devenind o simplă amintire.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Todd Belknap era la zece mii de metri deasupra Atlanticului, dar gândurile i se întorceau mereu la ultima imagine a Andrei Bancroft din motelul acela de la marginea şoselei. Era foarte posibil să nu se mai vadă niciodată. Va fi o altă întâlnire de scurtă durată printre multe altele, dar oarecum mai furtunoasă decât cele mai multe. Nu deschisese geamurile maşinii imediat ce plecase de la motel. Mai simţea mirosul ei uşor de lămâie şi nu voia ca aerul rece al nopţii să-l dea afară aşa de repede. Îi crea iluzia unei legături cu ea. Îşi dădea seama vag de faptul că începea să nutrească un sentiment nelalocul lui şi neîmpărtăşit pentru Andrea Bancroft. Nu-i plăceau astfel de sentimente; prea mulţi din oamenii pe care îi lăsase să se apropie de el îşi găsiseră sfârşitul prematur. Era înconjurat de violenţă care îi dobora cu un sadism nedisimulat tocmai pe cei care erau mai aproape de inima lui. Auzea parcă vocea lui Yvette venind spre el din depărtare, ca un ecou: „Unde este frumuseţe acolo găseşti moarte."

Andrea îl întrebase dacă simte vreodată ce este aceea frica; chiar acum simţea că îi este frică pentru ea. În subconştientul lui se înghesuiau o mulţime de imagini.

Somnul îl învinse în cel din urmă, oferindu-i, retrăind o întâmplare petrecută cu o jumătate de deceniu mai înainte, ca şi când s-ar fi petrecut în momentul de faţă. Sunetele, mirosurile, imaginile. Şi frica.

Misiunea era să intercepteze un camion plin cu arme în drum spre un cartel de terorişti columbieni, traficanţi de droguri. Dar ţintele fuseseră informate. Unul dintre informatorii lor făcuse joc dublu. Oameni înarmaţi cu pistoale calibrul 308 apăruseră pe neaşteptate din spatele unui camion cu platformă, împrăştiind gloanţe spre poziţiile în care pândeau americanii în aşteptare. Nici unul dintre ei nu era pregătit pentru aşa ceva. Belknap stătea culcat într-o maşină obişnuită, neblindată, iar acum aceasta era perforată de proiectilele mari care veneau cu mare viteză.

Apoi, de undeva din spatele lui, Belknap auzise răpăitul cunoscut al unei arme cu ţeavă lungă. Erau pocnete ritmice la câteva secunde unul după altul, iar ploaia de gloanţe din mitraliere încetă. Aruncase o privire în oglinda retrovizoare crăpată şi înţelesese: cei patru pistolari columbieni erau

morți. Patru trăgători cu trunchiurile încă acoperite de bandulieră. Patru gloanțe în frunte.

Niciodată liniştea nu fusese mai bine-venită.

Belknap înclinase capul spre marginea şoselei de unde se trăsese cu carabina. Văzuse o siluetă alungită, zveltă, desenată pe fundalul cerului, ținând în mâini o puşcă. La gât îi atârna un binoclu.

Pollux.

Se apropiase cu pasul lui lung, evaluase situația, apoi se întorsese spre prietenul lui.

— Trebuie să spun că mi s-a făcut inima cât un purice, îi spusese Rinehart.

— Închipuie-ți cum mă simt eu, spusese Belknap, fără să fie stânjenit de recunoştința lui.

— Ai văzut şi tu, nu-i aşa? E uluitor! O pasăre roşie ca focul – sunt foarte sigur, cu capul negru şi ovalul roşu de-a dreptul incredibil al aripilor, l-a zărit şi pieptul galben.

Îi întinsese o mână lui Belknap ca să-l ajute să coboare din maşină.

— Pari cam sceptic, prietene. Păi aş fi putut să ți-o arăt, dacă prietenii noştri columbieni n-ar fi făcut asemenea hărmălaie aici. Ce-o fi fost în capul lor?

Belknap nu se putuse opri să zâmbească.

— Dar ce naiba faci aici, Jared?

Mai târziu, Belknap a aflat ce se întâmplase. Echipa B greşise drumul şi raportaseră întârzierea la stația Cali; Rinehart, care monitoriza situația de la consulatul local, se temea de tot ce poate fi mai rău, că informatorul nu era numai incompetent, dar şi trădător. Dar atunci Rinehart îi dăduse altă explicație. Ridicase simplu din umeri şi spusese:

— Unde poți spera să găseşti o pasăre ca asta, o tanagra roşie ca focul?

Acum Belknap deschise ochii, se uită prin ceața mahmurelii, simți curentul de aer care venea din orificiul de sus, îşi pipăi centru de siguranță şi îşi aminti unde se află: într-un avion charter care ducea Corul Empire State la un festival internațional de muzică de la Tallinn, în Estonia. Todd Belknap – nu, acum era Tyler Cooper – mergea cu ei ca funcționar la secția de schimburi culturale a Departamentului de Stat. Un vechi aliat şi coleg al lui Belknap Lydgate „Țestoasa” îl cunoştea pe maestrul de cor şi aranjase treburile. Lydgate îi atrăsese atenția că zborurile charter erau mai puțin

strict monitorizate decât cursele internaţionale obişnuite şi că, întrucât era săptămâna festivalului anual de cor din Estonia, vor ateriza multe avioane charter la Tallinn, capitala Estoniei. Printre membrii corului, se şoptea că funcţionarii de la secţia de programe culturale a Departamentului de Stat oferă finanţare pentru cor în cadrul unei iniţiative noi: „Societatea civilă şi artele”. Coriştilor li se pusese în vedere că trebuie să-l trateze ca pe un membru de onoare al corului. Drept urmare, erau politicoşi, dar şi intimidaţi de prezenţa lui, ceea ce îi convenea de minune lui Belknap.

Aplica acum reguli noi: faptul că îşi salvase viaţa la limită în Raleigh îl îndemnase să ia măsuri de precauţie speciale. Nici un fel de documente autorizate de guvern de acum înainte. Va trebui să scotocească prin rezerva secretă de documente de identitate neînregistrate. Toţi agenţii care lucrau sub acoperire aveau o astfel de cutie secretă, nu pentru că ar fi intenţionat să părăsească reţeaua sau să evadeze, ci pentru că paranoia făcea parte din meseria lor. „Tyler Cooper” fusese una dintre legendele cel mai bine elaborate şi ascunse, iar acum aceasta devenise identitatea lui Belknap.

Încercă să adoarmă din nou, dar peste zgomotul motoarelor auzea – o, Dumnezeule, nu! – cântecele lor nesuferite.

Maestrul de cor, Calvin Garth, avea un coif de păr portocaliu, buze exagerat de pline, mâini mici şi delicate, un râs piţigăiat. Dar ce era mai rău era că ţinea cu încăpăţânare să profite de timpul lung de zbor ca să facă repetiţii.

Când câţiva dintre corişti începuseră să mormăie, s-a umflat tot de o indignare de care ar fi fost mândru şi Patton[36] şi l-ar fi umplut de invidie pe Bear Bryant[37].

— Vă daţi voi seama ce miză mare este aici? întreba el plimbându-se pe culoarul dintre scaune. Poate vă închipuiţi că sunteţi veterani ai turneelor corale. Paris, Montreal, Frankfurt, Cairo, Rio etc., etc., dar concertele acelea au fost nimic, copii. Pentru artele corale, locurile acestea sunt în liga juniorilor. Să le consideraţi numai o încălzire, atât şi nimic mai mult. Nu, *acum* este ziua ce mare! *Acum* e acum! În douăzeci şi patru de ore publicul vostru va fi lumea întreagă! Peste ani şi ani de zile o să vă daţi seama că acesta este probabil lucrul cel mai important pe care l-aţi făcut vreodată. Este momentul când vă veţi ridica în picioare în acordurile libertăţii şi *vă veţi* face auziţi.

Mâinile lui micuţe gesticulau prin aer, încercând să sugereze inefabilul.

— Ascultați-mă pe mine. Ştiți că eu mă plimb *prin toată lumea* ca să văd ce se mai întâmplă în lumea muzicii corale. Ei bine, când e vorba despre artele corale, estonienii nu *cântă*, pur şi simplu. Ceea ce este hocheiul pentru canadienii şi fotbalul pentru brazilieni, asta este muzica corală pentru estonieni. Sunt oameni născuți cu muzica de cor în sânge. Aşadar, drăgălaşilor, trebuie să fiți la înălțime. Jamal ştie despre ce vorbesc.

Îi aruncă o privire tandră unui tenor cu părul împletit în şuvițe strâns lipite de cap şi un cercel de aur.

— Tallinnul găzduieşte coruri din cincizeci de țări ale lumii. Vor cânta de aici – îşi apăsă mâna pe diafragmă – şi de aici – şi îşi apăsă mâna pe inimă şi vor da tot ce pot. Dar ştiți ceva? Am auzit că şi dumneavoastră, doamnelor şi domnilor, sunteți capabili de aşa ceva. Unii ar putea spune că sunt exagerat de perfecționist. Ei bine, ascultați la mine: sunt aşa, pentru că pun inimă tot ceea ce fac. Mergem la Olimpiada corurilor. Şi cu toții împreună – un zâmbet eteric i se aşternu pe chip – vom face muzică de calitate.

Îşi luă o scamă de pe sacou.

Când Belknap se trezi din nou peste trei ore, maestrul de cor era tot la lucru, lucrând cu altistele şi cu başii: tinerii erau aşezați în avion după voci.

— Articulați clar, doamnelor şi domnilor, îi implora Garth. Acum, din nou! Acesta este imnul corului Empire State, aşa că trebuie să fie perfect!

Pasagerii priveau cu atenție la mâna cu care dirija, apoi începură aşa cum li se spusese:

Am străbătut întreaga planetă dând glas libertății
Corul națiunilor să ştie că e timpul bucuriei!
Căci libertatea face parte
Din fiecare inimă de om.
Omul agitat îi opri din nou.

— Nu e suficient de bine!

— Optzeci de solişti la un loc nu alcătuiesc un cor. Adam, Melissa, stricați atacul. Pasajul trebuie să fie *allargando.* Încetinim, lărgim, priviți la mâna mea dreaptă. Amanda, este exact pe dos! Eduardo, apeşi pe timpul întâi de parcă ar fi marcat *affrettando.* Chiar aşa, te grăbeşti undeva? Săptămâna viitoare, te duci înapoi la lucru la magazinul de parfumuri Saks de pe Fifth Avenue, iar acolo poți să faci ce vrei. Dar săptămâna asta

reprezinți Statele Unite ale Americii, înțelegi? Săptămâna asta reprezinți corul Empire State. Eduardo, țara ta adoptivă trebuie să fie mândră de tine. Sunt sigur.

— Adoptivă? se auzi o voce nedumerită câteva rânduri mai în spate. M-am născut în Queens[38].

— Şi ce călătorie minunată a fost, nu-i aşa? continuă implacabil Garth. Ne inspiri pe toți. Şi, dacă ai reuşi să cânți în acelaşi ritm cu noi, ai putea să cânți curând în capitala artelor corale. Apropo, trebuie să mai trecem odată imnul național estonian. „Țara mea natală". Face parte din program, nu uitați!

Fredonă un fragment de melodie. Avea o voce aspră, nazală şi neplăcută. „Cine nu ştie să cânte, decise Belknap, dirijează coruri." Sopranele începură:

Mu isamaa, mu onn ja rodm,
Kui kaunis oled sa![39]

Belknap se trezi de tot cu inima bătând puternic în piept. Melodia asta tărăgănată, de marş, o fredonase un prințişor corpolent din Oman cu vocea lui de bețiv. Se străduia să-şi amintească contextul. Ceva în legătură cu modul în care Ansari începuse să-şi piardă controlul asupra rețelei lui de trafic de arme, ceva despre un nou management. Grăsanul din Oman făcea pe dirijorul. Un nou maestru – mai spusese şi asta.

Rețeaua lui Ansari încăpuse pe mâinile unui estonian. Un estonian care – dacă informațiile primite de la Robin erau exacte – preluase deja controlul asupra unui mare arsenal rămas din timpul războiului Rece. Genesis? Sau poate numai unul dintre alții puternici ai lui Genesis?

„Vin după tine, îşi spuse posomorât Belknap. Dulăul ți-a luat urma."

Avionul ateriză pe aeroportul din Tallinn după nouă ore petrecute în aer, iar Cal Garth îl scutură să se trezească.

— Am ajuns la poartă, spuse el. Şi este o adevărată nebunie aici. Ai să vezi – festivalul anual de cor din Estonia este, practic, echivalentul Olimpiadei artei vocale. Ştiai că majoritatea estonilor fac parte dintr-un cor? Au corul în sânge. Aici se vor strânge acum peste două sute de mii de corişti, iar populația oraşului este de numai o jumătate de milion. Deci, este

ca un orăşel de-al nostru. Dar noi suntem Corul Empire State şi ţinem steagul sus.

Belknap se aşeză la coadă în faţa celor câteva cabine ale serviciului de imigraţie şi vamă suprasolicitate şi văzu că Garth nu exagerase. În jurul lui erau sute de nou-veniţi, care coborâseră din avioanele încărcate la capacitatea totală, unii dintre ei strângând în mână partiturile, cei mai mulţi având acea expresie specifică a coristului. Belknap îşi dădu seama imediat că ofiţerii de la imigrări nu-i cercetau foarte atent pe toţi aceşti corişti; Tyler Cooper, aşa-zis membru al corului Empire State, fu împins înăuntru după ce ofiţerul aruncă o privire grăbită pe paşaportul lui.

— Este un adevărat miracol, îi spuse Calvin Garth, în timp ce îşi strângea trupele în faţa biroului de transport urban din aeroport, dar am reuşit să-ţi facem rost de o cameră de hotel la Reval, în apropiere de docuri.

— Îţi rămân îndatorat, spuse Belknap.

În autobuzul care îi ducea spre hotel, Garth se aşeză alături de Belknap.

— Noi o să stăm la hotelul Mihkli, dar acolo stau letonii şi aceştia sunt mortali, îi explică el cu volubilitatea lui obişnuită. Nu vreau să-i ştiu cu urechile lipite de perete când oamenii mei îţi vor repeta numerele. Nici nu ai idee ce de şmecherii şi sfori ştiu să tragă balticii ăştia. Sunt în stare să-ţi pună sare amară în ceai dacă cred că ai putea să le pui piedică în concurs. Trebuie să fiu cu foarte mare băgare de seamă.

Belknap se uita pe fereastră, în timp ce fermele eoliene cedau locul structurilor obişnuite de la marginea oraşelor: staţii de benzină, rezervoare uriaşe de petrol şi gaze naturale.

— Se pare că e treabă serioasă, mormăi el.

Acum ajunseseră în oraşul vechi din Tallinn, cu grupuri de clădiri în stil baroc cu acoperişuri roşii; turnuleţe ascuţite, turnuri cu ceas şi biserici şi primăria veche, cafenele cu copertine albastre sau roşii. Un tramvai trecu pe liniile fixate în pietre de pavaj. Zări un steag american atârnat peste un bar cu firma NIMETA BAAR. Pe fereastra barului scria cu litere cursive *Jack lives here*[40], ca o timidă încercare de anglofilie. Era un alt exemplu al unui fenomen generalizat în regiunile în curs de dezvoltare: nostalgia fără amintiri.

— Nici nu-ţi poţi imagina, Tyler, spuse Garth cu vocea lui nazală şi pătrunzătoare, gesticulând amplu cu mâinile, cât de sordidă este partea nevăzută a cântecului. Am auzit povestiri de-a dreptul şocante.

Tânăra care stătea în spatele lui se ridică şi se mută cu câteva rânduri mai în spate, lângă o prietenă. Belknap se întreba dacă şi ei i se părea că vocea lui Garth produce dureri de cap, mai ales după zborul extenuant.

— Chiar aşa? făcu Belknap.

— Zău, pe onoarea mea, e mai bine să nu ştii de ce sunt în stare unii dintre băieții ştia. Poate că ți se pare că mă port ca o cloşcă, dar este vorba despre o miză atât de mare!

Belknap dădu grav din cap. Era ceva în vocea maestrului de cor care îl deruta pe Belknap.

— Îți sunt foarte recunoscător că ai reuşit să-mi faci rost de cazare. O să țin seama de asta când vom studia programul schimburilor noastre culturale…

Garth se uită înjur înainte să răspundă.

— Tertius m-a rugat să fac tot ce pot pentru tine, spuse el calm. De astă dată avea o voce cu totul diferită, nu mai lungea vocalele, nu mai gesticula în mod exagerat, nu exagera cu şuierătoarele cum făcuse mai înainte. Mâinile îi erau nemişcate şi fața impasibilă. Transformarea era de-a dreptul uluitoare.

— Îți mulțumesc.

Garth se aplecă mai mult spre el, ca şi când ar fi vrut să-i arate ceva din peisajul oraşului.

— Nu ştiu ce planuri ai şi nici nu vreau să ştiu, rosti el înfundat. Dar ține minte câteva lucruri. Serviciul estonian de informații a fost înființat şi organizat de sovietici, asta probabil că ştii. În momentul de față, este ca un ceas care s-a oprit şi nu mai are cheie. Este subfinanțat şi nu are personal suficient. Trebuie să fii atent la Poliția Securității Naționale. Aceasta este mai bine finanțată şi mai agresivă din cauza crimei organizate. Nu te încurca cu ei.

— Am înțeles.

Belknap era uimit. Un maestru de cor care aleargă prin toată lumea – acoperirea perfectă, dar pentru ce anume? Lydgate nu-i dăduse nici un indiciu, dar Belknap ghicea şi singur. Ştia că există spionii ieşiți la pensie care îşi oferiseră serviciile corporațiilor, ajutând marile firme să curețe terenul pentru sucursalele şi filialele lor în acele regiuni unde statul de drept nu era chiar o realitate. Erau regiuni ale lumii unde genul de cunoştințe de care dispunea un spion cu experiență erau foarte valoroase. Aceşti poştaşi ai

serviciilor de spionaj erau tolerați de serviciile oficiale de spionaj în măsura în care păstrau anumite limite.

— Am înțeles, repetă Belknap.

— Atunci trebuie să mai înțelegi încă un lucru. Vocea lui Garth era un murmur abia auzit, ochii duri ca oțelul. Dacă te arzi, să nu vii la mine. Pentru că nu vreau să te cunosc.

Belknap încuviință grav din cap, apoi se întoarse şi privi pe fereastră din nou. Cerul era de un albastru imaculat; locuitorii acestei țări care tânjea după soare ieşiseră la aer, încercând să înmagazineze cât mai multă căldură solară, ca şi când acesta ar fi putut fi depozitat şi utilizat în lunile lungi şi întunecoase de iarnă. Aici era frumusețe, un spirit aparte şi multă istorie. Dar acele luni lungi de întuneric transformau locul într-un incubator perfect pentru negustorii de moarte, oamenii care prosperau în întuneric şi care profitau de contopirea a două dintre cele mai specifice trăsături umane, imposibil de eradicat: violența şi lăcomia.

O încăpere întunecoasă, fără altă lumină decât cea care venea de la ecran. Sunetul blând al tastaturii, puse în mişcare de degete abile. Şiruri de simboluri alfanumerice treceau de pe tastatură pe ecran şi dispăreau în algoritmurile criptografice de o extraordinară complexitate înainte să se autoreconstituie în țări îndepărtate, pentru receptori aflați foarte departe. Se trimiteau şi se primeau mesaje. Se descărcau şi se verificau directive.

Instrucțiunile digitale transferau banii dintr-un număr de cont în altul, trăgeau sfori care la rândul lor trăgeau alte sfori şi acestea la rândul lor altele.

Şi încă odată Genesis reflectă la denumirea atât de simplă a tastaturii: CONTROL. COMANDĂ.

Dar mai există şi OPȚIUNE şi, fireşte, SCHIMBARE.

Dar pentru a schimba cursul istoriei era nevoie de ceva mai mult decât o apăsare pe tastă. Dar un şir de apăsări pe taste – pe cele corecte şi la momentul potrivit – ar putea însemna o schimbare. Ca să fii sigur, e nevoie de timp. De foarte mult timp. Chiar de foarte, foarte mult.

Cam şaptezeci şi două de ore.

Tallinn era în proporție de 40% un oraş rusesc – resturile imperiului. Ruşii nu erau numai printre membri claselor privilegiate; erau şi pentru cei care o duceau cel mai prost. Ruşii erau şi printre punkiştii cu ace de

siguranță în obraji; erau chelneri în restaurante şi impiegați de mişcare în gări; erau funcționari şi oameni de afaceri. Mulți erau foşti activişti de partid, care priveau țara şi oraşul ca pe o provincie pitorească a imperiului rus de drept şi unii – ca omul cu care voia să se întâlnească Belknap – erau foşti KGB-işti staționați în Tallinn şi care, când ieşiseră la pensie, consideraseră că viața aici este cea mai bună dintre toate alternativele posibile.

Ghennadi Ceakvetadze era un KGB-ist la pensie de origine georgiană, dar crescut la Moscova, după care petrecuse douăzeci de ani în post la Tallinn. Începuse cu misiuni modeste, supravegherea corespondenței, aşa cum se cuvenea cuiva care făcuse numai o şcoală tehnică de doi ani undeva, în provincie şi avea câteva cunoştințe şi relații în nomenclatură. Avea trăsături butucănoase de țăran: un nas borcănat, pomeții invizibili sub obrajii puhavi, ochii îndepărtați, maxilarul puțin retras. Dar numai proştii îl subestimau pentru manierele şi înfățişarea lui. Nu rămăsese mult timp la serviciul de supraveghere a corespondenței.

Când îl cunoscuse Belknap, cei doi se aflau în taberele geopolitice opuse create de Războiul Rece. Dar, chiar şi pe vremea aceea, statele mari aveau duşmani comuni: terorismul şi insurgențele conduse de cei care erau ostili față de ordinea existentă în lume. Belknap îl căutase pe POŞLUST, numele conspirativ al unui savant sovietic în domeniul armamentului care – pe piața neoficială – vindea informații libienilor şi altor clienți fără licență. Americanii nu aveau nici un nume, doar legenda numelui conspirativ, dar Belknap avusese ideea să urmărească o delegație libiană aflată la o conferință ştiințifică din localitatea balneară Paldiski, la cincizeci de kilometri vest de Tallinn. Acolo Belknap înregistrase o întâlnire între un bărbat despre care ştia că face parte din Moukhabarat, serviciile de securitate libiene şi un fizician rus pe nume Dmitri Baraşenkov. În timpul unei discuții la care Baraşenkov trebuia să participe, Belknap se strecurase în camera fizicianului – participanții fuseseră cazați într-un spa mai puțin decrepit – şi efectuase o percheziție minuțioasă. Găsise suficiente dovezi ca să confirme identitatea persoanei. Dar, când ieşise din cameră şi pornise pe holul cu plăci de faianță albe şi galbene aruncate la nimereală, fusese acostat de un om de la KGB cu trăsături de țăran şi o expresie de epuizare pe față: Ghennadi. Mai târziu Belknap îşi dăduse seama că Ghennadi ar fi putut să vină cu o echipă întreagă, dar preferase să vină singur ca să pară mai puțin amenințător. Pentru sovietici, POSLUŞT era o permanentă bătaie

de cap – un om de-al lor care ieşise din rezervație şi încheiase târguri colaterale, neținând seama de politica de stat şi de diplomația oficială. Imposibilitatea lor de a-l identifica timp ce douăzeci şi patru de luni era mai mult de cât supărătoare, la fel ca şi modul în care, în cele din urmă, dăduseră de urma lui.

— Vorbesc cumva cu domnul Ralph Cogan, administrator ştiințific la Institutul de Tehnologie Rensselaer? îl întrebase Ceakvetadze.

Belknap îi aruncase o privire nedumerită.

— G. I. Ceakvetadze, spusese rusul. Dar poți să-mi spui Ghennadi. Zâmbi. Asta în cazul în care pot să-ți spun şi eu Todd. Cred că, de fapt, suntem colegi. Aşa cum dumneata lucrezi la Institutul de Tehnologie Rensselaer, eu lucrez la Compania de Gaz din Kiev.

Îşi puse brațul pe umerii lui Belknap. Acesta se încordă.

— Pot să-ți spun mulțumesc? În numele poporului sovietic?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, răspunsese Belknap.

— Haide să luăm câte un ceai în hol, răspunsese KGB-istul. Nasturii sacoului bleumarin ieftin se întindeau pe pântecele lui, iar cravata prea scurtă stătea strâmb.

— Ia spune-mi, ai fost vreodată la vânătoare de mistreți? Este un sport foarte apreciat în Georgia. Trebuie să mergi cu câini de vânătoare. De fapt, cu două feluri de câini. Câini de urmărire, care au mirosul foarte fin şi iau urma mistrețului. Dar, după ce mistrețul a fost localizat, ştii ce facem? Retragem câinii. Iar după aceea avem nevoie de câini de atac. Câinele de atac îşi înfige colții în râtul mistrețului şi nu-i mai dă drumul. Zici că este ceva mai puțin rafinat? Sigur că da. Dar este indispensabil.

Cei doi coborâseră scara împreună. Nu avea nici un sens să se mai prefacă.

— Îl căutam pe Poşlust, dar n-am reuşit să-i dăm de urmă. Apoi am aflat că vestitul domn Belknap vine într-o localitate balneară din Estonia. Cum? Eu n-am secrete față de dumneata, Todd, în afară de ceea ce țin secret. Nu e vina voastră. Unul dintre funcționarii voştri legendari a dat dovadă de neglijență. A făcut două rânduri de acte pe acelaşi nume. În momentul în care stăm noi de vorbă aici, mai este un Ralph Cogan la Bratislava. Procesatorul estonian a fost uimit, a trimis fotografia mai sus şi s-a stabilit identitatea. Nu este nimeni altul decât Todd Belknap, supranumit şi *sobaka,* adică Dulăul. Dar după cine a venit? Nu cumva tocmai după cel pe care îl căutăm şi noi? O să aşteptăm şi o să vedem.

Când ajunseseră la parter, Belknap decisese că va lua un ceai împreună cu KGB-istul, ca să tatoneze terenul şi să ştie cu cine are de-a face, în timp ce Ghennadi va face acelaşi lucru.

— Aşadar, îți suntem recunoscători. Dar acum ai dumneata motive să ne mulțumeşti. La urma urmelor, ce ai de gând să faci cu ticălosul ăsta, din moment ce l-ai prins cu ocaua mică? Voi americanii sunteți prea delicați şi nu vă place mokrîe dela, „munca murdară”. Dar trebuie să-l eliminați. Problema e rezolvată. La încheierea discuției, fizicianul rătăcit va fi dat pe mâna serviciilor justiției penale sovietice. Misiunea dumitale s-a încheiat, labele câinilor de urmărire sunt curate. Lasă munca neplăcută în seama câinilor de atac. Ai confirmat faptul că Dmitri Baraşnikov este Poşlust, aşa e? Dacă îmi spui că da, pun să-l aresteze. Aşadar, care este concluzia ta?

Belknap nu-i răspunse imediat.

Cei doi bărbați păstraseră după aceea legătura la intervale regulate în cei douăzeci de ani care urmaseră. De fiecare dată fusese ceva memorabil. Belknap ştia că agentul KGB scria rapoarte despre întâlnirile lor; dar mai bănuia că acele rapoarte nu erau complete. Iar când imperiul sovietic se prăbuşise şi KGB-ul fusese retrogradat, Belknap presupusese că georgianul îşi păstrase poziția, deşi acesta avea atât de multe identități false, încât nu era foarte sigur. Uneori, legenda se transforma în realitate. Un KGB-ist pus să joace rolul de om de afaceri se dezicea de superiorii lui şi începea să se ocupe de afaceri la modul serios. Belknap ştia că Ceakvetadze era acum la pensie; omul avea peste şaptezeci de ani, iar anii în care băuse pe rupte îşi spuneau acum cuvântul. Dar mai ştia că Ceakvetadze păstra legătura cu fosta meserie, căci aşa făceau toți foştii KGB-işti, aşa după cum infanteriştii din cel de-al Doilea Război Mondial îşi păstrau armele ca suvenir.

Vila lui Ceakvetadze, aflată pe malul lacului Ulemiste, era la numai câțiva kilometri sud de Oraşul Vechi din Tallinn. Nu era chiar o imagine pitorească; aeroportul era aproape, zgomotul avioanelor cu reacție era omniprezent în locul trilurilor păsărilor. Era o casă de vacanță, de tip bungalow, cu un singur nivel şi o structură semicirculară. În camera centrală, căminul de cărămidă roşie ieşea în evidență ca un mâner de cană.

Poate din mândrie, Ceakvetadze, nu se prefăcu deloc mirat când primi veşti de la vechiul lui prieten.

— Da, vino, vino, spuse el, cu jovialitatea slavă care nu fusese niciodată temperată de spiritul rezervat al estonienilor.

Imediat ce sosi, rusul îl conduse pe Belknap prin casă spre o curte din spate, unde se aflau câteva fotolii de fier forjat şi o masă de lemn argintiu. Apoi se întoarse cu o sticlă de votcă şi două pahare şi începu să toarne fără prea multe fasoane.

— Îmi pare rău, dar mă aşteaptă o zi lungă, spuse Belknap.

— O să fie şi mai lungă dacă nu ai câteva picături din acest lichid miraculos în stomac, spuse georgianul. Îmi pare rău că n-ai venit mai devreme. Aş fi putut să te prezint soției mele.

— E plecată din oraş?

— Vreau să spun, mai devreme cu câțiva ani, *durak*[41], nu câteva ore. Raisa a murit acum doi ani.

Se aşeză, luă o înghițitură generoasă de votcă şi făcu un gest spre lac, de pe suprafața căruia se ridicau vălătuci de abur, ca dintr-o farfurie cu supă.

— Vezi stânca aceea mare din mijlocul lacului? Se numeşte Lindakivi. După cum se povesteşte în folclorul estonian, marele rege Kalev s-a căsătorit cu o femeie născută dintr-un ou de găină, pe nume Linda. Când a murit regele, Linda trebuia să care bolovani la mormântul soțului ei, dar unul i-a scăpat din poală aici. Atunci Linda s-a aşezat pe el şi a început să plângă. De aici vine numele lacului, Ulemiste. Adică lacrimi.

— Şi tu crezi în chestia asta?

— Toate legendele populare sunt adevărate, răspunse sobru Ghennadi. În felul lor. Şi se mai povesteşte că în acest loc trăieşte Ulemiste cel Bătrân. Dacă te întâlneşti cu el, te întreabă: „Tallinnul este gata?” şi tu trebuie să răspunzi: „Nu, mai este încă mult de făcut.”

— Şi dacă răspunzi da?

— Atunci inundă oraşul. Georgianul chicoti fericit. După cum vezi, *dezinformarea* este o ocupație estoniană străveche.

Închise ochii şi întoarse fața către briza lacului. Se auzea un zgomot ca un huruit îndepărtat în timp ce un avion se apropia de aterizare.

— Dezinformarea este un instrument foarte puternic, fu de acord Belknap. Dar eu le caut pe celelalte.

Ghennadi deschise mai întâi un ochi, apoi pe celălalt.

— Nu pot să-ți refuz nimic, bătrâne prieten, în afară de ceea ce trebuie să-ți refuz.

Belknap se uită la ceas. Era un început bun.

— Mulțumesc, *moi dorogoi*[42].

— Aşa, aşa! Ochii rusului erau foarte atenți, dar zâmbetul era neforțat. Şi ce cereri revoltătoare ai de formulat?

Depozitul de pe Binnewater Road, Rosendale, la nord de New Platz, era o fostă mină transformată în centru de depozitare de maximă securitate. Când taxiul se opri în fața adresei respective, nu văzu mare lucru de afară, unde un covor mare de plastic negru, bariera umedă, se întindea peste un dâmb de nisip. Arată actul de identitate paznicului din gheretă şi o poartă de oțel se ridică, permițând taxiului să intre într-un lot mare de parcare – o parcare fără clădire, aşa părea, pentru că întreaga structură de depozitare era subterană. Aflase că zona fusese cândva foarte bogată în calciu, căutat în mod special pentru conținutul lui scăzut de magneziu, ceea ce îl făcea deosebit de bun pentru fabricarea cimentului şi a betonului. O mare parte din structurile modeme din Manhattan fuseseră înălțate cu calcar extras din această zonă. În cavitatea formată prin extragerea calcarului fusese instalat acest depozit. În ciuda faptului că i se spunea în mod curent „muntele de fier”, era de fapt o mină căptuşită cu oțel.

La zona de acces i se cercetă cu scrupulozitate documentul de identitate. Prietenul ei de la Departamentul Impozite şi Finanțe din New York telefonase din timp şi autorizase vizita ei; era, chipurile, auditor independent contractat de stat pentru o cercetare specială. La masa de lemn de la intrare şedea un bărbat cu ochii adânciți în orbite, cu umeri largi, căzuți şi păr negru strălucitor care începuse să chelească. Părea să se apropie de patruzeci de ani. În pofida trunchiului lui solid, chipul lui, în mod ciudat, nu avea nici urmă de grăsime. Avea obrajii supți, pergamentoşi, iar pielea întinsă ca pe un cap de mort. În cele din urmă, parcă împotriva voinței lui, îi întinse un ecuson special cu bandă magnetică.

— Ecusonul activează toate uşile şi ascensoarele, spuse el, pe tonul cuiva care mai recitase şi altă dată aceste instrucțiuni de securitate. Este valabil timp de opt ore de la data primei activări. Trebuie să înapoiați ecusonul dacă ați depăşit timpul. De fiecare dată când mai veniți, va trebui să completați acelaşi formular şi vi se va elibera alt ecuson sau se va reîncărca acesta. Trebuie să aveți ecusonul asupra dumneavoastră în permanență.

Bătu cu o unghie lungă în ecuson.

— Băiatul ăsta neastâmpărat aprinde automat lumina în secțiunea în care lucrați. Să fiți atentă la cărucioarele electrice ale personalului. Fac bip! Asemenea celor din aeroporturi. Dacă le auziți, dați-vă la o parte, pentru că au viteză destul de mare. Pe de altă parte, dacă aveți nevoie de transport

intern, folosiți unul dintre telefoanele interne şi solicitați un cărucior. Numărul, litera şi toate celelalte. E clar? Dacă ați mai vizitat facilități tip munte de fier ca aceasta, probabil cunoaşteți sistemul. Iar dacă nu, e mai bine să puneți întrebări acum.

Bărbatul se ridică în picioare şi Andrea văzu că era mai scund decât crezuse.

— Cât de mare este depozitul?

Omul reveni la tonul profesoral.

— Avem peste o sută de mii de metri liniari pe trei niveluri. Atmosfera este monitorizată, cu corecție automată a nivelului de C02 şi controlul umidității. Aici nu e bibliotecă municipală. Nu e bine să vă rătăciți şi nu cumva să vă pierdeți ecusonul. La fiecare oprire a ascensorului este o consolă cu computere unde poți găsi locația coordonatelor de care aveți nevoie pentru cercetarea dumneavoastră. Folosim cifre sau litere care corespund nivelului, sectorului, rândului, teancului şi raftului. Am spus întotdeauna că este foarte uşor să te orientezi după ce ai prins sistemul, dar aproape nimeni nu-l poate cunoaşte în întregime.

— Apreciez votul de încredere, spuse Andrea în şoaptă. Ştia că astfel de locații sunt foarte mari, dar nu-şi imaginase ce înseamnă aceasta până nu intrase în ascensorul care se mişca încet şi începuse să privească prin pereții lui în timp ce cobora la nivelul de jos. Era ca un oraş subteran de concepție expresionistă, o catacombă a erei digitale. Microfişe, microfilme, dosare de hârtie, fişe medicale, benzi de magnetofon, toate dispozitivele de depozitare cunoscute: tot ceea ce companiile şi municipalitățile erau obligate să arhiveze şi încă multe altele. Toate ajungeau în cele din urmă aici, catalogate cu grijă şi păstrate în astfel de facilități, uriaşe cimitire ale epocii informatice.

Se simți cuprinsă de un val de teamă, probabil din cauza luminii slabe sau a interacțiunii curioase dintre două anxietăți în mod normal opuse: agorafobia şi claustrofobia, sentimentul de a fi încriptat într-un spațiu vast. „Hai să terminăm odată cu toate acestea”, îşi spuse ea. Străbătea acum o pardoseală aparent fără sfârşit, urmând o linie albă şi numerele scrise cu vopsea albastră deschis: 3L 2:566-999. Ecusonul de la gâtul ei îi anunța silențios prezența, aprinzând luminile; avea probabil un fel de cip electronic care reacționa la semnalele radio într-un anumit fel. În mod curios, în aer nu se simțea deloc miros de praf şi era mai răcoare decât anticipase. Îi părea deja rău că nu-şi luase o jachetă. În jurul ei era un număr impresionant de

rafturi de oțel, care se înălțau până sus, la tavanul aflat la cinci metri înălțime. La fiecare segment de 3 metri lungime erau scări portative. Hotărât lucru, locul acesta fusese proiectat pentru maimuțe-păianjen, îşi spuse ea.

Ocoli un raft şi o luă la stânga pe coridorul următor; încă odată, o mulțime de lumini începură să clipească şi să se aprindă, activate de ecusonul ei. Îi trebuiră vreo cincisprezece minute până să localizeze prima tranşă cu documentele pe care le căuta. După ce le găsi, îi mai trebui încă o oră până să dea peste ceva care îi trezi bănuielile.

Date referitoare la schimbul valutar. Cei mai mulți oameni nici nu şi-ar fi bătut capul cu aşa ceva, dar Andrea ştia ea ce ştia. Când o organizație schimbă sume mari de dolari în valute străine – pregătindu-se să facă achiziții sau plăți în alte țări de regulă îşi stabileau un fond ca să se protejeze de diversele fluctuații ale ratei de schimb valutar. Fundația Bancroft făcuse acest lucru la intervale regulate de timp.

De ce? Achizițiile obişnuite de proprietăți sau de infrastructură foloseau protocoalele standard ale schimburilor bancare internaționale, facilitate de instituțiile majore al finanțelor globale. Aceste fonduri de protecție presupuneau infuzii mari de lichidități. În ce scop? În economia modernă, cantitățile mari de lichidități sugerau existența unor activități ilegale. Extorcare? Sau ceva cu totul diferit?

Începea să se simtă ca un vânător mexican. Nu vedea animalul sălbatic din pădure, dar vedea câteva crengi rupte, mai multe urme amestecate şi ştia unde se află.

La treizeci de metri deasupra ei, omul cu ochii adânciți în orbite formă pe tastatură numărul ecusonului femeii şi ecranul compartimentat din fața lui se acoperi cu imagini de la camerele de luat vederi din vecinătatea Andrei. Fixă mouse-ul pe una dintre imagini, făcu clic de mai multe ori şi imaginea se roti, lăsându-l să vadă ce citea Andrea. Fundația Bancroft. Avea instrucțiuni permanente pentru astfel de cazuri. Probabil că nu era cine ştie ce, pe frumuşică o chema Bancroft. Dar el nu era plătit ca să gândească. Era plătit ca să-i țină la curent. „Da, Kev, de asta încasezi tu cecurile alea grase.” Ei bine, poate nu chiar aşa de grase, dar în comparație cu pomana pe care o primea de la Secure Archive Inc, erau cât se poate de generoase. Puse mâna pe telefon plutind cu mâna pe deasupra tastelor. Apoi puse aşeză

receptorul la loc în furcă. Mai bine să nu lase urme la locul de muncă. Scoase celularul şi formă un număr.

În seara aceea, deghizarea lui Belknap în însoțitor al corului îşi dovedi adevărata valoare. În seara aceea, se organiza o recepție în onoarea festivalului internațional de cor la reşedința preşedintelui țării. Corul Empire State era programat să cânte la un concert de binefacere, care urma după aceea. Pentru miniştrii estonieni, prezența era obligatorie. Pentru Belknap, un plan schițat ca prin ceață urma să devină acum realitate.

Amețit din cauza lipsei de somn şi a unui dejun greu cu friptură de porc şi kali, Belknap ajunse ultimul la autobuzul care transporta corul la destinație, Palatul Kadriorg de pe strada Weizenbergi, în partea de nord a oraşului. Se aşeză alături de un tânăr cu părul de culoarea paiului, cu ochi de cățeluş şi un zâmbet larg, elastic care repeta la nesfârşit cuvintele „blând ca un poem, dur ca oțelul" apăsând pe consoane cu atâta putere încât stropea cu salivă în toate părțile. În spatele lui, o pereche de altiste cântau „cât eşti de frumoasă şi strălucitoare".

Belknap purta acelaşi ecuson pe care scria Corul Empire State, la fel ca toți ceilalți. Încerca să treacă neobservat, adoptând expresia uşor visătoare şi uşor amețită pe care o arboraseră cu toții.

Parcul Kadriorg, ca mare parte a măreției Estoniei, era o moştenire rămasă de la Petru cel Mare: o bogăție rusească rămasă de pe urma dominației ruse. Multe dintre pavilioanele palatului fuseseră transformate în muzee şi săli de concerte, dar partea principală a palatului rămăsese reşedința oficială a preşedintelui, utilizată în ocazii speciale, iar pentru estonieni, festivalul internațional de cor era, fără îndoială, un eveniment cu importanță de stat. Clădirea cea mai mare avea două etaje – două etaje foarte mari, o fantezie barocă cu pilaştri albi pe piatră roşie. Chiar în vârful dealului, într-un stil asortat, dar oarecum mai simplificat, se afla palatul prezidențial, construit în 1938, într-un an în care, deşi întunericul cuprinsese o mare parte din Europa, Estonia credea că văzuse zorile unei epoci noi. O constituție de pe care cerneala abia se uscase promitea garantarea libertăților democratice după patru ani de dictatură; dar nu a durat nici până la sfârşitul anului. Şi nu au reuşit nici încercările disperate de păstrare a neutralității Țărilor Baltice. Clădirea consfințise nişte iluzii; poate tocmai de aceea era aşa de frumoasă, îşi spuse amuzat în sinea lui Belknap.

În afara palatului era un fel de vestibul acoperit de un cort, care oferea ceea ce se numea control de securitate în Tallinn. Îl văzu pe Calvin Garth care stătea de vorbă cu un ofiţer de securitate într-o uniformă albastră şi îi flutura documentele în faţă. Apoi membrii corului intrară unul după altul. Belknap avu grijă ca ecusonul lui să fie la vedere, în timp ce păşea amestecat printre ceilalţi. Deşi era cu cel puţin zece ani mai în vârstă decât oricare dintre adevăraţii membri ai corului, îşi arboră o figură amuzată şi nimeni nu-l opri să-l cerceteze mai atent.

Holul era bogat decorat cu stucaturi aurite şi ornamente sculptate. Făcu un schimb de priviri cu tinerii şi tinerele din cor şi se prefăcu la fel de încântat ca şi ei. Fu uşurat să constate că sala de banchete unde se ţinea recepţia era deja plină. Se apropie de un perete, prefăcându-se că examinează un tablou al Ţarinei Ekaterina şi îşi scoase ecusonul de pe sacou. Tocmai asta era partea cea mai importantă: când sosise, fusese o anumită persoană, acum trebuia să se transforme rapid în alta.

Şi nu una oricare. Era acum Roger Delamain, de la Grinnell Internaţional. Îşi înlocui zâmbetul copilăresc de pe faţă cu o înfăţişare de om suspicios şi aruncă câteva priviri rapide de jur împrejur. Deşi studiase deja feţele miniştrilor celor mai importanţi, tot nu-i era foarte uşor să-i recunoască. Preşedintele era uşor de distins: avea sprâncene stufoase şi o coamă de păr alb ca argintul, arăta ca un adevărat şef de stat la o ceremonie, bărbatul cu studii superioare şi cu talentul de a ţine discursuri impresionante. Strângea mâinile cu mişcări frecvent exersate, zâmbind tuturor, deşi adevăratul lui talent, aşa după cum observă Belknap, era să se detaşeze şi să treacă de la un om la altul uşor, pe nesimţite, după un schimb de câteva cuvinte care nu presupuneau angajarea unei conversaţii. Belknap se apropie de el. Întrebările precum hârtia de prins muşte erau luate în glumă, provocând chicoteli admirative sau, în funcţie de tonul lor, considerate reflecţii sumbre pe care preşedintele cu siguranţă că le pune la inimă. Strângere de mână, privire ochi în ochi, zâmbet, despărţire. Strângere de mână, privire ochi în ochi, zâmbet, despărţire. Era un adevărat virtuoz: parlamentul Estoniei nu greşise când îl alesese în acest post.

Prim-ministrul era îmbrăcat în bleumarin, ca majoritatea membrilor cabinetului său. Mai puţin versat în arta detaşării decât preşedintele, dădea din cap cu prea mult entuziasm, prins în capcana unei conversaţii cu o femeie solidă – fără îndoială, vreo celebritate din lumea muzicală – în timp ce ochii lui căutau cu disperare ajutor din partea asistenţilor lui. Ministrul

culturii – un bărbat cu ten gras şi cu sprâncene ca pictate cu ulei – vorbea foarte expansiv cu un grup de occidentali, evident în mijlocul unei anecdote sau al unui banc plin de umor, pentru că se întrerupea din când în când, zguduit de hohote de râs. Omul pe care îl căuta Belknap, ministrul adjunct al comerţului, avea o înfăţişare diferită. Paharul din mâna lui, cu o felie de lămâie înfiptă în margine, probabil că avea numai apă minerală. Avea ochii mici, umbriţi de o frunte proeminentă. Nu vorbea, numai dădea din cap şi petrecea foarte puţin timp cu fiecare din grupuri.

Ministrul se numea Andrus Part şi, după cum îl informase Ghennadi, merita ca Belknap să facă cunoştinţă cu el. Era o logică elementară. Mogulul pe care îl căuta el era un om mare. Estonia era o ţară mică. Andrus Part, îl asigurase Ghennadi, avea legături cu toate personalităţile proeminente din sectorul privat, atât cu cel legal, cât şi cu cel ilegal. Într-o mică republică baltică nimeni nu putea să opereze fără să fi ajuns la o anumită înţelegere cu membrii de frunte ai guvernului. Andrus Part îi cunoştea pe jucători; fără doar şi poate că îl cunoştea şi pe omul pe care îl căuta Belknap. Imediat ce dădu cu ochii de el, Belknap simţi că este aproape sigur de asta. *Nasul Dulăului nu se înşală,* îşi spuse el amuzat.

Dar acum venea partea cea mai dificilă. Belknap se strecură printre grupuri şi grupuleţe, străbătu covorul scump şi parchetul şi mai scump, până ajunse la câţiva metri de adjunctul ministrului. Avea o expresie diferită faţă de chipurile convenţionale care arborează zâmbete protocolare la astfel de recepţii, era un om de afaceri. Pentru un politician, zâmbetul deosebit de onctuos era semn că poate să treacă la atac. Dar Belknap nu dorea să fie nepoliticos. Pe chipul lui flutură un zâmbet timid când se întoarse spre ministru:

— Onorabilul domn Andrus Part, dacă nu mă înşel, spuse Belknap. Adoptase un accent ambiguu, plat al omului care învăţase engleza ca limbă străină, dar la şcoli cu pretenţii.

— Aşa este, răspunse ministrul sec. Dar Belknap îşi dăduse seama că este intrigat. Nu era la o adunare unde oamenii vorbesc despre politica Estoniei, iar privirea dreaptă a lui Belknap nu aparţinea unui obişnuit al recepţiilor.

— E ciudat că nu ne-am întâlnit până acum, spuse Belknap alegându-şi cu grijă cuvintele. O altă momeală menită să prelungească interesul omului. Era o afirmaţie din care reieşea că ar fi avut motive să se întâlnească. Pe chipul lui Andrus Part apăru o licărire de interes, fără îndoială prima din acea seară.

— Mi s-a cerut să îndrept această situație.

— Chiar aşa? Ochii estonianului nu lăsau să se vadă nimic. Şi de ce?

— Vă rog să mă iertați. Abia acum întinse Belknap mâna şi făcu acest lucru cu un gest de noblețe. Roger Delamain.

Ochii ministrului adjunct începură să se rotească prin încăpere.

— De la Grinnell Internațional, spuse Belknap pe un ton plin de înțelesuri. Era numele actualului director executiv al companiei Grinnell; dacă va încerca să-l verifice, nu va găsi decât o biografie, nu şi fotografia.

— Grinnell, repetă estonianul. Îi aruncă lui Belknap o privire care spunea enorm. Chiar aşa! Aveți un departament muzical, nu-i aşa?

Urmă un zâmbet mic, rapid.

— Probabil de muzică militară?

— Este marea mea pasiune, spuse Belknap făcând un gest în jurul lui. Tradiția cântecului eston. Este o ocazie pe care n-aş fi putut s-o ratez.

— Suntem foarte mândri, răspunse automat Andrus Part.

— Mă încântă şi alte tradiții estone, spuse repede Belknap. Din păcate, nu mă aflu aici numai datorită intereselor mele de amator, înțelegeți. Aceasta este natura operațiunilor Grinnell. Neprevăzute, imprevizibile, cereri neaşteptate. Apar fără preaviz şi atunci directorii de companie, ca mine, trebuie să se dea peste cap ca să le facă față.

— Aş dori să vă pot fi de folos.

— Poate că puteți, spuse Belknap zâmbind aproape tandru.

După două ore de răsfoit foile dactilografiate cu litere mici, Andrea simțea că o usturǎ ochii şi capul începe să-i zvâcnească. Luptându-se cu oboseala de la mijlocul după-amiezii, notase mai multe coloane de cifre şi date pe o bucățică de hârtie. Poate că nu însemna nimic. Poate că însemnau foarte mult. Aici trebuia să se lase condusă de instincte, va face cercetări mai amănunțite când se va întoarce pe planeta Pământ. Se uită la ceas şi luă decizia bruscă să verifice arhivele din aprilie, când murise mama ei. *Luna cea mai crudă.* Ei bine, oricum, cea mai crudă pentru ea.

Arhivele corporației nu conțineau nimic referitor la ea. Se rezemă de rafturi, privind la cutiile îmbrăcate în plastic negru de pe rafturile de vizavi, pierdută în gânduri. Cu vederea periferică sesiză o mişcare şi când se întoarse văzu un cărucior electric care se apropia de ea în plină viteză. „Parcă spunea că claxonează?” îşi spuse ea în fracțiunea de secundă în care adrenalina intră în acțiune şi o scoase rapid din calea căruciorului. Dar

acum căruciorul virase şi se luase după ea. Era *imposibil!* De parcă şoferul ar fi dorit s-o lovească. Scoase un strigăt când îşi dădu seama că omul de pe cărucior purta o cască de motociclist cu vizor complet opac pe faţă. Când se uita la el, nu-şi vedea decât propria imagine reflectată, la care se adăuga imaginea fricii pe care o trăia. În ultimul moment, reuşi să sară într-o parte, apoi în sus cât putu de tare şi se agăţă cu mâinile de un raft, salvându-se din faţa căruciorului. O, *Dumnezeule mare!*

Căruciorul frână şi opri, bărbatul de pe cărucior sări agil jos. Acum Andrea o luă la fugă spre capătul opus al rafturilor, o luă la stânga şi apoi de-a lungul coridorului. Labirintul de rafturi o va ascunde, nu-i aşa? Alergă pe alt coridor, coti de câteva ori la întâmplare până ajunse într-un spaţiu amplu, slab luminat. Alerga cu genunchii sus, iar pingelele ei de crep scrâşneau numai din când în când pe pardoseala de ciment. În cele din urmă, mai coti de câteva ori, se lăsă în jos spre pardoseală în spatele unui pilon de sprijin de la rândul K şi – *la naiba* – dintr-odată un ciorchine de becuri halogene se aprinse brusc, inundând secţiunea cu lumină. Era ca şi cum şi-ar fi pus o ţintă în frunte. Ecusonul de securitate era proiectat să aprindă toate luminile oriunde mergea. Ascultă cu atenţie şi auzi zumzetul căruciorului electric. Bărbatul cu casca de motociclist venea după ea.

Apoi auzi paşi, cam la cinci metri distanţă. Deci, mai era cineva, întoarse uşor capul şi zări o altă siluetă; un om îmbrăcat în uniformă paramilitară, evident înarmat. Nu era aici ca s-o ajute *pe ea.* Era o schimbare dificil de acceptat: toată viaţa ei, oamenii cu arme, de regulă, poliţiştii, fuseseră de partea ei. Lucraseră pentru ea. Îşi dădea seama că nu era aşa pentru toţi oamenii din lume, dar era cazul ei. Acum lucrau împotriva ei şi aceasta venea în contradicţie cu foarte multe dintre convingerile ei de până acum. Ecusonul! Îl apucă în mână şi trase de panglică. Ecusonul o trăda. Trebuia să-l lase undeva. Sau poate că îi putea fi de folos în vreun fel?

Sări brusc în picioare şi o luă la fugă spre capătul secţiunii, apoi fugi în zigzag printre câteva secţiuni. Ajunsese acum la zona P.

Ascunse ecusonul într-o cutie pentru documente şi urcă apoi până pe raftul cel mai de sus, merse printre mai multe cutii de metal, de genul celor în care se ţin filmele sau benzile magnetice şi continuă să meargă până la capătul raftului unde luminile nu se mai aprindeau. Oare nu făcuse prea mult zgomot? Se întinse pe raftul de sus încercând să se facă invizibilă. Dădu la o parte una din cutiile de metal ca să vadă ce se întâmplă jos, la patru metri sub ea.

Bărbatul în uniformă paramilitară sosi primul. Nevăzând-o, alergă spre culoarele de la cele două capete. Cu o expresie de frustrare, se întoarse în secțiunea luminată și căută pe rafturi sperând s-o găsească fie pe ea, fie ecusonul. Apoi vorbi într-un walkie-talkie.

— Ticăloasa a ascuns ecusonul, spuse el cu o voce ca din mormânt. O strategie foarte riscantă. Avem aprobare de lichidare de la Theta?

În timp ce vorbea, înainta spre zona P și se apropia tot mai mult de Andrea. Sincronizarea era acum totul. Ținea cutia grea de metal cu ambele mâini, așteptând ca silueta să se apropie de locul pe care îl vedea pe pardoseală și – *acum!* – dădu drumul cutiei.

Auzi geamătul înfundat al omului, apoi privi în jos și îl văzu întins la pământ, cu țeasta strivită de cutia de metal.

O, Hristoase, ce-ai făcut, Andrea? O, Dumnezeule mare!

Simți un val de greață și repulsie. Aceasta nu era lumea ei. Ea nu făcea așa ceva, nu era un astfel de om.

Dar, dacă atacatorii ei își imaginau că nu se va opune din răsputeri, atunci e clar că o subestimau. „Avem autorizație de lichidare?” Cuvintele îi vuiau și acum în cap ca un crivăț rece.

Simți un val de mânie în piept. „Nu, ticălosule, dar eu am!”

Sări jos ca un copil la lecția de gimnastică și căzu peste omul ucis. Avea o armă într-un toc atârnat la brâu. Avea laturile netede, nu curbate, deci, era probabil un pistol. Îl apucă și îl examină la lumina becurilor halogene de departe.

Nu mai ținuse niciodată o armă în mână până atunci. Dar cât poate fi de greu, totuși? Știa cum se ține și ăsta era un început, nu-i așa? Știa că artiștii rap din filmele video muzicale își țin arma într-o parte, deși nu-și putea imagina ce importanță are asta pentru traiectoria glonțului. Văzuse multe filme în care arma nu se descărcase, pentru că cineva uitase de siguranță. Avea și siguranță? Dar era încărcat?

Naiba să-l ia. Nu avea instrucțiuni de folosire tipărite pe mâner și oricum nu ar fi avut timp să citească. Adevărul este că nu avea habar ce se putea întâmpla dacă apăsa pe trăgaci. Poate nimic. Poate mai trebuia scoasă siguranța sau mai știu eu ce. Dar poate că individul o lăsase gata de tras.

Una sau alta. Probabil că arma o să-i facă mai mult rău decât bine. Tipul cu caschetă de motociclist o să audă că pistolul ei face clic! Și nu se întâmplă nimic și o s-o lichideze. Se înghesui la capătul raftului și îl văzu pe omul cu caschetă cum venea în mare viteză cu căruciorul electric.

Apoi omul o uimi, căci se dădu jos din cărucior şi dispăru după un stâlp – *unde era acum?*

Trecu o jumătate de minut; omul tot nu se vedea. Se ghemui pe raftul de jos şi se ascunse cum putea mai bine, pe urmă ascultă. Apoi îl auzi şi întoarse capul încet. Stomacul i se strânse. Omul o descoperise. Venea spre ea încet. Andrea rămase încremenită simțindu-se paralizată.

— Hai la tata, spuse omul, înaintând încet spre ea. Ținea în mână un obiect de plastic negru. La unul din capete se forma un arc electric amenințător. Era un fel de taser, un pistol electric. Îi aruncă o pereche de cătuşe de plastic.

— Uite, pune-ți singură cătuşele. Uşurează-ți situația.

Andrea tot nu se clintea.

— Să ştii că eu te văd, spuse omul cu caschetă pe un ton aproape jucăuş. Nu mai este nimeni aici. Numai tu şi cu mine. Şi nu mă grăbesc deloc.

Arcul electric străluci când se apropie de ea. Cu cealaltă mână îşi desfăcu cureaua de piele şi începu să-şi maseze organele genitale.

— Haide, păpuşică. Şeful spune că nu este vorba decât despre cea mai mare plăcere.

Făcu alți câțiva paşi spre ea.

— Cățea ce eşti, de ce nu vrei să-mi măreşti şi mai mult plăcerea de astăzi?

Andrea apăsă pe trăgaci fără să se gândească şi fu şocată de amploarea zgomotului. Omul cu caschetă se opri, dar nu căzu la pământ şi nici nu scoase nici un sunet. Oare nu-l nimerise?

Apăsă pe trăgaci din nou şi încă o dată. Al treilea glonț sfărâmă vizorul omului şi în cele din urmă acesta căzu pe spate.

Andrea se dădu jos de pe raft cu picioarele tremurând. Se apropie de omul pe care îl împuşcase. Îl recunoscu imediat, recunoscu sprâncenele ca nişte aripi de liliac şi pielea puhavă. Era unul dintre cei care o luaseră din maşina ei în Parcul Research Triangle. „Avem deja autorizație de lichidare?” Fu străbătută de un fior. Văzu apoi ochii lipsiți de viață ai omului de la picioarele ei şi se aplecă brusc de mijloc. Tot conținutul acid al stomacului îi izbucni pe gură împroşcând fața mortului. Apoi, văzând ce se întâmplase, mai vomită încă odată.

Un braț gras se înfăşură în jurul umerilor ministrului estonian.

— Andrus! exclamă o voce răsunătoare. Era un bărbat corpolent, jovial, cu o umbră de barbă nerasă. Respirația îi mirosea a anason, o băutură foarte răspândită în Estonia.

— Vino să faci cunoştință cu Stephanie Berger. Lucrează la Polygram. Doreşte foarte mult să înființeze un studio de înregistrări la Tallinn. Poate chiar şi un centru de distribuție.

Se adresase ministrului în engleză, din politețe față de interlocutorul vorbitor de engleză cu care se întreținea acesta.

Andrus Part se întoarse cu o expresie de scuză către Belknap.

— Ce păcat! Ar fi trebuit să-mi spuneți că ați venit să vizitați Estonia.

— Colegii mei sunt de părere că, dimpotrivă, este foarte bine. Că s-a nimerit să fiu la Tallinn exact când s-a produs criza. Norocul nostru! Apoi coborî vocea şi adăugă: Poate că e şi norocul dumneavoastră?

Ministrul adjunct îi aruncă o privire curioasă, neliniştită.

— Mă întorc imediat, Roger…

— Delamain, spuse Belknap.

Se îndreptă spre o masă lungă acoperită cu dantelă albă la care chelnerii umpleau grăbiți paharele, dar îl ținea sub supraveghere pe Andrus Part cu coada ochiului. Ministrul adjunct o asculta pe femeie dând din cap şi arătându-şi din când în când dinții de porțelan. Îl apucă de braț pe omul cel jovial – fără îndoială, un om de afaceri şi probabil unul dintre cei cu care avea şi el de-a face – şi făcu un gest care voia să însemne că o să mai continuăm această conversație şi altă dată. Dar Belknap observă că nu se întoarse imediat. Scoase un telefon mobil şi dispăru în încăperea de alături. Când reveni, câteva minute mai târziu, era în mod clar mult mai binedispus.

— Roger Delamain, spuse el, pronunțându-i numele în franceză. Vă mulțumesc pentru răbdare.

Făcuse câteva cercetări rapide, ceruse probabil unui asistent să verifice numele şi legătura acestuia cu firma de securitate globală Grinnell Internațional.

— Orice pronunție mă satisface, spuse Belknap. Printre vorbitorii de engleză îl pronunț pe englezeşte şi ştiam că vorbiți engleza. Când sunt printre francezi, îl pronunț pe franțuzeşte. Sunt foarte adaptabil, la fel ca şi compania mea. Dacă protejezi o rafinărie de petrol, ai nevoie de anumite calități. Dacă este vorba despre palatul prezidențial, trebuie să dai dovadă de cu totul alte calități. Din păcate, într-o lume cu atât de multă instabilitate, serviciile noastre sunt din ce în ce mai solicitate.

— Se spune că vigilenţa permanentă este preţul libertăţii.

— Este exact ceea ce am spus noi celor de la compania Cuprex Mining când s-au trezit şi au descoperit că minele lor de cupru din Africa erau ameninţate de o insurecţie criminală condusă de Armata de Rezistenţă a Lordului. Vigilenţa permanentă şi douăsprezece milioane de dolari plus cheltuielile directe. *Acesta este* preţul libertăţii ca medie anuală.

— Şi e un chilipir, sunt sigur. Ministrul adjunct luă un mic sendviş de pe o tavă de argint care părea că pluteşte prin mulţime.

— Tocmai de aceea doresc să vorbesc cu dumneavoastră, ca să fiu sincer. Dar discuţia noastră este neoficială, mă înţelegeţi? Nu vin în calitate de agent înregistrat la nici o companie.

— Suntem împreună la o recepţie şi mâncăm triunghiuleţe de carne afumată pe pâine prăjită. Ce poate fi mai informal?

— Am ştiut eu că o să ne înţelegem, spuse Belknap pe un ton conspirativ. Dorim să avem posibilitatea să facem comenzi *substanţiale* pentru arme mici.

— Sunt sigur că Grinnell are un furnizor permanent.

Part încerca să analizeze momeala.

— Furnizorii permanenţi nu sunt suficienţi când este vorba despre comenzi deosebite. Uneori mi se reproşează că subestimez cifrele. Dar mie îmi place să fiu precis. Când spun „substanţial” mă refer… la suficiente arme pentru a echipa complet cinci mii de oameni.

Ministrul clipi din ochi repede.

— Toată armata noastră se compune din cinci mii de oameni.

— Aşadar, vedeţi care este problema.

— Şi aveţi nevoie de ei ca să protejaţi, ce – instalaţii, mine? Sprâncenele negre se împreunară într-o expresie de neîncredere.

Belknap răspunse cu o privire fixă la curiozitatea din ochii ministrului.

— Domnule ministru Prat, dacă îmi încredinţaţi un secret, puteţi fi sigur că nu-l voi divulga niciodată. Vorbesc atât din punct de vedere instituţional, cât şi personal. Nu putem prospera în domeniul nostru de activitate fără să ne câştigăm o reputaţie de încredere şi discreţie. Înţeleg că aveţi întrebări. Sper că nu mi-o veţi lua în nume de rău dacă voi refuza să răspund.

Ministrul adjunct îi aruncă o privire dură, care se înmuie după câteva secunde şi se transformă într-o expresie de aprobare.

— Aş fi încântat să-i pot obişnui şi pe concetăţenii mei cu arta discreţiei. Spre marele meu regret, nu au buzele la fel de cusute ca dumneavoastră,

Roger.

Ochii lui se rotiră de jur împrejur, verificând dacă nu trage nimeni cu urechea, apoi continuă:

— Dar presupuneți că aş putea cumva să vă ajut.

— Mi s-a dat de înțeles că ați putea facilita genul de aranjamente de care avem nevoie. Cred că nici nu mai este nevoie să spun că ar fi foarte profitabil pentru toți cei implicați.

Belknap sesiză expresia de lăcomie de pe chipul ministrului adjunct.

— Spuneați că este vorba despre o comandă substanțială.

— Substanțială, da, repetă Belknap. Andrus Part încerca să fie sigur. Ceea ce se traduce în beneficii substanțiale pentru intermediar.

— Dar noi suntem o țară mică. Omul îl testa, tatonând terenul.

— Mică, dar bogată în obiceiuri, aşa mă gândeam. Dacă mă înşel, dacă nu aveți un vânzător de tipul celui pe care îl căutăm noi, să ne spuneți şi vom căuta în altă parte. Mi-ar displăcea profund să vă irosesc timpul de pomană.

Traducere: Nu mă face să-mi irosesc eu timpul.

Ministrul adjunct făcu semn cu mâna unui demnitar înalt, cu aspect cadaveric, din partea cealaltă a încăperii. Petrecuse prea mult timp cu directorul de la Grinnell; ar putea părea dubios, ceea ce n-ar fi bine.

— Roger, doresc să vă ajut. Chiar doresc, sincer. Lasă-mă să mă mai plimb pe aici câteva minute. Vorbim ceva mai târziu.

Estonianul se amestecă într-un grup de directori de cor şi entuziaşti susținători ai muzicii corale. Belknap auzea acum vocea lui Part care exclama:

— Un set de reportaje despre festival, ce idee minunată!

Se auzi rumoare dintr-o parte a sălii şi apoi oamenii începură să ceară să se facă linişte, spunând: şşşt! Pe o platformă înălțată la capătul celălalt al sălii se adunase corul Empire State. Zâmbind de la o ureche la alta, baritonii începură să pocnească din degete, apoi să cânte. După câteva măsuri, se făcu suficientă linişte în sală ca să poată fi auziți:

Căci nicăieri în lume
Nu se găseşte un loc ca acesta
Atât de tare îndrăgit, atât de profund iubit
Ca iubita mea țară natală!

Belknap simți că cineva îl bate pe umăr şi se întoarse. Ministrul adjunct era lângă el.

— Imnul nostru național, şopti Part cu un zâmbet fix.

— Trebuie să fii foarte mândru, răspunse Belknap.

Ministrul îl dojeni rostind printre dinți:

— Nu trebuie să fii nepoliticos.

— Sper că nu mă considerați nepoliticos, ci numai nerăbdător. Putem face afaceri? Belknap vorbea în şoaptă.

Ministrul adjunct încuviință din cap, apoi făcu un gest către o cameră de lângă sala principală de banchete.

— Vă rog să mă iertați, spuse estonianul cu o voce înfundată şi pe un ton confidențial. M-ați luat pe neaşteptate şi totul este foarte neobişnuit.

— La fel a fost şi pentru noi, spuse Belknap. Ministrul adjunct era încă temător; era momentul să-l preseze un pic. Se pare că v-am provocat un inconvenient mai mare decât am intenționat. Mai avem şi alte căi de explorat şi poate că exact asta ar trebui să facem. Vă mulțumesc pentru timpul acordat.

Se înclină scurt.

— M-ai înțeles greşit, spuse Part, cu o nuanță de insistență, dar fără panică.

Înțelesese că directorul de la Grinnell făcea ceea ce fac toți oamenii de afaceri: amenință că pleacă pentru a grăbi luarea unei decizii.

— Doresc să vă ajut şi chiar cred că pot s-o fac.

— Măiestria cu care folosiți subjonctivul este de admirat, spuse Belknap pe un ton de uşoară dojană. Totuşi, mă tem că ne răpim timpul unul altuia. „Acum e rândul tău să mă câştigi înapoi” – acesta era subtextul nerostit.

— Roger, ceva mai înainte vorbeai despre încredere şi discreție şi ai spus că este absolut obligatorie în domeniul dumitale. Ei bine, la fel este precauția pentru domeniul meu. În această privință trebuie să-mi faci pe plac. Există ocazii în care suntem bucuroşi că este aşa.

Din sala de banchete se auzeau cuvintele corului: „Fii pentru totdeauna binecuvântată/O, tu, cu toate faptele tale glorioase…”

— Poate că amândoi ar trebui să facem un compromis în privința principiilor noastre dragi. Vorbeați despre furnizorii noştri permanenți. Sunt sigur că un om de lume ca dumneavoastră înțelege că şi în acest domeniu pot fi urcuşuri şi căderi, la fel ca în oricare altul. Fără îndoială că ați auzit de moartea lui Khalil Ansari.

Studie fața estonianului în timp ce pronunța acest nume.

— Fără îndoială că înțelegeți că rețelele de distribuție stabilite pot să se destrame, atunci când încep să se afirme altele.

Andrus Part părea încurcat; ştia destul în legătură cu ceea ce spunea Belknap pentru a înțelege că această afacere nu putea fi discutată la modul conversațional şi în nici un caz de un politician de carieră ca el. Trebuia să sape suficient de adânc ca să ştie pe ce se poate baza; dar nu putea să sape prea adânc, ca să nu-şi murdărească mâinile. Cam acestea erau calculele pe care şi le făcea.

— Ştiu că sunteți un om cu gusturi fine. Mi s-a spus că vila dumneavoastră din Paslepa este o adevărată frumusețe.

— Este un loc modest, dar soției mele îi place.

— Atunci poate că se va bucura dacă i-am cumpăra o vilă de două ori mai mare decât aceasta, spuse Belknap, cântărindu-şi cu grijă fiecare cuvânt.

Ministrul îi aruncă o privire lungă, insistentă. Era un om tras în direcții diferite de avariție şi incertitudine.

— Sau poate că nu.

O altă smucitură la capătul undiței, ca să bage cârligul şi mai adânc:

— Mi-a făcut mare plăcere să stau de vorbă cu dumneavoastră. Dar probabil că este cazul să caut în altă parte. Aşa cum m-ați avertizat, Estonia este o țară foarte mică. Cred că mesajul dumneavoastră a fost că peştii mari nu se găsesc în heleşteie mici.

O altă înclinare scurtă, iar de astă dată Belknap chiar se îndreptă spre ieşire, când auzi vocile intonând peste tot: „Această țară natală a mea!”

Un ropot de aplauze întrerupse apoi liniştea, oarecum atenuat de cei care țineau în mâini pahare, sendvişuri şi aplaudau cu o singură mână.

O mână pe umărul lui Belknap, un cuvânt şoptit la urechea lui:

— Estotek, spuse ministrul adjunct. Pe Ravala Puiestee.

— Aş fi putut lua adresa asta şi din cartea de telefon.

— Te asigur că adevărata activitate a acestei entități este foarte bine păzită. Am cuvântul dumitale că nu o vei divulga nimănui.

— Directorul se numeşte Lanham.

— Ciudat nume pentru un estonian.

— Dar nu chiar aşa de ciudat pentru un american.

American. Belknap miji ochii.

— Vei constata că îți poate satisface cerințele, continuă Part. Noi suntem un heleşteu mic, dar unii dintre peştii noştri au dimensiuni considerabile.

— Impresionant, spuse Belknap rece. Țara dumneavoastră, vreau să spun. Să-i transmit salutări lui Lanham din partea dumneavoastră?

Ministrul adjunct îi aruncă o privire stingherită.

— Relațiile cele mai strânse se realizează uneori de la distanță ceva mai mare, spuse el. Vreau să fiu clar. Nu l-am văzut niciodată la față pe acest domn.

Se crispă, ca şi când ar fi vrut să-şi reprime un fior neplăcut.

— Şi nici nu țin.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Districtul financiar din Tallinn era prezentat foarte sumar în broşurile turistice. Totuşi, el era considerat inima autentică a oraşului. Iar inima cartierului comercial era, la rândul său, clădirea în care îşi avea birourile Estotek, un turn de sticlă şi oțel cu douăzeci de etaje. Aflat la peste un kilometru depărtare de Oraşul Vechi, se afla la numai o intersecție de clădirile emblematice ale oraşului, precum Reval Olimpia şi Stockmann Shopping Center, ca să nu mai vorbim despre cinematograful Coca-Cola Piaza şi de Clubul de noapte Hollywood, scăldat în lumina reclamelor cu neon. Cartierul era, pe scurt, un district financiar care arăta exact la fel ca oricare altul, ceea ce îi făcea pe oamenii de afaceri să se simtă ca la ei acasă. Toate restaurantele, cafenelele, holurile hotelurilor şi barurile anunțau că au acces internet WiFi. Suntem moderni, la fel ca voi, acesta era mesajul pe care îl transmiteau, deşi cu un sentiment de disperare, care le diminua credibilitatea. La această oră din noapte, clubul Bonnie and Clyde – şi Belknap observase încă o particularitate a Tallinnului şi anume că toate cluburile de noapte îşi spuneau cu încăpățânare „Nightclub” – era încă luminat. Imediat lângă cel mai înalt hotel se afla un sediu al dealerilor Audi şi Volkswagen. Fără îndoială că localnicii erau foarte mândri că reuşiseră să înjghebeze echivalentul unui mall în mijlocul districtului lor financiar.

Clădirea era impunătoare şi întunecată, fiecare fațadă era acoperită cu sticlă şi oțel laminat. Ar fi putut fi teleportată în oricare dintre cele cinci sute de mari oraşe ale lumii şi ar fi arătat la fel de bine la locul ei. Belknap coborî din taxi şi porni mai departe pe jos. Pentru eventualitatea că l-ar fi urmărit cineva, îşi compuse un mers uşor nesigur; voia să treacă drept un om de afaceri beat, care încerca să-şi amintească în ce clădire era hotelul lui.

Ghennadi Ceakvetadze îi găsise adresa. Chiar şi la pensie, tot mai avea tentaculele lui şi dăduse câteva telefoane discrete la arhiva municipală.

„Adevărata activitate a unității este foarte bine păzită”, îi spusese Andrus Part şi nu exagerase. Estotek era o corporație estoniană înregistrată offshore; în evidențele sale figurau numai activele interne, care erau neglijabile. Era o firmă care nu avea nici o operațiune semnificativă şi nici holdinguri importante. Închiriase un spațiu la etajul al zecelea într-o clădire

din districtul financiar, îşi plătea toate taxele la timp, cu alte cuvinte, era o fantomă.

Belknap fusese uluit.

— Dar nu trebuie să-şi înregistreze cel puțin funcționarii şi directorul? îl întrebase el pe Ghennadi.

Rusul păru foarte amuzat de această întrebare.

— În lumea civilizată, cu siguranță. Dar în Estonia, regulamentele de securitate şi codurile financiare au fost elaborate chiar de reprezentanții oligarhiei. Asta o să te amuze: Directorul înregistrat nu este o persoană, ci numele unei alte companii. Cine este înregistrat ca director al acestei companii? Ai putea să te întrebi pe drept cuvânt. Ei bine, este Estotek. Iar în Estonia acest lucru este perfect legal.

KGB-istul pensionar chicoti încântat. Legile strâmbe ale oamenilor erau pentru el o sursă de amuzament.

Belknap îşi ridică gulerul sacoului, căci o rafală de vânt începuse să sufle prin canionul de oțel şi sticlă în care se transformase centrul oraşului Tallinn. Era bine că afară era întuneric, căci geamurile mari deveneau adevărate oglinzi. Dar era greu să-şi facă o idee despre sistemul de securitate al clădirii. La colțurile părții de jos a clădirii erau montate camere de luat vederi, care le ofereau paznicilor o vedere asupra străzilor şi a garajului pe care îl foloseau împreună cu alte clădiri de birouri. Dar ce fel de măsuri de securitate fuseseră implementate în interior? Un lucru era cert:

În noaptea aceasta, avea cele mai multe şanse să intre în clădire neobservat. Mâine s-ar putea ca ministrul adjunct să ia legătura cu persoana lui de contact de la Estotek şi să povestească despre directorul de la Grinnell; în acest caz, exista şansa să-şi dea seama de manevră şi să intre în alertă. Dar ministrul nu putea face acest lucru acum, căci trebuia să asiste la spectacolul de binefacere oferit de cele mai bune coruri. Va trebui să strângă mâini şi să zâmbească, să povestească despre noua lui vilă de la țară şi să se gândească cum să explice acest lucru prietenilor şi asociaților lui.

Belknap traversă strada, scoase un binoclu plat şi încercă să vadă dacă paznicul este în hol. Nu văzu nimic. Văzu… un norişor de fum care se înălța din spatele unui stâlp. Foarte bine, aşadar, era un paznic în hol şi fuma. Şi părea obosit.

Americanul îşi verifică rapid ținuta în imaginea reflectată de geamurile clădirii. Costumul lui de culoare închisă se potrivea cu rolul pe care îl juca. Geanta de piele cu conținutul ei era obținută prin amabilitatea lui Ghennadi

şi era ceva mai voluminoasă decât o servietă diplomat obişnuită, dar nu ieşea cu nimic în evidenţă. Inspiră adânc, se apropie de uşă, îşi arătă legitimaţia şi se pregăti să semneze de intrare.

Paznicul se uită adormit la el, apăsă butonul care deschidea uşa din faţă. Era rotunjor ca majoritatea estonienilor de vârstă mijlocie ca urmare a alimentaţiei compuse în principal din carne de porc, grăsime şi cartofi. Mai trase o dată din ţigară şi îşi reluă locul în spatele biroului de granit al recepţiei.

— CeMines, spuse Belknap. CeMines Estonia. Etajul unsprezece.

Paznicul dădu din cap impasibil, dar Belknap îşi imagina ce gândeşte. Un străin, dar Tallinnul era plin de ei. Fără îndoială că era ceva neobişnuit pentru CeMines, o companie ştiinţifică medicală să aibă vizitatori la o oră atât de înaintată, dar Ghennadi dăduse un telefon şi îl informase pe paznic în estoniana lui cu accent rusesc că urma să vină un vizitator. Se defectase ceva la sistem şi era nevoie de un fel de tehnician.

— Ai venit reparaţie? întrebă paznicul într-o engleză cu poticneli.

— Senzorii indică o malfuncţie a bobinei de refrigerare din unitatea de depozitare bio. Mereu trebuie să tot dregi câte ceva, nu-i aşa? Belknap vorbea cu un zâmbet plin de încredere.

Paznicul rămase perplex, căci cunoştinţele lui de engleză îl trădaseră complet. Dar era clar ce gândeşte: să-i producă necazuri unui străin bogat ar fi putut însemna mai mult decât locul lui de muncă. După ce reflectă un timp, îl lăsă pe vizitator înăuntru, îi arătă cu mâna ascensoarele şi îşi aprinse o altă ţigară.

Belknap simţea cum teama îi creşte tot mai mult cu fiecare etaj. Partea cea mai grea de-abia acum începea.

Parcul Research Triangle, Carolina de Nord

Gina Tracy se juca cu o buclă neagră de păr de lângă ureche în timp ce vorbea cu ceilalţi.

— S-a produs o eroare. Cât se poate de regretabilă. Se pare că băieţii trimişi în America de Sud să-l ridice pe Javier Solanas au luat pe altcineva? Vă vine să credeţi?

America de Sud părea aşa de departe de pardoselile lăcuite şi geamurile jivrate din locaţia Theta – totuşi, aici se luau deciziile majore. Uneori, Tracy

avea senzația că se află la centrul de control al unei misiuni aerospațiale, făcând sondaje pe alte planete.

— Trebuia să-l aducă pe reprezentantul comercial al Ecuadorului. Aruncă o privire spre mesajul care apăruse pe ecranul calculatorului ei.

— Dar în locul acestuia au luat un fermier nevinovat cu acelaşi nume. Au dat-o-n bară, asta e!

Urmă un moment de tăcere; nu se mai auzea decât torsul discret al aerului condiționat.

— *Oy, gevalt*, spuse Herman Liebman, în timp ce faldurile de piele îi tremurau de frustrare.

— Şi aceştia se spune că sunt oamenii noştri de vârf, continuă Tracy. Echipa A. Poate că ar fi trebuit să folosim forța de muncă locală. Se spun lucruri bune despre talentele localnicilor.

— Astfel de lucruri se mai întâmplă, sâsâi George Collingwood, mângâindu-şi cu degetele barba şi părul tuns scurt. Cineva remarcase odată că barba lui are un aspect aproape vaginal, iar Gina zâmbea câteodată când se uita la el şi îşi aducea aminte de această remarcă. Aşa făcu şi acum.

Collingwood înclină capul.

— Crezi că e amuzant?

— Într-un fel de comic negru şi macabru, spuse Gina.

Ochii albaştri apoşi ai lui John Burgess îi prinseră privirea.

— Ai de făcut vreo recomandare?

Lumina filtrată a soarelui de afară scotea în evidență urmele pieptenelui din părul lui blond aproape alb.

— Trebuie să ne gândim foarte bine cum să facem, ca aşa ceva să nu se mai întâmple, spuse ea. Nu pot să sufăr când se petrec astfel de lucruri.

— Şi noi la fel, spuse Collingwood.

— Trebuie să mă obişnuiesc să am o atitudine filosofică în această privință, spuse Tracy.

Unii puteau să-i considere nişte blestemați de tehnocrați, ştia şi ea acest lucru, dar adevărul este că puneau la inimă ceea ce făceau şi se străduiau să nu ia lucrurile personal atunci când acestea mergeau prost.

— George are dreptate. Uneori, mai avem şi scăpări. Apoi suntem prinşi fiecare în chestiunile noastre şi pierdem din vedere imaginea de ansamblu. Aşa ar spune Paul.

Se întoarse către savant:

— Nu este aşa?

— Regret cele întâmplate, spuse Paul Bancroft. Chiar foarte mult. Am făcut erori în trecut şi vor mai fi, în mod inevitabil, erori. Există însă o consolare în faptul că rata greşelilor noastre continuă să se menţină în interiorul parametrilor pe care i-am stabilit ca acceptabili, iar rata erorii s-a îmbunătăţit cu timpul. Este o tendinţă încurajatoare.

— Chiar şi aşa, insistă mohorât Liebman.

— Este important să plasăm aceste neajunsuri în contextul mai larg al succesului, continuă Bancroft şi să privim înainte, nu înapoi. Aşa cum spuneai, Gina, trebuie să învăţăm din greşelile noastre şi să stabilim ce alte măsuri de prevedere trebuie să luăm ca să ne protejăm de astfel de erori pe viitor. Calculul riscului dă naştere unei curbe asimptotice. Ceea ce înseamnă că este întotdeauna loc pentru îmbunătăţire.

— Crezi că trebuie să-i trimitem pe băieţii noştri înapoi să-l aducă pe cel adevărat? întrebă Burgess.

— S-o lăsăm moartă, spuse Collingwood. Ar fi prea multe coincidenţe. Vreau să spun, în cazul puţin probabil în care cineva ar ţine socoteala morţilor unor oameni cu numele de Javier Solanas. Dar oricum analiza riscului vă va spune că nu merită să continuăm. Alte evoluţii în alte locuri?

— Sunt sigur că aţi auzit povestea despre o femeie din Nigeria de Nord care urmează să fie lapidată, spuse Tracy. Se pare că tribunalul satului a găsit-o vinovată de adulter. Este o măsură de-a dreptul medievală!

Paul Bancroft se încruntă.

— Sper că nu pierdeţi din vedere imaginea de ansamblu, spuse el. Putem să cerem părerea specialiştilor, dar eu cred că acest eveniment atât de intens mediatizat va avea un efect benefic asupra ratei de transmitere a virusului HIV. Presa lumii se concentrează pe imaginea unei femei cu pruncul în braţe. Iconografia impresionabilă a Madonei cu pruncul. Dar legea medievală a acestor mullahi analfabeţi va preveni probabil mii de cazuri de SIDA. Aceasta înseamnă mii de morţi dureroase, îndelungate, devastatoare, costisitoare.

Collingwood clipi.

— Este la mintea cocoşului, interveni el, întorcându-se către Tracy. De ce credeţi că rata seropozitivităţii HIV este atât de scăzută în ţările musulmane? Când penalizezi şi stigmatizezi promiscuitatea sexuală, rata transmiterii scade vertiginos. Uitaţi-vă pe hartă! Senegalul are una dintre cele mai scăzute rate de infecţie HIV din Africa subsahariană. Ţara este musulmană în proporţie de 92%. Uitaţi-vă acum la Guinea-Bissau, care are

jumătate din procentajul de musulmani ai Senegalului, iar rata infecției HIV este de cinci ori mai mare. S-o lapideze, asta e părerea mea.

— Mai este altceva în acest sector continental? întrebă Bancroft.

Burgess îşi verifică lista de puncte de pe laptopul lui.

— Păi, ar mai fi ministrul minelor şi energiei din Niger. Nu blochează cumva proiecte importante de ajutorare?

— Am anulat chestia asta, spuse Gina plictisită. Prea multe efecte în cascadă. Am discutat deja despre asta.

— Amintiți-mi şi mie, spuse Collingwood. Am avut toată dimineața o şedință cu cei de la sisteme.

— Vrei un sumar executiv? Ți-l defalc în câteva linii generale.

Burgess făcu o pauză ca să-şi adune gândurile.

— În primul rând, ministrul Okwendo este un personaj prea proeminent. În al doilea rând, se pare că o să-l înlocuiască pe Mahamadou, ministrul de Finanțe. Asta e foarte bine, dar problema este: cine îi va succeda lui Mahamadou? Dacă va fi înlocuit de Sannu, e foarte bine. Dar sunt şanse la fel de mari să fie înlocuit prin Seyni. Şi aceasta ar putea face ca lucrurile să degenereze şi mai mult. În loc să-l dea la o parte pe ministrul minelor şi energiei, ar fi mai bine să-l dea jos pe Diori, asistentul ministrului respectiv. Diori este un personaj relativ inofensiv, aşa spun informațiile noastre. Tatăl lui a fost un mare pungaş, dar rezultatul este că fiul are suficienți bani şi nu este membru în guvern ca să facă şi mai mulți bani.

— Interesant, spuse gânditor dr. Bancroft, se pare că Diori este alegerea strategică cea mai bună. Dar hai să verificăm ce spun calculele celeilalte echipe de analişti, dacă se potrivesc cu acestea. O evaluare independentă este întotdeauna valoroasă, aşa cum am învățat-o pe pielea noastră.

Privirea pe care i-o aruncă lui Liebman amintea de istoria lor comună.

— Parcurgerea unui set nou de modele ar putea să dureze câteva zile, avertiză Burgess.

— O țară precum Nigeria, cu o elită relativ redusă de conducători, este foarte susceptibilă de a da un mare număr de variante de rezultate, cu un număr minuscul de variante ale datelor de pornire. Mai bine să socotim de două ori decât să ne pară rău.

— Nici nu încape vorbă, spuse Liebman, sprijinindu-şi bărbia pe mâinile cu pete, care trădau boala de ficat.

— Foarte bine, spuse Bancroft şi privi spre Burgess.

— Şi ce se mai aude cu absorbţia reţelei Ansari? întrebă Liebman. După toate eforturile pe care le-am făcut ca să o preluăm, sper că se dovedeşte că a meritat.

— Glumeşti? Este încă o lovitură de maestru a lui Paul, spuse Collingwood. Integrarea propriu-zisă va mai dura ceva timp, la fel ca şi atunci când achiziţionezi o nouă corporaţie. Dar avem toate motivele să credem că aceasta ne va da cu adevărat posibilitatea să obţinem informaţii valoroase despre clienţii noştri. Iar cunoaşterea este…

— Puterea de a face bine, preciză Bancroft. Tot ceea ce aflăm merge în sprijinul cauzei mari.

— Absolut, spuse Collingwood dând din cap viguros. Lumea este plină de muniţii. În momentul de faţă, acestea se îndreaptă spre cel care oferă cel mai mult. Mai rău este când oferta se împarte şi te trezeşti cu un război civil în care ambele părţi sunt înarmate până în dinţi cu aceleaşi arme. Aşa a fost în Angola timp de treizeci de ani. Absolut iraţional. Acum vom putea să îndrumăm forţa de foc spre statele şi facţiunile care merită să o primească. Vom putea să pacificăm provincii care au fost nefericite decenii la rând, pentru că li s-au dat exact atâtea arme câte erau necesare ca să se războiască, dar nu suficiente ca să câştige războiul. Aceasta este cea mai proastă stare de lucruri.

— Analiştii noştri geopolitici sunt foarte clari în această privinţă. În situaţiile de război civil care se tărăgănează, spuse Bancroft, o victorie rapidă şi decisivă a uneia din părţi este întotdeauna preferabilă din punct de vedere umanitar în locul unui conflict prelungit.

Şi nici nu contează a cărei părţi este victoria. Este o mare greşeală să te laşi antrenat în dispute de felul „cine a început primul”. Acum vom putea să calculăm, să alegem un învingător şi să garantăm cel mai bun rezultat. Gândiţi-vă ce nebunie a fost că reţeaua Ansari a fost capabilă să răscoale triburile acelea de munteni din Birmania. Arme de calibru mic, artilerie de mâna a doua, toate plătite cu bani proveniţi din droguri. Timp de ani şi ani de zile i-au ţinut în stare de război cu guvernul din Myanmar.

Ca şi când ar fi avut vreo şansă. Este incorect. Incorect pentru triburile acelea. Incorect pentru ţară. Nimănui nu-i place un regim autoritar şi represiv, dar un conflict de lungă durată este încă şi mai rău. Apoi, după ce armata a restabilit ordinea socială, putem să lucrăm şi să aranjăm ca regimul să fie mai puţin represiv şi să aibă mai multă grijă de cetăţenii ţării.

— Vrei să spui că rebelii din rețeaua Ansari o să treacă în cealaltă tabără? întrebă Liebman.

— Cine ştie mai multe despre ascunzătorile cu arme ale populației *wa* sau *karenni* decât foştii lor furnizori de arme? Cine ştie mai bine cum sunt organizate milițiile de gherilă? Le-am oferit generalilor din Myanmar o comoară de informații şi un transport întreg de arme de nivel NATO. Forța copleşitoare este foarte importantă. Şi nici nu-ți dai seama când obții pace prin pacificare. Din perspectivă globală, epoca rebeliunilor este pe cale să se încheie.

— Asta în cazul în care nu sancționăm tocmai rebeliunea, interveni Liebman.

— Răsturnarea unui regim prin luptă armată deschisă va fi întotdeauna ultima opțiune, spuse Collingwood dând din cap viguros. Dar, dacă se ajunge până acolo, sigur, n-avem ce face. Este şi aceasta o opțiune. Şi integrarea marilor rețele nu s-a încheiat în nici un caz. Fireşte, achiziționarea rețelei Ansari oferă organizației Theta şi multe beneficii *directe.* În ultimă instanță, cei care fac bine trebuie să-şi ia toate măsurile de protecție.

Se întoarse către Bancroft.

— Eşti de acord cu asta, nu-i aşa?

— Înseamnă să bărbiereşti porcul spinos, spuse Bancroft.

— Când apar pericole la adresa securității noastre – acasă sau în străinătate – trebuie să luăm măsuri.

— Cum putem mai bine, încuviință bătrânul savant.

Collingwood făcu un schimb de priviri cu Burgess şi apoi cu Gina Tracy. Inspiră adânc.

— Paul, ar mai trebui să vorbim şi despre Andrea.

— Înțeleg.

— Paul, eşti prea aproape de situație. Te rog să mă ierți că îți vorbesc aşa de brutal, dar aici avem de luat anumite decizii. Trebuie să le laşi în seama profesioniştilor. Andrea a devenit o problemă. Când s-a dus la Rosendale, a depăşit limita. Ai spus că va asculta de vocea rațiunii. Acum ştim cu toții că ai supraestimat-o.

— Sau, din alt punct de vedere, că am subestimat-o. În vocea lui Bancroft se simțea că ascunde ceva.

— Judecata ta a fost influențată.

— Întotdeauna îți place să gândeşti tot ce e mai bine despre oameni, spuse Gina Tracy, ceea ce este un punct de pornire admirabil. Dar tot tu ne-ai învățat că nu trebuie să ezităm să ne schimbăm convingerile atunci când apar fapte noi.

Prin lumina filtrată, Bancroft păru brusc mult mai bătrân.

— Vreți să deleg decizia într-un caz care o priveşte pe propria verişoară?

— Tocmai pentru că este verişoara ta, spuse Gina.

Bancroft privi în gol un timp.

— Nu ştiu ce să spun.

Îşi imaginase ea sau era un uşor tremur în vocea filosofului? Când se întoarse din nou cu fața spre ei, chipul lui era ca cenuşa.

— Atunci nu spune nimic, interveni Burgess, pe un ton blând, plin de respect şi solicitudine. Ne-ai şcolit foarte bine. Lasă-ne să preluăm o parte din responsabilitate. Lasă totul pe mâna noastră.

— Aşa cum spui chiar tu mereu, interveni şi Collingwood, nu e întotdeauna uşor să faci ceea ce trebuie.

— Nici treaba cu Comisia Kirk nu e chiar floare la ureche, spuse Gina.

— Eşti prea tânără ca să-ți aminteşti de audierile Comisiei Church, spuse Herman Liebman. Paul şi cu mine ne amintim. Chestiile astea merg în cerc.

— La fel şi musonii, rosti apăsat Collingwood. Perspectiva istorică nu te ajută prea mult dacă eşti în calea furtunii.

— Corect, fu de acord Bancroft. Îngustă ochii. Cunoaşterea înseamnă putere. Domnul ne este martor că am scotocit peste tot în trecutul senatorului. Ce lucruri murdare am găsit?

Collingwood se întoarse către John Burgess şi îi aruncă o privire care voia să spună: Zi-le şi lor!

— Nu suficient, spuse Burgess, fostul investigator de la Kroll Associates cu un zâmbet strâmb. Pentru scopurile noastre avem nevoie de ceva mare şi nu am descoperit nimic. Sincer să fiu, ce avem noi nu ar ține nici măcar pagina întâi la *South Bend Tribune.* Favoruri pentru donatorii principali? Sigur. Dar asta este ceea ce politicienii numesc servicii pentru circumscripția electorală. Donații ilegale? Nu tocmai – a candidat de patru ori împotriva unor oponenți cu o finanțare absolut decentă. Cineva a formulat această acuzație cu peste zece ani în urmă, dar detaliile au fost atât de complicate, încât experții legali nu s-au putut pune de acord dacă este ceva ilegal sau nu.

Donații separate de la companii la care CALPERS, fondul public de pensii din California, avea mai multe acțiuni. Dacă cele două companii sunt, de fapt, unități ale aceleiași companii, atunci donația depășește limitele legale.

Zâmbi abia schițat.

— Un reporter l-a întrebat pe Bennett Kirk despre taxa pentru conferința de presă. Kirk a spus: „Scuză-mă, vrei să-mi mai explici odată?” Şi toată lumea s-a tăvălit pe jos de râs. Şi cu aceasta scandalul s-a încheiat. Altceva? Se pare că a avut o relație sexuală cu o chelneriță din Reno acum douăzeci de ani, dar femeia în cauză a negat tot timpul şi, chiar dacă n-ar fi negat, nu ştiu dacă ar fi reuşit să capteze interesul mass-mediei. Ziariştii i-au creat o adevărat aură acestui tip. În acest moment, ar trebui ca cineva să aducă dovezi că i-a molestat pe toți copiii din corul Harlem Boys ca să poată atrage atenția presei.

— Şi nici nu putem aduce, spuse Collingwood sec. Vreau să spun că ştiți probabil de boala lui. O ține secretă, dar, dacă s-ar afla, ar trezi un val uriaş de simpatie în public. Între timp, se ocupă de posteritate. Ştie că nu va mai apuca să candideze încă odată, dar va mai fi în viață şi în funcție suficient timp ca să ne facă o mulțime de necazuri.

— Este ca efectul Samson, adăugă Burgess. Boala nu ne ajută. Este într-o formă suficient de bună ca să sfărâme stâlpii şi să dărâme templul.

— Cunoaşterea înseamnă putere, aşa spuneai. Collingwood îi adresă lui Bancroft o privire plină de înțelesuri. Problema este ce anume ştie Comisia Kirk. Senatorul a intrat în posesia unor informații pe care nu ar fi trebuit să le aibă. Iar aceasta îl transformă într-un pericol real pentru toată întreprinderea noastră.

— Şi nu avem nici o soluție? Privirea lui Bancroft era intensă, dar nu neliniştită.

Collingwood ridică din umeri. Gina Tracy părea nerăbdătoare.

— Tot nu înțeleg de ce nu putem pur şi simplu să-l îndepărtăm pe senatorul Kirk. Să accelerăm inevitabilul. Să ne scoatem ghimpele de sub unghie.

Bancroft clătină din cap grav.

— Nu ați examinat problema sub toate aspectele.

— Vă puteți imagina furtuna de controverse şi atenție? Collingwood îi aruncă o privire plină de reproşuri. S-ar putea să fie mai periculoasă decât însăşi Comisia.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, suntem Grupul Theta! Insistă femeia cu păr negru. Theta vine de la *thanatos*. În limba greacă asta înseamnă moarte, nu-i aşa? spuse ea şi îi aruncă o privire lui Burgess.

— Ştiu asta, Gina, spuse Burgess. Dar şi aici se aplică aceleaşi reguli ale evaluării riscului ca în oricare parte a lumii.

Gina aruncă o privire întrebătoare către Bancroft.

— Dar trebuie să putem face ceva.

— Fii liniştită, n-am să permit ca activitatea Grupului Theta să fie dată peste cap de un politician din Indiana, spuse Bancroft. De asta poţi fi sigură. Grupul Theta trebuie să fie vârful de lance în domeniul binefacerii.

— Filantropia extremă, chicoti Burgess. Ca sporturile extreme.

— Te rog să nu transformi într-o glumă munca mea de-o viaţă, spuse blând Bancroft, dar cu o privire dojenitoare.

Urmă o tăcere lungă, întreruptă apoi brusc de voci îngrijorate care veneau de la centrul de comunicaţii, aflat cu un etaj mai jos. Apoi un bărbat palid urcă scara în spirală şi îi salută pe şefi cu o expresie posomorâtă.

— S-a primit încă un mesaj de la Genesis.

— Încă unul? întrebă Gina pleoştită.

Omul de la centrul de comunicaţii îi întinse lui Paul o foaie de hârtie. Se întoarse către ceilalţi şi spuse:

— Tipii de jos iau treaba asta foarte în serios.

Bancroft aruncă o privire rapidă pe foaia de hârtie, făcu ochii mari. Fără un cuvânt, i-o întinse lui Collingwood.

— Nu-mi place chestia asta, spuse Collingwood încet, cu o îngrijorare nedisimulată. Ce părere ai, Paul?

Filosoful avea în ochi o privire foarte intensă. Un străin ar fi luat-o drept o expresie de concentrare, nu de teamă. Dar ceilalţi ştiau că aşa se purta el în faţa unei crize.

— Ei bine, prieteni, se pare că avem necazuri mai mari de care trebuie să ne ocupăm, spuse în cele din urmă Bancroft. Genesis escaladează nivelul de ameninţare.

— Vom aplica protocolul de relocare, spuse Collingwood, studiind hârtia. Suspendăm operaţiile de aici pentru moment. Ne mutăm în alte locaţii, poate la cea de lângă Butler, Pennsylvania. Se poate face uşor, discret, peste noapte.

— Nu pot să sufăr ideea că trebuie să ne temem, spuse Liebman.

— Avem de condus o operațiune pe termen lung, Herm, spuse Bancroft. Inconvenientele pe termen scurt sunt inevitabile de dragul securității pe termen lung.
— Dar de ce se întâmplă acest lucru tocmai acum? întrebă Liebman.
— Odată ce vom avea în mână rețeaua Ansari, îi spuse Burgess analistului mai în vârstă, nimeni nu ne va mai putea opri. Suntem într-o perioadă de tranziție. Ceea ce înseamnă o perioadă de vulnerabilitate. Trecem hopul acesta şi vom deveni invincibili.
— Lumea întreagă va fi un teritoriu al nostru, interveni şi Collingwood.
Liebman era în continuare încordat.
— Dar să lăsăm ca Genesis…
— Inver Brass a pierit prima dată din cauză că s-a întins prea mult. Vocea lui Bancroft avea o intensitate hipnotizatoare. Îşi recăpătase atitudinea de conducător şi comandant.
— Genesis va face asta din nou. Trebuie să trecem cu bine următoarele câteva zile. Genesis *va* fi distrus.
— Sau noi vom fi distruşi, spuse Liebman ceva mai puțin exaltat.
— Ai început să te îndoieşti ca Toma necredinciosul în Grădina Ghetsimani? Ți-ai pierdut încrederea?
Pe fața lui Bancroft nu se putea citi nimic.
— Nu te-ai înşelat niciodată în privința lucrurilor mari, spuse Liebman, ofensat.
— Drăguț din partea ta să spui asta, răspunse rece Bancroft.
Deşi Liebman ezita să mai spună ceva, deceniile lui de loialitate şi de prietenie îl obligau să-i vorbească marelui om cu sinceritate. Îşi drese vocea.
— Dar, Paul, întotdeauna există şi o primă dată, spuse el.

Ascensorul se opri la etajul unsprezece, iar Belknap păşi afară, păstrându-şi aceeaşi mutră blazată şi aerul de călător supraextenuat, gândindu-se la camerele de luat vederi din lift. Estotek era la etajul de dedesubt. Etajul unsprezece aparținea companiei CeMines. Aşa cum îi explicase Ghennadi, CeMines era o companie farmaceutică nou-înființată, specializată în cercetarea markerilor biologici; scopul lor era să elaboreze tipuri de analize ale sângelui care să înlocuiască biopsiile necesare în anumite tipuri de cancer. Compania se lăuda că se bazează pe „cooperarea

strategică dintre industrie, mediul academic şi guvern." Mulți parteneri, multe buzunare.

Era unul dintre cele trei birouri mici de pe etaj. Belknap o alesese, pentru că activitatea ei era mai puțin sensibilă din punctul de vedere al confidențialității şi astfel avea şi nivelul cel mai scăzut de securitate. Tot ceea ce stătea între el şi birourile CeMines era o uşă de oțel cu un geam îngust de sticlă securizată.

După ce verifică atent că în hol nu este nici o cameră de luat vederi, Belknap introduse o cheie franceză îngustă în gaura cheii butonului uşii, împingând uşor. Apoi băgă un şperaclu lung şi apăsă pe toate butoanele. Nici un rezultat. Aşa cum se temuse, închizătoarea era dublă. Abia după alte câteva minute de trudă minuțioasă şi concentrare dureroasă, încuietoarea cedă şi uşa se deschise.

Nici o alarmă. Aşa cum anticipase, birourile care adăposteau departamentul legal şi financiar se bazau pe securitatea generală a clădirii. Spargerile erau foarte rare în astfel de clădiri. Măsurile de precauție obişnuite erau suficiente.

Belknap închise uşa în urma lui. Birourile erau luminate slab de câteva tuburi fluorescente înserate de-a lungul pereților, lumina de veghe cerută în toate clădirile de birouri din lume. Aşteptă să i se obişnuiască ochii cu întunericul, apoi începu să străbată cu grijă spațiul, luminându-şi drumul cu o lanternă de buzunar. Birourile de lucru nu erau despărțite între ele, cu excepția câtorva birouri închise de lângă fereastră. Mocheta era gri cu un model mare în formă de diamant. După câteva minute de inspecție atentă, alese un loc în care un computer şi un telefon erau băgate în priză în podea. La fel ca în toate clădirile construite în ultimii zece ani, pe sub pardoseală se aflau cabluri optice şi coaxiale. Găsi aşa cum se aştepta bucăți de mochetă cu dimensiunea de cincizeci de centimetri pe cincizeci, care se puteau da la o parte pentru a avea acces la cablurile de dedesubt. Se întinse pe jos şi dădu la o parte bucata de mochetă de lângă cabluri. Sub ele se afla o placă de oțel şi sub ea cablurile. Dar cât spațiu putea fi oare între pardoseala de aici şi plafonul de la etajul inferior? Scoase o rangă din servietă şi începu să dea la o parte plăcile repede, cu îndemânare şi fără zgomot.

Apoi împinse în jos o cameră mică cu fibră optică. La capătul celălalt era prinsă de o cameră digitală şi transmitea imagini pe un mic ecran plat. Camera-şarpe nu avea decât jumătate de centimetru diametru şi un câmp

vizual de şaizeci de grade. Avea patru metri de cablu îmbrăcat în negru, ataşat la o casetă electronică unde un convertor de lumină transforma impulsurile luminoase ale miilor de fibre microscopice în imagini. La capătul care cobora, „şarpele” avea şi o mică sursă de lumină xenon absolut indispensabilă în timp ce „şarpele” înainta tot mai mult în jos, ocolind obstacole, împinse mai mult, până când ajunse la o suprafață netedă, albă. Erau plăcile acustice ale plafonului de dedesubt.

Apăsă acum pe un declanşator de pe mânerul lateral; un trocar din oțel foarte dur ieşi de deasupra luminiței din capătul „şarpelui” şi începu să se rotească. Era ca şi când ai fora cu un ac de cusut. Manevră capul camerei de luat vederi în aşa fel încât acesta pătrunse prin gaura recent perforată.

La început, imaginea nu era foarte clară; Belknap o ajustă până când pardoseala de la Estotek se văzu clar. Era imaginea unui birou standard: birouri dreptunghiulare, scaune negre cu spătar ergonomie, imprimante, computere, console pentru telefoane, tăvi pentru corespondența primită şi de expediat. Ajustă din nou „şarpele” îndreptându-i capul într-o parte şi apoi în alta, până găsi ceea ce căuta.

Pe uşile principale se aflau întrerupătoare îngropate în perete, discrete şi vizibile numai pentru un ochi antrenat. Detectori de mişcare cu raze infraroşii: cutiuțe de plastic plasate în zonele cu circulație intensă – pe culoarele dintre separeurile birourilor, de-a lungul culoarului de lângă fereastră. Detectorii de mişcare activau se activau în momentul în care uşa era încuiată la sfârşitul zilei de lucru şi aceasta era prima problemă pentru el.

Belknap cunoştea modelul. Erau dispozitive pasive, destinate să detecteze schimbările de temperatură. Când în spațiul protejat pătrunde un corp emitent de căldură, dispozitivul simte şi curentul electric din interiorul lui se întrerupe şi declanşează alarma.

Se uită lung la ele. Semănau cu nişte întrerupătoare obişnuite. Nu aveau nimic care să atragă atenția în mod special. O lentilă concentra radiația infraroşie printr-un filtru special. Senzorul avea două elemente receptoare, care îi dădeau posibilitatea să se corecteze în cazul semnalelor provocate de lumina soarelui, de vibrații sau de schimbarea temperaturii mediului înconjurător. Aceste condiții afectau cele două elemente piroelectrice în acelaşi timp; un corp în mişcare activa numai un singur senzor şi după aceea pe al doilea, într-o succesiune rapidă.

Practic, nu exista nici o posibilitate ca Belknap să coboare fără să declanşeze alarma. Nici nu avea de gând să încerce.

Se strădui să scoată cele şaisprezece şuruburi care fixau plăcile de oțel ale grindei de sprijin a pardoselii. În cele din urmă reuşi să demonteze o placă de oțel în formă de L de doi metri lungime, scoțând la vedere un strat de cabluri fine, ca o perdea cu mărgele.

Tăie cablurile în câteva locuri cu foarfecă şi reuşi să facă un spațiu prin care lăsă în jos servieta, apoi se strecură şi el printre cabluri şi fire şi făcu o tăietură în jurul conductei de aer şi a țevilor rigide care alimentau sistemul de aspersiune. Se târî pe sub pardoseală, sprijinindu-se de cablurile electrice, până ajunse la câțiva centimetri deasupra plafonului de jos. Îşi dădu drumul uşor pe partea cealaltă a cadrelor de metal de diferite forme care susțineau cablurile. Plafonul era proiectat să susțină greutatea unui om, căci muncitorii de la întreținere erau adesea nevoiți să lucreze aici.

Ajunse până jos şi demontă un metru pătrat de panou din plafonul de la Estotek, apoi îşi deschise servieta de piele. Următoarea etapă a infiltrării va fi executată de rozătoare. Scoase o pungă de pânză din care se auzeau chițăituri furioase şi o răsturnă cu gura în jos. Conținutul ei – adică patru şobolani mari – căzu prin deschizătura pe care o făcuse şi ateriză pe pardoseală, la trei metri mai jos. Apoi puse panoul la loc şi continuă să țină locul sub supraveghere cu camera-şarpe.

Pe ecranul mic, vedea cum şobolanii aleargă peste tot, dezorientați şi înnebuniți de spaimă. Apoi îndreptă camera spre cel mai apropiat detector de mişcare. Ledul verde se făcuse roşu.

Alarma fusese declanşată.

Belknap stătea cu ochii pe ceasul cu cronometru de la mână. Trecură patruzeci şi cinci de secunde până să se întâmple ceva. Apoi îşi făcu apariția un bărbat în uniforma cafenie de la Estotek cu un pistol mic într-o mână şi o lanternă puternică în cealaltă. Se uită de jur împrejur şi trecu destul de mult timp până când prinse cu privirea strălucirea unei blănițe. Cauza şi efectul. Mai întâi se opreşte detectorul de mişcare; apoi apare un şobolan, iar acum apare şi al doilea. Paznicul scoase ceva ce era cu siguranță o înjurătură, dar într-o limbă pe care Belknap n-o înțelegea. Şobolanii nu mâncaseră nimic în ultimele ore în afară de boabe de cafea învelite în ciocolată. Cofeina din cafea îi făcea să fie şi mai plini de energie ca de obicei. Ca specimene de laborator, nu aveau deprinderea de a se ascunde, aşa cum făceau rudele lor din libertate.

Încă un şobolan începu să chiţăie şi apăru în câmpul vizual al paznicului. Furios, se repezi să-l strivească cu bocancul. Lui Belknap gestul îi amintea de copiii care încercau să prindă porumbei pe trotuare. Aşa de aproape, dar aşa de greu de prins.

Partea următoare necesita o sincronizare perfectă. Belknap scoase şi ultimul şobolan din punga de pânză, ridică un colţ al panoului plafonului şi îi băgă capul prin deschizătură. Acesta, foarte îndatoritor, scoase un chiţăit îngrozitor. Belknap legă o bucată de fibră optică de unul dintre picioarele din spate ale animalului, apoi îl mai împinse câţiva centimetri prin crăpătura îngustă pe şobolanul care chiţăia ca din gură de şarpe. Lopăta sălbatic şi disperat cu picioarele prin aer. Belknap îl apucă de coadă şi strânse, ca să-l facă să ţipe.

Paznicul se răsuci, ridică privirile şi văzu capul mic al animalului care ieşea prin crăpătura din tavan. Faţa cărnoasă a estonianului se lumină, căci înţelesese ce se întâmplase: animalele – probabil specimene ţinute de compania medicală de la etajul de deasupra, scăpaseră şi îşi făcuseră drum prin tavan.

— *Kurat! Ema keppija! Kuradi munn!* O serie de înjurături ininteligibile. Dar ceea ce era uşor de înţeles era furia din glasul paznicului. Dar nu era vorba în nici un caz despre îngrijorare sau despre alarmare. Aşadar, era o chestiune legată de controlul paraziţilor, nu de securitate, decise estonianul. Dispăru pentru câteva minute şi reveni. Belknap cunoştea foarte bine protocoalele standard de securitate şi, dacă erau respectate, acum paznicul ar fi trebuit să anuleze orice notificare către centru. Aceasta era procedura standard în două etape, atunci când pentru un obiectiv se foloseau şi paznici şi dispozitive de siguranţă pe bază de senzori. Alarma îl anunţa pe paznic, care avea la dispoziţie cam 4-5 minute ca să investigheze cauza declanşării ei. Dacă ajungea la concluzia că alarma era nejustificată – şi aşa era în 90% din cazuri anula notificarea şi aceasta nu mergea mai departe. Dacă nu făcea acest lucru, alarma se transmitea mai departe, la o locaţie fixă. Paznicul reacţionase ca un profesionist bine pregătit. Identificase cauza alarmei false, deconectase temporar senzorii din sector şi urma să păzească el singur de acum înainte. Apariţia unor şobolani nu reprezenta o problemă de securitate. De dimineaţă vor fi chemaţi cei de la deratizare.

Belknap mai ştia că aici era un singur paznic. Dacă ar mai fi fost încă unul, omul l-ar fi chemat în mod sigur, dacă nu de altceva, măcar ca să se uite la spectacol şi să-i mai treacă plictiseala.

Paznicul nu era chiar sub el. Arăta ca o altă victimă a bucătăriei naționale estoniene. Cu toate acestea, se mişca cu o surprinzătoare agilitate. Privi fix câteva clipe la şobolanul care chițăia furios. Începu apoi să sară în sus, încercând să-l lovească – la numai câțiva centimetri de Belknap care ținea strâns în mână o cheie franceză grea, pregătindu-se să aplice o lovitură prin surprindere. Totul se petrecu ca şi când ar fi fost filmat cu încetinitorul. Urmă o secundă lungă în care paznicul, care tocmai sărise în sus, văzu cum tot panoul se ridică şi un bărbat apare din umbră. O fracțiune de secundă cei doi bărbați se priviră în ochi. Fața paznicului exprima uluire şi spaimă, înțelegând că inevitabilul urma să se producă. Unealta grea de fier din mâna lui Belknap îl lovi în frunte cu un zgomot înfundat. Paznicul se prăbuşi moale ca o cârpă pe mochetă.

Belknap aruncă jos servieta, se strecură printre cablurile de sub plafon, se apucă de o bară, apoi îşi dădu şi el drumul. Cercetă din priviri senzorul cel mai apropiat. Dacă îşi amintea bine setările, acum intrase în modul de suspendare care dura cinci minute. Două dintre acestea trecuseră deja.

Cu mişcări aproape automate, apăsă pe marginea capacului de plastic al senzorului şi acesta ieşi cu uşurință. Dacă era un sistem de tip vechi, va trebui pur şi simplu să blocheze lentilele în timp ce era suspendat, eventual cu o bucățică de carton, împiedicându-l astfel să se reactiveze în momentul când va fi din nou alimentat cu curent. Dar modelele mai noi aveau şi detectori de blocaje, astfel că intrau în alarmă când sesizau o obstrucție vizuală de acest fel. Belknap începu să lucreze de zor cu o şurubelniță mică. Scoase şuruburile mici care țineau amplificatorul şi unitatea de comparare. Chiar sub ele văzu patru fire care intrau în dispozitiv. Două dintre ele erau cablurile circuitului de alarmă, pe al căror înveliş era tipărit codul 12VDC – voltaj curent continuu. Trebuia să se ocupe de celelalte două fire. Îndepărtă izolația şi le răsuci împreună. Apoi montă la loc senzorul. Procedă la fel cu ceilalți doi senzori din zonă. Când se va relua alimentarea de la panoul central, senzorii nu vor mai funcționa.

Dosarele! Ghennadi îi spusese în linii mari ce trebuie să caute. Dar mai întâi trebuia să le găsească. Asta dacă erau în această încăpere.

Mica diodă începu să pulseze din nou, ceea ce arăta că sistemul de alarmă este reconectat. Neliniştit, mişcă mâna prin dreptul senzorului. Lumina verde rămase neschimbată. Dezactivarea se realizase cu succes.

Dosarele pe care le căuta el se aflau probabil în spațiul mare fără ferestre situat în mijlocul clădirii. Se apropie de uşă cu mare grijă, cercetând-o cu

atenție. Dacă mai avea vreun dubiu, acesta îi fu înlăturat de bateria de sisteme discrete de alarmă care o proteja, începând cu un covoraş de cauciuc, de două ori mai lung decât cele care se pun de obicei la uşa de intrare. La prima vedere, părea ceva menit să protejeze covorul atunci când intrau cărucioarele grele. Dacă îl priveai mai atent, vedeai că este o pernă de presiune. O rețea de metal era aşezată între două straturi de plastic, separate de bucăți de burete din loc în loc. Când căleai pe pernă, se activa alarma. Belknap ridică mocheta la capătul unde se termina perna şi identifică cele două fire care duceau spre ea. Rupse unul dintre ele şi în felul acesta perna de presiune deveni inutilă.

Mai complicat fu apoi cu întrerupătorul îngropat în perete, la fel cu cel de la uşa care dădea spre coridorul exterior. Un magnet aflat deasupra uşii ținea întrerupătorul în poziția închis. Îndepărtă magnetul, întrerupătorul se deschise şi bucla de protecție se întrerupse. Belknap luă un scaun şi se urcă pe el. Pipăi cu degetele suprafața netedă, vopsită a cadrului de metal până simți o schimbare de textură. Metalul gol pe dinăuntru era aici înlocuit de o placă mai solidă de oțel. Scoase din servietă o sticlă de acetonă, întinse solventul pe zona respectivă, îndepărtă apoi vopseaua cu o şurubelniță până scoase la iveală şuruburile cu capul plat care țineau cadrul uşii. Erau foarte bine ascunse sub un strat de chit, liant şi vopsea. Acum nu mai erau ascunse.

Îndepărtă acum cu grijă placa de oțel care proteja alarma şi dădu la iveală dispozitivul de alarmă alcătuit din două arcuri mici de metal închise într-un tub de sticlă, ținut închis de prezența magnetului de la uşă. Cu un cleşte zdrobi repede sticla tubului şi lipi laolaltă cele două fire de metal. Înfăşură apoi o bucată de bandă izolatoare în jurul lor şi tocmai când se pregătea să se ocupe de încuietoare îi veni un gând. Se oprise la primul întrerupător al alarmei. Dar dacă mai erau şi altele? Continuă să pipăie cu degetele de-a lungul cadrului de metal. Şi, într-adevăr, mai era unul.

„La naiba!” înjură în gând şi se blestemă, fericit numai că îi venise acest gând în ultima secundă. Cum putuse să fie atât de neglijent? Dezactivă şi al doilea întrerupător cu mişcări mai sigure şi mai rapide de astă dată – căci fuseseră exersate deja o dată – apoi inspectă atent de jur împrejur întreg cadrul uşii. Începu să lucreze apoi la broasca uşii cu o cheie şi un şperaclu.

Cinci minute mai târziu, uşa se deschidea, dezvăluind privirii un spațiu lipsit de aer în suprafață de aproximativ 140 metri pătrați, în care se aflau mai multe dulapuri cu dosare. Pe unul dintre pereți era încă o uşă, sugerând

existența unei alte încăperi în interiorul acesteia. Dar poate că dădea spre o scară.

Belknap se uită la ceas. Până acum planul decurgea bine, dar constarea nu-l făcu să se relaxeze, ci dimpotrivă. Prea multă încredere putea să fie fatală; şi nici o operație nu se desfăşura, în realitate, fără nici un fel de obstacole. Iar când totul mergea bine se întreba în orice moment când va cădea drobul de sare.

Deschise sertarele, scoase dosarele, începu să le parcurgă şi curând simți cum este din ce în ce mai dezamăgit. Ar fi vrut ca Andrea să fie aici şi să-l ajute să descifreze materialul. În cele din urmă, găsi un dosar pe care scria R. S. LANHAM.

Dosarul era gol. Un nume care nu-i spunea nimic, un dosar gol. — Parcă cineva îşi bătea joc de el, anihilându-i orice speranță. Dulăul se învârtea în jurul cozii.

După ce mai căută prin dosare încă douăzeci de minute, Belknap începu să se enerveze. Da, Andrea Bancroft ar fi trebuit să fie aici: documente ale corporațiilor – era exact specialitatea ei. Dar se încăpățână să stea pe loc şi să le parcurgă, iar când ajunse la un teanc de hârtii deasupra cărora scria COPIE, începu să dea peste ceea ce căuta. Erau documente offshore de înregistrare şi la început le parcurse cu ochii atât de repede, încât nici nu recunoscu numele ca fiind un nume de persoană. Dar era clar: Nikos Stavros.

Pronunță numele cu voce tare. Îl cunoştea – era un magnat cipriot grec. Nikos Stavros era un peşte alunecos, ale cărui bogății răspândite în întreaga lume erau de-a dreptul legendare. Deținea, printre altele, după cum ştia Belknap şi 49% din Estotek.

Să fi fost Stavros chiar Genesis? Atunci Lanham era un pseudonim? Dar Andrus Part spusese că este american. Şi apoi cine deținea cealaltă jumătate a companiei şi ce controla, mai exact, Estotek? Belknap se uită la o copertă pe care scria PARTENERIAT şi încercă să înțeleagă ce reprezintă. Încercă uşa interioară – din fericire, nu era încuiată. Aprinse o lumină şi văzu alte şiruri de dulapuri cu dosare. Zece minute mai târziu, începea să-şi facă o idee despre complexitatea întreprinderii, despre aisbergul uriaş al cărui vârf era Estotek.

Unsprezece minute mai târziu, auzi paşii paznicilor care veneau pe hol.

Sări din anexa interioară ca un iepure din vizuină. Inima i se opri în loc când observă alarma instalată la uşa interioară. Uşa se deschisese, dar nu-şi

dăduse seama că aici este un alt sistem de alarmă separat. O alarmă silențioasă! Nu existau nici măcar în limba estoniană suficiente înjurături ca să exprime furia lui Belknap.

Iar acum se afla față în față cu patru paznici bine înarmați. Nu arătau ca grăsunul în uniformă din hol sau ca paznicul de noapte în uniformă maro. Erau profesioniști. Fiecare avea în mână un pistol.

Auzi ordine în mai multe limbi. Înțelese când rostiră „Nu mişca!” înțelese şi când i se spuse să ridice mâinile deasupra capului.

Înțelegea că jocul se terminase.

Paznicul care vorbea engleză se apropie de el. Avea o față ca pergamentul. Se uită la dosarele scoase din dulapuri. Pe față i se aşternu o expresie triumfătoare.

— Am primit un raport că au apărut şobolani, spuse el într-o engleză cu uşor accent străin. Am prins şobolanul tocmai când ronțăia din brânza noastră.

Se întoarse şi îi spuse ceva celui mai tânăr dintre colegii lui, un băiat înjur de douăzeci de ani cu părul blond tăiat scurt şi cu brațe vânjoase pe care se vedeau venele. Cuvintele fuseseră rostite într-o limbă slavă. Belknap nu reuşi să înțeleagă decât prenumele sârb Drakulovic – probabil numele omului.

— Istoria corporațiilor este un hobby al meu, spuse Belknap. Observă că cel care vorbea englezeşte avea în mână un pistol rusesc Vector SR-1, care străbătea şi prin vesta antiglonț. De fapt, străpungea şase straturi de kevlar şi gloanțele trase de el străbăteau corpul dintr-o parte în alta.

— Nu este ceea ce pare, adăugă Belknap.

Cu o mişcare bruscă, omul îl lovi peste față cu mâna în care ținea pistolul. Parcă îl lovise un cal cu piciorul. Belknap decise să exagereze efectul, ceea ce nu era deloc greu. Se clătina spre spate, fluturând din mâini şi prinse privirea disprețuitoare a omului. Nu-l păcălise deloc. O a doua lovitură ateriză cu putere pe acelaşi obraz, aşa cum fac profesioniştii. Belknap se silea să stea în picioare, deşi se clătina rău. Toate instinctele lui îi spuneau că nu este cazul să opună rezistență. Paznicul încerca să-şi demonstreze talentele, nu să-l aducă în stare de inconştiență. Trebuia să le răspundă la întrebări.

— Nici o mişcare, spuse omul cu o voce care parcă venea din mormânt. Să stai neclintit ca un manechin.

Belknap dădu din cap fără să scoată o vorbă.

Unul dintre paznici îi spuse ceva celui blond. Belknap nu înțelese mare lucru, cu excepția numelui Pavel. Tânărul se apropie, îl pipăi pe Belknap din cap până în picioare ca să verifice dacă nu este înarmat. Scoase o mică ruletă din buzunarul de la spate al lui Belknap şi o aruncă pe jos.

— Ei, ia spune, ce faci aici?

Bărbatul cel dur, fără îndoială, şeful lor, îi vorbi pe tonul cuiva care abia aşteaptă un semn de nesupunere ca să aplice o pedeapsă. Belknap nu spunea nimic. Mintea îi lucra febril.

Paznicul se apropie. Belknap îi simțea mirosul de transpirație şi respirația ca de bou.

— Eşti surd? întrebă el.

Îl ațâțau ca pe un taur înainte de luptă, ca un preludiu al violenței care va urma.

Dintr-odată, Belknap întoarse capul şi prinse privirea celui mai tânăr dintre paznici.

— Pavel! spuse el, cu o voce imploratoare, dar şi amenințătoare în acelaşi timp. Spune-le!

Paznicul mai vârstă îngustă ochii. Pe fața lui se citeau deruta şi bănuiala. Pavel arăta uluit. Dar Belknap nu-şi întoarse privirile.

— Mi-ai promis, Pavel, mi-ai promis că n-o să se întâmple aşa ceva!

Şeful aruncă o privire bănuitoare spre tânărul culturist. Acestuia i se zbătea acum ochiul stâng. Dovadă de nelinişte şi tensiune. Pavel murmură câteva cuvinte, iar Belknap înțelese fără traducere că spunea ceva în genul „Nu ştiu despre ce vorbeşte."

— O, te rog! izbucni Belknap indignat. Îşi aminti de cuvintele lui Jared Rinehart: „Bănuiala, dragă Castor, este ca un râu; singura modalitate de a scăpa ea este să-i îndrepți cursul în altă parte." Amintirea aceasta îi dădu putere lui Belknap. Aruncă bărbia înainte, îşi îndreptă umerii, părând mai puțin vinovat şi mai mult indignat.

Vocea şefului era acum amenințătoare, deşi era greu de spus împotriva cui se îndreaptă furia lui.

— Îl cunoşti pe omul acesta? îl întrebă el pe Belknap.

— Pe Drakulovic? Credeam că da, dar se vede clar că m-am înşelat.

Belknap îi aruncă tânărului o privire furioasă:

— Ticălos nenorocit ce eşti! urlă el. Ce fel de joc joci? Crezi că şeful meu o să stea cu mâinile încrucişate?

Belknap trăgea de timp, schițând un scenariu care să-i intrige pe paznici, rămânând în acelaşi timp misterios. Trebuia să câştige timp cu orice preț.

Belknap îşi roti ochii în cap cu un gest teatral, în timp ce Pavel Drakulovic se lansa într-o serie de negări şi proteste. Indignarea lui era sinceră, dar părea defensivă, ba chiar dubioasă. Belknap observă că ceilalți doi paznici se depărtaseră puțin de Drakulovic şi se apropiaseră de şef. Drakulovic era acum un element nesigur, nimeni nu dorea să se afle în apropierea lui cel puțin până se clarifica problema.

Drakulovic continuă să protesteze până când şeful îi adresă câteva cuvinte aspre, iar tânărul tăcu. Belknap ghici din nou mesajul: „Gura, să nu mai aud nici un cuvânt, discutăm după aceea.”

Belknap ridică bărbia.

Era momentul să arunce un alt nume, ca să semene şi mai multă derută.

— Îți spun că Lanham n-o să fie deloc încântat de băieții tăi. Este pentru ultima dată când îi fac o favoare.

Paznicul cu ochi negri păru dintr-odată îngrijorat.

— Cine ai spus?

Belknap trase adânc aer în piept şi îi dădu drumul apoi încet. Mintea îi lucra cu înfrigurare.

R. S. Lanham. Un american, după cum susținea Andrus Part. R putea să vină de la Ronald, Richard, Rory, Ralph. Dar cel mai probabil de la Robert; era unul dintre cele mai răspândite nume din America. Lui Robert putea să i se spună Rob sau Bert, sau în alt fel, dar, dacă era să punem pariu, cu Bob mergea la sigur.

— Ascultă ce-ți spun, spuse Belknap, dacă l-ai cunoaşte pe Bob Lanham la fel de bine ca mine, ai şti că este ultima persoană pe care ți-ai dori s-o superi pe lumea asta.

Paznicul cu ochi negri îi aruncă o privire ciudată, apoi apăsă pe clapa unui mic dispozitiv de comunicare şi spuse scurt ceva. Se întoarse spre Belknap şi spuse sec:

— Şeful vine imediat.

Şeful. Nu Nikos Stavros. Aşadar, celălalt proprietar. Acționarul principal. Omul care îşi spunea Lanham.

Andrus Part spusese: „Nu l-am întâlnit niciodată față în față. Şi nici nu-mi doresc.”

Şeful spuse ceva pe un ton blând, de încurajare, adresându-se partenerului mai tânăr. Aruncă o privire rapidă spre Belknap. Nu aveau

încredere în el. Dar omul cu ochi negri îi luă lui Drakulovic arma de la şold şi o băgă în buzunar. Deocamdată, tânărul era în perioada de probă. Acesta era lucrul cel mai prudent pe care îl putea face. Drakulovic se aşeză pe un scaun fără spătar dintr-un colț al încăperii. Ar fi vrut să mai protesteze, dar fusese pus pe tuşă.

Belknap se uită în jurul lui, la paznicii care mai rămăseseră, văzu că îşi țineau pistoalele gata pregătite, iar în privirea lor nu era nimic altceva decât un profesionalism rece. Mintea îi alerga înnebunită, ochii priveau în toate direcțiile. „Trebuie să ieşi de aici. Trebuie să faci ceva."

Se auziră paşi. Şeful. Cineva vorbea rapid în estonă, dar, dacă Belknap nu se înşela, avea accent american.

Uşa dinspre exterior se deschise din nou şi omul care conducea Estotek intră în încăpere însoțit de doi paznici blonzi înarmați.

Avea părul negru, vopsit, fața dăltuită din trăsături aspre şi umbre adânci. Ochii negri scoteau scântei de răutate. Gura lui era subțire şi crudă ca o rană de cuțit bine vindecată.

Belknap rămase cu ochii ațintiți la cicatricea care se arcuia ca o a doua sprânceană deasupra ochiului stâng, în timp ce simțea cum pământul i se clatină sub picioare ca un val. Îl cuprinse amețeala. Probabil că avea halucinații. Închise strâns ochii şi îi deschise din nou. *Nu se poate.*

Totuşi, se putea. Mogulul din umbră cu sediul în Estonia, cel care preluase rețeaua lui Ansari nu era un necunoscut pentru el. Se întâlniseră cu ani în urmă într-un apartament din Berlinul de Est, pe Karl-Marx-Allee.

Imaginile îi reveniră rapid în memorie, provocându-i un val de greață. Covorul turcesc de pe pardoseală, oglinda cu ramă de abanos, biroul mare, în stil Biedermeier. Țeava dublă a pistolului din mâna omului, ochii lui.

Richard Lugner.

Omul fusese ucis în acea zi. Belknap văzuse totul cu ochii lui. Dar, cu toate acestea, stătea acum în fața lui.

— Imposibil!

Ochii omului se lărgiră puțin, lăsând să scape o privire de vulpe care confirma identificarea.

— Ai fi dispus să pariezi cu viața ta? întrebă el cu o voce nazală oribilă. În mâna stângă ținea un pistol mare.

— Dar te-am văzut mort!

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

— Zici că m-ai văzut mort?

Limba de şopârlă a lui Lugner apăru printre buze, ca şi când ar fi căutat o muscă.

— Asta înseamnă că este corect să te văd şi eu pe tine mort, nu-i aşa? Numai că de astă dată nu va mai fi nici o înscenare. Vezi tu, pe măsură ce am îmbătrânit, a început să-mi placă realitatea din ce în ce mai mult. Am devenit mai bătrân şi mai înțelept. Spre deosebire de tine, Belknap. Ultima dată când ne-am întâlnit, erai un mucos de adolescent. Eram prea bătrân ca să mă mai distrez cu tine, dar tocmai bun ca să mă amuz pe socoteala ta.

Scoase un râs grotesc, înfricoşător.

Belknap se sili să tragă aer în piept. Se uită la pistolul pe care îl ținea Lugner în mână. Un Steyer SPP de 9 mm, o adevărată armă de atac.

— În toți aceşti ani, continuă Lugner, din păcate ți-ai pierdut farmecul adolescenței şi ai devenit grosolan. Tot mai gros şi mai grosolan. Făcu un pas spre el. Porii de pe fața ta, vinişoarele de sub piele, trăsăturile tale… toate sunt din ce în ce mai grosolane. Cu fiecare an care a trecut te-ai depărtat tot mai mult de ideea de spirit şi te-ai apropiat de reprezentarea cărnii. Mai puțin suflet şi mai mult trup.

— Nu prea înțeleg.

— Nu prea ai cu ce să te lauzi pentru cele patru milioane de ani de evoluție, ce zici? Richard Lugner se uită la paznicii lui înarmați: Domnilor, vă rog să remarcați resemnarea din ochii lui. Apoi se întoarse către Belknap: Eşti ca un animal prins în capcană. La început, animalul – iepure, vulpe, bursuc – se zbate sălbatic. Trage cu ghearele de zăbrelele de fier, se străduieşte cu orice chip să iasă, se răsuceşte şi urlă. Trece o zi şi vânătorul care a pus capcana nu se întoarce. Animalul urlă, apoi se întristează. Mai trece o zi şi încă o zi. Animalul slăbeşte din cauza lipsei de apă. Se întinde pe fundul cuştii. Nu mai aşteaptă decât să moară. Şi atunci soseşte vânătorul. Dar animalul a renunțat la orice speranță. Deschide ochii şi nu tremură, pentru că a acceptat moartea. Chiar dacă vânătorul îi dă drumul, animalul s-a autocondamnat la moarte. A acceptat moartea. Nu există cale de întoarcere.

— Ai venit ca să-mi dai drumul?

O strâmbătură sadică schimonosi chipul lui Lugner.

— Am venit să-ți eliberez spiritul. Moartea face parte din destinul omului. Iar eu sunt cel care te va ajuta să-ți împlineşti destinul mai repede. Nimeni nu te poate ajuta. Foştii tăi angajatori – întâmplător, ştiu acest lucru – s-au dezis clar de tine. Foştii tăi colegi ştiu că eşti irecuperabil. Cui crezi că poți să te adresezi – vreunui mare mahăr de senator din Midwest? Sau vreunui baubau pe care nu l-a văzut nimeni niciodată? Poate lui Dumnezeu? Mai degrabă lui Satan. Râse aspru: A venit timpul să renunți la gândirea copilărească şi să-ți înfrunți sfârşitul cu demnitate.

Se întoarse către paznicul care vorbea englezeşte.

— Domnul va fi lăsat să plece din clădire.

Paznicul ridică din sprâncene.

— Într-un sac de plastic. Gura ca o fantă subțire a lui Lugner se lungi până spre urechi.

— De fapt, ar fi bine să aduceți mai mulți saci, spuse Belknap calm, cu o voce lipsită de intonații.

— Vom fi încântați să te punem în doi saci.

Belknap se forță să râdă, un râs sonor, lipsit de griji.

— Mă bucur să constat că ştii să guşti umorul meu.

— Dacă crezi că ai umor, ai dreptate pe jumătate, mârâi Belknap. Pentru noi toți este o glumă. Dacă aş fi avut de ales, nu v-aş fi luat pe voi ca tovarăşi pentru ultimul meu drum. Dar îmi dau seama că aşa ceva nu se alege. Nu voi părăsi această clădire viu. Asta este adevărat. Dar mai este încă un mic detaliu pe care am uitat să-l menționez: nimeni nu va părăsi clădirea viu. Da, triperoxidul de triacetonă este un lucru minunat. Îți ia mințile cu totul.

Pe fața lui apăru un zâmbet atât de larg că i-ar fi făcut invidioşi pe toți coriştii lui Calvin Garth.

— Ce plicticos eşti cu minciunile astea ale tale, spuse Lugner, cu o strâmbătură din buze. Cât de lipsit de inventivitate!

— Rămâne de văzut. Am pus peste tot în încăpere explozivi pe bază de triacetonă. Sunt legați la un cronometru. Speram că voi fi plecat de mult în acest moment. Dar, fireşte, am fost reținut. Iar acum destinul este pe cale să-şi joace ultima carte. Ştiu că voi fi ucis. Dar şi voi la fel. Ceea ce înseamnă că mor cu o oarecare satisfacție. Dacă te iau şi pe tine cu mine, înseamnă că viața mea nu a fost irosită în zadar.

— Ceea ce mă jigneşte nu este că minţi, ci că minţi atât de jalnic. Străduieşte-te ceva mai mult, omule!

— Preferi să crezi că mint, pentru că te simţi rănit în orgoliul personal să admiţi că ai nimerit într-o capcană.

Vocea lui Belknap era de-a dreptul exaltată.

— Ha! Îţi închipui fie chiar şi numai pentru o clipă că nu ştiam exact ce alarmă declanşez? Cu ce fel de amator crezi că ai de-a face, caraghiosule?

— Nu reuşeşti să păcăleşti pe nimeni, repetă nepăsător Lugner.

— Se pare că nu înţelegi un lucru. *Puţin îmi pasă.*

Belknap vorbea cu veselia condamnatului aflat pe eşafod.

— Nu încerc să te conving de nimic. Îţi aduc doar la cunoştinţă. De dragul vremurilor de odinioară, ca să înţelegi cum stă treaba. Când ai să mori, vreau să ştii de ce.

— Şi dacă aş pleca în acest moment? Presupunând că aş lua în serios acest scenariu absurd.

Belknap vorbi rar, crispat, articulând cu grijă consoanele.

— Ascensorul s-a întors probabil deja în holul de la intrare. Şaizeci de secunde ca să ajungi acolo, alte treizeci de secunde cel puţin până apare ascensorul – îmi pare rău, nu ai suficient timp, mai ales că şchiopătezi. Paznicii de aici… ei bine, sunt figuranţi. Pentru că, de fapt, totul este între noi doi. Dar nu cred că înţeleg foarte bine englezeşte. Aşa că nu trebuie să-ţi faci griji pentru ei. Iar, dacă îţi sunt cu adevărat credincioşi, vor fi încântaţi să se evaporeze odată cu tine, precum nevestele hinduse care se aruncă în rugul mortuar al soţului lor. Numai că de astă dată vorbim despre triperoxid de triacetonă: un adevărat nectar pentru tunetul zeilor. Simţi mirosul? Seamănă puţin cu acetona pentru lacul de unghii. Dar ştiai asta deja. Îl simţi, nu-i aşa?

Făcând câţiva paşi se apropie de Lugner.

— Să începem numărătoarea inversă cu voce tare?

Privirea lui Lugner devenea tot mai sfredelitoare pe măsură ce vorbea Belknap, dar observă că paznicul blond de alături pălise. Belknap îi făcu un mic gest de la revedere cu mâna şi, dintr-odată, omul o luă la fugă. Al doilea se luă după el îngrozit. Într-o fracţiune de secundă Lugner îl împuşcă în plină faţă. Zgomotul făcut de pistolul Steyr fu puternic, dar, într-un mod ciudat, fără ecou în spaţiul restrâns al biroului. Ceilalţi rămaseră încremeniţi, privind la Lugner.

Acum! În timp ce al doilea paznic rămăsese cu privirile aţintite la faţa plină de sânge a celui ucis, Belknap repezi braţul în faţă şi îi smulse pistolul. Trase repede două rafale şi îl lichidă pe paznicul mătăhălos şi pe blondul care mai rămăsese. În timp ce Lugner se răsucea spre el cu arma în mână, Belknap se aruncă în spatele unuia dintre fişetele cu dosare. Rafala străpunse pereţii de metal ai fişetului şi, frânată de hârtiile din interior, ieşi pe partea cealaltă sub forma unor mici umflături. Belknap văzu ruleta de măsurat pe jos. *Aşa că poţi să-ţi iei măsurile pentru propriul sicriu!*

Gândeşte! Bărbatul cu părul tuns perie şi braţe vânjoase, pline de vene, se străduia probabil să facă rost de o armă, se lăsase jos peste unul dintre cei căzuţi ca să i-o scoată din vestă. *Vizualizează!* Belknap scoase pe orbeşte braţul din spatele fişetului şi apăsă de două ori pe trăgaci, într-o succesiune rapidă. Gloanţele păreau trase la întâmplare, dar fusese ghidat de memoria trupului, anticipând unde ar fi trebuit să se afle omul tuns perie. Un strigăt de durere îi spuse că cel puţin unul dintre gloanţe îşi atinsese ţinta. Omul gâfâia acum ca un animal rănit şi un şuierat sinistru îi spunea că aerul intra în cavitatea pleurală, strivind plămânii.

Mai rămânea Lugner. Cu el va fi mai greu decât cu toţi ceilalţi.

Belknap se forţă să gândească cât mai clar. „Ce ar trebui să fac?” Nu putea risca să fie prea agresiv; trebuia să adopte o poziţie defensivă, să se lase pe vine, devenind astfel o ţintă mai dificil de atins. Obiectivul lui trebuia să iasă din cameră şi să încuie uşa, astfel încât, dacă povestea cu explozivii se va dovedi a fi o păcăleală, să poată dispune de adversarul lui în condiţiile dictate de el. Probabil că Lugner se strecura încet către uşă. Va încerca să distragă atenţia adversarului de la ceea ce făcea acum.

Secundele treceau ca orele. Belknap auzi un zgomot în stânga şi simţi impulsul să se răsucească în direcţia aceea şi să tragă. Dar nu, nu era un sunet făcut de un om; probabil că Lugner făcuse un cocoloş de hârtie şi îl aruncase de-a curmezişul încăperii, sperând să-i distragă atenţia în timp ce el…

Belknap se ridică brusc şi, fără să se uite sau să încerce să ţintească, trase spre uşă – îşi direcţionă focul jos, ca şi când ar fi tras într-o pisică. Se ascunse din nou în spatele fişetelor, revizuind în minte ceea ce văzuse. Avusese dreptate: Lugner era exact acolo unde prevăzuse. Dar îl atinsese? Nu auzise nici un strigăt de durere, nici o respiraţie.

După câteva secunde de tăcere, Lugner vorbi cu o voce calmă, bine controlată.

— Jucător nesăbuit! Nimeni nu bate casa!

Era vocea cuiva care stăpânea perfect situația. Dar de ce se dăduse de gol? Lugner ştia să mintă la perfecție. Belknap înțelese brusc jocul: Vocea lui Lugner era *prea bine* controlată, prea stăpânită. Fusese rănit, probabil mortal. Jocul lui era acum să-l ispitească pe Belknap să iasă la vedere. Îl auzi pe Lugner cum face un pas, apoi încă unul. Paşii erau lenți, greoi, erau paşii unui om pe moarte. Un om pe moarte cu pistolul bine ațintit.

Belknap îşi puse căciula împletită pe o bucată din ruletă şi o ridică puțin deasupra unui fişet. Era un truc vechi, să ridici o pălărie în vârful bățului ca să distragi atenția trăgătorului.

Lugner era prea deştept ca să se lase păcălit – pe asta conta şi Belknap. Îşi va îndrepta pistolul spre stânga, aşteptându-se la o salvă din partea aceea. Belknap sări ca un arc şi apăru la aproape un metru de momeala primitivă. Lugner, aşa cum anticipase, îşi poziționase pistolul spre stânga jos. Când apăsă pe trăgaci, Belknap văzu o anumită expresie pe chipul sadic, disprețuitor al lui Lugner. Expresia transmitea ceva ce agentul lipsit de scrupule inspirase adesea, dar trăise rareori: groază.

— Casa *sunt* eu, spuse Belknap.

— Naiba să te…

Primul glonț îl lovi pe Lugner în gât, laringele îi explodă şi îi reteză ultimele cuvinte. Proiectilul trecu uşor prin carne, prin uşa de oțel din spatele lui, distrugând tot țesutul din jurul rănii. Un jet de sânge arterial țâşni din gaură şi sili partea superioară a trupului să se sprijine de suprafața albă a uşii. Al doilea glonț, direcționat ceva mai sus, îl lovi în plină față, chiar sub nas, săpându-i o a treia nară în carne şi în os şi trecu apoi prin cap, lichefiindu-i creierul. Termenul ştiințific era „şoc hidrostatic” şi efectul lui asupra sistemului nervos central era instantaneu şi ireversibil.

Zece minute mai târziu, Belknap străbătea cu pas grăbit trotuarul prin noaptea estoniană. Venise la Tallin cu speranța să-şi reducă incertitudinile, necunoscutele. Dar necunoscutele şi incertitudinile se înmulțiseră.

Nikos Stavros. Ce rol juca el în toate acestea?

Richard Lugner, alias Lanham. Era el – fusese el – de fapt, Genesis? Sau doar un alt pion al acestuia? Ce se întâmplase, de fapt, în ziua aceea fatală din 1987, când Belknap şi Rinehart se întâlniseră în apartamentul lui Lugner de pe Karl-Marx-Allee? Un lucru era sigur: nimic din ceea ce se

întâmplase în Berlinul de Est nu fusese ceea ce părea. Înscenarea fusese pregătită numai de Lugner, de unul singur?

Belknap înghiți un nod. Fusese Jared Rinehart tras pe sfoară, aşa cum fusese şi el? Sau poate că Jared fusese şi el părtaş la înşelătorie – gândul acesta îl arse ca acidul. Totul păruse atât de lipsit de efort din partea lui Jared – modul în care îşi făcuse apariția exact la momentul potrivit. Să-i salveze viața lui Belknap? Sau să-l ajute pe Lugner să scape basma curată din piesa de teatru înscenată, ca să fie sigur că Dulăul nu-l va mai urmări niciodată.

Trotuarul începuse să facă valuri, iar Belknap simți că îl ia cu amețeală. Cel mai bun prieten al lui. Aliatul lui de nădejde. Jared Rinehart!

Belknap încercă să-şi spună că ochii îi lăcrimau din cauza vântului usturător. Dorea să se gândească la orice altceva decât la ceea ce trebuia să se gândească.

Mai fusese şi vreo altă operațiune în care Jared Rinehart îl păcălise? De câte ori fusese tras pe sfoară Belknap şi *de ce?*

Sau fuseseră amândoi victime?

Jared Rinehart. Castor şi Pollux. Stânca. Singura persoană pe care putea conta întotdeauna. Singura persoană care nu-l dezamăgise niciodată. Parcă îl vedea acum aievea. Cu căldura lui reticentă, cu inteligența vie, cu irezistibila lui îmbinare de detaşare seacă, angajament ferm şi echilibru nezdruncinat. Un partener la bine şi la rău. Un camarad de arme. Un protector.

Imaginile treceau sacadat prin mintea lui Belknap. Schimbul de focuri din apartamentul de pe Karl-Marx-Allee, luptele de lângă Cali – câteva dintre cele câteva zeci de ocazii în care intervenția la timp a lui Jared fusese crucială. *Fii rezonabil*, îşi spuse el.

Rinehart era un erou, salvator şi prieten.

Sau era un mincinos, un manipulator şi conspirator în cadrul unei scheme atât de complicate şi absconse că depăşea orice imaginație.

Care dintre cele două ipostaze era mai plauzibilă? Fii rezonabil.

Apoi îşi aminti ce îi spusese Andrei Bancroft. *Adevărul nu este întotdeauna rezonabil.*

Îi venea să cadă în genunchi, să urle, să-şi astupe urechile, să răcnească spre cer. Dar era un lux pe care nu şi-l putea permite. Se întoarse la casa de pe mal a georgianului. Se strădui să accepte dovezile, să-şi pună întrebările care se impuneau. Era ca şi când ar fi înghițit sticlă pisată.

Cine era în realitate Jared Rinehart?

PARTEA A TREIA

CAPITOLUL DOUĂZECI

Zborul de la Tallinn la Aeroportul Internațional din Larnaca, Cipru, a decurs fără evenimente. Furtuna îl precedase. Calvin Garth nu fusese prea încântat când Belknap îi spusese că va trebui să folosească avionul închiriat – trebuia să completeze planuri de zbor, să ceară aprobări – dar în cele din urmă fusese de acord. O poveste cu nişte prieteni vechi de şcoală. Ghennadi Ceakvetadze, după ce bombănise şi el destul de mult, se ocupase de hârtii. Mai avea încă legături la Ministerul Transporturilor şi astfel imposibilul devenise posibil.

Conversația cu Andrea Bancroft era acoperită de nori mai negri de furtună.

— Nu vreau să vorbesc acum despre asta, îi spuse ea când o întrebă despre vizita la locația din Rosendale. Este un material pe care încă nu l-am prelucrat.

În vocea ei era ceva care îl tulbura, simțea că îi ascunde o traumă. Stătuse pe gânduri dacă să îi vorbească despre Jared şi despre temerile lui, dar renunțase. Era problema lui; dar îi vorbi, în schimb, despre Nikos Stavros; aici ştia că experiența ei cu legislația în vigoare putea să-i fie de mare folos. Andrea închise telefonul şi îl sună din nou zece minute mai târziu, prezentându-i un raport succint despre averea omului, despre holdingurile pe care le deținea şi activitățile recente. Din nou se simți îngrijorat la auzul tonului din vocea ei.

— În legătură cu arhivele de la Rosendale, deschise el vorba din nou, cel puțin spune-mi un singur lucru. Are fundația holdinguri în Estonia?

— A avut câteva programe de mortalitate infantilă şi asistență prenatală la începutul anilor ’90. Cam atât.

— E ceva suspect?

— Nu e nimic suspect. Erau împreună cu Letonia şi Lituania, îmi pare rău.

— Mai este altceva cu steguleț roşu?

— Ți-am spus, încă mai prelucrez materialul.

De astă dată în vocea se simțea clar un tremur.

— Andrea, ce s-a întâmplat?

— Eu… trebuie să te văd.

— Mă întorc curând.

— Mâine. Spuneai că zbori în Cipru, nu-i aşa? La Lamaca? De la Kennedy sunt zboruri directe până acolo.

— Dar nici nu-ți dai seama la ce riscuri te expui.

— Voi avea grijă. Am avut întotdeauna grijă. Am cumpărat cu cardul un bilet de la Newark la San Francisco, pentru eventualitatea că ar fi monitorizat. Apoi am pus un prieten să rezerve două locuri pentru un zbor spre Paris, de la JFK la Orly, cu cârdul lui, iar eu sunt însoțitor. Numele meu va apărea în lista pasagerilor, dar nu şi în evidențele financiare. Şi ajung la acelaşi terminal internațional ca şi zborul spre Lamaca, iar acesta nu este niciodată plin. Cu patruzeci de minute de decolare, mă prezint la ghişeu şi cumpăr un bilet cu bani gheață. Oamenii fac tot timpul călătorii în ultimul moment – un deces în familie, o întâlnire urgentă de afaceri, indiferent ce.

Făcu o pauză.

— M-am gândit foarte bine. Pot să fac lucrul acesta şi am de gând să-l fac.

— La naiba, Andrea, dar este *periculos!*

Dacă ceea ce bănuia el despre Jared Rinehart era adevărat, nicăieri nu mai era în siguranță.

— Mai ales la Lamaca. Te bagi într-un domeniu care nu e de tine.

— Spune-mi, te rog, care domeniu *este* de mine? Spune-mi unde pot fi în siguranță? Chiar aş vrea şi eu să ştiu.

Părea gata să izbucnească în lacrimi.

— Vin să mă întâlnesc cu tine, indiferent dacă vrei sau nu.

— Te rog, Andrea, protestă el. Fii rezonabilă.

Nu erau cele mai potrivite cuvinte pentru ea din partea lui.

— Ne vedem mâine după-amiază, spuse ea cu o voce hotărâtă.

Perspectiva de a o vedea îl bucura şi îl înspăimânta. Era amatoare; iar Lamaca – Lamaca lui – se putea oricând transforma într-un câmp de luptă, mai ales dacă urma să se confrunte cu Genesis. Gândul că Andrea ar putea

să pățească ceva îi dădea fiori. „Mai că-mi vine să spun că eşti piază rea, Castor.”

Belknap îşi coborî spătarul scaunului şi lăsă gândurile să-i zburde în voie.

Nikos Stavros. În rarele interviuri pe care le dăduse, spunea că se înrolase în Marina comercială cipriotă imediat după ce terminase liceul şi că tatăl lui fusese pescar şi trudise din greu. Descria foarte pitoresc pescuitul în nopțile fără lună în care punea un bec de cinci sute de wați ca să atragă macrourile în plasă. Dar omitea să pomenească despre faptul că tatăl lui deținea cea mai mare flotă de pescuit din Cipru. Nici nu intra în amănunte despre compania lui, Stavros Maritime, care îşi realiza o mare parte din venituri transportând țiței pentru cele mai mari companii petroliere. Se distingea de concurenții lui mai mari prin talentul de a anticipa unde va fi piața de țiței. Vasele lui puteau transporta douăzeci şi cinci de milioane de barili de petrol în orice moment, iar valoarea încărcăturii varia în funcție de fluctuațiile bursei şi de capriciile OPEC-ului. Stavros avea un talent remarcabil de a prezice aceste fluctuații haotice; averea lui crescuse datorită unei perspicacități caracteristice, de regulă, pentru cei mai vicleni rechini de pe Wall Street. Valoarea netă a averii lui nu se cunoştea. Se credea că are holdinguri extinse, dar ascunse într-o întreagă baterie de parteneriate private şi neînregistrate. Totul era foarte grăitor; da, dar ce spunea?

„Dacă ai greşit în privința lui Jared Rinehart, unde ai mai greşit?” întrebarea aceasta îl rodea. Poate că, viața lui nu fusese o călătorie, ci un marş manipulat printr-un labirint de înşelătorii. Sentimentul lui de încredere în el însuşi fusese compromis ireversibil sau cel puțin aşa i se părea. Furia față de ceea ce i se întâmplase lui Jared era singurul lui sprijin. Îl protejase tot timpul pe Jared, fusese gata să-şi dea chiar şi viața pentru el.

Şi acum?

Din câte îşi dădea seama, chiar Jared era Genesis. Nu fusese el oare în toate locurile? Abilitatea, perspicacitatea, viclenia, toate aceste calități îl făceau foarte potrivit pentru un astfel de rol. Refuzase promovări care l-ar fi scos de pe teren, i-ar fi redus mobilitatea şi i-ar fi compromis libertatea de a călători nestingherit. Şi peste tot construia un domeniu al terorii.

O lume a umbrei care cuprinde tot globul. Dar creatorul ei rămânea anonim, niciodată zărit, niciodată văzut, niciodată recunoscut. *Ca partea invizibilă a lunii.*

Să fi fost oare Rinehart capabil de asemenea monstruozități? Sufletul lui Belknap se revolta în fața unei asemenea posibilități. Dar nu putea s-o

excludă. Stătea întins pe spate şi prin minte îi defilau fel de fel de amintiri şi date, până când auzi scrâşnetul hidraulic al trenului de aterizare. Ajunseseră.

Republica Cipru, de trei ori mai mare decât statul Massachusetts, exercita o fascinaţie specială datorită puterilor care divizaseră insula în 1974. Ciprul era mult mai aproape de Beirut decât de Atena şi nu numai în termeni geografici. În timp ce zona turcă din nordul insulei lâncezea în somnolenţă, ciprioţii din sud creaseră un paradis al prosperităţii relative alimentat de turism, servicii financiare şi transporturi navale. Republica Cipru, stat clientelar al Greciei, avea şase porturi excelente şi o marină comercială cu aproape o mie de vapoare-container de mare capacitate, ca să nu mai menţionăm o altă mie de nave care circulau sub pavilion străin. Insula avea şi douăzeci de aeroporturi, era în mod inevitabil un punct de întâlnire între transporturile de heroină dintre Turcia şi Europa, un loc în care spălarea banilor şi activităţile asociate acesteia erau la ele acasă. Era frecventat de turişti americani şi, cu egală sârguinţă, de agenţii americani de la DEA[43].

Numele oraşului Lamaca înseamnă „sarcofag" în greacă. Era oraşul cel mai anost din toată insula. Străzile lui alcătuiau un labirint în care numai cineva care locuia de mult timp aici reuşea să se descurce, dar nici aceştia nu puteau ţine pasul cu schimbările frecvente de nume ale străzilor. Imigranţii libanezi se înghesuiau în mahalalele din nordul oraşului. Pământul din jurul oraşului era pârjolit şi sterp, restaurantele locale înghesuite de francize ale reţelelor internaţionale: KFC, McDonald, Pizza Hut. Avea tot farmecul unei piste de aterizare plasate într-un deşert. Muştele de nisip îi alungau pe vilegiaturişti de pe plaje, dar porturile de agrement erau pline de iahturi şi nave de transport şi nu puţine dintre ele erau proprietatea legendarului mogul al transporturilor, Nikos Stavros.

După o aşteptare îndelungată, scara de aluminiu fu, în sfârşit, trasă la avion, uşa se deschise şi Belknap păşi afară, în dimineaţa senină. Controlul paşapoartelor fu superficial. Nu mai îndrăznise să folosească documentele pe numele de Tyler Cooper. Trebuia să aibă încredere în hârtiile procurate de Ghennadi, despre care spionul pensionar spusese că sunt nedetectabile. Într-adevăr, cel puţin până acum, aşa fuseseră. Drumul cu taxiul până în oraş dură cincisprezece minute. Dură ceva mai mult până fu sigur că nu adusese cu el şi însoţitori nepoftiţi.

Belknap descoperi că trebuie să lupte din răsputeri ca să nu se pleoştească sub soarele puternic din Cipru, care făcea ca totul să strălucească în permanenţă, ascunzând aproape total urâţenia oraşului şi a

împrejurimilor sale. Mai erau şapte ore până să aterizeze Andrea. Îşi va petrece cea mai mare parte din acest timp cercetând reşedinţa lui Stavros.

Fusese oare urmărit? Mai mult ca sigur că nu, decise el. Dar nu strica să fie precaut. Îşi petrecu o oră întreagă hoinărind prin magazinele şi dughenele din cartierul turc, îşi schimbă hainele de două ori – îşi pusese o pereche de şalvari ieftini după care se schimbase din nou în costum occidental, cu pantaloni kaki şi cămaşă de pânză topită.

Adresa pe care o avea, bulevardul Lefkara 500, era exactă, dar nu spunea prea multe. Află curând că Nikos Stavros poseda întregul versant al unui deal şi plaja corespunzătoare, aflate la marginea oraşului Larnaca. Reşedinţa avea vedere spre mare şi era puţin mai mică decât o citadelă. Zidurile erau înalte, inabordabile, pline de fire şi camere de securitate montate din zece în zece metri. Chiar şi în partea dinspre mare se vedeau mai multe geamanduri care punctau perimetrul. Numai o bombă aruncată din aer ar fi putut zgudui locul. Altfel era greu de pătruns înăuntru.

De pe colina cea mai apropiată vedea gazonul de culoarea smaraldului, fără îndoială rezultatul unor irigaţii intensive. Casa era un conac levantin cu trei etaje din stuc alb cu balcoane şi galerii elegante, pe alocuri ieşind mult în afara construcţiei masive ca un origami împăturit cu mare atenţie ale cărui simetrii erau mai greu de depistat. Terenul înconjurător avea probabil vreo douăzeci de hectare. În apropierea casei se afla o grădină foarte elegantă cu flori, tufişuri sculptate şi chiparoşi. Privind cu binoclul, Belknap văzu diversele construcţii exterioare: grajduri, teren de tenis bazin de înot. Zări şi câteva structuri mici, ca nişte colibe, care nu se vedeau probabil din casă: cuştile pentru câinii de pază, fără îndoială. Ajutau la patrulat în timpul nopţii, căci fălcile lor puternice erau la fel de eficiente ca glonţul. Persoane în uniformă patrulau prin perimetru; ajustă binoclul şi văzu că aveau arme de atac.

Lăsă binoclul în jos simţindu-se copleşit. Îşi aminti ceea ce îi spusese Ghennadi despre câinii de urmărire şi câinii de atac. Juca un rol care nu era al lui? Îşi depăşise limitele competenţei? Chiar dacă ar fi reuşit să treacă de echipamentul de supraveghere, magnatul transporturilor era apărat de o brigadă înarmată. Se simţea istovit.

„Situaţia este fără speranţă, dar nu gravă”, aşa îi plăcea lui Jared Rinehart să spună. Amintirea vocii lui Jared îi provocă o durere aproape fizică, ca şi când ar fi regurgitat o minciună. Nu putea fi adevărat. Trebuia să fie adevărat. Trebuia să fie adevărat.

Dar de ce se afla aici? În ultimele nouă zile, nu făcuse altceva decât să încerce să-l salveze pe Jared Rinehart sau să-l răzbune, considerând că aceasta este misiunea lui. Fusese alimentat de o certitudine care murise ieri-seară. Acum Dulăul vâna altceva, ceva dur, inviolabil, esențial. Urmărea adevărul.

Andrea spusese: „Spune-mi unde sunt în siguranță."

O lume a umbrei care cuprinde globul.

Nicăieri nu era în siguranță. Nicăieri nu va fi în siguranță. Asta până când Belknap nu va face ca lumea să fie sigură pentru ei.

Sau va muri încercând.

Soarele era strălucitor – amiaza pe Mediterana, cerul de un azuriu inimitabil al Mediteranei, dar pentru el totul era negru ca cerneala. Belknap era mândru că ştie să dea în vileag înşelătoriile; totuşi, fusese victima unei înşelătorii cea mai mare parte a vieții. Simțea cum i se strânge stomacul. Poate că era timpul să recunoască inutilitatea eforturilor sale. *Şi să-l lase pe Genesis să-şi facă mendrele?*

Din durere se născu o şi mai mare încăpățânare. Moşia lui Stavros era o cetate de maximă siguranță. Dar cu siguranță că avea măcar un punct slab. Cețurile învălmăşite se dădeau la o parte şi dezvăluiau o altă replică a lui Jared: *Acolo unde nu ai cum să pătrunzi, încearcă să intri pe uşa din față.*

O jumătate de oră mai târziu, Belknap se oprise în fața reşedinței într-un Land Rover închiriat. Transmise un mesaj omului de la poarta exterioară, acesta îl trimise altuia şi acela altuia la rândul său şi tot aşa. Îl percheziționară, îi percheziționară şi maşina, apoi i se făcu semn cu mâna să intre. Lăsă maşina aşa cum i se spusese, într-un lot de parcare umbrit, aşternut cu pietriş şi la fel de îngrijit ca nisipul dintr-o grădină japoneză. La uşa principală, repetă mesajul în fața unui bărbat în uniformă de valet. Era un mesaj simplu şi puternic.

— Spune-i domnului Stavros că m-a trimis Genesis.

Mesajul îşi dovedi încă odată eficacitatea. Majordomul, un bărbat palid, având înjur de şaizeci de ani, cu tenul uşor îngălbenit şi adâncituri sub ochii căprui, nu-i oferi lui Belknap nimic de băut şi nici altceva. Vorbea engleză cu un uşor accent levantin, dar mişcările lui erau rigide şi demne, aproape înțepate, probabil o altă reminiscență din vremurile coloniale. Tavanul holului era din lemn de mahon, pe pereți erau panouri sculptate.

— Vă va primi în bibliotecă, îi spuse majordomul. Când acesta se întoarse, Belknap zări un mic pistol Luger în buzunarul din sacoul omului.

Ştia că era ținut acolo anume ca să fie văzut.

În bibliotecă erau mai multe panouri de stejar decât rafturi pentru cărți; deasupra capului, un candelabru somptuos de cristal arăta de parcă ar fi fost luat dintr-un palat venețian, ceea ce probabil că aşa şi era. Până acum, încăperea semăna foarte mult cu ceea ce îşi imaginase Belknap, de mobila din perioada Regenței până la tablourile în ulei ale unor maeştri mai puțin cunoscuți.

Dar Nikos Stavros era departe de ceea ce îşi imaginase el. Belknap se aşteptase să vadă un bărbat cu pieptul ca un butoi, cu falei puternice, cu o privire scrutătoare şi o strângere de mână ca de urs – tipul obişnuit de mare magnat grec al transporturilor, care ajunsese să aprecieze deliciile unei vieți rafinate după ce cunoscuse truda grea de pe puntea vasului.

Bărbatul, care se ridică anevoie în picioare şi îi strânse mâna slab, anemic, era, dimpotrivă, un specimen absolut neimpresionant. Privirea lui era apoasă şi incertă, avea o constituție firavă, cu pieptul înfundat, cu mâini subțiri ca de copil. Părul lui rar, aproape fără culoare, stătea lipit de cap în şuvițe printre care se vedea pe alocuri transpirația.

— Nikos Stavros? întrebă Belknap privindu-l atent.

Stavros se scobi într-o ureche cu unghia mai lungă de la degetul mic.

— Poți să pleci, Caius, îi spuse el majordomului palid. Discuția noastră este confidențială. Totul este în ordine.

Dar tonul în contrazicea vorbele. Omul era în mod clar înspăimântat.

— Aşadar, cu ce vă pot ajuta? întrebă el. Vorbesc ca o vânzătoare, nu-i aşa? Omul scoase un râs mic şi sec şi îşi linse buzele: Serios. Întreaga mea carieră s-a bazat pe cooperare.

Îşi încleştă mâinile una în alta ca să nu le mai lase să tremure. Belknap se întoarse şi văzu că majordomul rămăsese în pragul bibliotecii. Uşa se închise fără zgomot; suprafața interioară era capitonată cu piele şi nituri de metal, în stilul iacobin. Belknap făcu un pas mare în direcția lui Stavros, care parcă se făcuse şi mai mic în prezența lui. Totuşi, îl primise. De ce? Pentru că simțise că nu are încotro, fireşte. Nu îndrăznea să stârnească mânia lui Genesis.

— Colaborarea e una, spuse Belknap morocănos, colaboraționismul este altceva.

— Înțeleg, făcu Stavros, care în mod clar nu înțelesese nimic.

Era un om cu o avere imensă, dar iată că tremura de frică. Belknap era uluit.

— Sunt întotdeauna dispus la cooperare.

— Colaboraționism. Ochii agentului se îngustară. Cu adversarii noştri.

— Nu! strigă Stavros. Asta nu! *Niciodată!*

— S-au luat anumite decizii la nivel strategic. Se pune problema ce operațiuni să se *mai achiziționeze.* Ce filiale *să se separe.* Ce parteneriate *să se lichideze.*

Aluziile lui Belknap erau vagi, voalate, amenințătoare; scopul lui era să-l deruteze şi să stabilească o legătură.

— Decizii dificile, îmi dau seama, spuse Stavros scuturând energic din cap.

Belknap îl ignoră.

— Să vorbim puțin despre Estotek, spuse el. Deşi simțea că este cam pe alături, nu se trăda prin nici un fel de ezitare sau incertitudine. Va continua tot aşa, va întreba ce trebuia să întrebe şi va improviza dacă va fi necesar.

— Estotek, repetă Stavros înghițind anevoie. Parcă ar fi pilule anticoncepționale.

Chicoti nervos. În colțul gurii i se adunase saliva. Magnatul îşi linse încă odată buzele uscate. Era în mod clar o persoană foarte stresată.

Belknap mai făcu un pas amenințător spre magnatul cipriot.

— Crezi că ai haz? Îți închipui că am venit aici să mănânc îngheţată şi să socializăm?

Belknap întinse mâna şi îl apucă pe magnat de cămaşa albă de mătase, smucindu-l cu un gest care dădea de înțeles că rezervele lui de furie sunt inepuizabile.

— Îmi pare rău, spuse Stavros. Aşadar, care este problema?

— Ai vrea să-ți petreci zilele care ți-au mai rămas de trăit într-o stare de imobilizare totală, de durere insuportabilă şi desfigurat monstruos?

— Să mă gândesc… nu! Stavros începu să tuşească violent. Când se întoarse din nou spre Belknap era roşu la față. Estotek. Este o companie de acoperire, nu-i aşa? O companie-fantomă, în esență. Aşa facem noi afaceri. Dar ştii acest lucru.

— Nu e vorba despre ce ştiu eu. E vorba despre comportamentul tău.

— Sigur. Înțeleg foarte bine.

Stavros se îndreptă spre o măsuță cu mai multe sticle şi, cu mâinile tremurând, îşi turnă un păhărel.

— Unde îmi sunt bunele maniere? spuse el. Ar fi trebuit să-ți ofer ceva de băut. Uite, ia-l pe ăsta.

Îi întinse paharul cu picior lui Belknap. Acesta îl apucă şi i-l aruncă imediat în faţă lui Stavros. Alcoolul îi arse ochii cipriotului şi îi dădură lacrimile. Era un comportament violent, dar Belknap simţea intuitiv că era absolut crucial pentru el să pună la încercare limitele până la care putea merge cu insolenţa. Numai cineva care dispunea de o putere extraordinară şi-ar fi putut permite să se poarte cu magnatul în felul acesta.

— De ce ai făcut asta? scânci cipriotul.

— Taci naibii din gură, cârnat împuţit ce eşti! urlă Belknap. Ai devenit mai mult o povară decât un avantaj.

Stavros clipi.

— Vii de la…

— Vin de la Lanham.

— Nu înţeleg.

— S-a format o alianţă, s-a realizat o achiziţie. Acum faci parte din organizaţia noastră.

Stavros deschise gura să spună ceva, dar nu scoase nici un sunet.

— Să nu mă minţi! tună Belknap. Ai făcut o greşeală. Ai navigat prea aproape de vânt.

— Te rog să mă crezi, nu le-am spus nimic!

Începea să se întrevadă ceva.

— Cui?

— Anchetatorilor. N-am scos o vorbă. Nu s-au ales cu nimic.

— Dă-mi amănunte.

— N-am nimic de povestit.

— Ce naiba ascunzi?

— Aşa cum îţi spun. Au plecat cu mâna goală. Ticăloşii ăia de la Washington în costume maro. Avocatul pe care mi l-a recomandat Lugner a fost cu mine. John McTaggart, nu-i aşa? N-aveţi decât să-l întrebaţi şi voi. Idioţii ăia din Comisia Kirk fac mare tam-tam. Dar eram pregătiţi.

— Numai că aia nu a fost singura ta întâlnire cu ei, nu-i aşa?

— Ba sigur că a fost singura! Stavros făcu o strâmbătură de indignare şi de furie. Trebuie să mă credeţi.

— A, acum ne spui tu nouă ce să facem?

— Nu! Nu asta am vrut să spun! Nu mă înţelege greşit!

— Iar dai ordine. *Mergi tot aşa, la derută!*

— Te rog. Nu ştiu de unde a aflat Comisia Kirk ceea ce a aflat, dar ştiu că nu de la mine. Cum era să ciripesc tocmai eu? Ce sens ar fi avut? Este în joc

chiar interesul meu. Spuneau că o să-mi retragă acreditarea flotei dacă vor constata că sfidez Statele Unite. Auzi! Le-am amintit că sunt cetățean cipriot! Dar o țineau una şi bună cu filialele mele americane. Erau alături cu drumul şi le-am spus-o chiar aşa!

— Da, era interesul tău în joc şi tocmai de aceea te-au jucat pe degete nătărăii ăia de la Washington, spuse Belknap. Varsă tot! E mai bine aşa! Vrem să auzim totul de la tine direct.

— Ai o părere greşită. Mi-am ținut gura bine închisă. Hei, eu sunt cipriot şi noi ştim foarte bine ce avem de făcut. N-am scos un cuvințel. Te rog! McTaggart poate să confirme. Trebuie să… te rog să mă crezi.

Belknap tăcu mai mult timp.

— În ultimă instanță, nu contează dacă te cred eu sau nu. Coborî vocea şi continuă aproape în şoaptă: Important este dacă te crede Genesis.

Când rosti aceste cuvinte, magnatul cipriot păli vizibil. Belknap proceda mânat de instinct, profitând de un mecanism elementar de paranoia. Aşa cum îi spusese cât se poate de clar grăsanul din Oman, o mare parte din puterea lui Genesis deriva din faptul că nimeni nu ştia precis cine este şi cine poate fi angajatul lui secret.

— Te rog, şopti cipriotul, clipind des din ochi. Trebuie să merg la baie, se bâlbâi el. Mă întorc imediat.

Se repezi spre camera alăturată şi ieşi pe o uşă mică.

Ce punea la cale? Nu cerea ajutor; ar fi putu să-şi alerteze paza cu o simplă apăsare pe un buton. Era vorba de altceva, dar ce anume?

Dintr-odată îşi dădu seama. *Îşi suna partenerul din Tallin.*

Când Stavros se întoarse un minut mai târziu, se uita ciudat la Belknap. Un snop de îndoieli mărunte încolțiseră în mintea lui precum plantele într-un deşert după ploaie.

— Richard Lugner este…

— Mort, spuse Belknap. Aşa este. Vezi, a încercat să renegocieze condițiile cu Genesis. Să-ți fie şi ține învățătură de minte.

Fața albă ca varul a lui Stavros păli şi mai tare. Rămase înțepenit şi crispat, cu cămaşa de mătase pătată de whisky, dar şi de sudoare la subraț şi pe umeri. Se cutremură când Belknap îi prinse privirea.

— El… el…

— A avut noroc. A fost repede pentru el. Dar nu aşa va fi şi pentru tine. Acum îți spun la revedere. Belknap îi aruncă o privire disprețuitoare şi ieşi, închizând uşa grea în urma lui. Sentimentul victoriei trecu repede, dizolvat

într-un val de incertitudini şi de recunoaşterea unui adevăr ştiut de mult: animalele rănite sunt cele mai periculoase.

Belknap străbătu cu Land Roverul aleea de pietriş, apoi ieşi pe drumul care mergea de-a lungul coastei, dar mintea îi lucra cu viteză. Întâlnirea cu Stavros îi furnizase informații pe care Belknap nu reuşea să le evalueze. Încă nu era mulțumit de ceea ce ştia. Un lucru era sigur şi era important: Pentru Stavros Genesis era un duşman de temut, un duşman care trebuia învins, dar, oricum, un duşman. Lugner nu fusese agentul lui Genesis, ci un adversar. Asta era o surpriză. Ar putea face cumva să-i asmuță pe unii împotriva altora?

Recunoştea în sinea lui, deşi cam fără chef, că era încântat de ajutorul Andreei, de cunoştințele ei de expert… ba chiar avea nevoie de ele. Dar nu era numai ajutorul ei. Mai era… ce anume? Mintea ei ascuțită. Felul în care punea lucrurile în perspectivă. Capacitatea ei de a examina şi analiza idei contradictorii. Dar era mai mult decât atât, nu-i aşa? Deşi se străduise din răsputeri s-o descurajeze şi s-o convingă să nu vină, în sinea lui era încântat că fata insistase. Îşi pusese în gând s-o întâmpine la Hotelul Livadihiotis, pe strada Nikolaou Rossou. Ar fi trebuit să ajungă acolo în mai puțin de o oră dacă avionul ei nu avea întârziere.

Se uită în oglinda retrovizoare şi văzu o altă maşină care părăsea drumul îngust de pe deal, ce ducea numai către reşedința lui Stavros. Să fi fost chiar Stavros? Maşina viră spre portul de agrement şi Belknap se luă după ea, păstrând o distanță de siguranță. Printr-un şir de pini pitici, văzu un bărbat – dar nu era Stavros – care cobora din maşină şi se îndrepta spre malul apei cu paşi fermi, elastici. Belknap se apropie mai mult.

Bărbatul era înalt şi zvelt, dar se mişca precaut, ca o pisică sălbatică. Vorbea cu bărbatul dintr-o gheretă de la locul de parcare, iar când se întoarse şi făcu un gest spre maşina lui, Belknap simți că i se strânge stomacul.

Nu se poate!

Păr castaniu scurt, membre elegante, alungite, ochii ascunşi în spatele ochelarilor de soare, dar Belknap cunoştea aceşti ochi, ştia privirea lor verde-cenuşie, pentru că îl cunoştea pe acest bărbat.

Jared Rinehart.

Prietenul lui. Duşmanul lui. Care dintre ei? Trebuia să ştie.

Belknap sări din maşină şi o luă la fugă, sprintând chiar, înainte să-şi dea bine seama ce face.

— Jared! strigă el. *Jared!*

Bărbatul cel înalt se întoarse şi se uită la el şi Belknap văzu clar în ochii lui un singur lucru: frică. Jared o luă la fugă înspăimântat, de parcă ar fi vrut să-şi salveze viața.

— Jared, te rog, opreşte-te! strigă Belknap. Trebuie să vorbim!

Era de-a dreptul comic, căci acest lucru se înțelegea de la sine.

Dar în pieptul lui se zbăteau atât de multe sentimente contradictorii şi nu în ultimul rând speranța că Rinehart ar putea să-i explice totul, l-ar putea ajuta să vadă din nou care este sensul vieții lui. *Te rog, opreşte-te!* Dar Rinehart continua să alerge prin portul de agrement, ca şi când Belknap ar fi reprezentat un pericol de moarte pentru el. Alerga pe pontonul lung cu o îndemânare remarcabilă. Belknap înghițea aer cu lăcomie şi încetini puțin pasul. Un chei care intra adânc în apă. Unde Dumnezeu se ducea Pollux?

O întrebare stupidă la care primi răspuns câteva clipe mai târziu, când Jared sări într-o barcă cu motor ancorată în apropiere. Cheia era în contact, în conformitate cu regulamentul portului de agrement şi câteva secunde mai târziu, Rinehart pornea în viteză pe apele verzi ale Golfului Lamaca.

Nu! Îşi petrecuse ultimele două sute de ore căutându-l pe acest om. Acum, când era în fața ochilor lui, nu avea de gând să renunțe.

Acționând mecanic, sări într-o barcă mică, o Riva Aquarama, elegantă ca o maşină sport din gama de vârf. Dădu drumul otgoanelor care o țineau legată de ponton, răsuci cheia în contact şi motorul porni imediat.

Consola cârmei arăta şi ea tot ca bordul unei maşini sport de lux: cadrane mari, rotunde, leduri albastre care clipeau pe fundalul cadrului de lemn negru, lustruit. Cârma era albă cu un cerc albastru şi ornamente de crom. Apăsă pedala şi zgomotul se transformă în vuiet, acompaniat de plesnetul elicei propulsoare. Motorul porni cu toată viteza şi barca ridică botul în aer, pe deasupra valurilor. Dar unde era Rinehart?

Se uită prin jetul de spumă care scânteia în soare şi nu văzu mare lucru, căci era prea multă strălucire. Privită dinspre țărm, apa păruse înşelător de calmă. În realitate, valurile erau puternice şi deveneau tot mai înalte pe măsură ce se depărta de țărm. În fața lui, spre dreapta, îl zări pe Pollux, cu trupul lui zvelt înălțându-se deasupra cârmei. Spuma de la proră şi de pe laturi îi spunea lui Belknap că întoarce, pregătindu-se pentru o manevră. Belknap ținea pedala apăsată la viteză maximă. Reinhart avea o barcă mai mare, cu elice supradimensionate, care lăsau un siaj lat plin de spumă. Era o barcă mai mare şi mai puternică, dar nu şi mai rapidă. Un alt val îl ascunse

vederii lui Belknap. Acum se afla cam la o milă şi jumătate de țărm, iar Rinehart îşi întorcea barca, descriind un arc care îl ajuta, de fapt, pe Belknap să ajungă la el.

Mâinile lui Belknap strângeau crispate cârma; inima îi bătea să-i spargă pieptul. Se apropia tot mai mult şi mai mult. Acum vedea parțial profilul lui Jared, pomeții înalți şi umbrele de sub ei. *Nu fugi de mine!*

— Jared! răcni el.

Celălalt bărbat nu răspunse şi nici măcar nu se întoarse. Oare îl auzise peste huruitul motorului şi vuietul valurilor?

Jared! Te rog!

Dar Rinehart rămăsese drept şi imobil, cu privirea fixată undeva, spre o destinație nevăzută.

„De ce, Jared, de ce?” Cuvintele se rostogoleau într-un muget la fel ca al oceanului.

Zgomotul bărcii lui Jared crescu în intensitate şi apoi fu înghițit de altul, mult mai puternic: sirena de alamă a unui vapor de cargo. În acelaşi timp, Jared manevră aparatura de control a bărcii în aşa fel încât aceasta se năpusti înainte, mărind rapid distanța dintre ei.

Vasul mare venea pe drumul maritim dinspre Golful Akrotiri, spre vest. Era un vapor mare, negru, sub pavilion liberian, unul dintre acei monştri pe care nu se poate să-i ratezi, dar de la distanță în largul mării se întâmplă adesea să nu-i vezi decât când este prea târziu. Acum Pollux îşi manevra barca spre prora vasului. Nebunie curată! Se apropia periculos de mult de prora uriaşului. Un val înalt îl ascunse pe Pollux, iar Belknap se întrebă dacă avea cumva de gând să se sinucidă. După ce valul trecu, Belknap înțelese manevra lui Jared.

Fără epave. Fără resturi. Absolut nimic. Jared îşi atinsese scopul: se ascunsese în spatele vaporului.

Belknap îşi cunoştea propriile limite în materie de experiență nautică, aşa că nu avea de gând să se apropie prea mult de vapor sau de siajul lui periculos. Trecu pe lângă el într-un unghi care îi permitea să vadă ce este şi în partea cealaltă. Manevră volanul bărcii virând mult spre dreapta şi uitându-se pe deasupra parbrizului stropit de apă.

În sfârşit obținu unghiul pe care şi-l dorea. Vaporul liberian era un vas de transport containerizat; încărcătura lui putea fi minereu, suc de portocale, îngrăşăminte sau combustibil. După ce era depusă în containere, arătau toate la fel. Avea probabil patruzeci de mii de tone fără încărcătură şi

măsura cel puțin o sută cincizeci de metri lungime. Belknap vedea acum şi dincolo de el. Scană cu privirea marea, care sclipea şi scânteia în soarele puternic ca nisipul din deşert şi simți un for rece.

Jared Rinehart – prietenul, duşmanul lui – dispăruse.

Când se întoarse în port, capul îi vâjâia ca valurile oceanului. Jared Rinehart fusese cu adevărat răpit? Sau era şi acesta un alt tertip?

Bănuielile chinuitoare reveniră. Ideea că cel mai bun prieten al lui, sufletul lui pereche – da, căci erau Castor şi Pollux – era un trădător, că îl trădase chiar şi pe el, era ca un cuțit care i se răsucea în inimă. Pentru a mia oară, încercă să găsească altă explicație. Îşi reaminti privirea îngrozită de pe chipul lui Jared: era privirea cuiva pentru care Belknap reprezenta o amenințare. De ce? Pentru că acum Belknap vedea clar dincolo de subterfugiu sau poate era alt motiv? Întrebările veneau una după alta, îl umpleau de nelinişte şi îi provocau greață şi amețeală ca răul de mare.

Printre toate aceste motive de frustrare era şi unul de bucurie: să ştie că Andrea era aici. Aşa îi spunea ceasul de la mână. În cariera sa nu prea avusese parte de prietene şi trăise mai mult izolat. Şi era şi acesta unul dintre motivele pentru care Pollux ajunsese să însemne aşa de mult pentru el. Agenții operativi erau îndemnați să nu facă rădăcini, iar cei care nu se puteau obişnui cu singurătatea nu rămâneau în meserie. Dar puteai să te împaci cu o anumită stare, fără să fii realmente încântat de ea, iar acum, mai mult ca oricând, tânjea după o pauză, un respiro. Se uită din nou la ceas.

Probabil că era la ea în cameră şi îl aştepta. Nu va mai trebui să fie singur.

În timp ce mergea spre Hotel Livadhiotis de pe Nikolaou Rossou, se străduia să fie atent la drum, la circulație, la celelalte vehicule. Viteza lui era determinată nu de semnele de circulație, ci de ceea ce stabiliseră ceilalți şoferi ca fiind ceva normal, adică mult mai repede. Hotelul fusese ales nu pentru confortul pe care îl oferea, ci pentru că era aproape de majoritatea şoselelor principale şi Belknap remarcă mulțimea de camioane şi trailere care se îndreptau fie spre aeroport, fie spre port. Văzu o dubă vopsită în galben şi roşu de la DHL, al cărei şofer îşi ținea brațul păros afară, pe geam, ca şi când ar fi proptit acoperişul. O cisternă albă cu verde care transporta propan. Un camion de ciment cu mixerul care se rotea încet în spate. O dubă albă, fără ferestre de la Skycafe.

Simțea că îl mănâncă pielea capului şi se uită din nou la ceas. Nu era bine că o lăsase să vină aici; ar fi trebuit să insiste mai mult şi s-o convingă. Dar

nu insistase, pentru că ea era deja hotărâtă. Dar nu cumva era şi din cauză că undeva, în subconştientul lui, dorise ca Andrea să vină încoace?

Hotelul Apartament Livadhiotis avea un umbrar mare deasupra intrării cu numele lui scris cu litere care imitau sculptura. Drapelele a nouă țări, alese aparent la întâmplare, se înălțau deasupra umbrarului, într-o încercare nereuşită de a semnala nivelul internațional al hotelului. Clădirea avea trei etaje cu ferestre arcuite, aproape semicirculare. Camerele aveau şi chicinetă – de aceea se numeau „apartamente" – şi totul avea aerul familiar al locuințelor ieftine din țările cu climă caldă. Un bărbat într-un scaun cu rotile motorizat îi adresă o urare de bun venit când intră. Fața lui acoperită de o rețea de vinişoare avea un luciu care îl duse pe Belknap cu gândul la anumite plante tropicale. Avea mâini noduroase, puternice. Avea ceva ascuns în priviri, agresiv şi fugitiv în acelaşi timp.

Dar Belknap era prea grăbit ca să acorde prea multă atenție buzelor strâmbe ale funcționarului hotelului. Îşi luă cheia – era sistemul european vechi, cu cheia de la cameră ataşată de o greutate învelită în cauciuc – şi se îndreptă spre camera în care se instalase în dimineața acea, cu un etaj mai sus. Liftul era mic şi mergea încet; când ieşi, holul era cufundat în întuneric. Luminile se aprindeau automat, îşi aminti el, era o altă măsură de reducere a costurilor. Închise uşa în urma lui. Văzu bagajele Andreei pe jos, lângă dulap şi simți un val de uşurare. Fata îi ocupase gândurile mult mai mult decât se explica prin natura cercetărilor lui. Parfumul ei, părul ei, pielea ei moale şi strălucitoare: nu reuşise să lase toate acestea acasă când traversase Atlanticul în zbor.

— Andrea! strigă el. Uşa de la baie era deschisă, camera cufundată în întuneric. Unde era? Poate că se dusese să bea o cafea undeva în împrejurimi ca să se obişnuiască cu noul fus orar. Cuvertura de pe pat era şifonată, ca şi când s-ar fi întins să ațipească puțin. Apoi inima începu să-i bată tot mai repede, bănuind ce se întâmplase. Hârtia albă împăturită de pe noptieră: un bilet.

Îl luă, îl citi repede şi fu lovit de un val de teamă şi de furie. Se strădui să-l citească din nou, de astă dată mai rar. În stomac avea un ghem dureros de nervi.

Tot ceea ce vedea acolo îi accentua sentimentul de furie. Hârtia era cu antetul hotelului; textul era scris cu creionul. Nu oferea nici un indiciu criminalistic. Iar mesajul nu suna ca un bilet de răpire. „Am preluat noi

trimiterea, scria în bilet. Şedere plăcută.” Dar ceea ce îi îngheță sângele în vine era semnătura: GENESIS.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

Dumnezeule mare! Oare apariția lui Rinehart fusese o diversiune ca să-l abată din drum în timp ce se executa răpirea? Oroarea lui Belknap se transformă în furie, în furie la adresa lui însuşi. Permisese să i se întâmple una ca asta! Dar sentimentul de vinovăție, autoculpabilizarea era în momentul de față ceva ce nu-şi putea permite. Ea nu-şi putea permite! „Gândeşte-te, la naiba!” Trebuia să se gândească.

Răpirea era probabil foarte recentă – ceea ce însemna că fiecare moment conta. Era un calcul elementar: cu cât trecea mai mult timp din momentul răpirii, cu atât existau mai puține şanse de recuperare.

Insula Cipru fusese blestemată decenii la rând, sfâşiată de conflicte şi adversități, de corupție şi intrigi. Dar la urma urmelor nu era decât o insulă. Lucrul acesta era crucial. Principala prioritate a răpitorilor Andreei era să o scoată de acolo. Lamaca nu era portul cel mai activ din Cipru, dar aici se găsea cel mai mare aeroport. *Ce să facă?* Belknap îşi înfipse degetele țepene ca oțelul în cap, forțându-se să gândească mai repede. Viteza era aici esențială. Era aproape convins: o vor urca într-un avion. Inhală adânc, deschizând larg nările. Prin mirosul stătut de mucegai şi fum de țigară, nuanțele de lămâie ale parfumului ei erau încă detectabile. Înseamnă că fusese aici foarte recent. Era încă pe insulă. Trebuia să pornească de la această ipoteză şi să caute cât mai repede şi cât mai bine.

Clipi din ochi şi dintr-odată înțelese. Duba fără ferestre de la Skycafe: nu avea ce căuta acolo. Transportul alimentelor pentru avioane se făcea întotdeauna dimineața, înainte de plecarea zborurilor regulate. Dar duba se îndrepta spre aeroport în mijlocul după-amiezii. Nu avea ce căuta acolo atunci, după cum nu avusese ce căuta nici omul de la FedEx altă dată. Îşi aminti că simțise furnicături pe pielea capului, subconştientul încerca să-i transmită că ceva nu este în regulă. Acum înțelegea.

Andrea era în acea dubiță.

Aeroportul Internațional Lamaca era la numai câțiva kilometri distanță spre vest. Trebuia să ajungă cât mai repede acolo. Câteva secunde puteau schimba totul. Nu era nici un moment de pierdut.

Coborî scările în goană, câte trei o dată şi străbătu în fugă holul gol. Bărbatul în scaunul cu rotile dispăruse, aşa cum era de aşteptat. Se urcă în

maşină şi porni motorul înainte să trântească portiera. Cu cauciucurile scrâşnind, se încadră pe drumul care ducea la aeroport, ignorând semnul care limita viteza la 80 km pe oră şi începu să facă slalom printre vehiculele care mergeau mai încet. Aeroportul din Lamaca avea cea mai mare rată din lume a numărului de avioane particulare faţă de cele publice. Trecu în mare viteză pe lângă o instalaţie de desalinizare, cu rezervoare albastre şi alambicuri industriale cu tuburi albe, ocoli clădirea Queen şi centrul zborurilor de tranzit, o clădire dreptunghiulară din sticlă fumurie şi gresie colorată pe care scria cu litere albastre LARNACA AIRPORT. Acesta deservea treizeci de companii internaţionale şi nenumărate chartere, dar pe Belknap nu-l interesau. Trase în faţa unei clădiri mai mici, opri scrâşnind din frâne şi se repezi înăuntru. Pardoseala era alcătuită din plăci de gresie dispuse într-un model cu bej şi corai, iar pantofii lui cu talpă de cauciuc aderau perfect la ea în timp ce trecea pe lângă toate magazine duty-free la care cuvintele „duty” şi „free” erau separate de sigiliul în formă de piramidă al aeroportului. Alergă printre coloanele acoperite de plăci de faianţă albastră. Terminalul era un adevărat labirint de porţi de îmbarcare şi ghişee de predare a bagajelor. Un bărbat care alerga disperat prin aeroport nu trezea suspiciuni, căci probabil că încerca să nu piardă avionul. Privi prin peretele mare de sticlă din zona de aşteptare, care era cu faţa spre pistă şi văzu un Gulfstream G550, gata de îmbarcare. Era un avion privat, fireşte, dar zbura la distanţe mari. Pe coadă avea logoul inconfundabil a societăţii Stavros Maritime – cercuri care se intersectează în jurul unei stele, turcoaz cu galben. Motoarele erau deja pornite, avionul era gata să decoleze.

Andrea era înăuntru! Avu imediat această certitudine. Se răsuci, se năpusti pe lângă una dintre coloanele albastre şi se izbi de un paznic de securitate.

— Mă scuzaţi! spuse Belknap, făcând gesturi largi de scuză. Paznicul era furios, dar ştia că nu este bine să te pui cu genul de VIP-uri care frecventau acest terminal. Se refugie în limba maternă şi îl înjură pe american pe greceşte. Nu observase că fusese uşurat de walkie-talkie pe care îl avusese la centură.

Belknap se îndreptă spre un telefon automat, formă numărul aeroportului şi ceru să i se facă legătura cu turnul de control. Când cineva răspunse, în sfârşit, spuse cu o voce guturală:

— În avionul de pe terminalul patru este o bombă. Explozivi puternici. Revin cu amănunte.

Închise telefonul. Mai dădu două telefoane, unul la birourile DEA din Nicosia, capitala țării, care era acum ultima capitală divizată din lume. Folosind cu grijă anumite cuvinte de cod şi abrevieri profesionale, transmise un mesaj clar. Avionul Gulfstream, care se pregăteşte să decoleze de la Lamaca, conține un transport important de heroină turcească cu destinația Statele Unite.

Belknap nu ştia sigur care din cele două autorități va reacționa mai repede, dar amândouă vor da dispoziții ca avionul să fie reținut la sol. Se uită la ceas. Deşi DEA îşi avea birourile în capitală, ştia că trebuie să aibă un mic detaşament şi la aeroport. Cât timp le va trebui să-l mobilizeze? Scoase o batistă şi şterse discret receptorul telefonului.

Se uită la avion. Jetul de aer cald de la motoare, vizibil datorită distorsionării aerului, era în scădere. Pilotul primise ordin să oprească motoarele. Trecură două minute. Apoi trei. Un camion cu rampă se apropie de avion şi altul veni imediat în urma lui. Apoi apăru un camion cu prelată, plin cu polițişti militari ciprioți. În urma lor mai veniră şi alții – după uniformă, Belknap ghici că erau de la DEA. Autoritățile cipriote se angajaseră să coopereze pe deplin cu Statele Unite în privința combaterii traficului de droguri şi, ca beneficiar al asistenței armate, financiare şi de securitate, Ciprul trebuia măcar de formă să onoreze acest angajament.

Belknap se repezi acum spre o uşă de oțel care dădea spre pistă, îi flutură în fața paznicului o carte de identitate şi strigă:

— DEA! Arătă cu degetul mare spre activitățile de afară, împinse bara uşii de oțel şi se apropie de grupul de ofițeri care înconjuraseră avionul. Era ultimul loc în care un interlop ca el ar fi trebuit să-şi arate mutra, dar ştia din experiență că este uşor de pătruns atunci când se desfăşoară o astfel de operațiune cu participarea mai multor agenții. Este ca atunci când te strecori neinvitat la o nuntă: fiecare îşi închipuie că faci parte din cealaltă familie. Şi apoi nimeni nu ar bănui că o oaie vine la o adunare a lupilor.

Belknap se duse către cei de la DEA.

— Bowers, Departamentul de Stat.

Voia să spună că este membru al Departamentului de Stat al SUA sau agent operativ american cu o acoperire furnizată de acesta. Nu conta absolut deloc ce se presupunea. Bărbatul cu care vorbise purta o cămaşă kaki cu un ecuson rotund cusut pe braț pe care scria în semicercul de sus U. S. JUSTICE DEPARTMENT şi DRUG ENFORCEMENT AGENCY în semicercul de jos. În mijloc era o imagine stilizată a vulturului zburând pe

cerul albastru pe deasupra pământului verde. Omul avea o insignă care arăta că este agent special.

— Ştii că pasărea îi aparține lui Nikos Stavros? întrebă Belknap.

Americanul ridică din umeri, arătă cu capul spre alt american, probabil şeful lui.

— Bowers, repetă Belknap. Departamentul de Stat. Am primit notificarea în acelaşi timp cu voi. Este douăzeci-treizeci şi cinci.

Era codul pentru acțiunile de urgență.

— Am venit numai ca observator.

— McGee. Ciprioții au dat năvală acum un minut.

Americanul avea părul blond, lipit de cap de parcă l-ar fi lins vițelul. Urechi mici ieşite în afară, o dungă roşie pe frunte, pe obraji şi pe nas – ca omul care stă mult timp afară şi se arde la soare.

— Au primit un mesaj despre nişte explozivi.

Din cabină se auzi lătrat de câini. Uşa se deschise şi rampa se lăsă în jos.

— Ni s-a spus că este un transfer de heroină, spuse Belknap pe un ton plictisit. Ştia că nimic nu trezeşte mai multe suspiciuni decât o manifestare de prietenie exagerată. Ofițerii de la afaceri interne se dădeau întotdeauna de gol prin jovialitatea lor ieşită din comun.

— Probabil că sunt câteva kilograme de marfa, spuse americanul blond, tărăgănând cuvintele. Dar o să vedem, nu-i aşa?

Aruncă o privire de testare.

— O să vedeți, răspunse Belknap. Nu am de gând să stau aici toată după-amiaza. Ați primit documentele de înregistrare ale avionului?

Omul făcu o pauză prea lungă.

— Urmează să vină.

— Urmează să vină? Belknap se uită lung la el.

— Ei bine, nu e nici un mare mister, râse omul de la DEA.

— Nu vreau să ştiu decât dacă ați confirmat că este al lui Stavros. Şi ce e cu pilotul?

— Şi pilotul este angajat cu normă întreagă la Stavros, spuse omul de la DEA dând din cap afirmativ. Uite-l că vine încoace.

Târât de subsuori de doi agenți ciprioți înarmați până-n dinți, pilotul cobora scara de aluminiu protestând vehement. Belknap scoase walkie-talkie şi vorbi tare în el:

— Aici Bowers. S-a confirmat că este pilotul lui Stavros.

Blondul de al DEA schimbă câteva cuvinte cu un cipriot, apoi se întoarse din nou către Belknap:

— N-au găsit droguri, deocamdată. Dar este un pasager drogat.

Belknap ridică privirile şi văzu silueta unei femei semiconştiente, pe jumătate escortată şi pe jumătate cărată de doi poliţişti ciprioţi puternici.

Era Andrea. *Slavă Domnului!* Părea teafără, deşi avea ochii sticloşi şi membrele moi. Intoxicată cu droguri. O stare de slăbiciune care trecea rapid.

Lângă vehiculul militar verde pilotul făcea pe uimitul şi neştiutorul. Dar Belknap nu se îndoia nici o clipă că acţionează conform ordinelor primite de la Nikos Stavros. Iar Nikos Stavros acţiona la ordinele altcuiva.

— Mă întreb cine o fi asta, spuse McGee privind la Andreea, care nu dădea semne că ar fi conştientă.

— Nu ştii? O tipă din Connecticut. O luăm noi să vedem ce ştie. Pilotul vă aparţine.

— N-o lua chiar aşa de repede.

Belknap nu-i răspunse şi rosti în walkie-talkie:

— Luăm fata. O ducem la DEA Nicosia în câteva momente.

Făcu o pauză, prefăcându-se că ascultă ce spunea interlocutorul lui.

— Nu-i nici o problemă. Să le arătăm băieţilor de la DEA cât de eficienţi putem fi. S-ar putea să aibă nevoie de un medic.

Profitând de confuzia creată, se apropie de Andrea şi o luă de la ofiţerul cipriot, apucând-o de ambele coate, cu mişcări bruşte şi scurte de profesionist. Ceilalţi membri de la DEA i s-ar fi plâns lui McGee, dacă ar fi avut motiv s-o facă, iar ciprioţii fuseseră instruiţi să asculte de americani.

— Te sun după ce completez formularul F-83, îi spuse Belknap lui McGee. Dacă apare vreo discrepanţă, computerul o s-o semnaleze imediat.

Vorbea pe un ton care îi masca epuizarea, căci aproape că o ducea pe sus pe Andrea. Câteva clipe mai târziu, o aşeză pe unul dintre cărucioarele electrice cu care veniseră câţiva poliţişti la avion. Şoferul, un cipriot cu trăsături aspre, era obişnuit să primească ordine; Belknap se aşeză pe bancheta din spate alături de Andrea şi îi dădu şoferului instrucţiuni pe scurt.

Cipriotul se întoarse şi se uită la chipul lui Belknap, iar, dacă avea vreo ezitare, faţa lui de granit i-o spulberă. Căruciorul electric se puse în mişcare.

Belknap îi pipăi pulsul. Era slab dar regulat. Respiraţia era abia perceptibilă, dar ritmică. Fusese drogată, nu otrăvită.

Îl îndrumă pe şofer către maşina lui neagră şi îl rugă să-l ajute ca s-o aşeze pe Andrea pe bancheta din spate. Apoi îl concedie pe cipriot cu un salut nonşalant. Rămas în sfârşit singur cu ea, îi examină pupilele micşorate. Scotea zgomote uşoare, ceva între murmure şi şoapte. Erau simptomele intoxicației cu opiu. Porni repede şi luă o cameră la primul motel care îi ieşi în cale, o structură urâtă de culoarea muştarului. O duse înăuntru şi îi pipăi din nou pulsul. Nu erau nici un fel de semne că ar fi pe cale să se trezească.

O întinse pe patul îngust şi îşi plimbă degetele pe bluza ei de bumbac. Bănuielile i se confirmară. Sub sânul stâng era un plasture impregnat cu preparat de fentanil. Era un derivat puternic de opiu, destinat bolnavilor de cancer şi altor persoane care sufereau de dureri cronice. Elibera în mod constant în aparatul circulator cincizeci de micrograme pe oră. Dat fiind nivelul ei de sedare, probabil că mai era încă un plasture. Continuă să caute, oarecum stânjenit că îşi lua astfel de libertăți față de corpul ei. Găsi un al doilea plasture ataşat pe interiorul coapsei şi îl scoase. Mai erau oare şi altele?

Nu-şi putea permite să rişte. O dezbrăcă până la piele, inclusiv de lenjeria intimă şi îi inspectă trupul gol. Pe partea dreaptă a coapsei văzu o mică vânătaie, o pată ovală de sânge închegat sub piele. O examină mai de aproape şi văzu rana făcută de un ac foarte gros. Aşa fusese neutralizată prima dată în camera de unde fusese răpită? I se făcuse o injecție cu un sedativ cu acțiune rapidă? „Nu te-ai lăsat cu una cu două, nu-i aşa?” îşi spuse Belknap admirativ.

Continuă s-o examineze şi găsi alți doi plasturi între fese. Toate acestea o țineau într-o stare de inconştiență, aproape de limita letală. Cine îi făcuse asta?

O parte din substanță se va mai difuza în continuare din epiderma în organismul ei şi după ce înlătură plasturii. Umplu cada şi o ajută să intre în apă, săpunind viguros locurile unde fuseseră lipiți plasturii. Activitatea aceasta era un tratament, dar avea şi ceva intim în ea. Utilizarea plasturilor pentru neutralizarea unui prizonier nu era ceva nou. Dar era îngrozit când se gândea la ce altceva îi mai pregătiseră. Îşi aminti de povestea despre omul pe care Genesis îl ținuse în viață timp de doi ani cu perfuzii în timp ce era complet imobilizat într-o cutie de oțel. O imaginație demnă de Edgar Al. Poe, spusese Ruth Robbins şi Belknap fii scuturat de un fior.

În ora următoare, Andrea începu să se trezească din toropeală. Bâiguielile ei începură să se lege şi să semene cu limba engleză. Vorbind în propoziții scurte, îi spuse că nu-şi aminteşte mai nimic din ce se întâmplase după ce sosise. Belknap nu era mirat. Drogurile puternice induceau amnezie retrogradă, ştergând amintirile evenimentelor care precedaseră răpirea, ca şi ale celor care o urmaseră. Acum nu dorea decât să doarmă. Organismul ei dorea să scape de drog.

Alerta la diverse niveluri ale oficialităților îi va pune pe adversari în defensivă, aşa că, cel puțin, pentru moment, era în siguranță.

Dar nu şi Nikos Stavros. Lăsând-o să doarmă liniştită, se urcă în maşină şi porni în mare viteză spre reşedința lui Stavros. Drumul şerpuit era aşa cum şi-l amintea, dar, când ajunse la poartă, fu uimit să vadă că este deschisă. Majordomul pe care îl cunoscuse ceva mai înainte era pământiu la față. Şi îl recunoscu din nou printre cei care discutau cu oamenii casei pe omul de la aeroport, McGee.

Opri maşina şi, cu o mişcare bruscă din cap către omul de la DEA, păşi în casă. Acolo, în bibliotecă, era trupul ciuruit de gloanțe al lui Nikos Stavros. Trupul lui arăta încă şi mai mic decât atunci când era în viață, iar membrele încă şi mai subțirele. În jurul lui se formase o băltoacă de sânge. Avea ochii deschişi, cu o privire stinsă.

Belknap privi de jur împrejurul încăperii. Lemnăria elegantă a bibliotecii era găurită de gloanțe. Ridică de pe jos o bucată de plumb care pătrunsese într-un scaun de lemn, o cântări în mână ca să-şi dea seama de greutate şi de diametru. Nu erau din dotarea armatei, erau folosite de agenții speciali SUA, exact genul pe care îl preferase întotdeauna şi Belknap. Era ca şi când cineva ar fi vrut să-l implice pe el.

Prin fereastra deschisă din apropierea holului central îl auzi pe McGee vorbind la mobil cu superiorii lui. Transmitea detalii tehnice, balistice şi locația. Apoi Belknap auzi cum McGee coboară vocea şi spune:

— Este aici.

Pauză.

— Nu, am văzut fotografia şi vă spun că este chiar el.

În timp ce se îndrepta spre maşina lui, Belknap văzu că McGee se întoarce şi îi face semn cu mâna, adresându-i un zâmbet larg şi o privire prietenească.

— Hei, spuse McGee. Exact omul cu care doream să vorbesc.

Vocea lui era cordială, afectuoasă.

Belknap alergă spre maşină şi porni imediat în cea mai mare viteză. Privi în oglinda retrovizoare şi văzu confuzia dintre cei din spate. Vor da telefoane ca să primească ordine – trebuie să-l urmărească? Dar până să primească autorizația va fi prea târziu.

Revăzu în minte chipul înspăimântat al lui Stavros din timpul vizitei pe care i-o făcuse ceva mai devreme în aceeaşi zi. Era ca şi când magnatul şi-ar fi închipuit că îl vizitează moartea însăşi.

Să fi avut dreptate?

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

Amarillo, Texas

— Chestia aia tot mai înregistrează? întrebă texanul masiv rânjind. Fusese foarte vehement când se apărase de critici şi părea încântat că reporterul – era de la *Forbes* sau de la *Fortune*? – nu-l întrerupsese în mijlocul tiradei. Peretele din spatele lui era plin cu fotografii care îl înfăţişau la vânătoare, la pescuit şi la schi. Coperta unei reviste comerciale îl proclama PIRATUL CĂRNII.

— Nu te teme, spuse vizitatorul mai mic de statură şi cu barbă, care şedea în faţa biroul din lemn de mahon al texanului. Am întotdeauna la mine baterii de rezervă.

— Pentru că îmi place să vorbesc mult dacă mă pornesc.

— Nu poţi fi director al uneia dintre cele mai mari fabrici de prelucrare a cărnii din ţară fără să poţi explica de unde ai început, eu aşa cred.

Ochii omului străluceau în spatele ochelarilor cu rame groase, iar pe buze avea un zâmbet uşor. Nu erau mulţi ziarişti ca el, după câte ştia texanul din proprie experienţă.

— Ei bine, adevărul vorbeşte de la sine, după cum spunea tatăl meu. Cât despre zvonurile referitoare la afacerile cu fondurile de pensii ale angajaţilor – ei bine, nu sunt decât zvonuri. Oferta pe care am formulat-o eu ţine seama de interesele acţionarilor. Vreau să spun, să facem puţin aritmetică. Nu sunt şi acţionarii tot oameni? Mătuşi bătrâne şi alte doamne în vârstă sunt cu duiumul. Aţi auzit vreodată ca aceste grupuri din comunităţi să fie îngrijorate în legătură cu acţionarii?

Omul cu recorderul încuviinţă dând viguros din cap.

— Şi cititorii noştri vor dori să ştie mai mult despre asta. Dar, cât mai este încă lumină bună de afară, cred că fotograful nostru o să vrea să vă facă câteva poze. De acord?

Zâmbetul larg îi dezveli dantura.

— Sigur că da. Adu-l aici. Profilul din stânga e cel mai bun, eu aşa zic.

Omul mai scund ieşi din biroul texanului situat în colţul clădirii şi reveni câteva momente mai târziu însoţi de un alt bărbat cu o constituţie robustă, cu cap colţuros şi păr castaniu-deschis tuns scurt, de care nu-ţi dădeai seama

imediat că este perucă. Ducea o valiză cu un aparat fotografic care arăta ca un tripod într-o cutie.

Directorul îi întinse mâna.

— Avery Haskin, spuse el. Dar ştiţi asta. Îi spuneam colegului dumneavoastră Jones că arăt mai bine din profil de pe partea stângă.

— Eu sunt Smith, spuse fotograful. Se poziţionă în spatele directorului executiv de la Haskell Beef, deschise cutia tripodului şi scoase din ea o armă cu aer pneumatic.

Texanul se răsuci pe scaun şi văzu ce are Smith în mână. Zâmbetul îi pieri imediat.

— Ce naiba…

— O, l-aţi recunoscut! Păi sigur că da, este ceea ce folosesc măcelarii înainte să taie vitele.

— Dracu'…

— Ar fi o mare greşeală să te mişti, îl întrerupse Smith rece. Fireşte, ar putea fi o greşeală şi să *nu* te mişti.

— Ascultaţi-mă! Sunteţi activişti de la drepturile animalelor? Trebuie să ştiţi ceva. Dacă mă omorâţi pe mine, nu veţi schimba nimic.

— Voi salva pensiile a cincizeci de mii de muncitori, spuse Jones detaşat, pipăindu-şi părul facial – fibre de crep şi lână fixate cu ceară specială. Ei sunt cincizeci de mii, tu eşti unul – asta este aritmetica cea mai simplă, nu-i aşa?

— Îmi place că ne iei drept ţicniţi care luptă pentru drepturile animalelor, interveni Smith. O presupunere firească, atunci când îl trimiţi pe lumea ailaltă pe şeful unei companii producătoare de carne conservată cu instrumentul măcelarului profesionist. Cel puţin noi aşa credem. În mod clar o să-i punem pe anchetatori pe o cale greşită.

— Îl mai ţii minte pe politicianul pe care l-am lichidat în Kalmîkia anul trecut? spuse Jones schimbând o privire cu Smith. Cum a chemat guvernul un toxicolog tocmai din Austria? Nimeni nu şi-a putut da seama. S-a ajuns la concluzia că a fost un caz de intoxicaţie alimentară foarte gravă cu fructe de mare.

— Dar prietenul nostru Avery nu se dă în vânt după fructele de mare, spuse Smith. Eşti donator de organe, nu-i aşa, Avery?

— Ce? Pe fruntea lui Avery apăruseră broboane de sudoare. Ce spui?

— Acum este, îi aminti Jones colegului său. Am completat formularele pentru el acum o săptămână şi mai bine.

— Atunci să-i dăm drumul, spuse Smith, ajustând lungimea armei. Un trăsnet din senin, nu-i aşa? Pentru un măcelar este o modalitate foarte nostimă să părăsească lumea aceasta.

— Credeți că e amuzant? O, Iisuse Hristoase, vă rog, pe Dumnezeu…

— Adevărul este că într-o zi, când ne vom aminti de asta, vom râde cu gura până la urechi, spuse omul care ținea arma în mână. Prinse privirea lui Jones.

— Să râdem? V-ați pierdut mințile! Vocea lui Avery Haskin era plină de furie şi parcă nu-i venea să creadă.

— O, nu mă refeream *la tine,* spuse Smith şi trimise glonțul direct în creierul lui Haskin. Omul îşi pierdu cunoştința instantaneu, dar acele părți ale creierului care asigurau respirația şi funcționarea inimii rămăseseră intacte. La spital, electrocardiograma va confirma că directorul executiv este în moarte cerebrală. Recoltarea organelor va începe.

„Carne calitatea întâi”, reflectă Smith. Admirabil destin pentru un pirat al cărnii.

New York

Toate marile oraşe, după cum ştia Belknap din proprie experiență, sunt înconjurate de deşerturi industriale, iar New Yorkul nu făcea excepție. În timp ce conducea maşina, vedea pe ambele părți rezervoare mari de gaz natural lichefiat şi fabrici de cărămidă roşie impresionante, dar dezafectate, ca nişte schelete de mastodonți din era industrială. Fabricile cedaseră locul depozitelor în diferite stagii de dărăpănare. Treptat apărură semnele locuirii umane: rambleul presărat cu resturi de la fast-food, pavajul cu fragmente de sticlă verde şi maro, şrapnelele alcoolismului. „Dacă ai fi vagabond, ai fi acasă la ora asta”, îşi spuse morocănos Belknap. Trecu repede de pe o bandă pe alta, viră brusc smucind prea tare de volan, ca să se mențină treaz cu ajutorul zguduiturilor maşinii închiriate.

Andrea Bancroft, care şedea pe jumătate prăbuşită alături de el, căscă şi clipi din ochi.

— Cum te simți? întrebă el. La început, Andrea nu răspunse. Belknap îşi puse blând mâna pe mâna ei. Te simți mai bine?

— Mai sunt încă puțin asurzită din cauza zborului, spuse ea. Veniseră de la Lamaca direct la Aeroportul Internațional Kennedy, dar nu cu un avion

pentru pasageri. Belknap luase un avion al companiei DHL, un transportor fără ferestre. Îl cunoştea de ani de zile pe pilot. Călătoriseră, de fapt, clandestin. Avionul charter DC-8 se întorsese la Tallinn şi nu ştia ce nume mai fuseseră adăugate pe lista internațională de supraveghere pe care avioanele comerciale erau obligate să le urmărească. Transportorul rezolva toate aceste probleme, numai că nu era conceput pentru confortul pasagerilor, în spatele cabinei erau paturi suspendate pentru echipajul de rezervă, dar izolația fonică şi încălzirea erau superficiale.

— Îmi cer scuze pentru condițiile de călătorie, spuse Belknap. Dar mi s-a părut cea mai bună alternativă.

— Nu mă plâng. Cel puțin am terminat-o cu vomitatul.

— Organismul tău încerca să scape de fentanil.

— Îmi pare rău că ai fost nevoit să asişti la asta. Nu e foarte romantic.

— Ticăloşii ar fi putut să te omoare sau poate şi mai rău.

— Aşa este. Trebuie să țin minte să-ți trimit o scrisoare de mulțumire. Oricum, acum ai auzit toate secretele mele. Am pălăvrăgit o mulțime, nu-i aşa?

— Ne-a trecut timpul mai repede. Ochii lui zâmbeau.

— Dar tot mă simt ca biciuită.

— Patru plasturi cu duragesic. Nu e de glumă.

— Patru!

— Ți-am spus. Două pe fund, unul pe umăr, unul pe partea interioară a coapsei. Toate trimiteau un narcotic puternic în sistemul vascular.

— Şi cum le-ai scos de pe mine? întrebă ea şi roşi.

— Tu ce crezi? Nu era nici o asistentă medicală la îndemână.

— Pot să-mi imaginez.

— Depresia respiratorie nu este tocmai o stare bună de sănătate. Ce era să fac?

— Nu mă plâng. Îți sunt recunoscătoare.

— Te simți stânjenită. Asta e o nebunie.

— Ştiu. Ştiu că este o nebunie. Numai că… este ceva mai mult decât obişnuiesc să fac la prima întâlnire. Partea cu striptease-ul.

Belknap rămăsese cu privirile ațintite asupra drumului şi nu spuse nimic. După o clipă, întrebă:

— Tot nu-ți aminteşti nimic despre răpire?

— Îmi amintesc că am sosit la Lamaca, îmi amintesc că m-am cazat la hotelul de pe Nikolaou Rossou. Apoi totul este într-o ceață neagră. Din

cauza drogului, aşa cred. Este o perioadă lungă din care nu-mi mai amintesc nimic. Sunt numai instantanee. Poate că a fost o halucinație, dar mi s-a părut că mă ții în brațe. Ore în şir.

— Cred că eram speriat, spuse el ridicând din umeri.

— Din cauza mea?

— Da şi tocmai asta e partea proastă. Un agent bun nu trebuie să aibă legături sentimentale. Vorbea posomorât, dar nu putea să nu menționeze: Aşa spunea Jared întotdeauna.

— Crezi că Stavros ştia în ce se băgase?

— Greu de spus. Stavros trăgea sfori, dar era, la rândul lui, o marionetă în mâna păpuşarului-şef care trăgea alte sfori. Foarte brusc, de astă dată.

— Se simt amenințați.

— Ai declanşat o alarmă, spuse Belknap. Pianul trebuia să ne cadă în cap.

— Iar eu am scotocit prin arhivele fabricii de piane.

Belknap îşi aruncă ochii pe oglinda retrovizoare, fiind atent la vehiculele din jurul lui. Instinctul îi va spune dacă îi urmăreşte cineva.

— Mi-ai povestit ce s-a întâmplat la Rosendale. Nu poți lăsa evenimentele de acolo să te obsedeze.

— Dar ceea ce am făcut… oare nu mă schimbă? întrebă ea abia auzit.

— Da, dacă permiți acest lucru.

Închise ochii strâns.

— Când s-a întâmplat, am crezut că am ajuns în iad. Mi s-a părut că am depăşit o limită, că am ajuns într-un loc din care nu mai este întoarcere. Dar, după ceea ce mi s-a întâmplat mie în Larnaca, nu mai am acest sentiment. Pentru că este acolo un anume tip de rău care nu respectă nici un fel de reguli.

Deschise ochii şi în ei se vedea sfidarea.

— Acum simt că am să ajung în iad numai dacă mă trag ei acolo. Dar am să urlu şi am să dau din picioare.

Belknap se uită cu gravitate la ea. „Ai ucis doi oameni, îşi spuse el. Doi oameni care voiau să te ucidă. Bine ai venit în clubul nostru."

— Ai făcut ceea ce trebuia să faci. Nici mai mult, nici mai puțin, spuse el. Credeau că eşti o ființă slabă. Se înşelau. Şi mulțumesc Domnului pentru asta.

Erau răniți amândoi, Belknap ştia bine, într-un mod profund şi invizibil totodată. Dar mai ştia că, dacă pierdeau timp ca să-şi trateze rănile, puteau

urma consecințe fatale. Avea să vină şi timpul pentru lecuire, dar acel timp încă nu sosise.

— Şi acum ce facem? întrebă Andrea. Ce ne aşteaptă?

— O încântătoare pânză de păianjen. Belknap ieşi pe autostrada 1-95 Sud. Şi ştii ce găseşti când dai peste o pânză mare de păianjen? Undeva pe aproape este un păianjen mare, gras.

Se întoarse şi se uită mai bine la ea. Avea cearcăne sub ochi, ca nişte urme galbene de vânătăi vechi. Era epuizată. Dar nu vedea privirea aceea plină de spaimă pe care o au oamenii după un episod traumatic. Trecuse printr-o experiență zguduitoare, dar nu fusese zguduită de ea.

— Mai eşti supărat pe mine că am venit în Cipru? Ochii ei căprui scânteiau în lumina dimineții.

— Supărat şi bucuros. Eram acolo, mergeam cu maşina pe lângă reşedința lui Stavros şi era în mijlocul zilei, iar soarele strălucea. Şi tu nu erai acolo. Iar eu simțeam că este noapte, deşi era miezul zilei. Totul părea cufundat în întuneric.

— Întuneric în miezul zilei, murmură Andrea. Îi aruncă o privire amuzată. Ar putea fi un titlu bun de roman, nu crezi?

— Poftim?

— Nu contează. O glumă proastă. Aşadar, ce plan avem?

— Să revenim la ceea ce ai spus mai înainte. Că se simt amenințați. Pentru că nu noi suntem adevărata lor amenințare. Este altceva care îi sperie şi mai mult. Ceva sau cineva, Stavros era înspăimântat. Era îngrozit la gândul celui pe care îl reprezentam: Genesis. Dar şi de senatorul Bennett Kirk, de Comisia Kirk. Cei doi erau legați întrei ei în mintea lui.

— Crezi că Genesis ar putea să lucreze prin intermediul Comisiei Kirk? întrebă ea. Încerc să stabilesc anumite conexiuni.

Scutură din cap.

— Iisuse Hristoase! Un senator al Statelor Unite în buzunarul unui maniac nebun? Asta chiar că ar fi o chestie!

— N-aş zice că Bennett Kirk este în buzunarul cuiva. Aşa cum spuneai, poate că Genesis profită de el. Acționează prin el. Poate îi furnizează informații.

— Adică senatorul este omul lui de acțiune? Dar e o nebunie!

Belknap mări viteza şi se mută pe altă bandă numai să vadă dacă nu îl urmăreşte cineva.

— Adică senatorul este un jucător esențial în toată chestia asta. Poate chiar fără să-şi dea seama. Mă gândeam şi la ceva ce a spus Lugner. Ceva despre un senator important din Midwest. Asta m-a făcut să mă întreb dacă Genesis nu profită de Comisia Kirk, dacă nu a recrutat-o cumva pentru propriile intenții.

— De asta mergem acum la Washington?

— Mă bucur că eşti suficient de trează ca să citeşti indicatoarele rutiere.

— Eşti sigur că este lucrul cel mai înțelept pe care putem să-l facem?

— Dimpotrivă. Sunt sigur că nu este. Vrei să facem lucrul cel mai înțelept?

— Pe naiba, nu, răspunse ea fără şovăială. Vreau să punem lucrurile la punct. Nu sunt făcută să trăiesc mereu cu frica în sân. Nu e felul meu. Nu e stilul meu să mă ascund undeva, într-o peşteră.

— Nici al meu. Ştii ceva, ai fi fost un agent guvernamental de prima mână. Salariile nu sunt cine ştie ce, dar ai parcare asigurată.

Ochii lui Belknap examinară încă odată oglinda retrovizoare. Nu se vedea nici un semn că ar fi urmăriți. 1-95 era coridorul cel mai aglomerat din toată zona de nord-est. Mulțimea de vehicule era cea mai bună protecție.

— Avem vreo ipoteză de pornire? Hai să repetăm încă o dată: Credem că Paul Bancroft este Genesis?

— Tu ce crezi?

— Paul Bancroft este un om strălucit, un vizionar, un idealist – cred sincer lucrul acesta. Dar este un om periculos.

Clătină încet din cap.

— Vizionarismul lui are un caracter extrem şi de aceea este monstruos. Dar nu este motivat de vanitate. Nu este vorba despre o sete personală de putere sau de bani.

— Când un om încearcă să-şi impună sistemul său moral în fața întregii lumi, aş zice că…

— Dar n-am face oare cu toții acest lucru dacă ar sta în puterile noastre? Aminteşte-ți ce spune Winston Smith în romanul lui Orwell 1984[44]: „Libertatea este libertatea de a spune că doi şi cu doi fac patru. Dacă acest lucru este clar, toate celelalte vin de la sine.”

— Doi plus doi fac patru. Asta merge.

— Oare? Este oare libertate libertatea ta de a afirma ceea ce cred eu că este adevărat? Este oare libertatea ta să faci ceea ce cred eu că este corect?

Gândeşte-te ce consecinţe ar putea urma de aici. Există foarte mulţi oameni care sunt la fel de convinşi de codul lor moral ca şi de faptul că doi şi cu doi fac patru. Dar dacă greşesc?

— Nu poţi să te îndoieşti tot timpul de tine însuţi. Uneori, trebuie să vrei să ţii partea propriului argument.

— Nu, Todd, nu poţi să te îndoieşti tot timpul de tine însuţi. Admit. Dar, dacă este ca altcineva să-mi definească libertatea, aş prefera să fie oameni care nu sunt întotdeauna complet siguri că au întotdeauna dreptate. Incertitudinea poate fi o disciplină. Nu în sensul de a fi debusolat sau nedecis, ci în sensul de a şi că nu eşti infailibil. De a fi deschis la posibilitatea ca judecata ta să nu fie definitivă şti dincolo de orice analiză.

— Eşti nepoata unui mare gânditor şi vorbeşti ca el. Poate că eşti chiar tu Genesis.

— Te rog, pufni ea.

— Presupunând că nu este Jared Rinehart, adăugă el trist.

— Chiar crezi că ar putea fi el? Privirea Andreei reveni la şosea, care se întindea în faţa lor ca un fluviu cenuşiu Iară capăt.

— Poate.

— Felul în care mi-ai spus că fugea de tine, felul în care arăta îmi aminteşte de ceva ce mi-a spus odată Paul Bancroft. A spus că logica nu înseamnă să vezi ceea ce este în faţa ochilor tăi. Înseamnă să vezi ceea ce este în faţa ochilor celorlalţi.

— Unde vrei să ajungi?

— La Genesis. Crezi că poate este Jared Rinehart. Poate că Jared Rinehart se gândeşte că eşti tu.

Hotelul Confort Inn, situat aproape de centrul de conferinţe de pe strada Treisprezece, avea aspectul familiar al clădirilor de cărămidă roşie aparentă. Belknap ceru o cameră în partea din spate a hotelului. Cu două paturi. Camera era mică şi întunecoasă: Toate ferestrele dădeau spre un zid de cărămidă. Exact asta îşi dorea. Anonimatul însemna siguranţă. Mâncară la un restaurant fast-food, apoi Andrea se opri la un birou de copiat, care avea şi acces la internet. Decizia de a locui în aceeaşi cameră nu fusese discutată; aşa se întâmplase. Nici unul din ei nu mai voia să stea separat după tot ceea ce pătiseră.

Belknap îşi dădea seama că Andrea are intenţia să facă ceva şi continua să o studieze, căutând fisurile subtile ale traumei trăite recent.

— Vrei să vorbim despre Rosendale? întrebă el în cele din urmă, după ce se spălaseră pe dinți. Dorea să ştie că uşa sufletului lui este deschisă; nu o încuraja să intre.
— Este vorba… de ceea ce s-a întâmplat, rosti ea poticnindu-se. Şi apoi este vorba despre ceea ce am aflat.
— Da, spuse el simplu.
— Aş vrea să-ţi spun ce am aflat.
— Mi-ar plăcea să aud.
Andrea dădu repede din cap. Belknap vedea efortul cu care îşi aduna gândurile.
— Trebuie să înţelegi ceva. În lumea cercetărilor financiare, există ceea ce numim date brute. Acestea sunt cele pe care le posed.
Chiar şi în lumina gălbuie a lămpii ieftine, Andrea era frumoasă.
— Să aştept până le legi cu spirală şi le pui copertă lucioasă?
Andrea schiţă un zâmbet, dar privirea îi rămase serioasă.
— Am remarcat anumite repetări în plăţile efectuate. În toată lumea. Iar momentele plăţilor sugerează posibilitatea unor manipulări electorale.
Acum era foarte concentrată şi vorbea cu siguranţă de sine.
— Adică să schimbe soarta alegerilor? Să-şi pună în posturi candidaţii preferaţi?
— Sunt dovezi indirecte, dar eu aşa cred. Probabil că nu pot lăsa soarta Partidului Democrat în mâinile cetăţenilor obişnuiţi.
— Ia-o mai încet, Andrea. Începe cu începutul.
— Am început să-mi pun aceste întrebări când am descoperit înregistrările unor rate de schimb valutar. Detaliile nu contează. Important este că Fundaţia Bancroft transferă milioane de dolari în bănci străine din diverse puncte ale globului: Grecia, Filipine, Nepal, ba chiar şi Ghana. Ei bine, am descoperit că anii şi locurile nu sunt întâmplătoare. Fiecare plată corespunde cu o schimbare majoră de guvernare. În 1956, milioane de dolari au fost transformate în markkaa finlandeze, iar imediat după aceea Finlanda a avut un nou preşedinte[45]. Şi a fost o cursă strânsă. Tipul îşi învinge adversarul cu numai două voturi electorale, dar rămâne la putere următorul sfert de veac. Examinând conversia yenului, se pare că Partidul Liberal Democratic Japonez s-ar fi putut să fie unul dintre principalii beneficiari ai Fundaţiei. Există o mulţime de alegeri locale, care au ajuns până la nivel parlamentar şi, dacă urmărim sincronizarea plăţilor, se vede că au fost ghidate de banii de la Fundaţia Bancroft. Chile, 1964, alegerea lui

Eduardo Frei Montalva[46]? O prezență semnificativă a Fundației Bancroft pe piața monedei chiliene peso.

— Şi de unde ştii toate astea?

— Există date referitoare la optimizarea ratei de schimb valutar, probabil din cauza faptului că au transferat milioane de dolari în moneda locală, iar fundația nu era nici pe departe atât de bogată cum avea să devină ulterior. La fel, în 1969, se constată o conversie majoră în moneda cedi din Ghana. Am examinat rapoartele oficiale ale fundației şi nu am găsit nici un fel de inițiative majore ale acesteia în Ghana la vremea respectivă. Dar, în aceeaşi perioadă, şeful Partidului Progresului, Kofi A. Busia[47], a depus jurământul ca prim-ministru. Sunt convinsă că tipul era irezistibil pentru Paul Bancroft.

— Ce a făcut?

— Să începem cu cine a fost. Omul avea un doctorat la Universitatea din Oxford, fusese profesor de sociologie la Universitatea din Leiden, în Olanda. Pun pariu că cei de la Bancroft erau convinşi că e genul lor de om, un cosmopolit devotat binelui comun. Se pare că şi-a dezamăgit sprijinitorii, căci doi ani mai târziu a fost dat jos de la putere. Şi era mort după alți doi ani.

— Şi crezi că Fundația Bancroft…

— Poate pentru că era vorba despre Africa de Vest nimeni nu a dat prea mare atenție acestei chestiuni şi au devenit oarecum neglijenți. Am reuşit să iau urma mai multor schimburi de valută începând din luna martie a acelui an. Se pare că Bancroft i-a cumpărat lui Busia țara contra sumei de douăzeci de milioane de dolari. Se pare că încearcă să facă acum acelaşi lucru în Venezuela. Fundația este ca un aisberg. Vizibilă numai parțial. Cea mai mare parte se află sub apă. Se pare că fundația controlează Fondul Național pentru Democrație. În raportările lor oficiale apar tot felul de granturi acordate unor grupări politice din Venezuela.

Scoase o bucată de hârtie şi i-o arătă.

Fundacion Momento de la Gente	64 000 $.
Instituto de Prensa y Sociedad – Venezuela	44 500 $
Grupo Social Centro al Servcio de la Accion Popular	65 000 $.
Accion Campesina	58 000 $.
Asociacion Civil Consorcio Justicia	14 412$.
Asociacion Civil Justicia Alternativa	14 107 $.

Belknap examină lista. Probabil că încărcase documentul Online, înainte să plece şi făcuse o copie acum.
— Bani de buzunar. Un fleac.
— Acestea sunt subvenţiile oficiale. Cu ele cumperi numele persoanelor principale, asta e tot. Pe baza datelor referitoare la conversia valutară, presupun că transferurile reale se ridică la sume de o sută de ori mai mari.
— Iisuse Hristoase! Îşi cumpără un alt guvern.
— Pentru că oamenii nu sunt suficient de deştepţi ca să decidă singuri. Aşa cred ei.
Andrea dădu din cap.
— Şi o mare parte din tranzacţii se realizează prin reţele de computer. E un tip pe care îl cunosc, Walter Sachs, care este un adevărat magician în domeniul ăsta. Lucrează tot la acelaşi fond la care am lucrat şi eu. Un animal ciudat în multe privinţe, dar o minte ca briciul.
— Vorbeşti despre un tip specialist în IT la un fond de investiţii?
— Da, e ciudat. A fost printre primii în seria lui la Institutul de Tehnologie din Massachusetts[48]. Munca la fondul de investiţii este felul lui de a nu munci. Îi convine de minune. Înseamnă că poate să-şi petreacă cea mai mare parte a zilei nefăcând nimic. Este un magician cu deficit de ambiţie.
— Andrea, trebuie să ai mare grijă cu cine vorbeşti şi în cine ai încredere, spuse sever Belknap. Pentru siguranţa lor şi pentru siguranţa ta.
— Ştiu. Andrea oftă. Şi este atât de al naibii de frustrant. Atât de multe informaţii şi ştim atât de puţin. Theta, Genesis. Paul Bancroft. Jared Rinehart. Roma. Tallinn. Trafic de arme. Manipulări politice. Este ca şi cum am vedea toate aceste tentacule fără a şti unde este caracatiţa.
Mai sistematizară câteva minute ceea ce ştiau, dar fără să facă vreun progres real. Epuizarea, o oboseală care le pătrunsese până în oase amândurora în mod egal, aşa că, de comun acord, renunţară. Belknap alese patul dinspre geam. O cameră comună cu două paturi: exista intimitate, dar şi distanţă. Părea corect.
Somnul ar fi trebuit să vină uşor, totuşi veni cu greutate. Belknap se trezi de mai multe ori în timpul nopţii, având în minte chipul detestat al lui Richard Lugner. În alte momente, îi apărea în faţa ochilor Jared Rinehart, strălucind cu o aură nepământeană, hoinărind pe coridoarele şi ascunzişurile minţii lui Belknap.

„Am să fiu întotdeauna în preajmă când vei avea nevoie de mine”, îi spuse Rinehart la înmormântarea soției lui Belknap.

„Să ştii un lucru, prietene. Pe mine mă vei avea întotdeauna.” Rinehart, la telefon, la numai câteva ore după ce Belknap aflase că Louisa murise în timpul unei operațiuni din Belfast. Într-o viață marcată de instabilitate, Jared Rinehart fusese un element constant. Inteligența lui lucidă, loialitatea permanentă, ingeniozitatea şi rapiditatea de acțiune. Era un prieten, un aliat, ba chiar o stea călăuzitoare. Ori de câte ori era la ananghie, Rinehart apărea pe neaşteptate, ca mânat de un al şaselea simț.

Care era adevărul? Dacă greşise când avusese încredere în Rinehart, în cine altcineva ar putea avea încredere? Dacă se înşelase atât de tare în privința acestui om, mai putea oare avea încredere în el însuşi? Întrebările îl străpungeau ca nişte junghiere de oțel. Se foia şi se răsucea, strângând cearşafurile sub el. Privi în tavan cam o oră.

Auzea zgomotul îndepărtat al traficului şi respirația Andreei. La început, respirația ei fusese ritmică, aproape ca un metronom. Apoi deveni mai agitată. Țipă în somn, rosti cuvinte de disperare, iar când se întoarse spre ea văzu că ținea mâinile întinse în față, ca şi când ar fi vrut să se apere de nişte duşmani invizibili. Se apropie de ea şi o atinse pe față.

— Andrea, şopti el.

Se scutură din nou în somn, chinuită de coşmaruri, iar el o apucă de mâini.

— Andrea, repetă el.

Andrea clipi şi deschise ochii, îngrozită. Respira greu, ca şi când ar fi alergat.

— E în ordine, spuse el, ai avut un coşmar.

— Un coşmar, repetă ea, cu vocea îngreunată de somn.

— Acum eşti trează. Eşti aici cu mine. Totul este în ordine.

Lumina palidă, care venea de la iluminatul stradal strecurându-se pe la marginea obloanelor de la ferestre, îi modela pomeții, pielea moale, buzele frumoase.

Ochii ei îşi focalizară imaginea, iar şi Andrea înțelese minciuna menită s-o liniştească.

— Te rog să mă ții în brațe, şopti ea. Te rog. Era un ordin dat în şoaptă.

Belknap îi dădu la o parte părul umed de pe frunte, o înconjură cu brațele. Era zveltă şi fermă în îmbrățişarea lui.

— Andrea, şopti el. Respiră adânc, oarecum ameţit de parfumul ei, de căldura şi de prezenţa ei. Faţa ei strălucea ca porţelanul.

— Nu s-a terminat, nu-i aşa? întrebă ea. Coşmarul.

O trase mai aproape de el, iar Andrea se agăţă de trupul lui, la început cu teamă, apoi cu un fel de tandreţe.

Îşi apropie capul de al ei.

— Andrea, murmură el, iar ea îşi apăsă buzele pe gura lui şi îl cuprinse strâns cu braţele. Curând trupurile lor se contopiră şi deveniră unul. Era o modalitate de a nega violenţa şi moartea pe care le văzuseră, de afirmare în faţa negării, o modalitate de a spune *da* într-o lume a lui *nu*.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

Nimeni nu este mai avid de publicitate decât un senator fără vechime. Tocmai de aceea senatorul Kenneth Cahill, proaspăt ales în Nebraska, era alegerea cea mai potrivită. Fără îndoială că în timpul campaniei presa locală consumase o mulţime de cerneală pentru el; dar, după ce fusese ales şi el şi personalul lui erau înnebuniţi de tăcerea care urmase. Oamenilor care deţin funcţii publice nu prea le place tăcerea.

Fusese foarte uşor. Când îi telefonase la birou „John Miles" de la *Associated Press* şi ceruse un interviu pe tema unei „prevederi-cheie" pe care o sprijinise Cahill în discutarea unei alocări bugetare – jumătate de milion de dolari pentru modernizarea staţiei de tratare a apelor reziduale şi pentru ameliorarea sistemului de colectare a apei de ploaie din comitatul Jefferson – senatorul reacţionase exact aşa cum prevăzuse Belknap. Practic, personalul lui Cahill se oferise să-i trimită şi o maşină ca să-l aducă.

Belknap nu-şi alesese acoperirea la întâmplare. Reporterii de la *Associated Press* erau în general anonimi şi, ca măsură suplimentară de precauţie, Belknap precizase că nu este din Washington, aşa că personalul senatorului nu avea de unde să-l cunoască. *Associated Press* avea aproximativ patru mii de angajaţi în peste două sute de birouri. Spunând că eşti de la *Associated Press* era ca şi când ai fi spus că eşti din New York. Şi, oricum, nimeni de la biroul lui Cahill nu-şi propusese să cerceteze mai profund. Pentru un senator tânăr, publicitatea era ca oxigenul, iar Cahill, care era penultimul ca vechime în distinsul organism în care tocmai intrase, era însetat. „Miles" îşi stabili o întâlnire la ora 15.00.

Belknap îşi făcu apariţia în holul clădirii Hart[49] cu cinci minute înainte de ora fixată. Avea atârnată de gât o panglică galbenă la capătul căreia era un ecuson gros de plastic cu bandă magnetică. Cuvântul PRESA era scris cu majuscule deasupra numelui de John Miles. Legitimaţia preciza numărul personal, instituţia, naţionalitatea şi avea o fotografie tip paşaport. Era o lucrare excelentă. Paznicul avea trăsături înguste, ochii cu pleoape grele şi, în pofida privirii lui scrutătoare şi bănuitoare, fusese la fel de vigilent ca un căţeluş neînţărcat. Îl puse pe vizitator să semneze pe o listă şi îi făcu semn cu mâna să treacă. Belknap purta ochelari cu ramă de baga, sacou şi

cravată. Avea o servietă care fu introdusă cu grijă, nedeschisă, în detectorul de metale.

În jurul lui erau o mulțime de oameni care veneau probabil frecvent în clădirea Hart: lobişti, asistenți ai senatorilor, reporteri şi mesageri. Luă liftul până la etajul şapte.

Când coborî din lift, îi telefonă secretarului de presă al senatorului de Nebraska. Îi spuse că va întârzia, fusese reținut la un alt interviu care durase mai mult decât prevăzuse, căci lucrurile se complicaseră: dar va veni cât de curând.

O luă apoi spre stânga pe un coridor lung, cu ferestre şi intră în anticamera impresionantă a apartamentului aparținând senatorului Kirk, un bărbat care avea toată vechimea ce îi lipsea senatorului din Nebraska şi o folosea în mod strălucit. Belknap ştia că Bennett Kirk este în birou; avusese o şedință de comitet ceva mai devreme şi alta peste patruzeci şi cinci de minute.

— Am venit la senatorul Kirk, spuse el blondei spălăcite care stătea la biroul recepției. Îmbrăcată sever cu un sacou verde-închis şi o bluză cu gât înalt, arăta mai puțin ca un membru al gărzii pretoriene şi mai mult ca o directoare de şcoală primară. Avea părul decolorat într-o nuanță de blond cu şuvițe de culoarea mierii.

— Îmi pare rău, dar nu am nimic pe agenda domnului senator. Cum ați spus că vă numiți?

Belknap făcu o pauză. De ce era aşa de greu? „Respectă planul, se îndemnă el. Aruncă zarurile sau renunță la joc."

— Numele meu este Todd Belknap, spuse el înghițind anevoie.

— Todd Belknap, repetă fata. Numele acesta nu-i spunea nimic, îmi pare rău, domnul senator este foarte ocupat, dar, dacă doriți, pot încerca să vă stabilesc o întâlnire, v-aş sugera să…

— Trebuie să-i transmit un mesaj. Spune-i numele meu. Spune-i – presupun că discuția noastră este confidențială – spune-i că sunt ofițer superior la Operațiuni Consulare. Şi spune-i că am venit să vorbim despre Genesis.

Femeia părea foarte derutată. Omul din fața ei era un misionar zelos sau angajat al serviciilor de informații?

— Pot să-i transmit mesajul.

Făcu un semn cu mâna spre un şir de fotolii de piele maro uzate lipite de peretele de lângă uşă şi îl rugă să se aşeze. Abia după aceea luă căştile şi

vorbi încet. Nu vorbea cu senatorul, Belknap era sigur de asta, ci cu unul dintre asistenții lui. Aşa se şi aşteptase. Apoi privi în spatele ei, la uşa închisă care separa zona de recepție de încăperile în care se desfăşura activitatea echipei senatoriale.

În mai puțin de un minut, un bărbat chel, îndesat, cu unghiile mâncate, se năpusti pe uşă. Fața lui albă ca burta de peşte afişa un zâmbet nonşalant; numai un mic tic facial trăda tensiunea pe care nu prea putea să şi-o ascundă.

— Sunt Philip Sutton, spuse omul. Şeful de personal al senatorului. Ce putem face pentru dumneavoastră? Vorbea foarte încet.

— Ştiți cine sunt?

— Todd Beller, nu-i aşa? Sau Bellhom – nu aşa i-ați spus lui Jean?

— Să economisim timp. Vocea agentului operativ era calmă, fără reproş. Ați verificat în calculator cine sunt, căci altfel nu ați sta acum de vorbă cu mine. Pot să pariez că ați scos fişiere din baza de date a Departamentului de Stat. Ce ați găsit?

Un tic uşor încreți fața funcționarului. Nu răspunse imediat.

— Ştiți cu siguranță că senatorul se află sub protecția Serviciilor Secrete?

— Mă bucur să aud.

— Datorită naturii audierilor comisiei, au existat diferite amenințări. Sutton nu mai zâmbea.

— Am trecut prin detectorul de metale când am intrat în clădire. Puteți să mă percheziționați din nou dacă doriți.

— Dar nu există nici o înregistrare a intrării dumneavoastră în clădire, spuse Sutton tăios.

— Ați fi preferat să existe?

Sutton îi întâlni pentru o clipă privirea.

— Nu sunt sigur.

— O să mă primească domnul senator?

— Nu pot să spun.

— Vreți să spuneți că nu ați luat o decizie.

— Da, răspunse asistentul cel îndesat cu privirea în alertă. Este exact ceea ce vreau să spun.

— Dacă sunteți sigur că nu avem nimic de discutat, spune-ți aşa. N-o să mă mai vedeți niciodată. Dar va fi o mare greşeală.

Trecu un moment lung.

— Uitați, ce-ar fi să mergeți cu mine? O să stăm de vorbă în biroul meu.

Spuse apoi cu voce mai tare:
— Adevărul este că mulţi oameni au înţeles greşit opiniile domnului senator despre sprijinul acordat agriculturii. Sunt încântat că am ocazia să lămurim chestiunea.

Sistemul de recunoaştere facială fusese instalat în clădirea Hart fără prea mult tam-tam şi fără înştiinţare oficială. Sistemul era considerat încă experimental, deşi la testări se constatase o acurateţe de 90%. Camerele de securitate erau conectate atât la baza de date locală, cât şi la una aflată la distanţă şi transmiteau un algoritm complicat. Fiecare cameră identifica rapid în rezoluţie joasă orice obiect în formă de cap, după care se muta pe modul de operare în rezoluţie înaltă. Dacă faţa era întoarsă într-un unghi de cel puţin 35 de grade faţă de lentilă, imaginea putea fi manipulată automat, rotată şi scanată, astfel încât putea fi comparată cu imaginile de referinţă. Imaginea video era după aceea captată într-un cod optzeci şi patru de biţi – o amprentă numerică a feţei bazată pe şaisprezece puncte de referinţă. Sistemul putea să compare zece milioane de feţe la fiecare zece secunde, cu o valoare numerică alocată fiecărei comparaţii. Dacă valoarea era suficient de mare, se declanşa identificarea provizorie şi camera de urmărire trecea în modul de rezoluţie maximă. Dacă identificarea era confirmată în continuare, erau notificaţi operatorii. Abia atunci oamenii priveau cele două imagini, iar analiza matematică a trăsăturilor feţei înlocuia judecata umană depăşită.
Asta era ceea ce se întâmpla acum; analiştii rulau imaginile şi le comparau cu amprenta facială de referinţă. Nu prea existau dubii. Computerul nu putea fi păcălit cu ochelari sau prin schimbarea culorii părului. Indicii faciali pe care îi analiza erau practic nealterabili: cefalic, orbital, nazal. Unghiul bărbiei, distanţa dintre ochi – aceste repere nu se puteau schimba prin machiaj.
— Identificare pozitivă, spuse operatorul cu pântecele înfundat, care îşi petrecea cea mai mare parte a zile într-o încăpere întunecoasă, mestecând floricele pe care le ducea la gură cu o mişcare mecanică adesea neîntreruptă timp de câteva ore în şir. Purta o cămaşă havaiană care îi atârna peste pantaloni.
— Acum apasă pe cutia roşie şi gata.
— Şi toţi primesc notificarea?

— Toți cei care trebuie să fie anunțați primesc notificarea. Depinde de individ. Uneori, e o chestiune care ține de paznicii din hol şi de polițiştii din D.C. Alteori, cineva de la CIA sau de la FBI vrea să ştie ce se întâmplă cu o persoană, de pildă, un cetățean străin şi nu vor să sperie ținta. Fac ce vor cu ea. Nu e decizia noastră.

— Fă clic pe cutia roşie.

Puse înapoi în pungă chipsurile pe care le apucase între degete şi se uită la ecran.

— Faci clic pe cutia roşie. E un sentiment foarte plăcut, nu-i aşa? Clic şi ei se ocupă de tot.

Bărbatul din maşina marca Stratus luă ultima sorbitură de cafea, apoi apucă uşor ceaşca cu degetele. Era o ceaşcă de hârtie, pe care scria: PLĂCEREA NOASTRĂ ESTE SĂ VĂ SERVIM. O strivi în mână şi o îndesă apoi între pernele scaunului de lângă el. Când închiria o maşină, o lăsa cât mai murdară cu putință. Uneori, presăra chiar nisip înăuntru şi vărsa scrumiera pe banchetă. În felul acesta compania trebuia să facă o curățenie temeinică în maşină şi să şteargă toate urmele care ar fi putut să le lase el, o urmări pe femeia care ieşea din motel, încântat de nepotrivire: o pasăre atât de scumpă ieşind dintr-o colivie atât de ieftină. Femeia nu era machiată şi parcă îşi alesese dinadins haine care s-o dezavantajeze, dar se vedea că este frumoasă. Justin se trezi că zâmbeşte. Dar nu era cazul. Nu amestecăm afacerile cu plăcerea. De obicei.

Afacerile legate de această femeie erau oarecum diferite. Implicau un grad mai mare de dificultate. Nu mai puteau să dea greş. Nu de astă dată. De aceea apelaseră la cei mai buni. De aceea îl chemaseră pe Justin Colbert.

Lăsă în jos geamul din dreptul lui şi flutură o hartă rutieră.

— Doamnă, o strigă el, îmi pare rău că vă deranjez, încerc să mă întorc pe Autostrada 495 şi… ridică neajutorat din umeri.

Femeia privi în jur neliniştită, dar nu putu să reziste în fața privirii neajutorate a lui Justin. Se apropie de maşină.

— Ați intrat pe 66, spuse ea. Trebuie să mergeți mai la nord.

— În ce parte este nordul? întrebă Justin. Momentul fusese ales foarte bine. Nu-i vedea nimeni. Încheietura mâinii lui se frecă de antebrațul ei.

— Au, făcu ea.

— Brățara mea de ceas, îmi cer scuze.

Femeia îi aruncă o privire ciudată: un amestec de puțină uimire, care se transformă în suspiciune şi în final în stupoare şi neînțelegere, înainte să-şi

piardă cunoştinţa.

„Plăcerea mea este să te servesc”, îşi spuse el, chicotind în sinea lui.

Colbert era deja afară din maşină când femeia începu să se prăbuşească; o prinse de coate. Patru secunde mai târziu o aşezase în portbagajul maşinii şi o închise blând. Folia de plastic va proteja mocheta din portbagaj de eventuale fluide ale corpului. Cinci minute mai târziu era pe autostrada Baltimore-Washington. Va verifica să vadă ce face din oră în oră, dar era suficient oxigen ca să reziste pe timpul călătoriei.

Andrea Bancroft era mai valoroasă în viaţă decât moartă. Cel puţin deocamdată.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

La etajul şapte al clădirii Hart, cei doi bărbaţi stăteau unul în faţa celuilalt şi se măsurau din priviri. Nu exista nici o alternativă. Şeful de personal al senatorului Kirk dorea să ştie dacă se poate avea încredere în Belknap. Ceea ce nu ştia era cât de mult se luptase Belknap cu întrebarea dacă se poate avea încredere în senatorul Kirk. Agentul intrase în programul Nexis, citise profilul standard şi schiţa biografică a senatorului şi încercase să-şi formeze o imagine în minte. Fără acces la fişierele Operaţiunilor Consulare era handicapat. Faptele mergeau numai până aici. Kirk făcea parte dintr-o familie prosperă de fermieri din South Bend. Frecventase şcoli publice, fusese preşedinte al Consiliului Studenţilor, jucase hochei şi fotbal, obţinuse diploma în drept la Universitatea din Chicago, lucrase pentru un judecător din circuitul federal şi se întorsese în Indiana, unde obţinuse un post la o facultate de drept din South Bend. Patru ani mai târziu era ales secretar de stat pentru Indiana, apoi viceguvernator, după care candidase pentru Senat. Făcuse parte din Comisiile pentru Bănci, Locuinţe, Afaceri Urbane, din Subcomitetul pentru Comerţ şi Finanţe Internaţionale, pentru Serviciile din Armată şi, începând cu ultimul mandat, devenise membru al Comisiei pentru Informaţii.

Exista oare ceva în cariera lui anterioară care prefigurase cursul exploziv urmat acum în comisia senatorială? Belknap încercă să-şi dea seama, dar fără succes. Ca mulţi alţi senatori din Vestul Mijlociu, susţinea legile care ofereau stimulente pentru utilizarea etanolului în locul benzinei, căci etanolul era obţinut din porumb, produs specific al regiunii sale. Nu făcea nimic împotriva intereselor ConAgra şi Cargill. Dar, pe lângă formele obişnuite de servicii pentru circumscripţia sa electorală şi câteva amabilităţi pentru marii donatori, dosarul lui era moderat, pragmatic. Poate că era cam grăbit să facă concesii ca să-şi vadă clauzele incluse în lege. Dar, într-un organ deliberativ devenit tot mai polarizat, se evidenţia ca un adevărat om de stat. Nu erau nici un fel de dovezi de avere nejustificabilă. Belknap se decise să respecte ceea ce îi spunea intuiţia. Omul nu era viclean, nici ticălos. Era exact ceea ce părea că este. Era un risc să pornească de la această presupunere, dar era un risc pe care era dispus să şi-l asume. Şi

apoi, dacă ar fi existat o soluție violentă – o abordare a Comisiei Kirk pe uşa din spate – cineva ar fi exploatat-o deja.

De aceea Todd Belknap decisese să facă singurul lucru pe care putea să-l facă: să spună adevărul. Încă o dată, se va strecura înăuntru pe uşa din față.

Philip Sutton se aplecă peste birou.

— Tot ceea ce ați spus până acum se confirmă. Spuneați că încearcă să vă discrediteze. Documentele spun că lucrați la nivelul administrației. Momentul recrutării, durata cât ați fost în serviciu – totul se potriveşte.

— Există şi aici un motiv, spuse Belknap. Un fel de manipulare, dacă vreți. Îmi închipui că, dacă vă spun adevărul, adevărul cinstit şi verificabil, o să începeți să aveți puțină încredere în mine.

Un zâmbet abia schițat apăru pe buzele lui Sutton.

— Cinstit? Eu lucrez în politică. Asta este o înşelătorie la care recurgem rareori.

— Vremurile disperate necesită măsuri disperate, spuse Belknap. Documentele dumneavoastră pomenesc ceva despre o „recuperare administrativă”?

Expresia de pe chipul lui Sutton îi dădu răspunsul.

— Presupun că ştiți ce înseamnă?

— Bănuiesc. Acesta face parte din strategia dumneavoastră de sinceritate totală?

— Exact. Inclusiv faptul că insist asupra acestei strategii.

Sutton renunță la bonomie, care se evaporă într-o clipă de pe fața lui. Ochii lui îl sfredeleau.

— Vorbiți-mi despre Genesis.

— Aş fi încântat, cu permisiunea domnului senator, spuse Belknap, rostind cuvintele rar.

Sutton se ridică şi porni de-a lungul holului cu un pas surprinzător de uşor pentru cât era de îndesat. Se întoarse repede şi îi făcu un gest să se apropie.

— Domnul senator vă primeşte acum.

La capătul unui hol cu birouri înguste se afla biroului lui Bennett Kirk. Era mare, cu mobilă neagră care, fără îndoială, aparținuse senatului încă din Epoca de Aur a Americii[50] şi, spre deosebire de birourile asistenților, de două ori mai înalt. Lumina soarelui se filtra blând prin perdele.

Senatorul Bennett Kirk – un bărbat înalt, cu inconfundabila coamă de păr argintiu – era deja în picioare când intră Belknap. Îl măsură rapid din cap

până în picioare cu privirea lui de politician cu experiență la oameni. Belknap simțea privirile cenuşii scrutătoare ale senatorului cum alergau pe chipul lui, sondând, evaluând, apreciind. Zări chiar o licărire aprobatoare. Strângerea lui de mână era fermă, dar nu în mod ostentativ.

— Mă bucur că m-ați primit, domnule senator, spuse Belknap. Venind mai aproape, i se păru că descifrează ceva silit în ținuta distinsă a bătrânului – nu era oboseală, ci mai degrabă un efort de a-şi ascunde oboseala.

— Ce aveți să-mi spuneți, domnule Belknap. Sunt numai ochi şi urechi. Ei bine, am şi puțină gură.

Belknap zâmbi, fermecat de stilul direct al senatorului şi în pofida gravității misiunii sale.

— Să nu ne amăgim reciproc. Genesis a fost cuvântul magic pentru mine. Cu el am reuşit să pătrund pe această uşă.

— Îmi pare rău, dar nu am nici cea mai mică idee despre ce vorbiți.

— Nu avem timp pentru aşa ceva, rosti sec Belknap. N-am venit să joc table.

Kirk făcu ochii mari.

— Atunci să vedem ce cărți aveți.

— Perfect. Am motive să cred că cineva cu numele conspirativ Genesis este o forță periculoasă în lume. Genesis – indiferent ce se ascunde sub acest nume – este o amenințare directă pentru dumneavoastră. Şi pentru alții. Trebuie să aveți grijă să nu vă lăsați folosit de această persoană.

Senatorul şi şeful lui de personal făcură un schimb de priviri care voia să spună „ți-am spus eu!”, dar Belknap n-ar fi putut să spună cine a spus ce şi cui.

— Continuați, spuse politicianul cu o voce calmă. Ce ştiți despre el?

Belknap îşi îndreptă spatele şi îi spuse poveştile pe care le ştia.

— Sună cam scoase din pălărie, nu-i aşa?

— Dacă ați fi crezut aşa, nu m-ați fi primit aici.

— Adevărul este că am auzit şi noi aceste poveşti sau o parte dintre ele. Dar ați spus că ați fost amenințat direct de Genesis? Cum anume?

Unde a mers mia, merge şi suta. Belknap expiră zgomotos şi îi spuse pe scurt ce se întâmplase în Cipru.

— Presupun că discuția noastră este confidențială, sublinie Belknap.

— Se înțelege de la sine.

— Da, dar este bine să precizăm.

— Înțeleg, spuse Bennett Kirk cu un zâmbet care nu îi cuprinse şi ochii. De fapt, ce ştiți despre Genesis?

— Am vorbit deja destul, spuse Belknap prevăzător. Ce ştiți dumneavoastră despre el?

Kirk se întoarse.

— Ce părere ai Phil? Crezi că e momentul să ne deschidem chimonourile?

Cuvintele erau clare, dar erau pline de temere. Sutton ridică din umeri.

— Ați vrea să ştiți numele lui, adresa şi codul numeric personal?

— Da.

— Şi noi.

Urmă un alt schimb lung de priviri între senatorul cu aspect de rege şi şeful lui de personal, ciufulit şi îndesat.

— Belknap, instinctul îmi spune că loveşti direct la țintă. Dar dosarul dumitale menționează recuperarea administrativă, ceea ce înseamnă că ți-au fost revocate toate autorizațiile.

— Ştiați acest lucru înainte să începem discuția.

— Ai spus chiar dumneata: discuția noastră este confidențială. Dar poți apela la mine în calitatea mea de şef al Comisiei Senatului pentru Informații. Eu trebuie să apelez la dumneata ca om şi ca cetățean american. Se poate?

— Privilegiile merg în ambele sensuri. Sincer vorbind, domnule senator, am atât de multe secrete ale acestei țări în cap, că discuția despre autorizații este o absurditate birocratică. Şi, fără a exagera prea mult, sunt *eu însumi* unul dintre aceste secrete. Mi-am petrecut toată cariera în programe cu acces special.

Sutton îi aruncă o privire lungă senatorului.

— Ai subliniat un lucru important, îi spuse el lui Belknap.

— Adevărul este că toate mesajele primite de noi de la Genesis au venit pe e-mail şi nu pot fi detectate. Cel puțin aşa mi s-a spus. Sunt informații uneori fragmentare, alteori mai puțin fragmentare. Dar nu a fost niciodată decât ceva colateral pentru mine. Mă întrebi dacă nu se foloseşte de mine. Cum pot să-ți răspund? Joacă rolul unui informator confidențial, cu o gamă foarte vastă de cunoştințe şi un domeniu foarte vast de activități. Există întotdeauna pericolul dezinformării, dar nu luăm nimic la valoarea nominală. Informațiile sunt verificate şi se confirmă sau nu. Alte posibilități? Reglarea unor conturi? Sigur. Orice investigație este propulsată

de oameni care aruncă noroi pe duşmanii lor pentru a-şi susține propriile interese. Aşadar, ce e nou aici? În ceea ce priveşte interesul public, dezvăluirile nu devin mai puțin valoroase din acest motiv.

Logica lui era seacă, dură, greu de combătut.

— Nu vă deranjează faptul că nu aveți nici cea mai mică idee cine este principalul dumneavoastră informator?

— Ba da, bineînțeles, răspunse mormăit Sutton. Dar nu asta e problema. Nu poți comanda ceea ce nu este în meniu.

— Aşadar, nu vă pasă că aveți de-a face cu diavolul.

— Diavolul pe care nu-l cunoşti? Sutton ridică o sprânceană. Eşti cam dramatic. Încearcă să fii mai concret.

— Perfect, spuse Belknap cu buzele strânse. V-a trecut prin minte că Genesis ar putea fi pseudonimul lui Paul Bancroft?

Senatorul şi Sutton făcură un alt schimb de priviri.

— Dacă asta crezi, spuse Kirk, greşeşti fundamental.

— Confunzi pisica cu şoarecele, spuse şi Sutton. Genesis este duşmanul cel mai înverşunat al lui Bancroft.

Belknap tăcea.

— Ați fost informat despre Grupul Theta? Pipăia la întâmplare, dezorientat.

— Aşadar, ştii şi de asta, spuse senatorul după o pauză. Avem numai o imagine preliminară. Dar Genesis adună informații. În câteva zile, ar trebui să avem suficiente pentru a declanşa acțiunea.

— Nu te iei de o instituție atât de puternică şi de distinsă ca Fundația Bancroft, decât dacă ai banduliere pe ambii umeri, îi explică Sutton.

— Înțeleg.

— Mă bucur că măcar unul dintre noi înțelege.

Urmă alt moment de tăcere. Fiecare se străduia să spună cât mai puțin şi să afle cât mai mult. Era un echilibru foarte delicat.

— Spuneați că nu puteți identifica sursa acelor e-mailuri, începu Belknap.

— Imposibil de identificat, exact aşa, interveni Sutton. Mesajul trece printr-un anonimizator – un serviciu special de rerouting – care îi scoate toate codurile de identificare, toate codurile ISP etc. Este imposibil să se meargă mai departe. Este asigurare de cel mai înalt nivel.

— Arătați-mi şi mie, spuse Belknap simplu.

— Ce să-ți arătăm? Un e-mail de la Genesis? Sutton ridică din umeri. Indiferent ce nivel de autorizare ai fi avut, procedurile comisiei trebuie respectate strict. Pot să-ți printez o copie, asta da. Dar n-ai să afli nimic.

Se ridică, se duse la un terminal de pe biroul senatorului, introduse mai multe coduri de acces şi o clipă mai târziu o foaie de hârtie ieşi torcând încet ca o pisică din imprimanta cu laser de alături. I-o întinse agentului. Belknap o luă şi se uită la hârtia aproape goală.

1 222 3 01 2 33 04

105. ATM2-0. XR2. NYC 1. ALTER.NET (146 188 177 158) 164 ms.

123 ms 142 ms.

Către: Bennett_Kirk@ussenate.gov

De la: genesis.

Date financiare de la entitatea prezentată ani. Urmează la sfârşitul săptămânii.

GENESIS

— Nu e un tip prea vorbăreț, mormăi Belknap.

— Ştii ceva despre SMTP? întrebă Sutton. N-am ştiut nici eu până nu a apărut chestia asta. Dar am prins câte ceva.

— Pentru mine e ca pe chinezeşte, spuse senatorul zâmbind. Se duse spre fereastră în timp ce Sutton îşi drese vocea.

— Este ca un fel de serviciul poştal e-mail, îi explică asistentul senatorului. Sau echivalentul în software. De regulă, îți dă adresa expeditorului. Dar aici a fost retransmis de un anonimizator din Caraibe şi povestea se încheie aici. Cum a ajuns la acel atomizator? Asta nu ştie nimeni. Poți să pui numerele sub un microscop electronic. Nu contează. Este hârtia cu cele mai puține informații pe care am văzut-o vreodată.

Belknap împături foaia de hârtie şi o băgă în buzunar.

— În acest caz, n-o să vă supărați dacă o iau cu mine.

— Este un gest de bună-credință, spuse Sutton. Suntem mişcați de candoarea dumitale. De disperarea dumitale. Spune-i cum vrei.

Nu era numai asta. Belknap ştia că Sutton dorea la fel de mult ca şi el să ştie care este identitatea informatorului. Se întoarse către senatorul Kirk:

— Pot să vă întreb ceva? Cum ați început? Mai exact cum de ați înființat Comisia Kirk? Este o muncă uriaşă. Ce ați obținut până acum?

— Nu este chiar sarcina pe care şi-o asumă un politician în vârstă, asta vrei să spui? Politicienii spun tot timpul că îşi slujesc patria. Asta e numai retorică: serviciu public. Dar nu mințim chiar cu toții, cel puțin, nu chiar tot timpul. Cei mai mulți oameni din Congres sunt foarte competitivi. Se află aici pentru că le place să câştige şi le place să câştige în public. Sunt nerăbdători din fire, nu sunt dispuşi să se dea la fund pentru zece sau cincisprezece ani şi cam de atâta timp ai nevoie că să ajungi în vârful ierarhiei în domeniul bancar sau în avocatură. Aşa că aterizează aici. Dar locul acesta te schimbă, Belknap. Te schimbă sau ar putea să te schimbe.

— În mai rău, de cele mai multe ori.

— Da, de cele mai multe ori, asta e sigur. Senatorul se foi pe scaun, iar lui Belknap i se păru că vede o strâmbătură pe chipul lui.

— Dar ceea ce facem şi ceea ce suntem este determinat în ultimă instanță mai puțin de caracterul nostru şi mai mult de împrejurări. Nu am gândit întotdeauna în felul acesta. Dar acum aşa gândesc. Winston Churchill a fost un om mare. Ar fi fost întotdeauna un om extrem de talentat, indiferent de cursul istoriei. Dar a fost mare pentru că împrejurările l-au obligat să fie şi pentru că au apelat la ceva ce el avea din belşug. A procedat corect cu Germania. Dar a procedat greşit cu India, nu a înțeles că aceşti sus-puşi coloniali ai Marii Britanii voiau să fie cetățeni cu drepturi depline în propria țară. Acelaşi gen de gândire unilaterală care l-a ferit de temporizare şi împăciuitorism într-un caz l-a împiedicat să facă compromisurile şi concesiile corecte în celălalt. Dar te rog să mă ierți. Îți țin o cuvântare, nu-i aşa?

— Vă pricepeți foarte bine la asta.

— Accident de muncă, asta este. Uite ce este, putem discuta dacă reforma serviciilor de informații este Germania sau India pentru mine şi eu nu pretind nici pe departe că aş fi vreun Churchill. Dar nu poți nega că aici este o problemă. Unii oameni care se ocupă de informații se obişnuiesc atât de mult cu ele, că nu mai văd problemele. Mie nu mi s-a întâmplat asta. Cu cât am aflat mai mult, cu atât m-am simțit mai îngrijorat. Pentru că dincolo de ziduri sunt găuri de termite şi o mulțime de putregai. Putem să zugrăvim de mai multe ori casa, dar, dacă nu vrem să ridicăm pardoseala şi să vedem ce se ascunde dedesubt, nu am rezolvat decât o parte din problemă.

— Totuşi, de ce dumneavoastră? insistă Belknap.

Şi Sutton se uită întrebător la senator, curios să audă ce va răspunde.

Bennett Kirk zâmbea; ochii lui nu zâmbeau.

— Dacă nu eu, cine altul?

Belknap plecase din apartamentul senatorului şi străbătuse jumătate din hol mergând spre lifturi când îşi dădu seama că ceva nu este în regulă. Cum? Nu putea să spună: conştientiza sub nivelul cunoaşterii conştiente.

Clădirea Hart era construită în junii unui atrium central, un fel de curte interioară, cu grupuri de lifturi pe ambele părți; zări sculptura mobilă a lui Calder[51]. Dar nu asta îi atrăsese atrase. Când pipăi cu degetele sesizezi asperitățile de pe o suprafață pe care o credeai netedă. Privirea unui agent operativ bine pregătit are această sensibilitate. Patru gardieni de la Garda Națională în hol, acolo unde fuseseră numai doi. Bărbații care stăteau lângă balustradă la diverse niveluri cu fața spre atrium – civili, dar numai la prima vedere; agenți operativi la o privire mai atentă. Sacoul uşor supradimensionat, privirea mult prea vigilentă, comportamentul voit nonşalant, trecătorul care admiră sculptura mobilă a lui Calder mai mult decât este cazul.

Un fior rece îl străbătu pe Belknap din cap până-n picioare. Văzu doi bărbați, îmbrăcați tot în haine civile, cum intrau pe uşa turnantă de la uşa principală. Nu aveau mersul unor civili: mergeau în acelaşi ritm amândoi. Nici unul din ei nu se duse la paznicul de la intrare. Nu se duseră nici la lifturi. Nu veniseră în vizită, ocupau poziții stabilite dinainte.

Aşadar, se întindea plasa. Plasa care încă mai funcționa.

Să fi dat alarma senatorul Kirk sau şeful lui de personal? Nu era credibil. Nici unul din ei nu trădase nici cea mai mică emoție sau teamă; şi nici unul din cei aflați în birourile alăturare. Trebuia să fie o altă explicație. Probabil că se procedase la o identificare facială; dar destinația ei specifică nu era cunoscută celor care urmau să-l aresteze. De aceea fusese detectat în timp ce se afla în hol. Ştiau că este în clădire. Dar nu ştiau exact unde anume. Ca să aibă vreo şansă să scape din încercuire, trebuia să țină seama de acest lucru.

Şi trebuia să procedeze rapid, şansele erau împotriva lui şi situația se înrăutățea cu fiecare minut care trecea. Îşi vizualiză poziția ca într-o fotografie făcută de sus. Etajul şapte al clădirii Hart. O parcare mare vizavi, la nord de strada C. Un bloc ca o pană de lemn înfipt pe Maryland Avenue spre sud. Spre vest erau parcări şi clădiri de birouri. Spre est, clădirile erau mai mici, blocurile pentru birouri se amestecau cu cele rezidențiale cu

apartamente de locuit. „Acum dacă ai putea să te urci într-o rachetă şi să zbori…"

Îşi analiză opțiunile: Ar putea să declanşeze evacuarea clădirii acționând alarma de incendiu sau dând foc unui coş de gunoi şi să încerce apoi să-şi piardă urma în mijlocul mulțimii cuprinse de panică. Dar probabil că era exact genul de manevră pentru care erau pregătiți. Ieşirile de incendiu erau probabil păzite din exterior. Protocolul de securitate va anihila eforturile de a da alarma de incendiu în toată clădirea. Ofițerii de securitate vor face cercetări înainte să procedeze la evacuarea clădirii.

Belknap nu era total nepregătit. Se întoarse şi se îndreptă spre locul unde văzuse semnele toaletelor pentru bărbați şi femei, marcate, ca de obicei, cu triunghiuri isoscele. Se închise într-o cabină, deschise servieta şi îşi schimbă repede hainele cu cele din servietă. Îşi băgă ochelarii şi pantofii în servietă. Când ieşi, era îmbrăcat în uniforma de camuflaj a Gărzii Naționale a Armatei, o prezență familiară în astfel de clădiri guvernamentale. Tunica şi pantalonii erau autentici; ar fi trebuit să te uiți foarte atent de aproape ca să observi că ghetele lui nu erau cele regulamentare ale Armatei, ci o variantă mult mai ieftină. Avea părul ceva mai lung decât cerea rolul, dar, iarăşi, era un amănunt pe care puțini oameni l-ar fi observat.

Dar acum trebuia să scape de servietă. Cât timp fusese în costum de business, servieta îi completase deghizarea. Acum ar fi fost nelalocul ei. Ieşi repede din cabină, ferindu-şi chipul de şirul de oglinzi din fața chiuvetelor şi ajunse la un container mare pentru gunoi din apropierea uşii holului. Se uită de jur împrejur, ca să fie sigur că nu-l vede nimeni şi aruncă servieta înăuntru, apoi o acoperi cu prosoape de hârtie. Nu va fi găsită prea curând.

Porni apoi pe hol, având grijă să păşească mai apăsat: mersul unui om la datorie, nu al unei persoane grăbite. Coborî pe scara de la capătul de vest, unde clădirea Hart era lipită de clădirea Dirksen. Scara aceasta nu avea nimic din grandoarea modernistă a scărilor semicirculare care creşteau din atrium, dar erau largi, aşa cum prevedea regulamentul de prevenire a incendiilor. Pe odihna scărilor de la etajul patru zări un alt paznic la post. Un negru cu pielea deschisă la culoare şi capul ras, ceea ce nu reuşea să ascundă începutul de chelie. Omul avea un pistol de luptă la centură şi o armă semiautomată atârnată pe umăr, un M16A2.

Belknap dădu din cap repede în direcția lui, având grijă să nu-i întâlnească privirea ca să nu-l invite la o conversație, ceea ce ar fi putut fi un dezastru. Scoase un aparat de comunicare prin radio îmbrăcat în plastic

care semăna cu un model militar standard şi începu să vorbească fără să fie auzit de nimeni.

— Patrulat rapid în zonă, omul nostru nu se vede, spuse Belknap, cu o voce plictisită de profesionist. Observă numărul unităţii celuilalt om şi vorbi din nou în dispozitiv:

— Ne coordonăm cu cei de 171-B? Am senzaţia că am desfăşurat prea multe unităţi aici. E o înghesuială nemaipomenită.

„N-ai decât să crezi ce vrei", îşi spuse Belknap, în timp ce cobora scările. La ultima parte a scării, cea care dădea la parter, se ajungea uşor pe o uşă lată de oţel echipată cu o bară de împingere.

De fapt, era o uşă de incendiu. Neîncuiată. Dar armată. O placă dreptunghiulară avertiza: UŞĂ DE INCENDIU. ŢINEŢI UŞA ÎNCHISĂ. NU BLOCAŢI. IEŞIRE NUMAI ÎN CAZ DE URGENŢĂ. SE ACTIVEAZĂ ALARMA.

La naiba! Frustrarea i se zbătea în piept ca un ciocan. Se întoarse şi se îndreptă spre hol. În timp ce străbătea holul, numără trei sau patru agenţi în civil. Nici unul nu-l băgă în seamă; îl vedeau dar nu îl observau; uniforma îi oferea un fel de camuflaj, un aer de familiaritate, chiar dacă nu-l făcea invizibil.

Câţiva oameni se urcau într-un lift vrând să coboare la parter. Era o ocazie. Şi iarăşi, mânat de impuls, Belknap intră în lift cu o secundă înainte să se închidă uşa. Tânăra de lângă el vorbea cu altă tânără:

— Aşa că îi spun: „Dacă asta este ceea ce simţi, de ce mai stăm de vorbă?"

— Nu mai spune! făcu prietena ei.

Un bărbat mai în vârstă vorbea cu un asociat mai tânăr, amândoi fiind avocaţi după toate aparenţele, discutau despre o chestiune care trebuia stopată „înainte să intre în procedura de reconciliere".

Simţi privirea unuia dintre civili aţintită asupra lui. Simţi că cel puţin un om din lift nu era deloc civil. Era un bărbat spătos, cu braţele atârnând pe lateral, ceea ce sugera existenţa unei musculaturi de culturist. Avea păr roşu tuns scurt şi un ten aproape la fel de roşcat, aşa că de la distanţă părea chel. Se pare că nu purta prea des cămaşa cu care era îmbrăcat acum: gulerul era prea mic pentru gâtul lui gros şi, deşi avea cravată, trebuia s-o ţină deschisă la ultimul nasture de sus. Bărbatul – fără îndoială, agent operativ ca şi el – privea fix în faţa lui, iar fălcile i se mişcau în ritm constant. Mesteca gumă. Belknap văzu chipul bărbatului reflectat în peretele de aluminiu lustruit al

liftului. Belknap era în spatele lui. Nu ridică privirile. Ştia că lifturile erau conectate la sistemul de supraveghere video şi că fiecare avea o lentilă cu câmp vizual larg, montată în plafonul cabinei. Era important să nu întoarcă fața în sus.

Vizualiză în minte holul de la intrare, încercând să-i stabilească geometria. Ce distanță era de la lift la uşa de intrare? Treizeci de paşi, unul în plus sau în minus. S-ar putea să reuşească. Belknap asculta conversațiile din jur şi număra secundele, impunându-şi să-şi păstreze calmul. Se auzi un bing! Şi ledul de la indicatorul parterului se transformă din roşu, care însemna coborâre, în verde, care însemna urcare.

Uşa se deschise şi toată lumea păşi pe dalele lustruite din holul clădiri Hart. Drumul durase probabil cincisprezece secunde. Avusese zile care trecuseră mai repede.

Belknap rămase pe loc un moment. Ar fi fost bine ca agentul cel musculos să nu se mai uite din nou la el. Era suficientă o bănuială, părul lung, detaliile uniformei, chiar şi prezența lui în lift, iar jocul s-ar fi terminat. Dar omul cu părul roşu îşi ocupa poziția prestabilită lângă o cabină telefonică din partea cealaltă a holului; nu avea ce face, trebuia să treacă pe lângă el.

Belknap continuă să meargă, iar ghetele lui cu tălpi groase bocăneau calm pe pardoseala lustruită. Privea drept înainte, ca şi când ar fi vrut să treacă în aripa cealaltă a clădirii. Toți cei care părăseau clădirea erau cercetați. Nu-şi va trăda intențiile până în ultimul moment.

Făcuse cincisprezece paşi. Optsprezece. Trecuse pe lângă un alt şir de agenți în civil, protejat de uniforma lui, când un bărbat în costum maro scoase un strigăt:

— El este!

Arătă spre Belknap cu toată certitudinea.

— Unde? îl auzi Belknap pe altul.

— Care dintre ei? strigă un gardian, ridicând arma în brațe.

Belknap intră şi el în cor:

— Unde? strigă el, întinzând gâtul, ca şi când agentul în civil nu ar fi arătat spre el, ci spre cineva aflat mai departe.

Era un truc simplu cu care putea câştiga câteva secunde. Dar, dacă nu putea obține decât câteva secunde, se va mulțumi cu acestea. Punctul de control din hol era la numai câțiva metri distanță. Era aproape sigur că, în aroganța ei, agenția nu informase paza clădirii despre operațiune. Belknap

putea profita de acest lucru. Se apropie de omul cu pleoape groase care şedea la birou, cu listele lui şi cu panourile de urmărire video în faţă.

— Avem o situaţie de urgenţă, îi spuse Belknap. Se răsuci şi arătă spre bărbatul în costum maro.

— Cum a intrat omul ăsta aici? întrebă el.

Paznicul din hol făcu o mutră serioasă, prefăcându-se că situaţia este sub control. Trecuseră şapte secunde de când Belknap fusese dat de gol. Nu avea nici o armă – nu ar fi putut trece cu ea prin detectorul de metale – astfel că singura lui opţiune era să semene cât mai multă derută. În manualele lor de pregătire, tehnicile utilizate se găseau în capitolul *Inginerie socială.* Necazul era că şi adversarii lui studiaseră după acelaşi manual. Bărbatul cu costum maro era rapid şi agil. Manevrele lui Belknap nu-l derutaseră câtuşi de puţin. Aruncând o privire în direcţia lui, Belknap văzu că omul scosese o armă, ţinută probabil până atunci sub sacou. Un joc foarte delicat: dacă Belknap vedea arma omului şi refuza ordinele acestuia, agentul era autorizat să tragă. Dar nu şi dacă Belknap nu ştia de existenţa armei. Belknap întoarse capul şi menţinu contactul vizual cu paznicul din hol, în timp ce se îndrepta spre bărbatul cu costum maro, spre un bărbat cu arma îndreptată spre el. În momentul de faţă, principala armă a lui Belknap era tocmai faptul că nu avea nici o armă: recurgerea nejustificată la forţă în faţa unuia sau mai multor martori ar fi creat complicaţii în carieră, chiar şi pentru cineva aliat în serviciile „speciale”.

Belknap se întoarse cu faţa spre agent:

— Care e problema ta, omule?

— Mâinile la vedere! spuse omul. Făcu un gest spre alt om, undeva în spatele lui Belknap. Când se întoarse, Belknap îl văzu pe roşcatul din lift. Acesta se apropia cu paşi mari. Între timp, trei gardieni în uniformă scoseseră şi ei armele, deşi pe chipurile lor se citea nedumerirea. Totul se desfăşura atât de repede şi atât de confuz, încât nu erau deloc siguri care este ţinta. Dacă ridica mâinile, Belknap ar fi lămurit situaţia într-o secundă. Dar se decise să nu facă asta.

Refăcu rapid calculul în minte. Doi agenţi. Trei gardieni. Unul în uniformă, neînarmat. Vreo duzină de alţi oameni, majoritatea vizitatori, care îşi dăduseră seama că se întâmplă ceva, dar cunoştinţele lor nu mergeau mai departe de-atât.

Belknap îşi aruncă umerii înapoi şi îşi propti mâinile în şolduri. Era o atitudine belicoasă, dar fără să fie ameninţătoare. Avea mâinile goale, nu era

înarmat. Stătea cu picioarele depărtate la lățimea umerilor. Atitudinea lui voia să spună: aici eu comand. Polițiştii erau învățați să ia această poziție ca să-şi impună controlul.

Era o minciună, fireşte. Belknap nu comanda nimic. Drept urmare, uimea fără să amenințe. Observatorii – inclusiv cei trei paznici – nu vor vedea un fugar scăpat din arest. Vedeau un om în uniformă, care pretindea că este superiorul agentului în costum maro. Însăşi logica tabloului va bloca abilitatea lor de a răspunde cu încredere unei situații care se schimbă rapid. Şi asta era exact ceea ce îşi dorea Belknap.

Belknap mai făcu un pas în direcția bărbatului cu costum maro, privind drept în ochii lui şi ignorând arma. Auzea paşii culturistului care micşora rapid distanța dintre ei, venind drept spre el. „Greşeală”, îşi spuse Belknap. Însemna că toți cei trei oameni erau aliniați şi, mai exact, că pistolul agentului, fără îndoială deja în poziție de tragere, era inutil, cel puțin pentru moment. Calibrul armei făcea ca un glonț trimis spre Belknap să treacă mai departe şi să-l lovească pe agentul cu costum maro. Timp de câteva secunde cel puțin, Belknap ştia că nu are de ce să se teamă din partea roşcatului. Mai făcu un pas către omul în maro, care, exact aşa cum anticipase Belknap, stătea pe loc. Nu îndrăznea să se retragă şi să pară slab. Era acum la mai puțin de doi paşi de el.

— Te-am întrebat care e problema ta? repetă Belknap întrebarea fără sens şi aplecă puțin trupul înapoi, cu şoldurile proiectate înainte, mimând cea mai profundă indignare. Pistolul de luptă al celuilalt, un Beretta Cougar, îl apăsa acum pe abdomenul încordat. Omul în costum maro putea să-l împuşte în orice moment. Dar Belknap nu-i dăduse nici un motiv şi glonțul l-ar fi lovit probabil şi pe tovarăşul lui roşcat.

Era o mică fereastră de siguranță care se închidea rapid. Îşi răsuci şoldul şi izbi cu fruntea în fața celuilalt, zdrobindu-i nasul. Cavitatea nazală era separată de creier numai printr-un os cranian cu țesut spongios, iar lovitura dată cu forța unui ciocan fusese transmisă prin acesta către dura mater.

— O, nu! răcni roşcatul, în timp ce bărbatul în costum maro se prăbuşea moale la pământ. Belknap auzi țăcănitul pistolului care era armat.

Următoarele trei secunde vor fi la fel de cruciale ca şi cele precedente. Belknap văzu un lichid care strălucea pe buza superioară a bărbatului căzut la pământ şi îşi dădu seama că era lichid cerebrospinal. Din acest moment, nimeni nu va mai presupune că Belknap este inofensiv. Faptul că nu avea armă nu mai era o armă.

Se lăsă jos şi îi smulse pistolul care atârna moale în mâna lui. Îi scoase încărcătorul şi îl ascunse în buzunarul său. Când privi în sus la culturistul cu păr roşu, avea arma în mână.

Erau în impas: doi bărbați cu arma în mână.

O rumoare îngrozită veni dinspre civilii aflați în hol. Era clar că nu mai este vorba despre un incident oarecare. Oamenii începură să se lase pe vine sau să încremenească în loc, ascultând de un instinct animalic obscur.

— Fă un calcul şi gândeşte din nou, spuse agentul.

Douăsprezece secunde, treisprezece secunde, paisprezece secunde.

Belknap aruncă o privire unuia dintre paznicii care era în câmpul lui vizual.

— Arestați-l pe omul acesta! strigă el.

Agenții trebuiau să identifice ținta; paznicii trebuiau s-o aresteze. Dar pe cine? Atâta timp cât nu erau absolut siguri, armele lor automate erau absolut inutile.

— Ai reflexe rapide, nu-i aşa? îi spuse Belknap agentului. Na, prinde!

Aruncă pistolul către agentul culturist care reacționă, prin reflex, exact aşa cum anticipase Belknap. Îşi lăsă jos pistolul ca să întindă mâna cealaltă să prindă pistolul Beretta. O fereastră: o oportunitate de o secundă şi jumătate. Ca o cobră care loveşte, Belknap prinse țeava lungă a pistolului celuilalt agent şi o smulse din mâna lui. Pistolul, un Glock .357, era acum în mâna lui Belknap. Cât ai clipi din ochi, îşi băgă arma în interiorul vestei de luptă, unde stătea ascunsă, dar ar fi putut să tragă cu ea oricând.

Roşcatul clipi nedumerit din ochi. Ridică pistolul spre Belknap cu o mişcare nesigură. Belknap îi dăduse arma, apoi i-o smulsese pe a lui: nu avea nici o logică. Omul era suficient de inteligent ca să se simtă îngrijorat.

Belknap îi vorbi pe un ton confidențial:

— Ascultă-mă cu atenție. Fă ceea ce îți spun şi nimeni nu va fi rănit.

— Îți trebuie ochelari? întrebă agentul, fluturând în mână arma. Te-a prins dorul de moarte, ticălosule?

— Pistolul ăsta ți se pare prea uşurel? zâmbi Belknap.

Siguranța de sine a agentului se evaporă imediat.

— Te-ai prins, nu-i aşa? Dacă apăs pe trăgaci, chiar acum o bucată de plumb o să treacă prin pieptul tău. Vezi țeava armei prin tunică şi înțelegi încotro ținteşte. Îmi închipui că ți-ai petrecut ore bune lucrându-ți trupul ca să arăți aşa. Nu este nevoie decât de o fracțiune de secundă de nemulțumire din partea mea şi vei fi în reabilitare timp de doi-trei ani. Cu ce ai încărcat

arma în dimineața asta? Nu cumva cu gloanțele alea care explodează înăuntru? Dar, indiferent ce ar fi, poți să-ți imaginezi uşor cum va trece prin trupul tău, zdrobind organe şi strivind nervi. Vorbea cu o voce blândă, aproape mângâietoare: Presupun că vrei să-ți protejezi fizicul ăsta grozav. Şi chiar poți s-o faci. Arestează-mă. După cum văd toți ceilalți, ai arma îndreptată spre capul meu şi vor presupune cu toții că mi-am pus cătuşele pe sub tunică. Iar acum ai să strigi cu voce tare, ca să te audă toată lumea, că m-ai prins şi că deții controlul asupra prizonierului. Apoi mă escortezi afară din clădire.

— Ai înnebunit, mârâi agentul. Dar nu ridică vocea.

— Vrei un sfat? Dacă ştii ce gloanțe ai băgat în arma asta, acceptă lovitura. O să primeşti o pensie frumoasă şi cu puțin noroc n-o să-ți nimerească coloana vertebrală şi nici unul dintre ceilalți nervi majori. Dar dacă ai încărcat arma cu gloanțe de calibru mare, care trec prin orice?

Belknap ştia că exact aşa era.

— Atunci o să-ți petreci tot restul vieții întrebându-te de ce nu ai făcut singurul lucru inteligent. Hotărăşte acum sau am să hotărăsc eu în locul tău.

Roşcatul trase aer în piept tremurând.

— L-am prins! urlă el spre paznici. Prizonierul este în custodia mea. Faceți loc!

Altă inspirație adâncă. De la distanță, teama şi amețeala omului vor părea nerăbdare.

— La naiba, am spus *să faceți loc!*

Rolul lui Belknap îi cerea să se arate învins şi abătut. Îi veni surprinzător de uşor să se prefacă!

În fața clădirii străbătu coridorul uman care se formase însoțit de un amestec de comenzi date cu voce tare. Belknap ținea ochii în jos, privind numai din când în când, ca să vadă armele paznicilor ridicate şi îndreptate spre el. Faptul că totul se terminase atât de rapid era exact ceea ce îşi dorise Belknap. Mai puțin de şaizeci de secunde în total. În momentul în care agentul roşcat – cineva îi spusese Diller – îl conducea spre maşină, partea cea mai grea trecuse.

Făcând ceea ce îi ordona Belknap de pe bancheta din spate, omul porni motorul şi plecă înainte ca alți agenți înarmați să poată urca în maşină. Lângă Maryland Avenue, în timp ce maşina se oprise la stop, Belknap îi aplică şoferului o lovitură cu patul armei în tâmplă şi îl lăsă inconştient. Apoi coborî şi se duse la o stație de metrou aflată la o sută de meri distanță.

În curând vor veni şi ceilalţi în urmărirea lor, dar avea un avans care îi era suficient. Ştia cum să dispară. După ce se urcă în metrou, păşi în zona dintre vagoane. Smucit de mişcările trenului, avu grijă să se țină bine, apoi îşi scoase tunica şi o aruncă pe şine. Folosind apoi un briceag ascuțit, îşi spintecă pantalonii de camuflaj, având grijă să nu taie şi stofa de sub ei şi să ia tot ce avusese în buzunare.

Bărbatul care se urcase în metrou arăta ca un membru al Gărzii Naționale, un pasager frecvent pe liniile de transport în comun. Omul care cobora din metrou purta un tricou verde şi pantaloni de trening, ca unul care făcea jogging, personaj încă şi mai obişnuit.

În timp ce trenul se zguduia pe liniile lui subterane, Belknap pipăi bucata de hârtie împăturită pe care o ascunsese în buzunarul drept.

Genesis. „Ştii să fugi, îşi spuse el. Să vedem dacă ştii să te ascunzi."

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

„Răspunde la telefon”, o imploră Belknap în gând şi nu pentru prima dată. „Te rog, răspunde la telefon”. Firul care îi unea era deosebit de subțire. Ea avea numărul lui de mobil; el îl avea pe al ei. Dar acum se apropia deja de Philadelphia. Trebuiau să aleagă un loc de întâlnire unde să fie în siguranță. Tipii de la Operațiuni Consulare nu se vor linişti până nu vor pune mâna pe el.

„Răspunde la telefon!”

Avea atât de multe să-i spună. În timp ce mergea pe autostrada 95, se întorcea mereu cu gândurile la modul cum scăpase ca prin urechile acului din clădirea Hart. Nu fusese deloc surprins să audă la un post de ştiri local că guvernul a efectuat „exerciții de securitate” în câteva clădiri federale şi analiza în momentul de față vulnerabilitățile serviciilor de pază şi securitate.

„Câțiva turişti şi vizitatori au fost luați prin surprindere de repetiția efectuată de grupe reunite ale Gărzii Naționale a Armatei şi Serviciile Secrete”, spunea crainicul senin şi adăugă chicotind uşor: „S-ar putea spune că au fost surprinşi cu garda jos”. Încă una dintre miile de minciuni oficiale, mormăi în sinea lui Belknap, acceptată cu bucurie şi regurgitată de o A Patra Putere din ce în ce mai apatică.

Opri maşina într-un refugiu şi apăsă din nou pe tasta de apelare rapidă. În cele din urmă, murmurul electronic continuu încetă; se auzi un clic şi detectă sunetul deschiderii liniei telefonice.

— Andrea! strigă el, nemaiputând să se stăpânească. Am fost aşa de îngrijorat!

— Nu-i nevoie să-ți faci griji, îi răspunse de la capătul celălalt o voce de bărbat.

Belknap simți că înghite un bulgăre de gheață.

— Cine este?

— Suntem cei care avem grijă de Andrea.

Avea un accent nedefinit. Nu era nici american, nici englezesc, dar nici nu putea spune cărei nații aparține.

— Ce i-ați făcut, naiba să vă ia?!

— Nimic. Deocamdată.

Nu din nou! Simțea că îl dor toate terminațiile nervoase. Cum o găsiseră? Nu-i urmărise nimeni. Era sigur de asta. Nici nu încercase nimeni…

Pentru că nu fusese nevoie.

Se duse rapid cu gândul înapoi, la vânătaia mare de pe coapsa Andrei, la hematomul dur şi roşu, la rana înțepată şi îşi blestemă neglijența: de ce nu se gândise atunci? Cei care o prinseseră erau prea experimentați ca să fie obligați să-i facă o injecție acolo, indiferent cât de mult s-ar fi zbătut. Şi nici nu ar fi avut nevoie de un ac aşa de gros.

Explicația era acum limpede. Îi implantaseră ceva în muşchii coapsei. Un microcip cu ajutorul căruia o puteau detecta oriunde.

— Vorbeşte! Se rugă Belknap. De ce faceți asta?

— Ai fost neglijent. Genesis a decis că e cazul să intervină. Ne bagi bețe în roate, la fel ca şi ea.

— Spune-mi că este în viață!

— Este în viață. Curând, o să-şi dorească să nu fi fost. Avem nevoie de câteva zile ca să fim sigur că am scos de la ea tot ce ştie.

Din fundal îi parveni o altă voce: *Todd! Todd!* O voce de femeie, plină de groază.

— Dacă puneți mâna pe ea, pe Dumnezeul meu că!… urlă Belknap, dar celălalt i-o reteză scurt:

— Ajunge cu amenințările astea inutile. N-o să-l găseşti niciodată pe Genesis. Şi nici pe ea. Îți sugerez să te duci undeva, într-un loc liniştit şi să meditezi la propria aroganță. Într-un cimitir pe malul râului Anacostia, acolo cred că ar fi cel mai bine. Nu mă îndoiesc că te simți nefericit în amor. Dar ține minte, domnule Belknap, omul îşi face norocul cu mâna lui.

— Dar cine *sunteți* voi? Belknap se simțea ca şi când cineva i-ar fi umflat un balon în piept. Nu mai putea să respire.

— Şi ce vreți?

Urmă un râs sec, lipsit de veselie.

— Să-l învățăm pe Dulău să stea în fund.

— *Ce?*

— O să revenim cu instrucțiuni.

— Ascultă, spuse Belknap, respirând greu. Am să vă găsesc. Am să vă urmăresc până am să vă găsesc. O să dați socoteală pentru tot. Aşa să ştiți!

— Alte amenințări inutile de la un dulău în trei picioare. Tot n-ai înțeles. Lumea este a lui Genesis. Tu nu faci decât să trăieşti în ea. Urmă o pauză, apoi vocea continuă: Cel puțin deocamdată.

Cu aceasta, telefonul se închise.

Andrea deschise ochii şi se uită la albul din fața ei. Capul îi zvâcnea. Avea gura uscată şi ochii lipicioşi.

Unde era?

Nu vedea decât alb. După câteva momente lungi, albul începu să se destrame şi să semene mai puțin cu un nor dens. Era presărat de suprafețe în care se întrezărea câte ceva. Unde se afla?

Era la Washington, mergea pe stradă spre o cafenea, când… şi acum? Încercă să facă inventarul obiectelor din jurul ei.

Un tavan alb, cu lumini fluorescente îngropate, care aruncau o penumbră uniformă cu o strălucire albă, rece. Pardoseala: la peste un metru de pat – un pat de spital, aşa se pare – unde dormise somnul drogatului. Voia să se dea jos din pat, dar cum? Repetă cu trudă în minte mişcările pe care le cerea manevra ei: să se răsucească, să se întoarcă, să-şi întindă picioarele. Un act efectuat fără gândire în fiecare zi astăzi părea o operație extrem de delicată, îşi aminti că luase lecții de călărie pe când era copil şi învățase cum să descalece de pe cal. Avea ceva la cap? Mai degrabă era semn că sedativul nu se eliminase complet din organism. Se simțea istovită. Îi venea să renunțe.

Nu voia să renunțe.

După ce coborî din pat, îngenunche şi inspectă pardoseala. Purta o cămaşă de spital, era cu picioarele goale, simțea scândurile pardoselii sub picioare. Aceasta era din scânduri de lemn, dar foarte late, ca pe puntea unei corăbii şi acoperită cu o peliculă dură, albă. Lovi cu călcâiul în podea şi nu se auzi nimic. Probabil că sub scânduri era o placă de beton. Examină pereții şi constată că păreau făcuți din acelaşi material şi acoperiți cu aceeaşi substanță albă. Semăna cu o vopsea epoxidică folosită pentru vapoare şi pardoselile fabricilor, formând o suprafață densă, care nu se cojea. Ar fi avut mult de furcă dacă ar fi vrut să-i găurească cu o şurubelniță. Şi nu avea altceva decât unghiile.

„Gândeşte, Andrea, gândeşte!” Uşa era încuiată şi asigurată pe dinafară, iar în partea de sus avea o mică ferestruică acoperită cu un oblon. Deasupra ei era o altă sursă de lumină – un cerc fluorescent, pentru ca încăperea să fie în permanență scăldată în lumină. O măsură de securitate sau de intimidare psihologică?

Unde o aduseseră?

Încăperea avea cam patru metri pe cinci şi o mică nişă în care se afla o cadă de baie de tip vechi din fontă şi o toaletă de oțel inoxidabil, aşa cum văzuse în filmele despre închisori. Examină patul: un cadra simplu, alcătuit din tuburi de oțel. Avea găuri prevăzute pentru tuburile de perfuzie, deci era un pat de spital.

Auzi un zgomot la uşă: micul oblon se dădu la o parte. În deschizătură apăra ochiul unui bărbat. Urmări cum se deschide uşa, observă cum ținea paznicul cheia răsucită în broască în timp ce împingea în sus mânerul sferic din inox, văzu peretele simplu de cărămidă de pe coridor. Fiecare detaliu putea fi important, îşi spuse ea.

După ce intră şi îi dădu drumul, mânerul sferic reveni la poziția orizontală cu un zgomot înfundat. Andrea nu ştia prea multe despre încuietori, dar îşi dădu seama că acesta era un dispozitiv de maximă siguranță. Chiar dacă un deținut ar fi reuşit să strecoare înăuntru un şperaclu, uşa nu s-ar fi deschis fără apăsarea simultană şi pe mânerul de nivel. Amândouă trebuiau împinse afară din poziția lor de repaus pentru a se activa arcul de deschidere a uşii.

Paznicul avea o piele palidă, nasul borcănat, bărbia subțire şi ochi verzi, depărtați, care parcă nu clipeau niciodată şi o duceau pe Andrea cu gândul la o ştiucă. Era îmbrăcat într-o uniformă kaki şi avea o centură militară lată.

— Du-te lângă perete! îi ordonă el, cu mâna pe un dispozitiv negru de plastic. Avea accentul unui om din Sud, care petrecuse multă vreme în Nord.

Andrea făcu aşa cum i se spusese şi se lipi de peretele din fața uşii. Paznicul aruncă o privire sub pat, apoi intră în baie şi făcu o inspecție temeinică.

— Foarte bine, spuse el în final. Nu există nici o şansă să scapi de aici, aşa că fă-ne amândurora un serviciu şi nu face gunoi.

— Unde sunt? Şi cine sunteți voi?

Andrea vorbi pentru prima oară. Vocea ei suna mai ferm şi mai puternic decât şi-ar fi imaginat.

Paznicul clătină din cap, cu o privire amuzată.

— Aş putea să primesc nişte haine?

— Cred că da, spuse el.

Aşadar, nu el era şeful; mai erau şi alții, iar el îndeplinea ordinele lor.

— Deşi nu văd ce rost ar avea, spuse el.

— Pentru că o să-mi dați drumul peste o zi sau două?

Încercă să vadă ceasul de la mâna omului.

— Sigur. Într-un fel sau altul. Omul părea amuzat. Dar îți sugerez să te împaci cu Domnul, madam.

— Spune-mi, te rog, cum te cheamă.

Dacă ar fi putut să stabilească un contact uman cu paznicul, ar fi putut afla eventual de al el ceva mai mult, poate omul ar fi văzut în ea ceva mai mult decât un colet.

— Madam, aici nu e loc de socializare, spuse omul privind-o cu ochii lui de ştiucă. Îți ofer această informație gratis.

Andrea se aşeză pe pat şi strânse pătura într-o mână.

— Scuze pentru calitatea lenjeriei de pat. Nailon pe-o parte, bumbac gros pe partea cealaltă. Se numeşte cearşaf pentru sinucidere. N-am avut altceva la îndemână.

— De unde eşti? Adică unde te-ai născut?

O altă încercare. Nu voia să se lase descurajată. Pe fața paznicului apăru un zâmbet.

— Ştiu ce încerci să faci. Oi fi eu sudist, dar nu sunt prost. O să vină cineva cu mâncare puțin mai târziu.

— Te rog…

— Ține-ți gura!

Îşi ridică boneta cu un zâmbet politicos.

— Doamnă, numai profesionalismul mă împiedică să te violez până îți iese sufletul şi poate şi mai mult.

Îşi puse boneta la loc.

— Vă urez o zi frumoasă, doamnă!

În tip ce ieşea, Andrea îl întrebă:

— Cât e ceasul?

— Chiar vrei să ştii cât timp mai ai, nu-i aşa? răspunse omul. Nu prea mult.

Belknap se străduise să păstreze un ton degajat când îi telefonase lui Walter Sachs, prietenul Andrei, la fondul de investiții unde lucra. Era absolut esențial să nu-l sperie. Andrea avusese încredere în el, prin urmare, trebuia să aibă şi el.

Belknap fusese de acord să se întâlnească cu el în locul propus de acesta, adică un restaurant cu mâncare naturistă undeva prin Greenwich, Connecticut. Judecând după numărul redus de clienți, oferta restaurantului

lăsa probabil de dorit. Ocupă o masă mai în fund şi rămase cu ochii în patru după un bărbat cu o jachetă verde de în.

În cele din urmă, văzu un bărbat înalt, cu faţă rectangulară. Părul castaniu încărunţit era tuns scurt în părţi, bărbia despicată şi trunchiul mic, parcă subdimensionat faţă de restul trupului. Belknap flutură din mână şi bărbatul se aşeză pe scaunul din faţa lui. Avea ochii uşor iritaţi şi sticloşi, ca şi când ar fi fumat mult, deşi nu mirosea a tutun.

— Eu sunt Walt, spuse bărbatul.

— Todd, spuse Belknap.

— Aşadar, spuse Walt Sachs, un adevărat roman de capă şi spadă. Întâlniri neaşteptate cu străini. Ce s-a întâmplat cu Andrea?

— E bine. Am vrut să vorbesc cu tine, pentru că Andrea avea încredere în tine.

Apăru o chelneriţă şi puse pe masă o farfurie.

— Din partea casei. Specialitatea casei, prăjituri de roşcove.

— Dar ce sunt roşcovele? îl întrebă Walt pe Belknap. Poate că încerca să spargă gheaţa.

— N-aş putea să-ţi spun, răspunse Belknap, frânându-şi nerăbdarea.

Walt se uită în sus la chelneriţă.

— Ştii, m-am întrebat întotdeauna ce sunt, de fapt, roşcovele?

Chelneriţă, îmbrăcată cu un tricou de bumbac nealbit şi pantaloni din în aspru, zâmbi larg:

— Roşcovele cresc în păstăile copacului numit roşcov. Nu au grăsimi, sunt bogate în fibre, nu au alergeni, sunt bogate în proteine şi nu conţin acid oxalic. Şi au gust de ciocolată.

— Nu, deloc. Walt îi aruncă o privire sfredelitoare.

— Seamănă. Mulţi oameni le preferă în loc de ciocolată.

— Pune-mi unul.

— Spun că este cea mai sănătoasă prăjitură a naturii.

— Cine sunt cei care spun?

— Aşa se spune, e bine? Zâmbetul chelneriţei rămase neşters pe buze.

Sachs bătu cu degetul în una dintre lozincile tipărite cu cursive mari pe meniu.

— Uite ce scrie aici: „A întreba înseamnă a creşte."

— Dă-i o cană de kava kava ca să se calmeze, spuse Belknap. Simţea că îl cuprind panica şi disperarea, dar nu-şi putea permite să-l înspăimânte sau să-l îndepărteze pe om. Trebuia să pară calm şi controlat.

— De fapt, avem un ceai de tisana: Tisana liniştii.

Sachs se juca cu lobul urechii unde fusese cândva un cercel, iar acum mai rămăsese numai o cicatrice.

— Şi mie unul, îi spuse Belknap chelneriței.

— Aşadar, unde este Andrea? întrebă Walt din nou. Presupun că nu m-ai chemat aici pentru că ți s-a stricat hard-diskul.

— Ai spus cuiva unde te duci… că vii să te întâlneşti cu mine?

Întrebă Belknap.

— Instrucțiunile au fost clare în această privință, dragă Todd.

— Adică înseamnă că nu?

— Înseamnă că nu.

Belknap scoase din buzunarul de la piept pagina pe care o primise de la senatorul Kirk şi i-o întinse fără un cuvânt lui Sachs.

Specialistul în computere luă pagina împăturită şi o flutură prin aer.

— Şifonată rău! spuse el. Ai ascuns-o în fund, nu-i aşa?

Privirea asasină a lui Belknap ricoşă în ochelarii lui.

— Pierdem timpul, se răsti el. Scuză-mă, adăugă imediat. Numai că… este o oarecare urgență…

Computeristul despături hârtia, îşi aruncă privirile pe ea şi spuse solemn:

— Ia o prăjitură cu roşcove.

— Codul sursă din e-mail. Îți spune ceva?

— Eu am o teorie după care nimănui nu-i plac prăjiturile cu roşcove, continuă Sachs. Deşi poate mă cam pripesc. Mai sunt şi generații încă nenăscute.

— Walt, te rog, concentrează-te! Este un drum înfundat sau nu?

Tehnicianul pufni.

— Cum să-ți explic? Este ca o alee înfundată, într-o altă stradă fără ieşire.

Scoase un creion şi încercui câteva cifre. Capetele nu trec mai departe. Ştii ce este acela un anonimizator de retransmitere?

— Am o idee generală. În linii mari. Poate ai putea să-mi spui mai multe.

Walt se uită fix la el un moment.

— E-mailul este în mare parte ca poşta obişnuită. Scrisoarea merge de la un oficiu poştal la altul, se opreşte la o stație mare de triere, apoi ajunge la oficiul poştal local. Un e-mail obişnuit face cam cincisprezece-douăzeci de opriri pe drum. Peste tot unde ajunge lasă o bucățică din el, ca o firimitură şi primeşte un cod, ca o ştampilă, care arată unde a fost. Să zicem că eşti la

Copenhaga şi îţi accesezi contul ca să trimiţi un e-mail la Stockholm. E-mailul va ajunge în mai multe locuri, poate că va trece şi prin Illinois înainte să mai treacă şi prin alte reţele şi să ajungă în cele din urmă în computerul prietenului tău din Stockholm. Iar asta durează câteva secunde.

— Sună foarte complicat, spuse Belknap.

— Dar am simplificat foarte mult! E-mailul nu este trimis ca un singur e-mail. Sistemul îl rupe în bucăţele, mai multe pacheţele mici, pentru că mesajele trebuie să aibă o anumită dimensiune ca să se potrivească cu conductele. Să nu uităm că sistemul transportă miliarde de e-mailuri pe zi. Toate aceste pacheţele primesc un număr special de identificare, ca să poată fi cusute împreună la loc în final. Cei mai mulţi oameni nu doresc să vadă toate aceste informaţii, aşa că programele de e-mail nici nu le afişează. Dar ele vin odată cu e-mailul. Trebuie să mergi la sursa codului ca să le vizualizezi. Apoi poţi să foloseşti un program simplu, de pildă, traceroute şi este ca şi când ai avea itinerarul mesajului.

— Cât de sigur este sistemul?

— Dacă foloseşti un furnizor standard de internet? Hackerilor le place să spună că ISP înseamnă Internet Surveillance Project[52]. Este genul de comunicare cel mai puţin sigură din lume. Fără criptare, orice e-mail este ca o carte poştală. Înţelegi ce spun?

În timp ce vorbea, începu să fărâmiţeze prăjiturile în bucăţi, apoi mărunţi bucăţile în bucăţele.

— Fiecare computer ar o semnătură digitală unică, un număr de identificare unic, aşa cum au automobilele. Aşa că identificarea adresei IP este de-abia începutul. Există o sumedenie de programe sofisticate care scanează automat traficul, o tehnologie pe care guvernul nu o prezintă publicului. Iar în sectorul privat sunt versiuni şi mai puternice. Să zicem că eşti un codificator de prima mână. Pentru cine o să lucrezi? Pentru Agenţia de Securitate Naţională, care îţi oferă un salariu din cinci cifre, sau pentru Cisco, Oracle sau Microsoft care vin în maşini Porsche, îşi leagănă fundurile mari şi îţi flutură în faţa ochilor acţiuni, parteneriate şi cappuccino gratis.

— Dar ceea ce spuneai despre securitatea sistemului…

— În ultimă instanţă, toate sistemele de e-mail funcţionează la fel. Au un algoritm de transmitere a mesajului şi un POP – protocolul oficiului poştal – care menţin în funcţiune serverele. Dar, când apare un retransmiţător anonim, este ca şi când ar apărea un scut invizibil.

— Un scut invizibil? repetă Belknap. Dar vorbeai despre o firmă care scoate automat datele din antetul mesajului şi îl retransmite, nu-i aşa?

— Păi da, dar asta este numai o parte din toată treaba.

Scutură vehement din cap.

— Numai această operaţiune nu rezolvă problema. Pentru că atunci Fratele mai Mare ar putea să-ți monitorizeze corespondența. Dar, dacă este vorba despre jocuri de criptare, ei bine, la asta NSA[53] se pricepe, nu-i aşa? Un retransmițător eficient trebuie să dispună de o întreagă rețea. Dacă eşti utilizator, trimiți cu un program local, să zicem Mixmaster, care îți fragmentează mesajul, astfel că el ajunge sub formă de bucățele la anumite intervale de timp una de alta. Este ca şi când ai trimite vocalele la şapte secunde după ce ai trimis consoanele, aşa că sosesc în clustere separate. Apoi vine alt mesaj cu instrucțiunile de reasamblare. În felul acesta nu mai poţi identifica sursa. Şi apoi, cum se foloseşte funcția „răspunde”? Oricine poate şterge antetul unui mesaj, este ca şi când ai acoperi cu vopsea neagră adresa expeditorului. În felul acesta nu te mai poţi întoarce la expeditor.

— Şi retransmițătorii pot face lucrul acesta?

— Acesta de aici poate, spuse Sachs. În vocea lui se simțea admirația profesionistului. Bătu cu degetul în ultimul şir de cifre. Ăsta a fost retransmis de Privex, unul dintre cei mai buni în domeniul acesta. Un savant rus l-a înființat acum câțiva ani în Republica Dominicană. În Caraibele de Est.

— Ştiu unde este Republica Dominicană, spuse Belknap crispat. Este un mare paradis financiar.

— Şi este deservit de un cablu submarin gros din fibră optică. N-o să găseşti nici un retransmițător stabilit în SUA.

— Atunci cum îl identificăm? întrebă Belknap.

— Păi tocmai ți-am explicat. N-ai cum. Nu se poate. Avem în față un bolovan uriaş numit Privex. Privex îți maschează adresa IP cu adresa lui 1P. Dincolo de asta nu se mai vede nimic. Intrarea interzisă.

— Haide, haide, Andrea mi-a povestit ce ştii să faci, spuse Belknap încercând să-l înduplece. Sunt sigur că poți să-i dai de cap.

— Tot nu mi-ai spus unde este.

În vocea lui Sachs se simțea o undă de nelinişte.

— Tocmai voiai să-mi explici cum o să învingi sistemul Privex, spuse Belknap aplecându-se în față.

— Vrei să-ți spun că Moş Crăciun există şi coboară pe horn la tine în sufragerie de Crăciun? Aş fi foarte încântat. S-ar putea să fie adevărat. Vreau să spun, mă îndoiesc foarte tare, dar nu sunt absolut şi total sigur. Nu sunt multe lucruri de care sunt absolut şi total sigur. Totuşi, acesta este unul dintre ele. Privex manevrează milioane şi milioane de mesaje. Şi nimeni nu a reuşit niciodată să-i spargă codurile de securitate. Niciodată. Nici măcar o dată. Am fi ştiut dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva. Şi oamenii au încercat. Au recurs la tehnici statistice sofisticate ca să monitorizeze traficul, algoritmuri foarte mişto. Vax! Privex are grijă ca mesajul tău să fie feliat şi amestecat în aşa fel încât, din punct de vedere statistic, este imposibil de distins de altele. Are rotație programată de IP, servicii de tunelare, servere de mare putere. Chiar şi guvernele recurg la serviciile lui, pentru numele lui Dumnezeu. Nu e glumă.

Belknap rămase tăcut mult timp. Nu reuşea să urmărească detaliile explicațiilor lui Sachs. Dar undeva, în străfundul minții lui, licărea o idee, ca un mic peşte fosforescent într-o peşteră submarină.

— Ziceai că Privex îşi aer sediul în Republica Dominicană.

— Da, serverele sunt acolo.

— Hacker-ii nu pot pătrunde în ele.

— Nici gând.

— Foarte bine, spuse Belknap, după o pauză mai lungă. Atunci o să intrăm noi.

— Nu mă asculți. Ți-am explicat că nu se poate, nimeni nu poate sparge codurile, finito, gata! Nimeni nu a spart niciodată un cod de router de la Privex. Este o adevărată fortăreață virtuală.

— Tocmai de aceea trebuie să ne strecurăm înăuntru.

— După cum îți spuneam…

— Eu vorbesc despre locație, ca atare. Despre clădire.

— Clădire… Sachs rămase cu vorbele suspendate în aer. Nu înțeleg.

Belknap nu era surprins. Cei doi oameni trăiau în lumi total diferite. Belknap trăia într-o lume a lucrurilor reale, a oamenilor reali, a obiectelor reale; Sachs viețuia într-un vârtej de fluxuri electronice, obiecte virtuale. Ca s-o găsească pe Andrea, trebuia să-şi unească forțele.

— Privex poate fi o fortăreață *virtuală,* spuse agentul. Aşa după cum şi roşcova este o ciocolată virtuală. Dar undeva, în Republica Dominicană, se află un buncăr cu o mulțime de discuri magnetice, aşa este.

— Păi, da, sigur că da.

— Atunci e în ordine.
— Dar nu e ca şi când cineva ar fi uitat uşa deschisă, iar tu poţi să intri şi să valsezi peste tot.
— Ai auzit vreodată de intrarea prin efracţie?
— Da, tocmai asta fac şi hacker-ii. Trec prin firewall, înhaţă buclele virtuale şi codurile de acces şi instalează sisteme digitale de supraveghere. Asta se întâmplă la toate internet-cafeurile.
— Nu mai face pe prostu'. Belknap abia se stăpânea să nu izbească cu pumnul în suprafaţa laminată a mesei.
— Dat fiind faptul că am absolvit summa cum laude MIT şi lucrez la Fondul de Investiţii Coventry, mulţi oameni ar spune că nu fac pe prostu', se stropşi Sachs.
— Să presupunem că cineva te-ar duce pe această insulă şi chiar în clădirea Privex. Ar putea fi undeva o copie a acestui e-mail undeva, pe serverele de depozitare?
— Depinde când a fost trimis, spuse Sachs. Fişierele care au mai mult de şaptezeci şi două de ore sunt şterse automat. Există o fereastră de răspuns. Pe durata acestui interval de timp, se păstrează o copie a originalului, pentru a se procesa răspunsurile.
Probabil că are un sistem de depozitare de mai mulţi terabiţi.
Belknap se lăsă pe spate în scaunul lui.
— Ştii ceva, Walt? Eşti cam palid la faţă. Ţi-ar prinde bine puţin soare. Poate că petreci prea mult timp cu jocurile video. Genul în care dobândeşti câte o nouă viaţă pentru fiecare duşman pe care îl împuşti.
— Nu poţi fi în formă, dacă nu exersezi, recunoscu Walt.
— Te cheamă însoritele Caraibe, spuse Belknap.
— Ai înnebunit, spuse Walt, dacă îţi imaginezi fie şi numai un singur minut că am să mă las târât în aşa ceva. Te-ai gândit câte legi naţionale şi internaţionale vom încălca? Crezi că poţi calcula cu numere aşa de mari?
— Nu vrei să ai ceva special de povestit nepoţilor?
Belknap îi aruncă o privire piezişă. Îi cunoştea pe oamenii ca Walt Sachs, ştia că protestele lui erau în parte adresate lui însuşi.
— Pun pariu că sunt fişiere cu sectoare corupte care te aşteaptă la birou să le repari. Ţine capul la cutie, Walt şi curând o să meriţi din partea companiei chiar şi asigurare dentară. De ce să ajuţi la salvarea lumii când poţi beneficia de asigurare dentară?

— Pun pariu că nici nu există zboruri directe în Republica Dominicană, îl întrerupse Walt. Dar ce tot vorbesc eu? E o nebunie. N-am nevoie de aşa ceva în viaţa mea.

Se uită la singura prăjitură maronie supravieţuitoare din farfurie, neglijată în strachina de lut. Băgă degetul în resturile nisipoase ale celeilalte.

— Şi… şi este periculos?

— Fii sincer cu mine, Walt, spuse agentul. Speri să spun nu sau speri să spun da?

— Nu contează ce spui, zise posomorât tehnicianul, pentru că nu mă bag. Nici prin cap nu-mi trece.

— Aş dori să-ţi treacă. Pentru că trebuie să găsesc persoana care a trimis acest e-mail.

— Şi de ce, mă rog?

— Din mai multe motive.

Belknap îl examină din priviri pe tehnician şi se hotărî.

— Am minţit când am spus că Andrea e bine.

— Ce vrei să spui?

— Nu e bine deloc. A fost răpită. Şi aceasta este probabil singura cale prin care putem s-o salvăm.

Informaţia acesta avea să-l sperie şi să-l alunge de tot pe Walt sau să-l câştige pentru operaţiune.

Aruncă zarurile sau ieşi din joc.

— O, Dumnezeule! În vocea lui era o îngrijorare sinceră, amestecată cu teamă şi un instinct de autoapărare.

— Deci, asta este!

— Walt, spuse Belknap, ai de făcut o alegere. Tot ce pot să spun este că are nevoie de tine.

— Deci, despre ce este vorba aici? Afli ce este cu e-mailul ăsta, o aduci pe Andrea înapoi şi totul se termină cu bine?

Luă cu degete tremurătoare o prăjitură cu roşcove şi o puse apoi la loc, pe farfurie.

— Depinde, spuse Belknap. Vii sau nu cu mine?

Apartamentul lui Roland McGruder, aflat la etajul cinci într-un bloc fără ascensor de pe Strada 44 din New York – un cartier supranumit „Bucătăria iadului” până când agenţii imobiliari au decis că denumirea de „Clinton” prezintă anumite avantaje în privinţa vânzărilor – era înghesuit şi lăsat în

dezordine, dorind parcă să aducă un omagiu cămăruțelor ticsite cu recuzite din spatele scenei.

La loc de cinste se afla medalionul premiului Tony pentru Cel mai Bun Machiaj din Producția Teatrală. În apropierea lui, pe un raft fixat pe birou, era o fotografie cu autograf a Norei Norwood: Dragului meu Roland, care mă face să arăt aşa cum mă simt. Eternă recunoştinţă scrisese actrița cu scrisul ei mare, rotund. Mai era şi una de la Elaine Stritch, cu un mesaj la fel de sentimental. Era una dintre regulile dintre cele mai vechi timpuri: fii prietenă cu machiorul şi te va face să arăți bine. Dar multe dintre divele mai tinere erau imposibile: țâfnoase, reci, chiar nepoliticoase, tratându-l pe Roland de parcă ar fi fost băiatul cu mătura. Din cauza acestei atitudini refuzase să mai lucreze în cinema.

„Nu există oameni ca băieții din teatru", spunea un cântec vechi. Dar Roland lucrase şi cu alți oameni care nu aveau nici o legătură cu arta spectacolului. Nu lăsau fotografii semnate. Îl puneau chiar să semneze contracte de confidențialitate, dar aveau alte modalități de a-şi arăta recunoştința, nu în ultimul rând cu sume de bani absolut satisfăcătoare pentru puținul efort pe care îl cereau de la el. Începuse cu ani în urmă, când i se ceruse să dea lecții câtorva spioni guvernamentali şi să le prezinte principalele tehnici de deghizare. Roland era discret, dar numele lui fusese răspândit în comunitatea spionilor din gură în gură. Din când în când, primea vizita unui client neaşteptat cu cerințe deosebite şi cu un plic gras în mână. Unele dintre aceste cereri erau de-a dreptul ciudate.

Ca în cazul de față. Un metru optzeci, trăsături regulate, ochi cenuşii. Nimic deosebit, din punctul de vedere al lui Roland.

— Pot să folosesc ceară şi să fac o proteză dentară care să cuprindă maxilarul superior, îi explică Roland. Un bărbat aşa de chipeş ca dumneavoastră, ce păcat! Dar vă va schimba foarte mult contururile feței. Ce ziceți de nişte ochi albaştri?

Omul îi arătă paşaportul: era pe numele HENRY GILES, cu specificația că deținătorul are ochi căprui.

— Respectă descrierea de aici.

— Ochi căprui, da, nu e nici o problemă. Am un latex fin pe care îl pot pune în jurul ochilor; cam strânge, e adevărat, dar arată naturală şi îmbătrâneşte. Putem lucra şi la colțurile gurii. Să mai mărim puțin şi nasul. Dar trebuie să menținem echilibrul. Nu vreți ca oamenii să admire lucrarea machiorului dumneavoastră, aşa e?

— Nu vreau nici măcar să mă privească încă o dată, spuse vizitatorul.
— O să fie mai bine dacă n-o să stați direct în bătaia soarelui, îl avertiză Roland. Este greu să aplici un fond de ten care să lucreze la fel în orice fel de lumină.
Mai studie puțin fața bărbatului.
— Am să vă pun şi un dispozitiv pentru mandibulă. Ceara ortodonlică se mulează uşor, dar să nu-i cereți prea mult. Aveți grijă când vorbiți.
— Întotdeauna am.
— Presupun că aşa trebuie, dată fiind profesia dumneavoastră.
Vizitatorul clipi.
— Eşti un om cumsecade, McGruder. Îți sunt recunoscător şi nu pentru prima dată.
— Sunteți drăguț. Fac ceea ce sunt plătit să fac.
Zâmbi fericit.
— Nu se spune că fericirea este să trebuiască să faci ceea ce îți doreşti să faci? Sau să doreşti să faci ceea ce trebuie să faci? Nu ştiu niciodată cum e corect.
Introduse două batoane de ceară ortodontică în cuptorul cu microunde.
— Terminăm imediat.
— Mulțumesc. Foarte mult.
— Aşa cum spuneam, sunt plătit pentru asta.
O oră mai târziu, vizitatorul plecă, iar McGruder îşi pregăti o votcă cu lămâie şi mai făcu ceva pentru care era plătit. Formă un număr de telefon care sună undeva la Washington. Recunoscu vocea bărbatului care răspunse.
— Spuneai că vrei să ştii când apare Domnul Bărbat, aşa e?
Roland luă o înghițitură zdravănă din cocteil.
— Ei bine, tocmai am terminat de lucrat cu el. Aşadar, ce vrei să ştii?

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE

Un fâşâit lung. Acelaşi paznic ca mai înainte, cu o mână pe mâner şi cu cealaltă la broasca uşii, împingea uşa care se răsucea în balamale. Andrea se duse la capătul celălalt, fără să aştepte să i se mai ordone. Dar de astă dată paznicul nu era singur. În urma lui păşi un alt bărbat – mai înalt, mai zvelt, mai în vârstă. Schimbară în şoaptă câteva cuvinte şi paznicul plecă, rămânând probabil de pază în faţa uşii pe dinafară.

Bărbatul cel înalt făcu câţiva paşi către Andrea şi o privi admirativ. Cu toată înălţimea lui, avea mişcări de felină. Era elegant, cumva chiar prea elegant, iar ochii lui verzi-cenuşii o străpungeau cu o putere neobişnuită.

— Într-o clădire de depozitare din Rosendale au fost ucişi doi oameni, se răsti el. Erai acolo. Ce s-a întâmplat?

— Cred că ştii, spuse ea.

— Ce le-ai făcut? Vocea lui era puternică, dar fără intonaţii şi nu se mai uita la ea. Avem nevoie de răspunsuri.

— Spune-mi unde suntem, ceru Andrea. La naiba…

Bărbatul îşi rotea ochii în sus, pe tavan, parcă ar fi căutat ceva.

— De ce te-ai dus în Cipru? întrebă el. Dar parcă întrebarea nici nu-i fusese adresată ei. Nu mai are sens să ţii secrete.

Dintr-odată întoarse cearşaful de pe patul ei, pipăind cu degetele cusătura groasă de la tiv.

— Ce naiba faci…

Bărbatul se întoarse spre ea cu o privire îngrijorată, îşi duse repede degetele la buze, într-un gest disperat.

— Dacă nu cooperezi cu ei, spuse el, fără să se uite la Andrea, nu vor mai avea nici un motiv să te ţină în viaţă. Nu prea obişnuiesc să acorde o a doua şansă. Îţi propun să începi să vorbeşti, căci este spre binele tău.

Dar nu mai vorbea deloc cu ea. Vorbea pentru nişte ascultători nevăzuţi.

Degetele lui lungi traseră brusc de o sârmă care fusese ascunsă cu abilitate într-un colţ al cearşafului pentru sinucideri. Cu mai multe smucituri, scoase aproape un metru de sârmă subţire, argintie. La capătul ei era un mic dispozitiv globular.

— Foarte bine, spuse el încântat, stai jos şi vorbeşte. O să-mi dau seama dacă minţi. Vezi, sunt foarte puţine lucruri pe care nu le ştiu despre tine.

Apoi răsuci globul mic de plastic negru până se auzi un pocnet uşor.

Bărbatul se întoarse spre Andrea şi începu a vorbi coborând tonul.

— Nu avem prea mult timp. Când înregistrarea se întrerupe, se presupune că s-a defecta ceva. Dar există şansa să-şi dea foarte repede seama de asta.

— Cine eşti?

Bărbatul se uită la ea şi pe chipul lui se citea spaima.

— Un prizonier, la fel ca tine.

— Nu înțeleg.

— Le-am spus că am să pot obține mai mult de la tine. Că ştiu cum să te iau, fiindcă îți cunosc punctele slabe. Este singurul motiv pentru care ne-au lăsat împreună.

— Dar de ce…

— Probabil pentru că eşti cine eşti, iar eu sunt cine sunt. Avem ceva în comun. Vezi tu, sunt un prieten al lui Todd.

Andrea făcu ochii mari.

— Dumnezeule mare, eşti Jared Rinehart!

Washington, D. C.

În biroul lui, Will Garrison rămase tăcut câteva momente. Alerta se aprinsese pe ecranul monitorului lui, primise un mesaj care fusese transmis instantaneu prin intranet la Operațiuni Consulare. Confirmarea este strict securizată. Numele furnizat de informatorul de la New York fusese adăugat pe lista de supraveghere, iar acum se declanşase alarma. Un anume Henry Giles se pusese în mişcare. *Pun pariu că nu te aşteptai să te depistăm aşa de repede, drăgălaşule Todd.*

Dar Gareth Drucker fu foarte şovăielnic când Garrison veni să-i dea vestea. În spatele ochelarilor lui pătrați fără rame părea secătuit, stors. Stătea în fața ferestrelor cu obloane venețiene, iar silueta lui subțire se contura în lumina după-amiezii. Parcă n-avea chef să se uite la Garrison.

— Suntem în rahat până la gât, spuse Drucker, respirând zgomotos şi nici nu ştiu măcar al cui rahat.

— La naiba, nu putem s-o dăm în bară într-un moment ca ăsta! explodă Garrison. Trebuie să dăm lovitura şi trebuie să lovim acum.

— E vorba despre nenorocita asta de Comisie Kirk, spuse Drucker. Mi-au frecat deja ridichea din cauza dezastrului din clădirea Hart. Există momente

când trebuie să ieşi în faţă şi există altele când trebuie să te dai la fund. Instinctele mele de politician îmi spun că, dacă mai ratăm încă o operaţiune, s-ar putea să dăm cu subsemnatul următoarele douăsprezece luni.

— Doar n-ai de gând să trimiţi altă echipă de recuperare?

— Trebuie să mă mai gândesc. Oakeshott mi-a spus că oamenii lui Kirk îl simpatizează pe dulăul nostru. Aşa i s-a suflat, iar Oakeshott are legături bune cu băieţii de pe Colină. Du-te să vorbeşti cu el.

— Dracu' să-l ia pe Oakeshott al tău! spumegă Garrison. Ce târg a făcut cu Kirk? Îi are Castor la mână cu ceva? Sau vrea numai să blufeze?

Directorul Operaţiunilor Consulare strânse din buze.

— Nu ştim. Dar să zicem că i-a convins pe amărâţii ăia de anchetatori că este cel care vrea să dezvăluie relele şi apoi venim noi şi îl tăbăcim pe individ. Cum o să arate treaba asta?

— Cum să *arate?* Păi cum ar putea să arate treaba dacă laşi un dulău turbat să facă ravagii din nou? Este o ameninţare, ştii asta la fel de bine ca mine. Ticălosul a ucis un om de afaceri de renume, un tip pe care l-am folosit ca informator de atâtea ori. Belknap nu poate fi controlat; este bolnav de furie şi de paranoia, este un pericol pentru toţi cei care îi ies în cale. Sărmana Ruthie Robbins a fost ucisă acum câteva zile!

— Anchetatorii mei mi-au spus că nu el a făcut-o. A fost ucisă de un glonţ tras de un trăgător de elită, iar el nu este aşa ceva. Treaba de la Lamaca este mult mai complicată decât ne-am imaginat noi. Şi, între timp, am trimis oameni să pună o mulţime de întrebări despre Pollux. S-ar putea să avem surprize din partea asta. În CV-ul lui s-ar putea să fie nişte găuri şi noi nu ştim ce se ascunde în ele. Dar cred că e ceva mai mult decât o minge de golf.

— Rahat! Nenorociţii ăştia aruncă cu praf în ochii oamenilor. Aleargă după cai verzi pe pereţi. M-am săturat până peste cap de cultul lui Castor. Tineri cu creier de vrabie, care refuză să vadă ceea ce este în faţa ochilor lor şi vin mereu cu altă explicaţie. Ca şi băiatul acela, Gomez. Ar fi trebuit să fie pus să plimbe hârtii sau să fie trimis la dracu' în praznic, în Moldova.

— Vorbeşti despre analistul Gomez? A pus întrebări, asta e drept. Dar nu este el. Crede-mă pe cuvânt. Ceva nu se potriveşte, lucrurile nu se leagă.

— Aici nu te contrazic. Ceva nu e în ordine. *Şi nu va fi până nu punem lucrurile la punct.*

Garrison se liniştise puţin când pornise apoi pe hol şi băgase capul în biroul unui tânăr angajat de la direcţia de operaţiuni.

Un bărbat corpolent, cu păr castaniu, trăsături aspre şi o faţă pufoasă se răsuci ca să privească la el. Se numea O'Brien şi fusese protejatul lui Garrison la începutul carierei lui. Biroul lui era plin de fotografii de familie şi un PDA[54] neregulamentar. Nu era chipeş, nu era ordonat, dar Garrison ştia că se va descurca.

— Ce se mai aude, Will?

— Ce mai fac copiii, Danny? făcu o pauză pentru a-şi aminti cum îi cheamă. Beth, Lane? Sunt bine?

— Sunt bine, Will. Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să rechiziționez un avion.

— Rechiziționează-l!

— Trebuie să-l iei tu în locul meu. E vorba despre acces special.

— Nu vrei să apară semnătura ta pe documentele de autorizare.

— Te-ai prins.

O'Brien înghiți cu greu.

— O să am necazuri?

— Îți faci prea multe griji.

— După cum spun avocații, acesta nu este un răspuns.

— Nu avem timp să ne jucăm cu cuvintele. Timpul operațional a început deja.

— Face parte din recuperarea lui Castor?

O'Brien era greoi, dar nu prost.

— Vezi tu, Danny, spuse calm Garrison, am mai încercat şi cu alte echipe înainte, nu-i aşa? De astă dată vom juca altfel. Un singur agent de vârf, ca o singură săgeată bine țintită.

— Cine? întrebă O'Brien. Cine este pasagerul?

Obrajii matlasați ai lui Garrison se întinseră într-un zâmbet larg:

— Eu.

Nu făcea paradă de acțiunea lui. Reflectând mai profund, Garrison înțelesese că el avea mai multe şanse să-l prindă pe Belknap. O echipă alcătuită din mai multe persoane era mai uşor de detectat în cazul unui agent cu experiență, aşa cum era Belknap şi acționa mai încet din cauza problemelor de coordonare. De fapt, Garrison îşi amintise de un caz când Belknap prinsese un răufăcător de unul singur, pentru că sosirea unei echipe întregi „ar fi speriat iepurele", cum spunea el.

— Tu? O'Brien făcu ochii mari. Pot să te întreb ceva, Will? Ai fost un agent operativ legendar, toată lumea ştie asta. Dar ai crescut, eşti acum în

vârful copacului. De ce trebuie să te bagi tu, trimite pe cineva să facă treaba! La ce mai serveşte vechimea în muncă dacă nu poţi să stai la biroul tău în siguranţă.

Garrison pufăi pe nas.

— Ştii cum se spune: Dacă vrei ca treaba să fie făcută bine, fă-o singur.

— Acum nu se mai fac treburile aşa cum le făceai tu, spuse O'Brien, clătinând din cap. Ceea ce s-ar putea să fie un lucru bun, la urma urmelor. Aşadar, vrei să te echipezi?

Garrison încuviinţă din cap.

— Ai nevoie de rechiziţii şi acolo? Sau vrei să te ocupi singur de partea asta?

— Soldatul îşi face întotdeauna singur bagajul, Danny.

— Vorbeşti de parcă ai pleca la război.

— Mă duc să câştig, Danny.

Fuseseră aproape, atât de aproape la Washington, iar, dacă Garrison ar fi fost personal la faţa locului, ar fi fost şi mai aproape. Castor era dat naibii, dar nu reuşise niciodată să-l păcălească pe Garrison. Garrison avea destulă experienţă ca să ştie toate trucurile, păcălelile şi subterfugiile care fuseseră inventate vreodată. Nu poţi recupera o persoană precum Belknap. Asta însemna să dai de necazuri mari. Cu un client ca acesta, singura modalitate de a fi sigur că nu mai poate face nici o şmecherie era să-i bagi un glonţ în creier. Trebuia să scrii SFÂRŞIT, nu VA URMA. Când povestea se termină, apoi se termină şi gata. Fără urme.

— Încotro?

— Republica Dominicană. Puţin mai la sud de Guadalupe. Trebuie să-mi urci fundul în avion în mai puţin de o oră. Hop, hop, drăguţă!

— Dar ce este în Republica Dominicană?

O'Brien întindea deja mâna după telefon.

— Nu ştiu, murmură Garrison, pe jumătate pentru el însuşi. Dar pot să bănuiesc.

Jared Rinehart se aşeză mai aproape de ea.

— Sunt multe pe care aş vrea să ţi le pot explica.

— Unde suntem?

— Bănuiesc că undeva prin statul New York. Într-o zonă rurală îndepărtată. Undeva între Montreal şi New York.

— Mă tot gândesc că trebuie să fie un coşmar şi am să mă trezesc.

— Ai dreptate pe jumătate, spuse Rinehart. Este un coşmar, asta e adevărat. Ascultă-mă, nu avem timp. Trebuie să vorbim despre Genesis. Todd m-a urmărit, nu-i aşa?

Andrea aprobă din cap.

— Trebuie să ştiu exact ce a descoperit. Unde crede că ar putea fi localizat Genesis?

Andrea înghiţi cu greu, încercând să gândească.

— Din câte ştiu eu, ultima dată trebuia să se întâlnească cu senatorul Kirk.

— Da, asta ştim. Dar trebuie să aibă anumite idei, bănuieli. Te rog, Andrea, este vital. Probabil că ţi-a spus ceva.

— Răscolea peste tot. Analiza toate posibilităţile. Se întreba chiar dacă nu cumva tu eşti Genesis.

Rinehart părea uimit, chiar jignit.

— Sau Paul Bancroft sau… dar cred că ştia că nu este nimeni dintre cei la care ne gândeam. Cred că a ajuns la concluzia că era cu totul altcineva.

— Nu mă ajută cu nimic. Trebuie să te gândeşti mai bine. Avea încredere în tine, nu-i aşa?

— Am avut încredere unul în altul.

— Atunci cu siguranţă că a lăsat să-i scape ceva.

— Vrei să spui că ştia ceva şi încerca să ţină secret? Nu a fost aşa.

Andrea se uita la bărbatul de lângă şi simţea cum i se strânge stomacul.

— Altfel nu s-ar fi dus la senator.

Da, noi ştim asta.

Dar cine era „noi” şi de unde ştiau?

— Jared, spuse ea, iartă-mă, dar este ceva ce nu înţeleg.

— Pot să vină după noi dintr-un moment în altul, o dojeni el. Te rog, concentrează-te!

— Am fost luaţi ostatici de Genesis?

— Ce spui?

Andrea ştia.

— Ceilalţi vor să ştie despre Genesis, nu-i aşa? Iar tu îi ajuţi.

— Ai înnebunit!

Da, noi ştim asta.

— Sau încerci să afli cine îţi vrea pielea? Evaluarea ameninţărilor – aşa îi spuneţi?

Se repezi pe neaşteptate spre el, dar Rinehart o prinse de încheietura mâinii cu o strânsoare de oțel şi o trânti pe pardoseală. Căzu cu putere, apoi se ridică încet în picioare.

Acum stătea în picioare în fața ei şi o privea amenințător. Pretinsa frică dispăruse de pe fața lui, înlocuită de dispreț.

— Eşti o femeie frumoasă, spuse el în cele din urmă. Scuze pentru lumina care nu te avantajează.

— Presupun că asta este ultima mea grijă.

Zâmbetul unui linx.

— Ai dreptate.

Îi amintea de un personaj dintr-un tablou de Pontorno[55] sau alt pictor florentin din secolul al XVI-lea. Puțin crispat, dar emanând multă forță.

— Fiecare trebuie să-şi joace rolul. Iar al tău este esențial. Andrea se simțea ca şi când i-ar fi scos sufletul afară din trup prin magnetismul privirii lui.

— Te rog, ia loc, spuse el, făcând un gest spre patul de spital. Şi, ca să nu-ți mai treacă prin minte nici un gând nebunesc, reține că eu sunt profesionist.

Un mic stilet de metal apăru ca prin magie în mâna lui.

— Dacă aş avea vreun gând rău, aş putea să-ți introduc acest stilet în gât, la ceafa, între a doua şi a treia vertebră cervicală. Într-o secundă. Este o chestiune de Fingerspitzengefuhl[56], cum spun nemții. Nu te lăsa indusă în eroare de faptul că nu am o mulțime de arme la centură. Nu am nevoie de ele.

Timp de câteva clipe, ochii deveniră două raze de răutate. Apoi clipi şi expresia lui deveni din nou înşelător de civilizată.

— Trebuie să recunosc că m-ai păcălit pentru o clipă.

— Merita să încerc. E clar de ce te-a ales Todd ca parteneră. Zâmbi cu rânjetul de felină, arătându-şi toți dinții, dar fără să arate nici un pic de căldură.

— Întotdeauna a avut o slăbiciune pentru femeile inteligente, continuă el. Dar e clar că nu ai inteligența care ne trebuie nouă. Nu e nici o surpriză.

— Todd reprezintă chiar un asemenea pericol pentru tine? Şi eu?

— În general, aş spune că noi nu reacționăm la amenințări. Noi suntem cei care le proferăm. Iar după aceea le punem în aplicare. Acum mai mult ca oricând. Rețeaua Ansari face parte dintre cele mai mari din lume şi ne aparține în totalitate. Nikos Stavros a fost el însuşi o personalitate

remarcabilă în domeniul transferurilor de arme, iar Stavros Maritime este şi ea sub controlul nostru. La fel ca şi alţi câţiva angrosişti de arme şi muniţii. Ştiu că te pricepi la afaceri. În lumea corporaţiilor, acest proces se numeşte achiziţie.

— Da, achiziţie. O strategie conform căreia achiziţionezi cât mai multe firme mici specializate în acelaşi produs ca să creezi un actor dominant pe piaţă. Ştiu ce înseamnă achiziţiile de firme, mulţumesc frumos. Fondul Conventry a sprijinit câteva.

— Nimeni nu şi-ar fi imaginat că acest lucru se poate întâmpla şi în economia paralelă, pe aşa-numita piaţă neagră. Cred că noi am dovedit contrariul. Ceea ce înseamnă, fireşte, că suntem în situaţia de a deveni mai puternici ca înainte.

— Dar cine sunteţi, cine sunt aceşti „noi”?

— Cred că ştii.

— Theta.

— Ai numit cristalul principal. Îţi dai seama ce suntem pe cale să devenim?

— Înţeleg că aţi manipulat alegerile în toată lumea.

— Aceasta este numai una dintre liniile de acţiune. Oricum, sunt atât de puţine ţări în care alegerile înseamnă ceva. În cele mai multe ţări, pistolul este mai puternic decât urna. De aceea am procedat aşa cum am procedat. În momentul de faţă, deţinem controlul asupra violenţei revoluţionare. Singura cale pentru forţele nonstatale de a obţine arme este cu ajutorul nostru. Putem asigura stabilitatea unor regimuri care altfel ar fi răsturnate de la putere. Ceea ce înseamnă că intrăm într-o fază de operare cu totul nouă, după cum vezi. Operăm dincolo de graniţele statului naţional. În curând, va deveni clar ceea ce construim – în realitate, propria Ligă a Naţiunilor.

Andrea se uită în ochii hotărâţi ai bărbatului.

— De ce? Care este scopul urmărit de voi?

— Nu te preface ignorantă, Andrea. Cred că înţelegi perfect.

— Înţeleg că tu eşti Genesis. Asta înţeleg. De aceea ai vrut să ştii dacă Todd o să fie în stare să te găsească.

Jared Rinehart făcu ochii mari.

— Chiar crezi că eu sunt Genesis? Nici vorbă! Nici vorbă, Andrea.

Vorbi mai tare, devenind agitat.

— Genesis este o forţă pur negativă a lumii. Genesis este un agent al distrugerii.

Mintea ei funcționa febril. După o clipă vorbi încet, aproape intim:
— Ți-e frică de el.
— Mi-e frică de haos şi de distrugere. Ce om rațional nu se teme de ele? Genesis are pioni peste tot, recrutează fără încetare mercenari şi confederați…
— Ți-e frică de el.
— Te asigur că Genesis este cel laş. De aceea nimănui nu i-a fost îngăduit să-l vadă pe Genesis.
— Atunci cum recrutează? Cum operează?
— În era informaticii, este o joacă de copii. Genesis are aşa-numite camere de chat sigure pe internet, îi identifică pe soldați cu ajutorul celor care comunică prin Internet prin sistemele de chat. Genesis poate face plăți de la mare distanță, când angajează alți informatori ca să-i facă rapoarte electronice despre ei. Şi, pentru că nimeni nu ştie cine lucrează şi cine nu lucrează pentru Genesis, se instalează paranoia generalizată. Totul este îmbinat foarte ingenios.
În vocea lui Rinehart se simțeau şi admirația şi resentimentele.
— Genesis este un păianjen în mijlocul plasei lui. Din când în când, câte un filament prinde o rază de soare şi îl vedem. Genesis îşi ține chipul bine ascuns. Dar Genesis nu are nici un program pozitiv pentru lume. El, ea sau cine o fi este dedicat numai distrugerii.
— Pentru că vrea să te înlocuiască?
— Posibil. O să aflăm mai multe cât de curând. Pentru că îi avem pe cei mai buni oameni implicați în acest caz.
Îşi permise un mic zâmbet.
— Când se va termina totul, ne vom aminti de Genesis ca de un simplu dâmb de pe drumul nostru.
— Dar ce doriți, de fapt?
— Ca şi când n-ai şti! Vărul tău a spus că eşti o elevă talentată. Şi-a imaginat chiar că ai putea să preiei un rol important în organizație.
— Paul Bancroft.
— Fireşte. El este cel care a inventat Grupul Theta.
Andrea simți cum i se strânge stomacul.
— Iar acum eşti pe cale să-i dai o armată proprie. Îți dai seama cât de monstruos este ceea ce faci?
— Monstruos? Mă mir că ai învățat atât de puțin de la vărul tău. Tot ceea ce facem este calculat în aşa fel încât să servească binelui general al

omenirii. Într-o lume coruptă, Grupul Theta este o forță în slujba idealismului autentic.

Andrea își aminti cu un fior fraza din Manilius[57] citată de Bancroft: „Să treci dincolo de înțelegerea ta și să devii stăpânul universului."

— Ceea ce nu înțeleg eu este de ce avem această discuție. De ce mai ești încă aici?

— Poți să spui că sunt sentimental. Dar vreau să te cunosc înainte să…

Privi într-o parte.

— Este clar că Todd Belknap te adoră. Sunt curios să știu ce fel de om ești. Să vorbesc liber și sincer cu tine, pentru că tu să știi că poți vorbi liber și sincer cu mine.

Făcu o pauză.

— N-o să mă crezi, dar Todd este un om la care țin foarte mult; în felul meu. Îl iubesc ca pe un frate.

— Ai dreptate, spuse Andrea, nu te cred.

— Ca pe un frate. Ceea ce, trebuie să recunosc, este ceva foarte complicat în cazul meu, dat fiind că mi-am omorât propriul frate. Geamănul meu, nici mai mult, nici mai puțin. Ceea ce este încă și mai supărător… nici nu-mi mai amintesc de ce. Firește, eram copil la vremea aceea. Dar ne-am depărtat.

— Ești un om bolnav, spuse Andrea cu voce tremurătoare.

— Am o sănătate înfloritoare. Dar știu ce vrei să spui. Sunt… altfel decât cei mai mulți oameni.

— Dacă Todd ar fi știut cine ești cu adevărat…

— A cunoscut o versiune a persoanei mele. Oamenii sunt complicați, Andrea. Prietenia mea cu Belknap a fost un lucru pe care m-am străduit foarte mult să-l cultiv și să-l întrețin, iar, dacă pentru asta a fost nevoie să elimin anumite chestiuni care îl distrăgeau, am avut grijă de asta.

Am eliminat chestiuni care îl distrăgeau.

— L-ai ținut izolat, spuse Andrea coborând vocea. Fără echilibru. Și, când cineva venea prea aproape, când lega o prietenie cu cineva… o distrugeai. Iar când era trist, erai totdeauna lângă el, nu-i așa? Vocea ei deveni mai puternică și mai tăioasă: Credea că ești singurul lui prieten adevărat. Și în tot acest timp îl manipulai, îi ucideai pe cei pe care îi iubea, nu-l lăsai să-și capete un echilibru. Iar împrejurările în care l-ai salvat au fost niște înscenări, nu-i așa? Omul acesta era gata să facă orice pentru tine. Iar tu n-ai făcut decât să-l trădezi.

— Totuşi, ţin la el, Andrea, răspunse blând bărbatul înalt. L-am admirat. Avea, are calităţi extraordinare. Nu există nici un om pe care să nu-l poată găsi, dacă îşi pune în minte.

— Tocmai de asta te-ai agăţat de el chiar de la început, nu-i aşa? Mi-a povestit despre Berlinul de Est şi despre toţi anii aceia. Ce a fost asta, o poliţă de asigurare?

— *Eşti* foarte isteaţă. Întâmplător, îl recrutasem cam tot atunci pe Lugner. Ştima că o să-l putem folosi şi am avut dreptate. În acelaşi timp, era foarte clar că tânărul domn Belknap se pricepea mai bine să găsească oameni decât se pricepea Lugner să dispară. Singura şansă a lui Lugner era să-l lase pe Dulău să creadă că vânătoarea fusese încununată de succes. Avea nevoie de un raport de autoritate referitor la moartea lui şi, după înscenarea noastră atât de bine pusă la punct, l-a primit.

— Dar te-ai ales cu ceva încă şi mai bun. Cu loialitatea şi devotamentul Dulăului. Trăsături pozitive de caracter pe care le-ai transformat în slăbiciuni.

Rinehart încuviinţă cu o umbră de zâmbet pe buze.

— Sunt un inteligent. Când întâlneşti un om cu talente atât de deosebite ca Todd, vrei să-l ştii de partea ta.

— Şi ai avut grijă de asta pe când era încă ofiţer inferior. Ai recunoscut imediat omul cu talentele de care aveai nevoie. Şi pe care voiai să le exploatezi.

— Draga mea, îmi citeşti intenţiile ca dintr-o carte deschisă.

— Da. Simţi cum o învăluie repulsia ca un lichid clocotit.

— Nu mă judeca, Andrea.

Rinehart rămase tăcut mai mult timp.

— E ciudat că port acum cu tine această conversaţie pe care am vrut întotdeauna s-o am cu Belknap. Nu cred că ar fi putut să mă înţeleagă mai bine decât tine. Dar încearcă, Andrea, încearcă. Nu orice diferenţă este o dizabilitate. Cu ani în urmă, am recurs la serviciile unui psihoterapeut. Un om foarte respectat. Mi-am rezervat o după-amiază întreagă la el.

— Nu pari a fi tipul acesta de om.

— Pe-atunci eram foarte tânăr. Cum se spune, încercam să mă definesc. Şi iată-mă, aşadar, într-un cabinet drăguţ din Manhattan, vărsând totul din mine. Am vorbit despre absolut tot. Era un anumit aspect al caracterului meu care mă tulbura. Mai exact, mă tulbura tocmai faptul că nu mă tulbura, deşi ştiam că ar fi trebuit. Cred că ar trebui să mă exprim cam aşa, Andrea:

M-am născut fără busolă morală. Am fost conştient de acest lucru încă de pe când eram copil. Fireşte, nu chiar de la început Mi-am descoperit acest deficit aşa cum descoperi că eşti daltonist. Descoperi că alții oameni văd o diferență unde tu nu vezi nici una.

— Eşti un monstru.

Rinehart o ignoră.

— Îmi amintesc când cățeaua noastră Labrador a făcut mai mulți pui decât putea să îngrijească – după cum credeam eu – şi am luat câțiva dintre acei cătei ca să fac experimente pe ei. Eram fascinat de ceea ce se dezvăluia în fața privirii mele în momentul în care le deschideam abdomenul cu un cuțit ascuțit şi îmi amintesc că am alergat să-l aduc pe fratele meu ca să-i arăt intestinele mici ca nişte râme şi ficatul care semăna leit cu cel de pui. Nu simțeam nici un fel de exaltare sadică, era doar o chestiune de curiozitate dezinteresată. Dar, când fratele meu a văzut ce am făcut, s-a uitat la mine ca şi când aş fi fost îngrozitor de desfigurat, un monstru. Mă privea cu un amestec de frică şi dezgust. Pur şi simplu nu înțelegeam.

Vocea lui Rinehart devenise agitată.

— Am înțeles când am mai crescut. Dar n-am simțit niciodată nimic. Alți oameni au un set de intuiții morale după care se călăuzesc fără să gândească. Eu nu am avut niciodată aşa ceva. Trebuia să învăț regulile aşa cum înveți regulile etichetei şi să ascund împrejurările când încălcăm aceste reguli. Aşa cum a fost şi cu moartea fratelui meu într-un presupus accident de maşină în care şoferul a fugit de la locul faptei. Presupun că de asta am ajuns la operațiuni sub acoperire: ascunderea, subterfugiul deveniseră o a doua natură pentru mine.

Andreei i se făcuse greață.

— Şi i-ai spus toate astea psihiatrului?

Rinehart încuviință din cap.

— Fusese foarte perceptiv. În cele din urmă a spus: „Regret, timpul nostru s-a terminat". După aceea, ca simplă măsură de precauție, l-am strangulat cu cravata mea chiar la birou. Acum mă întreb dacă, în momentul în care am început şedința cu el, ştiusem oare că îl voi ucide? Cred că da, la un anumit nivel al subconştientului, pentru că am avut mare grijă să nu las nici un fel de amprente în biroul lui. Am stabilit întâlnirea sub un nume fals etc. Şi, tocmai pentru că ştiam acest lucru, fie chiar şi la nivelul subconştientului, am putut să vorbesc aşa de liber cu el.

— Ca şi cu mine, şopti Andrea.

— Cred că ne înțelegem. Rinehart vorbea pe un ton foarte amabil.

— Şi totuşi, susții că eşti o forță a binelui. Că Grupul Theta este o forță a binelui. Chiar te aştepți să ia cineva în serios judecata unui sociopat?

— E chiar aşa un paradox? Rinehart se rezemă de peretele din fața patului ei. Expresia lui era atentă, dar şi îndepărtată.

— Vezi tu, aşa mi-a schimbat viața Paul Bancroft. Pentru că la nivel intelectual doream foarte mult să-mi dedic viața forțelor binelui. Voiam să fac ceea ce este corect. Dar îmi venea greu să văd ceea ce este corect, iar oamenii obişnuiți păreau să acționeze în conformitate cu o combinație foarte complicată de considerații diferite, încât am constatat că uneori era imposibil să anticipez judecățile lor foarte temeinice. Aveam o nevoie disperată de o îndrumare, de cineva care să mă călăuzească spre acțiunea corectă. Şi astfel l-am întâlnit pe dr. Paul Bancroft.

Andrea privea în gol.

— Iată un om cu un algoritm strălucit de simplu – un etalon clar, simplu, un obiectiv metric, continuă Rinehart. A demonstrat că moralitatea nu este o facultate subiectivă de percepție. Că este vorba despre a maximiza utilitatea. Şi intuițiile îi abăteau pe oameni din drum.

Vocea lui Rinehart era tot mai animată, privirea intensă.

— Nici nu pot să-ți spun cât de captivat m-am simțit şi încă şi mai mult după ce l-am cunoscut în persoană. Am să-mi amintesc întotdeauna ce mi-a spus odată. A spus: „Compară-te cu un bărbat care se abține să jupoaie de vii oameni aleşi la întâmplare pentru că îi repugnă simpla idee de a face aşa ceva. Moralitatea lui este numai o moralitate a dezgustului. Dar, dacă tu nu faci acest lucru, asta este pentru că ai reflectat la axiomele şi principiile pe care le implică. Din punct de vedere etic, care faptă este mai măreață?” Mi-a dăruit ceva spunând aceste cuvinte. Dar cel mai mare dar pe care mi l-a făcut a fost sistemul riguros de moralitate pe care l-a pus la punct. Calculul fericirii.

— Nu mai spune!

— Dilema tramvaiul deraiat. O ştii, nu-i aşa? Activezi macazul şi o ia pe altă linie, ucigând numai un om în loc de cinci.

— Îmi amintesc, spuse Andrea iritată.

— Şi asta este ceea ce este corect, ceea ce trebuie să faci. Fireşte. Iar acum, spusese dr. Bancroft, să ne imaginăm că eşti chirurg şi faci transplanturi de organe. Luând viața unui străin şi folosind organele acestuia, poți salva viața a cinci dintre pacienții tăi. Care este diferența

dintre cele două situații, logic vorbind? Ei bine, nici una. *Absolut nici una*, Andrea.
— Eu nu văd nici una, într-adevăr.
— Logica este limpede precum cristalul. În momentul în care ți-o însuşeşti, totul se schimbă. Vechile prejudecăți se prăbuşesc şi se dau la o parte. Dr. Bancroft este cel mai mare şi mai nobil savant pe care l-am cunoscut vreodată. Filosofia lui înseamnă că pot să-mi dedic viața unui bine mai mare. Mi-a oferit un algoritm care putea să țină locul celui care îmi lipsea, dar era mai bun decât orice, era ca un fel de ochi bionic. Demonstrează că opțiunile etice trebuie efectuate de intelect, nu de sentimente. Nu este uşor pentru nimeni să facă lucrul corect, spunea el. E nevoie de efort. Şi Todd ar fi trebui să-ți spună că eu sunt duşmanul efortului.
— Paul mi-a spus că fiecare viață contează, îl întrerupse Andrea. Atunci cu a mea cum rămâne? Cum rămâne cu viața mea?
— O, Andrea! Dat fiind că ştii atât de multe despre operațiunile noastre, vom lua măsurile care se cuvin. Dar viața ta va conta foarte mult în foarte multe feluri şi la fel şi moartea.
Vocea lui Rinehart era aproape blândă.
— Moartea mea, reluă ea ca un ecou.
— Toți cei care trăiesc pe această planetă verde sunt condamnați la moarte, spuse Rinehart. Ştii şi tu asta. Oamenii vorbesc despre ucidere ca şi când ar fi ceva abominabil, în loc să vadă ceea ce este în realitate – o simplă chestiune de programare, un scadențar.
— Un scadențar!
— Apropo, ai grupa de sânge 0, aşa este?
Andrea încuviință din cap, Iară să spună nimic.
— Excelent! făcu Rinehart. Donatorul universal. Ai suferit de hepatită, HIV, sifilis, malarie, papilom sau alte boli ale sângelui? Ochii lui de vasilisc o sfredeleau cu privirile.
— Nu, şopti ea.
— Sper că ai mâncat bine. Este important să-ți menții organele în stare bună, să-ți menții nivelul de fier şi toate celelalte. Cred că înțelegi de ce nu vreau să fii sedată – nu vrem ca organele tale să fie invadate de droguri. Nu e bine pentru receptori. Vreau să am o tânără cu cea mai bună condiție fizică. Ai resurse care pot salva şase vieți. Pe lângă sânge, mă gândesc la ficat, inimă, doi rinichi, două cornee, un pancreas, doi plămâni admirabili

şi, fără îndoială, o mare cantitate de grefe vasculare. Sunt încântat că nu eşti fumătoare. Ai grijă de tine, mai spuse Rinehart şi se întoarse spre uşă, dând să plece.

— Tu să ai grijă de tine, ticălos nenorocit ce eşti! urlă Andrea. Numai furia o împiedica să se prăbuşească. Nu spuneai chiar tu că Todd Belknap poate să găsească pe oricine dacă îşi pune mintea cu asta?

— Ei bine, exact asta am spus. Rinehart zâmbi şi bătu în uşa de oțel. Pe asta mă şi bizui.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Republica Dominicană, un oval boţit de pământ situat între Martinica şi Guadalupe, era o fostă colonie britanică şi deţinea o bucătărie naţională care avusese de suferit din cauza aceasta. Existau însă alte compensaţii. Relativ nou venită în industria paradisurilor financiare – adoptase Legea nr. 10 referitoare la Companiile Internaţionale abia în 1996 îşi câştigase rapid o reputaţie de eficienţă şi discreţie. Ca stat suveran, nu era afectată de regulamentele europene şi americane, iar Legea transforma în delict penal dezvăluirea informaţiilor personale, incluzând în mod explicit şi informaţiile referitoare la criminalitate. Nu exista nici un fel de control asupra mişcărilor de fonduri, nici un fel de supraveghere obligatorie a companiilor care operau pe jurisdicţia sa. Avea o lungime de patruzeci şi cinci de kilometri şi pe jumătate atât de lată şi se mândrea cu păduri dese, văi adânci şi căderi de apă, precum şi cu un ţărm foarte crestat. Deşi avea numai şaptezeci de mii de locuitori, dintre cei foarte mulţi locuiau în capitala insulei, Roşeau, infrastructura sa de comunicaţii de curent electric era deosebit de bună. Ecologiştii se plângeau mereu de diversele antene plasate în vârful munţilor şi în multe rezervaţii naturale. Iar în alte locuri indicatoarele luminoase le dădeau de furcă scafandrilor. Pentru ei, aceste semne ale modernităţii însemnau o încălcare a iluziei de izolare paradiziacă.

Belknap nu nutrea astfel de iluzii. Şi nici nu avea chef să admire bogăţia luxuriantă tropicală a peisajului. Imediat ce sosi împreună cu Walter Sachs, se îndreptară spre o clădire aflată la vreo sută de metri de Melville Hali, principalul aeroport al insulei. O firmă mare galbenă anunţa că acolo se află agenţia care închiria automobile.

— Mă numesc Henry Giles, spuse Belknap. Am rezervat un vehicul cu tracţiune pe patru roţi.

Îşi scosese protezele dentare, dar gura îl durea în continuare.

— Avem unul singur şi s-a stricat, spuse omul din spatele biroului tărăgănând melodios cuvintele. S-a stricat la Carnavalul din ianuarie. Şi n-a mai funcţionat niciodată de atunci.

— Vi se întâmplă des să-i lăsaţi pe oameni să rezerve maşini care nu funcţionează? interveni Sachs. Călătoria atât de lungă nu contribuise cu nimic la îmbunătăţirea dispoziţiei lui sufleteşti.

— Trebuie să fie o confuzie. Uneori, răspunde soția mea la telefon. Şi nu mai e zdravănă de când cu uraganul din 1976. Belknap se uită mai bine la omul din fața lui şi constată că era mult mai în vârstă decât părea la prima vedere. Era ras în cap şi pielea îi strălucea în căldura tropicală, avea pielea neagră cu aspect aproape vâscos.

— Atunci ce îmi poți oferi, prietene?

— Am o Mazda. O să-mi spuneți că are tracțiune pe două roți, însă nu sunt sigur că are chiar tot timpul pe amândouă.

— Dumneata cu ce maşină mergi?

— Eu? Păi, cu jeep-ul acela vechi de colo.

— Cât costă să-l închiriez?

Omul scoase un fluierat de dezaprobare şi deliberare, sugând aerul printre dinții răriți din față.

— Păi, asta e a mea!

— Cât costă ca să devină a mea?

Omul de la agenția de închiriat maşini îl puse să scoată două sute de dolari după care îi dădu cheile de la jeep.

— Aşadar, unde vă duceți, băieți? întrebă omul, în timp ce băga banii în buzunar. Ce ați venit să vedeți în acest paradis insular?

Belknap ridică din umeri.

— Mi-am dorit întotdeauna să văd Lacul Clocotitor.

Lacul Clocotitor era o ciudățenie geotermală, una dintre cele mai cunoscute atracții de pe insulă.

— Ai noroc că nu clocoteşte tot timpul. Anul trecut n-a făcut decât să scoată aburi. Dar anul acesta e foarte fierbinte. Să fii cu mare băgare de seamă în preajma lui.

— O să țin minte.

După ce porniră la drum îndreptându-se spre sud, către Roşeau, Walt se posomori şi mai tare.

— O să mă omori cu treburile astea ale tale. Tu cel puțin ştii să te aperi, se văicări el.

Belknap se uită la el şi nu răspunse.

Ramuri încărcare cu fructe – lămâi, banane, guave care se ițeau printre frunzele lor groase – le ieşeau în întâmpinare în timp ce înaintau, iar suspensiile jeepului amplificau fiecare denivelare a drumului. Peisajul era aşa de verde, cum Belknap nu mai văzuse niciodată.

— Ştii ceva? continuă Walt. Încep să cred că ai ceva defectat la hard. Şi unde mergem?

— Spre Valea Dezolării, răspunse Belknap.

— Sper că glumeşti! spuse Walt.

— Uită-te pe hartă!

— Nu glumeşti, spuse Sachs oftând. Călătoria durase zece ore, căci zburaseră până la San Juan şi de acolo luaseră un avion mai mic. Se simțeau amândoi murdari şi istoviți.

— Dar Privex este la Roşeau, ripostă Walt.

— Greşeşti, acolo este numai o cutie poştală. Locația ca atare este chiar deasupra satului Mome Prosper.

— De unde ştii?

— Walt, prietene, asta e meseria mea. Să găsesc oameni şi locații. Privex este pe acea parte a muntelui unde nu bate vântul, pentru că nu depinde numai de fibrele optice generoase ale insulei. Are şi un grup de antene de satelit care sug transmisiile internet de pe cer.

— Dar cum…

— Pentru că trebuie să se facă livrări. Aceste routere şi servere şi incubatoare şi întrerupătoare sunt părți componente ale unei întregi informații de arhitectură şi trebuie să fie înlocuite conform unui anumit scadențar. Nu durează veşnic.

— M-am prins. Când EMC-ul expediază piese pentru Connectrix, cineva trebuie să ducă aceste componente la locație. Ceea ce numesc băieții de la Telecom problemele cu ultimul kilometru.

— De fapt, Cisco. Folosesc ceva ce se numeşte Motorul de supraveghere Catalyst 6500.

— Dar de unde…

— Am ştiut că vor comanda unul? N-am ştiut. Am comandat eu unul pentru ei. Am telefonat la câteva companii de top care livrează harduri şi am încercat să fac o comandă de jumătate de milion de dolari pentru servere de aplicații şi altele. Şi am avut noroc la Cisco. Ca să nu mai lungim vorba, am descoperit că închiriaseră un elicopter ca să ducă o comandă în Dominicană. Aşa că am sunat la compania de elicoptere.

— Şi aşa ai găsit locația!

— Ca să nu mai lungim vorba, spuse Belknap.

— Incredibil!

— După cum spuneam, asta e meseria mea.

— Şi deci unde ziceai că este locul ăsta?
— Cocoţat deasupra Văii Roşeau.
— De aceea ne trebuia un jeep, spuse Walt, ca să mergem la munte!
— O să mergem pe jos. E mai sigur. Un jeep în sat o să atragă atenţia. Va fi mai greu să ajungem la locaţie neobservaţi.
— Presupun că nici nu poate fi vorba să mergem cu elicopterul. Excursia asta nu seamănă cu cea din reclama de publicitate.
— Chiar deloc, spuse Belknap, îmi pare rău. Poţi să faci cerere de rambursare după aceea.
— La naiba! făcu Walt. O să fiu mai binedispus după ce o să facem un duş şi o să mâncăm ceva.
— Nici vorbă, spuse Belknap. Nu avem timp să ne oprim.
— Cred că glumeşti, spuse Walt, trecându-şi mâna prin părul castaniu. Ochii lui erau mai iritaţi ca de obicei. Nu glumeşti…
Douăzeci de minute mai târziu, Belknap ascunse jeep-ul într-un tufiş cu frunze groase, care acopereau în întregime vehiculul.
— Acum mergem pe jos.
Coborâră pe pământul spongios, iar umiditatea caldă îi învălui imediat ca o baie de aburi.
Belknap se uită din nou la ceas. Nu aveau prea mult timp: Era vorba despre viaţa Andrei. Genesis o putea ucide dintr-un moment în altul.
Dacă nu fusese cumva deja ucisă. Simţi cum i se strânge stomacul. Nici nu voia să se gândească la această posibilitate. Trebuie să-şi ţină firea.
De ce o răpise Genesis? Poate Andrea ştia ceva, un amănunt pe care ea îl considera nesemnificativ, dar era totuşi important. Sau poate că era o dovadă de disperare din partea adversarului său din umbră. Unde era Andrea acum? Ce îi pregătise Genesis? Refuza să se gândească la scenariile de coşmar pentru care era vestit Genesis. Trebuia să se forţeze ca să rămână în prezent. Urmau câteva oare foarte dificile.
Un pas în faţa celuilalt.
Terenul era noroios în unele locuri, alunecos şi lipicios în altele, iar urcuşul tot mai abrupt pe măsură ce înaintau. Din fisurile vulcanice ale muntelui ieşea un miros de sulf. Liane ca nişte funii se legănau deasupra pârtiei. Copaci înalţi de peste treizeci de metri îşi împleteau crengile deasupra lor, formând o reţea deasă prin care lumina soarelui aproape că nu mai trecea deloc. Cei doi urcau încet, cu capul în piept. La un moment dat,

Walt scoase un strigăt. Belknap se răsuci şi văzu o broască uriaşă, cocoțată pe un buştean.

— Se numeşte găină-de-munte, spuse Belknap. Este o delicatesă.

Străbătuseră abia o treime de drum şi Walt gâfâia deja din greu.

— Tot nu înțeleg de ce nu putem să mergem cu maşina pe aici, mormăi el îmbufnat.

— De ce să nu punem un gornist să anunțe sosirea noastră în timp ce meştereşti la chestia asta? Ți-am mai spus, ideea este să ajungem aici neobservați. Dacă mergem cu jeep-ul pe drum, o să nimerim peste o mulțime de senzori care să ne marcheze prezența.

Zece minute mai târziu, Sachs îl rugă să se oprească. Belknap fu de acord să-i lase trei minute de odihnă, pentru că avea motivele lui. Pe parcursul ultimei sute de metri, avusese senzația sâcâitoare că sunt urmăriți. Probabil că erau numai sunetele scoase de fauna din pădure, supărată de prezența lor. Dar, dacă cineva venea după ei, putea să audă mai bine paşii acestuia dacă stăteau nemişcați câteva momente.

Nu auzi nimic… totuşi, nu se simțea liniştit. Dacă într-adevăr îl urmărea cineva, un urmăritor profesionist va încerca să-şi potrivească pasul după al lor şi va sta nemişcat atunci când se opresc ei. „Nu, la naiba, este numai imaginația ta!”

— Fii atent la şerpi! îl avertiză Belknap pe Sachs când îşi reluară drumul.

— Nu văd decât şopârle şi bondari, spuse Walt. Şi nu sunt destule şopârle pentru câți bondari bâzâie pe-aici.

— Un târg foarte convenabil şi pentru şopârle şi pentru bondari, dacă stai să te gândeşti.

— M-am mai gândit la ceea ce mi-ai spus despre Genesis, rosti Walt după o pauză.

— Aşa şi speram.

— Nu, mă gândeam la faptul că nimeni nu l-a văzut pe individ, că Genesis comunică întotdeauna numai pe cale electronică, e ca şi când am avea de-a face cu un avatar.

— Avatar? Aste e o chestie indiană, nu-i aşa?

— Da, inițial, da. De pildă, Krishnu este un avatar al lui Vishnu, un suflet avansat care ia o înfățişare trupească pentru a învăța sufletele mai puțin avansate. Dar astăzi oamenii care joacă jocuri pe computer vorbesc despre alter ego-ul Online.

— Ceee?

— Suntem nişte jocuri pe computer cu utilizatori multipli şi unele dintre ele sunt incredibil de complexe. Fel de fel de oameni de pe tot globul pot să se conecteze la sistem şi să joace ca aliați sau adversari. Dezvoltă un personaj online care se ocupă de aceasta. Este un fel de eu virtual.

— Ca un nume de acoperire?

— Acesta este doar începutul, deoarece aceste personaje pot fi foarte complicate, cu o întreagă istorie şi reputație care afectează strategiile celorlalți jucători. Ai fi surprins să vezi cât de sofisticate pot fi în zilele noastre jocurile pe computer.

O să rețin lucrul acesta, spuse Belknap, dacă paralizez total în urma unui schimb de focuri. Altfel trebuie să spun că lumea reală îmi place mult mai mult şi am şi aici suficiente provocări.

— Realitatea este supraestimată, spuse Sachs, încercând să-şi tragă sufletul.

— Poate. Dar te arde dacă nu eşti atent.

— Încerci să-mi spui că ne apropiem de Lacul Clocotitor?

— E drept că nu este foarte departe, spuse Belknap. Şi nu e nici o glumă. Oamenii s-au opărit serios acolo, unii chiar au murit. Nu e o cadă cu apă fierbinte din baia ta.

— Iar cu care abia aşteptam să fac o baie acolo, să mă mai răcoresc! replică scurt Sachs.

Trecuse deja de miezul nopții când auziră vuietul turnurilor de vânt şi înțeleseră că au ajuns în sat. Văzură de la distanță căderea de apă albă, înaltă de o sută de metri şi foarte îngustă. Briza uşoară îi răcorea puțin. Se aşezară pe o teşitură. Strălucind în lumina lunii, grupul de antene de satelit ca nişte farfurii semănau cu un buchet de flori de pe altă planetă.

— Aşadar, au înființat o rețea de computere bazate pe satelit, spuse Sachs uimit şi plin de admirație. O rețea virtuală privată. Şi au echipament de ultima generație de la Hughes NetWork Systems.

Clădirea ca atare era o structură lunguiață din cărămidă şi ciment, vopsită într-un verde posomorât care o făcea să dispară în verdele pădurii când era privită de la distanță. Dar văzută de aproape era ca o stație de benzină cocoțată pe un vârf de munte. Avea o zonă de parcare pavată, mărginită de puieți de arbori care păreau anemici în comparație cu vegetația sălbatică. Cablurile de electricitate şi de telefon care şerpuiau pe suprafața muntelui se strângeau într-o mică anexă utilitară, unde probabil că se afla un

transformator. În mod sigur era şi un generator de rezervă diesel în spatele lui.

— Ştii cumva ce sistem de securitate au? Sachs nu-şi putuse reprima tremurul vocii.

— Mi-am făcut o idee destul de bună din cercetările pe care l-am făcut anterior, spuse Belknap.

— Un gard electric?

— Nu într-o junglă ca aceasta. Sunt prea multe animale sălbatice. Pe aici trec o mulțime de iguane, câini vagabonzi şi alte animale, aşa că nu ar fi fost un gard de securitate, ci un grătar electric. Din acelaşi motiv nici alarma de perimetru nu este bună. S-ar declanşa de trei ori pe oră.

— Atunci ce este, un om înarmat înăuntru?

— Nici vorbă. Indivizii care se ocupă de această locație au încredere în tehnologie. Au un detector de mişcare de cea mai înaltă performanță, cam aşa ceva, pe care nu-l poți folosi dacă ai un paznic în zonă. Necazul este că paznicul se poate îmbăta, poate adormi sau poate fi mituit, dar nici una dintre aceste probleme nu afectează soluțiile tehnologice. Acesta este modul lor de gândire.

— Aşa aş gândi şi eu, spuse Sachs. Aş instala un sistem euristic de detectare şi ştergere. Ce facem cu ăsta?

— În locul acesta este o mare cantitate de căldură, o mulțime de echipamente sensibile. Aşadar, trebuie să existe şi un sistem puternic de răcire.

Belknap arătă spre o conductă de aluminiu de pe acoperiş, cu o husă albă şi un grilaj vertical.

— Clădirea nu are ferestre. Uită-te şi tu. Lângă uşa din spate sunt un condensator şi un ventilator care împing aerul înăuntru. Iar ăla este celălalt capăt al sistemului de ventilație, pe unde aerul cald este împins afară. Au conducte mari, ca să scadă rezistența. Aşa că ne urcăm pe acoperiş, deşurubăm grilajul şi ne dăm drumul înăuntru.

— Şi atunci porneşte alarma.

— Te-ai prins!

— Ceea ce înseamnă că, dacă sunt respectate protocoalele standard de securitate, îl avertiză Sachs, înseamnă că toată maşinăria se instalează pe modul de autoştergere în cincisprezece secunde. Şi toate fişierele sunt şterse. O companie ca Privex preferă să piardă toate datele decât să lase să transpire ceva.

— Ceea ce înseamnă că trebuie să lucrăm repede. Să scoatem creierul din funcțiune înainte să apuce să activeze procedura de ştergere. Asta este cheia reuşitei. Băieții care se ocupă de această locație locuiesc în oraş. Au nevoie de o jumătate de oră ca să ajungă aici. Trebuie să păcălim maşinile.

— Şi cum zici să facem? Pentru că eu nu mă pricep la şmecherii din astea.

— Nu trebuie să faci nimic altceva decât să aştepți ca eu să deschid uşa din spate şi apoi să te repezi înăuntru.

— Şi tu cum o să faci asta?

— Priveşte şi învață, mormăi Belknap.

Belknap scoase o scară de frânghie din rucsac şi un tub telescopic de vreo şaizeci de centimetri. Întinse tubul care se lungi de câteva ori față de dimensiunea inițială şi îl răsuci de câteva ori până când din el ieşiră două cârlige. Scrută clădirea până când descoperi pe acoperiş un loc în care o conductă albă se întindea pe deasupra acoperişului aproape plat şi aruncă tubul cu cârlig într-acolo. Acesta se prinse tăcând – clanc! – scara de nailon atârna ca un şal negru. Îi încercă rezistența, trăgând de câteva ori de ea, apoi se cățără rapid.

Ajungând pe acoperiş îngenunche în fața grătarului de ventilație, scoase o şurubelniță din rucsac, deşurubă şuruburile din cele patru colțuri şi puse apoi uşor grătarul pe acoperiş. Viteza jetului de aer care venea din interior era destul de mare ca să producă o uşoară briză.

Se strecură înăuntru cu capul înainte, proptindu-se cu mâinile şi cu picioarele ca o şopârlă. După ce străbătu aproape un metru de conductă, realiză că se afla într-un întuneric absolut şi în cea mai desăvârşită linişte. Nu-şi auzea decât propria respirație, amplificată de tubul de metal. Continuă să înainteze în tunelul cufundat în beznă absolută, sprijinindu-se în mâini şi în picioare. Stătea cu capul în jos şi sângele îi năvăli în tâmple când alunecă câteva zeci de centimetri mai adânc în conductă.

Aceasta se îngustă pe neaşteptate. Întinse mâinile înainte, căutând un punct de sprijin, dar alunecă pe o suprafață lucioasă, aproape unsuroasă. Îşi dădu seama prea târziu că secțiunea de îmbinare era alcătuită din două standarde diferite, unind două con-ducte cu alt diametru fiecare. Trase aer în piept şi constată că dimensiunile conductei nu-i lăsau pieptul să se extindă complet.

Nu putea să tragă decât câte puțin aer. Era o adevărată luptă ca să se poată mişca. Se simțea cuprins de un sentiment neplăcut de claustrofobie.

Se gândise că va trebui să-şi controleze viteza de cădere. Dar era invers, pereții conductei îi apăsau pieptul. Înainta foarte greu. Telefonul mobil din buzunar îl împungea dureros în coaste. Reuşi să-l scoată, dar îi alunecă din mână, căzu şi se lovi de o suprafață dură, nevăzută.

Va declanşa detectorul de mişcare? Evident că nu; era prea mic. Iar problema era că este prea mare. *Era prins în cursă.*

Panica era exact singurul lucru pe care nu şi-l putea permite. Dar îi treceau gânduri stranii prin minte, de pildă nu ştia dacă ține ochii închişi sau deschişi. Îşi aminti că nu poate fi la mai mult de un metru de capătul conductei. Apoi mintea începu să-i lucreze febril. Sachs era civil, nu avea nici un fel de experiență în acest domeniu şi nu va şti cum să-l scoată de acolo. O să rămână înțepenit toată noaptea. Şi cine ştie ce soartă îl aşteaptă dacă îl găseşte mâine echipa de securitate de la Privex.

Era numai greşeala lui – era o operație foarte riscantă, disperarea avusese prioritate în fața prudenței. Improvizase un plan de acțiune, fără să-şi ia măsuri de precauție. Elaborase un plan fără soluții de rezervă. *Naiba s-o ia de treabă!*

Teama îl făcuse să transpire şi simți că sudoarea îl ajută să-şi netezească trecerea. Ce ironie ieftină! Expiră complet aerul din plămâni, reducându-şi diametrul pieptului şi înaintă încă puțin, ca un şarpe sau ca un vierme, cu mişcări scurte din toate membrele, ba chiar şi cu membrele. Trase nesățios aer în piept şi simți din nou cum peretele de metal îi apasă cutia toracică. Dacă rămâne înțepenit, s-ar putea întoarce cumva? Se simțea ca înmormântat de viu.

O sută de rute alternative îi vuiau prin minte, printre regrete. Acum şuiera, căci respirația lui fusese redusă la un fluierat subțire şi alveolele pulmonare erau strivite de hormonii de stres. Pe când era copil, suferise de astm şi nu uitase niciodată senzația de atunci. Era ca şi când ar fi alergat şi ar fi fost obligat să respire printr-un pai. Era aer, dar nu destul şi era parcă mai rău decât dacă n-ar fi fost deloc.

La naiba!

Mai înaintă vreo câțiva centimetri, în timp ce sângele îi zvâcnea în urechi şi pieptul îi era tot mai presat.

Atunci întinse mâna şi dădu peste o suprafață neregulată. Un grătar! Capătul celălalt al conductei! Împinse şi grătarul cedă puțin. Numai un pic, dar suficient ca să-i dea curaj. Îl lovi cu pumnul şi grătarul căzu cu zgomot pe pardoseală.

O secundă mai târziu, auzi un zgomot ascuțit.

O, Iisuse Hristoase – se declanşase detectorul de mişcare, iar el era încă prins în tubul infernal de metal, cu coapsele pline de zgârieturi care se înmulțeau la fiecare mişcare a lui ca de şarpe. Sunetul scos de alarmă devenea tot mai tare cu fiecare bip. În curând, Iară îndoială, bipul se va transforma într-un urlet continuu şi se va activa sistemul de securitate. Peste un milion de e-mail-uri vor fi şterse. Drumul până aici fusese în zadar. Ultimul indiciu era pe cale să fie distrus.

Ar fi vrut să urle dacă ar fi avut suficient aer în plămâni.

Andrea Bancroft se cutremură amintindu-şi privirea de linx a lui Jared Rinehart, rapiditatea cu care trecea din pielea unui personaj în a altuia. Avea personalități multiple pe care le ținea sub un control strict. Dispunea de talente deosebite în ceea ce priveşte înşelătoria şi înfricoşarea. Dar privirea pe care reuşise s-o arunce în sufletul lui fusese încă şi mai înfricoşătoare. Pentru el, Belknap era un instrument, dar şi ceva mai mult; avea o fixație aparte pentru bărbatul pe care îl manipulase cu atâta viclenie. Şi, în acelaşi timp, era clar că îi este la fel de frică de Genesis ca şi lui Todd sau ei înseşi.

Oare care era explicația? De ce se afla Andrea aici?

Andrea Bancroft se plimba prin încăpere ca un animal în cuşcă, străduindu-se să țină aprinsă mica scânteie de speranță din piept. *Pesimismul intelectului, optimismul voinței* – aceasta era mantra unui profesor de literatură spaniolă pe care îl avusese cândva, un vechi luptător care îi admira pe comuniştii şi republicanii de dinainte de război. Îşi aminti câteva versuri ale poetului spaniol Rafael Garda Adeva:

El corazon es un prisionero en el pecho,
encerrado en una jaula de costillas.
La mente es una prisionera en el craneo,
encerrada detras de placa de hueso…[58]

Versurile îi răsunau în minte, dar nu-i aduceau nici o uşurare. Un prizonier adevărat ştie măcar unde se află închisoarea lui. Ea nu avea idee unde este. Să fi fost în statul New York? Foarte posibil. Ştia că nu este într-o închisoare adevărată. Rinehart spusese „mănăstire” şi Andrea bănuia că nu este doar o glumă. O mănăstire abandonată are o mulțime de chilii care pot fi uşor transformate în celule ca asta. De aici nu exista nici o posibilitate de

evadare. Poate nu şi pentru Todd. Dar ea nu era Todd. Pentru ea era imposibil.

O imposibilitate fizică. Dar o închisoare nu este alcătuită numai din pereți şi uşi. Mai erau şi oameni, iar acolo unde erau oameni existau posibilități neaşteptate. Îşi aminti privirea de ştiucă a paznicului: *Numai profesionalismul din mine mă împiedică să te violez până îți sar ochii din cap.* Andrea îşi întoarse privirile către lumina fluorescentă de lângă uşă, cu lucirea ei stearpă care o făcea să semene cu o lampă de interogatoriu.

O închisoare care nu era închisoare. Se vedea oarecum că lucrurile fuseseră improvizate. Lavaboul era o mobilă standard de închisoare, dar cada de baie nu era. Putea să pună mâna pe becul de lângă uşă. Într-o închisoare standard ar fi avut un cuşcă de fier în jur. Ar fi putut să-şi ia viața dacă ar fi vrut, nu era o închisoare standard. Paznicul care îi adusese mâncarea – un bărbat cu antebrațe păroase, cu fruntea bronzată şi o barbă neagră, scurtă şi deasă – nu venise cu o tavă mare, aşa cum se găsesc în astfel de instituții, ci cu una din folie, de felul celor în care se vând preparate congelate la supermarket. O spălase pur şi simplu ca să-şi găsească ceva de făcut. O vor lua înapoi la următoarea vizită.

Decise să umple cada cu apă. Puse dopul de cauciuc şi răsuci ambele robinete. Apa era ruginită din cauză că instalația nu fusese utilizată. După ce cada se umplu, Andrea se aşeză pe pat şi începu să sfâşie cu degetele folia groasă de pe tavă, cu ochii ațintiți la becul fluorescent de lângă uşă.

Se apropie de el. Era un tub fluorescent circular, alimentat de un circuit de curent alternativ. Este prins şi el în capcană. Acesta fu primul gând care îi veni în minte.

Apoi se uită în jos la bucata de folie din mâna ei şi îi veni un alt gând.

Şaizeci şi trei de ani, îşi spuse Will Garrison, dar abilitățile lui de luptător de teren nu fuseseră niciodată mai intense. Îşi parcase maşina Toyota Land Cruiser în sat, în spatele unui magazin cu băuturi. Se lăsase de băutură cu zece ani în urmă – la naiba, probabil că acum era în formă mai bună ca atunci. Apoi începu să urce pe munte.

În timpul zborului cu avionul încoace, studiase imaginile din satelit ale Republicii Dominicane, mărite atât de mult încât se vedeau pâlcurile de palmieri şi luminile indicatoare ale antenelor, în această panoramă, se vedeau clar facilitățile Privex. Cablurile negre îmbrăcate în negru se uneau într-o structură ca un buncăr. Deasupra ei se vedeau farfuriile argintii.

„Dar ştiu că Belknap are curaj! îşi spuse el. Garrison trebuia să-i recunoască ticălosului meritele în timp ce îl urmărea cum se cațără pe acoperiş. Castor o să deschidă un ou Faberge cu o bară de metal. Uluitor. Noi oare de ce nu ne-am gândit la asta?”

Garrison se ascunse în spatele unor plante tropicale cu frunze mari ca nişte urechi de elefant, pline de rouă înserării. Era o problemă de timp, trebuia numai să aştepte. Belknap era în clădire, în curând avea să iasă din clădire. Dar nu va ajunge departe. Exact atunci când Todd Belknap îşi va închipui că a reuşit, că era în siguranță, nimeni nu ştia că se află acolo, va lăsa garda jos… şi atunci Dulăul va fi pus cu botul pe labe.

Se întinse cu patul armei Barrett M98 pe piept. Arma, vopsită în verde şi negru cu un model de camuflaj, era prevăzută cu amortizor de zgomot şi muniție subsonică; combinația acestor două elemente însemna că arma nu poate fi auzită la distanțe de peste o sută de metri. Pe când era tânăr, Garrison câştigase mai multe premii la tragerea la țintă. Dar adevăratul lui talent era să găsească o poziție în care nu era nevoie de nici un fel de talent şi exact asta făcuse. Şi un copil de zece ani ar fi fost în stare să nimerească.

După ce va termina cu Belknap, ar putea să mai stea o zi sau două pe insulă, să se bucure de peisaj. Se spunea că Lacul Clocotitor merită să fie văzut.

Aruncă o privire la ceas, privi prin binoclu şi îl fixă pe zona de supraveghere.

Numai era mult.

Luptându-se să-şi învingă panica, Belknap expiră şi ultimele miligrame de aer din plămâni, se agăță cu degetele de marginea unde fusese grătarul şi se trase în jos. Reuşi să-şi treacă trupul cu durere prin conductă şi se prăbuşi gâfâind din greu pe pardoseala dură.

Intrase.

Întrucât zgomotul infernal al avertizorului de alarmă se auzea tot mai tare, se strădui să se ridice în picioare şi să privească înjur, în lumina slabă argintie care venea de la leduri. Cincisprezece secunde până la autoştergere. Alergă spre o structură mare de metal care semăna cu un frigider – de acolo se auzea bipul – şi găsi un cablu mare de alimentare în spatele ei. Era gros ca un şarpe şi avu nevoie de o forță surprinzător de mare ca să-l scoată din priză.

După o scurtă pauză, bipăitul se auzi din nou.

O, Dumnezeule! – Bateria de rezervă, fără îndoială, suficient de puternică pentru programul de ştergere automată.

Câte secunde mai avea? Şase? Cinci?

Urmări celălalt capăt al cablului de alimentare până la o cutie plată aflată la baza serverului mamut. Bipăitul devenise de-a dreptul asurzitor când îl înşfăcă şi trase cu toate puterile de el.

Bipăitul încetă.

Binecuvântată linişte. Belknap îşi simţi picioarele moi în timp ce se îndrepta spre uşă. Dezactivă sistemul de securitate şi deschise uşa, apoi fluieră încetişor. Sachs se repezi înăuntru.

— Maica ta Hristoase! spuse el. Au aici suficient curent pentru toată reţeaua de apărare a SUA. Mi-ar plăcea să arunc şi eu o privire.

— Nu am venit să ne distrăm aici, Walt, căutăm un nenorocit de act electronic într-o nenorocită de căpiţă electronică de fân. Aşa că scoate-ţi lupa. Am nevoie de o amprentă digitală. Mă mulţumesc şi cu una parţială. Nu plec de aici cu mâna goală.

Walt începu să se plimbe printre rafturile cu servere şi rutere, cutii care arătau ca nişte playere DVD, din care ieşeau sute de sârmuliţe viu colorate. În cele din urmă, se opri în loc, contemplând ceva care semăna cu un răcitor mare negru.

— Schimbare de planuri, spuse specialistul în computere.

— Vorbeşte! spuse Belknap.

— Cât spaţiu ai în sacul ăla al tău de pânză?

— Încerci să improvizezi, Walt?

— E vreo problemă?

— Nu, spuse Belknap. Este singurul semn de speranţă deocamdată.

Sachs îşi duse mâna la tâmplă.

— Mă uit la un sistem de depozitare de cinci terabiţi. Lasă-mă un minut şi îţi dau o înregistrare de rezervă a întregului depozit.

— Walt, eşti un geniu, spuse Belknap.

— Spune-mi ceva nou, răspunse Sachs.

Will Garrison strivi alene un ţânţar. Luase o pastilă de malarie în timp ce venea încoace şi nu mai ştia în cât timp îşi va face efectul. Privi prin luneta armei sale, o ajustă pe bipod până când punctul roşu ajunse exact în mijlocul uşii pe unde urma curând să iasă Belknap.

„Dacă vrei ca o treabă să fie făcută ca lumea, s-o faci singur”, îşi spuse el. Mare adevăr.

Vise frumoase, „Henry Giles”, adio Castor, la revedere Belknap! I se păru că aude în spatele lui un zgomot ca de creangă ruptă sau strivită cu piciorul. Dar nu avea nici o logică!

Nu putea fi Belknap, el era înăuntru, la fel şi amatorul pe care îl târâse după el. Cine mai ştia că este aici? Belknap nu avea personal sau echipă de sprijin.

Aruncă repede o privire în spate. Nimic. Nu era absolut nimic.

Îşi plimba degetul pe trăgaci când auzi din nou un zgomot şi întoarse iar capul. Imediat după aceea simți o presiune cumplită în jurul gâtului, o frânghie care îi pătrundea în carne, apoi simți că o să-i explodeze capul de prea mult sânge. În cele din urmă, îşi văzu atacatorul.

— Tu! şopti el, dar cuvântul muri în gura lui. După aceea întunericul nopții fu înlocuit de un întuneric mai adânc, cu adevărat negru, o prelungire a conştiinței înseşi.

— Iepure prost, murmură ca pentru el Jared Rinehart, în timp ce reînfăşura catgutul garoului în jurul mânerului. Era un instrument demodat, unul dintre puținele care nu fuseseră îmbunătățite de tehnologia modernă.

Nici nu era măcar murdar de sânge. Amatorii folosesc uneori o sârmă de oțel prea subțire. Un ştreang bun nu are voie să intre în carne. Compresează arterele carotide şi venele jugulare externe, împiedicând sângele să părăsească creierul. Dacă era executată corect, manevra nu lăsa nici un fel de urme lichide. Ca şi acum: singurul lichid prezent era urina care păta acum pantalonii spionului.

Rinehart târî corpul în jos, iar zgomotul făcut de el era acoperit de milioanele de mici insecte care zumzăiau peste tot, de orăcăitul broaştelor. Ajunse la o potecă roşie de sol vulcanic. Îl dezbrăcă pe Garrison şi îi puse hainele într-o pungă de plastic, pe care o vârî în rucsacul lui. Ar fi putut pur şi simplu să lase cadavrul sub tufişuri, dar avea opțiuni mai bune.

Curând, începu să se simtă o duhoare înțepătoare de sulf, vegetația se rări cedând treptat locul unui covor de licheni. Din gropile cu noroi ieşeau aburi care străluceau argintii în lumina filtrată a lunii.

Zece minute mai târziu, păşind în lumina intermitentă a lunii de pe cerul parțial noros, Rinehart privi peste un dâmb şi văzu un cerc lăptos de apă acoperită în cea mai mare parte de aburi. Era lacul. Ridică timpul – chiar şi

în lumina palidă a lunii se vedea că este un specimen urât, cu membrele uscate, varicoase şi smocurile aspre de păr cărunt de pe spate – şi îl rostogoli peste malul de piatră ponce. Acesta se rostogoli uşor şi se afundă în apele clocotitoare.

După câteva ore de stat în mijlocul apelor pline de sulf, carnea se va desprinde de pe oase. Dinții şi oasele vor ajunge la fundul lacului de o sută de metri adâncime. La această temperatură, nu se puteau trimite scafandri, chiar dacă autoritățile ar fi avut vreun motiv s-o facă, iar Rinehart se îndoia că ar avea vreunul. Rinehart era încântat de el însuşi. Era o modalitate foarte creativă de a-i obliga pe băieții de la Operațiuni Consulare să facă supoziții.

Scoase telefonul celular şi formă un număr din SUA. Legătura era excelentă.

— Totul decurge conform planului, spuse el.

Făcu o pauză ca să asculte, apoi vorbi din nou:

— Will Garrison? Nici o grijă. Să zicem că a nimerit în ape fierbinți.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT

În faţa uşii prizonierei se formase o baltă de apă, observă furios paznicul şi se grăbi să deschidă uşa. Băgă cheia în broască şi împinse în jos mânerul, apoi intră în celulă.

Ticăloasa a lăsat cada să curgă pe dinafară. Acesta nu a fost chiar ultimul gând al paznicului, dar a fost printre ultimele. Mai avu timp să se mire de ce mâna lui nu ţinea pur şi simplu mânerul uşii, ci era lipită spasmodic de el. Se întrebă ce putea fi acea fâşie de folie lipită de mânerul interior şi legată la ceva de sus, ceva ce nu vedea. Ştia că balta de la picioarele lui provenea de la cadă şi observă chiar şi eticheta mică albastră de pe un pacheţel de sare plutind în balta în care păşi. Toate percepţiile se îngrămădeau în capul lui ca un ciorchine, nu putea spune care a fost prima şi care a venit după aceea.

Şi mai erau şi multe gânduri pe care nu mai apucă să le gândească. Nu reflectă la faptul că o zecime de amper de curent electric poate provoca defibrilarea inimii. Nu observă faptul că uşa era mai închisă la culoare decât înainte, pentru că becul de deasupra fusese spart. Durerea sfâşietoare, vibratorie care îl străbătea prin tot corpul, trecând prin braţe, picioare, piept îi anihilă repede conştiinţa. Nu mai văzu, de exemplu, că trupul lui moale nu lăsa uşa să se închidă şi nu mai auzi paşii ei uşori în tip ce fugea pe coridorul mănăstirii.

Andrea alerga cu paşi mari şi neauziţi pe pardoseala de gresie. Elementul-surpriză era acum de partea ei. Curând nu va mai fi.

Nu-şi permise să remarce aspectul ciudat al interiorului prin care fugea, coloanele rotunde şi arcadele ca dintr-o capelă veche. Piatră, grinzi grele, dale de gresie. O vopsea aurie ştearsă pe unul dintre pereţi, ceva ca nişte litere chirilice sub o icoană. Era o mănăstire ortodoxă, dar paznicii erau americani, ce însemna asta oare?

La capătul culoarului era un bărbat îmbrăcat în kaki. Ridicase privirile, evaluase situaţia şi scosese o armă. Andrea se repezi într-una dintre nişele laterale, un fel de sacristie. O fundătură. Poate că nu.

Închise uşa în urma ei, dar în cameră nu se făcu mult mai întuneric. Descoperi o grămadă de scaune grele de lemn. Se urcă până în vârful

grămezii şi văzu un spaţiu prin care se putea târî într-o altă încăpere pardosită cu dale. Sări înainte, răsturnând cu picioarele grămada de scaune grele, în timp ce se prindea cu mâinile de marginea de piatră. Se trase apoi şi trecu prin deschizătura îngustă într-un fel de coridor.

Deasupra capului, cam la vreo şapte metri, era tavanul susţinut de stâlpi cu capiteluri triunghiulare, la dreapta un zid de cărămidă prea înalt ca să-l poată escalada. Simţea aerul care îi mângâia faţa, auzea ţipete de pasăre în depărtare, auzea foşnet de frunze. Se repezi spre partea de unde venea lumina din exterior, dădu colţul şi îşi umplu plămânii cu aer, simţindu-şi trupul ca un fulg, plin de adrenalină şi de speranţă când un alt corp apăru ca din senin şi se izbi de ea. Andrea fu trântită la pământ.

Bărbatul stătea aplecat deasupra ei:

— Cum e mama, aşa şi fiica, spuse el gâfâind.

Îl recunoscu imediat. Era motociclistul cu harta de la Washington. Bărbatul care o răpise. Cârlionţii de păr cărunt, ochii care străluceau ca ochii de mărgele ai păpuşilor de pluş, gura ciudat de mică şi bărbia despicată.

— Nu mă atinge, spuse Andrea tuşind.

— Vezi tu, nici mama ta nu a respectat programul niciodată. Nu voia să moară, nu conta că este pentru o cauză bună. În cele din urmă, a trebuit să-i injectez etanol direct în artera inghinală. O mică înţepătură.

— Ai omorât-o pe mama!

— Spui asta de parcă ar fi ceva rău, se stropşi bărbatul.

Fără nici un avertisment, Andrea împinse piciorul stâng în afară, încercând să sară de pe pardoseala de gresie. Bărbatul reacţionă rapid şi primi piciorul lui direct în abdomen. Andrea se prăbuşi din nou, iar bărbatul îi prinse gâtul cu braţul pe la spate şi îşi înfipse un genunchi în şalele ei. Piciorul drept îi înfăşurase gleznele.

— O singură mişcare şi coloana vertebrală se rupe. Un mod foarte dureros de a muri.

Venele de pe gâtul fetei erau umflate, mai-mai să plesnească.

— Te rog şopti ea, îmi pare rău, orice doreşti.

O ridică în picioare şi o răsuci. Avea o armă în mână. Andrea îi aruncă rapid o privire. Arma era neagră. Ţeava era şi mai neagră.

— Navasky, lătră omul într-un walkie-talkie miniatural. Pe punte.

O cără pe Andrea cu o brutalitate abia stăpânită pe coridorul acoperit. Paznicul cu pielea precum ceara şi ochi de ştiucă, probabil Navasky, apăru

la capătul celălalt al coridorului.

— Ticălosul! mormăi el şi apucă arma.

— Ticăloasa, mai exact, spuse primul bărbat.

— Lui J n-o să-i facă plăcere să audă una ca asta.

— Poate că nici nu va fi nevoie. Putem să accelerăm programul şi s-o băgăm deja în comă permanentă. Aşa n-o să mai trăncănească deloc.

O luară de câte un braț. Andrea se zbătu, dar strânsoarea lor de fier rămase aceeaşi.

— Dar ştiu că are curaj, spuse sudistul. Ia spune-mi, Justin, că tu eşti expert în chestiile astea, dacă e legumă mai poate să se umezească?

Respirația îi mirosea oribil.

— Sexul ține de funcțiile inferioare ale creierului, răspunse celălalt. Nu este nevoie să-ți funcționeze cortexul ca să faci sex. Aşadar, răspunsul este da, dacă faci treaba cum se cuvine.

Andrea se smuci din nou cu toate puterile. Nimic. Nu reuşi nimic.

— Ce faci aici? îl întrebă bărbatul din stânga ei, cel pe care îl chema Justin, pe un altul care apăru acum la capătul coridorului. Credeam că eşti de la fundație.

— Am auzit semnalul de alarmă, răspunse celălalt. Ridică un walkie-talkie miniatural ca al lor, apoi îl puse la loc în buzunarul de la pantaloni.

— Noul protocol, spuse el.

— Bine sincronizat, spuse sudistul uşurat.

Andrea privea la el simțind cum o cuprinde o groază din ce în ce mai mare. La şapte metri de ea se afla un bărbat spătos, cu un costum gri bine croit. Omul fără nume care o vizitase la Carlyle, care o urmărise pas cu pas până aici. Cel care o avertizase să-şi țină gura cu amenințările lui criptice.

Simți cum strânsoarea celorlalți doi slăbeşte puțin în prezența unui al treilea bărbat înarmat. Dând urmare unui impuls animalic, se smulse din strânsoarea lor şi alergă înainte, pentru că nu avea unde să fugă în altă parte. Ca într-un film rulat cu încetinitorul, îl văzu pe bărbatul în costum gri cum scoate de sub sacou un revolver greu şi îl întind spre ea. „Mai bine o moarte rapidă”, îşi spuse ea.

Privea fix la gaura țevii, care era acum la numai trei metri de ea, se uita ca un animal hipnotizat de o cobră şi văzu limba de foc care ieşi din ea în momentul când omul apăsă pe trăgaci de două ori, într-o succesiune rapidă. Văzu în aceeaşi clipă în ochii lui încrederea senină a trăgătorului de elită care nu greşeşte ținta decât rareori.

Universitatea Yale, a treia ca vechime din Statele Unite, fusese întemeiată în 1701, dar cea mai mare parte din clădirile ei, inclusiv clădirile în stil gotic ale colegiului invariabil asociate cu universitatea în mintea publicului nu aveau mai mult de o sută de ani. Clădirile mai noi adăposteau facultățile de științe şi laboratoarele de cercetări şi se aflau ceva mai departe de partea cea mai veche, aşa-numitul „Campus vechi". Aşadar, cercetătorii din domeniul științei computerelor erau mândri să fie găzduiți într-o clădire care data din secolul al XIX-lea, indiferent cât de mari fuseseră adaptările şi modernizările din interior. Clădirea Arthur K. Watson era o structură din cărămidă roşie aparentă cu fațade împodobite cu coloane, care aminteau de ambițiile perioadei victoriene şi îi confereau un sentiment de grandoare victoriană. Se afla vizavi de cimitirul de pe strada Grove şi erau unele persoane care susțineau că şi clădirea Arthur K. Watson are ceva sepulcral în ea.

Şi Belknap se simțea oarecum nelalocul lui în timp ce stătea împreună cu Walter Sachs pe trotuarul din fața ei. Simțea cumva vag că este urmărit. Dar de cine? Instinctele lui de luptător contraziceau calitățile de luptător: Dacă era cu adevărat urmărit, manevrele lui ar fi trebuit să confirme acest lucru. Prudența profesională ajunsese foarte aproape de granița cu paranoia.

— Mai spune-mi odată cum se numeşte prietenul tău, spuse Belknap încordat.

— Stuart Purvis, spuse Sachs oftând.

— Şi aminteşte-mi cum l-ai cunoscut.

— Am fost colegi de clasă, iar acum este conferențiar la Catedra de ştiințe ale computerului.

— Şi chiar ai încredere în individul ăsta? A întârziat deja cincisprezece minute. Eşti sigur că nu vorbeşte chiar acum la telefon cu poliția campusului?

— Mi-a furat prietena în anul întâi, spuse Sachs clipind din ochi. I-am furat-o şi eu pe a lui în anul doi. Aşa că ne-am considerat chit. E băiat de treabă. Mama lui era vestită prin anii '60 în arta instalațiilor. Făcea nişte chestii cu bârne şi pârghii, dar în formă de curbe şi cochilii. Nişte chestii uimitoare. Imaginează-ți cum ar fi dacă Georgia O'Keeffe[59] ar reface Arcul înclinat.

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

Sachs cântări sacul de pânză în mână.

— Omule, ideea este că avem de-a face cu un dispozitiv de depozitare de dimensiuni pantagruelice. Un ocean de date, înțelegi? Amărâtul tău de computer desktop de la Dell nu ne poate ajuta. Dar Stu este cel care a ajutat la instalarea clusterelor Beowulf de la Universitatea Yale. Asta înseamnă, după câte se pare, două sute şaizeci de procesoare centrale legate fără fir într-o arhitectură masivă paralelă. Asta da putere!

Ridică privirile.

— A, uite-l! făcu un semn cu mâna. Hei, Stu! strigă el către un bărbat în cămaşă albă pe dinafară, pantaloni negri şi sandale de piele.

Bărbatul, care se apropia de patruzeci de ani, se întoarse şi răspunse la salut. Ochelarii cu rame groase, negre erau moderni sau demodați, în funcție de gradul de ironie cu care erau purtați, îi zâmbi vechiului său prieten, dezvăluind un rest de salată verde prins între doi incisivi. Aşadar, demodați!

Stuart Purvis îi conduse în jurul fațadei clădirii Watson spre o intrare de serviciu din spatele clădirii. Aceasta dădea direct la subsol, unde se aflau principalele laboratoare de computere. Belknap observă că tânărul conferențiar avea pe gât puncte roşii în care părul crescuse pe sub piele, maxilarele şi buza superioară, deşi erau bărbierite arătau că omul avea o barbă foarte deasă.

— Aşa, băiete, când ai telefonat să-mi spui că vrei să-ți fac un serviciu m-am gândit că vrei o recomandare pentru angajare, spuse tânărul universitar. Dar presupun că vrei să călăreşti puțin pe Bertha cea Mare. Este absolut interzis, cred că îți dai seama. Dacă află şeful… da, ei bine, eu sunt şeful. Avem aici o buclă infinită. Sau poate că este numai o operație de autonidare, ca o funcție de autoregresie distribuită. Hei, ai auzit bancul cu Bill Gates şi screen saverul?

Sachs rostogoli ochii în cap.

— Am auzit, Stu şi oricum ai spus chiar poanta.

— La naiba! spuse Purvis.

Mergea pe pardoseala de beton cu un fel de țopăit şi abia acum Belknap îşi dădu seama că avea un picior artificial.

— Aşadar, Walt Vrăjitorul, despre câți terabiți vorbim noi aici? Se întoarse spre Belknap. Aşa îi spuneam, Walt Vrăjitorul, pe când eram în facultate.

Sachs zâmbi larg.

— Pentru că eram aşa de priceput să scot numere de telefon de la iubite.

Purvis îi aruncă o privire.

— De la iubite? Te rog. Aveai noroc dacă lucrai cu femeile-robot.

Se întoarse spre Belknap şi pufni pe nas.

— Nu reuşea să obţină decât numărul seriei.

Subsolul clădirii Watson era mare şi arăta ca o peşteră, iluminat în mod egal cu becuri fluorescente poziţionate în aşa fel încât să reducă la minimum fenomenul reflexiei. Ar fi putut fi şi o morgă, decise Belknap, cu toate dulapurile acestea din inox cu rafturi mari. O mie de mici ventilatoare răceau cipurile puternice, creând un zgomot permanent de fundal.

Purvis ştia exact încotro se îndreaptă: merse până la mijlocul coridorului central, apoi o luă la dreapta.

— Presupun că este bandă liniară digitală de patru milimetri, îi spuse el lui Sachs, abordând brusc un ton de profesionist şi de om de afaceri.

— Păi da, SDLT[60].

— Procesăm şi superdigital. Preferăm Ultrium 960, dar şi Quantum SDLT este foarte bun.

Sachs scoase rolele grele din sacul de plastic şi Purvis le fixă pe autoîncărcătorul care semăna cu un vechi player de casete. Apăsă pe un buton, iar rola începu să se rotească scoţând un scârţâit ascuţit.

— Pasul numărul unu, spuse Purvis, este reconstrucţia. Copiem datele pe format de memorie cu acces rapid. În esenţă, este un hard. Îi explică lui Belknap: Folosim un algoritm de corectare a datelor pe care l-am compus chiar eu.

— Ceea ce înseamnă că are mai mulţi viruşi decât funcţii, îl tachină Walt.

— Walt, tot n-ai să înţelegi. Viruşii ăştia sunt tocmai funcţiile.

Era, fără îndoială, o aluzie la o dispută mai veche.

— Bună, Nelly! exclamă el pe neaşteptate. Dar ce este asta? Toată banca de date a recensământului din America? Acum înţeleg de ce a trebuit să folosească un SDLT.

— Conţinutul probabil că s-a mai mişcat în timpul transportului, spuse Sachs posomorât. Cu alte cuvinte, trebuie să ne aşteptăm la o anumită extindere a datelor din cauza încriptării.

— Nimic nu este uşor, nu-i aşa, Walt? Purvis scoase o tastatură dintr-un sertar şi începu să scrie. Ecranul se umplu de cifre, apoi cifrele cedară locul unui grafic făcut la osciloscop.

— Vedeţi! Am activat o sondă statistică, iar aceasta poate să clasifice codul în funcţie de anumite frecvenţe caracteristice pentru diverse sisteme

de încriptare. Îi aruncă o privire lui Belknap: Este o simplă analiză statistică. Nu poate să citească, dar îți poate spune în ce limbă este scris: Murmură apoi ca pentru sine: Hai la tati. Perfect, acum te simt: Se întoarse apoi către Sachs: Banda începe cu o cheie de şaizeci şi patru de biți. Datele reale se află sub blocul de încriptare. Este un algoritm parametrizat. Pui piciorul drept înăuntru, laşi piciorul stâng afară, spui hocus-pocus şi te răsuceşti în loc. Sau, mai exact, faci o mică rotație şi gata. Iată, cluster-ul Beowulf intră în acțiune. Sunt impresionat de ceea ce văd. Este o securitate excelentă. Fenomenală, de-a dreptul. Asta dacă nu-ți fură cineva banda de rezervă.

— Pot să introduc parametrii de căutare? întrebă Walt.

— Lucrăm în Prolog. Dar putem trece pe Python, dacă preferi. Tot mai eşti partizanul lui Python.

— Ştii bine că da.

Purvis săltă din umeri şi se ridică în picioare.

— Serveşte-te!

Walt se aşeză în fața tastaturii şi începu să scrie.

— Vezi tu, e ca şi când ai pescui la copcă, îi explică Purvis lui Belknap pe un ton profesoral. Nu vezi exact ceea ce faci, căci nu poți vedea în apă. Dar faci o gaură şi arunci înăuntru momeala, după aceea, ca să spunem aşa, peştele vine singur la tine.

— Stu, analogiile tale stupide nu interesează pe nimeni, mormăi Walt. Noi vrem numai răspunsuri.

— Aşa e viața, nu crezi? Cu toții sosim pe pământ dorind să primim răspunsuri. Şi trebuie să ne mulțumim cu analogii naive.

Privi peste umărul lui Sachs.

— Şi… a muşcat! Chiar de o mie de ori, dacă ne gândim că numerele sunt binare.

— Există vreo modalitate de a accelera procesul? întrebă Belknap.

— Glumeşti! Sistemul ăsta este ca un ghepard dopat.

— Se pot printa fişierele? întrebă Sachs.

Purvis pufni dispreţuitor.

— Vrei să zici să le tipărim pe hârtie? Eşti atât de demodat, dragă Walt. N-ai auzit de biroul fără hârtie?

— Cred că am mototolit şi am aruncat memorandumul ăsta înainte să-l citesc.

— Perfect. Cred că mai avem câțiva călugări în scriptorium.

— Probabil că te ştergi şi la fund cu hârtie virtuală, mormăi Sachs.
— Foarte bine, foarte bine. O să-ți facem pe plac, sprijinitor al lui Gutenberg.
Purvis îşi frecă gâtul iritat şi se mută la o altă consolă, unde tastă câteva instrucțiuni. La masa alăturată, un copiator de mari dimensiuni mârâi puțin şi scoase o singură pagină.
— Asta e tot? întrebă Belknap.
Era asemănătoare cu pagina pe care i-o dăduse şeful de personal al senatorului Kirk, dar avea un antet mai lung.
— Se pare că a ratat, spuse Purvis.
— Trebuie să-i aplicăm un căutător de router, spuse Walt repede. Apoi să printăm şi asta.
— Este un fel de truc digital, îi spuse Purvis lui Belknap. Ştii, ca în filmele cu submarine. Sau ca atunci când trimiți un porumbel de-a lungul unui tunel lung. Porumbelul zboară afară până la capăt şi apoi se întoarce şi îți spune ce a văzut pe drum, pentru că în realitate nu este un porumbel călător, ci mai mult papagal.
— Stu, interveni Sachs, prietenul meu nu se pregăteşte să treacă un test de evaluare. Vrem numai cifrele.
Curând alte trei pagini ieşiră din imprimanta cu laser.
— Oho! făcu Purvis privind pagina de deasupra. Aşadar, avem un pachet de treizeci şi opt de biți. O, în câte locuri ne-am plimbat! Încercui câteva dintre numere. Am fost în Rețeaua Academică Regională din Perth, la AS7571. Am sărit apoi la Canberra RNO din Queensland, ne-am oprit la Rede Rio de Computadores din Brazilia, Multicom în Bulgaria, EntreNet din Canada, Universidad Tecnica Federico Sana Maria din Chile, Ropacek şi SilesNet din Republica Cehă, Azero din Danemarca, Transpac din Franța, SHE Informationstechnologie AG din Germania, Snerpa 1PS din Islanda… Frate, am amețit! Cineva se joacă cu noi de-a v-ați-ascunselea.
— Cu cât sunt mai mulți intermediari, cu atât este mai greu de depistat, spuse Sachs.
— Pe ăsta nu-l recunosc.
Purvis tastă alt număr.
— A, da! MugotogoNet din Japonia! ElCat din Kîrgîzstan! Mă mir că micuțul ăsta n-a făcut diareea călătorului.
Sachs întoarse şi ultima pagină, iar ochii îi străluciră. Pentru Belknap, nu era decât o altă listă de şiruri alfanumerice criptice.

> hurroute (8.20.4.7) 2 ms * *
> mersey (8.20.62.10) ms 3 ms 2 ms
> efw (184.196.110.1) 11 ms 4 ms 4 ms
> ign-gw (15.212.14.225) 6 ms 5 ms 6 ms
> portibrl-8-5-l.pt.uk. Igm.net (152.158.23.250) 34 ms 62 ms
> portibr3-80-l-0.pt.uk. Ibm. Nez (152.158.23.27)267 ms 171
> nyortisr2-10-8-0. Ny.us. Ibm.net (165.87.28.117)144 ms 117
> nort. Lartl-8-7. Ny.us. Ibm.net (165.87.140.6) 146 ms 124 ms
> nyc-uunet. Ny.us. Ibm.net (165.87.220.13) 161 ms 134 ms 143
> 10 105. ATM2-0. XR2. NYC1. ALTER.NET
(126.188.177.158) 164 ms

— Şi ce înseamnă asta, Walt? întrebă Belknap. În vocea lui se simţea nerăbdarea. Unde naiba este Genesis în lumea asta?

Sachs clipi de mai multe ori.

— Punctul de origine este aici, dar… pot să spun că este în statul New York. Stu, verifică, te rog, codul ISP al terminalului!

— Se spune că este mai bine să călătoreşti plin de speranţe, decât să ajungi la destinaţie, spuse Purvis. Îţi mai aminteşti de acea fostă prietenă a mea care citea mai întâi ultimele pagini ale romanului, ca să ştie cum se termină? Se simţea cumva mai liniştită în felul acesta.

— La naiba, Stu!

— A, făcu Purvis când maşina îi dădu un răspuns. La numai câteva ore de aici. Comitatul Bedford.

— Acolo este Katonah, spuse încet Belknap. Nu are nici o logică.

Dar, chiar în timp ce vorbea, îşi aminti de ceva ce i se spusese în biroul senatorului Kirk. Că Genesis încerca într-un fel să se ascundă în interiorul Fundaţiei Bancroft. Oare se ascunsese atât de bine încât acum se găsea chiar în ea?

— Nu se potriveşte? pufni Purvis. La naiba! Avem şi un număr de înregistrare. Este actul de identitate al maşinii. Mai bine de-atât nu se poate.

— Are dreptate, Todd, spuse Sachs. Am ajuns la nivelul zero în ceea ce priveşte depistarea.

— Aş putea să-l pun pe Beowulf înapoi Online? Purvis căscă. Probabil că cei de la Centrul Medical Yale-New Haven sunt deja furioşi. Ştii, încearcă să citească ecografiile etc.

— Katonah, îi spuse Belknap lui Sachs. Se simțea copleşit de un amestec ciudat de sentimente, speranță, disperare, grabă. Mai putem face ceva cu plasa de înregistrare a maşinii. Am nevoie de locația fizică a unității.

— Ascultă, spuse Sachs, eu rămân aici şi încerc să scanez bazele de date comerciale să văd dacă nu găsesc ceva. Între timp ar fi bine să te îndrepți într-acolo.

Se întoarse spre Purvis.

— Dă-i un laptop fără fir, compatibil cu omega.

— Walt, aici nu suntem al Armata Salvării.

— Fă ce-ți spun, o să-l primeşti înapoi.

Purvis oftă resemnat şi aduse unul de la o stație de lucru apropiată.

— Să nu faci pornografie pe internet, îi spuse el lui Belknap cu o privire mohorâtă. O să aflăm tot.

— Sper să ne mai vedem cândva din nou, îi spuse Sachs lui Belknap. Te sun imediat ce am ceva util să-ți raportez.

— Eşti un băiat de treabă, Walter Sachs, spuse agentul cu un zâmbet sincer. Apoi se strâmbă din cauza propriei neglijențe.

— La naiba! Era să uit. Mobilul meu a fost distrus în Republica Dominicană.

Sachs încuviință din cap.

— Ia-l pe al meu, spuse el şi îi dădu un Nokia mic. Şi ai grijă, în jocurile pe care le jucați voi oamenii nu primesc vieți în plus drept premiu.

— Poate tocmai pentru că nu este vorba despre un joc, spuse sumbru Belknap.

Andrea se uita fix la flacăra albă-albăstrie care ieşea din gura țevii şi urlă de groază. Împuşcăturile fură asurzitoare, reluate de ecoul din coridorul de trecere. Impasibil, bărbatul puse revolverul la loc în tocul lui. În ciuda dimensiunilor sale, dispăru sub sacoul lui perfect croit, iară să lase nici o umflătură.

Andrea era uluită. Era încă în viață. Nevătămată. Nu avea nici o logică. Se răsuci şi văzu cele două trupuri fără viață ale paznicilor care o ținuseră captivă. Pe fruntea fiecăruia se vedea o găurică neagră.

— Nu înțeleg, şopti ea.

— Asta nu e problema mea, spuse bărbatul cu o expresie formală, aproape de savant. Instrucțiunile mele sunt să te scot de aici.

— Şi unde să mă duci?

Umerii puternici se mişcară în sus într-un gest nepăsător.
— Oriunde doreşti să mergi.
Se întorsese deja şi plecă. Andrea îl urmă până la o uşă batantă, apoi pe o serie de trepte largi de cărămidă, care duceau spre o pajişte mare, tunsă scurt. La vreo sută de metri mai departe, văzu un fel de teren dejoacă, în realitate un eliport. Acolo staționau patru elicoptere, un model militar mai învechit, judecând după felul cum arătau. Andrea se lupta să se țină după bărbatul fără nume.
— Unde suntem?
— Cam la cincisprezece nord de Richfield Springs. Probabil vreo şapte kilometri la sud de Mohawk.
— Unde?
— În statul New York, într-un oraş numit Jericho. Theta l-a cumpărat de la o biserică ortodoxă răsăriteană acum zece ani. Prea puțini călugări pentru atâta spațiu. Povestea obişnuită.
O ajută să urce într-un elicopter mic, îi închise centura de siguranță şi îi dădu un set de căşti. Pe trupul elicopterului scria cu litere albastre ROBINSON şi numărul modelului, 144: detalii nesemnificative care îi atrăseseră totuşi atenția.
— Ascultă, începu Andrea. Sunt cam derutată… începu să tremure din tot trupul: Mama mea…
— A fost o persoană deosebită.
Bărbatul întinse mâna spre ea şi o apucă strâns de antebraț.
— I-am promis cândva mamei tale că o să am grijă de tine. De voi amândouă. Numai că pe ea am dezamăgit-o. N-am fost lângă ea când a avut nevoie de mine.
În vocea lui se simți un uşor tremur.
— A doua oară nu se va mai întâmpla.
Andrea clipi repede, încercând să înțeleagă ceva din cuvintele lui.
— Ai spus că ai primit instrucțiuni, spuse ea dintr-odată. De la cine?
Bărbatul îi întâlni privirea.
— De la Genesis. De la cine altcineva?
— Dar la Fundația Bancroft…
— Să zicem că am primit altă ofertă mai bună.
— Nu înțeleg, repetă ea.
— Ține minte ideea, mormăi el şi porni motorul. Rotoarele începură să vuiască.

— Acum, încotro? strigă el.

Nu erau decât două opțiuni. Putea încerca să se ascundă de Paul Bancroft sau să-i ceară socoteală. Putea să se ducă la Katonah sau cât mai departe de Katonah. Nu ştia care alegere este cea mai prudentă. Dar ştia că obosise să tot alerge, se săturase să fie hăituită. Se decise într-o clipă.

— Ai suficient combustibil ca să ajungi în Bedford County? întrebă ea.

— Şi înapoi, o asigură el.

— Nu mă întorc, spuse Andrea.

Un zâmbet scurt modifică expresia lui solemnă, ca o crăpătură în gheață.

— Ține minte şi ideea asta.

Altă maşină închiriată. Alt drum pavat. Încadrată de parbriz, şoseaua era un spațiu nesfârşit de beton, ornamentat numai de fisuri astupate cu gudron şi cu balustrade ruginite şi lovite. Pe ambele părți, rambleurile arătau ca malurile unui râu. Drumul din fața lui ducea spre locul unde trebuia să ajungă. Drumul din fața lui era distanța pe care o mai avea de traversat. Era duşman şi era prieten. La fel ca Genesis?

Trecuse de ieşirile de pe autostradă pentru Norwalk, Connecticut, când sună telefonul. Era Sachs cu informațiile.

— Am făcut ce mi-ai spus, rosti Sachs cu o voce încordată. Am vorbit cu serviciul pentru clienți de la Hewlett-Packard. Am spus că repar computere. Am format numărul de la BIOS, apoi am trecut pe la înregistrarea vânzărilor. Cumpărătorul a fost Fundația Bancroft. Dar nu este o surpriză, nu-i aşa?

Belknap simți cum gâtul i se umple de acid.

— Cred că nu, spuse el.

Dar ce însemna aceasta? Că Paul Bancroft era totuşi Genesis? Sau pur şi simplu Genesis se infiltrase în Fundație.

— Ai făcut treabă bună, Walt. Uite ce este, ai adresa de e-mail a senatorului Kirk, nu-i aşa?

— Sigur este destinația rutei pe care am depistat-o.

— În primul rând vreau ca senatorul Kirk să trimită un mesaj de pe adresa lui privată de e-mail.

— Adică vrei să trimit eu un mesaj *ca şi când aş fi* senatorul Kirk?

— Exact. Să zicem că o să foloseşti un sistem de acoperire ca să-ți asiguri confidențialitatea la capătul tău.

— Pot să folosesc un sistem VPM de opacizare.

— Perfect. Spune că este urgent să deschidă un chatroom în nouăzeci de minute. Întreabă de ce un individ pe nume Todd Belknap a început să pună întrebări despre Genesis.

— M-am prins, spuse Walt. Încerci să-l ţii pe Genesis online, ca să zicem aşa. Vrei să fie în faţa maşinii, aşa este? În spaţiul cărnii.

— În spaţiul cărnii, aşa ai spus?

— Da, mormăi Sachs. Aşa numim noi lumea reală. Făcu o pauză, apoi reluă: Şi crezi că o să meargă?

— Nu ştiu dacă o să meargă. Tot ce ştiu este că *trebuie* să meargă.

— Ştii ce se spune, dragule. Speranţa nu este un plan.

— Asta e adevărat, răspunse sec Belknap. Dar este singurul plan pe care îl avem.

Manhattan Central

Domnul Smith era uluit şi nedumerit şi, deşi se lăuda că ştie să-şi păstreze cumpătul, era şi puţin iritat. Instrucţiunile îi sosieră prin PDA într-o formă foarte brută. De regulă, primea un profil complet al ţintei. De astă dată, directiva conţinea numai o locaţie şi câteva imagini.

Nu mai aveau încredere în el ca să-i încredinţeze misiunile? Se schimbase controlorul lui ca urmare a unor rotaţii de personal, despre care el nu auzise încă? Urma să fie aceasta o schimbare permanentă în proceduri?

Nu contează. Şedea în cafeneaua în aer liber din Bryant Park şi mai sorbi odată din cappuccino. O să-şi îndeplinească mai întâi misiunea şi o să-şi exprime nemulţumirile după aceea. La urma urmelor, era profesionist.

„Aşază-te la masa cea mai apropiată de colţul dintre Bulevardul Şase şi Strada Patruzeci şi Doi”, sunau instrucţiunile. Ţinta urma să apară la gardul de piatră scund care înconjura parcul, separând zona concesionată de terenul din spatele Bibliotecii Publice din New York. Trebuie să folosească pixul.

Omul apăru la ora indicată, avea un metru optzeci, era slăbuţ şi cu părul nisipiu – exact aşa cum îi fusese descris.

Domnul Smith decise să-şi privească ţinta mai de aproape şi porni cu un aer distrat spre gardul de piatră. Ţinta ridică privirile spre el.

Domnul Smith clipi. Nu era străin.

Dimpotrivă.

— Ei, domnule, Jones, spuse el. Ce ciudat să ne întâlnim aici.

— Dragă domnule Smith, spuse colegul lui cu părul de culoarea nisipului, nu cumva misiunile noastre s-au suprapus?

Domnul Smith şovăi o clipă.

— E lucrul cel mai al naibii din lume. De fapt, tu eşti misiunea mea.

— Eu? Domnul Jones părea surprins. Dar nu foarte surprins.

— Aşa trebuie să presupun, căci nu mi s-a dat nici un nume. Dar se potriveşte cu toate indiciile din descrierea misiunii.

Ştia că ținta lui era o persoană a cărei identitate fusese dezvăluită Comisiei Kirk. Nu se ştia bine cum se produsese scurgerea de informații. Să fi fost vreo eroare din parte domnului Jones? În orice caz, regulile de securitate impuneau eliminarea unui agent care fusese descoperit.

— Ştii ce este cu adevărat ciudat? spuse domnul Jones. Şi tu te potriveşti perfect cu indiciile referitoare la misiunea mea. Mi s-a spus că este vorba despre o simplă chestiune de identitate compromisă, dar ştii care este protocolul de securitate.

— Probabil că este o confuzie, nu crezi?

Domnul Smith dădu amabil din cap.

— Vreun funcționar distrat scrie din greşeală numele agentului în spațiul din formular rezervat pentru țintă, spuse bărbatul cu părul de culoarea nisipului. Este foarte posibil să nu fie nimic altceva decât o greşeală de tastare.

Domnul Smith trebuia să fie de acord, era o posibilitate. Dar, dat fiind nivelul nalt de securitate operațională şi de supraveghere, în mod sigur nu era o probabilitate. Băgă o mână în buzunarul de la piept şi scoase de acolo un obiect care semăna cu un pix. Apăsă la un capăt şi o mică săgeată se năpusti afară.

Domnul Jones se uită în jos.

— Aş fi preferat să nu faci asta, spuse el trăgând săgeata afară din piept şi dându-i-o lui Smith. Presupun că este venim chironex.

— Cred că da, spuse domnul Smith. *Îmi pare rău.* Nu vei simți nimic timp de câteva minute. Dar, după cum ştii, este ireversibilă. Odată ce a ajuns în sistemul circulator nu se mai poate face nimic.

— La naiba! făcu domnul Jones pe tonul de iritare moderată pe care ți-l provoacă o pieliță detaşată de la unghii.

— Te comporți deosebit de demn, spuse domnul Smith. Simțea că devine sentimental. Nici nu pot să-ți spun ce rău îmi pare. Te rog să mă crezi.
— Te cred, spuse domnul Jones. Pentru că şi mie îmi pare rău.
— Îți pare… rău.
Dintr-odată domnul Smith îşi dădu seama că transpiră abundent de câteva minute. Lumina de afară începea să-i supere ochii, ca şi când i s-ar ti dilatat pupilele. Şi apoi urmă o senzație tot mai puternică de amețeală. Simptomele caracteristice provocate de multe otrăvuri.
— Cappuccino? spuse el înecându-se cu cuvintele.
Domnul Jones încuviință din cap.
— Mă credeai omul care să respecte strict regulile? *Îmi cer scuze.*
— Presupun că nu…
— Nu există nici un antidot. Este un derivat metilic al toxinei ciguatera.
— Asemenea celui pe care l-am folosit în Kalmîkia anul trecut?
— Exact.
— O, dragul meu!
— Te rog să mă crezi, dacă ar reuşi cumva să te mențină în viață, aş prefera să n-o facă. Îți distruge sistemul nervos pentru totdeauna. Ai fi un imbecil spasmodic ținut în viață de un ventilator. Asta nu e viață, zău aşa.
— Ei bine, asta e.
Domnul Smith simțea valuri de căldură şi de frig, ca şi când cineva i-ar fi suflat în față când aer rece ca gheața, când flăcări. Cât despre Domnul Jones, acesta observă că fața lui devine cenuşie, primul semn al unei necroze difuze accelerate.
— Este ciudat de intim, nu-i aş? spuse dl. Jones, apucându-se cu mâna de balustradă ca să se țină.
— Să fim unul asasinul celuilalt?
— Păi da, sigur. Ei bine, eu n-aş fi ales chiar cuvântul ăsta.
— Ne trebuie un dicționar de sinonime, spuse domnul Smith. Sau… cum se spune altfel?
— Poate că suntem amândoi victimele unei glume proaste, spuse domnul Jones. Deşi nu văd nici un pic de umor aici. Adevărul este că… Nu mă simt prea bine.
Domnul Jones alunecă la pământ. Pleoapele începură să i se zbată, extremitățile să se smucească spasmodic în toate direcțiile, într-o cascadă de convulsii.
Domnul Smith se întinse alături de el pe pavaj.

— Nici eu, spuse el.

Lumina nu-l mai deranja şi pentru o secundă se întrebă dacă nu cumva o să-şi revină. Dar nu era asta. Lumina nu-l mai deranja, pentru că era cufundat în întuneric. Nu mai simțea nici un miros, nu mai auzea nimic. Absolut nimic.

Nu mai exista decât sentimentul absenței. Şi apoi nu mai fu nimic.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ

Katonah, New York

Belknap opri la o oarecare distanță de aleea care ducea la Fundația Bancroft, se cățără pe un zid de piatră şi porni spre clădirea fundației prin lumina scăzută de la începutul serii. Era ca şi când ar fi dat peste un avion camuflat în pădure: La început, nu văzu nimic, apoi văzu ceva atât de mare încât se miră cum de nu-l văzuse de la început. Era duminică. În mod oficial, clădirea nu era locuită. Dar nu putea presupune că este aşa. Şi unde era Andrea? Era ținută prizonieră undeva pe-aici?

Se lăsă pe vine la marginea aleii, lângă un tei bătrân, cam la zece metri de clădire, se uită la ceas şi deschise apoi notebookul wireless pe care i-l dăduse savantul expert în computere. Urmând instrucțiunile lui Sachs, tastă un cod şi pătrunse în chatroom, un spațiu virtual pentru comunicare în timp real. Sachs făcuse ceea ce îl rugase. Iar Genesis, impulsionat de rugămintea senatorului, fusese de acord să comunice prin acest chatroom, chipurile printr-un sistem de opacizare. Acum sosise ora convenită. Computerul wireless părea primitiv, dar îşi făcea treaba.

— S-au pus întrebări referitoare la relația ta cu Bancroft, tastă Belknap.

Se auzi un pocnet slab şi într-un box de dedesubt apăru un şir de cuvinte.

Misiunea dvs., domnule senator, este „să identificați putregaiul şi să-l îndepărtați", acestea sunt chiar cuvintele dumneavoastră. Eu nu pot decât să vă îndrum spre direcția corectă.

Belknap tastă: *„Trebuie să ştiu dacă informațiile tale sunt compromise din cauza metodei prin care le-ai obținut."*

Câteva secunde mai târziu apăru răspunsul.

„Fructul copacului otrăvitor" este o doctrină legală. Dovezile pe care vi le-am furnizat trebuie să vă folosească în investigațiile dvs. Trebuie să vă pregătiți singur dovezile.

„Dar ce interes ai tu în asta?” tastă Belknap şi se strecură mai departe pe alee.

Interesul meu este să pun capăt unei conspirații monstruoase. Numai dvs. aveți posibilitatea s-o opriți.

Mai alergă câțiva paşi, apoi tastă din nou: *„Dar numele tău inspiră groază în întreaga lume.”*

Numele meu, da. Dar renumele meu constă în faptul că nu exist.

Inima lui Belknap bătea cu putere în timp ce se apropia de intrarea principală a sediului fundației, ținând încă în mână computerul wireless. Privi prin uşa de sticlă. Nu era încuiată şi păşi în holul întunecos de la intrare, unde mirosea a lămâie şi a lemn vechi. Se auzea încet muzica. Instrumente eu coarde, o orgă, voci… ceva baroc. Tastă şi transmise încă o întrebare, apoi se strecură neauzit în direcția din care venea muzica. Scândurile perfect îmbinate ale pardoselii nu scârțâiau sub covoarele persane. Uşa era întredeschisă spre micul birou de unde se auzea muzica. Văzu spătarul unui scaun înalt, conturat de lumina strălucitoare a unui ecran mare de computer.

Belknap îşi imagina deja că bubuitul inimii lui se aude în toată clădirea. Se auziră câteva bătăi uşoare de degete pe tastatură, apoi pe computerul lui Belknap apăru alt text.

Binele public poate fi făcut numai treptat. Este la fel de prețios pentru fiecare în parte, ca şi pentru toți.

Belknap simți cum i se face părul măciucă la ceafa. Era în aceeaşi încăpere cu Genesis. Creierul principal, marele maestru păpuşar, şedea la numai cinci metri de el.

De la un CD-player aflat pe un raft se auzi muzică liturgică. Bach, decise Belknap. Una dintre mise? O asocia vag cu o slujbă de Paşti la care asistase şi îşi aminti titlul. Patimile Sf. Matei. Lăsă la o parte computerul şi scoase fără zgomot un revolver din sacou. În cele din urmă, vorbi:

— Se spune că toți cei care te văd mor.

Îndreptă arma spre spătarul scaunului înalt de birou.

— Aş vrea să testez această ipoteză.

— Astea sunt poveşti, răspunse Genesis. Avea o voce… nu era o voce de bărbat. Poveşti. Eşti prea mare pentru aşa ceva.

Persoana de pe scaun se răsuci încet, venind cu fața spre el.

Era un copil. Părul de culoarea paiului se revărsa în bucle pe frunte, obrajii lui erau ca două mere. Era subțirel, avea un tricou şi pantaloni scurți, iar pe brațe şi pe picioare nu avea păr aproape deloc. Un băiețel. Doisprezece, treisprezece ani?

— Tu eşti Genesis? Vocea lui Belknap era răguşită de emoție.

Băiatul zâmbi.

— Să nu mă spui lu' tata. Vorbesc serios.

— Tu eşti Genesis.

De astă dată era o constatare. I se părea că încăperea se învârte încet, ca platformele de la parcul de distracții.

— Da, Genesis este avatarul meu. Vocea lui nu era un sopran de copil, dar nici baritonul de bărbat. Presupun că eşti Todd Belknap.

Belknap încuviință din cap, mut de uimire. Îşi dădu seama că îi atârna maxilarul şi se strădui să-şi amintească să şi respire.

— Spune-mi Brandon.

Brandon Bancroft. Nu tatăl. Fiul.

— Vrei puțin sprite? întrebă băiatul. Nu? Eu am să-mi torn.

CAPITOLUL TREIZECI

— Unde vrei să aterizăm? Andrea auzi vocea bărbatului în căşti. Din cauza zgomotului făcut de elicopter, nu se putea comunica altfel. Ai mai multe eliporturi la alegere. Acasă? La birou?

— Acasă, spuse Andrea. Avea de gând dă-i ceară socoteală vărului ei faţă în faţă, acolo unde locuia.

Jetul de aer ridicat de elicopter turti iarba de dedesubt şi suflă frunzele arborilor care înconjurau locul de aterizare. Imediat ce simţi bufnitura tălpilor de oţel pe pământ, sări din elicopter şi, în timp ce omul fără nume decola, o luă la goană pe potecă, sări ca un cal de curse peste un mic gard de piatră, străbătu câteva tufişuri şi se repezi spre casa lui Paul Bancroft. Mirosul de lemn şi covoare vechi era aşa cum şi-l amintea. Uşa era deschisă, iar Andrea o luă la fugă în sus, pe scări. Camera care era probabil biroul lui era goală, în dormitor văzu patul nedesfăcut. Ca şi când s-ar fi întors acasă, dar ar fi fost convocat undeva după aceea de urgenţă. Nu era acasă.

— Unde este Andrea?

Belknap îşi recăpăta stăpânirea de sine şi încerca să se concentreze.

— Credeam că ea este atunci când ai venit tu. Trebuie să apară dintr-un moment în altul. E mare, nu-i aşa?

— Da, spuse Belknap. Şi din nou camera începu să se rotească cu el.

— Eşti cam palid. Eşti sigur că nu vrei puţin sprite?

— Mă simt bine.

Brandon dădu din cap afirmativ.

— Aşa am auzit şi eu. Plecă privirile timid. Voiau să-i facă ceva rău Andrei. Dar unul dintre oamenii mei din interior şi-a dat seama unde este. A pus-o într-un elicopter. A vrut să vină aici.

Andrea… era în siguranţă? Dar putea să aibă încredere în acest mesaj sau în mesager? Teama şi speranţa i se amestecau în piept.

— Îţi place Bach? întrebă băiatul.

— Îmi place asta.

— Îmi place foarte mult muzica. Dar asta mă dă gata de fiecare dată.

Băiatul se întoarse din nou la calculator şi începu să tasteze o seric de instrucţiuni. Belknap vedea omoplaţii băiatului cum se mişcau pe sub tricoul subţire de coton.

— Capitolele douăzeci şi şase şi douăzeci şi şapte din Evanghelia lui Matei. Apăsă un buton de la telecomandă şi muzica amuţi. Băiatul recită: „Şi pe la ceasul al nouălea, Iisus a strigat cu glas tare: «Eli, Eli, lama sabactani?», adică: «Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?»”[61].

Belknap îi aruncă o privire nesigură.

— Nu te teme, nu am nici un complex mesianic, spuse Brandon. Când a crescut, Iisus a aflat că tatăl lui este Dumnezeu. Eu am aflat că tatăl meu *se joacă* de-a Dumnezeu. Este o diferenţă, de acord?

— De-a Dumnezeu sau de-a diavolul. Greu de spus.

— Aşa este? Brandon îi prinse privirea. Se spune că cel mai diabolic lucru pe care l-a făcut Diavolul a fost să-i convingă pe oameni că nu există, spuse el. Dacă îl înfrunţi pe Diavol, trebuie să întorci acest principiu cu susul în jos.

— Să convingi lumea că o creaţie fictivă este reală, spuse Belknap începând să înţeleagă. Şi toate poveştile alea nu erau decât o modalitate de a mări autoritatea lui Genesis, aşa este?

— Bineînţeles. Ai jucat vreodată jocuri pe calculator cu utilizatori multipli? Poţi să creezi un avatar, un alter-ego fictiv, să-i stabileşti calea prin lume. Acum ştii şi tu câte ceva despre asta, nu-i aşa? Adică, tu ai fost la senatorul Kirk? Aşa mă gândeam şi eu.

Aşadar, Genesis era o legendă electronică, atât şi nimic mai mult. Odată cu explicaţia veni şi uimirea. O legendă îmbrăcată în fel şi fel de poveşti, zvonuri şi bârfe răspândite pe Internet şi apoi din gură în gură.

— Dar a fost ceva mai mult decât atât, insistă Belknap. Ca Genesis, puteai să transferi bani dintr-un cont în altul. Puteai să angajezi oameni care nu te vedeau niciodată, puteai să trimiţi instrucţiuni, să monitorizezi şi să recompensezi. Puteai să faci o mulţime de lucruri. Dar în ce scop?

Brandon rămase tăcut câteva moment.

— Îl iubesc pe tata. E tatăl meu, nu-i aşa?

— Dar nu este numai tatăl tău.

Brandon dădu din cap nefericit.

— A creat ceva mai mare decât el. Ceva… rău. Rosti ultimul cuvânt în şoaptă.

— Tatăl tău crede că cel mai mare bine pentru cel mai mare număr de indivizi justifică orice acţiune, spuse Belknap.

— Da.

— Dar tu ce crezi?

— Că fiecare viaţă este sfântă. Nu că aş fi eu cine ştie ce pacifist sau aşa ceva. Una este să ucizi în legitimă apărare. Dar nu poţi să iei viaţa cuiva în mod deliberat. Nu poţi justifica o crimă cu computerul.

— Aşa că ai petrecut luni de zile orchestrând evenimente prin intermediari care nu te-au văzut niciodată la faţă, ai transferat fonduri, ai trimis ordine, ai monitorizat rezultatele – şi totul de la distanţă, pe cale digitală, imposibil de depistat. Şi toate astea ca să demontezi Grupul Theta.

— O operaţie în valoare de câteva miliarde de dolari.

— Inver Brass la pătrat, spuse Belknap. Genesis era numele despre care ştiai că îi va inspira teamă tatălui tău. Iar Comisia Kirk ţi-a oferit oportunitatea. Te ajuta să te bucuri de autoritatea guvernului SUA pentru a smulge din rădăcini Theta. Ai strâns fişiere cu date despre operaţiile lor şi le-ai trimis cu porţia investigatorilor de la Senat.

— Nu am găsit nici o altă modalitate, spuse băiatul.

Avea în el un amestec ciudat de siguranţă de sine şi fragilitate, îşi spuse Belknap.

— O, să n-o iei ca pe ceva personal, dar n-ai putea să ascunzi arma? Nu-mi place când sunt ţintuit cu vârful pistolului.

Belknap uitase că ţine arma în mână.

— Scuze, spuse el. Proastă creştere.

Puse arma pe măsuţa semicirculară de lângă uşă şi mai făcu câţiva paşi în cameră.

— Tatăl tău ştie ce părere ai despre Theta?

— Nu-i place nici că citesc Kant, ce să mai vorbim de Biblie. Ştie că avem păreri diferite, dar nu este impresionat de argumente. Ţi-am spus, îmi iubesc tatăl, domnule Belknap. Dar… Vocea lui Brandon se frânse.

— Ai simţit că trebuie să-l opreşti. Vocea lui Belknap deveni mai blândă. Nimeni altcineva nu o putea face. Este ca şi când ai juca şah online cu tatăl tău.

— Nu mai este şah atunci când pionii sunt vieţi umane.

— Nu, nu mai este.

— Problema este că, la început, am crezut că ameninţările vor fi suficiente.

— Amenințările de a da în vileag Grupul Theta în fața Comisiei Kirk.

— Exact. Dar n-au fost. Aşa că am început să compilez un dosar complet – de pildă, operațiunile grupului. Nu a fost uşor. Dar l-am terminat. Fişierul arată toate ramurile şi subdiviziunile.

— Zici că ai completat dosarul.

Băiatul dădu din cap.

— Asta înseamnă că, cu câteva apăsări pe taste, îl poți trimite tuturor membrilor Comisiei Kirk. Şi un lucru obscur va deveni limpede ca lumina zilei.

Brandon dădu din cap.

— E timpul s-o faci, nu-i aşa?

Genesis: un băiat de treisprezece ani. Belknap se lupta să-şi pună ordine în gânduri, să se concentreze.

— Aşadar, Jared Rinehart lucra cu tatăl tău. Nu a avut niciodată nimic de-a face cu Genesis.

— Rinehart? O, nu! Din câte am auzit, este un individ înspăimântător. Mă bucur că drumurile noastre nu s-au încrucişat niciodată.

O voce din cadrul uşii răsună rece, poruncitoare.

— Până acum.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI UNU

Belknap se răsuci şi văzu silueta înaltă, zveltă a bărbatului care fusese cel mai bun prieten al lui. Castor şi Pollux. Conturat în cadrul uşii, membrele lui păreau excepţional de subţiri, iar pistolul din mâna lui excepţional de mare.

— În momentele acesta, mi-aş dori să port o pălărie ca să mi-o pot scoate în faţa ta, îi spuse Jared lui Belknap.

— Jared, şopti Belknap.

— Te-ai depăşit pe tine însuţi, spuse Rinehart. Ai fost uluitor. Uimitor. Exact aşa cum ştiam că vei fi. Aşa că acum muncile tale au luat sfârşit. De aici înainte preiau eu.

Aruncă o privire spre băiat.

— Tatăl tău va fi aici într-o clipă, spuse el cu un zâmbet de gheaţă.

— Ce am făcut? spuse Belknap în timp ce inima îi bubuia în piept. Dumnezeule atotputernic, ce am făcut?

— Ceea ce n-ar fi putut face nimeni altcineva. Bravo! Vorbesc serios, Todd. Ai făcut toată munca grea. Cât despre mine, ei bine, eu sunt tot cel de odinioară. Asta este ceea ce învaţă întotdeauna vânătorii. Ca să prinzi vulpea, trebuie să urmăreşti câinele. Trebuie să recunosc că nu am fi ghicit niciodată unde se ascunde vulpea. Nici într-un milion de ani. Dar totul se îmbină logic.

— Ai profitat de mine. În tot acest timp…

— Am ştiut că n-o să mă dezamăgeşti, bătrâne. Am ştiut întotdeauna să descopăr talente. Şi chiar de la bun început mi-am dat seama că eşti extraordinar. Toţi birocraţii de la noi erau invidioşi pe tine. Mulţi dintre ei nici nu ştiau ce să facă cu tine. Dar eu am ştiut. Întotdeauna te-am admirat.

Cultivat chiar de la început. Berlinul de Est, 1987.

Belknap încercă din nu să articuleze câteva cuvinte:

— Tot timpul, tu…

— Am ştiut din ce aluat eşti făcut. Am ştiut de ce eşti în stare. Mai bine decât oricine altcineva. Împreună noi doi eram întotdeauna invincibili. Nu era nimic să nu putem face când ne puneam în minte ceva. Îmi place să cred că aceasta este cea mai mare victorie a noastră, nu victoria finală.

— *M-ai aţâţat.* Ai aruncat momeala şi m-ai trimis după ea.

Înțelegerea acestui adevăr supărător îi producea amețeală şi îi răvăşea sufletul ca un ciclon.

— M-ai trimis în urmărirea lui Genesis, pentru că era singura modalitate în care puteai să-l găseşti.

Momeala. Aerul devenise vâscos, o substanță groasă, aşa i se părea lui Belknap în timp ce înțelegerea acestei realități îl ducea cu gândul la multe altele. Tânăra italiancă. Prințişorul din Oman. Şi câți alții? Fiecare dintre ei, fără să ştie, fuseseră înrolați în serviciul lui Rinehart. Iluzia putea fi întreținută numai dacă era garantată de realitate. Participanții nu trebuiau să ştie care este strategia marelui maestru. Nici chiar Castor însuşi.

Înțelegerea adevărului îi sfredelea craniul. Când Belknap descoperise la Tallinn adevărul despre Lugner, trădătorul transformat în traficant de arme, iluzia lui Pollux era compromisă. Aşadar, se făcuse o mică ajustare pentru ca Dulăul să rămână în continuare pe urmele lui Genesis. Andrea devenise noua momeală. O, Hristoase!

Planul lui Rinehart recurgea la tot ceea ce îl făcuse pe Belknap să rămână om: afecțiune, loialitate, devotament.

În timp ce furia şi ura vibrau în toată ființa lui Belknap, trădarea lui Rinehart îl făcu să dorească să-şi smulgă din sufletul capacitatea de a ține la alții. Dar nu! Nu va deveni un monstru: A se transforma într-un om ca Rinehart ar fi însemnat să cedeze.

— Mă uit acum la tine, spuse Belknap calm şi parcă te văd pentru prima oară.

— Şi cu atâta dezaprobare în ochi. Eşti supărat pe mine?

Rinehart părea aproape jignit. Pistolul greu strălucea în mâna agentului.

— Nu vezi că Grupul Theta nu avea altă opțiune în această privință. Însăşi existența noastră era în pericol şi, nici nu mai trebuie să spun, eforturile noastre de a descoperi identitatea amenințării s-au dovedit inutile.

— Tu erai asul din mânecă pentru Theta. Parcă şi auzea cum cad piesele de domino una după alta.

— Un agent al serviciului de informații SUA cu autorizații până la cel mai înalt nivel, capabil să le furnizeze toate informațiile pe care le posedă guvernul SUA. Iar între timp, dacă Theta are nevoie să găsească pe cineva, inventăm un motiv plauzibil şi îl transformăm în misiune a Operațiunilor Consulare. Şi în tot acest timp am crezut că eşti prietenul meu.

Furia îl îneca, era ca o substanță ținută sub presiune foarte mare.

— De fapt, mi-ai înfipt un cuţit în spate. Ai trecut de partea cealaltă, trădător blestemat.
— Este o naivitate să vorbim despre părţi. Speranţa mea era să refac vechea instituţie. Să le fac să fuzioneze, ca să spunem aşa. De ce să lucrăm în paralel? Theta, Operaţiunile Consulare… Paul şi cu mine am căzut de acord că într-o lume raţională trebuie să lucreze împreună ca două braţe ale aceluiaşi corp.
Clipi către băiat:
— Apropo de asta, n-am să te mint. Nici nu pot să-ţi spun cât de şocat am fost când am aflat care este identitatea lui Genesis. Nu numai un copil-minune, dar şi un fiu rătăcitor. Trădătorul la masa ta. Străinul de lângă tine. Cine şi-ar fi putut imagina?
Străinul de lângă tine. Belknap privi fix la Rinehart. Un maestru al înşelătoriei. Un virtuoz al manipulării. Cât de mult din propria viaţă a lui Belknap fusese orchestrată de Rinehart? Dar nu-şi putea permite să se lase distras de drama personală. Miza era mult prea mare. Privi în spate spre pistolul pe care îl lăsase pe măsuţa în formă de semilună şi se blestemă în gând. Era departe, nu putea ajunge la el, era mai aproape de Rinehart decât de el. Nu se putea apropia de ea fără să trezească bănuieli.
— Aici, strigă Rinehart şi făcu semn cuiva din hol, apoi imediat după aceea apăru Paul Bancroft.
— Fă cunoştinţă cu duşmanul tău. Şi al nostru.
Filosoful privea încremenit.
— Fiul meu, şopti el.
— Îmi pare rău, spuse Rinehart, aproape tandru. Biblia începe cu Geneza, dar se încheie cu Apocalipsa. Aceasta este Apocalipsa noastră.
Cu ochii plini de disperare, bătrânul se întoarse către Rinehart.
— Nu se poate! Trebuie să fie o greşeală!
— Nu este, spuse Rinehart şi totul capătă sens, nu vezi? Se explică până la urmă cum a avut acces la atât de multe din fişierele tale. Se explică de ce…
— E adevărat, Brandon? izbucni Bancroft. Brandon, spune-mi, e adevărat?
Băiatul încuviinţă dând din cap.
— Cum ai putut să-mi faci asta? spuse Bancroft indignat. Cum ai putut să distrugi munca mea de-o viaţă? După cât ne-am străduit să facem o lume mai bună, cu toată organizarea, planificarea, grija – tu stai aici şi desfaci tot

ceea ce am făcut noi? Pentru ca să trimiţi lumea înapoi? Urăşti omenirea chiar atât de mult? Mă urăşti pe mine atât de mult?

— Tată, te iubesc, spuse blând Brandon. Nu este vorba despre asta.

Jared Rinehart îşi drese vocea.

— Nu avem timp pentru aiureli sentimentale. Este foarte clar ce trebuie să facem.

— Te rog, Jared! Cuvintele explodară din gâtul savantului cu păr argintiu. Lasă-ne o clipă!

— Nu, spuse agentul implacabil. Cu numai câteva lovituri de tastă, fiul tău ar putea să trimită Comisiei Kirk suficiente informaţii pentru a ne distruge definitiv şi irevocabil. Să distrugă tot ceea ce ai construit de-a lungul vieţii. Trebuie să ne conducem chiar după preceptele tale.

— Dar…

Vocea lui Rinehart era rece ca gheaţa:

— Dacă nu ne lăsăm conduşi şi acum după propriile precepte, înseamnă că toată viaţa ta nu a fost decât o minciună. Cel mai mare bine pentru cel mai mare număr – acesta este un obiectiv care nu poate fi compromis, aşa cum ai spus chiar tu întotdeauna, îţi aminteşti ce ne-ai învăţat? Care este magia acestui cuvânt „al meu”? Genesis este fiul tău, da. Dar nu este vorba decât despre o singură viaţă. De dragul proiectului tău de-o viaţă întreagă – de dragul întregii omeniri – trebuie să iei această viaţă.

Paul Bancroft ridică micul revolver cu o mână tremurătoare.

— Sau, dacă preferi, am s-o fac eu, spuse Rinehart.

Brandon, încă aşezat la birou, se întoarse şi se uită în ochii tatălui său. În privirea lui se citea iubire, hotărâre şi dezamăgire.

— Pe drumul Tău, Doamne, nu al meu, oricât ar fi de întunecos.

Băiatul începu să cânte cu o voce de alto falsă, răguşită. O lacrimă i se rostogolea pe obraz. Dar Belknap simţea cumva că băiatul plânge pentru tatăl lui, nu pentru el însuşi.

— Vrea să spună că nimeni nu are voie să se joace de-a Dumnezeu, interveni Belknap.

Privi fix la bătrânul filosof. Aroganţa şi încrederea în sine îi pervertiseră idealismul, îl transformaseră într-o monstruozitate, în ultimă instanţă, era om, nu Dumnezeu, un om care, era clar, îşi iubea fiul mai mult decât orice altceva pe lume.

Vizibil distrus, prăbuşit, aproape paralizat de durere, Paul Bancroft se întoarse către Rinehart.

— Ascultă-mă! O să-şi bage minţile în cap. În cele din urmă, o să înţeleagă că am dreptate.

Îi vorbi apoi fiului său cu ardoare şi cu o elocvenţă plină de panică.

— Fiule, spui că fiecare viaţă e sacră. Dar acesta este limbajul religiei, nu al raţiunii. Ceea ce putem spune noi este că fiecare viaţă are o valoare. Fiecare viaţă *contează.* Şi ca să înţelegem acest lucru nu trebuie să ne fie teamă să calculăm. Să numărăm vieţile pe care le putem salva. Consecinţele pozitive ale acţiunilor dureroase. Înţelegi, nu-i aşa?

Vorbea fluent, cu pasiune, susţinând o anumită concepţie despre lume în faţa scepticismului puternic al privirii unui copil.

— Mi-am dedicat toată viaţa ideii de a sluji omenirea. Pentru ca lumea să fie mai bună. Pentru ca lumea ta să fie mai bună. Pentru că *tu,* fiul meu, *tu* eşti viitorul ei.

Brandon clătină încet din cap.

— Uneori, oamenii spun că nu vor să facă copii ca să-i aducă într-o lume atât de tulbure. În timpul vieţii mele, au existat războaie mondiale, genocide, gulaguri, foamete provocată intenţionat, masacre, terorism… distrugerea a zeci de milioane de vieţi din cauza iraţionalităţii umane. Secolul al XX-lea ar fi trebuit să fie cel mai măreţ dintre toate, totuşi a fost secolul cu cele mai cumplite atrocităţi din istoria noastră. Nu aceasta era lumea pe care voiam să ţi-o las moştenire, dragul meu. Am greşit?

— Te rog, tată, începu băiatul.

— Cu siguranţă că înţelegi acest lucru, continuă tatăl cu ochii umeziţi. Fiul meu, copilul meu frumos! Tot ceea ce am făcut a fost justificat din punct de vedere logic, moral. Scopul nostru nu a fost niciodată puterea sau măreţia. Scopul nostru a fost întotdeauna beneficiul tuturor. Nu privi acţiunea Grupului Theta izolat. Priveşte-le ca parte componentă a unui program mai mare. Dacă vei face acest lucru, vei înţelege altruismul care îl alimentează. Grupul Theta reprezintă altruismul în acţiune. Bancroft se opri să respire şi continuă: Da, uneori trebuie să curgă sânge şi să existe durere. La fel ca în chirurgie. Le-ai interzice chirurgilor să-şi practice meseria din cauza daunelor pe care le provoacă pe termen scurt? Atunci de ce…

— Pierdere de timp, se răsti Rinehart. Cu tot respectul cuvenit, nu avem un seminar aici.

— Tată, spuse încet Brandon, ai putea să justifici durerea unei persoane prin plăcerea alteia?

— Ascultă-mă…

— Adevărul este ceea ce contează. Manipulezi oameni şi îi minți, pentru că ai decis că este în interesul lor. Numai că nu tu poți să decizi asta. Când îi minți pe oameni, le iei ceva. Îi tratezi ca pe nişte mijloace pentru atingerea unui anumit scop. Nimeni nu ți-a dat acest drept, tati. Dacă nu eşti Dumnezeu, trebuie să ai în vedere că poți să greşeşti. Că teoriile tale pot fi greşite. „Nu ceea ce vreau eu, ci ceea ce vrei Tu." Cuvintele lui Iisus pe cruce.

Rinehart îşi drese vocea.

— Fiecare viață este sfântă, repetă Brandon.

— Te rog, fiule, încercă Bancroft să o ia de la capăt.

— Eu te iubesc, tati, spuse Brandon. Obrajii lui ca două mere şi ochii strălucitori transmiteau un fel de seninătate. Dar există alegeri pe care nici o ființă omenească nu are dreptul să le facă. Acțiuni pe care nici o ființă omenească nu are dreptul să le întreprindă.

Bătrânul filosof vorbi precipitat.

— Brandon, nu mă asculți…

— Am o singură întrebare: Dar dacă greşeşti?

Ochii lui Paul Bancroft străluceau.

— Brandon, te rog!

Dar vocea băiatului era clară şi calmă.

— Dacă ai greşit mereu?

— Copilul meu drag, te rog, ascultă…

— Dă-i drumul, interveni brutal Rinehart, întorcându-şi privirea de oțel către Bancroft şi făcând un gest semnificativ cu propria armă. Ochii lui erau uscați, privirea decisă, practică. Propria supraviețuire depindea de înlăturarea lui Genesis.

— Asta este ceea ce impune propria logică, Paul. Împuşcă-l pe băiat. Sau îl împuşc eu. Mă înțelegi?

— Te înțeleg, spuse dr. Bancroft cu o voce mică, abia auzită. Clipi ca să-şi alunge lacrimile, ridică micul revolver, îndreptă țeava douăzeci de grade spre dreapta şi trase.

O pată roşie apăru pe cămaşa albă a lui Rinehart, la câtiva centimetri sub stern. Ochii lui Rinehart se lărgiră şi cu o mişcare fluidă omul ridică arma şi trase la rândul lui. Rinehart era profesionist; glonțul străpunse fruntea lui Paul Bancroft şi îl ucise pe loc. Bătrânul savant se prăbuşi pe covor.

Băiatul scoase un țipăt strangulat. Era alb ca hârtia. Rinehart se întoarse acum către el, în timp ce un firişor de fum ieşea pe gura țevii pistolului său.

— Detest că trebuie să fac asta, spuse el.

În vocea lui era ceva umed, ca un fel de gâlgâit, iar Belknap îşi dădu seama că lichidul îi umplea treptat plămânii. Probabil că mai avea vreo cincisprezece secunde până să se asfixieze.

— I-am luat viața ca să-i onorez ideea. El ar fi înțeles. Iar acum trebuie să fac ceea ce n-a putut face el.

În timp ce Rinehart vorbea, Belknap sări spre Brandon şi se interpuse între el şi Rinehart.

— *S-a terminat,* la naiba! strigă el. Auzi paşi pe hol.

Rinehart scutură din cap.

— Crezi că n-am să te omor, Todd? Trebuie să arunci zarurile sau să ieşi din joc.

Ochii lui erau sticloşi, privirea nefocalizată, dar Rinehart ridică pistolul cu mişcări de automat şi trase în direcția lui Belknap. Acesta simți o durere usturătoare în partea superioară a trunchiului, chiar sub claviculă. Vesta antiglonț pe care o purta pe sub cămaşă oprise glonțul, dar nu reuşea să-l protejeze împotriva durerii impactului. Cu câțiva centimetri mai sus şi împuşcătura ar fi fost fatală. Toate instinctele îi spuneau să fugă. Dar nu putea face acest lucru, căci l-ar fi expus pe copil.

— Bine, Todd. Fii pregătit, cercetaşul meu!

Belknap se apropie de el pe la spate, ținând copilul acoperit cu propriul trup.

— Eşti pe moarte, Jared. Ştii şi tu asta. S-a terminat.

Privi în ochii bărbatului, încercând să ajungă la un nivel unde nu era nevoie de cuvinte.

— Se spune că oricine îl vede pe Genesis trebuie să moară, spuse Jared calm, cu pistolul îndreptat tot spre Belknap. Aşadar, am fost preveniți. Amândoi şi tu şi eu.

— Eşti un om mort, Jared, spuse Belknap.

— Daa? Ei bine, lasă-i să creadă aşa, asta am spus întotdeauna.

Belknap simți că Brandon fugise undeva, iar Rinehart trebuia să decidă spre care din ținte să tragă mai întâi. Atunci se auzi o voce aspră de femeie. Andrea.

— Rinehart! strigă ea poruncitor.

Stătea în pragul uşii, luase pistolul lui Belknap de pe măsuță şi îl ținea îndreptat spre agentul înalt. Siguranța era trasă. Nu trebuia decât să apese pe trăgaci.

Jared înclină capul.

— *Tu!*

Cuvântul ieşi ca un scrâşnet, ca zgomotul tăcut de o unghie pe o scândură.

— Ce grupă sanguină ai, Rinehart?

Întrebarea Andrei fu subliniată de un zgomot puternic, în timp ce pistolul se smucea în mâna ei. Glonțul îl lovi în piept pe bărbatul înalt şi câteva clipe mai târziu acolo apăru o pată roşie.

Belknap alerga cu privirea prin încăpere. „N-ai vrea, te rog, să mori?” îl implora el în tăcere pe Jared Rinehart. „Vrei, te rog, să fii drăguț şi să mori?” Observă că Brandon se retrăsese într-un colț al camerei, se aşezase pe podea cu mâinile în jurul genunchilor, cu fața în jos ascunsă în umbră. Numai zguduitul umerilor arăta că băiatul plângea în tăcere.

În mod incredibil, Rinehart rămăsese în picioare.

— Tragi ca o fetiță, pufni el disprețuitor şi se întoarse către Belknap. Nu e bună pentru tine, îi spuse el pe un ton confidențial, forțându-se să respire prin valul de lichid. Nici una n-a fost.

Andrea apăsă din nou pe trăgaci, apoi încă o dată. Un jet de sânge şi de țesut împroşcă ecranul computerului. Rinehart, cu privirea ațintită în ochii lui Belknap, începu să ridice din nou arma, dar aceasta îi alunecă din mână. Un firişor de sânge i se prelingea din gură. Tuşi de două ori, trase nesățios aer în piept, se clătină pe picioare şi îşi pierdu treptat controlul muşchilor. Belknap recunoştea imaginea: era aceea a unui om care se îneca încet cu propriul sânge.

— Castor, sâsâi Rinehart. Apoi, cu o clipă înainte să se prăbuşească, reuşi să întindă mâinile în tăcere şi să facă un pas şovăielnic înainte, ca şi când ar fi vrut să-l stranguleze sau să-l îmbrățişeze pe celălalt bărbat.

EPILOG

Trecuse un an, iar Andrea trebuia să recunoască: se schimbaseră foarte multe. Poate că lumea nu era diferită, dar lumea ei cu siguranță nu mai era aceeaşi. Luase decizii care o surprinseseră – care îi surprinseseră pe amândoi, dar, privind retrospectiv, păreau corecte şi inevitabile. Dar nici nu avusese prea mult timp ca să cântărească lucrurile şi să stabilească ce ar fi preferat. Funcția de director al Fundației Bancroft nu putea fi îndeplinită ca

o ocupație colaterală. Era o activitate care te consuma total, cel puțin dacă voiai s-o faci aşa cum se cuvine.

Monstruozitățile comise de Grupul Theta nu mai puteau fi îndreptate. Dar, aşa cum căzuseră de acord ea şi soțul ei, fundația ca atare jucase un rol cu adevărat valoros în lume şi, odată îndepărtată tumora malignă, putea aduce servicii şi mai mari. O altă serie de decizii urmase după ce avuseseră mai multe întâlniri cu senatorul Kirk înainte de moartea acestuia. Una dintre ele era să păstreze strict secretă existența acestei îngrozitoare aberații. Dezvăluirea ei ar fi întinat munca tuturor Corpurilor şi a instituțiilor filantropice din întreaga lume. Iar rezultatul ar fi fost ani întregi, poate chiar decenii de amărăciune, frustrare şi reproşuri. Angajații principali ai Grupului Theta – cei care nu reuşiseră să se facă nevăzuți – fuseseră judecați conform unei proceduri judiciare secrete de Biroul pentru Politica şi Analiza Informațiilor din cadrul Departamentului Justiției, iar documentele fuseseră apoi sigilate şi clasificate drept chestiune de siguranță națională.

Ochii ei se îndreptară spre fotografiile de pe biroul ei. Cei doi bărbați din viața ei. Se despărțise de ei în dimineața asta, când ea pleca la lucru, iar ei jucau baschet. Brandon creştea repede – era tot numai colțuri, brațe subțiri şi un mers clătinat. Avea paisprezece ani.

— Atenție la mine, oameni buni! spusese băiatul imitând vocea unui crainic sportiv, în timp ce alerga spre coş, cu încălțările supradimensionate față de gambele subțirele. Urmăriți mişcările inimitabile ale lui Brandon Bancroft! Trage! Înscrie!

Mingea se lovi de marginea coşului şi ricoşă afară.

— Şi vorbeşte prea repede!

Tricoul lui avea câteva pete de transpirație, al lui Todd era aproape ud.

— Dacă n-aş avea apărătoarele astea rigide pe gambe, spuse Todd, şchiopătând uşor în timp ce recupera mingea. Driblă de două ori, se lăsă pe spate şi aruncă mintea prin coş. Frecarea moale a plasei de minge produse un zgomot plăcut pe care Brandon îl botezase muzica sferei.

Andrea stătea pe marginea terenului şi dădu din cap.

— Ai putea să-ți păstrezi scuzele pentru cazurile când nu nimereşti, Todd.

Simțea pe față soarele dimineții şi o clipă se gândi că fusese numai soarele care o încălzea în timp ce se uita la cei doi jucători.

— Hei, vino să-ți arăți talentele, spuse Brandon. Un minut sau două, bine?

— Dar fără fițe pe teren, doamnă, spuse Todd, cu o expresie tandră şi jucăuşă în ochi.
— Intră în joc şi s-ar putea să asişti la o licitație foarte nostimă între Echipa Brandon şi Echipa Todd.
Vocea lui Brandon era mai profundă, mai groasă ca înainte. Şi sprâncenele se închiseseră la culoare şi erau ceva mai groase decât acum un an. Apoi zâmbi, iar zâmbetul nu se schimbase deloc. Andrea considera că este una dintre minunile lumii.
Să nu laşi pe nimeni să ți-i ia. O rugăciune tăcută. Uitându-se la ei, se gândea că rugăciunea are mari şanse să se împlinească.
— Este întotdeauna foarte plăcut să fii recrutat, dar trebuie să verific cum va fi vremea. Se întoarse, aproape stânjenită de fericirea ei. Mă aşteaptă atâta lume la birou. Aveți nevoie de ceva?
Soțul ei îşi puse brațul transpirat pe umerii înguşti ai lui Brandon.
— Hei, spuse el, gâfâind puțin. Nu-ți face griji pentru noi. Tu ai grijă de lume!

Acum era după-amiază, iar Andrea avusese trei şedințe de lucru şi două conferințe telefonice cu administratorii regionali. Acum directorul pentru programe o informa cu privire la campaniile de sănătate din America de Sud ale fundației. Stând la biroul ei, Andrea dădea din cap încurajator, în timp ce omul făcea rezumatul ultimelor evoluții.
Ochii îi alunecară din nou spre fotografii şi îşi zări propria imagine reflectată în rama de crom. Era altă persoană față de cea care fusese acum un an. Nu era nevoie să se uite în oglindă ca să-şi dea seama de asta. Se vedea din felul în care reacționau oamenii față de ea. Avea autoritatea şi siguranța de sine a unei persoane cu adevărat independente. Şi era deosebit de plăcut să poți folosi resursele fundației pentru a face lumea mai bună. Şi să faci acest lucru în felul corect. Singurul posibil, după părerea ei. Era cât se poate de mândră de transparența operațiunilor fundației. Nu ascundea nimic, pentru că nu era nimic de ascuns.
— Proiectul din Uruguay a fost un model, spunea directorul de programe pentru America de Sud. Sperăm ca multe alte fundații şi ONG-uri să studieze ceea ce am făcut noi şi să se ia la întrecere.
Bărbatul, un om cu părul încărunțit, uşor adus de spate, cu o față rotundă şi ochelari mari, avea expresia plină de compasiune a celui care a văzut

multă suferință şi mizerie în cei douăzeci de ani de când lucra la fundație. Dar mai văzuse şi cum pot fi uşurate suferința şi mizeria.

— Aşa sper şi eu, spuse Andrea. În acest domeniu, imitațiile sunt exact ceea ce îmi doresc, pentru că în felul acesta se înmulțesc beneficiile. Este absolut esențial ca aceste regiuni să nu fie şterse de pe listă. Se pot schimba. Se pot schimba în mai bine.

Aşa cum se schimbase şi ea. Soțul ei şi fiul lor adoptiv se schimbaseră şi ei. Oricât de diferiți erau unul de altul Todd şi Brandon, între ei se stabilise o relație pe care Andrea n-o anticipase. Brandon îşi pierduse, într-un anumit sens, aerul copilăros, Todd – o parte din seriozitatea adultului şi se apropiaseră treptat unul de altul. Dar era ceva mai mult. Nimeni nu putea ține pasul cu Brandon în ceea ce priveşte evoluția lui intelectuală, dar maturitatea lui emoțională, blândețea, receptivitatea erau la fel de remarcabile şi îi dădeau posibilitatea să descopere la Todd o trăsătură care rămânea ascunsă pentru cei mai mulți oameni. Băiatul îşi dădea seama că Todd era vulnerabil şi dornic să-i îndrume pe alții şi reacționa la aceasta prin propria vulnerabilitate şi prin dorința de a se lăsa îndrumat. Băiatul îşi găsise un tată; bărbatul îşi găsise un fiu.

Iar Andrea îşi găsise o familie.

— Veştile din Guyana nu sunt la fel de îmbucurătoare, spuse directorul de programe alegându-şi cu grijă cuvintele. Se referea la planul de vaccinări pe care încercau să-l implementeze în regiunile rurale. Proiectul o interesa în mod deosebit. Făcuse luna trecută o vizită în zonele rurale din Guyana. Imaginile satelor amerindiene din apropiere de fluviul Moruca îi erau încă vii în memorie. Să vezi un sat întreg decimat în zilele noastre de epidemii care pot fi prevenite o umplea de mânie şi de tristețe.

— Nu înțeleg, spuse ea. Am lucrat cu mare grijă la fiecare detaliu.

Ar fi trebuit să fie un exemplu clasic al modului în care se poate sprijini sănătatea publică până şi în locații cu infrastructură slabă.

— Potențialul campaniei este extraordinar, doamnă Bancroft, spuse directorul. Vizita dumneavoastră le-a dat speranțe tuturor.

— Ceea ce am văzut în timpul vizitei mele de luna trecută n-am să uit niciodată, spuse Andrea, cu toată convingerea.

— Din păcate, ministrul de interne ne-a retras permisiunea de a continua. A spus că îi va deporta pe toți angajații noştri. A interzis vaccinările.

— Sper că nu vorbeşti serios, spuse Andrea. Nu există nici o justificare…

— Aveți dreptate, spuse bărbatul cărunt. Nu există justificare, există numai o explicație. Vedeți dumneavoastră, amerindienii ale căror vieți ne pregătim să le salvăm sunt suporteri ai partidului politic rival.

— Eşti sigur că despre asta este vorba? întrebă dezgustată Andrea.

— Am auzit acelaşi lucru direct de la aliații noştri din cadrul administrației. Ochii de baset ai omului erau plini de durere. Este revoltător. Mii de oameni vor muri, pentru că acest om se teme de democrație. Şi este corupt până în măduva oaselor. Şi nu este numai o bârfa. Cunoaştem oameni care au obținut extrase bancare după plățile făcute pentru el în conturi offshore.

— Chiar aşa?

— Aş putea să vă sugerez să ne gândim la opțiunea – să zicem – să-l luăm ceva mai dur pe ticălos? Să-i arătăm ce putem dovedi, căci asta i-ar provoca necazuri serioase în cariera politică. Fireşte, nu vom face nimic fără permisiunea dumneavoastră.

Directorul de programe făcu o pauză.

— Doamnă Bancroft?

Andrea tăcea. Prin minte i se perindau imagini din vizita făcută luna trecută. Îşi amintea de o mamă din tribul arawak, cu păr lung, negru şi lucios, cu ochi luminoşi, care îşi ținea copilaşul în brațe. Asistenta medicală care o însoțise pe Andrea în turneul ei de la clinica din Santa Roşa îi spusese încet că bebeluşul murise de difterie de câteva minute. Încă nu avuseseră curajul să-i spună mamei.

Ochii Andrei se umplură de lacrimi. Apoi mama ridică privirile spre ea şi înțelese ce i se spusese. Copilul ei nu mai era. Din gâtlejul mamei izbucnise un vaiet prelung, sfâşietor.

— E mare păcat, continuă directorul de programe, cu o voce sumbră. Ştiu ce simțiți în legătură cu aceste chestiuni. Şi eu la fel. Dar, pentru Dumnezeu, ar fi o schimbare pentru întreaga regiune…

— Nu există altă cale?

— Ce bine ar fi să existe, spuse el scuturând hotărât din cap. O anumită expresie de pe chipul ei îl încurajă, iar în ochi i se aprinse o lumină. Ştiți cum este. Nu este întotdeauna uşor să faci bine.

Îi aruncă o privire întrebătoare.

— Aşa este, spuse ea calm, luptându-se cu ea însăşi. Foarte bine. Dă-i drumul. Numai de data asta, dar hai s-o facem!

CUPRINS

PROLOG 5
PARTEA ÎNTÂI 22
CAPITOLUL UNU 22
CAPITOLUL DOI 45
CAPITOLUL TREI 63
CAPITOLUL PATRU 71
CAPITOLUL CINCI 100
CAPITOLUL ŞASE 121
CAPITOLUL ŞAPTE 147
CAPITOLUL OPT 164
CAPITOLUL NOUA 183
PARTEA A DOUA 189
CAPITOLUL ZECE 189
CAPITOLUL UNSPREZECE 199
CAPITOLUL DOISPREZECE 209
CAPITOLUL TREISPREZECE 220
CAPITOLUL PAISPREZECE 226
CAPITOLUL CINCISPREZECE 236
CAPITOLUL ŞAISPREZECE 254
CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE 273
CAPITOLUL OPTSPREZECE 301
CAPITOLUL NOUĂSPREZECE 325
PARTEA A TREIA 331
CAPITOLUL DOUĂZECI 331
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU 347
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI 355
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI 368
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU 374
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI 390

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE 404
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE 419
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT 434
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ 450
CAPITOLUL TREIZECI 453
CAPITOLUL TREIZECI ŞI UNU 457
EPILOG 465
CUPRINS 470

[1] *Helen Adams Keller* (1880-1968), scriitoare americană, prima persoană surdomută, care a urmat o facultate şi a obţinut diplomă de licenţă, autoarea piesei şi a scenariului de film *The Miracle Worker*, cu subiect autobiografic (n. tr.).

[2] Basma pătrată de bumbac, împăturită sau drapată în diverse stiluri şi purtată de bărbaţi pe cap pentru a le oferi protecţie împotriva căldurii soarelui, uneori trasă peste faţă, pentru a-i apăra împotriva prafului şi a nisipului (n. tr.).

[3] Medalia Câmpurilor este cea mai prestigioasă distincţie din domeniul matematicii, echivalentul Premiului Nobel în această disciplină.

[4] Instrument medieval de tortură sub forma unui sarcofag în care era introdus prizonierul. Sarcofagul avea mai multe orificii prin care se puteau introduce cuţite care răneau profund trupul torturatului, fără a-i afecta organele vitale, provocându-i dureri cumplite şi o moarte lentă prin sângerare (n. trad.).

[5] Unul dintre cele mai vechi cartiere din Roma, aflat pe malul vestic al Tibrului, la sud de Cetatea Vaticanului. Numele său înseamnă „dincolo de Tibru" care în limba italiană se numeşte Tevere (n. trad.).

[6] *Grand Theft Auto* (abreviat GTA) joc video serial creat în Marea Britanie de Dave Jones în 1998. (n. trad.).

[7] *Sim City* joc de simulare a construcţiei unui oraş, realizat în 1989 de Will Wright. (n. trad.).

[8] Legenda lui Arthur se referă la un conducător britanic legendar de la sfârşitul secolului al V-lea şi începutul secolului al VI-lea, care a apărat ţara împotriva invadatorilor saxoni. Merlin era magician şi profet, îndeplinind rolul de consilier al Regelui Arthur. (n. trad.).

[9] Unul dintre cele mai vechi cartiere ale Romei, pe malul de vest al Tibrului, la sud de Cetatea Vaticanului. Denumirea sa înseamnă „dincolo de Tibru".(n. trad.).

[10] Vin roşu de calitate superioară produs în regiunea Piemont din Italia, (n. trad.).

[11] Cartier în New York - Manhattan – care, începând din anii '60, a atras mulţi artişti, muzicieni, studenţi, reprezentanţi ai mişcării hippy şi ai beatnicilor, care locuiau aici încă din anii '50. (n. trad.).

[12] Cartierul de Vest din Londra, zonă centrală în care se află principalele atracţii turistice ale oraşului, numeroase magazine, clădiri guvernamentale şi cele mai renumite teatre, (n. trad.).

[13] Piaţă tradiţională arabă. (n. trad.).

[14] Comunitate a populaţiei musulmane cuprinsă între Mauritania şi Pakistan.

[15] „Domn", formulă de adresare folosită de indieni faţă de coloniştii englezi.

[16] Joseph Rudyard Kipling (18651-1936), poet şi prozator britanic născut în India, laureat al Premiului Nobel pentru literatură în 1907, cunoscut în special pentru povestirea sa Cartea Junglei (1894). (n. trad.).

[17] *Drug Enforcement Administration* – agenție federală de aplicare a legii din Statele Unite, aflată în subordinea Departamentului de Justiție şi având drept misiune combaterea traficului şi a utilizării de droguri în Statele Unite.

[18] Opinie politică sau sentință elaborată de un savant islamic.(n. trad.).

[19] *Grundlegung zur Metaphysik der Sitten,* 1785, lucrare a lui Immanuel Kant (1724-1804), filozof german cu o contribuție majoră la modelarea gândirii filozofice a vremurilor noastre, adept al opiniei conform căreia percepția umană este cea care structurează legile, şi rațiunea este sursa moralității. Lucrarea lui fundamentală este *Critica rațiunii pure* (Kritik der reinen Vernunft, 1781). (n. trad.).

[20] Aluzie la prietenia legendară dintre eroii antici Castor şi Pollux.(n. trad.).

[21] Joc de cuvinte prin contaminarea dintre cappuccino şi crap „porcărie, scârboşenie". (n. trad.).

[22] Capitala Omanului începând din anul 1741 (n. trad.).

[23] Capitala Omanului începând din anul 1741 (n. trad.).

[24] Deng Xiaoping (1904-1997), politician şi reformator chinez, după moartea lui Mao Tzedung a îndrumat China spre economia de piață, (n. trad.).

[25] Capitala Arabiei Saudite (n. trad.).

[26] Mare este Dumnezeu (în limba arabă în original) (n. trad.).

[27] Atac de inimă! (în limba spaniolă în original). (n. trad.).

[28] *Great Expeclations*, unul dintre romanele lui Charles Dickens (1812-1870), cel mai cunoscut romancier englez al epocii victoriene, (n. trad.).

[29] Organizație inventată de R. Ludlum şi menționată pentru prima dată în romanul său *Manuscrisul Cancelarului* (*The Chancellor Manuscript,* 1977), apoi în *Legenda lui Icar* (*The Ikarus Legend,* 1988).(n. trad.).

[30] Zdrobiți infamul! (în limba franceză, în original) (n. trad.).

[31] Tânără defectivă amatoare, personaj fictiv creat în 1930 în cadrul unor publicații în serie pentru copii, de Edward Stratemeyer. Cărțile au fost scrise de mai mulți autori sub pseudonimul colectiv Carolyn Keene. (n. trad.).

[32] Generalul Ahmet Hassan al-Bakr (1914-1982), preşedinte ale Irakului între 1968 şi 1979. (n. trad.).

[33] Brânză italienească de vacă cu conținut ridicat de unt şi smântână. (n. trad.).

[34] Personaj din desenele animate ale Companiei Walt Disney, înfățişat ca cel fiind mai bogat om din lume; numele lui este inspirat după cel al personajului Ebenezer Scrooge din romanul lui Charles Dickens, *Colind de Crăciun (A Christmas Carol,* 1843). (n. trad.).

[35] *Sendero Luminoso (Calea luminoasă),* grupare comunistă maoistă din Peru, al cărei lider, Abimael Guzman, a fost arestat în septembrie 1992. (n. trad.).

[36] George Smith Patton (1885-1945), general din armata SUA; celebru în special pentru prestația sa din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, când a fost considerat cel mai bun general al armatei americane şi a instituit un spirit de disciplină severă în rândurile luptătorilor săi, (n. trad.).

[37] Paul William „Bear” Bryant (1913-1983), jucător şi antrenor de fotbal în universitățile americane, a deținut recordul celor mai multe meciuri câştigate în calitate de antrenor al unei echipe de fotbal (323), renumit prin disciplina jucătorilor lui. (n. trad.).

[38] Unul dintre cele cinci mari cartiere din care este alcătuit New Yorkul, alături de Manhattan, Brooklyn, Bronx, Staten Island.(n. trad.).

[39] Țara mea natală, bucuria mea / Ce frumoasă şi strălucitoare eşti!

[40] Aici locuieşte Jack. (n. trad.).

[41] Prostule. (în limba rusă în original), (n. trad.).

[42] Dragul meu. (în limba rusă în original), (n. trad.).

[43] Drug Enforcement Administration/Agency – Administrația/Agenția pentru aplicarea legilor referitoare la droguri. (n. trad.).

[44] Roman politic al lui George Orwell (1903-1950), apărut în 1949. (n. trad.).

[45] Uhro Kekkonen (1900-1986) a fost preşedinte al Finlandei timp de patru mandate de câte patru ani (1956-1981), demisionând în 1981 din motiv de sănătate. (n. trad.).

[46] Eduardo Frei Montalva (1911-1982), preşedinte al Republicii Chile între 1964 şi 1970, s-a remarcat printr-o politică de reforme. A fost succedat de Salvador Allende, pe care l-a denunțat în 1981 pentru politica Iui antinațională, cerând să fie dat jos de la putere. (n. trad.).

[47] Kofi Abrefa Busia (1913-1978), prim-ministrul Republicii Ghana între 1969 şi 1972 (n. trad.).

[48] „Massachusetts Institute of Technology” – una dintre cele mai prestigioase instituții de învățământ superior tehnologic din lume, situată la nord de Boston, în orăşelul Cambridge, unde se află şi Universitatea Harvard. (n. trad.).

[49] Clădirea Senatului SUA din Washington, (n. trad.).

[50] Perioada cuprinsă, în mare, între anii ’70 ai secolului al XIX-lea şi sfârşitul secolului, când în istoria Statelor Unite are loc o dezvoltare extrem de rapidă mai ales în nord şi în vest, ceea ce atrage un număr de emigranți din Europa. Termenul a fost inventat de scriitorii Mark Twain şi Dudley Warner *(Epoca de aur: o poveste a zilelor noastre),* în care satirizează perioada de serioase probleme sociale ascunse sub o poleială a bunăstării. (n. trad).

[51] Alexander Calder (1898-1976), sculptor american, care a creat sculptura mobilă la Paris la începutul anilor ’30. (n. trad.).

[52] Proiectul de Supraveghere a Internetului. în realitate, ISP înseamnă Internet System Provider „Furnizor de Sistem Internet.” (n. trad.).

[53] NSA – National Security Agency – Agenția Națională de Securitate, organizație criptologică a SUA, care coordonează şi conduce activități de înaltă specializare în vederea protejării sistemelor din informații ale SUA. (n. trad.).

[54] Personal digital assistant – „asistent personal digital" calculator mic, de ținut în mână.

[55] Jacopo Carrucci, cunoscut şi ca Jacopo da Pontorno (1494-1557), pictor şi portretist italian manierist.

[56] Simțul vârfului degetelor (în limba germană, în original).

[57] Marcus Manilius (sec. I e.n.), poet şi astrolog roman, autorul unui poem în cinci cărți intitulat *Astronomica.*

[58] Inima este un prizonier în piept, / închisă într-o cuşcă de coaste. / Creierul este prizonier în craniu / închis în spatele plăcilor de os…

[59] Georgia Totto O'Keeffe (1887-1986), artistă americană, considerată mama modernismului american. (n. tr.).

[60] DLT – Digital Linear Tape „Bandă liniară digitală". SDLT – SuperDLT. (n. tr.).

[61] Biblia, Matei 27, 46; http://biblia.resursecrestine.ro/matei/27(n. tr.)

Table of Contents

PROLOG
PARTEA ÎNTÂI
- CAPITOLUL UNU
- CAPITOLUL DOI
- CAPITOLUL TREI
- CAPITOLUL PATRU
- CAPITOLUL CINCI
- CAPITOLUL ŞASE
- CAPITOLUL ŞAPTE
- CAPITOLUL OPT
- CAPITOLUL NOUA

PARTEA A DOUA
- CAPITOLUL ZECE
- CAPITOLUL UNSPREZECE
- CAPITOLUL DOISPREZECE
- CAPITOLUL TREISPREZECE
- CAPITOLUL PAISPREZECE
- CAPITOLUL CINCISPREZECE
- CAPITOLUL ŞAISPREZECE
- CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE
- CAPITOLUL OPTSPREZECE
- CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

PARTEA A TREIA
- CAPITOLUL DOUĂZECI
- CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU
- CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI
- CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI
- CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU
- CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI
- CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE
- CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE
- CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT
- CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ
- CAPITOLUL TREIZECI

CAPITOLUL TREIZECI ŞI UNU
EPILOG
CUPRINS